

မုဒ္ဒရာဝိသုဒ္ဓိ

ဒုတိယတွဲ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၀-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ အုပ်စု ၂၀၀၀။
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၈၃-ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ အုပ်စု ၂၀၀၀။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

စံတို:

ဘလောက်

ဘသစ်နှင့် သားများ

အဖုံးရိုက်

အောင်သာ

စာအုပ်ချုပ်

ညွန့်ညွန့်နှင့်မောင်များ

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ်(၃၀၁)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၂၃၂၂)

ဦးချစ်အောင် (၀၂၀၇)၊ လုပ်အားပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၅၊ လမ်း ၁၀၀၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရိုက်နှိပ်၍၊ ဦးကြီးမောင်(ငွေဥဒေါင်း)
(၀၂၀၇၄)၊ ရှုခင်းသာစာပေတိုက်၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်ကွက်၊
ရှုခင်းသာခြံ၊ တောင်ကြီးမြို့၊ ထုတ်ဝေသည်။

နှလုံးလှပထူးထွတ်

ပုဒ်စာပန်းချီ

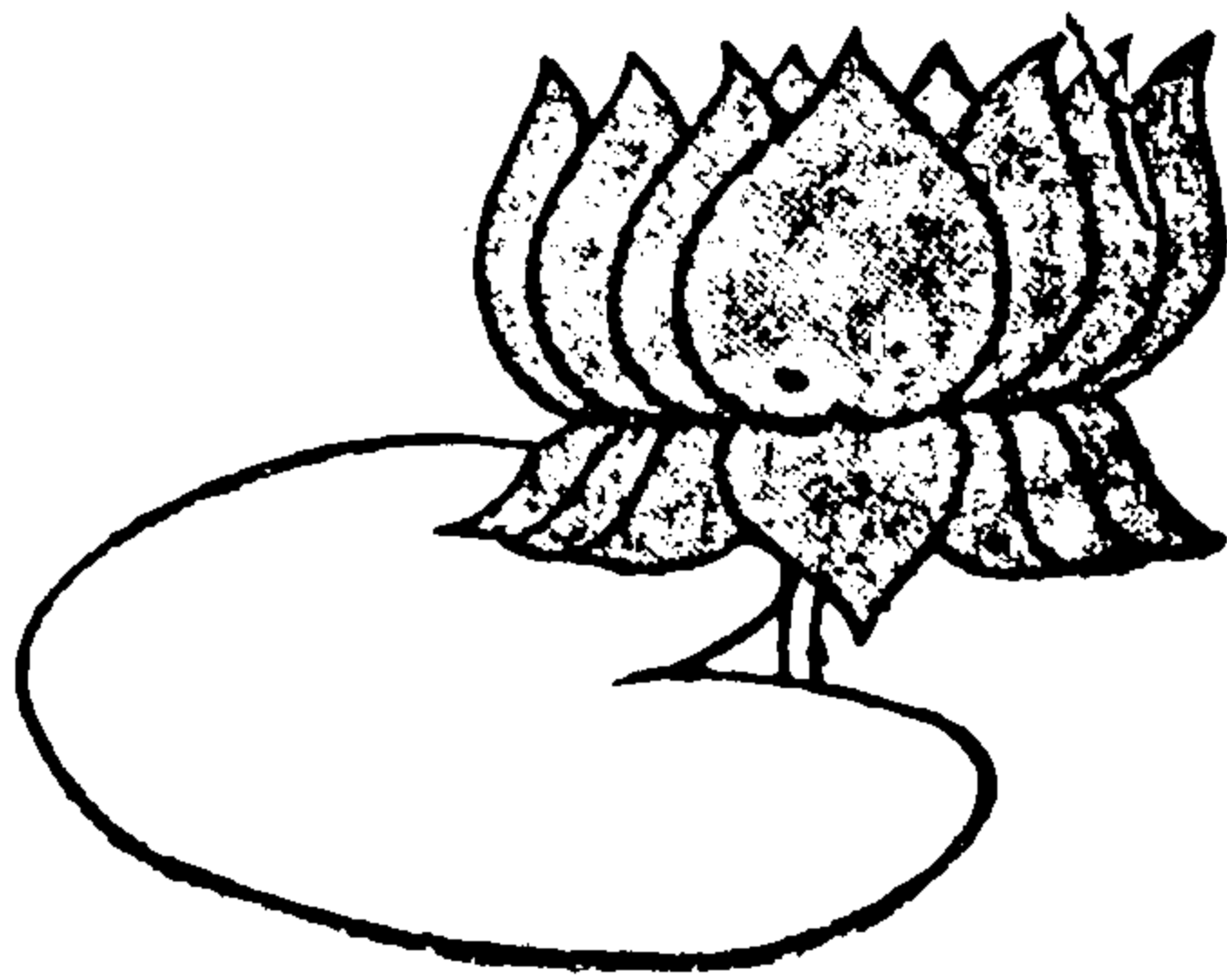
ဒုတိယတွဲ

မွေ့ညီဒေါင်း

နှလုံးလှ စာပေပြန့်ချိရေး၊ စာတိုက်သေတ္တာ အမှတ် ၈၇၊
အမှတ် ၅၊ လမ်း-၁၀၀၊ ကန်တော်ကလေးစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

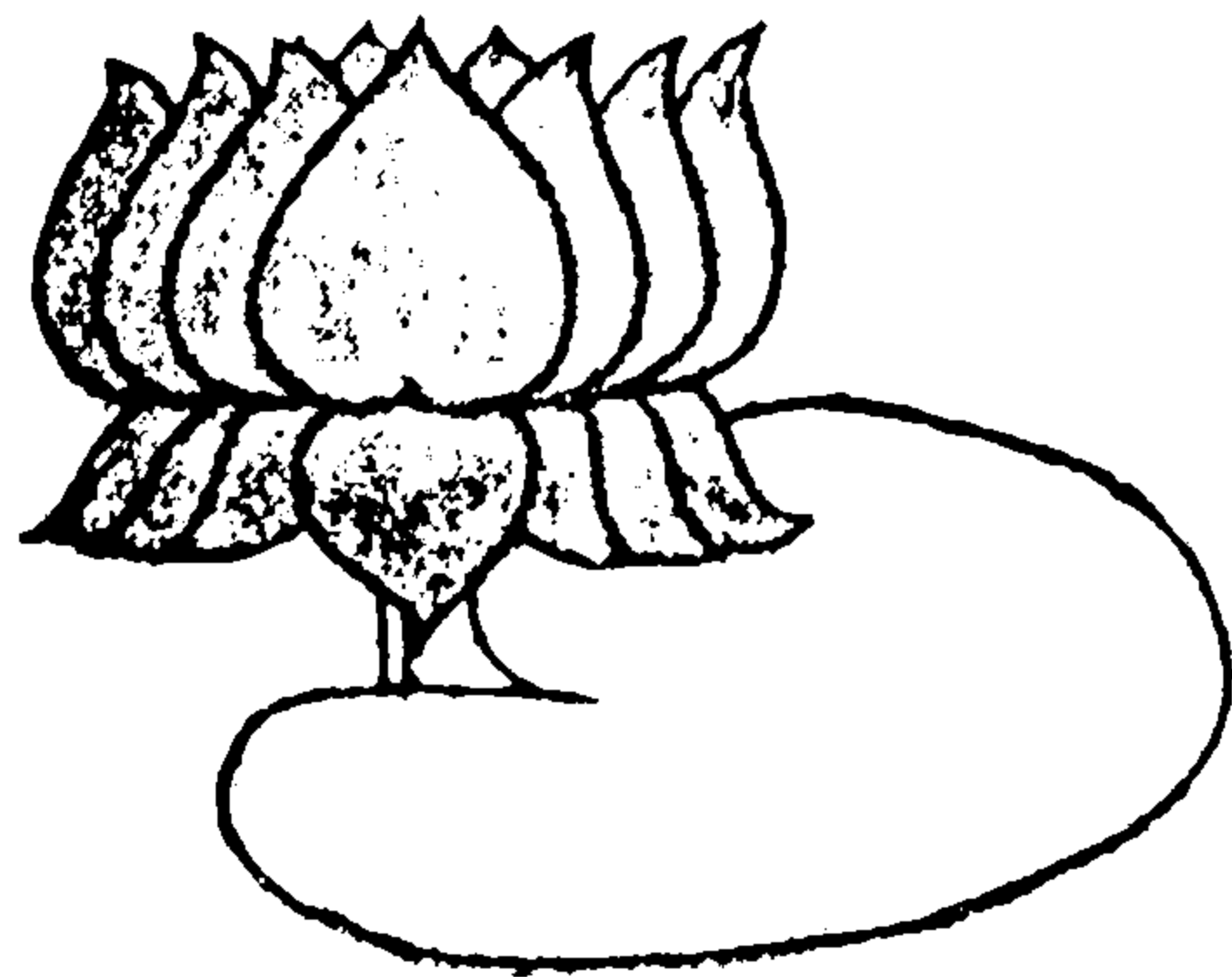
ဖုန်း - ၃၂၉၇၁

မာတိကာ

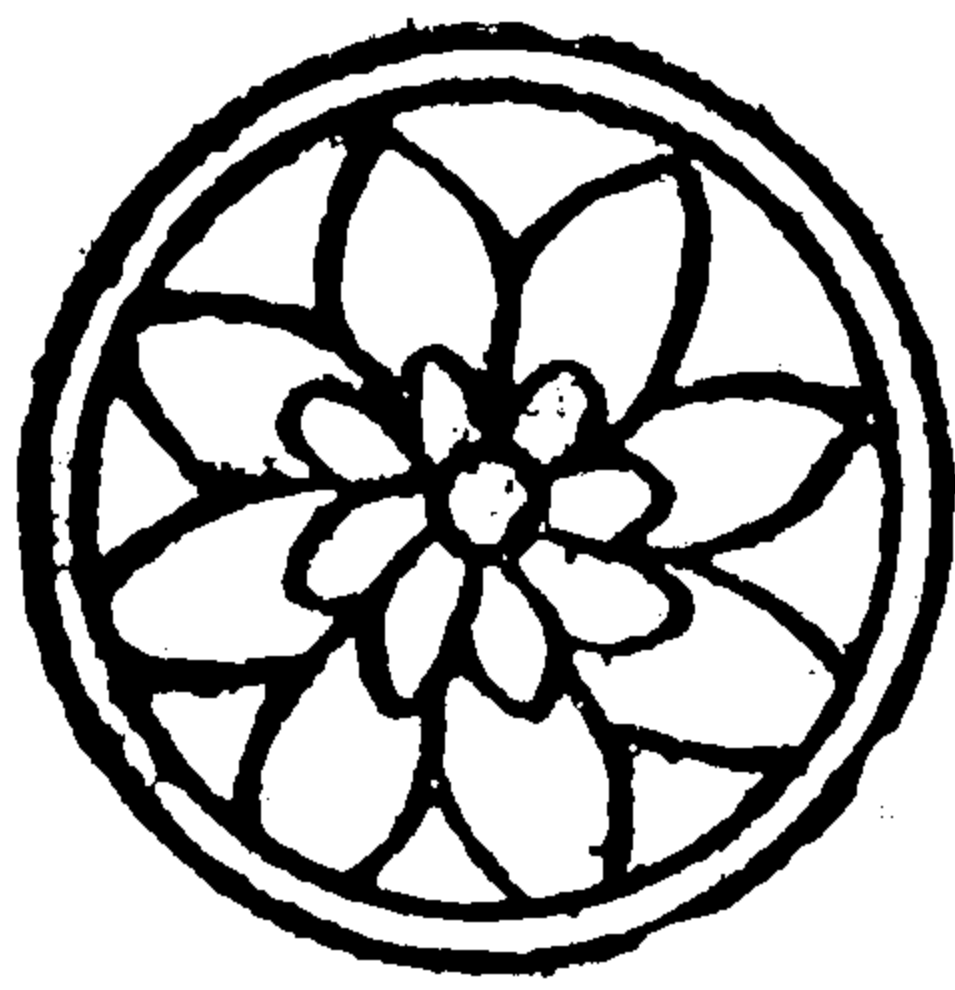
ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အနုပညာရှင်	၁၁
၂။	မာယာရှင်	၂၀
၃။	စောင်းတော်ရှင်	၄၄
၄။	အကျိုးတော်ဆောင်	၅၉
၅။	စောင်းတော်သခင် ဆင်များရှင်	၇၅
၆။	ပရိယာယ် စက်ကွင်းဝယ်	၈၈
၇။	ကုဋ္ဌ နှင့် ကန်းမ	၁၀၂
၈။	လှူလှူဝင့်သူ	၁၁၈
၉။	ပုလဲမြိုင်	၁၃၁
၁၀။	ရွှေတံခါးကြီး ပွင့်လေပြီ	၁၄၈
၁၁။	အပြိုင်အဆိုင်	၁၆၉
၁၂။	မိုက်မှောင်ကင်းသောည	၁၉၅
၁၃။	လက်စားချေလိုသူ	၂၀၁
၁၄။	ဆိပ်ကမ်းသာဝယ်	၂၁၅
၁၅။	မယ်တော်ကြီး	၂၂၇
၁၆။	ဥပဒေရှင်	၂၅၂
၁၇။	သုန္ဒရီ	၂၆၂

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၈။	ထုလွှာနန္ဒာ	၂၇၃
၁၉။	ရွှေယောက်ဖ	၂၈၅
၂၀။	နေညိုညို	၃၀၂
၂၁။	သတ္တိ	၃၁၇
၂၂။	တောင်ကြီးပြိုချိန်	၃၃၁
၂၃။	စန္ဒာမရီ	၃၄၄
၂၄။	အမှောင်ရိပ်ဝယ်	၃၆၉
၂၅။	သူတော်ချင်းချင်း	၃၈၉
၂၆။	အင်ကြင်းမြိုင်ဝယ်	၃၉၇
၂၇။	အဖေရို့ အမေရို့	၄၀၉
၂၈။	မြို့တော်သခင်	၄၂၄
၂၉။	အနားပျာ	၄၃၇
၃၀။	မကောင်းကြံ မကောင်းဖြစ်	၄၅၂
၃၁။	ဦးကတ်ဖွဲ့	၄၆၂
၃၂။	လူမိုက်ပွဲတော်	၄၇၈
၃၃။	မြေမ	၄၉၂
၃၄။	ထုတိမင်္ဂလာ မဟာပွဲတော်	၅၁၂
၃၅။	တန်ခိုးရှင်	၅၂၇

ဤကျမ်းစာနှင့် ဤကျမ်းပြုသူ

‘ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏီနံ’ ဟူ၍ အဋ္ဌကထာဆရာ အရှင်မြတ်တို့ မြွက်ကြားတော်မူလေသည်။

‘ဒပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အကျိုးစီးပွား ပွားများ ရေးအတွက် လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်ပေါ်တော်မူလာ သတည်း’ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရပါလေသည်။

ယင်းသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်သည် မလွဲမသွေ ကေနိ ကေ မှန်ကန်လှကြောင်းကို နိကာယ်ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ တည်း ဟူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အဆိုအမိန့်လမ်းညွှန်ချက်များက မီးရှူး တန်ဆောင်ပမာ ထင်ရှားစွာ လင်းပါး၍ ပြထားပါလေပြီ။

နိကာယ်ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကြားနာခွင့်၊ လေ့လာမှတ် သားခွင့် မရနိုင်သူတို့ အတွက်လည်း နိကာယ်ဆင့်ပွား၊ ပိဋကတ် ဆင့်ပွား ကျမ်းဂန်များစွာ ထွက်ပေါ်ပြီးဖြစ်သည်ကို စာရှုသူတို့ သိထားပြီး၊ မြင်ထားပြီးသာလျှင်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ထိုထိုသော ပိဋကတ်တော်ဆင့်ပွား ကျမ်းဂန် အများထဲတွင် ယခု ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’သည် ကျမ်းတဆူအဖြစ်ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်ယူပါသည်။ စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေများလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ထပ်တူ မှတ်ယူမိကြမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မျှော်လင့်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟူသော ဤကျမ်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆိုအမိန့် လမ်းညွှန်ချက်များကို ဆင့်ပွား ဖွင့်ပြထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ ဆင့်ပွား ဖွင့်ပြရာ၌ အရင်းမူလဖြစ်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆိုအမိန့် အစစ် အမှန်နှင့်လည်း မတိမ်းယိမ်းစေရ၊ ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့ စိတ်ပါဝင် စား၍ ကြည်နူးနှစ်သက်မှုလည်း ဖြစ်ပေါ်ပွားများစေသည်ဟူသော အင်္ဂါနှစ်ရပ်ကို စာရှုသူတို့အကဲခတ်မိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက အများသူငါသတ္တဝါတို့ သိမြင် စေရန် ညွှန်းပြသော အရေးကြီးသည့် ပဓာနအချက် ပြကွက်ကို သိသာ မြင်သာအောင် မီးမောင်း ထိုးပြထားသည်ကိုလည်း စာရှု သူတို့ မြင်မိ သိမိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အမှတ်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်ရန်အတွက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်သေး။ နောက်ဆုံး၌ ကာဠုဒါယီအမတ်ကို စေလွှတ်၍ ပင့်ခေါ်စေမှသာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ကြွရောက် တော်မူလာသည်။

ကာဠုဒါယီသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကပိလဝတ်သို့ကြွရောက်လာရန် မည်ကဲ့သို့ လျှောက်ထားလေသနည်း။ ဤ အကြောင်းရပ်များကို စာရှုသူတို့ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါမည်။ အကယ်၍ မကြားနာ၊ မဖတ်ရှု၊ မသိရှိရသေးပါမူ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဤအရာ၌ ဖော်ပြလိုရင်းမှာ ရည်ရွယ်ရာသို့ ပို့ဆောင်သည့်တွင် ကာလ၊ဒေသ၊ပယောဂ အခြေအနေအားလျော်စွာ ပို့ဆောင်လျှင် လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ညွှန်းပြချက်များကို ဆင့်ပွား ဖော်ထုတ်ပေးရာ၌ အနုပညာသဘော၊ အလင်္ကာရသ သဘောတို့ ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားလေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့ စိတ်ပါဝင်စား၍ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ လမ်းညွှန်ချက်များကို အခက်အခဲမရှိ အာရုံငြိ၍ ကိုင်းညွှတ်ခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’၏ ဝိသေသ လက္ခဏာဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိမှတ်မိပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် ဆရာဌေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့် လမ်းညွှန်ချက်များကို ဆင့်ပွား၍ပြရာ၌ ရသသဘော၊ အလင်္ကာသဘောတို့ဖြင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းထားကြောင်း ဖော်ပြ ခဲ့ပေပြီ။ ထပ်မံ ဖော်ပြရန် ရှိပါသေးသည်။ ယင်းကား ဆရာ ဌေဥဒေါင်း၏ အရေးအသားကျစ်လျစ်သိပ်သည်းမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဝါကျအတိုဖြင့်ရေးသားဖော်ပြခြင်း၊ ဝါကျအရှည်ဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြခြင်း ဟူ၍ စာပေရေးသားမှု၌ ရှိလေသည်။

ဝါကျအတိုဖြင့်သာလျှင် ပီပြင်ရှင်းလင်းအောင် ရေးသားနိုင်ပြီး ဝါကျအရှည်ရေးလျှင် ဆိုလိုရင်းသို့ ပီပြင်စွာ ဆိုက်ရောက်အောင် မရေးနိုင်သည့် ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် အများအပြား ရှိပါသည်။ ဆရာ ဌေဥဒေါင်းသည် ယခု ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’၌ ဝါကျအတိုအရှည်နှစ်မျိုးကို ပိုင်နိုင်စွာ ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ဝါကျအရှည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စာဖတ်သူတို့ ပီပြင် ရှင်းလင်းစွာ သိသာ မြင်သာအောင် အရေးအသားကျမ်းကျင်နှိုင်းလှကြောင်း အကဲခတ်မိကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’နှင့် ‘ပန်းချီ’ တည်းဟူသော ဝေါဟာရသုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ် မှာ ဘုရားရှင်သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိမျိုးစုံကို ပန်းချီ ပန်းရုပ်ကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လှလှပပ ရေးခြယ်ထားသောစာ ဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင် ပါသည်။ ‘သံဃစာပန်းချီ’ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တဖန် ‘ပန်းချီ’ ဆိုသည်မှာ ပကတိရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်းမဟုတ်။ ရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန် တွင် ပန်းချီဆရာ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခြယ် ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏တပည့်သား သံဃာတော်များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်များလည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ဗုဒ္ဓဝံသ၊နိကာယ၊ဝိနယ စသော ထိုထိုကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုမူတည်ကာ စာရေးသူ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဂါန်း

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့် သံဃာတော် များ၏ ကြောင်းရပ် မျိုးစုံကို ပန်းချီကား တခုစီ၊ တချပ်စီပမာ ရေးခြယ် ဆွဲထောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထုများ ဟုလည်း ဆိုနိုင် ပါသည်။

ဤစကားကိုဆိုရသည်မှာ ဤ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့်ပတ်သက်၍ စာရှု သူတို့အား ဘုရားရှင်၏ဒေသနာတော် မူရင်း ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင် များကဲ့သို့ မယူဆစေပဲ ဤစာ၊ဤအဖွဲ့များကိုဖတ်၍ ရတနာသုံးပါး သို့ ကြည်ညိုရုံညွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာသော ဘာ သာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစုံတရာကို ရရှိခြင်း၊ ဤစာ၊ဤအဖွဲ့များမှ တဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲကြီးများမှာ မူလ ဆန်းညွန့်ဦးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အတွဲသုံးတွဲကို စုပေါင်း ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလထုတ်တွင် မပါသော နောက်ရေးသည့် အချို့ အပုဒ်များကို အစီအစဉ် ကျစေရန်အတွက် ထပ်ဖြည့်ထားပါသည်။

တဖန် မူလ ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များမှာ အစီအစဉ် ကျကျ မဟုတ်ပဲ ရေးပြီးသမျှတို့ကိုသာ တန်းစီ၍ ထည့်သွင်းထုတ်ဝေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဤအတွဲများတွင်မူ ဖြစ်နိုင်သမျှ အစီအစဉ် ကျ အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်တော်စဉ်များအတိုင်း ရေးသားခြင်း မဟုတ်မူပဲ စိတ်ကူးတွေ့ထိသမျှတို့ကိုသာ ခန့်ကျော် ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲတွင် မပါဝင်နိုင် သေးသည့် အခြား ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ စာတမ်းများများလည်း ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။ ဆက်သက်၍လည်း မပြတ် ရေးသားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် တချိန်သော အခါ တွင်မူ ရှေ့ နောက် အစီအစဉ်ကျသော စာပန်းချီဗုဒ္ဓဝင်ပမာ ဖြစ် လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ထားပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိကြရ ပါမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်းစာမှ စတင်၍ ဤ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်လ ကြာမြင့် သောကြောင့် ထပ်၍သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင် ထပ်၍ ရေးသည်လည်း ရှိသည်။

နိဒါန်း

ဥပမာအားဖြင့် ‘တရားဦး’(၁၉၆၂)ကိုရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာ နေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလုံအားမရ ရှိခဲ့သည်ကို ၁၉၇၉ တွင် ‘သစ္စာအမွန်’အမည်ဖြင့် ထပ်၍ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိ ချတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ပဲနှင့်မှားသည့် အချို့သော အချက် များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်းဖြင့် ကူညီကြ သော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား လည်း ကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသားကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြ သော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင်နှင့်မောင်စိန်ထွန်း(အမရပူရ)တို့အားလည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျမ်းဂန် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ထောက်ပြဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ဇွေဥဒေါင်း

ရှုခင်းသာခြုံ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်ကွက်၊ တောင်ကြီးမြို့။

[၁]

ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ ရုပ်သေးဆရာ၊ ဇာတ်ဆရာ လုပ်ဘူးသည်အထိ ဂီတသဘင် အနုပညာဆိုင်ရာတွင် ဝါသနာကြီးလှသော ဗိမ္ဗိ သာရဘုရင် လက်ထက်တော်၌ ရာဇဂြိုဟ်သည် အနုပညာပန်း အပွင့်လန်း ဆုံးအချိန်၊ အနုပညာရှင်၊ အထူးသဖြင့် ဂီတသဘင် အနုပညာရှင်တို့ စန်း အပွင့်ဆုံးအချိန်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ပျိုရွယ်စဉ် တချိန်သောအခါ၌ ရုပ်သေး အဖွဲ့ဘုရားကို ဦးဆောင်ကာ သာစတ္တိ၊ ဝေသာလီ စသော အခြား နိုင်ငံများအတွင်းသို့ အနုပညာရှင်တဦးပုံစံဖြင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ လျှိုဝှက်စွာ လှည့်လည်ခဲ့ ဘူးသည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အတွင်း လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားလိုလိုတွင် တီးတိုး ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရာ၌ ရာဇပရိယာယ်တရပ် ဖြစ်သော အခြားနိုင်ငံများ၏ အတွင်းရေးကို သိရှိရန်အတွက် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်း မှုဟုလည်း ဆိုကြ၏။ အချို့ကမူ နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်ခွင့်ရသော ဇာတ် သမားပုံစံဖြင့် ဝေသာလီသို့ သွားခဲ့ခြင်းမှာ ဝေသာလီ၏ ကျော်ကြားသော အလှမယ် အဗ္ဗပပါလီကိစ္စကြောင့်ဟုလည်း ပြောကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဘုရင်ကြီးသည် ဂီတသဘင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ အနုပညာ၌ ဝါသနာ သက်ဝင်လှသည်မှာကား သေချာသည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရင့်နန်းတော်၌ နိုင်ငံတော်နှင့်တကွ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ ဂီတသဘင် အနုပညာရှင်တို့၏ အနုပညာ အပြိုင် ပွဲတော်ကြီး ကို တနှစ်တကြိမ် နွေရာသီ တပေါင်းပွဲတော်နှင့်ဆက်၍ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လိ ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အနုပညာရှင်တို့၏ အပြိုင်ပွဲတော် ဆိုသော်လည်း ဘုရင့်နန်းတွင်းပွဲတော်၊ မျက်နှာကြီးပရိသတ်၏ပွဲတော် ဖြစ်သည့်အလျောက် နိုင်ငံတော်၏ ထိပ်တန်း ပညာရှင် အဖွဲ့ကြီးများသာ ကျက်စား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြသည်။ ဤပွဲတော်ကို ရည်မှန်း၍ ပညာရှင် အဖွဲ့ကြီးများသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်၊ ကဏ္ဍ၊ ကဏ္ဍကဏ္ဍ၊ အခမ်းအနားသစ်၊ ဂီတသစ်များကို နှစ်စဉ် ကြိုးပမ်းတီထွင်ကြ သည်။ မိမိတို့ အဖွဲ့အတိုက် ပညာရှင် လူကောင်း သူကောင်းများကို သူ့ထက် ငါ့ရ ခေါ်ငှား ဖြည့်တင်းကြသည်။

ပညာသည်တို့အဖို့ ကြိုးစားသလောက်သည်း အမြတ်ထွက်သော ပွဲတော် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သဘင်အဖွဲ့များအတွက် ထုံးစံသတ်မှတ်သည့် အခ နှုန်းထားမျှသာမက သဌေး သူကြွယ်တို့ ပေါများ၍ ဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံတော် ဖြစ်သည့်အလျောက် အဖွဲ့အဖွဲ့၊ သို့မဟုတ် ပညာသည်တစ်ဦး ထူးချွန်လာပြီ ဆိုလျှင် မျက်နှာကြီးတို့က ဝိုင်းဝန်း၍ ချီးမြှောက်ပေးကမ်းအပ်သော လာဘ်လာဘပင်လျှင် တနင့်တပိုး ရရှိတတ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ် တော်တိုင် ချီးမြှောက်အပ်သော လာဘ်လာဘနှင့် ဂုဏ်ထူး အမည်ထူးများ လည်း ရရှိတတ်၏။

ယခုနှစ်အဖို့ကား ဘုရင့်ပွဲတော်တွင် ပါဝင်နေကျ ရာဇဂြိုဟ်၏ အစဉ် အလာ ထိပ်သီးပညာရှင် အဖွဲ့ကြီးတို့ အထူးပင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ကြ ရသော နှစ်ပေတည်း။

အကြောင်းသော်ကား- ရာဇဂြိုဟ်၏ မြောက်မြားစွာသော သဘင်အဖွဲ့ ငယ်များအနက်မှ အဖွဲ့ငယ်တစ်ခုတွင် မီးခဲပြာဖုံး အနုပညာမယ်ကလေး တဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ၌ အသက်အရွယ်လည်းကြီး၊ ပစ္စည်းလည်း ပြည့်စုံသော ကြောင့် ဇာတ်သဘင်လုပ်ငန်းမှ ရပ်နားနေခဲ့သော နာမည်ကျော် အနုပညာ သည် ဇာတ်ဆရာကြီး တဦးသည် ယင်း အနုပညာမယ်ကလေးကို တွေ့ရှိခဲ့ ရာတွင် အနုပညာမယ်ကလေး၏ ‘တောက်မည့်မီးခဲ စားဖိုနှင့်ရဲရဲ’ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အရောင်တင်ပေးလျှင် ပေးသလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထွန်းတောက်အံ့သော အရည်အသွေးကို သိမြင်ကာ ဇာတ်ဆရာအိုကြီးအဖို့ အနုပညာ ငယ်မူငယ်သွေးများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကာ ယင်း အနု ပညာမယ်ကလေးအား ‘အတုလကာရီ စံရှားမယ်’ဟူသော အမည်သစ် ပေး၍ ဇာတ်အဖွဲ့ သစ်ကြီးတစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ရာ ဇာတ်ဆရာကြီး မျှော် မှန်းသကဲ့သို့ ‘အတုလဒေဝီ အတုလကာရီ စံရှားမယ် စံရှားမယ်’ဟူသော

အမည်မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော် .တခွင်တွင် ထင်ထင်ကြားကြားကြီး ပေါ်
ပေါက်လျက်ရှိသောနှစ် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

စာပေ ပန်းချီတို့အပါအဝင် ဇာတ်သဘင် ဂီတစသော အနုပညာရှင်တို့
မည်သည်မှာ ရှေးဦးစွာ ပင်ကိုအရည်အသွေး ရှိရသည်။ ပင်ကိုအရည်
အသွေးရှိအောင် ကြိုးစားကြရသည်။ အရည်အသွေး ရှိပြီးသည့်နောက်
ယင်းအရည်အသွေးကို မြေတောင် မြှောက်ပေးမည့်အမှီသဟဲလိုသည်။ အ
ရည် အသွေးလည်းရှိ၊ အမှီသဟဲလည်း ရှိပြီးသည့်နောက်တွင် အနုပညာပန်း
ပွင့်လန်းရန်အတွက် အခြားသော အကြောင်းအချက်တရပ် လိုပြန်သေး၏။

ယင်းအကြောင်းအချက်တရပ်ကို ဇာတ်သဘင်လောက ဝေါဟာရ
အားဖြင့် 'စန်း'ဟု ခေါ်၏။ အများနားလည်သောဝေါဟာရဖြင့်ဆိုသော်
အနုပညာကံ ဖြစ်သည်။

အကြင် အနုပညာသည် တဦးအဖို့ အရည်အသွေးလည်း ရှိပါလျက်၊
အမှီကောင်းလည်းရပါလျက် 'စန်း'မရှိသောကြောင့် မြုပ်ကွယ်၍ သွားရ
သော အနုပညာသည်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့သည်။ စံရှားမယ်အဖို့ကား
နေသင့်ကြာကဲ့သို့ အင်္ဂါစုံ ပွင့်လန်းလာသော သူတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်တခွင်တွင် အတုလဒေဝီ စံရှားမယ်ဟူသောအမည်မှာ သာမန်
အရပ်သူ အရပ်သား၊ ဈေးသူဈေးသားတို့ အပထား၍ ထိပ်တန်း သဌေး
သူကြွယ် အရာရှိ အရာခံတို့ လောကတွင်ပင် မွေး၍နေသည်။ အမျိုးသမီး
လောက်ကထက် အမျိုးသားလောကတွင် ပို၍မွေးသည်။ အကြောင်းမူကား
စံရှားမယ်၏အလှသည် အမျိုးသား ကြီးငယ်တို့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖမ်းစား
နိုင်သည်။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းအလျောက် လှုပ်ရှား ကပြမှုကို အပထား
ဦး၍ သူ့ အလှည့်ရောက်ချိန် စံရှားမယ်ထွက်၍ ကိုယ်ရောင်ပြလိုက်သည် ဆို
လျှင်ပင် အမျိုးသားပရိသတ်တခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်သည်။

စံရှားမယ်အလှသည်။ နုပျိုသည်။ ကျစ်လျစ်သည်။ ဖျတ်လတ်စရာရှိလျှင်
သမင်ပျိုမကလေးလိုဖျတ်လတ်၍ နွဲ့စရာ ပျောင်းစရာရှိလျှင် ကိန္နရီမလေးလို
နွဲ့ပျောင်းသည်။

စောင့်စွာ သင်ကြားထားအပ်သော ဆရာကောင်းတပည့် ဖြစ်သည့်
အတိုင်း စံရှားမယ်က ပရိသတ်၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျား ပရိသတ်ကို
ဖမ်းစားမှု အတတ်တွင်လည်း ပိုင်နိုင်လှ၏။ ပိုင်နိုင်သည့် အလျောက်လည်း
စံရှားမယ်တို့ ကပြသည့် နေရာတိုင်း ယောက်ျား ပရိသတ်တို့ တရုန်းရုန်း
တသောသော ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ တရုန်းရုန်းတသောသောဖြစ်မှု ဟူသည်မှာ အကြင် အနုပညာရှင်တဦး၏ အောင်မြင်မှုအလုပ်သဘောမျှသာဖြစ်၍ အနုပညာရှင် အနေဖြင့် မိမိပညာဖြင့် ဖြန့်ကြက်အပ်သော ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်မှုသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။

ပရိသတ်အနေဖြင့်လည်း မိမိတို့နှစ်သက်အပ်သော အနုပညာ အရည် အသွေးကို ခံစားရသည်ဆိုလျှင် ပြီးစီးသည်။ တပ်မက်စွာ နှစ်သက်အပ် သော ယောက်ျားပရိသတ်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ပွဲ၊ ပြီး မီးသေ သဘောမျှ သာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းရှင် ရာထူးရှင် သဌေးသူကြွယ် မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းမှ ယောက်ျားများအဖို့ ဆိုသော် ဇာတ်သူမ တဦးအပေါ်၌ တဒဂ်ဖျော်ဖြေမှု သဘောမူတပါး အဘယ်ပုံ အလေးအနက် သဘောထားနိုင်ကြမည်နည်း။ ဤကား - အနုပညာ ဇာတ်သူများ၏ သဘာဝအလျောက် နားလည်ထား ကြသော သဘောထားဖြစ်၏။

ပစ္စည်းရှင်ရာထူးရှင်မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းစသောဂုဏ်သရေရှိယောက်ျားများ အပထား၍ သာမန်အရပ်သူအရပ်သား ယောက်ျားများကပင်လျှင်အဘယ် မျှ ချောမော၊ အဘယ်မျှနာမည်ကြီးသော ဇာတ်သူမကိုဖြစ်စေ၊ အလေး အနက် သဘောထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိမိအနုပညာနှင့် မိမိအလုပ်ကိုတန်ဖိုး ယားသော ဇာတ်သူမများအဖို့ အရပ်သားယောက်ျားများကို အလုပ်ခွင် တွင် တပ်မက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုမူတပါး ပြင်ပတွင်အကပ်ခံခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဇာတ်သူမများသည် အချိန်တန်၍ အိမ်ထောင်ပြုကြ လျှင် မိမိတို့အနုပညာသည် အချင်းချင်းသာ ပြုကြသည်များ၏။ ဤ စည်း တမ်းကို မစောင့်စည်းနိုင်သော ဇာတ်သူမတဦးသည် ရာထူးစည်းစိမ်စသည့် အကြောင်းတခုခုမကံမော၍ ပြင်ပအရပ်သားတဦးနှင့် အိမ်ထောင် ပြုမိ သည်ဆိုအံ့၊ ထိုဇာတ်သူမအဖို့ ဘဝအခြေပျက်ရဘော့သည်သာများသည်။

အကြောင်းမူကား - အဆင်းအသံ ဟန်အမူအရာစသော တဒဂ် စွဲမက် စေမှု တံလှုပ်ကို ရေထင်မိသော ယောက်ျားတို့အဖို့ အတုဇာတ်ခုံမဟုတ် သော တကယ်ဇာတ်ခုံတွင် မဝင်ဆံ့ တတ်သော အကြင်ဇာတ်သူမအပေါ်၌ စိတ်ကူးအိပ်မက်မှ နိုးထလာသောအခါ အစေးကွာလာတတ်သည်။ စိတ်ကူး အိပ်မက်မှမနိုးပဲ အကယ်စွဲမက်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့်အထင် သေးထားသောကြောင့် မျက်စိစိမ်းစိမ်းဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြသောပတ်ဝန်း ျင်ကြောင့် ပြင်ပလောက တွင် အခက်ကြုံရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအနုပညာကိုတန်ဖိုးထား၍ အနုပညာမာန်ရှိသောဇာတ် သူမများသည် အရပ်သားယောက်ျားမှန်သမျှအားအလုပ်ခွင်တွင် တတ်နိုင် လျှင်အရည်ပျော်ကျလာစေအောင်ပင် မိမိအနုပညာဖြင့် ဖမ်းစားမှုမှတစ်ပါး တကယ် အချစ်စခန်း၊ ဘဝအဖော်စခန်းတွင်မူ တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ တနည်း နည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ရှောင် တိမ်းနိုင်တတ်ကြသည်။

[၂]

အတုလကာရီစံရှားမယ်ကလေးသည်ကား၊ နုပညာမာန်အပြည့်ရှိသူတည်း။ ဇာတ်ခုံနောက်သို့ တရုန်းရုန်းဖြင့်ရောက်လာကြသော ယောက်ျား မျိုးစုံကို ပရိယာယ် မျိုးစုံဖြင့် ရှောင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်လုလင်ပျို တယောက်ကို ရှောင်ဖို့ကတော့ အတော့်ကို ခက်နေသည်။ အနုနည်းဖြင့် ရှောင်၍လည်းမရ၊ အကြမ်းနည်းဖြင့် ရှောင်၍လည်းမရ။ ကျားပိန်တယ် တွယ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုလုလင်ပျိုသည်ကား ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်၏မျက်နှာ ကြီးပိုင်းတွင် ရုပ်ချောသဘောကောင်း အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆံ့သော ကြောင့် အမည်မှေးလျက်ရှိသော သဌေးသား ဥဂ္ဂါသေန ဖြစ်သည်။

ဇာတ်သူမများထံသို့ချဉ်းကပ်လာလွန်းလှသော ပြင်ပယောက်ျားများ အား စည်းကမ်းရှိသောဇာတ်သူမများသည် အနုနည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်တိမ်း ၍မရခဲ့သော် အကြမ်းနည်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ဟန့်တားတတ်သည်။ အနုနှင့် မရလျှင် အကြမ်းနည်းဖြင့် ဟန့်တားစေရန် စံရှားမယ်ကဲ့သို့သော အညွန့် အဖူးကလေးများအတွက် ဇာတ်အဖွဲ့တွင် ယက္ခဂုမ္ဘန်အပြည်ရှိ၏။ သို့သော် သည်လုလင်ကလေးတစ်ယောက် အနုဖြင့်လည်းမရ၊ အကြမ်းဖြင့်လည်း ခြိမ်းခြောက် ၍မရ။ ညဉ့်မရှောင် နေ့မရှောင် ကျားကုပ် ကျားခဲ တွယ်ကပ်နေသည်။ တွယ်ကပ်လိုက်သည်မှာ ဇာတ်သားတယောက်မဖြစ်ရုံတမယ်မျှရှိတော့သည်။

အတုလကာရီကို တွယ်ကပ်နိုင်ရန်အတွက် နီးစပ်ရာ ဇာတ်သူဇာတ်သား များအပေါ်တွင် အကုန်အကျခံကာ စည်းရုံးလိုက်သည်မှာလည်း သောက် သောက်လဲမျှဖြစ်သည်။ အကုန်အကျခံနိုင်သော သဌေးသားလည်း ဖြစ်၏။ အရွယ်ကလေးကလည်းရှိ၏။ ရုပ်ကလေးကလည်းရှိ၏။ ပြင်ပတွင် မည်သည့် ထိပ်ထိပ်ကျဲ အမျိုးသမီးမျိုးကိုမဆို ခေါင်းခေါက်၍ ယူနိုင်သော အရွယ် ကောင်း သဘောကောင်း ရုပ်ချော သဌေးသား ဖြစ်ပါလျက် လူတိုင်းကို မျက်နှာချိုသွေးရသော ဇာတ်သူမတယောက်ကို ဤမျှသဲသဲမဲမဲဖြစ်နေသော

အခါ လုလင်ပျို၏မေတ္တာကို ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများကပင် အလေးထား လာကြရသည်။

အတုလကာရီ ကိုယ်တိုင်လည်း သနားသလိုလို ရှိလာပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ ဖမ်းစားတတ်သော အဆင်း အသံ၊ အနုပညာတည်း ဟူသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့် အကြင်ယောက်ျား တယောက်အား ဖမ်းစားမိရာ၌ တကယ်တမ်း ဆိုသောအခါ ပင်ကိုကပင် လေးလေးစားစား မဟုတ်မှု ကြောင့် အချစ်ပြယ်ကာ မိမိတို့မှာသာ အရည် အသွေး အပျက်ခံရခြင်း၊ ယင်းသို့ မဟုတ်မူ၍ အကယ်ချစ်ပါသည် ဆိုသောအခါတွင်လည်း လင်ထက် ချစ်သော မိမိ၏ အနုပညာကို စွန့်ပစ်ရတတ်ခြင်း စသော အနုပညာရှင် သမိုင်းအဆက်ဆက်မှ အစ်မကြီးများ၏ထုံးကို မပြတ်နှလုံးမူမိသောကြောင့် သူက တမ်းတမ်းစွဲသလောက် မိမိကလည်း ကိုဥဂ္ဂါ အပေါ်၌ အနုပညာ အသိဖြင့် တမ်းတမ်းတင်းတင်းပင် နေခဲ့ရ၏။

ဤအတွင်း ဇာတ်အဖွဲ့တွင် နေ့မရှောင် ညဉ့်မရှောင် တောက်တဲ့ကပ် ကပ်နေသော မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ပြဿနာကို ဆရာကြီး သိသွားသောအခါ ဆရာကြီး၏ အစီအမံကြောင့် ဤပြဿနာ ရှင်းသွားမယောင် ရှိသည်။ အကြောင်းကား.... နေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်တွင်ဖြစ်စေ အခွင့်အမိန့် မရပဲ ဇာတ်ခုံ နောက်ပိုင်း ဇာတ်အဖွဲ့ အတွင်းသို့ မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံစေရ ဟူသော သံမဏိစည်းမျဉ်း ချမှတ်လိုက်သောကြောင့်တည်း။ ဤမျှသာ မဟုတ်၊ ဇာတ်အဖွဲ့တွင်ခြေရှုပ်စေသော အတုလကာရီကိုလည်း နေ့ပိုင်းတွင် တနေရာသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဤပြဿနာ ရှင်းသွားသယောင်ရှိပါ၏။ ဘုရင့်နန်းတွင်း ပွဲတော်ရက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် နေရာဌာန အရှိန်အဟုန်ကြောင့် အခြား သော ရွှေစွန်ညိုကြီး ရွှေစွန်ညိုလေးတို့ ပြဿနာမှလည်း ကင်းဝေးကာ ခန့်ခန့်သန့်သန့် ကပြနေဆဲ တနေ့ခင်းတွင် မျက်နှာကြီးပိုင်းမှဖြစ်ဟန်ရှိသော လူကြီးနှစ်ဦးတို့က မောင်ဥဂ္ဂါကိစ္စအတွက် ဇာတ်ဆရာကြီးထံတွင် အရေးဆို လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သဘင်သည်တွေဆိုတာ အကြောင်းကိစ္စ တစုံတရာ ကြုံလာယင် ဆူးကျလဲဖက်ပေါက်၊ ဖက်ကျလဲဖက်ပေါက်ဆိုတဲ့ ဖက်မျိုးတွေ ပါခင်ဗျား။ သဌေးမင်း ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတို့ အရေးဆိုလှာတဲ့ စကားကို ကြားရတာဟာ အင်မတန်ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတန်မရာကိစ္စ ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဒီလိုလဲ သဘောမထားပါနဲ့ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ စကားဟာ ယေဘုယျသဘောတော့ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သဌေးမင်း ရှေး၊ ကျွန်တော်တို့ပါ အနုပညာနဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို တန်ဖိုးထားတတ် ကြတဲ့သူတွေပါ။ အခုကိစ္စကတော့ အထူးကိစ္စ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ။ ဒီသူငယ် မှာ အတုလကာရီနဲ့သာ ကွဲရမယ်ဆိုယင် သေပွဲဝင်ရကိန်း ကြုံနေပါတယ်”

“ဒါကတော့ လူကြီးမင်းတို့ စကား တဆိတ်များ လွန်သွားပြီထင်ပါ”

“မများပါဘူး ဆရာကြီး။ ဝေကန် အမှန်စကားပါ။ မယ့်လို ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်များ လိုက်ကြည့်နိုင်လျှင် အမှန်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီး သမီးကို မရယင် အသေခံတော့မယ်ဆိုပြီး အစာရေစာ ဖြတ်ငှားသည်မှာ ခြောက်ရက်ပင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆရာကြီးထံ ကျွန်တော်တို့ အခု လာရတာဟာ ဒီသူငယ်ရဲ့ သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စပါ ခင်ဗျား”

“အော်....ဒါလောက်တောင်ပဲကိုး”

ဒီသူငယ်ကို ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့မိတာ ကြာပါပြီ။ အမှန်ပြောရယင် သမီးကိုတောင်မှ ဒီသူငယ်ကို သတိထားဖို့ ပြောထားရပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားဆိုတာ အထူးသဖြင့် မင်းပိုင်းစိုးပိုင်း ဂုဏ်ကြီးရှင် ပိုင်းက ယောက်ျားတွေဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်တို့သဘင်သည်များအပေါ် မှာ အိုင်တွေယင် ခြေဆေးမယ်ဆိုတဲ့ အပျော်အပါး ပုံစံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လာ တတ်ကြပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်သမီးလေးက လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဘယ် လို့ပင် ဆွဲဆောင်ပြသရပေမယ့် တကယ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လာ ယင်တော့ အင်မတန်စည်းကမ်းကြီးခဲ့ပါတယ်။ ဒီသူငယ်ကိုကျွန်တော် သတိ ပြုခဲ့မိတာမှာတော့ သူများတတာလို ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရင်းသဘောမှန်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာ အကဲခတ်မိလို့ သမီးကို သတိပေးခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ အခြေအနေကတမျိုးဖြစ်ပြီး လူကြီးမိဘများ ကိုယ်တိုင်တောင်ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကငြင်းပယ်နေစရာ မရှိပါဘူး။ သို့သော် တဘက်နဲ့တဘက် စည်းကမ်းလေးတော့ပြောကြဦးစို့”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အနေနဲ့တော့ ဆရာကြီးရဲ့ သမီးကို ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ အကုန်အကျခံပြီး လက်ထပ်ယူပါမယ်။ လက်ထပ် ပြီးတဲ့အခါမှာလဲ ရွှေပေါ်မြတင် ဆိုသလို....”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ။ လူကြီးမင်းတို့ဘက်က ဒီလို ပြောလှာမယ် ဆိုတာ ကြိုတင် တွက်ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သဘောထားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ အစီရင်ခံပါမယ်။ နားဆင်တော်မူပါ”

“လောကဗျာ စည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်ဆိုတာလိုအပ်ပေမယ့် ငွေကြေးစည်းစိမ် ထက်အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့သဘောထားကို တိတိကျကျပြောရယင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ငွေကြေး စည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်ဆိုတာတွေထက် အနုပညာကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်။ အတုလကရီဟာ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက် သူ့ အနုပညာလုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ရမယ် ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ပါဘူး၊ အပြီးအပိုင်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ လူကြီးမင်းတို့ဘက်က ပစ္စည်းဥစ္စာ တစုံတရာ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ဒီသူငယ်ဟာ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်ရေတပြိုင်စီး ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်နေနိုင်မယ် ဆိုယင်တော့ ပေးစားပါ့မယ်”

“ဒါကတော့ခင်ဗျာ....”

“ပြင်ဆင်ချက်မဝင်နေပါနဲ့တော့ လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူငယ်တို့ မည်သည့် တနေ့နေ့တွင် တယောက်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ကြမယ့် အတူတူ ဒီသူငယ်ရဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ နဖူးရေ ဒူးရေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အလိုက်လျောနိုင်ဆုံး စည်းကမ်းပါ။ ဒီအချက်ကို သဘောတူနိုင်မယ်ဆိုယင် ကြိုက်တဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ကြွေးကြွေပါပဲ”

[၃]

သဌေးကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ သက်ပြင်းချ၍ပြန်သွားကြသည်။ ဇာတ်ဆရာကြီး ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း ကြွေးကြွေပါ၏။ သို့သော် မောင်ဥဂ္ဂါ၏ မိဘများမပါ။ အတုလကရီအပေါ်တွင် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြင့် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် တင်းခံခဲ့သော မောင်ဥဂ္ဂါ၏အလိုကို မိဘများက တတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောသော်လည်း တဘက်တွင် ဇာတ်သူမကိုမူကြိုက်ရသော်ကောဟု မိဘအလိုကို ပုန်ကန်သည့် သားဆိုးအဖြစ် ပြစ်ပယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း လူကြီးများ အသိုက်အဝန်းဖြင့် မောင်ဥဂ္ဂါနှင့် အတုလကရီတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြကာ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ စည်းစိမ်ရှင် သဌေးသားအဖြစ်မှ ဇာတ်အလုပ်သမား ဇာတ်သားတယောက် အဖြစ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

ကျရောက်ပါစေ၊ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တို့ မည်သည် ဖြစ်နိုင်သမျှကို အစွမ်းကုန်စွန့်လွှတ်စွန့်စားတတ်ကြမြဲသဘာဝအတိုင်း သူချစ်သော အတုလကရီအနီးတွင်နေကာဇာတ်အလုပ်သမားဘဝကိုပျော်ပျော်ကြီးခံယူသည်။

ဇာတ်သဘင်အလုပ် ဆိုသည်မှာ ရွှေပိုင်းမီးရောင်အောက်တွင် ကြည့်၍ လှသလောက် နောက်ပိုင်း အလုပ်ခွင်တွင်မူ ထွေလာကိစ္စ အင်မတန် များသောအလုပ် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်အလုပ်သမား ဆိုရာ၌လည်း ပညာသည် အလုပ်သမားနှင့် ရိုးရိုး အလုပ်သမားဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ပညာသည် အလုပ်သမားမှာ ဇာတ်ခုံ ရွှေပိုင်းတွင် တာဝန်ကြီး၍ နာမည်ကြီးသလောက် ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်းတွင် သက်သက်သာသာ နေရသည်။ ရိုးရိုးအလုပ်သမားအဖို့မူ လုပ်ရန်ရှိသမျှကို ကျုံး၍ လုပ်ရသည်။ အလုပ် တာဝန်များကို ဇာတ်ဆရာကြီးက စီမံခန့်ခွဲ ပေးထား၏။

မောင်ဥက္ကါအဖို့ မင်းသမီးယောကျာ်းဖြစ်စေကာမူ ဆရာကြီးစီမံခန့်ခွဲ ပေးထားသော အလုပ်တာဝန်များမှာ ကျိုးနွံအောင် တမင်စေခိုင်းလေ ရော့သလားမသိ၊ သေးနပ်လှသည်။

တနေရာမှ တနေရာသို့ ဇာတ်အဖွဲ့ကို လှည်းများဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းသော အခါလှည်းပေါ်သို့ ဇာတ်ပစ္စည်းများကို ထမ်း၍တင်ပို့ရသည်။ လှည်းများ ရပ်နားလျှင် နွားများကို ထိန်းကျောင်းရသည်။ ဇာတ်ကသည့်အချိန်များ တွင် ဇာတ်သူဇာတ်သားအတွက် ချက်ပြုတ်သော စားဖို့ အသိုက်အဝန်း၌ တာဝန်ယူရသည်။ လှည်းပေါ်သို့ဇာတ်ပစ္စည်းများတင်ပြီဆိုလျှင် အတုလ ကာရီ၏ ခန့်ခွဲမှုအရ အတုလကားရီ၏ ထမီ၊ အဝတ်မကျန် ဇာတ်ပစ္စည်း အရပ်ပစ္စည်းသေတ္တာများ၊ ဖာများကိုနေရာကောင်းရရန် အရင်သယ်ပို့ပေး ရသည်။ အတုလကားရီ စသော မင်းသမီး၊ မင်းသား ဇာတ်ဆောင်များ သည်ကား ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းမှုတွင် လက်ဖျားနှင့်မူ မတို့။ မောင်ဥက္ကါတို့ သိမ်းဆည်းပြင်ဆင် နေရာတကျတင်ပြီးမှ အခန့်သား လိုက်ပါကြသည်။

အချစ်ကိုသာအဓိကထားသောမောင်ဥက္ကါအဖို့တ ဒါတွေအရေ မကြီး၊ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်၊ အောက်ကျသည်ဟုလည်း မထင်။ အရေးကြီး သယောင် ဖြစ်လာသည်ကား တနေရာမှ တနေရာသို့ လှည်းများဖြင့် ဇာတ် ကူးရာတွင် မောဥက္ကါမှာ လင်ယောကျာ်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အတုလကားရီ နှင့် တွဲ၍ မထိုင်ရ။ အတုလကားရီနှင့် တွဲ၍ထိုင်သူမှာ တခါတရံ မင်းသား ဖြစ်၍၊ တခါတရံ သီချင်းရေး ဆရာတို့၊ ဇာတ်ကွက် စီမံခန့်ခွဲသူတို့၊ ဆိုင်း ဆရာတို့ ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ နာမည်ကြီးသော အတုလကားရီ ဇာတ် အဖွဲ့ဝင်တို့အဖို့ဇာတ်တိုက်ရန်အချိန်မရှိ၊ ခရီးသွားယင်း၊ ဇာတ်ကချိန်ဆိုလျှင် လည်းနေ့လယ်ပိုင်း၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းတချိန်ချိန်တွင်ဇာတ်တိုက်ကြရသည်ဟုဆို၏။

အကြောင်းပြချက်ကောင်းလှသောကြောင့် မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ ယင်းအပြုအမူများကို ခတ်မဆိတ် နေလိုက်ရသော်လည်း များလွန်းတော့ ရင်အောင့်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ရင်အောင့်ရသည်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ အတုလကာရီက မိမိအပေါ်တွင် မျက်နှာသာမပေး၊ မုန့်တမ်းမျှသာဆက်ဆံပြောဆို၍ သူတို့ပညာသည်ချင်း အပေါ်တွင်မူ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ဝါစာကမ္ဘာ မျိုးစုံဖြင့် မျက်နှာသာပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရှိပါစေ၊ ကိုယ်က ချစ်သူမို့ အောင့်၍သာ ခံရတော့မည်။ သို့သော် မောင်ဥဂ္ဂါမခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသော ကိစ္စတရပ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မောင်ဥဂ္ဂါ မခံမရပ်နိုင်သောကိစ္စမှာ မိမိချစ်သူကို မပြတ်ရှုမြင်နေလိုသော မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ အတုလကာရီ ဇာတ်ခုံရှေ့ထွက်၍ ကပြနေသည့် အချိန်များတွင် ကန့်လန့်ကာအကြားမှ ကြည့်နေတတ်မြဲဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်တွင် အတုလကာရီက ဇာတ်ခုံပေါ်မှနေ၍ ဆိုင်းဆရာကို စကားမျိုးစုံ၊ အမူအရာမျိုးစုံဖြင့် တချက်ချက်တွင် ဖြတ်၍ မျက်နှာချိုသွေးသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နွေလယ်ပိုင်းတွင် ဇာတ်တိုက်ယင်း တွေ့ရသောဆိုင်းဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာတို့၏ အမူအရာများကို မောင်ဥဂ္ဂါသဘောမကျလှ။ အထူးသဖြင့် သူ့လိုပင် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ကြာရုပ်ပေါက်သော ဆိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် အတုလကာရီတို့ ဆက်ဆံပုံမှာ လိုသည်ထက် ပိုသည်ဟု မောင်ဥဂ္ဂါ ထင်သည်။ အတုလကာရီစော သူတို့ပါ လိုအပ်သည်ထက် အမူအရာ ပိုသည်ဟု ထင်သည်။ ယင်းသို့ အတွင်းပိုင်းတွင်သာမက ဇာတ်ခုံပရိသတ်ရှေ့မှီးရောင်အောက်တွင်ပင် စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း အပေါ်နှင့် အောက် လှမ်း၍ ထေ့ကြ ညကြသည်ကို တွေ့ရသော အခါ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် တနေ့တွင်မူ မောင်ဥဂ္ဂါထံမှ အတုလကာရီသို့ ရင်ဖွင့်သံထွက်လာရသည်။

“မင်းတို့ဟာက တဆိတ်တော့ လွန်လွန်းနေပြီထင်တယ် အတုလကာရီရယ်”

“ဘာများ လွန်တာတွေ တွေ့နေလို့တုံး ကိုဥဂ္ဂါ”

“ဒီ ဆိုင်းဆရာနဲ့ဟာ အပြင်မှာ ဇာတ်တိုက်တယ်ဆိုပြီး ဆက်ဆံတာတွေတော့ ထားပါတော့၊ အခုတော့ ဇာတ်ခုံရှေ့မှာတောင်မူ မင်းက အပေါ်ကနေပြီး လှမ်းလှမ်းညှုနေတာကိုး...”

မောင်ဥဂ္ဂါ စကားမဆုံးမီပင် အတုလကာရီက ဟားတိုက်၍ ရယ်သည်။ ရယ်ပုံမှာ မနှစ်သက်သူနှင့်တွေ့သောအခါ မထိမဲ့မြင်ရယ်နည်းမျိုး လှောင်သံ ပါသည်။ ခနိုးခနဲသံပါသည်။ အတွင်းသဘောမပါ။ အပေါ်ယံကြောဖြင့် ဟန်လုပ်၍ ရယ်တတ်သော ဇာတ်သမားတို့၏ ရယ်နည်းမျိုးကို မောင်ဥဂ္ဂါ နားလည်သည်။ ယခုဇာတ်သမားပုံစံဖြင့် မောင်ဥဂ္ဂါစကားကို အလေး အနက်မထား။ စကားမဆုံးမီပင် လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်လိုက်သည်ကို ကြားရသောအခါ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ ပေါက်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ၊ မင်းတို့အမူအရာတွေ ငါ မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူး မှတ်နေလို့လား”

အတုလကာရီက တခပ်ခပ် ဆက်၍ ရယ်ယင်း....

“မင်းသမီးကိုယူယင် ဒါမျိုးတွေကို သည်းခံနိုင်ရတယ် ဆရာလေးရဲ့၊ အပျိုယောင်ဆောင်ပြီး လူမြင်သမျှကို ကြိုက်အောင်လုပ်ပြရတဲ့ မင်းသမီး အလုပ်ကို ဆရာလေး နားမလည်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ပရိသတ်မက်အောင် လုပ်ရတာကို ငါနားလည်တယ်။ ဆိုင်းဆရာကို မက်လုံးပေးနေတာကတော့ ဘာဆိုလို့တုံး။ ငါက မပြောချင်လို့ ကြည့် နေတာ၊ နေ့မှာရော ညမှာရော မင်းတို့အမူအရာတွေ ငါမသိဘူးမှတ်လို့”

တော်....တော် ကိုဥဂ္ဂါ။ ။ရှင့်စကားတွေက လွန်လာပြီ၊ ပရိသတ်ထက် ဆိုင်းဆရာက ပိုအရေးကြီးတယ်ရှင့်။ မင်းသမီးကိုယူထားပြီး အခုလောက် ကြာလာတာတောင် ဒီကိစ္စမျိုးကို ရှင်နားမလည်တာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလှ တယ်။ ဘာလဲ ဆိုင်းဆရာကို ကြိုက်လို့ ညှုတ်တယ် ထင်လို့လား။

“ဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတာ အတုလကာရီတို့၊ ဘယ်သူတို့၊ ဘယ်ဝါတို့၊ ဘယ်က လောက် နာမည်ကြီးပေမယ့် တယောက်ထဲလုပ်လို့ ပြီးကာမဟုတ်ဘူးရှင့်။ အသိုက်အဝန်းကပိုပေးမှ အလုပ်ဖြစ်တာ။ အဲဒီအသိုက်အဝန်းထဲမှာ ဆိုင်း ဆရာဟာ အခရာပဲ။ သူ့ကျေနပ်မှ၊ သူကြည့်နူးမှ အလုပ်ဟာ ရှင်လာတယ်၊ ကြွလာတယ်။ သူမကျေနပ်လို့ ပညာပြလိုက်ယင် ဇာတ်ခုံပေါ်ကလူတွေ ဘယ်ကလောက်တော်တော်၊ ဘယ်ကလောက်ပဲတတ်တတ်၊ အိုးနင်း ခွက် နင်း ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ဒါလောက်မှ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့်သူတော့ ကွက်တိဝင်နေ၍ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ စကားဆက်စရာမရှိတော့။ မျက်လုံးပုတ်ခက်နှင့်သာ ငြိမ်နေရသည်။ သို့ရာ တွင် ဤဆွေးနွေးခန်း၌ မောင်ဥဂ္ဂါနှင့် အတုလကာရီတို့ မေတ္တာအစေး ကွာဟချက် ပေါ်လာသည်။

မောင်ဥဂ္ဂါက အတုလကာရီကို ချစ်စနိုးဖြင့် ‘ရီရီ’ဟုခေါ်သည်။ တခါ တရံ ‘အချစ်’ဟုခေါ်၏။ တခါတရံ ‘ကိုယ့်ရွှေမင်းသမီးလေး’ဟု ပြောင်းလဲ၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ အတုလကာရီကမူ ‘ကိုဥဂ္ဂါ’ဟုပင် ခပ်တည်တည် ခေါ်သည်။

ယခုသော် ‘မင်း’တွေ၊ ‘ငါ’တွေ၊ ‘ရှင်’တွေ ဖြစ်လာကြသည်။ အတုလကာရီက ‘ဆရာလေး’ဟုပင် ခနိုးခန့် ခေါ်လိုက်သေးသည်။ ဤအချိန်မှစ၍ တဦးနှင့်တဦး ဆက်ဆံမှုမှာ ရှေးကထက် တင်းမာ ကွာဟခဲ့သော်လည်း အတုလကာရီတွင် သားလေးတယောက် ပေါ်ပေါက် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ အတုလကာရီအဖို့ လင်ဖြစ်သူနှင့် အစေးကွာသော်လည်း သားကလေးကိုမူ အင်မတန် ဂရုစိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

တဦးနှင့်တဦး အစေးမကပ်မှုမှာ လျော့၍မသွား၊ တနေ့တခြားကြီးမားလာသည်။ စကားဖြင့်လည်းလောင်း၊ အမှုအရာဖြင့်လည်းကောင်း အတုလကာရီက မောင်ဥဂ္ဂါအပေါ်တွင် မထိမဲ့ပြုပုံများ တိုးတက်လာသည်။

အတုလကာရီက ‘ဆရာလေး’ဟု ခနိုးခန့်ခေါ်ခဲ့သောအသံကို ကြားခဲ့ရသည့်အချိန်မှစ၍ ထိုအသံသည် မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ဦးနှောက်တွင် ချိုးကပ်သကဲ့သို့ စွဲ၍ နေခဲ့သည်။ နတ်နှိုးဆော်၍ အခေါ်ခံခဲ့ရသော အသံဟုပင် မောင်ဥဂ္ဂါထင်သည်။ အကြောင်းမူကား-မိမိသည် တဘက်သတ်မေတ္တာဖြင့် မိဘစည်းစိမ်ကိုပင်စွန့်လွှတ်ကာ သူ့အပေါ်တွင် ချစ်ခဲ့မိသော်လည်း သူကမူ ချင်မေတ္တာ မတုံ့ပြန်လာရုံမက အခါများစွာ မထိမဲ့ပင် အပြုခံနေရသည်။

ယင်းသို့ အပြုခံရခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ-မိမိတွင် သူ့လိုစွမ်းအင်၊ သူ့လို အနုပညာ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်တိုက်သည် ဆိုကာ သူ့အသိုက်အဝန်းများအား မိမိထက် အရေးပေးနေခြင်းမှာ မိမိတွင် သူ့ပညာမျိုး မဲ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ပညာသည် ဘယ်ကလောက် ခက်ခဲပါသနည်း။ တကယ်ဆိုတော့ ပညာဟူသည် လူချင်းအတူတူ သင်လျှင် တတ်ရမည်။ လုပ်လျှင် ဖြစ်ရမည်။ မိမိတွင် အဆင်းရှိသည်။ အရွယ်လည်း ရှိသေးသည်။ သူ့လို အနုပညာမျိုး ဖြစ်အောင် အဘယ်ကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်နည်း စသည်ဖြင့် ‘ဆရာလေး’မူ ဆက်၍ တွေးတောလာသည်။

အတုလကာရီ၏ အနုပညာအစွမ်းမှာ အဆိုအကထက် အတောင်လေး ဆယ်ခန့်မြင့်သော ဝါးတိုင်၏ထိပ်ဖျား ကြိုးတန်းပေါ်တွင် တက်၍လှုပ်ရှား ကပြခြင်းကို ပရိသတ်က ပို၍ စွဲမက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မောင်ဥဂ္ဂါ သိသည်။

ပရိသတ်သည် အတုလကာရီ၏ ကျမ်းဘားမယ်အဖြစ် ကျမ်းကျင်မှု ပညာကို ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်ရှု အားပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပညာမျိုးကို ဆရာ ကောင်းရှာ၍ သင်ကြားခဲ့ပါက အမျိုးသမီးဖြစ်သော အတုလကာရီက အတောင်လေးဆယ်မျှကို တက်ပြနိုင်သည်ဆိုလျှင် ယောက်ျားရင့်မကြီး မိမိ အဖို့ သူ့ထက်သာအောင် အဘယ်ကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရအံ့နည်းဟု စဉ်းစားလာသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် အတုလကာရီသည် ပုခက်တွင် ကလေးသိပ်ယင်းဖြင့် မိမိကို စောင်းမြောင်းကာ သီချင်းမဟုတ်သည်ကို သီချင်းလုပ် ဆိုလှာသည် ကို ကြားရသောအခါ မအောင့်အည်း နိုင်တော့ပေ။ မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ပေါက် ကဲ့မည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အေး....အေး...လူကလေး.... အိပ်ပါတော့လေး၊
အေး....အေး...ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

မယ့်သား လူလေး၊ မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
လူရေး မလှ၊ လူ့အန္တနယ်
ဘဝဖြစ်ရိုး၊ လူညွန့်တုံးမယ်
လုံးလုံး မွေးမေ စိုးလှတယ်၊
အို....အို....ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

သားလှ လူလေး၊ မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
အနှစ်ပညာ၊ မရှိဟာမို့
ဖာ ထမီ ထမ်း၊ ပေါ့သွမ်း လူစ
လူ့အန္တနယ်၊ သားလှ ရွှေသွေး
ဖြစ်မည်ရေးကို၊ မွေးမေ စိုးရိမ်မိလှတယ်၊
အေး...အေး...ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

မယ့်သား လူလေး၊ မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
ပညာ မထယ်၊ ဉာဏ် မကြွယ်မို့
နောက်ဆွယ် နေရ၊ လူ့အန္တနယ်
မိန်းမ အလုပ်၊ ချက်ပြုတ် ခိုင်းစေ
ကျန်မွေခံစား၊ ဖြစ်မည်လား ဟု
မယ့်သား လူလေး စိုးမိတယ်၊
အေး...အေး...ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

သားလှ လူလေး၊ မယ့်ရင်သွေးငယ်
 လူဝယ် နောက်ဆုံး၊ လူမသုံးမို့
 လူလုံး မလှ၊ လူ့အန္တရာယ်
 တောစ ထင်းခွေ၊ နေကုန် နွားကျောင်း
 ကြိမ်းမောင်းခံရ၊ ကျွန်ဘဝသို့
 သားလှ လူလေး၊ ဖြစ်မည်ရေးကို
 မွေးမေ တွေးလို့ စိုးမိတယ်၊
 အေ...အေ...ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား၊
 အေ...အေ...လူကလေး၊ အိပ်ပါတော့လေး။

အဆင်းမာန်၊ ပစ္စည်းမာန်၊ ဆွေမျိုးမာန် စသော အမျိုးသမီးတို့၏ မာန်
 အမျိုးမျိုးတို့အနက် အတုလကာရီသည်ကား အနုပညာမာန်ပါ။ ထပ်
 လောင်းထားသည်ဟု မောင်ဥဂ္ဂါ မြင်ခဲ့ရာက ယခုသော် သားမာန်ပါ
 တိုးတက်လာပါပေါ့တကားဟု မောင်ဥဂ္ဂါ မြင်လာသည်။

“မင်းက သားချော့တာ ရိုးရိုးမချော့ဘူး၊ ငါ့ကို စောင်းပြီး ဆိုတာ
 ပေါ့လေ”

“ဟား...ဟား၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာရှည်လားဆိုတာမျိုး
 ကျနေတာပဲ။ စောင်းပြီးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ တည့်တည့်ဆိုတာ၊
 တည့်တည့်ဆိုတာ။ ကဲ...သိပြီလား”

“မင်းကို ငါပစ်သွားယင် မင်း အခက်တွေ့နေရစ်တော့မယ်နော်”

ဤစကားတွင်မူ အတုလကာရီ တစုံတရာ ပြန်၍မပြော။ မောင်ဥဂ္ဂါကို
 မျက်စောင်းချိတ်၍ ကြည့်ကာ ခနိုးခနွဲ အသံဖြင့် တဟားဟား တဟက်ဟက်
 ရယ်သည်။ အဆက်မပြတ် ရယ်သည်။ သို့သော် အတုလကာရီ၏ အသံသည်
 တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ တိမ်၍ သွားသည်။ အကြောင်းမူကား - အတုလ
 ကာရီ၏ ရယ်သံမဆုံးမီပင် ဥဂ္ဂါသေနသည် ချစ်လှပါသည်ဆိုသော ဇနီးကို
 ကျောခိုင်း၍ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာလာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

[၄]

အချစ်ဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ အမုန်းဆိုသည်
 မှာလည်း စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ အချစ်ကို ချေဖျက်နိုင်သောစိတ်မှာ မာန်ဖြစ်သည်။
 အကြောင်းမူကား - တဏှာပေမခေါ် အချစ်၊ မာန်နှင့် အယူဝါဒဟူသော

စိတ်များမှာ အရင်းအမြစ်ကျသော စိတ်သုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သုံးမျိုး ဖြင့် လောကကို တည်ဆောက်၍ ဤစိတ်သုံးမျိုးဖြင့်လည်း လောကကို ဖျက်ဆီးသည်။

အတုလကာရီကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော မောင်ဥဂ္ဂါသည် မာနကိုထိခိုက်လာ သောအခါ အချစ်ကို စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ စွန့်ပစ်ခဲ့ရုံမျှမက ငါယောကျ်ား တကားဟူသော မာန်ဖြင့် အတုလကာရီ၏ အနုပညာအတတ်မျိုးကို ဆရာ ကောင်းရှာ၍ ကြိုးစားလိုက်သောအခါ တနှစ်ခန့် အတွင်းမှာပင် တတ် မြောက်၍ “ဥဂ္ဂါပုံ ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့” ဟူသော အမည်သည် ရာဇဂြိုဟ် တမြို့လုံးကို လွှမ်းမိုး၍လာခဲ့သည်။ သားဆိုးသမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိသော မိဘများ၏ အကူအညီဖြင့် တောင့်တင်းကြီးမားသော ဥဂ္ဂါပုံ အဖွဲ့ကြီး ပေါ်ပေါက်လာရုံမက မိဘများနှင့် အသိုက်အဝန်းဖြင့် ဘုရင်နန်းတော် တွင်း အနုပညာပြိုင်ပွဲကြီးသို့ ဝင်ရောက်နိုင်လာခဲ့ပေသည်။

အတုလကာရီတို့အဖွဲ့ ဥဂ္ဂါပုံ အဖွဲ့၏ ကောင်းသတင်းကို ကြားရတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါလျက်ရှိနေရာက ကပြမည့်အချိန်နှင့်ကပ်၍ လျှို့ဝှက်ထားသော ပညာအစွမ်းကိုထုတ်ကာ ယနေ့နေ့လယ် ဥဂ္ဂါပုံမင်းသားသည် အတုလကာရီ ထက် ပို၍မြင့်သော အတောင်ခြောက်ဆယ် အမြင့်တွင်တက်၍ ထပြမည်ဟု ကြေငြာလိုက်သောအခါ တမြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲပင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် ထူးခြားလှစွာသော သတင်းတရပ်သည် မောင်ဥဂ္ဂါ၏ အထံသို့ ရောက်ရှိ၍လာကာ သတင်း ပျံ့လွင့်သွားရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် မင်းညီမင်းသား ဂုဏ်သရေရှင်တို့ အသိုက်အဝန်းသာ မက တမြို့လုံး သူ့ထက်ငါးဦး အစောကြီးကပင် ဥဂ္ဂါပုံ၏ပွဲကို ကြည့်ရန် နေရာယူထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းသတင်းသည်ကား - ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဥဂ္ဂါပုံ အစွမ်းကို လာရောက် ရှုစားတော်မူမည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင်အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုတော်ကြီးသည်ဥဂ္ဂါသေနထံသို့ လာရောက်၍ ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ကပြမည့် ဥဂ္ဂါသေန၏ပွဲသို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်ရှုစားတော်မူမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဥဂ္ဂါသေနက အစွမ်း ကုန်ကပြချန် နှိုးဆော်စကားမိန့်ကြားလာသည်ကို မမျှော်လင့်ပဲကြားရသော အခါ ဥဂ္ဂါသေနအဖို့ ဝမ်းမြောက်မဆုံးအောင် ပီတိဖြစ်ရသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပွဲကြည့်မည်ဟူသောသတင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်သားတို့အဖို့ မယုံရခက် ယုံရခက်နှင့် အံ့ဩဘနန်း

ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပို့သော သတင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်းတူး ဆိုသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကိုလည်း ဖူးမြင်ယင်းနှင့် ပဲ့ကြည့်နိုင်ရန် သူ့ထက်ငါသာ နေရာ ယူလှာကြခြင်းဖြစ်သည်။ စဉ်းစားညာဏ်ရှိသူအချို့ကမူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် တိုင် ပဲ့ကြည့်မည်ဆိုရာ၌ အကြောင်းထူး တရပ်ရပ် ရှိပေလိမ့်မည်။ ယင်း အကြောင်းထူးကို သိရှိရန် နေရာယူလှာကြသည်။

သို့နှင့် အချိန်ရောက်သောအခါ ဥဂ္ဂါသေနသည် မိမိသင်ကြားထားသမျှ ပညာကို အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်သော တိုင်ထိပ် ကြိုးတန်းပေါ်သို့ တက်ကာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြသခိုက်တွင် ဘုရားရှင်သည် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ဥဂ္ဂါသေန ထံသို့ ကြွရောက်ကာ ဥဂ္ဂါသေန အနီး ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရပ်တော်မူသည်ကို ပရိသတ်တို့ ဖူးတွေ့ကြလေရာ အချို့က အသံမျိုးစုံဖြင့် ချီးကျူးဩဘာပေးကြသည်။ အချို့ကမူ ဘုရားရှင် အားထိုင်၍ ရှိခိုးကြသည်။

ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလာခြင်းကား အကြောင်းရှိပေ၏။ ယင်းအကြောင်း သည်ကား - ယနေ့ပင် ကျွတ်တမ်းဝင်၍ ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့သော ဥဂ္ဂါသေန ၏အသိညာဉ် ပွင့်လင်းရင့်မာမှုကို သိရှိတော့မူသော အကြောင်းပင်ဖြစ်ပေ သည်။

အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်သော တိုင်ထိပ်တွင်ပင် ဥဂ္ဂါသေနသည် ကပြမှုကို ခေတ္တရပ်၍ ဘုရားရှင်အား ဦးတိုက် ရှိခိုးမိခိုက်၊ ဘုရားရှင်က ဥဂ္ဂါသေနအား တဏှာမာန၏အပြစ်ကို ပြတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးတရား တော်ဖြင့် လမ်းခင်းပေးလိုက်သောအခါ ဥဂ္ဂါသေနအဖို့ လောက အတွေ့ အမြင်တွင် မျက်စိလည်နေခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကာ နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော အငြိမ်းဇာတ်နယ်တွင်းသို့ သက်ဆင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က “ငါ့သား ရဟန်း။ ။ လာခဲ့လော့။ ။ ငါ့ဘုရား၏ သာသနာတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်၍ ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်လေလော့” ဟု ‘ဟေိဘိက္ခု’ မိန့်ကြားချက်ဖြင့် နှုတ်မြှက် ခေါ်ဆောင်လိုက်သော အခါ သဌေးသားဥဂ္ဂါသေန၊ သို့မဟုတ် ဥဂ္ဂါပျံအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် မင်းသား ဇာတ်မင်းသားဥဂ္ဂါသေနအဖြစ်မှရုတ်ခြင်းပင် ငရိက္ခရာရှစ်ပါးကိုလွယ်သော ရဟန်းတော် ဥဂ္ဂါနေအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းကာ ဘုရားရှင် နောက်တော်က လိုက်ပျံယင်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွချီတော်မူကြသည်။

အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော ပရိသတ်ကြီးအဖို့ကား - ဘုရားရှင်နှင့် ဥဂ္ဂါ
 သေနတို့ အတွေ့တွင် မိန်းမော ကြည့်ရှု၍ နေကြယင်း အချို့ကမူ ဘုရား
 ရှင်၏ တရားတော်ကိုနာကြားယင်းနှင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားကြ
 သည်ကို တွေ့ရသော အခါတွင်မှ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီး
 ပေးလိုက်ကြသည်။

[၁]

အမျိုးသမီးများ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး အလုပ်ဟူသည် အတတ်ပညာ တပါးဖြစ်၏။ သာမန်အတတ်ပညာမျှမဟုတ်၊ အရေးကြီး အတတ်ပညာဖြစ် သည်။ အကြောင်းမူကား သံယောဇဉ်ဇာတ်ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်၍လူ့ဘောင်၌ အိမ်ထောင် သာယာရေးထက် အရေးကြီးသော ကိစ္စဟူသည် ရှိပါသေး ၏လော။

တကြောင်းမှလည်း အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှုပညာဟူသည် ယေဘုယျ အမျိုးသားတို့က အထင်သေးကာ မထိမဲ့ရှိ ရှိတတ်ကြသော်လည်း ကျယ်ဝန်း လှ၏။ များပြားလှ၏။ သိမ်မွေ့လှ၏။ လျှိုဝှက်နက်နဲလှ၏။ ပုခက်လွှဲသော မိခင်၏လက်သည် ကမ္ဘာကိုအုပ်စိုး၏ ဟူသော ကမ္ဘာ့ဆိုရိုး ဝေါဟာရမှာ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု ပညာ၏ အကြီးဆုံးသော သာဓကဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ကျယ်ပြန့်သိမ်မွေ့သောအိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှုပညာကို အမျိုး သမီးတို့အား သင်ကြားပေးသည့် ကျောင်းဟူ၍ကား မရှိ။ အိမ်တိုင်း အိမ် တိုင်း သည်ပင် ကျောင်းဖြစ်၍ အမိကသမီးကို သင်ပေးသည်။ အမျိုးသမီး ကြီးက အမျိုးသမီးငယ်ကိုသင်ပေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် အိမ်ထောင်ပညာရပ် သည် အမျိုးသမီးတို့ လောကတွင် လူ့သမိုင်းနှင့်ချီ၍ ဆက်နွှယ် ပြန့်ပွား လာခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ ကျယ်ပြန့်သောအိမ်ထောင်ပညာရပ်များအနက်၍အကြောင်း ရပ်တွင် ထုတ်ဖော်လိုသည်ကား အချက်အပြုတ် အချုပ်အလုပ် အထိန်း အသိမ်းစသော ကိစ္စရပ်များမဟုတ်၊ ယောက်ျားနှင့် စပ်လျဉ်းလာလျှင် အသုံးပြုအပ်သော အမျိုးသမီးတို့၏ မာယာအတတ်၊ လိုအပ်သည့်အခါမှ

ထုတ်၍သုံးသော ကြောင်လက်သည်းအတတ် လျှိုဝှက်ပညာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား- ယောက်ျားတစ်ဦးအပေါ်တွင် အသုံး မပြုတော့လျှင် မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေအရ မာယာဒေဝီ မိဖုရားအဖို့ အသုံးပြုရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတို့တွင် မာယာလေးဆယ်၊ ပရိယာယ်တသိန်း၊ အပလိန်း အနန္တ ရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဤစကားသည် အမျိုးသမီးမှန်သမျှကို ရှုတ်ချ လာခဲ့သော၊ သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးတို့၏ ပရိယာယ်ဒဏ်ကို ကော့နေအောင် ခံရလွန်းသော ယောက်ျားတို့၏ စကားလွန် ဖြစ်သော်လည်း အကယ်ဆို သော် အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင် ကျွမ်းကျင်မှုပညာကို ချီးပပြောဆို သော စကားဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရှုတ်ချမှုကို မခံချင်သော အမျိုးသမီးတို့က မိန်းမ မာယာ သဲကိုးဖြာဟု ဆိုသည်ကို ယောက်ျားမာယာ သောင်ကိုးရာနှင့်ပင် မလောက် သောကြောင့် မန်ကျည်း ကိုးပင်ကိုပင် နှောက်ရသေးသည်ဟု ပြန်လည် ချေပသည်။

ယောက်ျားတို့ မာယာဟူသည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးစသော အခြား အရေးအခင်းတို့တွင် များပြား ကျွမ်းကျင်တန်ရာပါ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လာလျှင်မူကား မာယာစစ်ပွဲတွင် ပြားပြားဝပ် ကြရသည်ချည်းသာဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား- အဘယ်မျှ ကြီးမြင့် ခိုင်မာ သော ယောက်ျားပင် ဖြစ်စေကာမူ အမျိုးသမီးတို့ ရင်ခွင်၌ ဖယောင်း မဖြစ်သောယောက်ျားဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပရိယာယ် တသိန်း၊ အပလိန်းအနန္တ ဆိုသည်ကတော့ လွန်လွန်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးဆိုလျှင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှုမြင်တတ်သော အမျိုးသား ပညာရှိတို့က အမျိုးသမီးတို့တွင် မာယာ လေးဆယ်ရှိသည် ဟူ၍ကား သူတို့ကျမ်းဂန်များတွင် တိတိကျကျ ဇယားထိုး၍ သတ်မှတ် ညွှန်ပြထား သည်။ ရှိသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စတွင်ကား ယင်း မာယာ လေး ဆယ်အနက်မှ အစွမ်းထက်ဆုံးဟု ထုတ်နုတ်ဖော်ပြထားသော မိန်းမလက် နက် အင်(အင်္ဂါ) ရှစ်ချက်မျှကို အသုံးမပြုလျှင် မဖြစ်တော့အောင် အကြောင်း ဆိုက်လာသောကြောင့် မိဖုရားကြီး မာယာဒေဝီအဖို့ ထုတ်နုတ် အသုံးပြုရတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။

မှိတ် ဟာသော ဘယော လဇ္ဇာ၊
မန္တဝါစာ အဒေက္ခဏာ။
ရုဒါစ ကဟလာဏ္ဍိသံ၊
ဧတေ ထိနံ မဟာဝုဓော။

၁။ မှိတ်စ-တကယ် ပြုံးသည်လည်းမဟုတ်၊ မပြုံးသည်လည်းမဟုတ်၊ မပြုံးသယောင် ပြုံးသယောင်ဖြင့် ပြုံးစ နဲ့နဲ့ကလေးလုပ်၍ ပြသခြင်းသည် လည်းကောင်း။

၂။ ဟာသောစ- အကြင်ယောက်ျား ကြားလောက်အောင် ခနိုးခနဲ ကလေး ရယ်သံထွက်၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ၀၂-အကြင်ယောက်ျား သူက ချစ်စနိုး စတင်ပြောဆိုလာသည်ကို လှောင်သလို ပြောင်သလို မရယ် သယောင် ရယ်သယောင်နှင့် လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်၍ ပြခြင်းသည်လည်း ကောင်း။

၃။ ဘယောစ- ဆက်ဆံလာသော အကြင်ယောက်ျားကို တကယ် မကြောက်သော်လည်း ကြောက်လေတော့ သယောင်နှင့် ကြောက်တောက် တောက် ရှုံ့တုန်တုန် အမူအရာကလေးလုပ်၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၄။ လဇ္ဇာစ- အကြင်ယောက်ျားက ဆက်ဆံလှာသော အမူအရာ၊ ပြောဆိုလှာသော စကားများကို ရှက်စနိုးကလေးပြုလုပ်၍ ပြခြင်းသည် လည်းကောင်း။

၅။ မန္တဝါစာစ-ပွင့်ပွင့်ကြည်ကြည် တည်တည်ခန့်ခန့် မပြောပဲ အကြင် ယောက်ျားက ပြောဆိုလှာသော စကားကို 'ကြည့်ပါလား လူကြီးကိုက မုန်းစရာကြီး၊ ကြောက်စရာကြီး' စသည်ဖြင့် ခန့်တဲတဲ မဲတဲတဲ မပွင့်တပွင့် အသံကလေးဖြင့် မထိတထိ ပြောဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၆။ အဒေက္ခဏာစ-အကြင်ယောက်ျားအား တည့်တည့် ကြည်ကြည် ပြီပြီခန့်ခန့်မကြည့်၊ ဦးခေါင်းကလေး စောင်းဝဲတာ မျက်စောင်းကလေး ခဲကာဖြင့် စပါးကြည့်ကြည့်၊ ၀၂-စပါးကြီးမြေ အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်း သည်လည်းကောင်း။

၇။ ရုဒါစ-အကြင်ယောက်ျား၏ ငိုစရာမဟုတ်သော ချစ်တင်းစကား လေးမျှကို မခံချင်သယောင်၊ အားနဲ့သယောင်ဖြင့် နှာရည်ကလေး တရွှပ်ရွှပ် ရှုံ့ကြောက်သယောင် အမူလုပ်ကာ မရဲတရဲ မဟတဟဖြင့် မငိုချင်ငိုချင် ငို၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၈။ ကဟလာဏှိသံစ - 'ဟင်း... လူကြီးကိုက ရိုးသလိုလိုနဲ့ လူလည်ကြီး၊ လူညာကြီး၊ ကြည့်ပါလား၊ သူများကို စမနေနဲ့' စသည်ဖြင့် ကလိတိတိ ရိတိတိ မခိုးမခန့် ခနိုးခနဲ စကားကုလေးများဖြင့် တွတ်ထိုးသလို ပြောဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။

ဧတေ - မိန်းမလက်နက် အင်ရှစ်ချက်ဟုဆိုအပ်သောဤအင်္ဂါရှစ်ပါးသည်၊ ထိနံ-အစွမ်းကောင်းလှအကြင်မိန်းမတို့၏၊ မဟာဝုဓာ-ရုန်းနိုင်ယင်ရုန်း၊ ခံနိုင်ယင်ခံ၊ ရှောင်နိုင်ယင်ရှောင်၊ ခွာနိုင်ယင်ခွာ၊ မခွာနိုင်ယင်တော့ အကြင်ယောက်ျားတို့ ကော့နေအောင် ခံရသော ကမ္ဘာ့ အစဉ်အလာ မဟာလက်နက်ကြီးများပါပေတည်း။

ရိုးရိုးလက်နက်မျှမဟုတ်၊ လိုအပ်လာပြီဆိုလျှင် ထုတ်၍ အသုံးပြုသော မာယာလေးဆယ် ဗရိယာယ်တသိန်းမှ အဆီညစ် အနှစ်ထုတ်ထားအပ်သော နောက်ဆုံးလက်နက် မဟာလက်နက်ကြီးများ ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်အတတ်တွင် ဤပညာရပ်ကြီးများ ပါဝင်သည်။ ယင်းပညာကို အမျိုးသမီးတို့၏ မွေးရာပါ သဘာဝအရ အလိုအလျောက် တတ်လည်းတတ်၊ သိလည်းသိနေကြသည်ဖြစ်ရာကျွမ်းကျင်ပြီးသူအမျိုးသမီးကြီးများထံ မှစနစ်တကျထပ်မံသင်ကြားရပါသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပါတော့အံ့နည်း။

မာယာဒေဝီမိဖုရားကား ယင်းအတတ်ပညာ စုံလင်လှစွာသောနန်းတွင်း မွေးသည့် နန်းသွေးဖြစ်ရုံမက မိဖုရားကြီး အဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်ပေရာ မာယာဒေဝီဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ယင်းအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှုတွင် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်၏။

[၂]

လင် ဘုရင်ကြီး ရှိခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရေးဟဲ့ဆိုတော့ အားမကိုးလောက်သည့် လင်ပါ ကလားဟု မာယာဒေဝီ တွေးသည်။ တွေးစရာ အကြောင်းအခြေခံကလည်း ရှိလာသည်။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့်ဖြစ်၍ပင်ပန်းလှသည်။ ပင်ပန်းသောကြောင့် ညနေခင်းဆိုလျှင် နန်းဦး ခပြင်သို့ ထွက်၍ လေညင်းခံရသည်။ မိမိတို့၏ ကောသမ္မီနိုင်ငံတော်မှာ မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်း၏ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် နီးစပ်လှသောကြောင့် အမြဲတမ်းလိုလို ရာသီဥတု အေးမြလှပေရာ နံနက်ခင်းဆိုလျှင် ယင်း နန်းခပြင်တွင်ပင် ထွက်၍ နေစာလှုံရသည်။

ယနေညနေပိုင်းတွင်လည်း နေဖွားမည်လား၊ ညဉ့်ဖွားတော့မည်လားဟု ခန့်မှန်းရလောက်အောင် ရင့်ကျက်လျက်ရှိပြီဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်ကို ဖြေသိမ့် ယင်း နန်းခပြင်တွင် လေးညင်းခံခိုက် ငှက်ဆင် အချီခံခဲ့ရသည်။

ဟိမဝန္တာနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ကောသမ္ဗိနေပြည်တော်တွင် နွားငယ်၊ သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မုဆိုးရပ်ကွက်၊ ဈေးရပ်ကွက်တို့မှ သားတစ် သားကောင် တစုံတရာကိုသော် လည်းကောင်း တောတန်းတောအုပ်ပျော် ငှက်ဆင်ခေါ် ထီးလှိုင်ကာ ငှက်ကြီးတို့ လာရောက်၍ ချီလေ့ သုတ်လေ့ရှိသည်မှာ ရိုး၍နေပြီ ဖြစ်၏။

သုတ်ချီလေ့ရှိသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်း ငှက်ဆင်ကြီးများသည် သုတ်ချီနိုင်သော်လည်း လူကိုသုတ်ချီလေ့ရှိသည် ဟူ၍ကား မကြားစူးခဲ့။ အကြောင်းမှာ ထီးလှိုင်ကာငှက်ကြီးများသည် ကြီးမားသော်လည်း လူကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူသံကိုသော်လည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိမှာမူကား အစောင့်အရှောက် များစွာတို့ အလယ်မှ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပါလျက် ငှက်ဆင် အချီခံခဲ့ရသည်။

အကြောင်းတရပ်တော့ ရှိပါ၏။ ထိုအချိန်က မိမိသည် ရဲရဲညီ နီမြန်းသော ကမ္မလာခွံထည်ကြီးကို ခွံထားမိသည်။ ယင်း ကမ္မလာခွံကြီးသည် ထီးလှိုင်ကာငှက်ကြီးအား သူတို့ စွန့်စား ချီသုတ်ဘူးသော အသားတုံး အသားဆိုင်ကြီးဟု ထင်စေဟန်ရှိသည်။

ငှက်ဆင်ချီချိန်က မိမိအနီးတွင် ချစ်လှပါသည် ဆိုသော လင်တော်မောင် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရှိနေသည်။ မလှမ်းမကမ်း တဝိုက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း နန်းတော် အစောင့်အကြပ်တို့ ရှိနေသည်။

ဤအချိန်တွင် ရုတ်ခြည်း ကောင်းကင်မှထိုးကျလာသော ငှက်ဆင်အချီခံရသည်။ ဝဋ်ကြွေးမကင်း အကြောင်းဆိုက်သ၍ ခံရသည်ကို ခံရပါစေတော့။ သို့သော် အစောင့်တို့ ချက်တဖြုတ် ရောက်မလာနိုင်သည့်တိုင် အောင် အနီးတွင် ရှိနေသော လင်ဖြစ်သူက စွမ်းနိုင်သမျှ ကာကွယ်ဖို့ ကောင်းသည်။ အော်ဟစ် အသံပေး ချောက်လှန့်ဖို့ ကောင်းသည်။

ယခုမူ ထီးလှိုင်ကာကြီး ကျရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် လင်သား ဖြစ်သူက ကိုယ့်အသက် ကိုယ်လု၍ နန်းတွင်းသို့ ဆောတလျင် ဝင်ပြေး ရှောင်တိမ်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်မှာကား မာယာဒေဝီအဖို့ ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ရှိပါစေတော့။ ကံကောင်းသည်မှာကား-ထီးလှိုင်ကာကြီးသုတ်ချီစဉ်က သော်လည်းကောင်း၊ သူ့လက်တွင်း လိုက်ပါနေရစဉ်တွင် လည်းကောင်း တစုံတရာ ထိခိုက်မှုအန္တရာယ် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အန္တရာယ် မရှိရုံမျှ သာမဟုတ်၊ ပုခက်သဖွယ် ကွေးဝိုက် ချိတ်ဆက်ထားသော လက်သည်း ချောင်းကြီးများ နှစ်ဘက် အကြားတွင် ကမ္မလာနီဖြင့် ထွေးပိုက်ထား ပြီးဖြစ်သောကြောင့် နွေးထွေးစွာ လိုက်ပါလာရသည်။

ကြောက်လိုက်သည်မှာကား ပြောစရာမရှိ။ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး များက ပိုးမွှားကလေးများကို ထိုးပေါက်စားသောက်သကဲ့သို့ မိမိကို ငှက် ဆင်ကြီးက ထိုးပေါက်စားတော့မည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဘယ်ဒုတိယ အဘယ်တောင်တွင် မိမိ၏လေးလံလှသောကိုယ်ကို လွှတ်၍ချလိုက်မည်နည်းဟု လည်းကောင်း တွေးမိတိုင်း အသည်းတုန် အူတုန် ရှိနေရသည်။

အဘယ်သို့ ပျံလေသည်မသိ၊ တညနေခင်းလုံးပျံသန်းသည်။ အရှေ့ အနောက်၊ တောင်မြောက်ဟူ၍လည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် မသိပါနိုင်တော့။ တနေရာတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ နားနေပြီကိုသိရတော့မှ ကြီးမားလှစွာသော ညောင်ပင်ကြီးတပင် အထက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပေ တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးကြီး ကြီးစွာထစ်ချုန်းသည်။ မိုးချုန်းသံနှင့် အတူ အရပ်လေးမျက်နှာလုံး၌ပင် မိုးကြိုးစက်မီးများကျဆင်းလာသည်ပမာ လျှပ်စစ် လျှပ်ပန်းတွေ တဝင်းဝင်းလက်သည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် ယင်း သဘာဝ အန္တရာယ်များကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိသည်။ ထိတ်လန့်စွာဖြင့်အရပ် လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤ အခွင့်အရေးကလေးကိုယူ၍ လူနှင့်လူသံကိုငှက်ဆင်ကြီးတို့ကြောက် တတ်သည်ဟူသော အသိကိုအရင်းတည်ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပင် တအားကုန်ခြောက်လန့် အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ ထီးလှိုင်ကာကြီး လန့်၍ ထပ်သွားသည်။ ထီးလှိုင်ကာကြီး ထ၍ပျံချိန်နှင့် တပြိုင်နက်လိုလိုပင် ကြီးစွာသော မိုးကြီးရွာချသည်။ မိုးကြီးရွာသည်နှင့် တပြိုင်နက်လိုလိုပင် သန္ဓေသားကို ဖွားမြင်သည်။

တဘက်တွင် အဘယ်မျှ အန္တရာယ် ကြီးမားနေစေကာမူ သား ရင်သွေး ကလေး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ မိခင်တို့ဓမ္မတာ အင်အားတိုးတက်လာ လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ဖွားမြင်ချိန်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာသော ရာသီဥတု ဗျူဟာကို စွဲ၍ သားကလေး၏အမည်ကို 'ဥတေန' ဟုပင်စိတ်ကူးထဲမှအမည် မှည့်လိုက်ပါ၏။

မစိုမရွှဲသော ကမ္မလာပိုင်းဖြင့် သားကလေးကိုထွေးပိုက်ရသည်။ မိုးလွတ်ရာ သစ်ခေါင်းကြီးအရင်းသို့ ရွှေ့၍ ထွေးသိပ်ရသည်။ အလိုက်သင့် ရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့်ပင် မွေးဖွားမှုကိုသန့်စင်စေရသည်။ စိုတဝက်ခြောက်တဝက်နှင့်ပင် သားကလေးကိုထွေးပိုက်ယင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင်ကားညောင်ရွက်တို့အကြားမှကျဲကျဲတောက်ဖျန်းပူလျက်ရှိသော နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ကို တွေ့ရ၏။ တပြိုင်နက်လိုလိုပင် ညောင်ပင်ကြီးအောက်ဆီမှ တစုံတရာလှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။

[၃]

တောကြီးတောင်စွယ်တွင် အန္တရာယ် တစုံတရာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေပြီလားဟု မာယာဒေဝီမိဖုရားက ညောင်ရွက်တို့ကြားမှအသံကြားရာ ညောင်ပင်အောက်ဆီသို့ ချောင်းမြောင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ညောင်ပင်အောက်တွင် ဝါးဆစ်ဗူးကြီးတခုအတွင်းသို့ အရိုးများကို ကောက်၍ထည့်နေသော ရသေ့ဘပါးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် သွားသည်။ အကြောင်းမူကား- ရသေ့သူတော်ကောင်းတို့မည်သည့် အန္တရာယ်ရှင် မဖြစ်နိုင်၊ မိမိအတွက်မိမိအားထားရာ ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းမှာ ဂါမဝါသီ ရွာနေရဟန်းနှင့် အရညဝါသီ တောနေရဟန်းဟူ၍ နှစ်မျိုးသာရှိရာ၊ ရသေ့မူကား- သူတို့နေပုံနေနည်းများကို ခွဲခြား၍ ရှင်မျိုးရှိ၏။ ယင်းရှစ်မျိုးအနက် တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် တပါးတည်း ပျော်ပိုက်လေ့ ရှိသော ကေစာ တောပျော်ဘုရား ဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းကိုလည်း မာယာဒေဝီ သိရှိရသဖြင့် ပို၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

စဉ်းစားနေ၍ မပြီးနိုင်။ ဤနေရာမှရသေ့ ထွက်သွားလျှင် မိမိအဖို့ခိုကိုးရာ မဲ့ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ရသေ့သိရှိရန် 'ကယ်တော်မူပါဘုရား' ဟု အော်လိုက်ရမည်လား၊ 'အို....ရှင်.... ရသေ့အရှင်ဘုရား' ဟု လှမ်း၍ အသံပေးလိုက်ရမည်လားဟု စဉ်းစားခိုက် အိပ်ပျော်နေသော သားကလေးကို သတိရလာသည်။

သနားကြင်နာစေဖို့အရာ၌ လူကြီးထက်ကလေးကပို၍အင်အားကြီး၏။ လူကြီးလည်းဖြစ်၊ ရသေ့ရဟန်းတို့နှင့် မအပ်စပ်သည့်အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်သော မိမိထက် ကလေးကို ပို၍ သနားကြင်နာဖို့ ရှိသည်ဟု တွေးမိရာမှ ကလေးကိုလှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါ ဥတေနကလေးက အူဝဲသံချင်းထပ်အောင် ငိုလိုက်သည်။ ကလေးကိုပေ့ချီယင်း ရသေ့ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ

အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် မိမိဆီသို့ မော်ကြည့်နေသောရသေ့ကို တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့-ဟဲ့-ညောင်ပင်ပေါ်ကကလေးသံပါကလား၊ ထူးဆန်းလှချည့်လား”

“ကယ်တော်မူပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ခိုကိုးရာမဲ့ သားအမိပါ။
ထီးလှိုင်ကကြီး ချီလာလို့ပါ ဘုရား”

“အလို-ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ ဒီလိုဆို ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ လှေကား သွားယူဦးမယ်။
ငါတက်လာခဲ့မယ်၊ ခဏနေဦးနော်”

ရသေ့ ကသုတ်ကပျာထွက်သွားသည်။ သူ့ သခံမ်းသို့ သွားဟန်ရှိသည်။
လှေကားရှည်ကြီး ထမ်းယူလာသည်။ ညောင်ပင်သို့ ထောင်လိုက်သောအခါ
အလိုက်သင့် နေထားတကျဖြင့် မာယာဒေဝီတို့ နေရာအထိ လှေကားဦး
ရောက်လာသည်။ ယခင်ကလည်း ဤလှေကားကို ဤနေရာတွင် ကြိမ်ဖန်
များစွာ အသုံးပြုခဲ့ဘူးဟန်တူသည်။ လှေကားမှ ရသေ့ တက်လာသည်။
လှေကားတထစ်ပြီးတထစ်နီးကပ်လာသလောက် ရသေ့၏ရုပ်သွင်ပီပြင်လာ
သည်။ ရသေ့ ကလေးဟုဆိုရမည်လည်း အခက်၊ ရသေ့ ကြီးဟုလည်း မဆိုနိုင်၊
မကြီးမငယ် အရွယ်တောင်းရပ်သွင် ဖြစ်သည်။ ရသေ့ ချောဟု မဆိုနိုင်စေဦး
တော့၊ မဟာဆန်သော ရုပ်သွင်ပြင်ရှိသည်။ မျိုးကောင်း ရိုးစောင်းထဲက
ရသေ့ ဖြစ်လာဟန် ရှိသည်။

“ကဲ-ကဲ မင်းခလေး ငါ့ကိုပေး၊ မင်းက တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့”

ဤနေရာတွင် အရေးထဲပင်ဖြစ်စေကာမူ အမျိုးသမီးတို့၏ စပ်စုလိုသော
ဝါသနာဖြင့် မိမိတွက်ကိန်း မှန်မမှန်ကိုသိရှိရန် ပထမဆုံးသော ပရိယာယ်
မာယာ စာမေးပွဲကို စတင်လိုက်သည်။

“ရှင်ရသေ့။ ။ ကျွန်မတို့ဟာ ခိုရာမဲ့ဒုက္ခသည် သားအမိပါပဲ။ သို့သော်
ဆင်းရဲဒုက္ခအရေးထက် အမျိုးဇာတ်က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ မျိုးမတူ
သူရဲ အကူအညီ အယိအပါးကို မခံယူလိုပါ။ ကျွန်မဟာဆိုယင် ကောသမ္မိ
နိုင်ငံ၊ ပူရန္တပူဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“ဟဲ့- အမျိုးသမီးရဲ့၊ မီးလောင်ရာမှာ ဝါစဉ်ထေရ်စဉ် ရွေးနေရသေး
သကိုး။ ကဲ- ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ငါလဲပဲ သတိသံဝေဂရလို့ ရသေ့လုပ်
နေပေမယ့် အလွကပ္ပ ဘုရင်ပါပဲတဲ့ဗျာ”

မာယာဒေဝီ ပြုံးသွား၏။ သို့သော် တဆင့် တက်လိုက်ချေသေး၏။

“အရှင်ရသေ့ စကားကြားရလို့ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် အရှင်ရသေ့ရှင်၊
သို့သော် ပို၍သေချာအောင် မင်းမျိုးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လျှိုဝှက် ရာဇမာယာကို
ဆိုပြတော်မူပါရှင်”

မဇ္ဈိမ၏ အမျိုးဇာတ် ကိစ္စသည် ကြီးမားသလောက် ရှုပ်ထွေးလှ၏။ အမျိုးဂုဏ်ကြီးသော မင်းများတွင် အကြောင်းရှိက မင်းဟူ၍ သိနိုင်စေကြောင်း လျှို့ဝှက် စုမမာယာအလင်္ကာစကားဟူ၍ ရှိသည်။ မာယာဒေဝီက ယခု တောင်းဆိုလာသောကြောင့် ဆို၍ပြလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမ္မသာသားလေးကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရသေ့၏လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။

တောကြီးအလယ်တွင် ဒုက္ခိတသားအမိအဖို့ အမျိုးဇာတ် မတူစေကာမူ ယောက်ျားသားတယောက်ကိုအားပြုရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ပျော်စရာဖြင့် အမျိုးဇာတ် တူသည်ကို သိလာရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် လှသည်။ အကြောင်းသော်ကား- အမျိုးဇာတ်တူခြင်းသည် ရင်းနှီးမှု၏ ထက်ဝက်ကို အောင်မြင်ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရသေ့က ကလေးကို ပွေ့ချီဆင်းသွား၍ အောက်သို့ရောက်မှ မာယာဒေဝီ ဆင်းသည်။ ဆင်းရာ၌ ညောင်ပင်ကြီး မြင့်သလောက် လှေကားမူ မြင့်ရှည်လှသဖြင့် ရသေ့က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့် အောက်မှစောင့်ကြည့်နေသည်။ ဤတွင် မိမိအပေါ်၌ ထားရှိအပ်သော ရသေ့၏ စေတနာ၊ ကိုင်းညွတ်အပ်သော သဘောထား ထွေတလာကို မာယာဒေဝီ နားလည်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သခမ်းဆီသို့ ရသေ့က ရွှေမုသွားသည်။ မာယာဒေဝီက ကလေးကိုချီ၍ နောက်မှလိုက်သည်။

သွားယင်းဖြင့် ဤနေရာသည် ကောသလ္လိယသို့လည်းကောင်း၊ အလ္လကပ္ပသို့လည်းကောင်း အမျိုးသမီး တယောက်၏ခြေဖြင့် မရောက်နိုင်လောက်အောင် ဝေးလံလှကြောင်း၊ အနီးဆုံးသေချမ်းရှိသည်ပင် အလွန်ဝေးလံလှကြောင်း၊ မိမိသည် လူသူမရောက်နိုင်သော ဤနေရာကို တမင်ရွေးချယ်၍ တရားကျင့်သုံးနေခဲ့ကြောင်း၊ အစာအာဟာရအတွက် သစ်သီးဝလံ ကိုသာ စားသုံးကြောင်း၊ ရံဖန် ရံဖန် ထုသိဉာဏ် အဆင်မပြေသည့်အခါ ယခု ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့သွား၍ ငှက်ဆင်များ စားသုံးစွန့်ပစ်သည့် တိရိစ္ဆာန်တို့အရိုးများကို ကောက်ယူထောင်းကျို၍ စားသုံးကြောင်း၊ အမျိုးသမီးတို့အတွက် အာဟာရမှာ ပူပန်စရာ မလိုကြောင်း၊ လောလုပ္ပတဏှာကို ပယ်လိုသောကြောင့် မိမိအသုံးမပြုခဲ့သော်လည်း ဤနေရာဝန်းကျင်တွင် အလိုအလျောက် ပေါက်ရောက်နေသော သလေးစပါးခင်းတို့ရှိကြောင်း၊ ပျားတို့စွန့်ပစ်ထားသော ပျားလဘို့ကြီးများလည်းရှိကြောင်း၊ အခြားစားသုံးဖွယ်သစ်သီးဝလံတို့လည်း မျိုးစုံ ပေါများလှကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ ကံပို့လိုက်သကဲ့သို့ပင်

မိဖုရားအဖို့ ကံတော်လျှင်မိမိနိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်နိုင်ဖို့ရှိကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ မိမိကဲ့သို့ပင် ယောဂီရသေ့မအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ တရားကျင့်သုံးနေသင့်ကြောင်း၊ ခေတ္တယာယီအဖြစ် မိမိသခံမ်းအတွင်း၌ပင် သင့်သလိုနေပြီး မကြာမီ နေရာရွေးချယ်၍ သီးသန့်အဆောက်အအုံ ကလေးတခု ဆောက်လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ရသေ့က အကျိုးအကြောင်း ဇာတ်စုံခင်း၍ ပြောသည်။

မကြာမီအတွင်းမှာပင် ညောင်ပင်နှင့်မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်းကလေးတခုအထက်၌ မိုးလုံလေလုံ ကွပ်ကွပ် ရွတ်ရွတ် ဆောက်လုပ် ထားသော သခံမ်းကလေးသို့ ရောက်၏။

ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မိမိ မိန်းမတွက်တွက်တားသော တွက်ကိန်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တနေ့တခြား သိရှိလာရသည်။ အကြောင်းမူကား - ရသေ့ မောင်မင်းကြီးသားသည် ညောင်ပင်မှာ တွေ့စတွင်လည်းကောင်း၊ ညောင်ပင်မှ အလာလမ်းတွင် လည်းကောင်း လိုက်လျော ကြည်သာနှင့် ထွေထွေလာလာပြောဆို ဇာတ်စုံခင်းခဲ့သော်လည်း သခံမ်းသို့ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ အထိုက်အလျောက်မျှ စကား မပြော အရောမဝင်တော့ပဲ သခံမ်းတပိုင်းကို မိမိတို့ နေထိုင်ရန် အကာအရံကလေး လုပ်ပေးပြီးနောက် မိမိက မေးနိုင် ပြောနိုင်မှ တခွန်းတလေ ပြန်လည်ပြောဆိုကာ ခေါင်းရင်းပိုင်း သခံမ်းဆောင် အတွင်း၌ တပါးတည်းလိုပင် နေထိုင် တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အာဟာရ အတွက်တော့ ဂရုစိုက်ရှာပါ၏။ သလေး စပါးများကို ခူးဆွတ်ပေးသည်။ ပျားအုံ လွတ်ကြီးများကို ထမ်းဆောင် လာသည်။ သစ်သီးသစ်နှံ ဆိုသည်မှာလည်း အလျှံပယ် ဖြစ်၏။

ဤမျှဖြင့် မိမိ၏ဘဝသည် အစတိုးရတော့မည်လော။ တောကြီးတောင်စွယ်တို့ အလယ်တွင် အရေးတစုံ ကိုယ်၌ကြုံလာခဲ့ပါသော် မိမိမှာ တွယ်ရာမဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်မျှ ဖြစ်၏။ မိမိအတွက် ထားပါဦးတော့။ စာမမြောက် ဥမမယ်သားငယ်ကလေးကရှိပါသေးသည်။ သားကလေး၏အားထားရာသည် အဘယ်မှာနည်း။ သားကလေး၏အနာဂတ်သည် အဘယ်သို့နည်း။ ရသေ့မှာ တွေ့စတ လိုက်လျောသယောင်နှင့် ယခုတော့ ကေစာထီးတည်းပျော်သမား ဖြစ်နေသည်။ လူကိုကြောက်၍ ကေစာကျင့်သုံးနေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီဆိုသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ကိုလည်း တနေ့သောအခါ ပစ်ခွာသွားပါက ပသို့ ပြုရပါအံ့နည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် စကားပြောနိုင်သူနှစ်ယောက်ပင်ရှိသော်လည်း မေးတခွန်း ပြောတခွန်းမျှသောစကား၊ သားကလေး၏မျက်နှာ၊ ထွေထွေရာရာအတွေး တို့ဖြင့်သာ ဖြစ်သလိုနေခဲ့ရသည်မှာ နှစ်အတန် ကြာသွားခဲ့ပေပြီ။ သားကလေးက စကားပြောတတ်လာသောအခါ နှစ်သိမ့်စရာ ယောင်ယောင် ဖြစ်လာရ၏။

[၄]

ဥတေန ကလေးမှာ မိမိအတွက်သာ မဟုတ်၊ အဖော်လိုဟန် မတူသော ရှင်ရသေ့ အတွက်လည်း အဖော် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ - ရှင်ရသေ့သည် မိမိအား အရေး မထားခဲ့သော်လည်း ဥတေနကလေးကိုမူ လိုက်လိုက် လျောလျော ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် အရေတဝင်ပြုလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရံဖန် အစာရှာထွက်သောအခါ သားကလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရသေ့တွင် လူအဖော်မရှိခဲ့သော်လည်း အခြားအဖော်များ ရှိနေသည်ကိုကား တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့သည်ကား - သမင်များ၊ ဥဒေါင်းများ၊ ကြက်တူရွေး စသော အမည်မသိ ကျေးဌာန်များ ဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အခြားအဖော်ကြီး တစ်ခုမှာကား - ဆင်များပင် ဖြစ်၏။ ဆင်များသည် သခံမ်းကလေးတဝိုက်နှင့် ရသေ့အနီးသို့ ရောက်လာကြလျှင် သမင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် အထူးယဉ်ပါးနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပထမသော် မာယာဒေဝီအဖို့ ဆင်များကိုကြောက်၏။ သို့သော် မကြာမီအတွင်းမှာပင် ရသေ့နည်းတူ ဆင်များနှင့်ယဉ်ပါးလာသည်။ ခေါ်လိုက်လျှင်လာ၏။ အလိုမရှိ၍ နှင်ထုတ်လိုက်လျှင်ထွက်သွားကြ၏။ သားကလေးမူကား ဆင်များနှင့် အထူးကျွမ်းဝင်လျက်ပင် ရှိနေပေပြီ။

ရသေ့၏ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အခြားအဖော်တစ်ခုမှာ ရသေ့ ရဟန်း သခံမ်းကျောင်းနှင့် မဆိုင်လှသော စောင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားရှင် ရသေ့သည် ဤစောင်းဖြင့် အငြီးဖြေလေသလော။

ဤသို့ကား - ဟုတ်ဟန်မတူ၊ အကြောင်းမူကား - သခံမ်းနယ်ပယ်အတွင်း သို့ ရံဖန် တောဆင်အုပ်ကြီးများရောက်လာသည့်အခါမှသာ ဤစောင်းကို သခံမ်းခေါင်းရင်းတွင် တရိုတသေ ဆွဲချိတ်ထားရာမှ ဖြုတ်၍ ဂါထာမန္တန် ရှုတ်သံလိုလို ထူးဆန်းသော ဂီတသံဖြင့် တီးခတ်တတ်သည်ကို တွေ့ရသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆင်အုပ်ကြီးများသည် အလွယ်တကူ ကိမ်းရှောင်၍ သွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သင်္ခမ်းနှင့် တာသုံးရာခန့်အကွာတွင် မာယာဒေဝီတို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ပညောင်ပင်ကြီးရှိ၏။ တဖန်သင်္ခမ်းမှ အခြား တာသုံးရာခန့် အကွာတွင် ရေကန်ကြီးရှိ၏။ သင်္ခမ်း၊ ပညောင်ပင်နှင့် ရေကန်တို့မှာ တြိဂံပမာ တည်ရှိကြသည်။ ရသေ့ကမိမိအား ဤတြိဂံနယ်မြေအတွင်းမှ အပြင်သို့မသွားရ၊ သွားခဲ့သော် သားရဲတို့အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု တားမြစ်ထားသည်။ ဤတြိဂံအတွင်း၌မူကား ယဉ်ပါးပြီးသောတိရစ္ဆာန်များသာ ရှိသည်။

ကန်ဘောင်မြေပြန့်တနေရာတွင် သလေးစပါးများ ပေါက်ရောက်နေသည်။ အလေ့ကျများ ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း မာယာဒေဝီတို့ ရောက်လာ၍ အနည်းငယ် စိုက်ပျိုးပြုပြင်လိုက်သောအခါ လှပစိုပြေသော သလေးခင်း ဖြစ်လာသည်။ ရေကန်နှင့် တြိဂံတဝိုက်တွင် ငှက်ပျော ပိန္နဲစသော စားဖွယ် သစ်သီးတို့ ပေါများလှ၏။ သို့ရာတွင် ရသေ့သည် သီးနှံအမွန်အကောင်းများကို ရရှိစေရန် ရံဖန်တြိဂံနယ်မြေမှထွက်၍ ရွာတတ်သည်။ သစ်သီးရှာမှ ပြန်လျှင် ရေကန်ထိပ်ရှိ လမ်းမှ သင်္ခမ်းဆီသို့ ဝင်ရသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း ညနေပိုင်း၌ ရေကန်တွင်ရေမချိုးရဟု ရသေ့က တားမြစ်ထားသည်။ ရသေ့သည်သစ်သီးရှာမှအပြန်ညနေပိုင်းများတွင်ဤရေကန်၌ ရေချိုးလေ့ရှိရာ သူနှင့် ရှောင်လွှဲစေရန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ ညနေစောင်းက ရသေ့ သစ်သီးရှာမှ ပြန်လာချိန်တွင် ရေကန်အနီးသို့ရောက်၍ ရေလှုပ်ရှားသံကြားရသောကြောင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေကန်တွင် မြူပျံလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော မာယာဒေဝီ၏ ဖွေးဖွေးဖြူသောဝိသဘာက အာရုံ ကိုယ်လုံးကလေးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ မိမိကို မာယာဒေဝီလှမ်း၍ မြင်လေမည်လားဟု သစ်ပင်တပင်ကို ကွယ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်ဆန့်ကျင်အာရုံကို မကြည့်လိုသော်လည်း မရဲ၊ ရဲဖြင့် ကြည့်သည်။ ရေကြည်ကန်တွင် ရွှေငါးကလေး ပမာ လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဌာန်ကို သစ်ရွက်များကြားမှ တွေ့ရသည်။

ရသေ့အဖို့ ရေချိုးဖို့စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း မချိုးနိုင်တော့ပေ။ တုံ့ဆိုင်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထမ်းယူလာခဲ့သော သစ်သီးခိုင်များကိုပင် မနိုင်တော့သည့်ပမာ ထမ်းသယ်ကာ သင်္ခမ်းဆီသို့ တုံ့နှေးစွာ လာခဲ့ရသည်။ စင်စစ်သော်ကား - ရသေ့ပြန်လာချိန်ကို ချိန်ကိုက်ကာ မာယာဒေဝီ၏ မာယာစက်မောင်း စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သခံမ်းသို့ အဝတ်အဆင် ကပိုကယိုဖြင့် မာယာဒေဝီပြန်ရောက်လာသော အခါ လပြည့်ကျော်တရက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အစပ်မှ ရဲရဲလုံးလုံး လမင်းကြီးသည်ပင် ထွက်ပေါ်စပြုနေပြီဖြစ်၏။ ရသေ့ကိုသခံမ်း ရှေ့ရှိ ခပြင်ကလေးတွင် ခပ်ငူငူ ခပ်စောင်းစောင်း ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သားကလေး ဥတေနမ္မာ တနေရာတွင် သမင်တကောင်နှင့် ဆော့ကစား လျက် ရှိနေသည်။

“ညနေဘက်ကို ရေမချိုးရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ် မဟုတ်လား မိဖုရား”

အသံကိုကြားရသော်လည်း မျက်နှာမူကား မာယာဒေဝီဘက်သို့ လှည့် မလာပေ။ အသံမှာ ကြိမ်းမောင်းလိုဟန်ဖြင့် ခက်ထန်သယောင် ရှိသော် လည်း တုန်လှုပ်နေ၏။ မာယာဒေဝီပြုံးသည်။ သိက္ခာတောင်ထူရသေ့ဖြစ်၍ မာယာမြားဆယ်စင်းခန့် ပစ်ခတ်ရဖို့ရှိသည်ဟု တွေးထင်ခဲ့သော်လည်း မြား တစင်းမျှဖြင့်ပင် စူးဝင်တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေပြီကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ပင်ကိုဒေါသသံနှင့် ဟန်လုပ်သောဒေါသသံမှာကွာခြား၏။ ရသေ့၏ ဒေါသသံမှာ ဟန်ဆောင်ဒေါသသံဖြစ်သည်။

“ဒီကနေ့ လူရောစိတ်ပါ ပူအိုက်လွန်းလို့ ချိုးမိပါတယ် ရှင်ရသေ့”

“ပြောစကားကို နားမထောင်ယင် ဒုက္ခနဲ့ တွေ့တတ်တယ်ခင်ဗျာ”

“သည်းခံပါ ရှင်ရသေ့”

[၅]

စောင်းကြိုးညှိသံ တချက်နှစ်ချက်ကြောင့် အိပ်ရာမှ ဖြတ်ကနဲနိုးသောအခါ လလုံးကြီးသည် သခံမ်းကလေး ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ် ကြောင်းကို ခေါင်မိုးသစ်ရွက် အကြိုအကြားတို့မှ ထိုးဝင်လျက် ရှိသော လရောင်ကိုမြင်ရခြင်းဖြင့် သိရှိရ၏။ သားကလေး ဥတေနသည် အိပ်ရာ တဘက် နံဘေးတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ရှင်ရသေ့သည် ကား ယခုတိုင် အိပ်သေးဟန်မတူ။

ရှင်ရသေ့သည် အကြောင်းရှိမှသာစောင်းကိုကိုင်၍ အလွတ်မဲ့ ကိုင်ခဲ့ တီးခဲ့သည်။ ညကြီး သန်းခေါင်ပင် စောင်းကို ယခုစမ်းသပ်လျက် ရှိသည် မှာ အကြောင်းရှိလာသလော။ သို့မဟုတ် သာယာသော လမင်းကြီးသည် တရားရှင်ရသေ့ကို ဖမ်းစားနိုင်နေပြီလော။

ထိုအကြောင်းသည် ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။ အကြောင်းကား - အနောက်ဘက်တစ်ခုဆီမှ တောမြည်သံ၊ တောဟည်းသံကို ကြားလာရခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားသံပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်တို့သည် ကြည်လင်သော လရောင်ကြောင့် မြူးကြွကြဟန် ရှိ၏။

စောင်းသံသည် စမ်းသပ်သံမှ ရှင်ရသေ့၏ ဂီတလိုလို၊ ဂါထာရွတ် ဖတ်သံလိုလို အသံနှင့် ယှဉ်တွဲ ရောထွေးကာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ပေါက် လာသည်။ ရှင်ရသေ့၏ ထိုအသံသည် ခါတိုင်းထက် ဒေါသမာန်သံ ပို၍ ပါလာသည်ကို ကြားရ၏။

တောမြည်သံ ပျောက်သွား၏။ ခပြင်တွင် စောင်းကိုကိုင်ကာ ထိုင်လျက် ရှိသော ရှင်ရသေ့ကမူကား မိမိကို လှည့်၍မျှမကြည့်ချေ။ ခပြင် တဘက် စွန်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်၏။

“တပည့်တော်ကို စိတ်ဆိုးမပျောက်သေးဘူးလား ရှင်ရသေ့။”

“စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးပျက်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ မဆိုးတတ်ပါဘူး။”

“ဒီကနေ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားငယ်နေမိပါတယ်။ အိပ်မက်တွေလဲ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အိပ်လို့မပျော်ဘူး။”

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ အကြောင်းက ကြုံလာပြီကိုး။”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပါလဲ ရှင်ရသေ့၊ သိပါရစေ။”

“မိဖုရားရဲ့ ခင်ပွန်းလင် ပူရန္တပုဗ္ဗရင် ဒီနေ့ ကွယ်လွန်ရှာပြီလေ။”

“ဘုရား....ဘုရား၊ ရှင်ရသေ့ ဘယ်လိုသိပါသလဲ။”

“ဘယ်လိုသိတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုပြောလို့ ဖြစ်မှာလဲ။ ဒါက ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အသိအမြင်ပဲ။ နားလည် နိုင်သလောက် ပြောရမှာဖြင့် နုကွတ်ကို ကြည့်လို့ သိရတာပေါ့။”

မာယာဒေဝီထံမှ ရှိုက်သံ ထွက်လာ၏။ ထိုအသံကြောင့် တဘက်သို့ လှည့်နေသော ရသေ့၏ဦးခေါင်းသည် မာယာဒေဝီဘက်သို့လှည့်လာသော အခါ ကိုယ်ဟန်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ငိုရှိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မငိုပါနဲ့လေ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှတို့ရဲ့ သင်္ခါရသဘောကို နားမလည် ဘူးလား။”

“မိန်းမသားဖရာ၊ မိန်းမသား။ ရှင်ရသေ့လိုတရားရှင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ လင်တယောက်လုံး သေတာကိုမှ မငိုရဘူးလား။”

“ငိုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အဖို့ ရှုံးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အရှုံးခံချင်ရတာလဲ။ ထရားနဲ့ ဆင်ခြင်မှပေါ့။”

“အချိန်ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ မောင်တော်ဘုရားဟာ ကွယ်လွန် မယ်ဆိုလဲ ကွယ်လွန်လောက်ပါပြီ။ တပည့်တော်တို့မှာ အခု မျောက်သစ် ကိုင်းလွတ် ဖြစ်ရပြီ။ အရင်က မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ အားရှိနေရသေး တယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူ့အားကိုးရတော့မှာလဲ”

“မိဖုရားတို့ ရောက်လာတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲတောင် ရောက်လာပြီ။ ဘယ်သူ့ အားကိုးနေခဲ့သလဲ”

“ရှင်ရသေ့ ကျေးဇူးတွေ မမေ့ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် တထိတ်ထိတ်နဲ့ အားကိုးနေရတယ်။ တို့သားအမိကို ဘယ်တော့ ပစ်သွားမလဲ၊ ဘယ်တော့ နှင်ထုတ်မလဲ၊ တခါတလေများ ရှင်ရသေ့က တနေ့လုံး နေလို့တောင် စကားတလုံး ပြောဖော်မရဘူး”

ဤနေရာတွင် အသံမပွင့်တပွင့်နှင့် ရှင်ရသေ့ကို ကြည့်သလို မကြည့် သလို မျက်စောင်းချိတ် ပြောသည်။ ရှင်ရသေ့သည် စောင်းကို နံဘေးသို့ ချကာ မာယာဒေဝီဘက်သို့ လှည့်လာပြီ ဖြစ်၏။

“အားမငယ်ပါနဲ့လေ”

“မငယ်နဲ့ဆိုလဲ ငယ်မိတာပဲ။ ရေကလေး ချိုးမိတာနဲ့ အဆူခံရတယ်၊ မျက်နှာကြီးကလဲ အိုထားလိုက်တာ၊ ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းတောင်မသိဘူး”

“ဆုံးမရာရှိလို့ ဆုံးမတာပဲဟာ”

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ထားပါတော့၊ အသက်ကလဲကြီးပါပြီ။ ဘယ်လို နေရနေရ၊ ဘယ်လိုစားရစားရ အရေးမကြီးပါဘူး။ သားကလေး ရွှေရေး ကိုသာ တွေးမိတိုင်း စိတ်မအေးရဘူး”

“သားကလေးအတွက်လဲ ပူမနေပါနဲ့လေ။ လူဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ မွေးမွေး၊ ဘယ်နေရာမှာ နေနေ ပညာသာ အင်အားပါ”

“သားကလေးက အရေးအဖတ်လောက်က လဲ့လို့ ဘာပညာတွေများ တတ်သေးလို့တုံး ရှင်ရသေ့ရှဲ့”

“ဟောဒီစောင်းဟာ ‘ဟတ္ထိကန္တ’ စောင်းလို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ရွတ်နေတဲ့ မန္တန်ဟာ ဟတ္ထိကန္တမန္တန်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမန္တန်နဲ့ ဒီစောင်းဟာ ဆင်တွေ ကို နိုင်တယ်။ မိဖုရားတို့ ကြောက်မှာစိုးလို့ ပြေးအောင်လို့ ရွတ်နေပေမယ့် လာစေချင်ယင်လဲ လာစေနိုင်တဲ့ တခြား စောင်းညို့ကို တီးယင် ဆင်တွေ လာတယ်။ ရပ်စေချင်တဲ့ စောင်းညို့ကို တီးယင် ရပ်တယ်။ အချုပ်ကတော့ ဆင်မုန်သမျှကို ကိုယ်လိုသလို ခိုင်းစေလို့ရတဲ့ စောင်းပဲ”

“ဆင်တွေကိုနိုင်ရုံနဲ့ ဘာလုပ်မှာတဲ့တုံး၊ ဆင်တွေအပေါ် ဘုရင် လုပ်ရ မှာတဲ့လား”

“အမြင်တိုလိုက်ပါဘိ မိဖုရားရယ်၊ လောကမှာ ဆင်ထက်ကြီးတဲ့ လက် နက်အင်အား ရှိသေးလို့လား။ ဆင်ကို ဘယ်ဘုရင် ဘယ်နိုင်ငံခံနိုင်မှာတဲ့တုံး”

“တကတဲမှပဲ၊ ရှင် ရသေ့ကလဲ စိတ်တိုတတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ သဘော ပေါက်ပါပြီတဲ့ရှင်”

“နက်ဖြန်ကစပြီး ဥတေနကို ဒီမန္တန်နဲ့ ဒီစောင်းကို သင်ပေးရမယ်”

“အားရှိလိုက်တာ ရှင်ရသေ့ရယ်၊ သူတပါးနိုင်ငံကို မကြံစည်စေလိုပါ ဘူး။ ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နိုင်ငံကိုပြန်ပြီး သားကလေးအမွေခံရယင် တော်ပါပြီ”

“လွယ်ပါ့ဗျား.... လွယ်ပါ့”

“အကြံအစည်အောင်မြင်တဲ့အခါ ရှင်ရသေ့ကလဲ နန်းတော်ပေါ်လိုက် ပြီး တရား အားထုတ်ပေါ့။ ဒီလောက်ကြာအောင် အတူနေလာရတော့ တပည့်တော်ဧတို့လဲ ရှင်ရသေ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီ။ ခွဲနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အဟမ်း အဟမ်း”

“နောင်ကို မျက်နှာထားကြီး တင်းနေအုံးမှာလား၊ စကား မပြောပဲ နေအုံးမှာလား ဖရဲ့”

“ပြောစရာ ရှိတာတော့ ပြောရတော့မှာပေါ့လေ”

“ပြီးတော့ ဘယ်လို ရေမချိုးရဘူး၊ ဘယ်အချိန် ရေမချိုးရဘူးလို့ရော။ ဟန့်တားနေအုံးမှာလား ဖရဲ့”

“ကြိုက်သလို ချိုးစေဗျား.... ချိုးစေ”

သုံးရက်အတွင်း၌ပင် သင်္ခမ်းကလေးအတွင်း ခေါင်းရင်းပိုင်း ခြေရင်း ပိုင်း ကာရံထားသော ခန်းဆီ အကာကလေးသည် ပြုတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သုံးရက်အတွင်း၌ပင် အလ္လွာကပ္ပရသေ့အဖြစ်မှ ဆရာကြီးအလ္လွာကပ္ပအသွင် သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

ဆင်များဖြင့် ထီးမွေး နန်းမွေးကို ဆက်ခံနိုင်ခဲ့သော ဥတေန ဘုရင်၏ ကောသမ္ဗီနိုင်ငံသည် နောင်အခါ၌ သာသနာတော်အခြေစိုက်ရာ နိုင်ငံတခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

[၁]

“ယနေ့ ခေတ်လူငယ်များသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့် အဆက်အစပ် နည်းလှပါသည်။ ကျောင်းစာနိရိပ်သာများသို့ အဝင်အထွက် နည်းလှပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် တပည့်တော်များတွင် တာဝန် ရှိပါသည်။ သို့ပါ၍ တပည့်တော်အုပ်ချုပ်မှုနယ်ပယ်မှ လူငယ်များ ရတနာ သုံးပါးနှင့်နီးစပ်လာစေရန် အရှင်ဘုရားကျောင်းတော်တွင် ရတနာသုံးပါး နှင့်သက်ဆိုင်သော လူငယ်ပွဲတော်တရပ် ကျင်းပပေးရန် ရည်မှန်းချက် ရှိပါ သည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား”

ကျောင်းဒကာကြီး ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ ခပ်ဆန်းဆန်း လျှောက်တင်ချက် ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မျက်ဝန်းတော်နှစ်ဘက်ကျုံ့ရုံမျှ ပြုံးတော်မူ၏။ မင်းတို့၏ ပရိယာယ်သည် ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။ အဖြူကိစ္စအတွက် အမည်းကို ပြောတတ်သည်။ အနီ အကြောင်းကြောင့် အစိမ်းကို လုပ်တတ်သည်။ အကြောင်းကား - မင်းတို့တွင် စောင့်ထိန်းဆင်ခြင်ရသည့် အကြောင်းရပ် အမျိုးမျိုးရှိနေတတ်သည်။ ယခုလည်း မိမိလိုအပ်သော အခြားကိစ္စ တရပ် အတွက် ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်က နည်းပရိယာယ်တခု ဆင်လာသည်ကို ဘုရားရှင် နားလည်တော်မူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်၏ ပရိယာယ် ကျောင်းမှ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က မသိသော်လည်း သာသနာတော်နှင့် မူရင်းပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အကျိုးပွားဖို့ရှိသောကြောင့် -

“ဒကာ ဘုရင့်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်”ဟု ခွင့်ပြုတော်မူလိုက် သည်။

[၂]

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သော စမ္မာနဂိုရ်မြို့မှ သဌေးသား သောဏလုလင်၏ သတင်းများမှာ ထူးခြားကြီးကျယ်လှ၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကိုပင် လွှမ်း၍နေသည်။ လူ့လောကတွင်သာမက ရဟန်းလောကသို့ပင် ပျံ့နှံ့တိုးဝင်၍နေသည်။ လူတိုင်းလိုလိုပင် သူ့အကြောင်းကို အံ့သြ ပြောဆိုကြသည်။ လူပေါင်းများစွာတို့သည် သူ့ကို သွား၍ကြည့်ကြသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်၏။ လူတွေလာလွန်းသောကြောင့် သူတို့သား ပင်ပန်းမည် စိုး၍ သူ့မိဘများက ပိတ်ပင်ထားရ၏။ သဌေးသားအဖို့ သူ့ပြာသာဒ်တိုက်ခန်းများမှ မဆင်းဝံ့အောင်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ဤသတို့သားသည် မွေးစဉ်ကပင် ဘုန်းနှင့် သမ္ဘာ ထက်ကြပ်ပါလာသူ ဖြစ်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူ၍ ရွှေရုပ်ကလေးလို လှသည်ဟူသော သူ့သတင်းသည် မွေးသည်နှင့် တမုဘုတ်ချင်းပင် မြို့တော်အထိ လွှမ်းတက်သည်။ သူ့အကြောင်းကိုပြော၍ သူ့ကို သွားကြည့်ကြရသည်ကပင် အလုပ်ကြီးတခုဖြစ်နေကြသည်။ ပင်ကိုကပင် သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာသော သူ့မိဘများအဖို့လည်း သူ့ကို မွေးဖွားလာသော အချိန်မှစ၍ စီးပွား ဥစ္စာ ကျိကျိတက် တိုးတက်လာသည်။

ယင်းသို့ တနိုင်ငံလုံးအတွက် ချစ်မွေးပါလာခဲ့သော သူ့သတင်းသည် ရက်ပိုင်းမျှလည်းမဟုတ်၊ လပိုင်းလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ပိုင်းပင်မက၊ ယခုဆိုလျှင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိခဲ့ပေပြီ။ သူ့သတင်းသည် ပျံ့နှံ့ဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူ၏ သတင်းကောင်း သတင်းဆန်းမျိုးစုံတို့အနက် အထူးခြားဆုံးသောသတင်းမှာ ရွှေရုပ်လိုလှ၍ ဂွမ်းပုံ ဂွမ်းဆိုင် ကဲ့သို့ နူးညံ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ခြေဖဝါး နှစ်ဘက်တွင် အမွေးနုများ ဝဲလှည့်၍ ပေါက်သည် ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့သတင်းကို ထိန်းထားသည့် ထူးခြားသော အခြားသတင်းတခုမှာ လည်း ဤမျှ စည်းစိမ်ကြီးမားလှသော သတို့သားသည် အရွယ်ပင်ရောက် လာလင့်ကစား မိန်းမအာရုံ ကာမဂုဏ်သို့ မသက်ဝင်လှပဲ စောင်းနှင့်သာ ပျော်ပိုက်သည်။ ဂီတဖြင့်သာ မွေ့လျော်သည် ဟူသော သတင်း ဖြစ်၏။ မည်သည့် ပွဲလမ်းသဘင်သို့မျှ ဝင်ဖို့ရန် မလိုသဖြင့် မဝင်သေး သော်လည်း သူ့စောင်း၊ သူ့ဂီတ၏အရည်အသွေးမှာ ပင်ကိုဗီဇကောင်းတွင်ထိပ်ထိပ်ကျ ဆရာတို့ဖြင့် မှမ်းကဲနိုင်သောကြောင့် အသက်တန်းကျလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ လူ

အဆိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပြိုင်ဆိုင်ရာ၌ အဆိုး၊ အတိး၊ အကတို့၏ အနှစ်သာရ ကိုသာမက အဝတ်အဆင် အဆင်ပြေမှု၊ ခမ်းနားသေသပ်မှုကိုလည်း ထည့်သွင်း အကဲဖြတ်မည်။ အနိုင်ရသူများအား ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ဆုချီးမြှင့်မည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်နှင့်တကွ အနီးဝန်းကျင်မြို့များမှ ပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်မည့် လူငယ်အဖွဲ့များသည် ပြိုင်ပွဲရက်မတိုင်မီအတွင်း သူ့ထက်ငါသာ ကျိတ်၍ စီစဉ်ကြိုးပမ်းကြသည်မှာ လူငယ်လောကအတွင်း သဲသဲရုတ်မျှ ဖြစ်သည်။

လူငယ်ပွဲတော် သဘင်အတွက် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ဝင်း အတွင်း တွင် ကျယ်ပြန့်ခမ်းနားသော ပြိုင်ပွဲမဏ္ဍပ်တခု သီးသန့် ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ မဏ္ဍပ်ထိပ်ပိုင်းတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်တို့အတွက် ဇာတ်ခုံနိမ့်နိမ့် ပူးတွဲထား၏။ မဏ္ဍပ်နှင့် ကျောင်းတော်ဝင်း တခုလုံးလိုလို၌ပင် စက္ကူပန်းရုပ်၊ ပန်းဆိုင်၊ ပန်းပွားတို့ဖြင့် အလှအပဆင်ယင်ထားသည်။ ညဉ့်အချိန်တွင် မီးထွန်းရန်အတွက် မီးတိုင် မီးခွက်တို့ကိုလည်း လိုအပ်သော နေရာတိုင်တွင် အပြည့်အနှံ့ စိုက်ဆွဲထား၏။

အပြိုင်အဆိုင်များသောကြောင့် ပွဲတော်ကို ညနေပိုင်းကပင် စတင်ရမည်။ အစီအစဉ်အရ သန်းခေါင်မတိုင်မီ လူငယ်ပွဲတော် ပြီးစီးမည်။ ပွဲတော်ပြီးလျှင် တရားနာလိုသူများသည် ဘုရားရှင်၏ တရားမဏ္ဍပ်တော်သို့ ကူးပြောင်း နာယူနိုင်ကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ ယနေ့ တရားပွဲတော်ကို လူငယ်ပွဲတော်ကြောင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ အချိန်အနည်းငယ် ရွှေ့ပေးရသည်။

သို့နှင့် ဗုဒ္ဓပုဇနိယ လူငယ်ပွဲတော်ရက်သို့ ဆိုက်ရောက်၍လာ၏။

[၄]

ဗုဒ္ဓပုဇနိယပွဲတော်သို့ သောဏလုလင်နှင့် သူ့အဖွဲ့၊ သူ့ အခြံအရံများ ရောက်လာသည်ကပင် ထူးခြားလှ၏။ သောဏလုလင်၏ရထားကို အခြွေအရံ ရထားငါးရာ ခြံရံသည်။ ထို ရထားငါးရာတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခြုံသံ၊ ဆည်းလည်းသံတို့သည် တူရိယာငါးပါး အသံ ကဲ့သို့ သံစုံ မြည်၍ လူငယ်ပွဲတော်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သောဏလုလင်တို့အဖွဲ့ လာပြီဟူသော သတင်းမှာ ပွဲတော်တခုလုံးကို လှုပ်ရှားစေ၍ ရထားများဆီသို့ ထွက်မျှော် ကြည့်ရှုကြလေရာ သောဏလုလင်လာသည်ကိုပင် ပွဲတော် တခုလုံးက ကြိုဆိုနေရာသို့ ဖြစ်သွားစေသည်။

သောဏလူလင် စောင်းအဖွဲ့၏ ခမ်းနားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ရထားတစ်စီးတွင် စောင်းနှင့်စောင်းလူလင်တယောက်ပါ၏။ ပထမရထားမှ စောင်းသည် အနီရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်လက်၏။ ဒုတိယရထားမှ စောင်းသည် အဖြူရောင်ဖြင့် ဝင်းဝင်းပြောင်၏။ အကြောင်းကား - ပထမစောင်းသည် ရွှေစောင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယစောင်းသည် ငွေစောင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အဖြူတလှည့်၊ အနီတလှည့်ဖြင့် ရွှေစောင်း နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ငွေစောင်း နှစ်ရာငါးဆယ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်၏။ စောင်းလူလင်တို့၏ တင့်တယ်ခြင်း၊ ရထားတို့၏ ခမ်းနားခြင်း၊ မြင်းတို့၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့ကပင် ရင်သပ် ရှုမော့ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

သောဏလူလင်၏ တင့်တယ်ခြင်းမှာကား - ထိုသည်တို့မှ တသီးတခြားတည်း။ သောဏလူလင်၏ အဝတ်အဆင်မှာ အဝတ်အထည်မှဟုတ်ပါလေစေ ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အကြောင်းကား - နန်းခက်ထားအပ်သော ရွှေမှုန် ရွှေပြားတို့အကြားတွင် ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်မျိုးစုံတို့ကို အလိုက်သင့်စွာ ခြယ်ဆင်၍ထားသော အဝတ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တကိုယ်လုံး ရတနာဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ထားခြင်း မဟုတ်၊ အမြင်လှရုံမျှ အလိုက်သင့် ဆင်ယင်ထားခြင်းဖြစ်၍ မွေးစကပင် ရွှေအဆင်းလိုလှသည်ဟူသော သူ၏ ကျော်ကြားမှုပင်ကိုရုပ်ရည်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။

ရတနာမျိုးစုံဖြင့် သွန်၍စီခြယ်အပ်သော အရာသည်ကား - သူ၏စောင်းဖြစ်သည်။ သောဏ၏စောင်းသည် အခြံအရံစောင်းအားလုံးထက် အတန်ကြီးသည်။ အလုံးအထည်ကြီးရုံမျှမက အပြင်အဆင်အားဖြင့်လည်း အဟန့်ကြီးသည်။ စောင်းကို သောဏလူလင်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ စောင်းအိုးတွင် စီခြယ်အပ်သော ကျောက်မျိုးစုံတို့ကြောင့် စောင်း တခုလုံးမှ ပြုံးပြုံးပြက်အရောင်တို့ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လျက်ရှိသည်။

စောင်းထိပ်တွင်ကား - လှပသော အကွက်ပြောက်တို့ဖြင့် သွေးထားအပ်သော ကြီးမားသော စိန်ကြီးဖြစ်၏။

သောဏလူလင် ရထားမှဆင်းသောနေရာသည် ကျောင်းတော်တံခါးဝဖြစ်၏။ သောဏလူလင်က ရထားမှဆင်းရန်ပြင်သောအခါ အခြံအရံ အချို့က သောဏလူလင် သွားရာလမ်း၌ ကတ္တီပါအခင်းတို့ကို ဆက်၍ ဆက်၍ ခင်းပေးရန်အကြံဖြင့် ကတ္တီပါတချပ်ကို ရထားခြေရင်းသို့ ခင်းလာသည်ကို သောဏလူလင်က လက်ဟန်ပြု၍ ရုပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

အိမ်တွင် မိဘဖြစ်သူတို့၏ မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် မြေကြီး ခြေမကျသော အစီအစဉ်ကို လိုက်နာခဲ့ရသော်လည်း ဤနေရာသည် ရှိသေအပ်သော နေရာ ဖြစ်၏။ အများနှင့်ဆက်ဆံသော နေရာလည်းဖြစ်၏။ မိမိသည် အရွယ်ရောက် သော ယောက်ျားရင့်မကြီးတယောက်ဖြစ်ပါလျက် ပိုးမွှေးသလို တယုတယ အပြုအစုခံရလွန်းသည်ကို မိဘတို့၏စေတနာကိုခံ၍ အလိုလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း သောဏလုလင် အဖို့ ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါ ယောက်ျား တကားဟု ရင်ကို ဝန်ကြွားစွာ ကော့လိုက်ပြီးလျှင် ကျောင်းမြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ မြေကို ခြေနှင့် နင်းမိလိုက်သည့် ဆိုပြန်တော့လည်း မွေးနုပေါက်အောင် နူးညံ့သည်ဆိုသော ခြေဖဝါးတို့မှာ ဤမျှ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပြန်ပေ။ သို့နှင့် အလိုက်သင့်ပင် ပြိုင်ပွဲမဏ္ဍပ်သို့ဝင်သည်။

သောဏလုလင်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် နန်းတော်အသိုက်အဝန်းတို့ ပြိုင်ပွဲမဏ္ဍပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြကာ စီစဉ် ထားသော သီးသန့် နေရာများတွင် ထိုင်သည်။ ပရိသတ် အားလုံးသည် နာမည်ကြီးလှသော သောဏလုလင်ကို အာရုံပြုသကဲ့သို့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် လည်း ပရိသတ်ထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော သောဏလုလင်ဆီသို့ မကြာခဏ မျက်နှာမူလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အချိန်ရောက်သောအခါ အစီအစဉ်အတိုင်း အဆို၊ အက၊ အတီးပြိုင်ပွဲ များ အားကြိုးမာန်တက်ဆင်နွှဲကြသည်။ စောင်းပြိုင်ပွဲကို နောက်ပိုင်းသို့ အနည်းငယ် ရွှေ့ထားသည်။ အကြောင်းကား- သောဏတို့ ပါဝင်သော စောင်းပြိုင်ပွဲကို ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို လူတိုင်းမသိ ကြသော်လည်း သိသောစီစဉ်သူများက အကြောင်းတခုခုကြောင့် ပြိုင်ပွဲသို့ ဘုရင်အရောက် နောက်ကျနေခဲ့လျှင် မလွတ်စေရန် နောက်ပိုင်း အစီအစဉ် အဖြစ် စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စောင်းပြိုင်ပွဲပြီး၍ ပြဇာတ်တို့ နှစ်ခု အပြိုင်ပြီးလျှင် ပွဲတော်ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် စောင်းပြိုင်ပွဲအလှည့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သောဏတို့နှင့် ပြိုင်ရမည့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မြင်ရခါမျှဖြင့် မပြိုင်ရ မီကပင် အရှုံးစာရင်းထွက်နေကြပြီ ဖြစ်ကြရရှာသည်။ သို့ရာတွင် ပြိုင်ပွဲဝင် ခဲ့သော တစ်ဝန်အရလည်းကောင်း၊ အနုပညာကို ထိမဲ့မပြုသော အနုပညာ မာန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစွမ်းရှိသမျှကို လေးလေး စားစား ဖွင့်ထုတ်၍ ယှဉ်ပြိုင်သွားကြရာ အနုပညာကို လေးစားသည့် စိတ်ဓာတ်ကို အားပေး သောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရှုံးသူကို ဒဿပေးတတ်သည့် ပရိသတ်၏

သဘာဝအရလည်းကောင်း ကျေနပ်လောက်အောင်ပင် သြဘာ လက်ခုပ် သံများ လွှမ်းလျက်ရှိပေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား - သောဏလုလင်တို့၏ အလှည့်ဖြစ်၏။

သောဏလုလင်အဖွဲ့က လက်ဝဲဘက်နေရာတွင် ငွေရောင်စောင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့နေရာယူ၍ လက်ယာဘက်တွင် ရွှေရောင်စောင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့ နေရာယူကြသည်။ စောင်းငါးရာတို့ နေရာယူပြီး နောက်မှ အလယ်တွင် အတန်မြင့်သော ကတ္တီပါဖုံထူတခုကိုခင်း၍ သောဏလုလင်နှင့်သူ၏ကြားရွားသော စောင်းတို့ နေရာယူသည်။ ဖြည်းညင်းသေသပ်စွာ လှုပ်ရှားယင်း သူတို့ နေရာယူစဉ်ကပင် ပရိသတ်၏ အာရုံအားလုံးသည် သူတို့ဆီသို့ ကျုံ့ရောက်၍ အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်ဆိပ်လျက်ရှိသည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်သဖြင့် ပို၍ထင်ရှားလာသော သောဏလုလင်၏ စောင်းပိုက်ထားရာမှ အလိုက်သင့်စွာ ပေါ်လျက်ရှိသော ခြေဖဝါးနှင့် အမူအရာအားလုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ထင်းထင်းတွေ့ရသော အခါတွင်မူ ကျော်ကြားလောက်ပါပေသည်ဟု လည်း စိတ်သံမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် အစီအစဉ်ကြေငြာသူက သောဏလုလင်နှင့် စောင်းအဖွဲ့က ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဘွဲ့ တီးကွက်များဖြင့် စတင်ယှဉ်ပြိုင်ပါတော့မည်ဟု ကြေငြာလိုက်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ ဤမျှ ခမ်းနား များပြားသော စောင်းများမှ ပြိုင်ပွဲမစမီအတွင်း၌ အခြားသော အဖွဲ့များကဲ့သို့ စောင်ကြိုးစမ်းသပ်မှု၊ ဗုံစမ်းသပ်မှု အနေဖြင့် စမ်းသပ်ကြသလို ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင်အသံ တချက်ထလေးမျှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုမူ မကြားကြရပဲ အစီအစဉ်ကြေငြာသူက ကြေငြာပြီးသည့်နောက်တွင် သောဏလုလင်၏ စောင်းမှ သီချင်းသားတီးကွက်ကို စတင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပထမသော် စောင်းများကို ရွှေရောင်ငွေရောင်တို့ဖြင့်ဆင်ယင်ထားခြင်းသည် အလှအပ အတွက်မျှသာဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုတီးကွက် ဝင်လာသည့် အခါတွင်မူ ရွှေရောင် ငွေရောင်ခွဲခြားမှု၏ သဘော ပေါ်လာသည်။ လက်ဝဲဘက်မှ ငွေရောင်စောင်းများသည် လက်ရင်းသံ၊ အသံကြီး၊ ဒုံးသံ စောင်းများဖြစ်၏။ လက်ယာဘက်မှ ရွှေရောင်စောင်းများသည် သွက်လက်စီရီသော အသံသေးများ၏ လက်ဖျားသံစောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ပင်မဖြစ်သော သောဏလုလင်၏ တီးကွက်ကိုလိုက်၍ လက်ရင်းသို့ရောက်၍စောင်းအများလိုက်ရမည့် အကွက်တွင် လက်ရင်းဒုံးသံကြီးများသည် မိုးခြိမ်းသံ၊

လေကျသံ၊ တောင်ကျရေစီးသံကြီးတို့ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဟိန်း၍ကား၍ တပြိုင်နက်ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ အလားတူပင် လက်ဖျားသံအလှည့်တွင် စောင်းအမျှားလိုက်ပါရမည့် တီးကွက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆည်းလည်းသံ၊ ခြူသံကဲ့သို့ စီရိသောအသံစိတ်၊ အသံငယ်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ မြိုင်ဆိုင်စွာထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ပရိသတ်၏စိတ်၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ နတ်လုလင်တို့၏ တီးဝိုင်းတွင် ပဉ္စသီခ နတ်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်နေလေသလောဟု ပင် ထင်မှတ်ကြရသည်။

သို့နှင့် သောဏလုလင်၏ စောင်းအဖွဲ့သည် သတ်မှတ်ထားသောဆုများ သာမက နှစ်သိမ့်မှုကိုမအောင်နိုင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ပရိသတ်၏ ဆုများသည်ပင်လျှင် ပျားပန်းခတ်မျှ ကျရောက်သာသည်။ အလိုတော်ပြည့်သဖြင့်တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက်ရှိသော ဘုရင်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ပဲ့တော်တခုလုံး ရှင်လန်းကြရသည်။ စင်စစ်ဆိုသော်အမျှားအတွက် လူငယ် ပဲ့တော် ဆိုသော်လည်း သောဏလုလင်၏ ပဲ့တော်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

[၁]

ပဲ့တော်အပြီးတွင် ဘုရင်သည် ဘုရားရှင်၏တရားမဏ္ဍပ်သို့ ကူး၏။ လူငယ်များစွာတို့ ပဲ့တော်မှ ပြန်ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း သောဏ လုလင်အဖို့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် တရားနာလိုသည်ဟု ဆို၍ ဘုရင့်အဖွဲ့ နောက်ဆွယ် နားမှ တရားမဏ္ဍပ်သို့ လိုက်ပါကြလေရာ ပင်ကိုကပင် ထူးခြားသူဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လူငယ်ပဲ့တော်တွင် ထင်ရှားသူ ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း သောဏလုလင်အဖို့ တရားမဏ္ဍပ်တွင် နေရာကောင်းကို ရရှိ သည်။

ဘုရင်နှင့် သောဏလုလင်တို့ ရောက်ခိုက်လိုလို၌ပင် ဘုရားရှင်သည်တရားမဏ္ဍပ်သို့ ကြွတော်မူလာပေရာ ပရိသတ်အားလုံးသည် ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ် ရှိခိုးကြသည်။ သောဏလုလင်အဖို့လည်း ရှိခိုးအံ့ဟု လက်ကြာငုံကိုရင်တွင် အပ်၍ ဘုရားရှင်သို့ ဖူးမြော်လိုက်သောအခါအမျှားနည်းတူရှိခိုးဦးမညွတ် မိတော့ပဲ လက်ငုံရင်သပ် တန်းလန်းနှင့်ပင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့ဩ ရှုမော၍ နေရပေတော့သည်။ အကြောင်းမှာကား - သူတကြိမ်မျှ မဖူးတွေ့ရ ဘူးသေးသော ဘုရားရှင်၏ ရုပ်အဆင်းတော်က သူ့ကို ဖမ်းစားလိုက်သလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သောဏလုလင်သည် မိမိအဆင်းရှုပါရုံတွင် နှစ်သိမ့်ခဲ့သူဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သင့်ပါပေသည်။ အကြောင်းကား - သူ့ဝန်းကျင်တွင်မည်သည့် အလှပိုင်

ရှင်မျှ သူ့အဆင်းကိုမိသူမရှိခဲ့။ သူ့ကိုရွှေရုပ်ကလေးလို လှသူဟုအများက ပင် ချီးကျူးကြသည်။ ထို့ကြောင့်အလှဟူသည် မိမိကတည်းဟုပင် ဘဝင် ခိုက်မိသည်။ ယခုဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်ကိုဖူးတွေ့ရသောအခါ လှသည် ဆိုသော သူ့အဆင်းမှာလဝန်းစန္ဒာ၏ အောက်ခြေမှ ပိုးစုန်းကြူး ပမာမျှ သာတည်း။

အဆင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူအတွက် ကဲလွန်ထူးထွေကျက်သရေအတိနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်နှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ စိတ်ဝင် စားလှသဖြင့် တရားမနာမိရှေးဦးကိစ္စများအဖြစ် ပရိသတ်က နမောတဿ ဖြင့် သံပြိုင်ဘုရားရှိခိုးကြသည်ကိုလည်း သတိမပြုလိုက်မိ။ သီလဒိဃူရာတွင် လည်း မိမိ မပါဝင်လိုက်မိနှင့် ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်တွင်သာ မမှိတ် သော မျက်လုံးများဖြင့် အာရုံစိုက်မိခိုက်တွင် “အဆင်း ရှုပါရုံ ဟူသည် ကား-အချည်းနှီးသာတည်း။ ခန္ဓာငါးဝ ဟူသည်ကား-အနှစ်မရှိ၊ အကာ အတိသာတည်း။ ဘဝအသင်္ချေ အနန္တမူစ၍ ယခုဘဝတိုင်အောင် သတိ မထားခဲ့ကြသဖြင့် ခန္ဓာငါးပါး တည်းဟူသော မျက်လှည့် ဆရာ၏ လှည့် စားမှုမျိုးစုံအောက်တွင် ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံနှင့် ဆုံတွေ့နေကြရသည်” စသည် ဖြင့် ရုပ်အဆင်း၏ အပြစ်ကို ဦးတည်ဟောကြားတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ထူးခြားသော တရားတော်နှင့် အသံတော်ကို ကြားနာ လိုက်ရသောအခါ အဆင်းတော် ထူးခြားသည်ထက် ကြားနာရသော တရားတော်က ပို၍ ထူးခြားလှသဖြင့် လှသည်ဆိုသော မိမိ၏ ရုပ်အစု နာမ်အစုကိုတမျှင်ချင်း၊ တဖတ်ချင်း၊ တစုချင်း ဆုပ်ကိုင်၍ ပြသည့်နှယ် အနှစ်သာရ မရှိသည်များ ကို ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် မြင်၍လာသဖြင့် ဘုရားရှင် ရှိရာသို့ ညွတ်ကိုင် ထားသော သောဏလုလင်၏ ဦးခေါင်းမှာ ဓမ္မသံဝေဂအပြည့်ဖြင့်၊ ဖိနှိပ် ခံရသည့်အလား မဏ္ဍပ်မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်မျှ ဦးနှိပ်လျက် ရှိလေ တော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြား အပ်သော တရား သံဝေဂတွင် အဘယ်မျှ နစ်မျော သဘောပေါက်သွားလေသည် မသိ။ နံဘေးမှ အခြံ အရံတယောက်က “အရှင်သား။ ။တရားပွဲပြီးဆုံးပါပြီ။ ပရိသတ်အား လုံးလဲ ပြန်ကုန်ကြပါပြီ။ ညဉ့်လည်းနက်လှပါပြီ။ ပြန်ဖို့ အချိန်သင့်ပါပြီ” ဟု ပြောလှာမှ သတိရ၍ ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မဏ္ဍပ် တခုလုံးတွင် မိမိအားငုံမျှော်လျက်ရှိသောမိမိအခြံအရံများမူအပ ပရိသတ် အားလုံး မရှိကြတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည်မူကား နေမြဲတိုင်း

တရားပလ္လင်တွင် ထိုင်နေတော်မူကာ ကရုဏာအပြည့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မျက်လုံးတော်ဖြင့် မိမိအား ရှုကြည့်တော်မူသည်ကို ဝမ်းမြောက်စွာတွေ့ရသဖြင့် ဓမ္မသံဝေဂမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်အား ရုပ် နာမ် ဓမ္မတို့၏ ဒုက္ခဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကယ်တင်တော်မူပါ။ ကယ်တင်နိုင်ရန် အတုက်လည်း တပည့်တော်အား အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ရဟန်းဘောင်သို့ယူဆောင်၍ အရှင်ဘုရား၏ တပည့်အဖြစ် သိမ်းသွင်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“သာဓု-သာဓု သောဏ လူလင်။ ။သင့် ဆန္ဒ အတိုင်း ငါဘုရား ကယ်တင်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ဖို့ရန်မူကား မိဘတို့ ခွင့်မပြုသေးသော သတို့သားအား ငါဘုရားသာသနာတော်သို့ သွတ်သွင်းပေးရိုး မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိဘများထံ ပြန်၍ ခွင့်တောင်းခံပေးဦးတော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မြတ်ဘုရား”

သို့ဖြစ်၍ ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင်လျှင် လူငယ်ပွဲတော်အလား ကြီးကျယ်သော သောဏလူလင် ရဟန်းခံပွဲကြီးသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ သောဏအဖို့ ရဟန်းခံခွင့်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ရခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ ပိုးလိုမွေး၍ ရွှေလိုဉာဏ်သော မိမိတို့ သားအား အလွယ်တကူဖြင့် ခွင့်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ဝေဠုဝန်သို့ တကြိမ်သွားမိ ခါမျှနှင့် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ၍ လာသော သားဖြစ်သူ၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှတား၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေကြောင့် အကြံတမျိုးဖြင့် အခွင့်ပြုကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ လတ်တလောအနေအားဖြင့် ဆန္ဒရှိရာ လုပ်ပါစေ။ သို့သော် မိမိတို့ ထောင်ချောက် အတွင်းမှ သင်းကလေး ရုန်းထွက်နိုင်မည် လောဟူသော မိဘများ၏ အကြံတမျိုးဖြင့် ရဟန်းပြုခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၆]

မူနိပေ၏။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဝေဠုဝန်နှင့်သောဏလူလင်တို့ အိမ်မှသာ မိဘများ၏ သံယောဇဉ်ကွန်ယက် အစီအစဉ်အရ တဦးပြီး တဦး၊ ဟယောက်ပြီး တယောက်၊ တကိစ္စပြီး တကိစ္စ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြု၍ ဆိုက်ရောက်နေကြရာ ချောင်းပေါက်လူမတုတ်ဟူပင် ဆိုရဖို့ရှိသည်။ မိဘ

တို့၏ ယင်းသို့သောအ နှောင့်အယှက်များအပြင် ယခင်ကပင် နာမည်ကြီး ခဲ့သူဖြစ်ပေရာ ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သော နေရာသို့ ရဟန်းအဖြစ် ရောက်လာသောအခါ၌ မြို့သူမြို့သား ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်အများက လည်း ဆွမ်းလှူပါရစေ၊ သင်္ကန်း လှူပါရစေနှင့် ရောက်လာ ကြသည်မှာ အချိန်ရှိသမျှလိုလို ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ အရှင်သောဏအဖို့ ကြီးစွာသော အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရ သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေနိုင်။ အေးအေးချမ်းချမ်းမရှိ။ ရဟန်း တရား အားထုတ်ချိန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဓာတ်ခံ ကောင်းထားသောကြောင့် မိဘဖြစ်သူတို့၏ မည်သည့် ကာမဂုဏ်ဆိပ်လူး မြားမျှအရှင်သောဏအား ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းမရှိသေး။ မလွတ်လပ် မအေး ချမ်းရုံမျှ အနှောင့်အယှက် ရှိသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဤအနှောင့်အယှက်များမှ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့နေရာမှာ တနေရာတည်းသာ ရှိတော့သည်။ လိုက်နိုင်လည်း လိုက်ကြပေရော့။ ထို နေရာသို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား၍ ယနေ့ပင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့ သည်။ ထိုနေရာကား သုသာန်တည်း။

သုသာန်ဟူသည် ကိလေသာပြုမဲးသူ သာမန် လူသားတို့အတွက် စက် ဆုပ်ဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရှာသူ၊ ဝိဝေကကိုနှစ်သက် သူတို့အတွက်ကား အကောင်းဆုံး နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအရ အရှင်သောဏအဖို့ သုသာန် မြေသို့ ဝင်လိုက် မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် သိရှိခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် “ချမ်းသာစွာ- ချမ်းသာလေစွာ” ဟုပင် နှုတ်မှထုတ်၍ ကျူးရင့်လိုက်မိသည်။

ပရိသတ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ရသည့်အကြားမှ ဆိတ် ငြိမ်လှစွာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရရှိလာသော အခါ တရားဓမ္မ ဘက်သို့ သက်ဝင်သော အမြင်သည် ပို၍ ထက်သန်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သုသာန်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် သင်ပင်တပင်ကိုအမှီပြု၍ ဘုရားရှင် ညွှန်ကြား လိုက်သော ကာယဂတာ သတိတရား အလုပ်စခန်းကို စတင်လိုက်သည်။

ပထမသော် ညဉ့်နက်၍ လူခြေတိတ်လျှင် ကျောင်းတော်သို့ပြန်မည်ဟု အာသီသထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တရားအလုပ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ မုချဆတ်ဆတ် ထိတွေ့လာရသောအခါ၌ တရားအလုပ်တွင် စိတ်၏အင်အားမှာထက်သန်၍ လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှ သုသာန်သို့ ရောက်ခဲ့ရာတွင် ညဉ့်နက် သည့်တိုင်အောင်လည်း တရားသို့ သက်ဝင်သောစိတ်ဓာတ်မှာ ထက်သန်

လျက်ရှိသောကြောင့် ယနေ့ည၌အဖို့မပြန်တော့ပဲ ရဟန်းကိစ္စပြီးသည်အထိ အားထုတ်တော့မည်ဟု အင်အားသစ်ကို မွေ့မြူလိုက်သည်။

အထိုင်များ၍ ညောင်းညာသောအခါ လမ်းလျှောက်၍ ကျင့်၏။ အလျှောက်များလာသောအခါ ထိုင်၍ကျင့်သည်။ စိတ်ထက်သန်မှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် ထိနမိဒွသည် ပေါ်မလာ။ ပေါ်လာလျှင်လည်း ဝီရိယဖြင့် တွန်းလှန်ပစ်မည်သာ ဖြစ်၏။ အရှင်သောဏအဖို့ တခုတည်းသောအနှောင့် အယှက်မှာ မိမိ၏နုနယ်လှသော ခြေဖဝါးများကြောင့် စင်္ကြံလမ်းလျှောက် ထုတုင့် ခြေဖဝါးပြင်တို့ ဖူးယောင် ပေါက်ကွဲ၍ လာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြီးမားလှသော သံသရာဒုက္ခဆိုးကြီးကို တွန်းလှန်ရန် အတုတ် မိမိကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှ ဤမျှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆင်းရဲကို သာမန်ဆင်းရဲစာလေးဟူသာ ယူဆကာ ခြေထောက်အနာကို တရားတည်း ဟူသောဆေးဖြင့် ဆေးကြော၍ လျစ်လျူရှုသည်။

မိမိသည် ဘုရားရှင်နှင့်အတွေ့နောက်ကျရပေလေသည်။ မိမိအလျင် ဘုရား ရှင်နှင့်တွေ့ကြသော အရှင်ကောင်းများစွာတို့ ကျွတ်တမ်း ဝင်ကုန်ကြလေ ပြီ။ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြသူများအနက် ဂါထာတပုဒ်၊ တရားတခါနာ၊ တခါထိုင်မျှဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်သူမြောက်မြားစွာရှိသည်။ မိမိသည် ပျိုရွယ် သေး၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကိုလည်း တိုက်ရိုက်ရရှိသူဖြစ်၏။ စိတ်အား လည်း ထက်သန်၏။ သို့ဖြစ်လျှင် လိုအပ်သော ဓမ္မ ပန်းတိုင်သို့ အဘယ် ကြောင့် ယနေ့တညတည်းဖြင့် မရနိုင်ရှိရအံ့နည်းဟု အားမာန်ကို တည် ဆောက်၍ ကျင့်သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာတည်ဆောက်၍ တည လုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကျင့်ပါလျက် လိုအပ်သော ဓမ္မပန်းတိုင်မှာ နံနက် လင်းအားကြီးအချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရိုးတိုး ရိပ်တိတ်မျှ ပေါ် ထွက်၍ မလာ။ အထိုင်များလျှင် ထိနမိဒွဖြစ်ပေါ်လာမည်စိုး၍ တချောင်း တည်းသော စိတ်ဖြင့် စင်္ကြံကိုသာ အားထားကျင့်ဆောင်ခဲ့ပေရာ နုနယ် သော ခြေဖဝါးနှစ်ဘက်တို့မှာ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် အရှေ့ဘက်တစ်ခု ရောင်နီတန်းပင် ထွက် ပေါ်၍ လာခဲ့ပေပြီ။

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ ခက်၏။ ဘဝသံသရာ တည်းဟူသော ရေဆန်တွင် မိမိခန္ဓာကိုယ် တည်းဟူသော လှေကို တရားဓမ္မတည်းဟူသော ရွက်စုံဖွင့်၍ အဘယ်မျှ အားထုတ်လွှင့်စေကာမူ အားလျော့မှု၊ ဆုတ်နုန်မှု ဟူသော

ရေစုန်တရားဆိုးများ၏ အလှည့်သည် လစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ပေါ်ပေါက် နှောင့်ယှက်လာကြစမြဲ ဖြစ်၏။

အရှင်သောဏအဖို့လည်း တညဉ့်လုံးအစွမ်းကုန်အားထုတ်လျက်မှတရား ပန်းတိုင်ကိုရေးရေးမှမမြင်ရလေသောအခါ ငါသည်တရားနှင့်ထိုက်တန်သူမှ ဟုတ်ပါလေစဟူသောအားလျှော့စိတ်ဖြင့် သံသယကလေးဝင်၍လာသည်။ တရားနှင့်ထိုက်သူတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိသော်လည်း တရားနှင့်မထိုက်သဖြင့် ဘာသံသရာတွင် ဘာသာအလျောက် နေထိုင်ကြရသော သူများက ပို၍ များ၏။ ငါ့အဖို့မိဘအိမ်သို့ပြန်၍ ရှေးကကဲ့သို့ချမ်းချမ်းသာသာ နေရခြင်း ကပင် သင့်လျော်အံ့ ထင်သည်ဟူသော အဖျက်စိတ်၊ အားလျှော့စိတ် ဝင် လာမိရာက စကြံလျှောက်နေရာမှပင် တန်ခိုး ရပ်သွားမိသည်။

ထိုအခိုက် အရှေ့ဘက် လင်းရောင်ခြည်တန်းကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ ယခု ချက်ချင်းပင် နေမင်းကြီးထွက်ပြုလာသည့်ပမာ မိမိရှေ့သို့ ဘုရားရှင်ရောက် ရှိလာသည်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ မသေမသပ် ဖြစ်လျက်ရှိသောသင်္ကန်းကို သေသပ်အောင်ပြုပြင်၍ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလိုက်သည်။ တရားဗျာဏ်ယွင်း မိလေသော မိမိ၏စိတ်ဓာတ်အခြေကို ဘုရားရှင်သိလေပြီလားဟု ရှက်စနိုး ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ် ငုံ့ထားမိသည်။

“သာဓု-သာဓု ချစ်သားသောဏ။ ။ သူတော်ကောင်းတို့၏ပထမတန်း လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်ပါပေသည်။ ကောင်းပေစွာ ကောင်းပေစွာ”

“ကျင့်သည်ကား မှန်ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ သို့ရာတွင် ဤမျှ အားထုတ်ပါလျက် တရားရောင်ခြည်မသိလာသေးသဖြင့် အားလျှော့မိပါ သည် ဘုရား”

“မလျှော့လေနှင့် ချစ်သားသောဏ။ ။ သင်လိုအပ်သော တရားပန်း တိုင်သည် သင့်လက်တကမ်းအတွင်း၌ပင် ရှိပါလေသည်။ သို့ရာတွင် သင့် အားထုတ်မှု အနည်းငယ် အံ့ချော်နေမှုကြောင့် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေရ ပေသည်”

“ဆုံးမတော်မူပါ ဘုရား”

“ချစ်သားသောဏ။ ။ သင်သည် စောင်းအတတ်၌ လိမ္မာခဲ့သည် မဟုတ်တုန်လော”

“မှန်ပါသည် ဘုရား”

“အသို့နည်းသောဏ။ ။ စောင်းကြိုးတို့သည် လျော့လွန်းလျှင် သင် လိုအပ်သော အသံသို့ ရောက်ပါ၏လော”

“မရောက်ပါ ဘုရား”

“တင်းလွန်းလျှင်ထော”

“မရောက်ပါ ဘုရား”

“ချစ်သားသောဏ။ ။တရား ဟူသည်လည်း စောင်းနွယ်တည်း။ သဒ္ဒါနှင့်ပညာကို ညီမျှစေရသည်။ ဝီရိယကိုလည်းမျှစေရသည်။ သတိကို ရှေ့ဆောင်ရသည်။ တင်းလျှင်ပြတ်သည်။ လျော့လျှင်ပတ်သည်။ ဓမ္မဟူသည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါတည်း။ သင့်မှာ တရားပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်ဖို့ရန် အရည်အချင်း အပြည့်အစုံရှိသည်။ အင်အားအပြည့်အဝရှိသည်။ သို့ရာတွင် တရား ဓမ္မ၌ သင့်သဒ္ဒါလွန်ကဲနေသည်။ ဝီရိယပိုမိုနေသည်။ သဒ္ဒါနှင့်ဝီရိယ တည်း ဟူသော စောင်းကြိုးများကို မတင်းလွန်း၊ မလျော့လွန်းစေပဲ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါနည်းဖြင့် တီးခတ်လေလော့ ချစ်သား”

ဆရာကောင်းနှင့်တွေ့ပြန်တော့လည်း လွယ်ကူလှသည်။ ဘုရား ရှင်၏ တရားအဆုံး၌ပင်လျှင် တညဉ့်လုံး ကျင့်သုံး အားသစ်လာခဲ့သော အရှိန်ကြောင့် မလျော့မတင်းစောင်းကြိုးညှင်းသကဲ့သို့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်တွင် စိတ်ထားကလေးကို ပြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တရားတည်းဟူသော ရွှေတံခါးကြီးသည် ဟင်းလင်း ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ အရှေ့လောကဓာတ်မှတက်လတ်သောနေရောင်ခြည်ကြောင့် လောကဓာတ်သည်လည်း ပွင့်လာပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းဟော်သို့ ရွှေမူကြ၏။ အရှင်သောဏသည် ဝါတော်ခြောက်ဆယ်မျှ ရပြီးသော တရားရှင်၊ သိက္ခာရှင်၏ အသွင်ဖြင့် ဘုရားရှင် နောက်တော်မူ လိုက်ပါ၏။ ဤအချိန်မှစ၍ မည်သည့် ကိလေသာများမှ အရှင် သောဏ အား စူးဝင်နှောင့်ယှက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အကျိုးတော်ဆောင်

[၁]

ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်တို့ကို မြင်လေတိုင်းမြင်လေတိုင်း စိတ်
မချမ်းမသာပင် မဟုတ်စေကာမူ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လျက် ရှိရသူမှာ အမ္မာဝန
သရက်ဥယျာဉ် သရက်တောကျောင်းဒကာကြီး ဆရာဇီဝကပင် ဖြစ်ပေ၏။
ဖြစ်ရပုံမှာ- တပည့်သား သံဃာတော်များသည် မြို့ရွာလူသူနှင့် ကင်းကွာ
သော အရညဝါသီ တောကိုချဉ် မှီခိုသီတင်းသုံးနေသူများ မဟုတ်ကြ။
မြို့ထဲရွာထဲတွင် ဘုရင် အရှေ့သော နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ အပါ
အဝင် သဌေးသူကြွယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဒါယကာဒါယိကာမမျိုးစုံတို့၏ အလှူ
ကိုခံကာ သီတင်းသုံးဆက်ဆံနေကြသော သံဃာတော်များစွာ ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင့်ရွှေနန်းတော်အစ အဘယ်မျှ ခမ်းနားဖွယ်ရာသော ဗရီ
သတ်မျိုး၊ အလှူမျိုး၌ပင် ဖြစ်စေကာမူ တပည့်သား သံဃာတော်များမှာ
သုသာန် သင်းချိုင်းတို့မှ လူသေလွှမ်းသောအဝတ်မှစ၍ ထိုထို အမှိုက်ပုံနှင့်
လမ်းဘေး နေရာမျိုးစုံတို့မှ ရတတ်သမျှသော ပုံသကူသင်္ကန်းတို့ဖြင့်သာ
ဝတ်ရုံလျက်ရှိကြသောကြောင့် ကြည်ညိုတတ်သူတို့ အဖို့မူ တဏှာလောဘ
ကင်းဆိတ်သော အဝတ်၊ သန္တုဠိသလ္လေခ=ခြိုးခြံမှုတရား၏ အမှတ်တံဆိပ်
အဖြစ် ကြည်ညိုနိုင်ကြသော်လည်း ယေဘုယျ ဒါယကာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အဖို့မူ အမြင်လှေ အဆင်မလှသော အဝတ်အဆင်များ ဖြစ်နေရပေ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် စံပြပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ပုံသကူဖျင်သင်္ကန်း
တော်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျက်သရေတို့၏
စုဝေးရာ ဘုရားရှင်အဖို့ မည်သို့ဝတ်ဆင်စေကာမူ ယင်း အဝတ်အဆင်တို့ကို
ထွင်းဖောက်ကာ တင့်တယ်လှစွာသော အသရေတော်၊ ရောင်ခြည်တော်တို့

ဖြင့်သာ ရှုမငြီးအောင် တင့်တယ်ပြီး ရှိနေသည်။ တပည့်သားသံဃာတော် တို့အဖို့မူကား အဆင်အသွေး မျိုးစုံတို့ဖြင့် အမြင်မလျော် ရှိနေရသည်ဟု ဆရာဇီဝက မြင်သည်။

ဆရာဇီဝက၏ စေတနာမှာ အစုတ်အပြတ်မျိုးစုံတို့ကို ကျက်သရေမဲ့စွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိနေကြသော ဤမဇ္ဈိမတိုက်ရှိ ဘာသာတပါးမှရသေ့ ရဟန်း ဆိုသူတို့နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားတို့အား ခြားနားစေလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရှေးဘုန်း ရှေးကံရှိသော ဟိတိက္ခရဟန်း မဟုတ်ခဲ့လျှင် ပုံသကူသင်္ကန်းကို သာ ဝတ်ဆင်ရမည်ဟူသော မူကို ဆရာဇီဝက အဖို့ ဘဝင်မကျနိုင်သည့် အခြားသောအကြောင်းကြီးတရပ်လည်း ရှိနေပေသေး၏။ ယင်းအကြောင်း သည်ကား - ရဟန်းပြုရာတွင် သင်္ကန်းရှာဖွေရမှုကြောင့် အသက် ကွယ်လွန် ရသည်အထိ ဆုံးရှုံးမှုကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

တရားအရ လျင်မြန်မှုတွင် သူမတူသော ဉာဏ်တော်ရှင်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် လွမ်းစေတီအဖြစ် တည်ထားခိုင်းခံအပ်သော တေဒဂ် အရှင်ဗာဟိယဒါရုစိယသည် သင်္ကန်း ရှာဖွေရမှုကလေးကြောင့် နွားအဝှေ့ ခံရ၍ ရဟန်းဘဝဖြင့် ပင် မနေလိုက်ရပဲ ကွယ်လွန်သွားရရှာသည်မှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းပါသနည်း။ သာသနာတော် အတွက် ဆုံးရှုံးမှုတရပ် မဟုတ်ပါလော။

ဗာဟိယဒါရုစိယသည် အဖော်မဲ့၊ အသိုက်အဝန်းမဲ့သော အထီးကျန် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းအခက်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ဆိုလျှင် ထားပါ ဦးတော့။ ပတ္တသတိဘုရင်နှင့် သန္တတိအမတ်ကြီးတို့သည်လည်း တရားထူး အရှင်များ ဖြစ်ကြပါလျက် သင်္ကန်းရမှုကလေးကြောင့်ပင်လျှင် ဘဝ အဆုံး ခံကြရသည်မှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းပါသနည်း။ မဖြစ်သင့် သော ကိစ္စရပ်များဟူသာ ဆရာဇီဝကအနေဖြင့် မြင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးမြတ်သောသာသနာ့မုခ်ဦးသို့ဝင်ရမည့်အရေး၌ အရေး မကြီးစလောက်သော သင်္ကန်းရမှုကလေးကြောင့် အပိတ်အပင်၊ အတား အဆီး၊ အနှောင့်အယှက်၊ အခက်အခဲ ဖြစ်မနေစေသင့်တော့ပါ။ အရှင်မြတ် သာသနာတော်၌ အရှင်မြတ်ကသာ ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် သင်္ကန်းလူလိုသည့် ဒါယကာတို့ ပေါ်များလှပါ၏။ သို့ပါ၍ သင်္ကန်းရှာဖွေရမှု အခက်အခဲကို ပယ်ရှားကာ ဒါယကာတို့ ပေးလှူအပ်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား ဟု ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား လိုနေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ခွင့်ပြုတော်မူမူမူပါမည်လားဟု မပိုင်မနိုင်လှသော သံသယစိတ်ကလေးကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် မလျှောက်တင်မိသေးပဲဆိုင်းငံ့ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်သည် လိုအပ်လျှင် ပြုလုပ်မည်သာဖြစ်၍ သိတော်မူမြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ မလိုအပ်သေး၍သာ ခွင့်မပြုသေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တံဘက်မှသည် ဆရာဇီဝက စဉ်းစားသည်။

တော်ပါပေသေး၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အကောင်း အညံ့၊ အကြီး-အငယ်၊ အစုတ် အပြတ် မရွေး သုသာန်လမ်းဘေးတို့မှ ရတတ်သမျှသော အဝတ်ကို ဖြစ်သလို စပ်ဖာချုပ်ဆိုး၍ ဝတ်ကြရာတွင် ကြီးသည့် အစက ကြီး၍၊ ငယ်သည့်အစက ငယ်၊ ထောင့်ဖြတ်တမျိုး၊ ရွှေရွှေတမျိုးနှင့် အမြင်မလှ အဆင်မလှနှင့် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေရာမှ ဘုရားရှင်၏ အမြင်၊ အရှင်အနန္ဒ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ရလာသမျှ ပုံသဏ္ဌာန်အဝတ်စများကို လယ်ကွက်များသဖွယ် အစီအစဉ် ကျကျ ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ကြရမည်ဟု သတ်မှတ် လိုက်သောကြောင့် အတန်အသင့် သင့်လျော်သလိုတော့ ရှိလာပါ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ကန်းတထည်စာ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ရန်အတွက် သံဃာတော်တို့ အခက်အခဲကြီး ရှိနေသေးသည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အဖို့သော် - မအောင်မြင်ခါမှရှိစေ၊ မိမိအမြင်၊ မိမိစေတနာကို လျှောက်ထားဖို့ရန် အချိန်အခွင့် သင့်ပေပြီဟု ဆရာဇီဝက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကြောင်းကား - မိမိလျှောက်ထားလိုက်သည့်အခါတွင် မိမိအပေါ်၌ ဘုရားရှင်က ငဲ့ညှာစဉ်းစားတော်မူဖို့ရန် အကြောင်းကြီးတရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အပြင် မိမိလျှောက်ကြားလိုသည့်ကိစ္စကို စကားစပ်အဖြစ် လျှောက်ထားနိုင်ဖို့ရန်အတွက် ဘုရားရှင်အား ပေးလှူရန် မှန်မြတ် ထူးခြားလှသော အဖိုး တသိန်းတန် ကမ္မလာကြီး တထည် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ငဲ့ညှာတော်မူဖို့ အကြောင်းဟူသည်ကား - ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်၌ ခက်ထရော်ထူပြောသော စမြင်းဒေါသကြောင့် မအီမသာ မကျန်းမမာချင်သယောင်ရှိရာ၌ မိမိက ကုသပေး၍ ပျောက်ကင်းသွားရသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။ တသိန်းတန်ကမ္မလာကြီး ရရှိလာသည့် အကြောင်းရပ်မှာကား အတန်ပင် ထူးခြား၍ ဖော်ပြရန်ရှိပေ၏။

[၂]

“အကြည်တော် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်ဆီက သင့်ကို အပင့်အခေါ်လွှတ်လိုက်တဲ့ အထောက်တော်တွေ ရောက်လာကြတာ သင် သိပြီးရောပေါ့!”

“သိပြီးပါ ဘုရား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရယ် သင့်ကို ဥဇ္ဇေနီကိုမလွှတ်ချင်လှဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သင်ကုရမယ့်ကိစ္စက ရိုးရိုးလို့နဲ့ အတန်ငယ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ သို့ပေမယ့် မလွှတ်ပြန်ယင်လဲ မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးပါသလဲ ဘုရား”

“အကြည်တော် ဘုရင်ရဲ့ရောဂါဆိုတာက သင့်ကို တကူးတကပင့်ခေါ်ရလောက်အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရောဂါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သလွန်မှောင်လဲလျောင်းနေရလောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး။ သွားလာလှုပ်ရှားနေရင်းနဲ့ စားမဝင် သောက်မကောင်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မအီမသာဖြစ်တဲ့ ရောဂါတဲ့”

“သွားလာ လှုပ်ရှားရင်းနဲ့လဲ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းမှာ ကြီးမားသော ရောဂါမျိုး ရှိတတ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မပေါ့။ သို့သော် အပြင်အားဖြင့်တော့ သာမန်ရောဂါသာဖြစ်ကြောင်း အထောက်တော်များဆီက အတွင်းစကား ကြားသိရတယ်။ ဒီကိစ္စ သင့်ကို ပြောပြချင်လို့ အခု ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပဲ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါသည် ဘုရား”

“ဥဇ္ဇေနီ နန်းတွင်းမှာရော၊ အပြင်အပမှာရော ထိပ်သီးသမားတော်ကြီးတွေ တပြုံကြီး ရှိနေတာပဲ။ အဲဒီ သမားတော်ကြီးတွေဟာ အကြည်တော် ဘုရင်ရဲ့ရောဂါကို ကုသဖို့ရန် တနည်းမဟုတ် တနည်းနဲ့ ရှောင်ဖယ်နေကြသတဲ့။ အထောက်တော်များဆီက ကြားသိရတယ်။ ဒီတော့ အတွင်းရေးတစ်စုံတရာ ရှိနေဟန်တူပေတယ်။ ဒါကို သင် သိထားပြီး သတိထားဖို့ပေါ့”

“မည်သည့် အကြောင်းမျိုးရှိနေစေကာမူ ကျွန်တော်မျိုးတို့လို သမားတော်များအဖို့ ပြဿနာတစ်စုံတရာ ရှိဖွယ်မမြင်မိပါ။ ပြီးတော့ ရောဂါသာ မှန်လျှင် ကံနာဝဋ်နာ မဟုတ်သမျှ ကျွန်တော်မျိုးကုသယင် ပျောက်ကင်းရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“မှန်ပေတာပေါ့။ သို့သော် သင်သတိပြုဖို့က အကြည်တော် စဏ္ဍပဇ္ဇောတတို့၊ ဥတေနဆိုတဲ့ ဘုရင်တွေက ပင်ကိုစရိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်။ အဲဒါကို အလိုက်သင့် သည်းခံဆင်ခြင်ပြီး ကုသဖို့ပါပဲ”

“မုန့်လှပါ၊ အစစ စိတ်ချတော်မူပါ။ အခုလို အတွင်းရေး သိထားရန် ခေါ်ယူမိန့်ကြားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်လို့မဆုံးပါဘုရား”

“ဒီလိုဆိုယင် သင် အဆင်သင့် ဖြစ်မယ်ဆိုယင် နက်ဖြန် ညီလာခံမှာပဲ ဥဇ္ဇေနီကို ထွက်ခွာဖို့ အမိန့် ချမှတ်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“အဆင်သင့်ပါပဲ ဘုရား”

မိမိနိုင်ငံ ရာဇဂြိုဟ်တွင်သာမက နိုင်ငံတကာသို့ပင် ကျော်ကြားလျက် ရှိသော ဆရာဇီဝကအဖို့ နိုင်ငံမျိုးစုံသို့ သွားရောက်ကုသရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ရာဇဂြိုဟ်ကဲ့သို့ပင် ထူထည်ကြီးမား၍ မရောက် ဘူးသေးသော နိုင်ငံကြီးတနိုင်ငံမှ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင့်ဖိတ်သည့်ပြင် အတွင်း ရေး အထောက်တော်များ၏ သတင်းအရ ပြဿနာယောင်ယောင်ကိစ္စ ဖြစ် နေသောကြောင့် ဆရာဇီဝကအား ဘိုးတော် ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရကိုယ်တော်တိုင် အတွင်းဆောင် လျောင်းတော်ဦးသို့ ခေါ်ယူ၍ တိုင်ပင် ပြောကြားလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မုန့်လှပေ၏။ ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်သို့ ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ဆရာဇီဝက အဖို့ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပေသည်။ သို့ရာတွင် သာမန်နေရာ၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အဖို့မူ ပြဿနာဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်နှင့် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင် အဖို့ကား ပြဿနာကြီးတရပ်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းပြဿနာဟူသည်ကား-ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်တခုလုံးတွင် ထောပတ်ကို အသုံးမပြုရခြင်းပင်တည်း။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်သည် ထောပတ်ကိုမုန်းသူ၊ ထောပတ်နှင့်မတည့်သူ၊ ထောပတ်ဆိုလျှင် နားမှ လေသံ မကြားလိုသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဥဇ္ဇေနီ ဤနန်းတော်တခုလုံးသည် ထောပတ်နှင့်ကင်း၏။ ရယ်စရာယောင်ယောင်နှင့် ရွှေနန်းတော်တွင် တိတ်တခိုးပြောကြသော စကားတရပ်သည်ကား - စဏ္ဍ ပဇ္ဇောတဘုရင်၏မယ်တော်သည် ကင်းသတ္တဝါနှင့် သန္ဓေရ၍ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ ကို မွေးဖွားလာသည်ဟူ၏။ ကင်းနှင့် ထောပတ်သည် နည်းနည်းမျှမတည့်။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ယင်းကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မတည့်သော အရာများ ရှိနေတတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထောပတ်နှင့်မတည့်ရုံမျှဖြင့် အဘယ်ပုံ ပြဿနာဖြစ်ရပါသနည်း ဟူငြားအံ့။ ပညာရှင်ကြီးဆရာဇီဝကသည် ဥဇ္ဇေနီ နန်းတော်သို့ရောက်၍ စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်ဆိုကတည်း တပင် ဤဘုရင်တွင် ဆီဦးထောပတ်ဓာတ်စာ ကင်းမဲ့လျက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း

အကဲဖြတ်မိခဲ့ရာက ရောက်သည့်ညဉ့်ဦးမှာပင် ဘုရင်၏ ရောဂါလက္ခဏာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးလိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ထောပတ်ပါသည့် ဆေးနှင့်မှ ပျောက်မည့် ရောဂါဖြစ်ကြောင်း သိရှိရခြင်းပင်တည်း။

ဤအချက်ကို မိမိသာမဟုတ်၊ ဥဇ္ဇေနီမူ သမားတော်ကြီးများလည်း သိနိုင်ကြသည်သာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်ပျောက်အောင်ကုသရမည့် ဆိုလျှင် ထောပတ်ဆေးဝါးဓာတ်စာကို ရှောင်လွှဲ၍မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အန္တရာယ် ကို ကြောက်သဖြင့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်ဖယ် နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင့်ရောဂါကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးသည့်အချိန်၌ပင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်က စကားဦးပိတ်၍ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“ဒီနန်းတော်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ပြီး ပျောက်အောင်ကုပေးပါသမားတော်ကြီး။ ။ ကုသရေးအတွက်လိုအပ်သမျှ ကိုလည်း ပြောပါ။ သို့သော် ညွှဲသမားတော်ကြီး ဖြစ်နေသည့် အတွက် ပြောထားရန်ရှိသည်မှာ ဤနန်းတော်တွင် ထောပတ်ကိုမူကား၊ လုံးဝ မသုံးပါ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထောပတ်နှင့် လုံးဝမတည့်ပါ။ သို့ပါ၍ သမားတော်ကြီး ကုသမည့် ဆေးဝါးဓာတ်စာတွင် ထောပတ်ကိုတော့ လုံးဝ မသုံးဖို့ အထူး သတိပြုပါဘိ”

ဘုရင့်စကားကို ဆရာဇီဝကက တစုံတရာ ပဋိညာဉ်မပေး၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။ အကြောင်းသော်ကား-ဘုရင့်ရောဂါသည် ထောပတ်မပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ပျောက်မည်မဟုတ်သည်ကိုသိရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရောဂါ မပျောက်၍လည်း မဖြစ်၊ ထောပတ် မပါလျှင်လည်း မဖြစ်၊ ထောပတ်ဆေးနှင့်သာဆိုလျှင် ဘုရင့်ရောဂါမှာ ဆေးတခွက်မျှဖြင့်ပင် ယူပစ်သလို ပျောက်မည်။ မိမိကုသရာ၌ ပျောက်နိုင်သော ရောဂါ ဖြစ်ပါလျက် မပျောက်သည့်အဖြစ်မျိုးကို အဖြစ်မခံနိုင်။ ကိစ္စမရှိ။ ဆရာဇီဝက တွင် ထောပတ်ဖြစ်ပါလျက် ထောပတ်မှန်းမသိအောင် ပြုလုပ်သောနည်း မျိုးစုံရှိသည်။ ယင်းနည်းဖြင့်ပင် စွန့်စား၍ ကုသရပေမည်ဟု ဆရာဇီဝက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၏မိန့်ခွန်းကို ကြားရ၍ ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်၏ရောဂါကို ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပျောက်အောင်ကုသပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သမားတို့မည်သည့် လိုအပ်သည့်အခါ အချိန်မရွေး ဆေးဥ ဆေးမြစ် အရှာထွက်ရပါသည်။ ယင်းသို့ ထွက်နိုင်ရန်အတွက်

ကျွန်တော် အလိုရှိသည့်အခါ အဆီးအတား မရှိ ထွက်နိုင်သော တံခါး
လေးပေါက်နှင့် ယာဉ်တစ်စီးကို ပေးသနားထားစေလိုပါသည်။”

ဆရာဇီဝက၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ဘုရင်က အကုန်စီစဉ်ပေး၏။
သို့ရာတွင် ယာဉ်ကိုပေးရာ၌မူ ဘုရင်လက်သုံးအညံ့ဆုံး ဆင်မ ဘဒ္ဒဝတီကို
သာ ပေးထားသည်။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်၌ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လက်သုံးတော် ဆင်နှစ်စီး၊
မြင်းနှစ်စီးနှင့် ခြေမြန်တော်တဦးရှိသည်။ ဆရာဇီဝကကို ပေးထားသော
ဘဒ္ဒဝတီဆင်မသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာငါးဆယ်မျှသာ သွားနိုင်သော
အညံ့ဆုံးဆင်မဖြစ်၍ ကျန်သောဆင်နှင့်မြင်းများမှာ တနေ့လျှင် ယူဇနာ
တရာမှ တရာနှစ်ဆယ်တိုင်အောင် သွားနိုင်သော ယာဉ်များဖြစ်ကြသည်။
ခြေမြန်တော်ကား တနေ့လျှင် ယူဇနာခြောက်ဆယ်မျှ သွားနိုင်သော လူ
တပိုင်း ဘီလူးတပိုင်း ‘ကာက’ အမည်ရှိသော ကျွန်ဖြစ်၏။

နောက်တနေ့တွင်ပင် ဆရာဇီဝကသည်ထောပတ်ကို အနံ့မျှမထွက်စေရပဲ
ထောပတ်မွန်းမသိအောင် ဆေးချက်၍ဆက်သည်။ ဤ ဆေးတခွက်မျှ
ဖြင့်ပင် ဘုရင့်ရောဂါသည် ယူပစ်သလိုပျောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
ဆေးအရည်လည်၍ လေချဉ်တက်သောအခါတွင်မူ ထောပတ်နဲ့ ထွက်လာ
တော့မည်ဖြစ်ရာ ထောပတ်ပါမွန်းသိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကြမ်းကြုတ်သော
ဤဘုရင်သည် ဆရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိရောဂါ ကင်းပျောက်မှုကို
လည်းကောင်း ဂရုမထားတော့ပဲ ဆရာဇီဝကအား အန္တရာယ်ပြုတော့မည်
မှာ သေချာလှပေရာ ဆေးကိုညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်သောက်ရန် ဆက်သပြီးသည်
နှင့် မိမိကိုပေးထားသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မဖြင့် ဆေးအရှာထွက်မည့်ဟုန်ပြု၍
ရာဇဂြိုဟ်သို့ တကြိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဥဇ္ဇေနီနှင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် အတန်ကွာဝေး၏။ အကြားတွင် ကောသမ္မိ
နိုင်ငံ ခြားလျက် ရှိပေသေးသည်။ ဆင်ကို ဒလကြမ်းစီးရသည်မှာလည်း
ပင်ပန်းလှသည်။ အစာစားသုံးဖို့ကလည်း ရှိပေသေး၏။ သို့ဖြစ်လေရာ စဏ္ဍ
ပဇ္ဇောတဘုရင် အဖြစ်မှန်ကိုသိသောအခါ၌ ဥဇ္ဇေနီလူများကို အဖမ်းလွှတ်
သည့်တိုင်အောင် မိမိက အချိန်များစွာ ဦး၍နေသောကြောင့် လွတ်နိုင်
လောက်ပြီအထင်ဖြင့် ကောသမ္မိရှိ မိတ်ဆွေတဦးအိမ်၌ ထမင်းနေလေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ဥဇ္ဇေနီ ရန်သူတယောက် ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်။ ခြေမြန်
တော် လူဘီလူး ကာကပင်တည်း။

ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင်လျှင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည်လေချဉ်တက်သည် နှင့်တပြိုင်နက် ထောပတ်မှန်းသိကာ ဒေါသထွက်၍ ခြေမြန်တော်ကာကကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ကာက၏ တာဝန်မှာ ဆရာဇီဝကကို မိရာ အရပ်မှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဘဝအောက်တန်း လူကြမ်းကြီးတယောက်မျှသာ ဖြစ်သော ကာကအဖို့ ဆရာဇီဝကနှင့် ပက်ပင်းတွေ့ရသောအခါ ဘုရင်တို့ပင်လေးစား ရသော နိုင်ငံတကာအကျော် သမားတော်ကြီးလည်းဖြစ်၊ တရားရှင်ကျက် သရေ အရှင်လည်းဖြစ်သော ဆရာဇီဝကအား အရမ်းမဲ့မဖမ်းဆီးဝံ့။ အနီး သို့သာ ဗာတ်နိုင်သမျှ ချဉ်းကပ်၍ “အကျွန်ုပ်သည်ကား ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင်၏ ကျွန်ရင်း ကာကတည်း။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆရာအား ပြန်လိုက်ဖို့အခေါ် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ အသာတကြည်နှင့်မလိုက်လျှင် ဖမ်းဆီး၍ခေါ်ဆောင် ရပါလိမ့်မည်” ဟု ဆို၏။

“အချင်းကာက။ ။ဘုရင့် အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်တာပေါ့။ သို့သော် သင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခရီးပန်းလွန်းခဲ့သည်။ အစာလည်း လုံးဝ စားရဟန် မတူ။ ငါနှင့်အတူ ထမင်းဝင်၍စားလှည့်ဦး”

“ခရီးပန်းသည်လည်း မှန်ပါ၏။ အစာမစားရသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်မှာလိုက်သည်မှာ ဆရာထံမှမည်သည့်အစား အစာမျှ မစားရဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်”

“ကာက။ ။အမိန့်အရ ထမင်းမစားသော်ရှိစေ။ သို့သော် သင့်မှာ ခရီးပန်းလှသောကြောင့် မောဟိုက်လျက်ရှိသည်။ တကိုယ်လုံးလည်း ခရီး အားထုတ်မှုဒဏ်ကြောင့် နီရဲလျက် ရှိနေပေသည်။ ဤအတိုင်း ပြန်ခဲ့သော် သင့်အသက်သည် ဥဇ္ဇေနီသို့ ပြန်ရောက်ဖို့ပင်မမြင်။ ငါသည် ရောဂါ မှန် သမျှတို့ကို ကုသသောသမားတော် ဖြစ်၏။ သင့်အဖို့ အမိန့်တော် အရ ထမင်းအာဟာရကို မစားသည့်တိုင်အောင် ကြဇုသီး တခြမ်းမျှ ကိုတော့ ဆေးဝါးအဖြစ်စားသုံးသင့်ပေသည်။ ဤ ကြဇုသီး တခြမ်း မျှသည် သင့် အင်အားကို ပြန်လည်ဖြည့်တင်းစေလိမ့်မည်။ ရော့ စားလေလော့”

ထိုအခိုက်သည် ဆရာဇီဝကထမင်းစားပြီးခိုက်ဖြစ်ရာ ဆေးအိတ်အတွင်း မှ ကြဇုသီးလေး တလုံးကိုထုတ်၍ တခြမ်းကို ဆရာဇီဝက ကိုယ်တိုင် စား သုံးယင်း ကျန်တခြမ်းကို ကာကသို့ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကာကအဖို့ ခရီးပြင်း အားထုတ်၍ လာခဲ့ရသောကြောင့် ဆရာဇီဝက ပြောသည့်အတိုင်း ပင်ပန်းနွမ်းရီ လွန်းနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဆရာကိုယ်တိုင် တပိုင်းစားထားပြီးဖြစ်သော ကြဇုသီးတခြမ်းကို ဆေးအဖြစ်စားလျှင် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကာ မဝံ့မရဲဖြင့်ပင်ယူ၍ စားလိုက်မိလေတော့သည်။ မိမိကိုပေးသော ကြဇုသီးတခြမ်းတွင် လက်သည်းကြားမှ ဝမ်လားဆေး အမှတ်မဲ့ထည့်လိုက်သည်ကိုကား ကာက မသိရှာပေ။

ထို့ကြောင့် ကြဇုသီးသည် ကာက၏ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မအောင့်နိုင်မဆည်းနိုင် တရကြမ်း ဝမ်းသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ကာကအဖို့ ဆရာဇီဝက၏ ပရိယာယ်ကို သိရလေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ဝမ်းမပြတ်သွားခြင်းဖြင့်သာနုန်းခွေ၍နေတော့သည်။

“ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား ဆရာ။ ။ ကျွန်တော့်ကိုအသေသတိတော့မှာလား”

“မသေပါဘူး ကာကရယ်၊ မသေစေရပါဘူး။ ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ပါဘူး။ သူတပါးအသက်ကိုသာ ကယ်တဲ့သူပါ။ မင်းတို့ဘုရင်ကိုလဲ ကယ်ခဲ့တာပဲ။ နို့ပေမယ့် မလွဲသာလို့ ထောပတ်ဆေး တိုက်ခဲ့ရတာကို ရောဂါ ပျောက်ရဲသားနဲ့ မင်းတို့ ဘုရင်က ငါ့ကို ရန်သူကြီး လုပ်နေတာတော်ရော့လား။ မင်းကိုလဲ မရှောင်သာ၍ ပရိယာယ် ဆင်လိုက်ရတာပါ။ ဟောဒီဆေး စားလိုက်ယင် မကြာခင်ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ပျောက်တဲ့အခါ မင်းတို့ဆင်ကိုယူပြီး ပြန်ပေတော့။ ငါ့နောက်တော့ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ဤနည်းဖြင့် ဆရာဇီဝက အဖို့ အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းအဖို့ မဆိုးလှပါ။ ရောဂါပျောက်၍ ဆရာ့ ကျေးဇူးကို တစ်မိမ့်တစ်မိမ့်တွေးမိလာသောအခါ၌ ဆရာဇီဝကအားထိုက်ထိုက်တန်တန်ဂုဏ်ပြုပူဇော်ရန်အတွက် နောက်တကြိမ် တမန်လွှတ်၍ စိတ်ရိုး စေတနာ ရိုးဖြင့် အနူးအညွတ်ဖိတ်ခေါ်သေး၏။ သို့သော် ဆရာဇီဝက မသွားတော့သဖြင့် အဖိုးတသိန်းစီတန်သော သိဝိရာဇ်တိုင်းဖြစ် ကမ္မလာပုဆိုးကြီး နှစ်ထည်ကို ဆရာစားအဖြစ် ကန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာဇီဝက အဖို့ ရတောင့်ရခဲ ထူးကဲကောင်းမွန်လှသော ဤပုဆိုးကြီးများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှေးဦးစွာ ဘုရားရှင်အား တထည်ကို သင်္ကန်းတော်အဖြစ် ကပ်လှူလိုက်ရန် ရည်စူးလိုက်သည်။ ကျန်တထည်ကို မိမိ အဘိုးလည်းဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်အား ပေးဆက်ရန်သတိရသည်။ သတိရသည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်ကြီးအား ပေးဆက်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်ကိုမူ ချက်ချင်း မပေးလှူသေးပဲ မိမိသင်္ကန်းအလှူနှင့်စပ်၍ မော်ပြပါအတိုင်း တပည့်သားသံဃာတော်များအား

ဒါယကာဒါယိကာမတို့ ကပ်လှသောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားဖို့ ရှိနေသောကြောင့် အခွင့်အခါကို စောင့်ယင်း သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

[၃]

အကြောင်းတူမရှိလျှင် နေ့စဉ်မပျက်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်၏ ကိစ္စတော်များအနက် ညဉ့်ဦးပိုင်း တရားဓဏ္ဍပ်တွင် တပည့်သာ၊ ရဟန်း သံဃာတော်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ ပြဿနာ တစုံတရာရှိခဲ့လျှင် ဖြေရှင်းပေး တော်မူခြင်း၊ တရားဟောခြင်းတည်းဟူသော ကိစ္စရပ်သည်လည်း အပါ အဝင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေသစာရိတ္တချို့မစသော အကြောင်းကြီးငယ် တစုံတရာရှိသည်ဟု မကြားသိပါလျက် ညဉ့်ဦးပိုင်းတရားဓဏ္ဍပ်သို့ ဘုရား ရှင် ယနေ့ကြုံရောက်မလာ၍ အရှင်အနန္ဒာသို့သတင်းမေးသောအခါ ဘုရား ရှင် အနည်းငယ် မကျန်းမမာဖြစ်တော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်တွင်ပင် အနားယူလျက် ရှိနေကြောင်းကို ကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်အဿဇိ အမှူးပြုသော မထေရ်ကြီးတို့ ဦးဆောင်ကာ ရဟန်းတော်များသည် ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝိုင်းရံ၍လာကြသည်။

ညဉ့်သန်း၊ နေ့သန်းမှ အိပ်စက်နားနေတော်မူချိန်ကလေး အနည်းငယ်ကို ချန်ထားကာ တနေ့တနေ့အတွင်း နာရီဗီဇနာမလပ်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဘုရားရှင် အလုပ်လုပ်တော်မူပုံများမှာ တန်ခိုးတော်အရှင် ဘုရားရှင်မို့သာ တော်ပေရော့သည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့်သာဆိုလျှင် ကျန်းမာရေး အတွက် စိတ်မအေးစရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

ဘုရားရှင်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အစုအဝေး ခန္ဓာ ကိုယ် ရုပ်တရားဟူသည် ဖောက်ပြန်ပျက်ယွင်းတတ်သော ရုပ်တရားအစုမျှ သာ ဖြစ်ပေရာ ဓာတ်လေးပါး မညီညွတ်လွန်းသည်အခါများတွင် ဖောက် ပြန်မှု၊ မကျန်းမာမှုဟူသည် အနည်းနှင့်အများ ဆိုက်ရောက်လာရတော့သည် သာဖြစ်ပေ၏။ ဘုရားရှင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ ရုပ်နာမ်နှင့် မကင်းနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ အသီးအပွင့်ဖြစ်သော မကျန်းမာမှု စသည့်ဖောက်ပြန်သော ဒုက္ခကို ခံစားရမြဲသာတည်း။

ဤနည်းဖြင့် ဘုရားရှင်အား တချိန်သောအခါက ရောဂါ ပြင်းပြင်း ထန်ထန်တချိန်ကပ်ရောက်ခဲ့ဖူးရာ ပရိတ်အရံအတား ဆေးဝါးမျိုးစုံဖြင့် ကုသ ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း ဘုရားရှင် ကျန်းမာတော်မမူဟု ကြား သိရသောအခါ တပည့်သံဃာတော်များအဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဝိုင်းရံ၍

လာကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ထူးထူးထွေထွေ ရောဂါ မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းအချုပ်လွန်သဖြင့် မအိမသာရောဂါမျှ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၍ တပည့်သံဃာတော်များ စိတ်အေးကြဖူးတော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာအား ကျောင်းဒကာ သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကအထံသို့ မိမိမကျန်းမာသည့်အကြောင်း သတင်းပို့ရန် စေလွှတ်တော်မူသည်။

ပုံစံအားဖြင့်ဆိုလျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဝေဒနာသည် ဘုရားရှင်အတွက် ဆရာအပင့်သွားသူ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာ အပင့်သွားသူတို့ မည်သည့် ဝေဒနာ၏ အကြောင်းရပ်ကို ဝေဒနာရှင် ကိုယ်တိုင်ပမာ ပြောပြတတ်သူများ ဖြစ်ဖို့လိုပေရာ၊ ဆရာဇီဝကက အရှင်အာနန္ဒာအား ဘုရားရှင်၏ ဝေဒနာအကြောင်းကိုစစ်မေးမြန်း၍ အရှင်အာနန္ဒာက ပြောပြသောအခါ ဆရာဇီဝကက စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရောဂါ မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ချုပ် လွန်သောကြောင့်ဖြစ်သော မအိမသာ ရောဂါမျှ ဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်မှစ၍ ဘုရားရှင်အား ဝမ်းနူးစေရန်အတွက် ဆီများများ ရောသောဆွမ်းကို သုံးရက်ဆက်ကပ်တော်မူပါ။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် တပည့်တော်ဆေးယူ၍ လာခဲ့ပါမည်။ ဤအတွင်းလည်း တပည့်တော် လာရောက် ကြည့်ရှု ပါမည်ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဘုရားရှင် မကျန်းမာသည့် အကြောင်း အရှင်အာနန္ဒာ လာရောက်သတင်းပို့သည့် အချိန်ကစ၍ ဆရာဇီဝကအဖို့ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် တက်တက် ကြွကြွ ရှိနေခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင် မကျန်းမာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ရာ သလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ဝမ်းမြောက်သည် မှန်လှပေ၏။ အကြောင်းသော် တမူကား ကျောင်းဒကာ သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကအဖို့ မိမိပညာကို ထိရောက်စွာ အသုံးချမှု တည်းဟူသော အလုပ်တွင် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော မိမိစေတနာစုပုံရာ ပုဂ္ဂိုလ်သို့ အစွမ်းကုန်အသုံးပြုကုညီဖို့ အခွင့်အရေးကို ဖွင့်မပြောသင့်သော်လည်း စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် ကြုံလှာပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းသာရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သာမန်ဓာတ်ချုပ်သော ရောဂါကလေးမျှပင် ဖြစ်စေကာမူ အစွမ်းကုန်ပြုစုနိုင်ရန် မိမိပညာဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်သည်။ ဆင်ခြင်ဟန်ကား - ဘုရားရှင်သည် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျှသာမဟုတ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှစွာသော ရုပ်လက္ခဏာတော်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေရာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို

ပေးသော ဝမ်းနုတ်ဆေးမျှဖြင့် မသင့်လျော်နိုင်။ အသိမ်မွေ့ ဆုံးသော နည်းဖြင့် ဝမ်းလျှောစေမှသာ သင့်လျော်ပေမည်။

သို့ဖြစ်ရာ သိမ်မွေ့တင့်တယ်လှစွာသော ကြာပန်းတွင် အနံ့ကို ရှုခိုက်ရုံ မျှဖြင့် ဝမ်းတော်သွားစေနိုင်သည့် အစွမ်းလည်းထက်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှ စွာသော ရှုဆေးဖြင့် မှမ်းထုံသည်။ မှမ်းထုံရာ၌ ကြာပန်း သုံးလက်ကို အဆင့်သုံးဆင့် ခွဲခြား၍ ပြုလုပ်ပေ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာ ဆိုသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကပ်လှူရန် ကြာပန်း လည်း ဖြစ်၍ ဆေးလည်းဖြစ်သော ကြာပန်း သုံးလက်သည် အဆင်သင့် ဖြစ်လာပေသည်။

မူကြားထားသည့်အတိုင်း ဆီဆမ်း ဝမ်းနူးဆွမ်းဖြင့် သုံးရက်ဝမ်းနူး ပြီးသော စတုတ္ထနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကြာပန်းသုံးခိုင်ကို ပူဇော်ပစ္စည်းအဖြစ် ကိုင်ဆောင်ကာ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ဆရာဇီဝက ရောက်သွားသော အခါ၌ ဂန္ဓကုဋ်တွင် ဘုရားရှင်အား အဆင်သင့်ဖူးတွေ့ရ၍ ကြာပန်း သုံး လက်ကို တလက်စီ အလိုက်သင့် ဆက်ကပ်ယင်းဖြင့်-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤပထမကြာပန်းကို သုံးကြိမ် နမ်းရှုတော်မူ ပါလျှင် ရုန့်ရင်းသော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွားတော် မူပါလိမ့်မည်။ ဤဒုတိယကြာပန်းကို နမ်းရှုတော်မူပါလျှင် အလယ် အလတ် ဖြစ်သော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွားတော်မူပါလိမ့်မည်။ ကျန် တတိယ ကြာပန်း ကို နမ်းရှုတော်မူပါလျှင် သိမ်မွေ့သော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွား၍ နွမ်းနယ်သမျှ ပျောက်ကင်းကာ ရှင်လန်း ချမ်းမြေ့ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ကိစ္စ တစုံ တရာ ဆောင်ရွက်တော် မမူပဲ ကျောင်းတော်မှာ ပင် နားနားနေနေ အလိုက်သင့် သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူ၍ နက်ဖြန် နံနက် ဆွမ်းအတွက် တပည့်တော်၏ အိမ်သို့ ကြွေရောက် အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင် ကျန်းမာတော်မူလာပြီဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် မကျန်းမာစဉ် အတွင်း ရက်အနည်းငယ်မျှ ဘုရားရှင်အဖို့ ဆွမ်းကွမ်း သုံးဆောင်မှုကိစ္စ ချီတဲခဲရသည်ကို အတိုးချကာ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကောင်း ဆွမ်းမွန်ဖြင့် ပြုစု လုပ်ကျွေးလိုသူမှာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က မသွားရောက်ခဲ့ဘူးသောအိမ်သို့ ဘုရားရှင်အတွက် ရည်စူးကာ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွေတော်မူသည်။ ထိုအိမ်သည်ကား- သောဏ သဌေး သား၏ အိမ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

သောဏသဌေးသား၏ အတိတ်ကံပါရမီထူးခြားပုံ၊ အတိတ်ကံထူးခြားသလောက် သောဏသဌေးသား၏ ရုပ်ရည် အနေအထိုင်နှင့်တကွ သူ့ဆွမ်းအာဟာရ၏ ထူးခြားပုံတို့မှာ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျော်ကြားလှပေ၏။ သောဏသဌေးသားအား ဘုရားရှင်၏ မင်းသားဘဝ စည်းစိမ်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြောစမှတ် ပြုကြရသည်။

သဌေးသားသောဏသည် နောင်အခါ၌ ဘုရားရှင် သာသနာတော်သို့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်ရှိလာမည့် တရားအရှင် ပါရမီရှင်လည်းဖြစ်လေရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိအိမ်သို့ မလာစဖူး ယနေ့ရောက်လာ ဆွမ်းအလှူခံသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သဒ္ဓါအပြည့်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လောင်းလှသည်။

ဆွမ်းအလှူ ရရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ကျောင်းသို့ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ “တပည့်တော် ကြည်ညိုလို့လှပါသဖြင့် ဤအိမ်တွင်ပင် ကျောင်းအမှတ် ပြု၍ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဤ မှန်မြတ်လှသော ဆွမ်းသည် ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါ ဒါယကာ သောဏ။ ။ မကျန်းမာရာမှ ယနေ့ နာလန်ထတော်မူလာသော ဘုရားရှင် အတွက် ရည်စူး၍ လာရောက် အလှူခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“သို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်အဖို့ ဆတက်ထမ်းပိုး သဒ္ဓါ တိုးရပါတော့သည်။ အရှင်မြတ် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘိ။ အရှင်မြတ် ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အတွက် သီးသန့် လောင်းလှပါမည် ဘုရား။”

ယင်းသို့ဖြင့် သောဏ၏ဆွမ်းကိုလည်း စား၍ ဘုရားရှင် အတွက်လည်း အလှူခံခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသို့ရောက်သော် သောဏ၏ ထူးခြားသောဆွမ်းကြောင့် ပြဿနာနှင့် ရိုင်ဆိုင် တိုးရသူမှာကား ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဒကာဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင် မကျန်းမာတော်မူသည့် သတင်းကို ယနေ့မှ ကြားသိရသဖြင့် ကြားလျှင်ကြားချင်း ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ဆောတလျှင် ရောက်လာခဲ့ရာ ဘုရားရှင် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်နေပြီကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိရောက်ခိုက် ဘုရားရှင်ဘုဉ်းပေးနေသော ဆွမ်းမှာ ဘုရင်ပင် ဖြစ်သင့်ကစား ယခင်က မကြုံဘူးအောင် ထူးခြား မွှေးကြိုင်လှသော ဆွမ်း ဖြစ်ပေရာ ယင်း ဆွမ်းရနံ့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးအဖို့ ဣန္ဒြေ မဆည်နိုင်

လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ရသဖြင့် “နတ်ပြည်မှ အလှူခံလာသော နတ်ဆွမ်း ဖြစ်ပါသလားဘုရား” ဟု ပင် မေးလျှောက်မိ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်အနီးတွင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလျက် ရှိနေသော အရှင် မောဂ္ဂလာန်က “နတ်ဆွမ်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နိုင်ငံ အတွင်းမှ သောဏသဌေးသား၏ ဆွမ်းဖြစ်ပါသည် ဒါယကာကြီး” ဟုမိန့်ကြားသော ကြောင့် အံ့အားသင့်ရသည်။

သောဏ၏ဆွမ်းတွင် ဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် အာလှ ဖြစ်လျက်ရှိ သော ဘုရင်ကြီး၏ဆန္ဒကို သိရသဖြင့် ဘုရားရှင်က ဆွမ်းတဝက်ကို ခွဲခြမ်း ပြီးလျှင် ဘုရင်ကြီး အာသာပြေစေရန် ကျွေးလိုက်ရသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဤ ဆွမ်းကိစ္စသည် ဤမျှနှင့် မပြီး။ ဤမျှ ထူးခြားသော သောဏသဌေးသားကို ဘုရင်ကြီး တွေ့မြင်လိုလှသဖြင့် ရာဇပရိယာယ်ဖြင့် ဆက်လက်စီမံရာမှ သောဏ သဌေးသားသည် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ တေဒဂ်ရှင် သောဏမထေရ် ဖြစ်လာရသည်။

[ထူးခြားသောသောဏသဌေးသားနှင့် သူ့ဆွမ်းအာဟာရအကြောင်း ကို ဤစာအုပ်တွင် စောင်းတော်ရှင် ဇာတ်လမ်းဖြင့် ဖော်ပြပြီးခဲ့ပေပြီ]

[၄]

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆရာဇီဝက၏ ပင့်လျှောက်ချက် အရ ဘုရားရှင်နှင့် နောက်ပါ သံဃာကြီးအချို့တို့ ဆရာဇီဝကအိမ်သို့ ဆွမ်းစား ကြွရောက်လာ သောအခါ ဆရာဇီဝကက အိမ်တံခါးဝတွင်မိမိဆေးဝါးကြောင့်လန်းဆတ် ကြည်လင်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဘုရားရှင်အား ရှန်းရှန်းစားစား ဖူးမြင် ရှုကြည့်ယင်း သံပိတ်တော်ကိုလှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် “နာသန်ထတော် မှစ အရှင်မြတ်အတွက် သင့်လျော်အောင် စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားသော ဆွမ်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ဆွမ်း ဆက်ကပ်သည်။

ဆွမ်းစား ပြီး၍ ဆွမ်း အနုမောဒနာ ပြုပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်တွင် ချထားပြီးဖြစ်သော ယခင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် ပုဆိုးကို ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်ယင်း -

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤပုဆိုးသည် ဥဇ္ဇေနီပြည်စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းထံမှ ဆေးကု၍ရခဲ့သော အဖိုးတန်တန် သိဝိရာဇ်ကမ္မလာပုဆိုး ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ကန်းတော်အဖြစ် အလှူခံတော်မူပါဘုရား။ ဤပုဆိုးသင်္ကန်းကို လှူရသော

ကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးလူဆွမ်းလူရသောကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း အရှင်မြတ်ထံမှ တခုသောဆုကို တောင်းခံလိုပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

‘ဒကာဇီဝက။ ။ ဆုဟူသည် ပေးသင့်သောဆု၊ မပေးသင့်သောဆုဟူ၍ ရှိပေသေးသည်။ ဒကာဇီဝကတောင်းခံလိုသည့် ဆုဟူသည် ဘုရားရှင်တို့ နှစ်သက်အပ်သောဆု ဟုတ်ပါ၏လော’

“အပြစ်မရှိ ကောင်းကျိုးများဘိသော ဆုဖြစ်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“သို့ဆိုလျှင် ကြားလျှောက်လေလော့”

“အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်၏တပည့်သား သံဃာတော်တို့မှာ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ ဆောင်ခွင့်ပြုထား၍ သင်္ကန်းအတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းကြ ရပါသည်။ ပုံသကူသင်္ကန်းသည် မှန်မြတ်သော်လည်း မသိနားမလည်သူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အလယ်တွင်မူ အပြစ်မလှ အဆင်မလှလည်း ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ သို့ပါ၍တပည့်သံဃာတို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမှ ကင်းလွတ်မှု အကျိုး၊ လူဒါနိးသူ ဒါယကာတို့၏ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အကျိုး သာသနာတော်၏ တင့်တယ်မှုအကျိုးကိုထောက်ထား၍ ဒါယကာတို့ ပြောအပ်သောသင်္ကန်းကို သုံးဆောင်နိုင်ဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

“ဒါယကာဇီဝက။ ။ ငါဘုရားသည် သာသနာတော်၏ အစဉ်တပည့်သံဃာတို့ ကျိုးနွံကြပါစိမ့်သောငှာ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာသုံးဆောင်ကြရန် ပညတ်ခဲ့သည် မှန်ပေ၏။ ယခုသော် သာသနာတော် အတန် ရင့်ကြာ၍ တပည့်သား သံဃာတို့ တနေ့တခြား တိုးပွားလာခဲ့ရာတွင် ပုံသကူသင်္ကန်းရရှိရန်မှာ အခက်အခဲပို၍လာသည်ကို ငါဘုရားသည်လည်း သိမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်တို့မည်သည် အကြောင်းပေါ်ပေါက် လာမှီသော်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ရှိမှီသော်လည်းကောင်း ပညတ် ပြုပြင်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ယခုဒါယကာ ဇီဝက၏ တောင်းဆိုမှု လျှောက်ထားချက်သည် အခါသင့်အခွင့်တော် သင့်လျော်လှပါပေ၏။ စင်စစ်သော်ကား - တပည့်သား သံဃာတို့သည် ငါ၏အဆုံးအမတွင် တနေ့တခြား ရင့်ကျက်လာကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သင်္ကန်းကိစ္စတွင် မြေမှုန့်လိမ်းသော ပုံသကူသင်္ကန်းကို သုံးဆောင်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါ သင်္ကန်းတို့ကို သုံးဆောင်သည်ပင်ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုမှတ်မှုတရားဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းသည်သာ ပဓာနဖြစ်စော့သည်။

“သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ဒါယကာ ဇီဝတေ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ ပေးလှူအပ်သောသင်္ကန်းကို ပိုးဖဲကတ္တိပါပင် ဖြစ်စေ ဝိနည်းတော်အရ တပည့်သား သံဃာတို့ သုံးဆောင်ကြစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပါသည်”

ဤတောင်းဆိုလျှောက်ထားချက်၊ ဤခွင့်ပြုတော်မူချက်အရ သဒ္ဓါပီတိတဖွားဖွားဖြစ်ကြရသဖြင့် ဘုရားရှင်အနီးတွင် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော တပည့်သား သံဃာတော်ကြီးများနှင့်အတူ ဆရာဇီဝကတို့ သဘေ သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ ယနေ့ခေတ်သာသနာတော် အထိပင် စိမ့်ဝင်လျက် ရှိနေတော့သည်ဟု ထင်မှတ်ရပေတော့သည်။

စောင်းတော်သခင်ဆင်များရှင်

[၁]

“တောကစားရတာများ တနေ့တခြား ပျင်းလာပြီ အမတ်ကြီး”

“ဘယ်လို အကြောင်းများကြောင့်ပါလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“တောကစားထွက်ယင်း စိတ်က ကောသမ္ဘိ ဘုရင်ဆီကိုချည်း ရောက်
ရောက်နေတယ်”

သေနာပတိစာ ပြုံးသည်။ နေ့လယ်က တောကစားရာတွင်လည်း ဘုရင်
မင်းမြတ်သည် ဤစကားကိုပင် ပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သက်ရှယ်ပြီး
လာသော နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် တောကစားသည့် အလုပ်တွင် ငယ်စဉ်က
စဉ်က ထက်သန်ခဲ့သော်လည်း စွန့်လွှတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

သူတို့ သုံးဦးသည် ဥဇ္ဇေနီ၏ ဗိသုကာများ ဖြစ်ကြ၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ
ဘုရင် ထီးနန်းမစိုးစံမီ ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော လူယုံတော်
များ ဖြစ်ကြသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတ၏ ဦးရီးလည်း
တော်၍ အစစ အရာရာ ပေးမသွန်သင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သေနာပတိကား
တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်စဉ်ကပင် အတူတူခဲ့ရသူ ငယ်ပေါင်း မိတ်ရင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်သည့်အချိန်များတွင်
တတွဲတွဲ ရှိနေတတ်ကြသည်။ ဥဇ္ဇေနီ၏ အရေးပါသောကိစ္စများသည် သူတို့
သုံးယောက်မှ ဆင်းသက်လာကြသည်သာ များ၏။ ယနေ့လည်း ဘုရင်နှင့်
သေနာပတိတို့ တောကစားရာမှပြန်၍ တွေ့ဆုံနေကျနန်းဆောင်သို့ ဝင်လာ
ကြသောအခါ နန်းရင်းဝန်ကြီး အဆင်သင့်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုစိတ်ကူးအဆန်းတွေများပေါ့ နေရပြန်တာလဲဘုရင်မင်းမြတ်”

ဓုတိယအကြိမ် [၈]

“တောကစားရတာဟာ အပျော်မေ့ဆုံး၊ ဝါသနာ အပါဆုံး ဆိုတာ ဦးရီးတော်ဇော၊ သေနာပတိပါ သိကြပြီးပဲ။ နို့ပေမယ့် တကယ်လို့သာ ကောသမ္မိဘုရင်လို့ ဆင်တွေကို နိုင်နင်းမယ်ဆိုယင် ဘယ်ကလောက် ပျော် စရာကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးတွေးနေမိတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုယင် ဖြစ်လာရမှာပေါ့?”

“ဘယ်လို ဖြစ်လာမှာလဲ”

“အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အနုနည်း ကတော့ သူနဲ့ ချစ်ကြည်အောင် လုပ်ပြီး သူ့ဆီက ပညာကို တောင်းယူဖို့”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး ထင်တယ် ဦးရီးတော်။ ။ဥဇ္ဇေနီဟာ ကောသမ္မိကို အောက်မကျိုးနိုင်ဘူး။ ပညာလိုချင်လို့ အောက်ကျိုးတယ် ဆိုယင်တောင် သူ့ပညာကို ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလို ဆိုယင်လဲ အကြမ်းနည်းသုံးဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်လို သုံးရမှာလဲ”

“သူ့ပညာလိုယင် သူ့ကို ဖမ်းရမှာပေါ့?”

“လက်နက်အင်အား၊ စစ်အင်အားထဲမှာ ဆင်ဟာ အကြီးဆုံး မဟုတ် လား။ ဥတေနမှာ သူမတူတဲ့ ဆင်တပ်ကြီးရှိနေလို့ နိုင်ငံတကာက ခန့်ညား ဂုဏ်ရတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“စစ်အင်အားထဲမှာ ဆင်ဟာ အကြီးဆုံးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင် ထက်ကြီးမားတဲ့ အင်အားရှိပါသေးတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်။

“ဘာပါလိမ့် ဦးရီးတော်”

“ပရိယာယ်အင်အား၊ ပညာအင်အားပါ”

“ဦးရီးတော်မှာ ဥတေနကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ နည်းပရိယာယ်ရှိနေပြီလား”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ်။ ကောသမ္မိဘုရင်ဟာ သက်ရှိ ဆင်တွေကို နိုင်နင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သက်မဲ့ ဆင်ကိုတော့ နိုင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး”

“ဘယ်လို သက်မဲ့ ဆင်လဲ”

“သက်မဲ့ဆင် ဆိုတာ စက်ရုပ် ဆင်ပေါ့။ စက်ရုပ် ဆင်ကို ဥဇ္ဇေနီနဲ့ ကောသမ္မိနယ်စပ် တောထဲ တနေရာမှာ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ပြီး ဆင်ဖမ်း အင်မတန်ဝါသနာပါတဲ့ဥတေနကိုမြှူခေါ်ယူရပါမယ်။ ပြီးတော့ ဥတေန ကို ဥဇ္ဇေနီ အင်အားနဲ့ ဝိုင်းညှပ် ဖမ်းလိုက်ရုံပေါ့”

“ဦးရီးတော်ရဲ့ စကားက သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပြီ။ စက်ရုပ်ဆင် အစီအစဉ်က ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ”

“သမန်အားဖြင့်တော့ စက်ရုပ်ဆင်လုပ်ဖို့ဆိုတာမလွယ်ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် နာမည်ကျော် စက္ကောမယန္တရားဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့တပည့် လက်သမား ဆရာကြီးတဦးဟာ ဗောဓိမင်းရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ဥဇ္ဇေနီမှာ လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက် ခိုလှုံနေတာကို ကျွန်တော်မျိုး သိထားပါတယ်။ သေနာပတိ ကြီးလဲ သိပါတယ်။ အဲဒီ ယန္တရားဆရာကြီးဟာ စက်ရုပ်ဆင်လောက်ကို တော့ အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

“ဦးရီးတော်တို့၊ သေနာပတိတို့က တယ်ပြီးအားကိုးရပါကလား။ အဲဒီ ယန္တရားဆရာဆိုတာက ကဋ္ဌဝါဟနလိုဂဠုန်ရုပ်အထိများလုပ်နိုင်မှာလား”

ဂဠုန်ရုပ်တော့ လုပ်နိုင်မည်မထင်ပါ။ အကြောင်းကတော့ - ဆရာတို့ မည်သည့် ပညာကို အကုန်ပေးရိုးမရှိ၊ ဟတ္ထမုဋ္ဌိ=ဆရာလက်ဆုပ်၊ ဆရာစား ဆိုတာ ချန်ထားစမြဲမို့ပါ။ သို့သော် ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့ တပည့်ကြီးတယောက် ဖြစ်လေတော့ စက်ရုပ်ဆင်လောက်ကိုတော့ အလွယ်တကူ ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

ဗောဓိနိုင်ငံမှ ဗောဓိမင်း၏ လက်သမားဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနသည် စက်မှုပညာတွင် မြေလျှိုး မိုးပျံသည် အထိ ကျွမ်းကျင်လှသော အနောက် ကျွန်း စက္ကောမဆရာကြီးများ၏ ပညာကို ရရှိခဲ့သူဟု ဆိုကြသည်။

ကဋ္ဌဝါဟနသည် သူ့သခင် မင်း အတွက် အံ့ဖွယ် နန်းဆောင်စာရန် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရာတွင် သဘောထားသေးလှသော ဗောဓိမင်းက အခြား နေရာတွင် အလားတူဆောက်အံ့ဖွယ် မဆောက်လုပ်နိုင်ရန် ကဋ္ဌဝါဟန အား သတ်ပစ်မည်အထိ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုသိသော ကဋ္ဌဝါဟနက တောင်းကင်သို့ ပျံတက်နိုင်သော ဂဠုန်စက်ရုပ်ကြီးကို ပြုလုပ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ထွက်ပြေးပြီးနောက် ဟိမဝန္တာနယ်စပ် တောတွင်းတနေရာ တွင် ကဋ္ဌဝါဟနမြို့တည်ထောင်၍ နေခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းရပ်များသည် မဇ္ဈိမနိုင်ငံအလုံး အံ့ဩမဆုံး သိရှိ၍ ပုံပြင်သဖွယ်ပင် ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းရပ် ဖြစ်သည်။

ဗောဓိမင်းသည် နောင်အခါ၌ ဂေါတမဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ တရားနာရ သောကြောင့် ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသော်လည်း ဗောဓိမင်း၏ အဆက်အနွယ်တို့က ကဋ္ဌဝါဟနနှင့် သူ့အသိုက်အဝန်းတို့အား ဆက်လက် ရန်ပြုလျက်ပင် ရှိခဲ့ကြသည်။

ကဋ္ဌဝါဟန တောမြို့တွင် အကြောင်းတခုကြောင့် မနေနိုင်သော ကဋ္ဌဝါဟနဆရာကြီး၏ တပည့်ကြီးတဦးသည် ဥဇ္ဇေနီတွင်လျှို့ဝှက်စွာလာရောက် ခိုလှုံ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဤသည်ကိုသိရှိထားသော ဦးရီးတော် အမတ်ကြီးက ဥတေနဘုရင်အား စက်ရုပ်ဆင်ဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် သူ့အကြံအစည်ကို ယခု တင်လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ... ဦးရီးတော်အမတ်ကြီး။ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်နိုင်ငံ၊ ဘယ်ဘုရင်ကိုမှ ရန်မပြုလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်နိုင်ငံနဲ့မှ ရန်သူရယ်လို့လဲ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ထိပါး မလာယင် သာဝတ္ထိတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အားအားရှိတိုင်း စစ်ခင်း ရန်ရှာနေချင်တဲ့နိုင်ငံလဲ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် အခုဆွေးနွေးယင်း ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ကောသမ္ဘိဘုရင်ကို ဖမ်းယူဖို့ အကြံအစည် ကတော့ စစ်ခင်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ဖြစ်ပေတယ်။

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အနေနဲ့ ဦးရီးတော်နဲ့ သေနာပတိ လိုအပ်သမျှ ဆောင်ရွက်ပါ။ လိုအပ်သမျှ ဘဏ္ဍာတော်ကို သုံးစွဲပါ။ မှူးကြားလိုတာ တခုကတော့ ဥတေနကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ သူ့ကို ရန်သူလို သဘောထားမထားပဲ ဖြစ်နိုင်သမျှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဖမ်းဆီးဖို့ပါပဲ။ အကြောင်းမရှိဘဲ ကျုပ်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ကောသမ္ဘိကိုအကြောင်းမရှိပဲ ရန်သူမလုပ်ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ယင် ရွှေလမ်းငွေလမ်းပဲ ဖောက်ချင်တယ်”

“ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပါမည် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဤကိစ္စကို စတင်ဆွေးနွေးကြစဉ်က ဘုရင်မင်းမြတ် ဆန္ဒတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း သာမန်အကြောင်းရပ်အဖြစ်မှစကားဦးတည်ရာဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးရီးတော်ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်ချက် အစီအစဉ်အရ ကြီးမားသောကိစ္စရပ်ကြီး ဖြစ်လာရာက ယင်းကိစ္စရပ်နှင့်အတူ ဘုရင်စဉ်းပဇ္ဇောတ အဖို့ လူယုံများကိုပင် ဖွင့်မပြောနိုင်လောက်သော အတွင်းရေး ရည်မှန်းချက်တရပ် ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်။

ယင်း ရည်မှန်းချက်သည်ကား - အရွယ်ရောက်လာ၍ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အဖို့ သူ့ နောင်ရေးကို စဉ်းစားလျက် ရှိနေသော သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ၏ ကိစ္စ ဖြစ်ပေ၏။

[၂]

နှုန်းရင်းဝန်အမတ်ကြီး၏အမိန့်ဖြင့် လက်သမားဆရာကြီး သုကမ္မကို အမတ်ကြီး၏ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ အမှုထမ်းများက သိမ်မွေ့ချိုသာစွာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်ကြောင်းမလုံသော ဆရာကြီးအဖို့မူ မင်းစိုးရာဇာတို့နှင့် ဆက်စပ်၍ လာသောကြောင့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

အမတ်ကြီး၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာ ချိုသာသော်လည်း ခန့်ညားစွာထိုင်လျက်ရှိသော အမတ်ကြီးကိုတွေ့ရသည်။ အမတ်ကြီးနှင့်အတူ ဥဇ္ဇေနီတိုင် တန်ခိုးကြီးလှစွာသော သေနာပတိကြီးကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ တုန်လှုပ်မိရသည်။

“ဆရာကြီးသုကမ္မ။ ။ဥဇ္ဇေနီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“သုံးနှစ် သုံးမိုး ပြည့်ပါတော့မည်ဘုရား”

“နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အေးချမ်းသာယာသော ဥဇ္ဇေနီ၏အရိပ်ကို ခိုလှုံရသဖြင့်အဆင်ပြေပါသည် ဘုရား”

“ဆရာကြီးသုကမ္မဟာ ကဋ္ဌဝါဟနယန္တရားဆရာကြီးရဲ့ တပည့်လို့ သိထားပါတယ်။ မှန်ပါရဲ့လား”

မိမိကိုညင်သာစွာ ခေါ်ယူခဲ့၏။ ပြုံးရွှင်စွာကြိုဆို၏။ ‘ဆရာကြီး ဟုလေးစားစွာခေါ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်တော့မဖြစ်နိုင်ဟု တင်မှတ်ဆဲမှာပင် မိမိလျှိုဝှက်ချက် အတွင်းရေးကို တိုက်ရိုက် မေးလိုက်သောကြောင့် တုန်လှုပ်ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြန်လည်မလျှောက်တင်ဝံ့အောင်ဖြစ်သွားမိ၏။ ဤတွင် သေနာပတိကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဆရာကြီး သုကမ္မ။ ။ကျုပ်တို့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ ဆရာကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းလိုတဲ့ ကိစ္စတရပ်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့မေးသမျှကို မကြောက်မရွံနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပါ။ ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းနိုင်ယင် ဆရာကြီးအဖို့ ကျေးဇူးရှိပါလိမ့်မယ်”

“မှန်လှပါ။ ရန်စ မအေးသေးသော ဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့ တပည့်မို့ မင်းရေးစိုးခွင့်နဲ့ ပတ်သက်လာလို့ ကြောက်ရွံ့မိခြင်းပါ။ လုံခြုံမှုရှိမယ်ဆိုယင် စေခိုင်းသမျှကို ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ပါဘုရား”

“ဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနလို ကောင်းကင်ပျံတဲ့ ဂဠုန်ယာဉ်ပျံစက်ရုပ် ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်လား”

“ဤအထိတော့မစွမ်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အလွန်ကျိုးနွံခဲ့သော်လည်း ယာဉ်ပျံစက်ရုပ်အတတ်မှာ ဆရာကြီး၏ ဟတ္ထမုဋ် = ဆရာ့လက်ဆုပ် အတတ် ဖြစ်၍ မရခဲ့ပါ”

အမတ်ကြီးက မိမိအသိဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား လျှောက်တင် ခဲ့သော စကား မှန်ကန်နေ၍ ပြုံးသည်။ အမတ်ကြီးက ဆက်၍....

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဆရာကြီးအဖြေကို ကျေနပ် ပါတယ်။ သို့သော် ယာဉ်ပျံ စက်ရုပ်အတတ်ကို မတတ်ခဲ့သည့် တိုင်အောင် မြေပြင်စက်ရုပ် ပညာလောက်ကိုတော့ တတ်မှာပေါ့”

“အမတ်ကြီးတို့အကြံအစည် မည်သို့ရှိသည်၊ မည်သို့ လိုချင်သည်ကို သိရ လျှင် လျှောက်ထားနိုင်ပါလိမ့်မည်ဘုရား”

“အလိုရှိသလို လှုပ်ရှားပြေးလွှားနိုင်တဲ့ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီး တရုပ် လိုချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ယင် ဆင်ရုပ်ရဲ့ဝမ်းထဲမှာ စစ်သည်ရဲမက်များကို ထည့် ထားချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား”

“မှန်လှပါ။ အလိုရှိသောပစ္စည်းများကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါ သည် ဘုရား”

“ဥဇ္ဇေနီမှာ ရနိုင်သောပစ္စည်းမှန်သမျှ ရစေမည်”

“ဥဇ္ဇေနီမှာပင် ရနိုင်ပါသည် ဘုရား”

“တောင်းပြီ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကျဉ်းသား ဖြစ်ပြီ။ အကျဉ်းသားဆိုလို့ ထိပ်လန့်မသွားနဲ့ဦး၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ ဖြစ်တယ်။ ဆရာကြီးကို ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဖွင့်ပြော ပြီးပြီ။ ပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။

“ဆရာကြီးနဲ့ဆရာကြီးသားမယားများ ထောင်းထောင်းမွန်မွန်နေရေး ထိုင်ရေး ကိစ္စကို ကျုပ်တို့တာဝန်ယူမယ်။ တောတွင်းတနေရာမှာ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီးတရုပ် လျှို့ဝှက်တည်ဆောက်မယ်။ ဆင်ရုပ်ကြီးဟာ အဝေးက ကြည့်ယင် တကယ့်ဆင်နဲ့တူနေရမယ်။ လိုအပ်သလိုလှုပ်ရှား ပြေးသွားနိုင် ရမယ်။ ဆင်ရုပ်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရဲမက်များနိုင်သမျှ များများ ဝင်နေနိုင် အောင် တည်ဆောက်ရမယ်။ ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“လျှောက်တင်ရန် မရှိပါ။ အမိန့်အတိုင်း အားလုံး ပြီးပြည့် စုံအောင် ဆောင်ရွက် တည်ဆောက်ပေးပါမည် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်အိမ်မှာပဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပေ
တော့။ တရက် နှစ်ရက် အတွင်း အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပြီးယင် တောထဲကို
ရှေ့ရမယ်”

[၃]

ကုဋ္ဌာဝန တောအုပ်သည်ဥဇ္ဇေနီနိုင်ငံ၊ ကောသမ္မိ နိုင်ငံတို့နှင့် ကြိမ်အရပ်တွင်
တည်ရှိ၏။ ဥဇ္ဇေနီကလည်းမပိုင်၊ ကောသမ္မိကလည်း မပိုင်။ တောအုပ်မှာ
နက်ရှိုင်းကြီးမားလှသည့်ပြင် တစုံတရာ အသုံးမဝင်လှသောကြောင့် မည်
သည့်နိုင်ငံမှလည်း ပိုင်စိုးအောင်မကြိုးစားကြ။ လူတို့မြို့ရွာနှင့် အလှမ်းကွာ
လှသောကြောင့် တောနေ ရသေ့ ရဟန်းများပင်လျှင် ကုဋ္ဌာဝနကို ရှောင်
ရှားကြသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် ကြီးမားသော မြို့ကြီးတမြို့ တည်ရှိနေသည့်ပမာ၊
သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့က တိုက်အိမ်အဆောက်အအုံကြီးများပမာ မြင်နေကြ
ရသောကြောင့် ‘ကုဋ္ဌာဝန’ဟု ခေါ်သည်။

ယခုတလော၌ ယင်း တောအုပ်အနီးသို့ ရံဖန်ရံခါ ရောက်သွားကြသူတို့
အဖို့ ဥဇ္ဇေနီမှ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့
ကြရသည်။ တောအုပ်အနီးသို့ကပ်လာလျှင် မောင်းထုတ်ခံရသည်။ တောအုပ်
အတွင်း၌ ဥဇ္ဇေနီတပ်မတော်က စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည်ဟု တဆင့်စကား
ကြားသိလာကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နဂိုကမူ အသွားအလာ နည်းသော
ကုဋ္ဌာဝနဆီ ခြေဦးမသန်းဝံ့ကြတော့ပေ။

ကုဋ္ဌာဝန အလယ်တနေရာ၌ ကြီးမားသော စက်ရုပ်ဆင်ကြီးသည် တနေ
တခြား အကောင်အထည် ပေါ်လာလျက် ရှိနေ၏။ စက်ရုပ်ဆင်ကြီး
အကောင်အထည် ပေါ်လာသလောက် သတင်းမျိုးစုံကလည်း ဥဇ္ဇေနီနှင့်
ကောသမ္မိတို့သို့ တမျိုးပြီးတမျိုး ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်။ ကုဋ္ဌာဝနအတွင်း၌
သရဲတစ္ဆေများ လှုပ်ရှားနေသယောင်၊ ကြီးမားသော ဘီလူးကြီးတကောင်
ကို မြင်တွေ့ကြရသယောင်ယောင် သတင်းများဖြစ်သည်။

မွန်လှပေ၏။ သတင်းဟူသည် အဘယ်မျှ လျှို့ဝှက်ထားစေစောမူ လုံခြုံ
ခံလှသည်။ အမွန်မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် အမွန်တဝက် အမှားဝတက် ပျံ့နှံ့
တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

စက်ရုပ်ဆင်ကြီး ရုပ်လုံးမပေါ်မပြီးစီးသေးမီကပင် တပ်ဆင်ထားသော
စက်ယန္တရားများဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာကြည့်သည်။ စက်ရုပ်ကြီးအတွင်း၌

ယန္တရားဆရာကြီးသုကမ္မ အမှူးပြုသော ရဲမက်ခြောက်ဆယ်အထိ ဝင်ရောက် ပါဝင်၍ စက်ရုပ်ဆင်ကြီး လှုပ်ရှားသွားလာရေးကို လေ့ကျင့်ကြသည်။ ယင်း သို့ဖြင့် တိလူးကြီးတကောင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသည် ဟူသော သတင်း ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကုဋ္ဌာဝနမှ ဥဇ္ဇေနီဆီသို့ စက်ရုပ်ကြီး ပြေးသွားလှုပ်ရှားနိုင်ရန် လမ်းကို မသိမသာမထင်မရှား ဖောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ မကြာမီအတွင်းမှာပင် တိလူးတကောင်ဟူသော သတင်းမှ သစ်ပင်ကြီးတရပ်စာမျှကြီးမားလှသော ဆင်ဖြူကြီးတကောင် ကုဋ္ဌာဝနတွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းသို့ ပြောင်းလဲလာသည်။

သတင်းသည် ဘုရင်ဥတေန နန်းတော်သို့ မကြာမီတင်ပင် ရောက်ရှိ၍ လာသည်။ သတင်းယူလာသူကား ထောသမ္ဗိမှ ထင်ရှားသော မုဆိုးကြီး တဦးဖြစ်၏။ အမှန်သော်တား - စဏ္ဍပဇ္ဇောတ၏ စီမံကိန်း စက်ဝိုင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဥဇ္ဇေနီ၏ပုဆိန်ရိုးအထောက်တော် မုဆိုးကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဥတေန ဘုရင်အဖို့ ထောသမ္ဗိဝန်းကျင်တွင် ဆင်ဖမ်းရသည်မှာ ရိုးနေ ပေပြီ။ ဥဇ္ဇေနီဝန်းကျင်မှ ဆင်မှန်သမျှသည် ဟတ္ထိကန္တမန္တန် အစွမ်းကြောင့် ဥတေနဘုရင် အလိုရှိသမျှ လက်ဝယ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ အကြမ်းဆုံး အစွမ်းဆုံးသော ဆင်ဆိုးကြီးများကို ဖမ်းရာ၌ပင် အခက်အခဲဟူ၍ မရှိခဲ့။ သို့ဖြစ်၍ ကြီးမားသောဆင်၊ ထူးခြားသောဆင်၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံတကာ ဘုရင်တို့အဖို့ မင်္ဂလာဟူ၍ သတ်မှတ်အပ်သော ဆင်ဖြူများကိုတွေ့၍ သတင်းပို့ လာခဲ့လျှင် ပို့သူအား ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးမည်ဟူ၍ပင် ကော သမ္ဗိ မုဆိုးလောကသို့ ကြေငြာထားသည်။

“မောင်းမင်း ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ကုဋ္ဌာဝနမှာပါ ဘုရား”

“သေချာရဲ့လား။ တဆင့်ကြားလား၊ ကိုယ်တိုင်မြင်တာလား”

“တဆင့်ကြားမဟုတ်။ ကိုယ်တိုင်အမြင်ဖြစ်ကြောင်းပါ။ တောကောင် မရတာကြာလို့ ဒီတနေ့ ကုဋ္ဌာဝနကို စွန့်စားအသွားမှာ ရှေးဦးစွာ ဆင် ချေးစိမ်းစိမ်းလတ်လတ်များကို အဋ္ဌေတထောင်းထောင်းနဲ့ တွေ့ရကြောင်း ပါ။ ဆင်ကိုကြောက်ပေမယ့် အရှင်မင်းကြီးကိုသတိရလို့ စွန့်စားပြီး ချောင်း မြောင်း စူးစမ်းတဲ့အခါ သစ်ပင်ကြီးတရပ်မျှ မြင့်မားကြီးထွားလှလဲ ဆင် ကြီးကို ကုဋ္ဌာဝန တနေရာမှာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းပါ။ သည့်ထက်ပိုပြီး ထူးခြားကာကတော့...”

မုဆိုး၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ဥတေနဘုရင် စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့်
“လျှောက်တင်ပါဦး ထူးခြားပုံတ”ဟု ဖြတ်၍ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဆင်ဖြူတော်ကြီး ဘုရား”

“ကောင်းလှပေပြီ။ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နက်ဖြန်ကို ဆင်ဖမ်း
ထွက်မည်။ မောင်မင်း၏ လျှောက်တင်ချက် မှန်ကန်ခဲ့သော် ကြီးမားသော
ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချမည်”

နက်ဖြန်ကို ဆင်ဖမ်းထွက်မည်ဟူသော သတင်းသည် ထိုနေ့ ညနေပိုင်း
တွင် ဥဇ္ဇေနီသို့ ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် ကောသမ္မိဘုရင် ရောက်လာ
သည့်အခါ အနေအထား အသင့်ဖြစ်စေရန် စီစဉ်နိုင်ပေပြီ ဖြစ်၏။

[၄]

နောက်တရက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဥတေနဘုရင်နှင့် ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့သားများ
သည် ကုဋ္ဌာဝနသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ပင် ကုဋ္ဌာဝန တောစပ်၌ မိမိတသက်တာတွင် မိမိငယ်စဉ်က ဝေးခေါင်
နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးအတွင်း၌ပင် တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့ခဲ့စဖူးသေး
သော ထူးထူးခြားခြား ကြီးမားခန့်ထည်၍ ဖွေးဖွေးပြွေသော ဆင်ဖြူတော်
ကြီးကို လှမ်း၍ မြင်ကြရသောအခါ ဆင်မွန်လျှင် စိုးရွံ့စိတ် အနည်းငယ်မျှ
မရှိသော ဘုရင်ဥတေနက တဟုန်တည်း ရွှေ့သို့ တိုးလာသည်။ နောက်
တော်ပါးများကလည်း သူတို့ ဘုရင်၏ အစွမ်းကို စိတ်ချပြီး ဖြစ်သော
ကြောင့် ဘုရင်နှင့် အတူ ဝိုင်းရံ၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဥတေနဘုရင် ဆင်ဖမ်းဟန်ကား - လက်နက် တစုံတရာစွဲကိုင်၍ အကြမ်း
ဖက် ဖမ်းဆီးခြင်း မဟုတ်။ အကြမ်းဖက် ဖမ်းဆီးရိုး ထုံးစံ မရှိ။ ဟတ္ထိကန္တ
မန္တန်၊ ဟတ္ထိကန္တ စောင်းသံ အစွမ်းဖြင့်သာ လှပစွာဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

သင်ကြားထားအပ်ပြီးသော ဆင်ယဉ်အပေါ်တွင် ထိုင်၍ စောင်းကို
ပိုက်၍ လိုက်သည်။ ဆင်ကြားလောက်သော နေရာသို့ရောက်လျှင် မန္တန်ကို
ရွတ်သီ၍ စောင်းညှို့ကို တီးခတ်သည်။

ဟတ္ထိကန္တစောင်းတွင် စောင်းညှို့ကြိုး သုံးချောင်းမျှသာရှိပေရာ မန္တန်
ရွတ်သီယင်း ပထမစောင်းညှို့ကို တီးခတ်လျှင် ဆင်မွန်သမျှ ကြောက်လန့်
ထွက်ပြေးကြရသည်။ ဒုတိယစောင်းညှို့ကို တီးခတ်လျှင် ဆင်မွန်သမျှသည်
စောင်းတော်ရှင်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြစမြဲဖြစ်၍၊ တတိယ

စောင်းညှို့ကိုတီးခတ်သော် အဘယ်မျှ ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော ဆင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ယဉ်ပါးအပ်ပြီးသော ခွေးလိမ္မာသည် သံခင်၏အပါး၌ ခစား သကဲ့သို့ စောင်းတော်ရှင်အနီး၌ ပျပ်ဝပ်ငြိမ်သက်သွားကြစမြဲ ဖြစ်၏။

ဆင်များကို ပြေးစေသော ပထမ စောင်းညှို့ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ အကြောင်းကား - ဟတ္ထိကန္တ မန္တန်နှင့်စောင်းသည် ဥတေနဘုရင်၏ ဒုတိယ ဖခင် အလ္လကပုရသေ့ကြီး တရားအားထုတ်သည့် နေရာတွင် ဆင်များက နှောင့်ယှက်သောကြောင့် ဆင်များကို မောင်းနှင်ပစ်ရန် အဓိကထား၍ ရရှိ ခဲ့သော မန္တန်ဖြစ်ပေရာ ဥတေနအဖို့ ဆင်များကို မောင်းနှင်ပစ်ဖို့ မလို၊ အသုံးပြုရန်သာ လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တောကစားခြင်းသည် ဘုရင်များနှင့် ထိုခေတ် ထိုအခါက အထက် တန်းလွှာ ယောက်ျားတို့ နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့သော အလုပ်တခု ဖြစ်၏။ တော ကစားရာတွင်လည်း တော၏ဘုရင်ဖြစ်သော ဆင်ကိုဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းရှိလျှင် အပျော်မွေ့ဆုံးအလုပ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တောတွင်းမွေး၊ တောတွင်းကြီး၍ ဆင်များကို နိုင်နင်းလျက်ရှိသော ဥတေနအဖို့ကား ဆင်ဖမ်းရသောအလုပ် မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်လျက် ရှိရသည်။ အကြောင်းမှာကား - ဆင်ဖမ်းရာ၌ လွယ်ကူလှသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခက်ခဲထူးခြားသော ဆင် များကို ရှာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ကုဋ္ဌာဝနတွင် တွေ့ရသော ဆင်ကြီးမှာ မကြုံဘူးအောင် ကြီးမားသည့်အပြင် နိုင်ငံကျက်သရေကိုဆောင်မည့် ဆင်ဖြူကြီးလည်း ဖြစ် သောကြောင့် ဘုရင်ဥတေနအဖို့ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆင်ကြီးအနီး သို့ ချဉ်းကပ်သည်။

‘သို့သော် အံ့ဖွယ် ကောင်းသည်မှာကား - ဆင်ဇာတိ မှန်လျှင် မိမိ၏ စောင်းညှို့မန္တန်အောက်၌ ဝပ်ဆင်းရဲမြဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဆင်ကြီးမှာကား စောင်းသံကြားနိုင်ပါလျက် မထိမဲ့မြင်သဘောဖြင့် တောအတွင်းသို့ ဝင် ပြေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြေးရာမှ နောက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ ရန်မူ မယောင်လည်း ပြုသည်။ ထိုအခါ ဥတေနအဖို့ မတုန်လှုပ် သော်လည်း နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါလာသော အခြံအရံများအဖို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန် ကြရသည်။’

သို့ရာတွင် ဆင်ကြီးက သူ့အနီးသို့ အကပ်မခံ။ ခမ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ထွက်ပြေးတော့မယောင်၊ ပြန်လှန်ရန်မူချင်သယောင် အမူအရာ မျိုးစုံကို တွေ့နေရသည်။ ဤဆင်ကြီးကို ဥတေန အလွတ်မခံနိုင်။ သူ့အမိန့်ကို မနာ

ခံ၍ တနည်းတော့လည်း သဘောကျသည်။ အကြောင်းကား- အမိန့်ကို နာခံသူချည်း မပြတ်တွေ့ကြုံနေရသူအဖို့ ရံဖန်အမိန့်မနာခံနိုင်သူကို တွေ့ရလျှင် နှစ်သက်တတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝတမျိုး ဖြစ်သည်။

တနည်းမှာလည်း အလွယ်ချည်းသာတွေ့နေရသော ဥတေနအဖို့ခက်ခက်ခဲခဲဖမ်းရမည်ကြောင့်ပျော်သယောင်ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်း ငါ့လက်က လွတ်နိုင်အံ့လောဟု မာန်သွင်းကာ အားသွန်၍လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးကို ဆင်ငယ်ဖြင့် လိုက်နေရသည်မှာ အားမလိုအားမရရှိလာသောကြောင့် အတူပါလာသည့် သိန္ဓဝလက်သုံးတော်မြင်းသို့ ပြောင်းလဲ၍စီးသည်။ ထို့နောက် တွင်ကား နောက်တော်ပါ တို့ကို စောင်းငဲ့၍မျှ မကြည့်တော့ပဲ ဒင်းက ပြေးနိုင်မည်လား၊ ငါက လိုက်နိုင်မည်လားဟု ဒေါ်မာန်ဝင်လာကာ တဟုန်ထိုး လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆင်ကြီးကိုကား လိုက်၍ မမီခဲ့ပေ။

သို့နှင့် နောက်တော်ပါများနှင့် အုပ်စုကဲ့၍ ဆင်ကြီးနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။ နောက်လိုက်များနှင့်သာမန်ကဲ့ခြင်းမျှမဟုတ်၊ မမြင်ရလောက်အောင်ပင် အလှမ်းကွာလာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ပြေးယင်းလိုက်ယင်း ကုဋ္ဌာဝနတောအလွန် ဥဇ္ဇေနိနယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆင်ကြီး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆင်ကြီးသည် မိမိ၏ အမိန့်ကို နာခံပြီး အလွယ်တကူ ဖမ်းယူနိုင်ပြီဟုယူဆကာ ဆင်ကြီး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆင်ကြီး၏နံပါးမှ တံခါးတချပ်သည် မျက်လှည့် ပြသကဲ့သို့ ဖြုန်းကန် ပွင့်၍ သွားကာ ဆင်ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ဥဇ္ဇေနိ၏ လက်နက်ကိုင်ရဲမက်များ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဆင်းသက်လာကြသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။

ဆင်ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှသာ မဟုတ်၊ ထိုအခိုက်တွင် တောတွင်း တံဘက်တချက်မှ တပ်နှစ်တပ်သည် ဥတေနအား ဝိုင်းညှပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိမိအား စက်ရုပ်ဆင် ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းကြတော့မည်ကို ဘုရင်ဥတေန သိလိုက်သည်။ မိမိ နောက်ပါတပ်ကိုလည်း အစအနပင် မမြင်ရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဥတေနက ရှေ့တွင်လွယ်ထားသော စောင်းကို ကျောဘက်ဘက်သို့ လှည့်ထားလိုက်ပြီးလျှင် တယောက်နှင့် အများ ဖြစ်သော်လည်း စွမ်းအားရှိသမျှ ခုခံရန်အတွက် ခါးတွင်ချပ်လျက်ပါသော တောလိုက်ခါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ “ဥတေနဘုရင်။ ။ ငါတို့သည် သင့်ရန်သူမဟုတ်ပါ။ အကြောင်းရှိ၍ သင့်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သင် မခုခံ

လျှင် ငြိမ်းချမ်းစွာဖမ်း၍ ငါတို့ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခေါ်ဆောင်သွားပါမည်” ဟု ရွှေပိုင်းသို့ထွက်လာကာ အောင်မြင်လှသောအသံဖြင့် ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်သော သေနာပတိ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဥတေန၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တန့်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မှန်လှပေ၏။ စဉ်းစားစရာပင်ဖြစ်သည်။ ကောသမ္မိသည် ဥဇ္ဇေနီ၏ရန်သူမဟုတ်ပေ။ ရန်သူဖြစ်လောက်ဖို့ရန် အကြောင်း စိုးစဉ်းမျှလည်း မရှိခဲ့ပေ။ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းဖြင့် ချစ်ကြည်၍ နေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ စစ်မှူးထံမှ သင့်ရန်သူမဟုတ်ပါ ဟူသော စကား၊ မခက်ထန်သော အသံတို့သည် ဥတေန၏ဒေါသကို ပြေပျောက်စေ၏။

သို့ရာတွင် ဘုရင်တပါးဖြစ်သည့်ပြင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ရှိနေသဖြင့် “သင်တို့က ငါတယောက်တည်းကို ကလိမ်ညာဏ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး ဖမ်းတော့ဟာ တယ်ပြီး အစွမ်းကောင်းကြတာပေါ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ “ဒါကတော့ တပ်ချင်း ရင်ဆိုင်ရမယ်ထင်လို့ တပ်ကိုတွေ့ရတာပါ” ဟု စစ်မှူးက ပြန်ပြောသည်။

“ဘာအတွက် ငါ့ကို ဖမ်းတာလဲ”

“ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုတော်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါ”

“ကောင်းပြီ၊ သင်တို့ဆန္ဒအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာလိုက်ခဲ့ပါမည်။ သို့သော် ငါ့ကို အန္တရာယ်ပြုခဲ့လျှင် ကောသမ္မိက ဥဇ္ဇေနီကို မှန်မှန်ညက်ညက် ချေပစ်လိမ့်မည်”

“ဒါကနောက်ကိစ္စပါ ဘုရင်ဥတေန။ ။ ယခုငြိမ်းချမ်းစွာလိုက်ပါလျှင် ဝမ်းမြောက်ရပါမည်။

ထို့နောက် စစ်သည်တော်နှစ်ဦးက ဘုရင်ဥတေန အနီးသို့ တိုးလာကာ ကတ္တီပါကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ရန် ဟန်ပြင်သောအခါ ဥတေနက “ဘယ်လိုလဲ စစ်မှူးကြီး၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခေါ်ဆောင်မယ်လဲဆိုတယ်၊ ငါတယောက်ထဲကို သင်တို့တတပ်လုံး ဝိုင်းရံလို့လဲ ထားတယ်။ ဒါလောက်ပဲ အကြောက်ကြီးရသလား”

“သည်းခံပါ ဘုရင်ဥတေန။ ။ တပ်က တခြားတနေရာက ပြန်ကြမ္မာပါ။ သင်နှင့်အတူ ငါတို့နှစ်ဦးတည်းလိုက်ပါပါမယ်။ နန်းတော်ထဲ ရောက်သည့်အထိသာ ချည်ပါမယ်၊ ဘေးက လူတွေ မမြင်အောင် သင့်ကိုယ်မှာ ကတ္တီပါ လွှမ်းခြုံထားမယ်”

ဘုရင်ဥတေန ငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ မြင်းပေါ်သို့ တက်စေ၍ ကတ္တီပါ ကြိုးဖြင့် လက်ပြန်ချည်သည်။ ကတ္တီပါ ခြုံထည်ကို လှမ်းပေးသည်။ စစ်မှူး နှစ်ယောက်က ဥတေန၏ဝဲယာသို့ မြင်းဖြင့် ဝိုင်းညှပ်ရပ်တည်လိုက်ကြသည်။ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီးသည် လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် တကယ့်ဆင်ကြီး ကဲ့သို့ ကုဋ္ဌာဝနဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဥတေန အံ့သြစွာ ကြည့် လိုက်သည်။ ဝိုင်းရံထားသော စစ်သည်တော်များသည် အမိန့် ပေးသ်၊ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရပြီးနောက် တနေရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စစ်မှူးနှစ်ဦးဝိုင်းရံထားသော ဘုရင်ဥတေနတို့သည် ဥဇ္ဇေနီကိုကွေ့ပတ်၍ ထွက်ခွာလာကြပြီးနောက် မလွယ်တံခါးဖြစ်ဟန်ရှိသော တံခါးမှ မြို့တိုင်းသို့ ဝင်သည်။ နန်းတော်ဝင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ဥတေနအား ကျယ် ဝန်းသော အခန်းတခုတွင် ကြိုးကိုဖြည်၍ ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။

ပရိယာယ်စက်ကွင်းဝယ်

|| • ||

အဘယ်မျှ လျှိုဝှက်ထားစေကာမူ ကောသမ္ဘိဘုရင်အား ငါတို့တပ်မတော်က ဖမ်းမိလာသည်ဟူသော သတင်းသည် ဥဇ္ဇေနီနိုင်ငံအလုံး လွှမ်းမိုးပျံ့နှံ့လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကား မပြောဝံ့ ကြ။ အကြောင်းကား - ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်း ဖြစ်ပါလျက် အဘယ် ကြောင့်မသိ၊ လျှိုဝှက်သတင်းကြီးဖြစ်နေ၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်သာ ပြောဝံ့ ကြရသည်။ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ပါဘိ။

တနိုင်ငံလုံးကို တိုက်ခိုက်ယူရသည်မဟုတ်ပဲနှင့် ဘုရင်တပါးအား ဖမ်းဆီး ရမိခြင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲဖြစ်သည်။ ယခုသော် ကောသမ္ဘိနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း စိုးစဉ်းမျှ မကြားခဲ့ကြရ။ ဥဇ္ဇေနီ တပ်မတော်၏ လှုပ်ရှားမှုဟူ၍လည်း ထင်ထင်ရှားရှားမတွေ့ခဲ့ကြရ။ သို့ပါလျက် ကောသမ္ဘိ ဘုရင်အား အရှင်လတ်လတ်ဖမ်းမိလာသည်ဟူသော သတင်းမှာ တောမီး ပမာ ဥဇ္ဇေနီဘဝင်လုံးသို့ လှိုက်၍ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။

ကောသမ္ဘိဟူသည် သာမန် တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကလေး မဟုတ်၊ ဥဇ္ဇေနီ အလားတူ အင်အားကြီးလက်နက်နိုင်ငံကြီးဖြစ်သည်။ သာမန်လက်နက်နိုင်ငံ မျှပင် မဟုတ်၊ နိုင်ငံတိုင်းအတွက် အရေးပါဆုံး လက်နက်ဖြစ်သော ဆင် များပိုင်ရှင် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဆင်များကို သာမန်ပိုင်ရုံမျှမဟုတ်၊ တောအတွင်း တောင်အတွင်း ရှိသမျှ ဆင်အားလုံးကို အလိုရှိလျှင်ရှိသလောက် ရယူနိုင် သော ဟတ္ထိကန္တမန္တဈေးပိုင်ရှင်၊ ဟတ္ထိကန္တစောင်းတော်ပိုင်ရှင် ဘုရင်၏နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ဤနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းလာသည်ဟူသော

သတင်းမှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိသော်လည်း သတင်းမူကား တနိုင်ငံလုံးလှိုက်၍ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ဖမ်းမိသည်ဟူသောသတင်းနှင့်အတူ ဖမ်းမိလာသော ကောသမ္မိဘုရင်၏ ရုပ်ရည်ပုံစံသတင်းသည်လည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ အချို့ကဘီလူးကြီး သဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့် ကြောက်ဖွယ်လူကြီးဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က မန္တရားပိုင်ရှင် ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့် ရသေ့ ရဟန်းလို အဝတ်အဆင်နှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဟုဆိုကြသည်။ အချို့က နှုတ်ခမ်းမွေးသဲသဲ၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် သူ့မန္တရားစောင်းကို မပြတ် လွယ်ထားသော ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ဘုရင်ချောကလေးဟု ပြောကြသည်။

ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဘုရင်ဥတေန၏ သတင်းများသည် ရှေးမဆွကပင် အဆန်းတွေချည့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိခင်ဝမ်းတွင်း ပဋိသန္ဓေရှိစဉ်ကပင် သူ့မိခင်ကို ငှက်ဆင်ချီ၍သွားခြင်း၊ တောထဲတွင်တယောက်တည်း ကြီးပြင်း၍ လာရခြင်း၊ သူ့ဒုတိယ ဖခင်ရသေ့ကြီးထံမှ ဆင်နိုင်သော ဟတ္ထိကန္တ မန္တရားနှင့် ထူးဆန်းသောစောင်းကို ရရှိခြင်း၊ ကောသမ္မိသို့ ဆင်တပ်ဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းစသော ဥတေနဘုရင်၏ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် သတင်းများမှာ ဝန်းကျင်နိုင်ငံများသို့ ရှေးမဆွကပင် ပုံပြင်သဖွယ်ပျံ့နှံ့နေသကဲ့သို့၊ သူ့ကို ယခုဖမ်းဆီးလာသည် ဆိုသောအခါတွင်လည်း ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်နှင့် မယုံရခက် ယုံရခက် သတင်းများ ဖြစ်နေပေသည်။

ဥက္ကောဋ္ဌေယျ ကောလာဟလ သတင်းဟူသည်တဝက်မှန်တဝက်များဟု ဆိုတတ်ကြသော်လည်း ဘုရင်ဥတေန၏ ယခင်သတင်းများမှာ မှန်သကဲ့သို့၊ ဖမ်းမိလာသည်ဟူသော ယခုသတင်းမှာလည်းမှန်သည်။ သို့ရာတွင်ကောသမ္မိဘုရင်အားဖမ်းဆီးရန်စီစဉ်ခြင်းနှင့်ဖမ်းဆီးခြင်းတို့မှာဥဇ္ဇေနီ၏ စက္ကပဇ္ဇောတဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးစီးသောထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် အစီအစဉ်ဖြစ်၍ သတင်းမှာ ပွင့်လင်း၍မလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်နက်နိုင်ငံကြီးအရှင်၊ မန္တရားတန်ခိုးရှင် ဘုရင်အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း ဟူသောကိစ္စမှာ တနိုင်ငံလုံး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသင့်သော ကိစ္စကြီး ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ပြုလုပ်နေရပါသနည်း။ ဟူသည်မှာကား ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင်ကြီးဖြစ်၏ အသိရခက်သော သဘောထားပင် ဖြစ်ပေမည်။

[၂]

မိမိအဖို့ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စမှာ ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင်ကြီးသည် မိမိအား ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ဝင်ကြားစွာတွေ့ဆုံ၍ အရှက်ကွဲရတော့မည်ဟု ဥတေနဘုရင် ထင်ခဲ့မိ၏။ ယခုတွေ့ဆုံရသောအခါ မိမိထင်ခဲ့သလို မဟုတ်။ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီး ဝန်းကျင်တွင် သုံးယောက်တည်းသာ ခြံရံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တယောက်မှာ အမတ်ကြီးဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ဦးမှာ တပ်မတော် ဝန်ထမ်း စစ်မှူးများဖြစ်သည်။ တဦးမှာမိမိအား ဦးဆောင် ဖမ်းဆီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဘုရင့်အတွင်းသား လူယုံများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ထိုအခါကျမှ နေ့လယ်ပိုင်းက မိမိကြုံတွေ့ခဲ့သော အခြေအနေကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိ၏။

ဥဇ္ဇေနီစစ်ကြောင်းအတွင်းသို့ မြင်းဖြင့်ကုံ၍ ဝင်ခဲ့သော မိမိကို ဝဲယာညှပ်၍ဖမ်းသည်။ အဘယ်မျှအင်အားရှိစေကာမူ တယောက်နှင့်အများဖြစ်၍ မတတ်သာခဲ့ပေ။ မခံချင်စိတ်ကြောင့် မိမိတပ်မှခွာကာ ကုံ၍ဝင်ခဲ့မိသော မိမိအမှားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥဇ္ဇေနီတပ်မတော်သားများသည် မိမိအား ဖမ်းဆီးရာ၌ တတ်နိုင်သမျှ မိမိအား မနာမကျင်အထိအခိုက် မရှိစေရန်ပြုမှု ကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ မိမိထံမှ လက်နက်ကို သိမ်းယူသော်လည်း စောင်းကို မူကား မိမိကတားမြစ်သောအခါ မသိမ်းယူပဲ အလွယ်တကူပင် ခွင့်ပြုထားခဲ့သည်။

မိမိအား ဖမ်းဆီး၍ နန်းတော်ဝင်းသို့ သွင်းခဲ့ရာ၌ မိမိကို တမ္ဗလံာ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံကာ မြင်းစီးလျက်နှင့်ပင် သူတို့နှင့်အတူ ရောနှောကာခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မိမိအား သူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းဖြင့် ကိုယ်ရောင် ပျောက်စေလိုဟန်ရှိ၏။ အစောင့်များကျဉ်းကျပ်သော်လည်း နန်းတော် အချုပ်ခန်းတွင် မတုပ်မနှောင်ပဲ လွတ်လပ်စွာ ထားသည်။

ယခုလည်း ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံသည့်အချိန်မှာနေ့လယ်ပိုင်း မဟုတ်။ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ညီလာခံမဟုတ်။ သီးသန့် တွေ့ဆုံသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကေန္တ မိမိအပေါ်၌ သဘောထားတစုံတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု ဥတေနဘုရင် တွေးသည်။

ဥတေနအားလူရောင်မကွဲတကွဲနေဝင်ဖို့ဖျအချိန်တွင် ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင့်ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသူများမှာ အဆင့်မြင့်တပ်မတော်သား ခြောက်ဦး ဖြစ်၏။ ဥတေန၏လက်များကို ထုတ္တိပါကြို့ဖြင့် နောက်ပြန် ချည်သည်။

သို့ရာတွင် ခိုင်ရုံမျှသာဖြစ်၍ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မရှိ။ ထို့နောက် နန်းတော်ဆောင်ရိပ်များမှဖြတ်သန်း၍ ဘုရင်ခန်းမဆောင်သို့ သွင်းသည်။ လေးယောက်သည်အောက်တွင်နေခဲ့၍ နှစ်ယောက်က တံခါးဝမှအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သောအခါ မီးရောင်များအောက်တွင် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် ဖော်ပြ ပါ သုံးဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘုရင်နှင့် သုံးဦးစလုံးက ဥတေနသို့ ဖြတ် ကနဲ မော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်း၍ ကျောက်တိုင် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းသော ဥတေနဘုရင်သည် ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားထားကာ တံခါးပေါက်ဝတွင် မားမားကြီးရပ်လျက် ရှိသည် ကိုတွေ့ကြရသည်။ မီးရောင်သည် သာမန်အချိန်များတွင် ဘုရင်တို့ လွတ် လွတ် လပ်လပ် စုပ်ဆင်အပ်သော ဥတေန၏ မကိုဋ်ငယ်သို့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ် ရှားစေလျက် ရှိ၏။

လက်ပြန်ကြိုးချည်ထားသော နောက်သို့ ပစ်လျက်ရှိသည့် ရှည်လျား ပြည့်ဖြိုးသော လက်ရုံးနှစ်ဘက်သည် တဘက်တချက် ကြွတ်လျက်ရှိ၏။ မိုမောက်ပွင့်ကားလျက်ရှိသော ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လွယ်ထားသောကတ္တီပါ စောင်းကြိုးက ဖြတ်သန်းလျက် ရှိသည်။

ဥတေန၏ နုပျိုသောမျက်နှာတွင် ရွှံ့ကြောက်သည့် အသွင်မရှိ။ ဖြောင့် တန်းသောနှာတံ၏ တဘက်တချက်မှ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံးများသည် တနေရာသို့ စူးစိုက်ကာ မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ ထားသည်။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် အခိုက်ကပင် ဥတေနက ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင်နှင့် အားလုံး၏ အသွင်အပြင်များကို အကဲခတ်လိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

စက္ကမဇ္ဇောတဘုရင်သည် စရိုက်ကြမ်းသကဲ့သို့ သဘော ထားလည်း ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ကြွားခဲ့ရဘူး၏။ သွင်ပြင် ဟန်ပန်ကို တွေ့ရသည်မှ ဟုတ်ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိအား ယခုတွေ့ဆုံရာ၌မူ သိမ်မွေ့သယောင် ရှိသည်။ မျက်နှာသည် ခန့်ထည်သော်လည်း ပြုံးနေသယောင်ရှိသည်။

ထိုအခိုက် ဘုရင်က သူ့သေနာပတိသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သော အခါ သေနာပတိက ဥတေန၏ တဘက်တချက်တွင် ရပ်လျက်ရှိသော သူ့ ရဲဘော်များကို “ကြိုးဖြုတ်လိုက်ကြဟေ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်ကို အံ့သြ စွာ ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဖြုတ်ရမလို့၊ မဖြုတ်ရမလို့ တုံ့ဆိုင်း ဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိနေကြသည်ကို နောက်ထပ် “ကြိုးဖြုတ်လိုက်” ဟူသော

ခပ်တင်းတင်း အမိန့်နှင့်အတူ “ဖြုတ်ပြီးယင် မင်းတို့ အပြင်က သွားစောင့်
နေကြ” ဟူသော အမိန့်ကိုလည်း ဆက်၍ ပေးလိုက်သောအခါ ရဲဘော် နှစ်
ယောက်က ဥထေန၏ ကြိုးများကို ဖြုတ်၍ ထွက်သွားကြသည်။ တံခါးကို
ခပ်တင်းတင်း ဆွဲ၍ ပိတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ဘုရင်ရှေ့တော်၌
အင်အားကောင်းသော ရန်သူတယောက်အား ခြေလွှတ်လက်လွှတ် အနေ
ခိုင်းလိုက်သည်မှာ ရဲဘော်များအဖို့ ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားကြဖို့ရှိသည်။
ဥထေနကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်မိ၏။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဥထေနသို့ စ၍
စကားပြော၏။

“ဘုရင်ဥထေန။ ။ အတော်စိတ်ဆင်းရဲနေသလား”

“သူတပါးလက်မှာ အဖမ်းတောင် ခံနေရမှတော့ စိတ်ဆင်းရဲတာ၊
လူဆင်းရဲတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ခဏပါ၊ ကြာကြာမထားပါဘူး”

“ကြာကြာတွေ နှေးနှေးတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ သတ်မှာဖြင့်လဲ မြန်မြန်
သတ်လိုက်ကြပေါ့”

“ဥထေနကို သတ်ဖို့ဖမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“မသတ်ပဲနဲ့ အပျော်ဖမ်းတာတဲလား”

“ဟုတ်ပေတာပေါ့။ ဘုရင်ဥထေနက ဆင်တွေကို အပျော်ဖမ်းတယ်။
ငါတို့က ဥထေနကို အပျော်ဖမ်းတယ်”

ထိုစကားကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပြုံးလိုက်သောအခါ အမတ်ကြီးနှင့်
သေနာပတိတို့က မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒါကတော့ သက်သက်လိမ်တာပဲ၊ တကယ့် ဆင်သာဆိုယင် ကျုပ်
လိက်က မလွှတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ ဥထေနဘုရင်။ ။ လိမ်တယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲသား စကားပါ။
မင်းစကားဆိုယင် ရာဇပရိယာယ်လို့ ခေါ်သဗျ”

“နိုင်တော့ ပြောနိုင်တာပေါ့လေ”

“ကဲ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ အလုပ်စကား ပြောကြရအောင်၊
ပထမဆုံးပြောချင်တာက ဥထေနဘုရင်ဟာ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ကတိ
ပေးယင် နန်းတော်ထဲမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ထားမယ်၊ ထိုက်တန်တဲ့
အဆောင် အယောင်ကိုလဲ ပေးထားမယ်”

“ကျုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားဖမ်းပြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အချိန်ဆွဲထား
ကြမှာလဲ။ သတ်ယင်လဲသတ်၊ မသတ်ယင်လဲ ဗျတ်”

“အကြောင်းရှိလို့ ဖမ်းသပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ အကြောင်းကတော့ ဘုရင် ဥတေနရဲ့ ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကို လိုချင်လို့ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဘုရင်ဥတေနအဖို့ တုံ့ကနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပြန် လွယ်ထားသော စောင်းကိုပင် စမ်းသပ်လိုက်မိသည်။ ဤမန္တန်နှင့်ဤစောင်း သည် မိမိ၏အသက်သွေးခဲပမာဖြစ်၏။ ယခု မန္တန်ကိုတောင်းဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မန္တန်တွင်လာ။ မန္တန်အပြင် ဘာကိုမျှတိုး၍မတောင်း ဆိုဘူးလား။ သေချာစွာသိလိုသည်။

ထို့ကြောင့် “မန္တန်ကိုလား” ဟု မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကို လိုချင်တယ်”

“မပေးယင်ကော”

“မပေးယင် ထိုက်တန်တဲ့ဒဏ် သင့်မှပဲ။ ထိုက်တန်တဲ့ ဒဏ်ဆိုတာက သေဒဏ်ပဲ”

ဥတေန ဆိုင်း၍စဉ်းစားနေဟန်ပြုသည်။ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်သည် မိမိ၏မပြည့် မစုံသော သတင်းကိုသာ ကြားသိထားဟန်ရှိသည်။ မန္တန်ကိုသာ တောင်းဆို သည်။ စောင်းကို မတောင်းဆိုပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် မန္တန်သည် စောင်းနှင့် တွဲဖက်ပြီးမှ အသုံးပြုရသည်။ မန္တန်ကိုရွတ်ဆိုယင်း လိုအပ်သော စောင်းညှို့ များကို တီးခတ်မှသာ ဆင်များကိုလိုအပ်သလို အောင်နိုင်သည်။ စောင်း မပါပဲ မန္တန်ချည်းအောင်နိုင်ဖို့မရှိ။ ဤသို့ အပြည့်အစုံ သိထားဟန်မရှိ။ မန္တန် ကိုရလျှင် ဆင်များကို အောင်နိုင်ပြီဟု ထင်ဟန်ရှိသည်။ ဤအချက်သည် မိမိအဖို့ ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ပြုလုပ်ရန်ရှိသည်။

ဥတေန စဉ်းစားနေခိုက် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်က သိမ်မွေ့သယောင်၊ ခက်ဏန္တိ သယောင်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဘုရင်ဥတေန။ ကျုပ်တို့က ဘယ်သူ့ ကိုမှရန်မရှာလိုဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံကိုမှ လဲ နယ်မချဲ့လိုပါဘူး။ ကောသလတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အားအားရှိတိုင်း တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေတဲ့ နိုင်ငံလဲမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ်ပဲ လုံလုံခြုံခြုံ နေချင်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဘုရင်ဥတေနရဲ့ပညာကိုတော့ လိုချင်တယ်။ ဘုရင် ဥတေနလိုပဲ ဆင်များနဲ့ တောကစားချင်တယ်။

“မန္တန်ကိုပေးဖို့ ဥတေနဘုရင်အဖို့ အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးဟာ မန္တန်ပိုင်ရှင်များဖြစ်လာကြယင် ဥဇ္ဇေနနဲ့ ကောသမ္ဗိဟာ ရှေ့လမ်း ငွေလမ်း ပွင့်ကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီရည်မှန်းချက်ကြောင့် သင့်ကို

ဖမ်းဆီးတဲ့ကိစ္စမှာ တတ်နိုင်သမျှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဟတ္ထိဏန္တမန္တန်ကို ပေးမှာလား”

“ဘုရင်ကြီးရဲ့ သဘောထားကို နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ မန္တန်ပေးဖို့ ကျုပ် ဘက်ကတော့ တာဝန်မကြီးပါဘူး။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီးဘက်မှာတော့ မန္တန်ကိုယူဖို့ရန် အခက်အခဲ ရှိပေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို အခက်အခဲလဲ”

“ပညာ သင်ကြားမှုဆိုတာ ဘယ်ကလောက် ကြီး မြင့် သူ ပင် ဖြစ် စေ သင်ကြားပေးသူက ဆရာ၊ ခံယူသူက တပည့်ပါပဲ။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်ဆီက ပညာကို အလိုရှိယင် ကျုပ်ကိုရှိခိုးပြီးမှ သင်ယူနိုင်သူ ဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီး၏ ဟင်း-ကန်ညည်းညူသံကြားလိုက် ရသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ အမတ်ကြီးသေနာပတိတို့နှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အတန်ကြာမှ ဥတေနဆီသို့ ဦးခေါင်း မော့လာကာ....

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သင့်ထံမှာ ရှိခိုးသင်ယူဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ ဘူး။ သို့သော် ကျုပ်ကိုယ်စား ရှိခိုးသင်ယူမည့်သူ ဆိုယင်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ မည်လား”

“မည်သူ့ကိုမဆို ရှိခိုးသင်ယူလျှင် သင်ကြားပေးပါမည်”

“ကောင်းပြီ၊ စီစဉ်ပေးပါမည်။ ယခုဆိုလျှင် သင့်အပေါ်၌ ကျုပ်တို့ သဘောထားကို နားလည်လောက်ပေပြီ။ သင့်ကို ချုပ်ချုပ်ခြယ်ခြယ်ထား လိုပါ။ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ သင်ကတိပြုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားမည် ဟု ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်လျှင်လည်း လွတ်နိုင်ဖို့မရှိပါ။ အယ်နှယ်လဲ ကတိပေးမည်လား”

“ကတိပေးပါသည်။ သို့သော် မေးရန် တချက်ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ မန္တန်သင်ကြားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို လွတ်မည်လား”

“လွတ်ပါမည်။ သာမန်လွတ်ရုံမဟုတ်၊ သင့် နိုင်ငံနယ်ပယ်သို့ အရောက် ထိုက်တန်သော အခမ်းအနားဖြင့် ပို့ဆောင်ပါမည်”

ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီးသည် ဥတေနနှင့်တွေ့ဆုံရာအဆောင်မှ နန်းတော်သို့ရောက် လာသောအခါ ပွဲတော်ဆောင်တွင် ပွဲတော်ဧည့်သည်များ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ

ကိုတွေ့ရသည်။ ပဲ့တော်ဆောင်သို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးအား အခန်းဝမှလက်ကိုင်ဆွဲကာ သမီးတော်က ဆီးကြိုသည်။ ဝါသုလဒတ္တကတည်း။

“ခမည်းတော်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဥယျာဉ်က ပြန်လာကထဲက တညနေလုံး သမီးလိုက်ရှာနေတာ အဝတ်တောင်မလဲရသေးဘူး။ ခမည်းတော် ပဲ့တော် မတည်ရသေးဘူးဆိုလို့ ပဲ့တော်ဆောင်ကလာစောင့်နေတာ”

ဘုရင်ကြီးက ဝါသုလဒတ္တာ၏ နဖူးပြင်ကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ယင်း ပဲ့တော်အုပ်မျှားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဝါသုလဒတ္တာက သူ့ဖခင်ကို လက် တွဲယင်း လိုက်ပါလာသည်။ မင်းယေးကျားလေးယောင်ယောင် ဥယျာဉ် ထွက် အဝတ်အဆင်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် တမျိုးတဖုံလှနေသော သမီးကို ဘုရင်ကြီးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြည့်ယင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။

“ဥယျာဉ်မှတော့တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“မဟန့်ပါဘူး၊ တကောင်တမြီးမှ မရခဲ့ဘူး”

ဘုရင်ကြီးကပြုံးယင်း “သမီးကိုယ်တိုင် ပဲ့တော်ဆက်မလို့ ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့၊ ဆက်မှာပေါ့၊ ပဲ့တော်ဆက်ယင်း ခမည်းတော်ကို မေးစရာ တွေ ရှိနေတယ်”

“ခမည်းတော်လဲ သမီးတော်နဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ အခေါ်ခိုင်းမလို့။ ဒီလို ဆိုယင် ခမည်းတော်နဲ့သမီးနဲ့ ပဲ့တော်တည်ယင်း စကားပြောကြရအောင်”

စကားနှင့်အတူ ဘုရင်ကြီးက အနီးတွင် ခစားဝိုင်းရံလျက် ရှိကြသော မိဖုရားများ၊ အခြွေအရံများကို လက်ဟန်ပြလိုက်သောအခါ အားလုံးပင် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်သောအခါ ဘုရင်ကြီးက...

“ဆိုပါအုံး၊ သမီးကဘာတွေကြားလို့ ဘာတွေများ မေးစရာရှိလို့လဲ”

“ကောသမ္မိဘုရင်ကို ခမည်းတော်တို့ ဖမ်းမိလာတယ်ဆို”

“ဒါ လျှို့ဝှက်ကိစ္စပဲ၊ သမီးဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“သတင်းဆိုတာ လျှို့ဝှက်လေ လူသိလေပဲ၊ တနန်းတော်လုံး တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်လူတိုင်းပြောနေကြတယ်။ သမီးဝမ်းသာချင်လို့ မေးတာပါ”

“မူန့်ပါတယ်”

“သမီးဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကောသမ္မိ ဘုရင်က လူစွမ်းကောင်းဆိုပဲ။ လူမပြောနဲ့ ဆင်တွေကတောင် သူ့ကို ကြောက်ရသတဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကိုတောင် ဖမ်းလာတယ် ဆိုတော့ ခမည်းတော်တို့ သိပ်တော်တာပေါ့။ အခု သတ်ပစ် လိုက်ပြီလား။ သတ်ပစ်မှာလား”

“မသတ်ပါဘူး”

“ပီးတော့”

“ပီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ပီးတော့ အဲဒီဘုရင်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူချော လူလှကလေးဆို”
ဟု မပွင့်တပွင့်မရဲတရဲ မေးလိုက်ယင်း ဆက်၍ “သတင်းတွေက အဲဒီဘုရင်
ဟာ ခမည်းတော်လိုပဲ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ ကြောက်စရာလူ ဘီလူး
ကြီးလို့လဲ ပြောကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းနဲ့
လူချောလူလှကလေးလို့လဲ ပြောကြတယ်။ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်လို့ပါ”

ဝါသုလဒတ္တာ၏ မလုံ့တလုံ့ စကားများကြောင့် ဘုရင်ကြီးက သမီး
ချောကိုကြည့်ယင်းပြုံးနေသည်။ ပြုံးခြင်းမှာ သမီးပျို၏ အချိန်အရွယ် ၊ စိတ်
နှိုးကြွလာဟန်ရှိသော မလုံ့တဝက်လုံ့တဝက် စကားကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။
သည်သမီးအတွက်ပင်လျှင် လျှိုဝှက်ကြံစည်ခဲ့ရသော မိမိ၏စိမ့်ကိန်း ဘောင်
အတွင်းသို့ အခြေအနေကအလိုက်သင့် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသော
ကြောင့်လည်းဖြစ်၏။

ဆင်းရဲသား ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ဖြစ်စေ သမီးတယောက် အရွယ်ရောက်လာ
ပြီဆိုလျှင် ထိုသမီးအတွက်ထိုက်သင့်သော အလားအလာကို စိမ့်ကိန်းထုတ်
ကြရတော့သည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပေ၏။ သမီးချော ဝါသုလဒတ္တာအတွက်
ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့စိတ်ကူးစိမ့်ကိန်းထုတ်ခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ ရှိပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သည်။

အချောအလှလည်း ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးသောဘုရင့်သမီးလည်းဖြစ်၍ အချစ်
ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လွယ်မယောင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့
အဆင်းရော၊ အချင်းပါ မြင့်လွန်းနေ၍ပင် အခက်ဖြစ်ရသည်။

- မပုံမရဲဖြင့် လှမ်းချူလိုကြသော သာမန်မင်းညီမင်းသားတို့ ဝါသုလ
ဒတ္တာဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် မှန်ပုံ၏။ သို့ရာတွင် ခမည်း
တော် မယ်တော်၊ အထူးသဖြင့် ခမည်းတော်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ သာမန်
မထင်မရှား မင်းညီမင်းသားတို့၏ မြို့စား၊ ရွာစားကတော် နေရာမျိုး
မဟုတ်၊ ဘုရင်တပါး၏မိဖုရား၊ မိဖုရားမှ ဒုတိယ နေရာ၊ တတိယနေရာလို
မိဖုရားမျိုးမဟုတ်၊ အဂ္ဂမဟေသီ တောင်ညာစံ ဒေဝီလို နေရာမျိုး။

ဤအချက်တွင်ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့သဘောထား
မှတစ်ဆင့်တည်းဖြစ်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာကမစားရအရှင်း၊ စားရဆီထမင်း
ဆိုသော သဘောထားပင်ဖြစ်သည်။ သဘောထားရုံမျှမဟုတ်၊ တချိန်က
ခမည်းတော် မယ်တော်တို့နှင့် မိသားစုအတွင်းရေး ဆွေးနွေးပွဲတွင် သူ့

သဘောထားကို အတည့်အလင်းဖွင့်၍ပင်ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းမှ ဖြစ်မလာခဲ့သော် တကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝဖြင့်ပင် အရိုးထုပ်မည်ဟုပင် ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ကိုက်ညီအောင် နေသည်။ နီးစပ်လာသမျှ မည်သည့် မင်းညီမင်းသားမှ ကပ်၍ မရ။ တပင်တိုင်နန်းတွင် ယင်ဖိုသန်းပင် မခံခဲ့ပေ။ ကာယကံမြောက် အပထား၍ လူငယ်ဘဝ အချစ်ကိစ္စ ဆို၍ စကားစွန်းမျှပင် မကြားခဲ့ရပေ။

ခမည်းတော်နှင့် တူ၍ စရိုက်ကလည်း ယောက်ျားလေး ဆန်ဆန် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်က ချောသောမိခင်နှင့် တူ၍ စရိုက်က ဖခင်နှင့်တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဥယျာဉ်မွှေသည်။ တောလိုက်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။

သည့်တော့လည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသောသမီး၏ အိမ်ထောင်ရေး အချစ်ရေးမှာ ဖခင်မိခင်တို့ တာဝန်လုံးလုံး ရှိတော့သလို ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် အေးအေးနေတတ်သောမိခင်ထက် ဖခင်ကြီး၏တာဝန် ဖြစ်လာသည်။

အဂ္ဂမဟေသီအောက် ရည်မှန်းချက် မရှိလေသောအခါ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်နိုင်သော ဘုရင်များကို စဉ်းစားလာရသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် အဇာတသတ်မှာ မင်းပျိုမင်းလွင်ဖြစ်သော်လည်း လူ့စည်းကမ်း ပျက်ယွင်းသည် အထိ စရိုက်ကြမ်းလွန်းသည်ကို သဘောမကျနိုင်ပေ။ ကောသလဘုရင်မှာ အိုမင်း၍ မိဖုရားကလည်း များလှစွာသည်။ ဝေသာလီမင်းများမှာ မင်းဟုပင် ဆိုသော်လည်း စဉ်းစားအပ်သူများ မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမှာ မိမိတို့ ကေရာဇ် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘုံရန်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ ပဒေသရာဇ်များအလယ်တွင် အနှေးနှင့် အမြန် ပျက်စီးရမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

ကောသမ္ဘိဘုရင်သည်ကား တောတွင်းမှ ရှောင်တခင် ပေၾပေါက်လာသော ဘုရင်ဖြစ်သည်။ မူလ ကောသမ္ဘိ ပူရန္တပူမင်း နတ်ရွာစံသည့် အချိန်တွင် ကောသမ္ဘိသည် ပျက်စီးတော့မယောင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခိုက် ဖခင်၏ ရိုက်ရာကို ဆက်ခံရန် တောတွင်းမှ ပေၾပေါက်လာသော ဆင်များ အရှင် ဖြစ်သည်။

ပျိုရွယ်သော ဥတေနသည် တောတွင်း၌ ကြီးပြင်း ခဲ့သောကြောင့် အတန်ရုန့်ရင်းဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်ရင်းကောင်းသည်ဟု အထောက်အတော်

များထံမှ ကြားသိခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။ သူ၏အားကြီးချက်သည် ဟတ္ထိကန္တမန္တန် ပိုင်ရှင် ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ၏ အားနည်းချက်သည်လည်း ဆင်ဖမ်းကိစ္စတွင် ပျော်မွေ့ခြင်း၊ တောတွင်းပျော်မွေ့လွန်းခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခက်သည်ကား-ဇကုရာဇ်ကိုသာ ရည်မှန်းသော မိမိတို့အတွက် ဇကုရာဇ် တပါးပါးသည် ဝါသုလဒတ္တာကို တောင်းဆိုဝံ့ကြမည် မဟုတ်။ မိမိတို့က လည်း အကြောင်းမဲ့ ပေးဆက်၍မလျော်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဥတေနကိုဖမ်းသော ပရိယာယ်စီမံကိန်းကို ချမှတ်ယင်းဖြင့် သမီးတော်အတွက်ပါ အဆင်ပြေစေ သော အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် တိတ်တခိုး ဝမ်းမြောက် နေရသည်။

သမီးချစ် ဝါသုလဒတ္တာ၏ ကံဇာတာစန်းသည် ပွင့်လန်းလာဟန် ရှိ၏။ အကြောင်းကား-စီမံကိန်း တံခါးများသည် တချပ်ပြီး တချပ် ပွင့်၍လာ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားနှင့်စပ်လျဉ်းလာလျှင် စကားဟခဲသော ဝါသုလဒတ္တာသည် ဥတေနအား မေးမြန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စီမံ ကိန်းကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကျန်ပေသေးသည်။

“ခမည်းတော် ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ၊ ပဲ့တော်တောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မတည်ဘူး၊ သမီးတော် မေးနေတယ်လေ”

“အဲ... အဲ... သမီးတော်မေးတာ ဘာပါလိမ့်”

“ဥတေနဘုရင် ဆိုတာက အဘိုးကြီးလား၊ ကြောက်စရာကြီးလား၊ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်လား”

“မင်းပျိုမင်းလွင် လူငယ်ဘုရင်ပါပဲ၊ နို့ပေမယ့်...”

“နို့ပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကုဋ္ဌ”

“ဟင်-ကုဋ္ဌကြီးလား၊ ဒါကြောင့်မို့ အရုပ်ဆိုးကယ်လို့ ပြောကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကုဋ္ဌဘုရင်ရယ်လို့”

“ကုဋ္ဌမှ သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ တကိုယ်လုံး ခရုသင်းစဲ့သလို ဖြူဖွေးပြီး မြင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ”

“နို့ပေမယ့် သူဟာ မန္တန်သခင် ပညာရှင် ဖြစ်ပေတယ်”

“ဒါကတော့ ဟိုးဟိုးကျော်နေတဲ့ သတင်းပဲ”

ပဲ့တော်ပြီးစီးသွားသည်။ ဝါသုလဒတ္တာက လက်ဆေးပေးသည်။ လက် သုတ်ပေးသည်။ ရေငဲ့ပေးသည်။

“ဒီမှာသမီး။ သမီးကို ခေါ်မလို့ဆိုတာ ဒီကိစ္စ သမီးနဲ့ တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့ပဲ။ သူ့ကို ခမည်းတော်တို့ဖမ်းတာက သူ့ပညာကိုလိုချင်လို့ပဲ။ နို့ပေမယ့် သူ့ပညာက လွယ်လွယ်နဲ့ယူလို့ မရဘူး”

“ဒါပေါ့၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပညာဆိုတာ ခက်ခဲပေမယ့်ပေါ့”

“ပညာက ခက်လှမယ် မထင်ပါဘူး၊ ယူဖို့က ခက်နေတာ”

“ဘယ်လို ခက်တာပါလိမ့်”

“သူ့ကိုရှိခိုးယူမှ သူ့ပညာ ရမယ်တဲ့”

“ပညာဆိုတာ ဆရာကို ရှိခိုးယူရတာ ပဝေဏီ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မှတ် လား ခမည်းတော်”

“ခမည်းတော်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ရှိခိုးနိုင်မလဲ။ အဲဒါ သမီးကူညီ ရပေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

“သမီးက သူ့ဆီမှာ ရှိခိုးပြီး သင်ယူရမှာပေါ့။ သမီးက မိန်းကလေး ဆိုတော့ ရှိခိုးဖို့ တာဝန်မကြီးလှပါဘူး”

“အမယ်လေး၊ သမီးက ဒီအကျဉ်းသား ကုဋ္ဌကြီးကို ရှိခိုးရမယ်တဲ့ လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခမည်းတော်က ကိုယ်ချင်းစာအုံးမူပေါ့”

“ဒါကို ခမည်းတော် စီစဉ်ပေးမယ်လေ။ သူ့ကို ပြောင်ရှိမခိုးရပါဘူး။ သူနဲ့လဲ မတွေ့ရပါဘူး။ ကန့်လန့်ကာ ထူထူကြီးကာပေးထားမယ်။ ကန့်လန့် ကာ တဘက်မှာ သမီးကနေပြီး သင်ယူပေါ့။ သူက တဘက်က သင်ပေး လိမ့်မယ်”

“ဖွင့်များကြည့်ယင် ဒုက္ခပါပဲ”

“ဖွင့်မကြည့်အောင် စီစဉ်ပေးထားမယ်လေ။ ခမည်းတော်မှာ သမီး အပြင် ယုံကြည်ရမယ့်သူ မရှိဘူး။ ဒီပညာသမီးရယင် ခမည်းတော်ရတာနဲ့ အတူတူပေါ့။ ဒီပညာရလွှာယင် သမီး တေးကစားဖို့ ဘယ်လောက်ပျော် စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပညာရထားယင် ခမည်းတော်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ကြံချင်ရာ ကြံနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဘယ်တော့ သင်ရမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“အဆင်သင့် ဖြစ်ယင် သမီးကို ပြောမယ်လေ၊ နက်ဖြန် ညလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

[၄]

ကတိစကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးတို့ အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အချုပ်အနှောင်၊ အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်စွာထားသည်။ မူရင်း အချုပ် နေရာမှ လွတ်လပ်သော သီးသန့် အဆောင် တဲနန်းသို့ ချက်ချင်းပင် ရွှေ့ပြောင်းစီစဉ်ပေးသည်။ ရွှေ့ပြောင်းသော တဲနန်းဆောင်သည် အတန်ပင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဥတေနအနီးတွင် လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းစေရန်မင်းမှုထမ်းငယ်တယောက်မှအပ ဘယ်သူမျှမရှိ။ အစောင့်အထိန်း များရှိလျှင် တဲနန်းဆောင်အပြင်အပမူပင် စောင့်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ပညာဟူသည် တန်ခိုးကြီးမားပါတိ၏။ အချုပ်အနှောင် ဘဝမှပင် ပညာကြောင့် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရပေသည်။ ဒုတိယ ခမည်းတော်၏ ကျေးဇူး၊ မယ်တော်၏ ကျေးဇူး၊ ပညာ၏ကျေးဇူးသည် ကြီးမားပေစွာဟု ဆင်ခြင်သည်။ မန္တန်ကို သင်ပေးပြီးလျှင် လွတ်မည် ဆိုသည်။ မန္တန် သင်ကြားဖို့ရန်မှာ ကြာမြင့်ဖို့ မရှိ။ မြန်မြန်သင်ကြားပ။ စေဟု တောင့်တသည်။

ထိုအခိုက် အဆောင်တံခါးဝမှ ဘုရင်ကြီး၏ ကျယ်လောင်းသောအသံနှင့် အတူ လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ကြားလိုက်ရပြီး အဆောင်တွင်းသို့ ဘုရင်ကြီး ကြွရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိမှာ အချုပ်သားလည်းဖြစ်၊ ငယ်ရွယ်သူလည်းဖြစ်၍ ဤခန်းဆောင်တွင် အိမ်ရှင် ပမာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်ကြီးအား ဦးညွတ်၍ ရိုသေစွာကြိုဆိုပြီး ခေါင်းရင်းပိုင်းသို့ နေရာညွှန်ပြသည်။

“နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ လိုတာ အားလုံး ပြည့်စုံရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါ၏” ဟု ဥတေနက ပြန်ပြောခိုက် နောက်ပိုင်းမှပေါလာသူများကို ဘုရင်ကြီးက လက်ပြလိုက်သောအခါ အားလုံးပင် အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ အမူအရာသည် ညဉ့်ဦးပိုင်း တွေ့ဆုံစဉ်ကဲ့သို့ပင် နူးညံ့ပြေပြစ်လျက် ရှိသည်။

“မန္တန်ကို မြန်မြန် လိုချင်လှပြီ။ မြန်မြန် သင်ကြားပြီးယင် သင်လဲ မြန်မြန် ပြန်ရတာပေါ့။ မန္တန်သင်ကြားဖို့ အစီအစဉ်အားလုံးလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“သင်ကြားပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ခက်တာက မန္တန် သင်ကြားရေးမှာ အဆင်မပြေတာ ကလေးတွေ တော့ နဲ့နဲ့ရှိနေတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ”

“အတွင်းရေးစကားတခု ပြောရမှာဖြင့် ငါတို့မှာ အပြင်အဆင်မလှသူ အမျိုးသမီးတယောက်ရှိတယ်။ သူက ခါးကုန်းတယ်၊ ကိုယ်သိမ်တယ်၊ မျက်စိ စေ့စောင်းတယ်၊ မှုန်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ညာဏ်ထက်တယ်၊ အသိအမြင်လွယ် တယ်၊ စိတ်ချရတယ်။ သူ့ကို သင်ကြားပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပင်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ရှိခိုးသင်ယူနိုင်လျှင် သင်ကြားပေးဖို့ အသင့်ပါ”

“ပြောချင်တာက အဆင်မလှ၊ အမြင်မလှ၊ အမျိုးသမီးလဲ ဖြစ်လေတော့ သူ့ကို အမြင်မခံချင်ဘူး၊ ရှက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဒီခန်းဆောင်အလယ်လောက် မှာ ကန့်လန့်ကာကြီး ကာပေးမယ်၊ သူက ကန့်လန့်ကာအပြင်ဘက်က ခိုရိုး သင်ယူလိမ့်မယ်၊ သင်က အတွင်းဘက်က ပို့ချပေးဖို့ပဲ၊ ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့ ပို့ချရမှာလဲ”

“နက်ဖြန် ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ ကန့်လန့် ကာကြီး ကာပေးမယ်။ ညဉ့်ဦးပိုင်း သူထောက်လာယင် ပညာသင်ယူဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်ပါပြီလို့ အပြင်ဘက်ကပြောလိမ့်မယ်။ သင်က မတော်တဆ ကန့်လန့် ကာအပြင် ထွက်လိုက်ယင် သူထွက်ပြေးလို့ မန္တန်သင်ကြားရေးပျက်ပြားဖို့ ရှိပါတယ်”

“နားလည်ပါပြီ။ သူ့သိက္ခာကို စောင့်စည်းပါ့မယ်”

“ဒါပါပဲ၊ ကဲ.... သင်လဲ တနေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အိပ်ချင်ရောပေါ့၊ အနားယူပေတော့။ လိုအပ်သမျှကိုပြောပါ။ စီစဉ်ပေးပါ လိမ့်မယ်”

ပြောသင်း နေရာမှထကာ ပြန်သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ဥတေနက ခန်းမ ဆောင်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ပညာရလို့မူကြောင့် မိမိအား ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သည်မှအပ ဆုရင်ကြီး၏ဖော်ရွေမှု၊ လိုက်လျောမှုတို့ကြောင့် မိမိ၏ အကျဉ်းသားဘဝကိုပင် မေ့လျော့သယောင် ရှိခဲ့သည်။

[၁]

ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်ဝင်းတခုလုံးမှာ ဝါသုလဒတ္တာမထောက်ဘူးသောနေရာဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်၏။ ဥတေနကိုထားရှိသော ဧည့်ဆောင်ရိပ်သာသို့မူကား အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ပင် ထောက်ခဲ့ဘူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခု တခေါက် ထောက်လာရာ၌မူကား အတန်ငယ် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

အခြွေအရံကင်းမဲ့၍ ညဉ့်အမှောင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ နာမည် ကြီးသော ဘုရင်တပါးနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မဟုတ်စေကာမူ မန္တန်သင်ယူရန် အသံဖြင့် ဆက်ဆံရတော့မည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဧည့်ရိပ်သာအနီးသို့ ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်၍ပို့သည်။ အကျဉ်း သားကို ထားရာဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ရိပ်သာနန်းဆောင်အနီးတွင် အစောင့် များ ရှိကောင်းရှိမည်ဟု တွေးထင်ရသည်။

မန္တန်ကို လျှို့ဝှက်သင်ကြားရမည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လျှို့ဝှက်သင်ကြား မှုထက် ကြီးမားသော အခြားလျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုတရာ ရှိသေးအံ့ဟု ထင်မိသည်။ ဤဘုရင်ကို ဖမ်းမိလာသည့်အချိန်မှစ၍ အကြားအမြင်၊ အတွေ့အသိများ မှာ အားလုံး သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေချည့်ဖြစ်နေသည်။ ခမည်းတော်တို့တွင် မည်သည့်အကြံအစည်များ ရှိနေသည် မသိရ။ ကေန္တ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကြီးကျယ်သောကိစ္စ တစ်ခုတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု ဝါသု လဒတ္တာ စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ခမည်းတော် အစီအစဉ် အတိုင်းသာ လုပ်ရပေမည်။ မန္တန်သင်ကြားပြီးလျှင် မိမိတာဝန် ပြီးစီးမည်။

ဧည့်နန်းဆောင်ပေါ်သို့ ထောက်လာသော အခါ မီးရောင် ထင်းထင်း လင်းလင်းအောက်တွင် ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်၍ တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်

ရှိသော ကတ္တိပါကန့်လန့်ကာ အစိမ်းကြီး ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကန့်လန့်ကာနှင့်ကပ်၍ အလယ်လောက်တွင် ကော်ဇောကြီးတချပ်ပေါ်၌ ကတ္တိပါအနီကြီး တခု ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိထိုင်၍ မန္တန် သင်ယူရန် နေရာဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

အစီအစဉ်မှာ ထိုနေရာတွင်ထိုင်၍ မန္တန်သင်ယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မိမိက စတင်ပြောကြားလိုက်ရမည်။ ထို့နောက် တဘက်မှ ဥတေနဘုရင်က မန္တန်ကိုပို့ချပေးမည်။ မိမိက လိုက်ဆို့ ကျက်မှတ်ရမည်။

ခန်းဆောင်ကြီးတခုလုံးသည် အပ်ကျလျှင်ပင်ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိသော်လည်း ကန့်လန့်ကာတဘက်တွင် ဥတေနဘုရင် ရှိသည်ဟူသော အသိကြောင့် အနေကျသလို ဖြစ်နေမိသည်။ အချိန်မှာ မှောင်စသာသာ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဖြစ်၏။

ဤဘုရင်သည် ပညာတတ်၍ နာမည် ကြီးသော်လည်း ကုဋ္ဌ လူနူဟု ဆိုသည်။ ကုဋ္ဌပင်ဖြစ်စေကာမူ နာမည်ကြီးသောဘုရင်တပါးကို အခွင့်သာ ခိုက် တွေ့မြင်ရသော် ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟုလည်း အမျိုးသမီးတို့၏ စပ်စု တတ်သောညာဉ်အတိုင်း စဉ်းစားမိသည်။ ကုဋ္ဌအနာကြောင့် အမြင်မလှ၊ အဆင်းမလှ တကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော ဘုရင်ကို မိမိတို့ ပညာယူ ရမည့် ကျေးဇူးကြောင့် လူမြင် သူမြင် မဖြစ်ရန် ခမည်းတော်တို့ ဤမျှ လျှို့ဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

နေရာတွင်ထိုင်မိခိုက်မှာပင် တဘက်မှ တရှုပ်ရှုပ်လှုပ်ရှားလာသော ခြေသံ ကိုကြားရသည်။ မမြင်ရသော်လည်း ကန့်လန့်ကာ အလွှာကလေးသာ ခြား သဖြင့် နီးကပ်လွန်းလှသောခြေသံမှာ သူစိမ်းတဦး မိမိအနီးတွင် ရှိနေပါတ လား ဟူသော အသိကြောင့် ရင်ခုန်မိရသည်။ မိမိသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်မူတပါး ရှုံ့ကြောက်ရမည့်သူ တယောက်မှမရှိခဲ့ဘူးရာ လူကိုမမြင်ရ သော ဤနေရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် စိုးရွံ့နေရသနည်းဟုလည်း စဉ်းစား မိသည်။

“မန္တန်သင်ယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ”

ကြိုးစား၍ အသံထွက်လိုက်ရသည်။ အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်လှုပ် နေဟန် ရှိသည်။ အသံသာ မဟုတ်၊ ရှိခိုးထားသော လက်ဖျားကလေး များမှာလည်း မသိမသာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

“ရှိခိုးနေရဲ့လား” တဘက်မှအသံ။

“ခိုးပါသည်”

“မန္တန်သင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီဆရာ။ ရှိခိုးနေပါသည် ဆရာ
လို့ ပြန်ပြော”

“အို....ဘုရားသခင်”

ထွက်လာသောအသံမဟုတ်၊ ဝမ်းထဲမှ အံ့သြစွာဖြင့်တမ်းတလိုက်မိသော
စိတ်ကူးအသံ ဖြစ်သည်။ အသံရှင်သည် အကျဉ်းသားပင် ဖြစ်သော်လည်း
စိုးမိုး ထန်မာလှပါတကား။ ကိစ္စမရှိ၊ ပညာရှင်သည် ပညာယူတပည့်
အပေါ်၌ စိုးမိုးထန်မာသင့်ပါ၏။ သို့သော် အံ့သြရသည့် အခြားအကြောင်း
လည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းသည်ကား - အသံရှင်၏အသံသည် ဆရာ့အဟန်၊
လူကြီးအဟန် ဆောင်ထားသော်လည်း ယောက်ျားပျိုတယောက်၏ နုနယ်
လတ်ဆတ်သောအသံ ဖြစ်သည်။ အသံအတိုင်းသာဆိုပါလျှင် မျိုးရွယ် နုနယ်
သော လူငယ် လူချောတယောက် ဖြစ်ဖို့ ရှိသည်။

သို့သော် ကုဋ္ဌ ရောဂါရှင် ခရုသင်း လူဖြူတယောက်သည် မျိုးရွယ်သူ
ဖြစ်စေကာမူ လူချောတယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ လူမမြင်ရသေးသော
အသံကို ကြားရသောအခါ အသံရှင်ကို စိတ်ကူးရုပ် ဖော် ကြည့်တတ်သော
လူ သဘာဝအတိုင်း စိတ်ကူးလိုက်မိပြီးနောက် ဒေမည်းတော်၏ သင်ကြား
ချက်ကို သတိရလာသောကြောင့် စိတ်ကူးကို ပြင်လိုက်ရသည်။

“ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ပြင်ပြော”

“မန္တန် သင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာ”

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့။ ပညာဆိုတာ ရှိရှိသေသေ သဘောထားရတယ်။
ပညာကိုလဲ ရှိသေရတယ်၊ ဆရာကိုလဲ ရှိသေရတယ်။ ရှိခိုးနေရဲ့လား”

“ခိုးပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ သင်တော့မည်။ မသင်မီ အစအဆုံးတခေါက်ရွတ်ပြမယ်၊
နားထောင်”

အရှံဟရီ ပတ္တပင်္ဂဇံ၊ ပိဋက ဟရီဟရီ စ မာဟိန္ဒြ၊
ဗာဟိန္ဒြ၊ နရစန္ဒြ၊ ဩစန္ဒြ၊ ဘေဒါဟလာ ဂြဟာဂဇုသျှ
ဝိန္တာ မုဏိကော၊ ကြုံကြုံဘန္တုမေ၊ ဇယျမင်္ဂလံ။

“အဲဒါကို တပိုဒ်ချင်း ချပေးမယ်၊ ရအောင် လိုက်ဆိုရမယ်။ ကဲ—
လိုက်ဆို၊ အရှံ ဟရီ”

“အယံ ဟယ်”

“အယံ မဟုတ်ဘူးဟဲ့...အရှံလို့ လျှာလိပ်ပြီးဆို”

“အယံ”

“ဂါထာမန္တန် ရွတ်ဖတ်တယ်ဆိုတာ ဂရုလဟု အလေးအပေါ့ မှန်မှန် ကန်ကန်ပီပီသသ ရွတ်ဖတ်ရတယ်။ မရွတ်ယင်အလကားပဲ၊ ဘာမှ အစွမ်းရှိ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပီပီဆို အရှံလို့”

“အယံ”

“ဘယ်လိုလဲ နင်တို့သခင်က ပြောတော့ တော်လှချည့်ဆို။ ခုတော့ အကွာတောင် ပီပြင်အောင် မဆိုတတ်ပါလား”

“ဆိုမှမဆိုတတ်ပဲဟာ၊ ဆိုတတ်သလို ဆိုမှာပေါ့”

တဘက်မှ ထံသံမာန်သံကြောင့် ဝါသုလဒတ္တာ ဒေါလေးထလာသည်။

“ဆိုတတ်သလို ဆိုလို့မရဘူး၊ ပီအောင်ဆိုရမယ်။ လျှာရှိယင်ဆိုတတ်ရ မယ်။ လျှာလိပ်ပြီးဆို အရှံလို့”

“အယံ”

“လျှာက ဒေါလောက်ပဲထူရသလားဟင်...ကုန်းမ။ အစတလုံးထဲတောင် ဒေါလောက်ခက်နေယင် တပုဒ်လုံးကို နင် ဘယ်နှယ်လုပ်သင်မလဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ အချိန်တွေကုန်ရတော့မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ‘ကုန်းမ’လို့ ဆိုလိုက်တာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲရှိတာပဲ၊ နင့်ကိုမဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကို ဆိုရဦး မှာလဲ၊ ကုန်းမ-ကန်းမ”

ခမည်းတော်မယ်တော်မူတပါး မည်သူ့ သေးသေးတင်မှ မခံရစဖူး သော ဘုရင့်သမီးတော်၊ တနန်းတော်လုံး ဖူးဖူးမှုတ်ခံ အလိုလိုက် ခံရသူ ဖြစ်ခဲ့ရုံမက ပင်ကိုအားဖြင့်စိတ်ဆတ်သော ဝါသုလဒတ္တာအဖို့ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း တခွန်း အပြောခံလိုက်ရသောအခါ ထောင်၊စာနဲ့ဒေါသထွက်၍ ထိုင်နေရာမှပင် ရုတ်တရက် ထလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အမယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ကုဋ္ဌ ဘုရင်၊ အနုဘုရင် အကျဉ်းသားက များ ငါ့ကို ကုန်းမတဲ့၊ တန်းမတဲ့လား-ဟင်”

“အလို...ဘယ်သူ့ကိုလဲ ကုဋ္ဌဘုရင်လို့ ဆိုလိုက်တာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲရှိတာပဲ၊ နင့်ကိုမဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကို ဆိုရဦးမှာ လဲ၊ ကုဋ္ဌ-အနု”

သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်လည် ချေပလိုက်ရသောကြောင့် ကျေနပ် သထောင်ဖြစ်သွား၏။ သာမန်အချိန်၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်သာဆိုလျှင် မိမိအား

ဤမျှ စော်ကားမောက်မာလာသူအား လက်မရွံ့များကိုခေါ်၍အဖမ်းခိုင်းပြီးလျှင် မှတ်လောက် သားလောက်အောင် တုံ့ပြန်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် သူ့ပညာကြောင့် သူ့ကိုကျိုးရချိန်တွင် ပညာရှင်ဘုရင်တပါးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှနှင့်ပင် သည်းခံလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် မိမိအသံအဆုံးတွင်ပင် ခြေသံပြင်းပြင်းနှစ်ချက်မျှ ရှေ့သို့တိုးလာသံကို ကြားရသင်း“သယ်-ဒီစာန်းမ ငါ့ကိုများ”ဟူသောဒေါသသံနှင့်အတူ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဥတေနက ဗျန်းကနဲ ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား အနီးကပ်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြရာက ပထမသော် နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ဒေါသ မျက်နှာထားများ ဖြစ်နေခဲ့ကြသော်လည်း တဦးနှင့်တဦး တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဥတေနက “အလို...အလို၊ ဘယ်လိုများပါလိမ့်” ဟူသော သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အာမေခိုက်သံနှင့်အတူ ဝါသုဒတ္တာအဖို့လည်း အံ့အားသင့်လွန်းလှသဖြင့် ဥတေန၏ မျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်သင်း ရှက်ရွံ့နေဟန်၊ တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် “အို-အို” ဟူသော မပွင့်တပွင့်အသံမျှင်းကလေးသာထွက်နေမိတော့သည်။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်သည်ဖြစ်စေ ယောက်ျားတသာ စတင်ရမည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဗျာ၊ အထင်နဲ့အမြင် အကြားနဲ့အတွေ့က ကွာလှချည့်လား။ ဘုရင်ကြီးပြောတော့ ကုန်းမတဲ့၊ ကုန်းမတဲ့။ အမြင်ကျတော့ ချောလှ၊ လှလှချည့်လား။ မသိလို့ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ပြောမိတာကို သည်းခံပါဗျာနော်။ နှမကဘယ်သူပါလိမ့်”

“ဘုရင့်သမီးတော် ဝါသုဒတ္တာပါ။ နှမတော်ကိုလဲ ဥတေနဘုရင်ဟာ ကုဋ္ဌ-တကိုယ်လုံး ရောဂါတွေစွဲနေတဲ့သူလို့ ခမည်းတော်က ပြောထားလို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောမိတာပါ။ အခုတော့....”

“အခုတော့....ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆုံးအောင်ပြောလေ”

“နှမတော်တို့ အရင်ကြားထားတဲ့အတိုင်း မှန်နေလို့ပေါ့”

“ဘယ်လိုများ ကြားထားပါလိမ့်ဗျာ”

“ဥတေနဘုရင်ဆိုတာ၊ အဲ-အဲ အခုမြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ကြားခဲ့တာပေါ့။ ခမည်းတော်ကို မေးကြည့်တော့ ခမည်းတော်က မုသားပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်....”

“ကဲ....ကဲ အခြေအနေက တမျိုးဖြစ်သွားပြီ။ ကန့်လန့်တာ အတွင်းဘက်ကိုဝင်ပါ။ အပြင်ဘက်မှာဆိုတော့ တစုံတယောက်မြင်သွားယင် မကောင်း

ပါဘူး”ဟု ဆိုကာ လက်ကိုဆွဲလိုက်သောအခါ ဝါသုလဒတ္တက အတွင်း ဘက်သို့ အလိုက်သင့် ပါလာသည်။

အတွင်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ လက်ကိုမလွှတ်ပဲ “နှမတော်ကိုမြင်လိုက် ရကတည်းက အရူးအမူး ချစ်မိသွားပါပြီ”ဟု ချစ်ရေးဆိုလိုက်သည်။

“မြန်လှချည့်လားမောင်တော်။ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလို အခွင့်ကြုံလာ ယင် ဒီလိုချည့် ဖြစ်ကြမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“မောင်တော်က လူငယ်ဘုရင်ပေမယ့် မုသား မပြောတတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုး သားသား ပြောတာပဲ။ တကယ်လို့ နှမကသာ အလိုတူမယ်ဆိုယင် နှမတော် ဟာ မောင်တော်ရဲ့ တောင်ညာစံ အဂ္ဂမဟေသီပါပဲ”

“အဂ္ဂမဟေသီတွေ ဘာတွေ ထားပါဦး။ မောင်တော်ဟာ ဥဇ္ဇနီရဲ့ အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ သတိပြုပါဦး”

“ဒါကတော့ လွတ်အောင် ကြိုးစားရပေမှာပေါ့။ မကြိုးစားလဲ နှမရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးက သက်ညှာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရပါတယ်”

“မထင်နဲ့နော်။ ခမည်းတော်က သိပ်ပရိယာယ်များတယ်။ သူ့ကောင်းကို ကြားတာနဲ့၊ သူ့မျက်နှာကိုမြင်တာနဲ့ မယုံရဘူး”

“နှမတော်က ပိုသိမှာပေါ့လေ။ မောင်တော့်ကိုချစ်ယင်၊ နှမတော်ရဲ့ နောင်ရေးကို လိုလားယင် နှမတော်ကလဲ အကြံအစည် ထုတ်ဦးပေါ့။ မောင်တော်ရော နှမတော်ပါ လွတ်မြောက်ရေး အတူကြိုးစားကြတာပေါ့”

“နှမတော်ကို အဂ္ဂမဟေသီနေရာမှာ ထားမယ်ဆိုတာ တကယ့်စိတ်စေတ နာနဲ့ ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်တော်”

“မောင်တော်ဟာ ဝမ်းထဲတမျိုး၊ အပြင်တမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြော တတ် မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ဝမ်းထဲမပါယင် ဘယ်တော့မှ နှုတ်က ပြောလေ့ မရှိပါဘူး။ ပြောပြီးယင်လဲ အသက်ကို စွန့်ရဦးတော့ ဘယ်တော့မှ မဖျက် တတ်ပါဘူး။ နှမတော်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်၊ မေတ္တာသက်ဝင်လို့ အလေး အနက် ပြောလိုက်တဲ့ စကားပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် မောင်တော်လွတ်မြောက်ရေးကို နှမတော် ကြံစည်ပါ မယ်။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ မောင်တော်က ဟန်မပျက် သာ အေးကေးဆေးဆေး စံနေတော်မူပါ”

[၂]

နောက်တနေ့ ညနေစောင်းတွင် ဘုရင်ကြီး၏ အဆောင်သို့ ဝါသုလဒတ္တက
ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဘုရင်ကြီးက သမီး၏နဖူးပြင်ကို ထုံးစံအတိုင်း
နမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သမီးတွင် တိတ်တဆိတ် ပြောရောစကား ပါလာ
သည်ကို အမူအရာမြင်ရခြင်းဖြင့် သိသာသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခြံအရံများအား
ဘုရင်ကြီးက လက်ပြလိုက်သောအခါ အားလုံးပင် ခန်းဆောင်အပြင်သို့
ထွက်သွားကြသည်။

“ဆိုပါအုံး သမီး။ ။ မန္တန်သင်ကြားရေး အတော်ခရီးရောက်ပြီလား”

“သိပ်ခက်တာပဲ ခမည်းတော်။ သမီးဖြင့် တရက်ထဲနဲ့ စိတ်ကိုကုန်ရော”

“အဖိုးတန်ပညာ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုတာ လွယ်တယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ”

“သူ့မန္တန်က ရှည်လဲရှည်တယ်၊ အဆိုရ အရွတ်ရလဲ သိပ်ခက်တာပဲ။

မနေ့ညက ရွှေဆုံးတပိုဒ်ထဲကို သင်ကြားရုံနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ သမီး”

“ပီးတော့ တဘက်မှာ ကုဋ္ဌလူနုကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိနေတော့
နေရထိုင်ရတာ တထိတ်ထိတ်နဲ့၊ စိတ်မလုံဘူး”

“ကန့်လန့်ကာ ခြားထားတာပဲ၊ နေသာမှီတယ်”

“ကိုယ်က ပညာလိုချင်တဲ့သူဆိုတော့ ကြိုးစား သည်းခံပြီး သင်ယူရမှာ
ပေါ့၊ ဒါထက် မန္တန်သင်ကြားမှုမှာ သူ့ဘက်ကတောင်းဆိုချက်တခု ပါလာ
တယ်။ အဲဒါလျှောက်ချင်လို့ ခမည်းတော်ဆီ လာခဲ့တာ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မန္တန်သင်ကြားတဲ့အလုပ်မှာ ဆေးပင်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု၊ နက္ခတ်ကြည့်မှု
ဆိုတဲ့ ပရိယာယ် အဆောင်အယောင်တွေ လုပ်ဖို့ရှိသတဲ့။ အဲဒါတွေ ပြည့်စုံမှု
သင်ကြားမှု အောင်မြင်မတဲ့၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ဆင်တစီးနဲ့
အချိန်မရွေး နန်းတော်အပြင်ကို ထွက်ဖို့ ဝင်ဖို့ အခွင့်လိုချင်သတဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ရပ်၍ စဉ်းစား၏။
ဟန်ဆောင် စဉ်းစားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်သော်ကား မိမိ စီမံကိန်း
အတွက် တံခါးတချပ် ပွင့်လာပြန်သည်ကို ကျေနပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော် သမီးကိုသိစေ၍ မဖြစ်ပေ။

“ဒါကတော့ ထွက်ပြေးဖို့အတွက် အကြံအစည် လုပ်ပြီထင်တယ်”

“ထင်စရာပါပဲ၊ နို့ပေမယ့် သမီးတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။ သူဟာ
အကျဉ်းသားပေမယ့် အသက်ထက် ကင်္ဂါကို” လေးစားမယ့်သူလို့ သမီး

ထင်တယ်။ ပီးတော့ သူထွက်ပြေးမယ်ဆိုအုံးတော့၊ ဥဇ္ဇေနီ ဝန်းကျင်မှာ သမီးတို့ အင်အားက အပြည့်ရှိနေတာပဲဟာ”

“သမီး ယုံသလား”

“ယုံတယ် ခမည်းတော်။ ။မယုံရင်လဲ မန္တန် သင်ကြားရေးဟာ ခရီး ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကို နက်ဖြန် သူ့ကို ပေးထား မယ်၊ ဆင်ကို ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ သူ့ အဖို့လွယ်ကူပါလိမ့်မယ်။ မြောက် ဘက် တံခါးမူးကိုလဲ အချိန်မရွေး သူဝင်ထွက်နိုင်ဖို့အမိန့်ပေးထားခဲ့မယ်”

“ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့ ခမည်းတော်က ဘယ်သွားအုံးမလို့လဲ”

“ခမည်းတော်တို့ နက်ဖြန် တောကစားထွက်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထား တယ်။ သုံးလေးရက် ကြာချင် ကြာမယ်။ တပတ်လောက် ကြာချင် ကြာ မယ်။ ဒီအတွင်းမှာ သမီးက မန္တန်သင်ကြားရေး ပြီးစီးအောင် လုပ်ထား ပေါ့”

“စိတ်ချပါ ခမည်းတော်”

[၃]

ဝါသုလဒတ္တာ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာခဲ့သည်။ မိမိ စိတ်ကူး အစီအစဉ်များ အလိုက်သင့် အဆင်ပြေလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ခွင့်ကိုလည်း ရပြီ။ ဆင်တစီး ကိုလည်း ရပြီ။ ရိုးရိုးဆင်မဟုတ်၊ ခမည်းတော်လက်သုံး အစွမ်းကောင်း သီးသန့် ဆင်ကိုပင် ခံရသည်။ ထို့ထက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကား - ဤရက် များအတွင်း ခမည်းတော်တို့ နေ့ရက်အတန်ကြာမျှ တောကစား ထွက်ကြ မည်ဆိုရာ မိမိတို့ ကြံစည်ချင်သလိုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြံစည်လုပ်ကိုင် နိုင်မည်ကြောင့် ဖြစ်၏။

ခမည်းတော် တောကစားထွက်မည်ဆိုလျှင် စစ်ဘက်၊ နယ်ဘက်မှအရေး ပါသူများ လိုက်ပါကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အကြံအစည်အတွက် ဆယ်ရေး တရေး အခက်အခဲရှိလာသည် ဆိုဦးတော့၊ ဥဇ္ဇေနီ အတွင်း အရေးပါသူ များ မရှိချိန်ဖြစ်၍ အသက်ရှူပေါက် များစွာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ် သည်။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်၏ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်ငါးမျိုးမှာ ဥဇ္ဇေနီတွင်သာမဟုတ်၊ နိုင်ငံအနှံ့ပင် နာမည်ကြီးလှ၏။ ခင်နှစ်စီး၊ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ခြေမြန်

တော် တဦးတို့ဖြစ်ကြ၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ၏ သီးသန့်ယာဉ်များဖြစ်၍ အခြား
နေရာတွင် မသုံးရ။ ဘုရင်ကြီး အသုံးလိုမှ လိုအပ် သလို အသုံးပြုသော
ယာဉ်များ ဖြစ်သည်။

ဘဒ္ဒဝတီဆင်မသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ၄၀၀ ဆယ်တိုင် သွားနိုင်၏။
ကာက မည်သော ကျွန်သည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ၁၀၀၀ ခြောက်ဆယ်တိုင် သွား
နိုင်၏။ စေလကဠိနှင့် မုဉ္ဇကသီ မည်သော မြင်း နှစ်ကောင်သည် တနေ့
လျှင် ယူဇနာ ၁၀၀၀ တရာတိုင် သွားနိုင်၏။ နာဠာဂီရိ မည်သော ဆင်ကြီးသည်
ကား ယူဇနာ ၁၀၀၀ တရာနှစ်ဆယ်တိုင်အထိ သွားနိုင်သည်။

နာမည်ကြီးသော်လည်း သူတို့ကို ခြေဆန့်လက်ဆန့် ကျွေးမွေးပြုစုထား
သည်မှတစ်ပါး အသုံးပြုသည်ကိုတွေ့ရခဲ့သည်။ တမြန်တလောက ရာဇဂြိုဟ်၏
သမားတော်ကြီး ဆရာဇိဝကသည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတ၏ ရောဂါကို ဆေးလာ
ကုယင်း အဆင်မပြေ၍ ထွက်ပြေးရာတွင် ခြေမြန်တော်ကာကအား အသုံး
ပြုသည်ကိုသာ တွေ့ရဘူး၏။

ခမည်းတော်၏ ယင်းကိုယ်ပိုင် အစွမ်းကြီးယာဉ်ငါးမျိုး အနက်မှ မိမိ
မမျှော်လင့်ပဲ ဘဒ္ဒဝတီကိုပင် အသုံးပြုခွင့် ပေးလိုက်၍ ဝမ်းသာရသည်။

နောက်တနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် မန္တန် အသင် ရောက်လာသော အခါ
ဝါသုလဒတ္တာနှင့်အတူ အိတ်ကြီး နှစ်အိတ် ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။
အိတ်ကြီးများကို မင်းမှုထမ်းနှစ်ယောက်က ထမ်းယူလာခဲ့ပြီးနောက် ညွှန်
ခန်း တနေရာတွင် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်သွားကြသည်။ အဆောင်တွင်
တယောက်မျှ မရှိသောအခါ ကန့်လန့်ကာ အတွင်းသို့ အတုံအဆိုင်း မရှိ
ဝါသုလဒတ္တာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဥတေနကအဆင်သင့်ဆီကြိုပွေ့ပိုက်၏။

“မျှော်နေလိုက်ရတာ နှမတော်။ ။မနေ့က ဘာဖြစ်လို့မလာတာလဲ”

“အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေရတယ်။ အစီအစဉ်အစိုင်း ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာ
လဲ စောင့်ကြည့်ရသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တရက် လစ်ဟင်း သွားရပါ
တယ် မောင်တော်”

“ဘယ်လို အစီအစဉ်တွေလဲ နှမတော်။ သိချင်လှပြီ”

“ပြောပါမယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

“အိတ်ကြီးနှစ်အိတ် ယူလာတာတွေရပါလား။ ဘာအိတ်တွေများလဲ”

“မောင်တော်ကို ဆရာစား ပေးဆက်ဖို့ ရတနာအိတ်တွေပေါ့”

“မလိုပါဘူး နှမတော်။ ကောသဗ္ဗိမှာ ရတနာတွေ ပေါများလှပါ
တယ်။ နှမတော်ကို ရတနာပုံပေါ်မှာတောင် တင်ထားမှာပါ”

“အော်....ယောက်ျား - ယောက်ျား၊ အရေးဟဲ့ဆို အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ရှေးနိတိဆရာတွေက အရေးကြုံလှာယင် မိန်းမကိုတိုင်ပင်ရမယ်လို့ ဆိုကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်ကလောက် ပညာရှိ အစွမ်းထက်တဲ့ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်မိန်းမနဲ့စပ်မိလာယင် အကြံတုံးအစွမ်းတုံး ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲတဲ့”

“ဒီနေ့တော့ မောင်တော်က မသင်ရဘူး။ နှမတော်ဆီမှာပဲ သင်တန်း တက်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“တော်ပါပြီ၊ မောင်တောင့်မန္တန်ကြီးကိုလဲ မသင်ချင်တော့ပါဘူး၊ အဆို ရခက်လိုက်တာ လွန်ရော၊ အယ့်....ဟယ်”

“မသင်ချင်လဲနေပါ။ သင်ချင်လဲကေးမို့ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး သင်ယူပေါ့၊ ပညာကိုတော့ မပုတ်ခတ်ကောင်းဘူးနော်”

“ပျော်လို့ ရယ်စရာပြောတာပါ မောင်တော်၊ မန္တန်က မောင်တော်တို့၊ ခမည်းတော်တို့မှာသာ အသုံးဝင်မှာပါ။ နှမတော်အဖို့ ဘာအသုံးဝင်မှာ တဲ့လဲ”

“ထားပါတော့၊ ဘာတွေ ကြံစည်ပြီး စီစဉ် လာခဲ့တယ် ဆိုတာလဲ ပြောပါအုံး”

“ခမည်းတော်နဲ့တွေ့ပြီးပြီ။ မောင်တောင့်မှာ မန္တန် သင်ကြားမှုအတွက် ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေလိုတယ်။ နက္ခတ်တာရာကြည့်ဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ယာဉ်တစီးနဲ့ ဥဇ္ဇေနီကို အချိန်မရွေးဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုတော့ အကုန်လုံး ခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

“လွယ်လှချည့်လား၊ မောင်တော်တို့ကို မယုံသင်္ကာ မရှိဘူးလား”

“ရှိချင်လဲ ရှိမှာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် သူ့အင်အားသူယုံလို့ ခွင့်ပြုတာပေါ့။ ခွင့်ပြုတာမှ ရိုးရိုးတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ခမည်းတော်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဘဒ္ဒဝတီကို အသုံးပြုဖို့အထိ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

“နှမတော် အစွမ်းထက်လှချည့်လား”

“ဒါတွင်မကသေးဘူး။ ခမည်းတော်တို့ ဒီကနေ့ တောကစားထွက်သွား ကြပြီ။ ဒီလို တချို့ထွက်ယင် အနည်းဆုံး ရက်သတ္တပတ်တော့ ကြာစမြဲပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ မောင်တော်တို့ နှမတော်တို့ ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အသာဆုံး အချိန်ပဲ။ ပြီးတော့အခွင့်သာလိုက်ပုံက နှမတော်တို့ပြေးယင်ကောသမ္မိရှိရာ မြောက်ဘက်ကို ပြေးရမယ်မဟုတ်လား။ ခမည်းတော်တို့က တောင်ဘက်ကို တောကစားထွက်ကြတယ်။ အဲဒါတွေစုံစမ်းနေလို့ မနေ့က မလာဖြစ်တာ”

“ပြေးမယ့်အတူတူ ဘာဖြစ်လို့ ဘဒ္ဒဝတီကို ယူခဲ့ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နာဠာဂီရိကြီးကို မတောင်းဆိုခဲ့ရတာလဲ”

“အမယ်၊ မောင်တော်က ဥဇ္ဇေနီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေတောင် သိနေပါကလား”

“ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်မဟုတ်ပါဘူး။ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ နိုင်ငံတကာ သိနေတဲ့အချက်ပါ။ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာမျိုးဟာ လျှို့ဝှက်သူတွေကကိုယ်ဟာကိုယ် လျှို့ဝှက်တယ်ထင်နေလေမယ့် အများ သိနေကြတာချည်းပါပဲ။ ပြီးတော့ ဘုရင်ဆိုတာ နိုင်ငံတခုအနေနဲ့လဲ အကြောင်းရှိယင် အသုံးပြုနိုင်အောင် နိုင်ငံတကာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိအောင် ကြိုးစားပါရတယ်”

“နာဠာဂီရိကြီးကို တောင်းဆိုဖို့ သတိရပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က ဟန်လုပ်ထားရတယ်လေ။ ဟန်မလုပ်ယင် ကိုယ့်အကြံအစည် ပေါ်သွားမှကို စိုးရိမ်ရတာကိုး။ ဘဒ္ဒဝတီနဲ့လဲ နှမတော်တို့အဖို့ လုံလောက်ပါတယ်။ ဒါလောက်တော့ စွန့်စားကြရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ နှမတော်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ ရေပက်မဝင် ဆိုရလောက်အောင် ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီနေ့ညပဲ မောင်တော်တို့ ထွက်ပြေးမှာလား”

“ဒါလောက် အရင်မလိုနဲ့အုံးလေ။ ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဆိုတာ ရှိသေးတယ် မှတ်လား။ နက်ဖြန်မောင်တော်က ဘဒ္ဒဝတီနဲ့ဆေးမြစ်ရှာထွက်။ ပြီးတော့ ပြန်လာ။ သဘက်ခါကိုလဲ ထွက်ပြီးတော့ ပြန်ဝင်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် အယုံသွင်းလိုက်ယင် ရှိနေတဲ့အစောင့်အရှောက်တွေ သံသယ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ နောက်တရက်ကျမှ မောင်တော်ရော ဟိုအိတ်နှစ်အိတ်ကို ဆင်ပေါ်တင်၊ တချိုးထဲထွက်”

“အိတ်နှစ်အိတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရတနာတွေလေ။ တအိတ်ထဲမှာ ငွေတွေ၊ တအိတ်ထဲမှာ ရွှေတွေ။ ထွက်ပြေးလို့ မတော်တဆ လိုက်လာသူတွေရှိယင် အဲဒီ ရတနာတွေကို ဆင်ပေါ်ကနေကြဲချ၊ လိုက်လာတဲ့ သူတွေ ရတနာတွေ ကောက်ယင်းနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့”

“ကောင်းလိုက်တဲ့အစီအစဉ်ဗျာ၊ နှမတော်ဟာ အဂ္ဂမဟေသီ နေရာနဲ့ တကယ့်ကိုထိုက်တန်လှပါပေတယ်။ အဂ္ဂမဟေသီမြှောက်မယ်လို့ အရင်ပြောတာက အချစ်စိတ်ကြောင့် ပြောခဲ့တာ၊ အခုတော့ တကယ့်ကိုထိုက်တန်တဲ့သူလေးမို့ အလေးအနက် ဖြစ်လာပါတယ်”

“သိပ်လဲ မမြောက်နဲ့လေ”

“မြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရင်ကတော်၊ အကြီးအကဲကတော်၊ အဂ္ဂမဟေသီဆိုတာဟာ အကြီးအကဲရဲ့ တာဝန်ကို တစိတ်တဒေသ ထမ်းဆောင်ရသူလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အကြီးအကဲကတော်ဟန်ယင် နိုင်ငံသာကယ်၊ အကြီးအကဲကတော် မဟန်ယင် နိုင်ငံနာတယ်”

“နားဝင်ချိုလိုက်ပါဘိ မောင်တော်ရယ်”

【 ၄ 】

နောက်တနေ့တွင် ဝါလသုဒတ္တာ၏ အစီအစဉ်အရ ဘဒ္ဒဝတီကို ကကြီးတန်ဆာဆင်၍ ဆင်တင်းကုင်မှ ဥတေန၏ ညွှနန်းဆောင် အနီးသို့ ရွှေပြောင်းထားရသည်။ အသုံးပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည်ဖြစ်စေ နေ့တိုင်း ညွှနန်းဆောင်အနီးတွင် ထားရန်ဖြစ်သည်။

အမ္မနိအားဖြင့် ဆင်ဟူသည် သူ့ကိုအသုံးပြုရန်အတွက် နိုင်နင်းယဉ်ပါးအောင် လေ့ကျင့်ထားပြီးသော ဆင်ထိန်းဦးစီးလိုသည်။ လူစိမ်းတယောက် ဝင်ရောက် ကိုင်တွယ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ဥတေန ဘုရင်အဖို့မူ မွေးကတည်းကပင် တောထဲတွင် ဆင်များဖြင့် ကျင်ဝင်နားလည်သူဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိကန္တ ဆင်နိုင်မန္တန်၏ အရှိန်အစော်ကြောင့်လည်းကောင်း ယဉ်ကျေးအောင် သင်ကြားထားပြီးသော မင်းစီးဆင်ကိုအပထား၍ တောတွင်းမှ ဆင်ရိုင်းကြီးများပင်လျှင် ဘုရင် ဥတေနအဖို့ ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် အသားကျပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဘဒ္ဒဝတီကိုလှပစွာစီး၍ မြောက်တံခါးမှ ထွက်၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဆေးပင်ဆေးမြစ်အဖြစ် တွေ့ကရာ အပင်မျိုးစုံကို တင်ကာ ပြန်ဝင်လာ၏။ ထိုအချိန်သည်ကား ဘုရင်ဥတေနအား နီးစပ်ရာ လူအများက စတင်တွေ့ရှိကြရသော အချိန်ဖြစ်ရာ ပျိုရွယ်လှပ၍ နာမည်ကျော် မင်းစီးဆင်ကြီးကို နိုင်နင်းကျင်လည်စွာ အသုံးပြုနိုင်သော ဥတေန ဘုရင်ကို သုံးခေါက်မျှ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်၊ သွားလိုက်ပြန်လိုက်နှင့် ရင်သပ်ရှုမော တွေ့ကြရသည်။

စတုတ္ထနေ့ မြို့တံခါးမှအထွက်တွင်မူ ခါတိုင်းထက် ခပ်သွက်သွက် မောင်းနှင်လာသော ဘဒ္ဒဝတီ၏ ကျောပေါ် ဆင်ပေါင်း အတွင်း၌ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာပါ ပါရှိလာသည်ကို အစောင့်အမှုထမ်းတို့ တွေ့ရှိကြရသောအခါ ဥတေနထံတွင် ဝါသုလဒတ္တာက မန္တန်သင်ကြားနေသည်ဟု တဖန်

တစ ကြားသိထားရသော မင်းမှုထမ်းတို့အဖို့ ပထမတွင် ၉၀၀၉၀၇ ခုနှစ်
ရာက မသင်္ကာဖွယ်အမှုအရာတို့ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖမ်းဆီးလိုသော်
လည်း သမီးတော်ကိုယ်တိုင်၏ အရေးအခင်း ဖြစ်သည်လည်းတကြောင်း၊
ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် အခွင့်အရေးပေးထားသူလည်းဖြစ်၍ မဖမ်း
ဆီးပဲ ဘုရင်ကြီးတောကစားရာ တောနန်းဆီသို့သာ ခြေမြန်တော်မူား
လွှတ်၍ အမိန့်နာခံရသည်။

“မှန်လှာ။ အကျဉ်းသား ဥတေနဘုရင်ဟာ ရွှေနန်းရှင် တောကစား
ထွက်တဲ့ရက်ကစပြီး ဘဒ္ဒဝတီနဲ့ ဆေးပင်အရှာ ခိုပြီး မြို့ပြင် ထွက်ပါတယ်
ဘုရား”

“ငါပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်ပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”
“ဒီနေ့တော့ မြို့ပြင်ထွက်ရာမှ ဆင်ပေါ်မှာ သမီးတော်ကိုပါ တွေ့ရလို့
မသင်္ကာလို့ လာရောက်အမိန့်နာခံကြောင်းပါ”

“ဟေ... ငါ အထင်သားပဲ၊ မင်းတို့ လိုက်မဖမ်းဘူးလား”
“သမီးတော် အရေးအခင်းဖြစ်နေတော့ မဆုံးဖြတ်ဝံ့လို့ အမိန့်လာနာခံ
ရကြောင်းပါ ဘုရား”

“လိုက်-လိုက်၊ ချက်ချင်းလိုက် မြို့ပြင်မှာ ဆေးပင်ရှာနေတယ်ဆိုယင်လဲ
ဖမ်းပြီးခေါ်ခွဲ၊ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုယင်လဲ မမိမချင်းလိုက်။ တွေ့ရာနေရာမှာ
ဖမ်းပြီး ပြန်ခေါ်ခွဲ သွားကြ”

ခြေမြန်တော်မူမည့်အခါ ချက်ချင်းထ၍ အသေ့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်
နှင့်မြောက် လွန်းထိုးသလို တကျော့ပြန်၍လိုက်ကြရမည်ဖြစ်၍ မိဖုရားလည်း
သို့သော် အမိန့်တော်ဖြစ်၍ မိလိုမိငြား အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ လိုက်ကြ
ရပေမည်။

မင်းမှုထမ်းများအဖို့ သံသယစိတ်နှင့် မရှင်းမလင်း ဖြစ်ကြရသည်ကား
ဥတေနဘုရင်နှင့် သမီးတော်တို့သည် အစွမ်းကောင်းသော ဘုရင့် သီးသန့်
ယာဉ်ဘဒ္ဒဝတီဖြင့် ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်ရာ အစောကြီးကပင် အချိန်ဦး၍
ထွက်သွားကြသူများကို တောင်နှင့်မြောက် ဤမျှတကျော့ပြန်၍ အမိလိုက်
ကြရမည်ဖြစ်ပါလျက် ဘဒ္ဒဝတီထက် ပို၍လျင်မြန်၊ ပို၍စွမ်းသော သီးသန့်
ယာဉ် နာဠာဂီရိဆင်ကြီး၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်စီးကို အသုံးပြုရန် အဘယ်
ကြောင့် အမိန့်မပေးပါသနည်းဟူသော သံသယပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင့်သီးသန့်ယာဉ်များကို ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် အမိန့်မပေးပဲနှင့် မည်
သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ သုံးစွဲနိုင်ခွင့်မရှိပေ။ အလားတူ ဆရာ

ဇီဝက ထွက်ပြေးခဲ့သောကိစ္စတွင် ခြေမြန်တော် ကာကကို အသုံးပြုခဲ့သော
ကြောင့် မိခဲ့သောထုံးရှိပါလျက် ယခုကိစ္စတွင် ခြေမြန်တော်ကာကကိုလည်း
အသုံးပြုရန် အမိန့်မပေးခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ဖြင့် ဝန်ထမ်းများ၊ အထူးသဖြင့်
အကြီးအကဲများစိတ်တွင် အမိန့်တော်ကြောင့်သာ လိုက်ကြရ၍ ဖွင့်၍ပင်
မပြောဝံ့ကြသော်လည်း ဥတေနကိုဖမ်းဆီးခဲ့စဉ် အချိန်မှစ၍ အဆင်တမျိုး၊
အမြင်တမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသော အကြောင်းရပ်များကိုလည်း သတိရကြကာ
သံသယ စိတ်ကလေးများ တွဲခိုလျက်ရှိခဲ့ကြပေသည်။

မိမိတို့က ဥဇ္ဇေနီမှ အချိန်များစွာစော၍ ထွက်ခဲ့ကြသောကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ အကယ်၍ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးကြမည်ဆိုဦးတော့၊ တောကစား
ထွက်လျက်ရှိသော ခမည်းတော်ထံသို့ သွားရောက်၍ အမိန့်နာခံရဦးမည်ဟု
အတွင်းရေးကို အစဉ်းသိသော ဝါသုလဒတ္တာ၏ အကြံပေး စကားကြောင့်
လည်းကောင်း၊ ဆင်လည်း သက်သာ၍ နှမတော်လည်း မမောစေရန်
လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော မည်သည့် အရိပ် အခြေကိုမှ
မတွေ့၍လည်းကောင်း ဥတေနနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့သည် ဘဒ္ဒဝတီကိုခပ်မှန်
မှန်စီး၍သာထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင်ရေအိုင်တွေသောနေရာ၌ ဘဒ္ဒဝတီ
ကို ရေတိုက်ယင်း တထောက်တနားပင် နားနေခဲ့ကြပေသေးသည်။

ဥဇ္ဇေနီနိုင်ငံနှင့် ကောသမ္ဗီနိုင်ငံတို့သည် မဝေးကွာလှပေ။ ဆင်နှင့် ဆို
လျှင် နေ့ဝက်ခရီးမျှ ဖြစ်သည်။ ဆရာဇီဝက ထွက်ပြေးစဉ်က ဤဘဒ္ဒဝတီ
ဖြင့်ပင် ဥဇ္ဇေနီမှ နံနက်စောစောထွက်ခဲ့ရာ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ဥဇ္ဇေနီ နှစ်နိုင်ငံ
အကြားတွင်ရှိသော ဥတေန ဘုရင်၏ ကောသမ္ဗီတွင် နံနက်စာ စားခိုက်
နောက်မှလိုက်လာသော ခြေမြန်တော် ကာက မိခဲ့သည်။ ဆရာဇီဝကက
ပြန်ပေးလိုက်၍သာ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်လက်သို့ ဤဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မကြီး ပြန်လည်
ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် မိမိကို ဥဇ္ဇေနီဘုရင်က ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ်အချိန်၌ မိမိတပ်မှကွဲ၍
ထွက်လာခဲ့သော ကောသမ္ဗီနိုင်ငံအစပ် တောတန်းကိုမနီးမဝေးတွင်လှမ်း၍
မြင်ရသောနေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ နောက်မှလိုက်လာသော ဥဇ္ဇေနီ
မြင်းသည်တော်များကို နောက်ပိုင်းမှစီးသော ဝါသုလဒတ္တာက လှမ်း၍
မြင်ရသောကြောင့် -

“မောင်တော်ရေ.... ဘဒ္ဒဝတီကို အသေ့ နှင်ပေတော့၊ ရန်သူတွေ
နောက်ထလိုက်လာကြပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး နှမတော်။ ရွှေကမြင်ရတဲ့တောတန်းဟာ မောင်တော်
တို့ ကောသမ္ဗိနယ်စပ်ပါပဲ နယ်စပ်မှာ ကောသမ္ဗိ တပ်သားတွေက မောင်
တော်ကို စောင့်မျှော်နေကြမှာ သေချာပါတယ်။ ဟောဟိုမှာ ဆင်တွေ
မြင်းတွေ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ကိုတောင် မြင်နေရပြီ”

“အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ လွတ်ယင် ပိုကောင်းတာပေါ့ မောင်တော်”

ဥဇ္ဇေနီနှင့် ကောသမ္ဗိလမ်းမကြီးမှာ ကုန်သည် ယာဉ်မျိုးစုံတို့ သွားရာ
လမ်းဖြစ်သောကြောင့် ထင်းထင်းကြီး ဖြောင့်ဖြူ ချောမောလျက် ရှိ၏။
ရှေ့တွင် ဘဒ္ဒဝတီ ထီးထီးမားမားကြီးကို မြင်ရသောအခါ ဥဇ္ဇေနီ ရဲမက်
တို့ အားသွန်၍ လိုက်လာကြသောကြောင့် နီးကပ်လာသယောင် ရှိသည်။

ဤနေရာတွင် ဝါသုလဒတ္တာက အိတ်များကိုဖွင့်၍ ရွှေတုံးရွှေခဲ၊ ငွေတုံး
ငွေခဲများကို ကြဲချလိုက်သောအခါ နေရောင်တွင် ရွှေတုံးရွှေခဲကလေးများ
သည် ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ခင်းထားသည့်ပမာ ဝင်းဝင်းလက်လက် ပြန့်ကြဲ
လျက် ရှိ၏။ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော ဥဇ္ဇေနီ ရဲမက်များကလည်း
ဆင်ပေါ်မှ ကြဲချနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နေရောင်တွင် တလက်လက်
ဝဲပျံ့၍ကျလာသော ရတနာများကိုလည်းကောင်း လှမ်း၍ မြင်ကြရသည်။
သင်းတို့သည် ရတနာများကို ဆင်း၍ မကောက်ပဲ နေနိုင်ကြမည်လော။

ဝါသုလဒတ္တာ၏ အတွေးသည် မှန်၏။ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိသော ရတနာ
များကို တွေ့ရသောအခါ ဥဇ္ဇေနီ ရဲမက်များသည် အလှအယက် ဆင်း၍
ကောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတုံး ရွှေခဲကလေးများသည် သူတို့ ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ရသည့် တာဝန်အတွက် အခကြေး လာဘ်လာဘသဖွယ်မျှသာ
ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းကား— သူတို့ လိုက်လျှင်လည်း မမီနိုင်တော့ပဲ
ဘဒ္ဒဝတီသည် ကောသမ္ဗိ တောစပ်သို့ရောက်ရှိပြီဖြစ်ရာ ကောသမ္ဗိတောစပ်
တွင် မိမိသခင် မပြန်မချင်း စောင့်ကြိုလျက်ရှိသော ကောသမ္ဗိ ရဲမက်တို့က
မိမိတို့ဘုရင်ကို မြင်ကြရသောအခါ အလုံးအရင်းနှင့် ဆီးကြိုတွဲခေါ်သွား
ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရင် ဥတေနအဖို့ ဥဇ္ဇေနီ စွန့်စားခန်းမှာ ရက်အတန်ပင် ကြာသော်
လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတွေ့အကြုံများနှင့် အတူ ချစ်လှ စွာသော
ကြင်ယာတော်ကိုလည်း ရခဲ့သောကြောင့် မမေ့နိုင်သော အတွေ့ အကြုံ
ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ မှန်လှပေ၏။ ကောသမ္ဗိသို့ပြန်ရောက်၍ အချိန်အနည်းငယ်
အတွင်းမှာပင် ဝါသုလဒတ္တာအား တောင်ညာစံ အဂ္ဂမဟေသီ အဖြစ်
ကင်မြှောက်သည်။

ထူးဆန်းသည်ကား-သမီးတယောက်လုံး ပါသွားသည်သာမက အဖိုးတန် ကိုယ်ပိုင် ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မကြီးကိုပါ ယူသွားသောကြောင့် ကောသမ္ပိနှင့် ဥဇ္ဇေနီတို့အဖို့ နောက်ပိုင်းတွင် ပြည်ရေးပြည်ရာ ပြဿနာကြီး ကက်လာရတော့ဦးမည်လောဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း မည်သည့်ပြဿနာမျှ ပေါ်မလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ပြဿနာ မပေါ်ရုံမျှမဟုတ်၊ အချိန် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဥဇ္ဇေနီနှင့် ကောသမ္ပိတို့သည် ရှေ့လမ်း ငွေလမ်းကြီးပွင့်ကာ ချစ်ကြည်လှသော နိုင်ငံများ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုမျှသာမကသော အမြတ်သည်ကား - ကောသမ္ပိတွင် ခက်ခဲစွာ ပြုစုခဲ့ရသော ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်သည် ကောသမ္ပိတွင် အမြစ်တွယ်လာသောအခါ သမီးတော် ဝါသုဒတ္တာမှတစ်ဆင့် ဥဇ္ဇေနီသို့ ကူးစက်လာသောကြောင့် ကောသမ္ပိနှင့် ဥဇ္ဇေနီတို့သည် မေတ္တာကို အရင်းတည်သော သာသနာ့ နိုင်ငံတော်များ ဖြစ်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

လှဂုဏ်ဝင့်သူ

[၁]

အကြင် အမျိုးသမီး တယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စမှာ လှလိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးမှန်လျှင် လှသူလည်း လှ၏။ မလှသူလည်း လှ၏။ အကြောင်းမူကား - လှသူက လှ၍၊ မလှသူကလည်း လှသည်ဟု ထင်သည်။ ပုခက်မှ ခေါင်းတွင်းအထိ အချိန်ရှိသမျှ လှအောင် မပြတ် ကြိုးပမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နိတိဆရာများက 'ဣတ္ထိနံ - မိန်းမတို့၏၊ ဓနံ - ဥစ္စာကား၊ ရူပံ - အဆင်းတည်း'ဟု ဆိုသည် မဟုတ်လော။

မလှသူကပင် လှသည်ဟု ထင်စေသော် တကယ်လည်းလှ၍၊ မိမိအလှကို မိမိလည်းသိ၍ မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျား မှန်သမျှကို တိမ်းမှူးစေသဖြင့် သမီးအလှကြောင့်ပင် မိဘနှစ်ပါးအဖို့ အခက်အခဲ တွေ့နေရသောမာဂဏ္ဍီ အဖို့ မိမိအလှတွင် အဘယ်မျှ မူးယစ်မည်၊ မာန်ယစ်ပေမည်ကို အလွယ်တကူပင် ဖဉ်းစားနိုင်၏။

အလှကြောင့် အလှမာန် ယစ်စေရုံမျှမက သူ့အလှမာန်ကို ဆောင်းပေးလိုက်သော အကြောင်း အချက်ကလည်း ရှိနေပေသေး၏။ ထိုအကြောင်း အချက်ကား-မာဂဏ္ဍီ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် နှစ်ဦးစလုံးပင် ကောသမ္မိပြည်၏ ကျော်ကြားသော လက္ခဏာ ဆရာကြီးများဖြစ်ကြပေရာ မိမိတို့၏ သမီးသည် အလှဂုဏ် ရှိရုံမျှသာမက အမျိုးသမီးတို့၏ ဘဝ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော ဗိဇယာဇာတာ ပါလာသူဖြစ်ကြောင်း သူရှိကြသဖြင့် အလှကြောင့် သမီးလေး လမ်းလွဲရောက်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ကြရှာသည်။ အကြောင်းမှာ - သမီးလေးသည် မျိုးစေ့ကောင်းသော်လည်း မြေကောင်း နေရာကောင်းတွင် ပေါက်ဖွားလာ ရသူမဟုတ်၊ ကောသမ္မိ၏ အဆွယ်အပွားမျှဖြစ်သော

ကုရုရစ်တိုင်း၊ ကမ္ဘာသဒ္ဓမ္မခေါ်ကျေးလက်နိဂုံးတွင်သာ ပေါက်ဖွားလာရရှာ
 သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးလေး၏ရှေ့ရေးကို တွေးပူသော မိဘနှစ်ပါး
 က - “ချစ်သမီး။ သမီးသည် ပုဗ္ဗေကတပညာတား ရှေးဘုန်း ရှေးကံ
 ကြီးမား၍ မိဖုရားဇာတာ ပါလာသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဘယ်မျှ ရှေးဘုန်း
 ရှေးကံ ကြီးမား၍ အဘယ်ဇာတာမျိုးပါလာသည်ပင် ဖြစ်စေ မိမိကိုယ်ကို
 ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု တည်းဟူသော အတ္တသမ္မာပဏိဓိဖြင့် ပြည့်စုံအောင်
 ကြိုးစားမှု မိမိလိုရာပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ထိန်းမှု
 သည် ပညာရှိ သူတော်ကောင်း၊ လူကောင်းသူကောင်းနှင့်သာ ပေါင်းဖော်
 မှီဝဲခြင်း သပ္ပာယ်သုတေသနယုဂ်နှင့်ပြည့်စုံအောင်သတိဖြင့် ကြိုးစားရသည်။

“ကြီးပွား တိုးတက် နိုင်သူတို့အား ကြီးပွား တိုးတက် စေအပ်သော
 စက်လေးပါး ရှိသည့်အနက် သမီးမှာ ရှေးဘုန်း ရှေးကံ စက်တပါးနှင့်ပြည့်စုံ
 သူဖြစ်ပြီး စက်နှစ်ပါးကို ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျန်စက်တပါးမှာ သင့်တင့်
 လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေထိုင်ရခြင်းတည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်ပဒေသဝါသ
 စက် ဖြစ်သည်။

“မိဖုရား ဇာတာပါလာသော သမီးလေးသည် အမှန်အားဖြင့် မိဖုရား
 ဖြစ်နိုင်သော ကောသမ္မိတို့လို ဘုရင့်ရွှေမြို့တော် ကြီးများတွင်သာ နေထိုင်
 သင့်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဖေအမေတို့မှာ နေနိုင်စွမ်းမရှိသောကြောင့်
 ဇနပုဒ်တွင်သာ နေနေရသည်။ ဤချွတ်ယွင်းမှုအတွက် သမီးက မဆင်ခြင်
 လျှင် ဇနပုဒ်တွင် သူကြီးကတော်ထက်ပို၍ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့်
 သမီးက အနေအထိုင် အပေါင်းအသင်း ဆင်ခြင်ပါဘိ။ အဖေတို့ကလဲ သမီး
 အထွတ်အထိပ်ဆုံး ရောက်အောင် ကြိုးစားပေးမည်” ဟု ဆုံးမစကား ပြော
 ကြား ထားရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ယင်းသို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစကား ပြောကြားရန်ပင်မလို
 လှ။ အကြောင်းမှာ - မာဂဏ္ဍိက မိမိအလှကိုသိ၍ အလှဂုဏ် တက်သူ ဖြစ်
 သည်။ ဇနပုဒ်ဝန်းကျင်မှ ဝဲလာသမျှသော ရွှေစွန့်ညှိများအား မိမိနှင့်တူ
 သည် တန်သည် ထင်သူမဟုတ်။ အထိုက်အလျောက်သာ ဆက်ဆံပြီးရှောင်
 တိမ်းနိုင်၊ လျစ်လျူရှုနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာပညာ၏ အမြင်ဟူင် မိခင်
 ဖခင်တို့၏ သဘောထားနှင့် တသားတည်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က မာဂဏ္ဍိတို့၏ ကောသမ္မိနိုင်ငံပိုင်ရှင်သည် မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့
 အထူးအလေးထားသော ဆင်များကို အထူးနှိုင်းနင်းသူ ဆင်တို့ဘုရင် ဆင်
 များရှင် ဥတေနဖြစ်၏။ ဘုရင်ဥတေနသည် မင်းပျို မင်းလှင် ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍိ၏မိခင်ဖခင်များက အကယ်၍သာမိမိတို့သမီး၏အလှ၊သမီးလေး၏ အသွင်အပြင်ကို ဥတေနဘုရင် မြင်သာ ကြားသာအောင် ပြနိုင်ခဲ့ပါလျှင် မိဖုရား တဦးနေရာသို့ မုချ ရောက်ဖို့ရှိကြောင်း ဗေဒင်လက္ခဏာ ပညာအရ လည်း သိသည်။ အတွေးအခေါ် အားဖြင့်လည်း သိသည်။

သို့ရာတွင် အဖိုးကြီးအဖွားကြီးများကဥတေနဘုရင်ကိုသဘောမကျလှ။ အကြောင်းမှာကား-ဥတေနဘုရင်သည် တောတွင်းတွင်ကြီးပြင်း၍ တော တွင်းမှ တက်လာသူဖြစ်သောကြောင့် ရိုင်းသည်။ ကြမ်းတမ်းသည်။ အတွေး အခေါ် အမြော်အမြင်နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်းမမိသံ မိဖုရားများ အလယ်၌ မိမိတို့၏လှသောသမီးကလေးအဖို့ မလိုတမာမှုများကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု မြင်သည်။ ထို့ပြင်သမီးကလေးကလည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ထန်ထန်ကြောင့် ဘုရင့်နန်းတော်တွင် ပြဿနာမျိုးစုံပေါ်လာနိုင်သည်။ မာဂဏ္ဍိ၏ အလှမာန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပင်ကိုစရိုက် အားဖြင့်လည်း ကောင်း ခပ်ထန်ထန် မာကျောကျော ရှိနေသော သဘောထားကို မိဘ နှစ်ပါးတို့ သိပြီးဖြစ်၏။

မာဂဏ္ဍိအဖို့ အသင့်လျော်ဆုံးနေရာမှာ အမျိုးသမီးတို့၏ ကိစ္စအားလုံး တွင် စိုးပိုင်မှုရှိသော မိဖုရားခေါင်ကြီးနေရာပင် ဖြစ်သည်။ မိဖုရား ခေါင် ကြီး ဖြစ်နိုင်သော ဇာတာရှင်လည်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဥတေန နန်းတော်တွင် ဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်နိုင်သော အခွင့်အရေးကို စောင့်ငံ့ရှာလေသည်။

ဧဇ္ဈိမတိုင်း၌ ပဒေသရာဇ်၊ ကေရာဇ်တို့ ပေါများလှစွာ၏။ ပဒေသရာဇ်၊ ကေရာဇ်တို့ဖြစ်နိုင်သောဇာတာရှင်တို့လည်းမရှိနိုင်ပါလော။ လက္ခဏာပညာ ဖြင့် ကျော်ကြားသော မိမိတို့ထံသို့ လူမျိုးစုံသာရောက်ချဉ်းကပ် မေးမြန်း ကြသည်။ အချို့သည် ရုပ်ဖျောက်၍လာသော မင်းစိုးရာဇာများဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူများကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။ ထိုသူတို့တွင် မိမိတို့သမီး နှင့် ထိုက်တန်သော ဇာတာရှင်၊ လက္ခဏာရှင် မပေါ်နိုင်သလော။ ထိုအချိန် တွင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၏။

[၂]

ကယ်ချွတ်ထိုက်သူကို ကယ်ချွတ်ဖို့ရန်မှာ ဘုရားရှင်၏ ဟာဝနီတော် တရပ် ဖြစ်၏။ သံသရာဝဋ်မှ ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့ကိုကယ်ချွတ်လိုသော အဓိ ဆန္ဒ ကရုဏာစိတ်ကြောင့်ပင် သုမေဓာဘဝကသည်းက နိဗ္ဗာန်သို့ကူးနိုင်ခဲ့

ပါလျက် တကိုယ်ကောင်းစိတ်မပေးပဲ ကယ်ချွတ်နိုင်သော ဘုရားရှင်အဖြစ်
သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည် ဓဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် နံနက်အရုဏ်တက် ဉာဏ်စခန်း အထူးကြည်လင်ရာဖြစ်သော
အချိန်တွင် ကယ်ချွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား သဗ္ဗညုဘုရားဉာဏ်တော်
အမြင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်း ကြည့်ရှုရသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ တာဝန်တော်
တရပ် ဖြစ်သကဲ့သို့ မည်သည့်အခက်အခဲမျိုးပင် ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ ထို သတ္တ
ဝါအား ကယ်ချွတ်ပေးတော်မူခြင်းမှာ အလွန်ကြမ်းသော အာဠာဝက
ဘီလူး၊ အင်္ဂုလိမာလတို့ကို ကယ်ချွတ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပြီ ဓဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက် ရှေ့ဉာဏ်တော်တွင် ထင်လှာသော မာဂဏ္ဍိ၏ မိဘနှစ်ပါး
လက္ခဏာ ဆရာကြီးများကို ကယ်ချွတ်ပို့ရန်၌ အခက်အခဲကလေးများကို
တွေ့မြင်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းအခက်အခဲဟူသည် ဖော်ပြပါ လူကြမ်း၊
ဘီလူးကြမ်းကြီးများကို ကယ်ချွတ်ရာတွင် တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲနှင့်
နှိုင်းစာသော် မဆိုစသောက်မျှ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မာဂဏ္ဍိ၏မိဘများနေထိုင်ရာ ကုရုရစ်တိုင်း၊
ကမ္မာသဒ္ဓမ္မနိဂုံးသို့ ကိုယ်တော်တပါးတည်း အချိန်ကိုက်၍ ကြွချီတော်မူ၏။

ဤတွင် ဖော်ပြရန်ရှိသည်ကား—ထိုအချိန်က မဇ္ဈိမတိုင်း၊ အထူးသဖြင့်
ဘုရားရှင် သာသနာတော်နှင့်အတူ သာသနာမျိုးစုံ၊ ဆရာဘုရားအမည်ခံသူ
မျိုးစုံ၊ ပရဗုဒ္ဓိရဟန်း တို့ ထွန်းကားရာ မဇ္ဈိမတိုက် မြောက်ပိုင်းမှ ရဟန်းတို့
အကြောင်း ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သာသနာတော်မှ ရဟန်းနှင့် ပရဗုဒ္ဓိရဟန်းတို့၏ အသွင်အပြင်
သည် ဣန္ဒြေအားဖြင့်သာ ကွာခြား၍ သာမန်အချိန်များ၌ လူနှင့်ရဟန်း
ကွာခြားရုံမျှ အသွင်တူ အဆင်တူလိုလို ရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် ကောသမ္မိ၏
ဇနပုဒ်သို့နေရာကိုအပထား၍ ကောသမ္မိသာတို့၏အမြင်တွင်ရဟန်းဟူသည်
ယခင်က ရှိနေနှင့်သော ပရဗုဒ္ဓိရဟန်းနှင့် အတူတူချည်းသာ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်၏ အလေ့တော်တရပ်မှာ သာမန်အချိန်များ၌ ပုဂ္ဂလ
ဝိသေသအဖြစ် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မဖြစ်အောင် အကြောင်းရှိလျှင် မြို့ထဲ
ရွာထဲသို့ အများနည်းတူ သာမန်ရဟန်းများနှင့် ရောနှော၍ ဆွမ်းခံကြ
ခြင်း၊ ဒေသစာရီကြွခြင်း အမှု ပြုလုပ်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကောသမ္မိဇနပုဒ်သို့ ကြွချီတော်မူလာရာ၌ မာဂဏ္ဍိကို အကြောင်း
ပြု၍ပင် မကြာမီသောအချိန်၌ မြေရိုင်း လူစိမ်းတို့ ဌာနေ ကောသမ္မိတွင်
အနစ်နာခံကာ သာသနာမျိုးစေ့ ချမှတ် စိုက်ပျိုးရန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် အကြင် သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်ရာ၌ ငါးကြင်း သားကို ငါးကြင်းဆီဖြင့် ကြော်ဘိသကဲ့သို့ ထို သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်၊ ထို သတ္တဝါတို့၏ အာရုံ လေ့ကျက်ရာဖြင့် ဥပမာဆောင်၍၊ နည်းလမ်းပြ၍ ဆုံးမ ကယ်ချွတ်လေ့ရှိသည်ကို သိကြပြီးဖြစ်၏။ အပြေးသန်၍ ခက်ထန်လှ သော အင်္ဂုလိမာလကို သံသရာသို့ပြေးသော တရားဖြင့် ဥပမာဆောင်၍ ကယ်ချွတ်၏။ တန်ခိုးကြီးသော အဋ္ဌာဝက၊ နန္ဒောပနန္ဒတို့လို သတ္တဝါ တို့ကို တန်ခိုးဖြင့် ကယ်ချွတ်၏။ သစ္စကတို့လို ပညာရှင်ကို ပညာဖြင့် ကယ်ချွတ်၏။ လက္ခဏာဆရာကြီးများကို လက္ခဏာဖြင့် လမ်းကြောင်းပေး ကာ ကယ်ချွတ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုနေ့က ဘုရားရှင် ကြွလာ ခိုက်ဘွင် မာဂဏ္ဍီ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် အကြောင်းတခုဖြင့် ရွာပြင်ခရီးမှ ဖြတ်၍ သွားလာခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများ ရောက်လာမည့် လမ်းခရီးရှိ မြေပြင် ပျော့ပျော့ချော့ချော နေရာတခုတွင် လက္ခဏာဆရာ ကြီးတို့ မြင်သာအောင် ခြေတော်အစုံကို ချနင်းတော်မူပြီးနောက် မလှမ်း မကမ်းနေရာသို့ ရှောင်တိမ်းတော်မူကာ လက္ခဏာဆရာကြီးနှစ်ဦး၏ အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်တော်မူသည်။

သတ္တဝါတို့၏ အလေ့အထတရပ်မှာ မိမိတို့ အလုပ်၊ မိမိတို့ အလေ့အထ အလျောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် ရှုမြင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေ့က သွား၍ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာကို ရှေးဦးစွာ မြင်သော အဘိုးကြီးက အံ့သြတုန်လှုပ်သော အာမေဓိတ်အသံဖြင့် “တွေ့ပြီဟေ့....ရှင်မဓေ၊ တွေ့ပြီ ဟိတ်” ဟု အော်လိုက်သောအခါ အဘွားကြီးက - “ဘာတွေများ တွေ့နေ ပါလိမ့်၊ အသန်တကြားရှိလိုက်တာ ကိုရင်ရယ်” ဟု ပြောသင်း အနီးသို့ တိုးလာသည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်လှည့်ရှင်မဓေ၊ စာထဲ ကျမ်းပုံစံထဲမှာသာ တွေ့ဖူးတဲ့ လက္ခဏာ၊ သိပ်ထူးတဲ့ခြေရာ၊ စကြဝတေး မင်းလောင်းရဲ့ ခြေရာ အရေး အကြောင်းတွေနဲ့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်နေလိုက်တာ”

အဘွားကြီးက ထူးခြားလှသော ခြေတော်ရာကို သေသေချာချာရှုသင်း “ထူးလိုက်ပုံကတော့ အံ့ဖွယ်ခြေရာပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် ကိုရင်က သမီးလေး အတွက် ရည်ရွယ်နေဟန် တူတယ်”

“ဒါပေါ့....ရှင်မဓေ၊ ငါတို့မှာ ဒီကိစ္စထက် အရေးကြီးတာ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ”

“ကိုရင်တော့ ဒီတချီလဲ လွဲပြန်ပြီ ကိုရင်ရေ.”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ရုပ်ပြကောင်းသော ယောက်ျားသူ ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်စခန်းတွင် အဘိုးကြီးကို ရွှေတန်းတင်သော်လည်း လက္ခဏာပညာတွင် အဘွားကြီးက ပိုထက်သည်။ အမြင်စူးသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်ချင်း ပညာခန်းတွင် အဘိုးကြီးအဖို့ အဘွားကြီး၏ ဝေဖန်ခံရပေါင်းများခဲ့လေပြီ။ ယခုလည်း မိမိအမြင်ကို လွဲပြီဟု အဘွားကြီးက ဆိုလိုချင်ဟန် တွေ့နေရပြန်၏။

“ခြေရာက ကောင်းလွန်း အားကြီးနေတယ် ကိုရင်ရဲ့။ ကျမဖြင့် နတ်ဒေဝတာများက ကျမတို့ ဆန္ဒကို သိနေလို့ လှည့်စား လေရော့သလား တောင်ထင်မိတယ်။ ဒီခြေရာက ဘယ်ကလောက် ကောင်းသလဲဆိုယင် ရုတ်တရက်ကြည့်ယင် စကြာမန္တာတ်တို့ ခြေရာမျိုးလို့ ထင်ရပေမယ့် စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်ယင် ဒီ ထက်မကဘူး”

“ဒါကတော့ ရှင်မစကားလွန်နေပြီထင်တယ်။ လူ့လောကမှာ စကြာမန္တာတ်ထက် ကြီးတဲ့သူများ ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါပြီလား ကိုရင်ရယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုရင်ကို ကျမ်းမစုံသေးဘူးလို့ ပြောပြောနေတာပေါ့။ ဒီခြေရာက စကြာမန္တာတ်ထက် ကြီးမားတဲ့သူရဲ့ ခြေရာ၊ ကိလေသာကုန်တဲ့ ခြေရာ၊ လူ့လောကနဲ့ ကင်းလွတ်နေတဲ့ ခြေရာပဲ ကိုရင်ရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုရင်အဟောလဲ လွဲတယ်။ သမီးလေးအတွက် ရည်မှန်းချက်နဲ့လဲ လွဲတယ်လို့ပြောတာ ကိုရင်ရေ။”

“ရှင်မ ဘာပဲပြောပြော ဒီတခါတော့ ကျုပ်မယုံနိုင်ဘူး ရှင်မရေ။ ရှင်မပြောတဲ့ ကိလေသာ ကုန်ခန်းတဲ့သူဆိုတာ ဒီလောကမှာ ရှိနေနိုင်သတဲ့ လား။ ခြေရာဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ ဝေးဝေးမရောက် နိုင်သေးဘူး။ ရအောင်ရှာပြီ။ အကဲခတ်မယ်။ အခွင့်သာယာ ခြေရာရှင်ကို သမီးသေးကို ထိုးအပ်ဖို့အထိ စီစဉ်မယ်။ လာရှင်မ တို့ ခြေရာရှင်ကို လိုက်ရှာ ရအောင်၊ ခြေရာရှင်တွေယင် အနည်းဆုံး တို့အဖို့ ပညာတိုးနိုင်တာပေါ့ ကွာ”ဟု ဆိုကာ အဘိုးကြီးက ရွှေကထွက်ခွာသွားသည်။

အဘွားကြီးကပြုံးယင်း “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ”ဟု ပြောကာ နောက်က လိုက်သည်။

ကြာကြာမရှာရ။ ခရီးတူရူ မနီးမဝေးရှိ သစ်တပင်၏ခြေရင်းတွင်လက်ယာ ခြေဖဝါးပေါ်အောင် တင်ပို့လွှင့်ခွေ၍ ထိုင်တော်မူနေသော ဘုရားရှင်ကို

တွေ့ရသောအခါ အဘိုးကြီးက ခြေတော်ရာ တွေစဉ်ကအတိုင်း ဝမ်းသာ အားရစွာဖြင့်ပင် ‘တွေ့ပြီဟေ့ ရှင်မရေ၊တွေ့ပြီဟိတ်’ ဟု အော်လိုက် မိပြန် ရာက မိမိတို့မှာ သမီးရှင်ဖြစ်သည်က တကြောင်း၊ ခြေရာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရဟန်းရှင် ဖြစ်နေသည်က တကြောင်းတို့ကြောင့် ကိုယ်ရှိန် သတ်လိုက်ပြီး လျှင် ဇနီးဖြစ်သူကို တီးတိုးလက်တို့စကားဖြင့် အိမ်မှသမီးလေးကို ပြန်၍ ခေါ်စေကာ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဖဝါး လက္ခဏာမျှသာမက တကိုယ်လုံးရှိ လက္ခဏာကြီးငယ်ကို အကဲဖြတ်ယင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြော ကြားသည်။

ရဟန်းတို့ ပေါများလှသော မဇ္ဈိမတိုက်တွင် လူဝတ်မှု ရဟန်းဝတ်သွား သူများရှိသကဲ့သို့ ရဟန်းဘဝမှ လူဘဝသို့ ပြန်လည်သူများလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ပရမိဇ်ရဟန်းတို့ လောကတွင် ဤသို့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လုပ်သူများ ပို၍ပေါများသည်။ ပရမိဇ်ရဟန်းတို့ဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများအဖို့ ဘုရားရှင်အားလည်း ပရမိဇ် ရဟန်း တပါးကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ကာ သီလအမြင်ဖြင့် အထင်မကြီးလှ။ သို့ဖြစ်၍ ခြေဖဝါး လက္ခဏာမျှမက စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲဖြတ်လိုက်သောအခါ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီးရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာငယ်တို့ ဖြင့် ပြည့်စုံ၍ ပျိုမျစ်နုနယ် အရွယ်ကောင်းရှိသေးသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ထူးအား မိမိတို့၏ လှသော သမီးကလေးကိုပြု၍ ဆွဲဆောင်ရသော် အလွယ်တကူ ရနိုင် ဖွယ်ရှိသည်ဟု အဘို့ ကြီး စဉ်းစားသည်။

ထို့ပြင် ရဟန်းဆို သည်မှာအတွယ်အတာမရှိ၊ အလျဉ်းသင့်သလိုသွားလာ လှည့်ပတ်နေတတ်သည်။ ယခုတွေ့သည့်ခိုက်တွင် အချိန်ဆိုင်းငံ့ မနေပဲ မိမိတို့ ကပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြဖို့ လိုမည်ဟုလည်း လက္ခဏာဆရာကြီး စဉ်း စား၏။ သို့ဖြစ်၍ သမီးကလေးအား ကြော့ကြော့မော့မော့ပြင်ဆင်၍ ခေါ်ဆောင်လာသော မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဘုရားရှင် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက် လာကြသောအခါ လက္ခဏာဆရာကြီးက ဆိုင်းမဆင့် ဗိုမဆင့် ဆိုသကဲ့သို့ မိမိတို့၏ဆန္ဒ လိုရင်းကိစ္စကို ဘုရားရှင်အား တည့်တည့်တင်တင်ပင် လျှောက် ထားပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“အရှင်ရဟန်း၊ ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဇနပုဒ်မျှမက ကောသမ္မိနေပြည် တော်သို့ပင် ကျော်ကြားသော လက္ခဏာဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် သမီးကလေးတယောက်ရှိ၍ ယခု အရှင်ရဟန်း၏ရှေ့မှောက်သို့ ဖျော်၍နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ သမီးကလေးသည် ရှင်ရဟန်း ပြင်သည့်

အတိုင်းပင် ရုပ်ဆင်းကြန်အင် ပြည့်စုံရုံမျှ မက မိဖုရား ဖြစ်လတ္တံ့သော ဓမ္မဘုန်းရှေးကံ ဇာတာလက္ခဏာ ပါရှိလာသဖြစ်သည်။

“အရှင်ရဟန်း။ ။ရှင်ရဟန်းသည်လည်း အကယ်၍ လူဝတ်နှင့်သာ ဖြင့်ခဲ့ပါမူ သာမန်ကြိုးစားရုံမျှဖြင့် စကြာမန္တာတ်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော လက္ခဏာရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားအား ကျွန်ုပ် တို့၏ ဆန္ဒကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားလိုသည်မှာ ရှင်ရဟန်းအား ကျွန်ုပ် တို့၏သမီးလေးကို ပေးအပ်လိုပါသည်။ ထူးသောဇာတာရှင် နှစ်ဦးဖြစ်သော ရှင်ရဟန်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သမီးလေးတို့ ပူးပေါင်း၍ ကြိုးစားလိုက်လျှင် ဤလောကတွင် အထွတ်အထိပ်ဘဝသို့ ရောက်ကြမည်မှာ မလွဲပါ။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်ရဟန်းသည် လူထွက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏သမီးအား သိမ်းပိုက်ဆောင်ကြဉ်း ပါလော့”

အဘိုးကြီးအဖို့ ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်၊ ပြင်းပြသော ဆန္ဒကြောင့် သမီးပင် တယောက်အနေဖြင့် စတင်မပြောသင့် မပြောအပ်သော စကား ကို ပြောကြားလိုက်သော်လည်း လူငယ်တဦး အပေါ်တွင် လူကြီးတဦး၏ စိုးမိုးမှုမျိုးဖြင့် ပိုင်ပိုင်စီးစီး ပြောနိုင်ခြင်းကား မဟုတ်၊ မဝံ့မရဲ ပြောခြင်း မျိုးမျှဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား - လူငယ်လူရွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ မတူအောင်ကြီးမားသော သိက္ခာ၊ မိမိတို့ မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသည့် ရုပ်ဗျူဟာ တမျိုးဆောင်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်၏ အသွင်အမူကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိလေသာမရှိဆိုသော အဘွားကြီး၏စကားများ မှန်နေ လေရော့သလားဟု အဘွားကြီးကိုလှည့်ကြည့်အကဲခတ်ယင်းဖြင့် ပြောကြား လိုက်သည်။ အဘွားကြီးကမူ မလှုပ်မယှက် အလိုက်သင့် နေလျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် မတွေ့ဖူးမကြုံဖူးသော ဗျူဟာရှင် ထူးသောဘုရားသခင်ကို တွေ့လိုက်ရစဉ်ကပင် အဘိုးကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်ဟန်မပျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကိုင်း ညွတ်သော ကိုယ်ဟန်၊ ရိုကျုံးသော အမူအရာဖြင့် အလိုက်သင့် ရပ်လျက် ရှိသည်။ အပါးက မာဂဏ္ဍီ အဖို့ လင်သားတော်စပ်ရမည့် ဘုရားရှင်အား တွေ့လိုက်စဉ်၌ပင် တချက်မျှ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် အံ့လေးက်သော ယောက်ျားတယောက် ပါပေတကားဟု အတွင်းသဘောက သိမ်းပိုက်လိုက် မိသော်လည်း မိန်းမတို့မာန်၊ အပျိုတို့ဟန်ဖြင့် ဘုရားရှင်သို့ခပ်စောင်းစောင်း ရပ်တာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

အဘိုးကြီး လျှောက်ထားပြီးချိန်တွင် ဘုရားရှင်က ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်းပြီး နောက်“ဒါယကာကြီး၊ ဒါယိကာမကြီးတို့”ဟု တရားစကားဟောပြောရန်

အလုပ်စကား စကင်လိုက်သောအခါ ရုပ်လက္ခဏာမျှသာ မဟုတ်၊ အသံ ကလည်း ထူးခြားစိုးပိုင်လှသောကြောင့် သမီးဂုဏ်ဖြင့်မာန်ကင်းထားသော အဘိုးကြီးပင်လျှင် ရှိသွတ်ဦးလျှိုး၍ သွားသည်။

“ငါဘုရားသည် သင်တို့ သမီးကဲ့သို့ပင် လှသောအမျိုးသမီး မောင်းမ မိသံပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့်တကွ လက်တွင်းသို့ရောက်လာသော ထီးနန်း စည်းစိမ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ လူမိန်းမ၊ လူ့စည်းစိမ်ကို ထားပါဦးတော့၊ ငါဘုရားသည် ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်သော အခါ ဝဿဝတီနတ်ပြည်ကို စိုးပိုင်သော မာရ်နတ်မင်းသည် သူ၏ သမီး သုံးယောက်ကို သင်တို့ ကဲ့သို့ပင် လာရောက်ဆက်သ,သည်ကို စွန့်ပယ်ခဲ့ပေ သည်။ လူမိန်းမတို့ထက် အဆရာထောင် လှသောချောသော သန့်စင်ကြည် လင်သော နတ်မိန်းမများကိုပင် စွန့်ပယ်ခဲ့သော ငါဘုရားအဖို့ အရေပြား တထောက်မျှသာလှ၍ အရေပြားအောက်တွင် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်၊ သလိပ်၊ နှပ်၊ သွေး၊ အပုပ် အသိုးတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိသော သင်တို့သမီးမျှဖြင့် အကယ်မူ စအံ့နည်း။

“ဒါယကာကြီး ဒါယိကာမကြီးတို့။ မိန်းမနှင့်တကွသော ယင်း လူ့ စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်များကို အဘယ့်ကြောင့် ငစ်ပယ်ခဲ့သနည်း။ အကြောင်း မူကား - လူ့စည်းစိမ်၊ စကြာမန္တာတ်စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ် စသော ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော စည်းစိမ် ဆိုသမျှ ဟူသည် မျက်လှည့်ပမာ သန့်လျက်သွားတွင်တင်သော ပျားရည်ကဲ့သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ မျိုးစုံကိုသာ ဖြစ်စေကြောင်း ငါဘုရား သိမြင်တော်မူခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကတိုးရုပ် ထင်နေသော်လည်း အသိုးအပုပ်မျှသာ ဖြစ်သော သင်တို့ သမီး အား သိမ်းပိုက်ဖို့မဆိုထားဘိ၊ ခြေဖျားနှင့်မျှ မထိမတို့လိုပါ”

အစွန်းနှစ်ဘက်ရောက်သော တရားစကားဖြစ်၏။ မရောက်၍လည်းမဖြစ် ပေ။ သာသနာတော်တွင်းသို့ ရောက်လာလတ္တံ့သော ဤ ဥပသကာ၊ ဥပ သိကာမကြီးများအဖို့ လိုအပ်၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာစေရန် ဟော တော်မူရခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား - ဤသူ နှစ်ဦးသည် ကာယ ဂတသတိ အခြေခံရှိသူများဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင် မြင်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် သုံးဆယ့်နှစ်ကောဠာသတရားထင်ရှားစေရန် ပေါ်ပေါက်လာ သော အကြောင်းနှင့်ဆက်၍ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟောတော်မူ သည့်အတိုင်းပင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများ အဖို့ တထိုင်တည်းဖြင့်ပင်

အနာဂါမိ ဖိုလ်စခန်းသို့ ဟက်လှမ်း၍ သွားနိုင်ကြသည်။ ဤကား...
တဘက်စွန်းဖြစ်၏။

[၄]

တဘက်စွန်း ဇာတ်လမ်းကား ရှည်လျား ကျယ်ပြန့်လှပေ၏။

အကြင် အမျိုးသမီး တယောက်အဖို့ လှသည်ဖြစ်စေ၊ မလှသည်ဖြစ်စေ
သို့ အလှကို ထိခိုက်လာပြီဆိုလျှင် ထို ထိခိုက်စေမှုသည် ထိခိုက်စေသူအား
အကြီးဆုံးသော ရန်သူ ဖြစ်စေ၏။ လှလည်းလှ၍ လှမာန်ဝင့်သော မာဂဏ္ဍီ
အဖို့ဆိုသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

ဤရဟန်းသည် ငါ့ကိုမလိုချင်လျှင် မလိုချင်ဘူးဟု တခွန်း ပြောလိုက်
ရုံမျှဖြင့် ပြီးနိုင်ပါလျက် အသုံးအပုပ် စသော ရှုတ်ချစကားဖြင့် ရစရာမရှိ
အောင် ပြောကြားဘိ၏။ ထိုမျှမက ခြေဖျားနှင့်မျှ မထိလို မထို့လိုဟု ဆို
လိုက်ချေသေး၏။ ကောင်းပြီ၊ အခွင့်သာလျှင် မာဂဏ္ဍီ အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိစေရမည်။ နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ တမြေမြေ။

ဘုရားရှင်၏တရားစကားအဆုံး၌ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ အနာဂါမိ
တည်၍ ဓမ္မပီတိဖြင့် ဦးလျှိုးငြိမ်ဝပ်နေကြသော်လည်း မလိုတမာပြောသည်
ဟု အထင်ခံရသော မာဂဏ္ဍီကမူ ဒေသဖြင့် ခြေဆောင့်၍ တဘက်သို့
လှည့်ထွက်သွားသည်မှာ ခြေကျင်းသံ ချင်ချင် မြည်သွားသည်။

တရားစကားပင်ဖြစ်စေကာမူ ခံယူတတ်သူအဖို့ မနောမယပတ္တမြားဖြစ်
စေသော်လည်း မခံယူတတ်သူအဖို့ဒေါသ သောကထွေပြား၏။ မခံယူတတ်
သော မာဂဏ္ဍီအဖို့ သို့ အလှကို ထိခိုက်စေသော စကားတလုံး တရား
တထုံးကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မာဂဏ္ဍီ၏ ဘဝဆုံးတိုင် ရန်သူကြီး ဖြစ်
သွားသည်။ သေသည်အထိ ဘုရားရှင်အား တိုက်ခိုက်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်လောက်အောင် သို့ အလှဂုဏ်ကြောင့် အကျိုးပေးကလည်း
မြင့်တက်လာသည်။ အကြောင်းသော်ကား တရားတော်ကြောင့် အနာဂါမိ
ဖိုလ်သို့ တထိုင်တည်း ရောက်ရှိသွားကြသော မိဘနှစ်ပါးသည် ရဟန်းဘဝ
သို့ ကူးခဲ့ရာတွင် သမီးလေးအား နည်းပေး လမ်းညွှန်အဖြစ် ညီဖြစ်သူသို့
လွှဲအပ်ခဲ့ရာမှ ညီဖြစ်သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်ဖြင့် ကောသမ္မိပြည် ဥတေနဘုရင်၏
နန်းတော်တွင် အဆောင်ရ မိဖုရားတပါး ဖြစ်လာရာတွင် အခဲမကျေနိုင်
သော ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သား သံဃာ အသိုက်အဝန်း မှန်သမျှတို့အား
စွမ်းအားရှိသမျှဖြင့် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် လေတော့သည်။

မိဖုရားတပါး၏ တန်ခိုးအာဏာဖြင့် သူတိုက်ခိုက်မှု ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်တို့သည် များပြားလှ၏။ သို့ရာတွင် ထိုများပြားသော အဖြစ်အပျက် များအတွင်းမှပင် ပညာ ဗဟုသုတ အရာ၌ တေဒဂ် ရလောက်အောင် ထူးချွန်သော ခုဇွဲတ္တရာ၊ စံမတူ မေတ္တာရှင် သမာဝတီစသော သာသနာ့ အသီးအပွင့်တို့ ပွင့်ဖူး ထွန်းကားလာရသည်။

အကျိုးကိုမြင်လျှင် အပြစ်ကို မြူမထင်သော ဘုရားရှင်သည် ယင်း သာသနာ့အသီးအပွင့်များ ပွင့်သီးနိုင်ရန် အလို့ငှာ ‘မာဂဏ္ဍ’ တည်း ဟူသော ရန်သူကို မြူလောက်မှ သဘောမထားပဲ မာဂဏ္ဍ၏ တန်ခိုးအာဏာ သက်ရောက်ရာ ကောသမ္ဘိသို့ ကြွချီတော်မူလာလာပြန်၏။

မာဂဏ္ဍ၏ မိဘနှစ်ပါးကိုကယ်ချွတ်ရန် ကောသမ္ဘိနယ်မြေသို့ကြွရောက် စဉ်က မထင်မရှား တပါးတည်း ကြွရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယခု ကြွရောက်ခြင်းကား ဘုရားရှင်၏ ဒါယကာ ကောသမ္ဘိသဌေးသုံးဦး၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ အရှင်အာနန္ဒာတို့ အပါအဝင် နောက်ပါသံဃာတော် အသိုက်အဝန်းဖြင့် ကြွချီတော်မူလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောသမ္ဘိမှ သဌေးသုံးဦးသည် သာဝတ္ထိမှ အနာထပိဏ် သဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ကာ တရားတော်ကိုနာကြားကြရရာတွင် ဘုရားရှင်အား ကောသမ္ဘိသို့ပင့်ဖိတ်၍ ကောသမ္ဘိတွင် သောသကသဌေးက ‘သောသိတာရုံ’ ဟုလည်းကောင်း၊ ပါဝါရိကသဌေးက ‘ပါဝါရိကဇရုံ’ ဟုလည်းကောင်း၊ ကုက္ကုဋ္ဌသဌေးက ‘ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ’ ဟုလည်းကောင်း ကျောင်းတိုက်ကြီး သုံးရပ်ကို ဆောက်လုပ်ကာ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းသည်။

ကောသမ္ဘိတွင် ဘုရားရှင်အတွက် ဤကျောင်းတော်ကြီး သုံးကျောင်းကို ဆောက်လုပ်နေသည် ဆိုကတည်းကပင် ဘုရားရှင်၏လှုပ်ရှားမှုကို မပြတ်အာရုံပြုလျက်ရှိသော မာဂဏ္ဍက သိရှိပြီး ဖြစ်လေတော့ရာ၊ ကောသမ္ဘိသို့ ဘုရားရှင် ကြွလာသည့်အခါ ကျားနှင့် ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့စိမ့်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်း စီစဉ်ထားသည်။ စီစဉ်ဟန်ကား - ပညာမဲ့သူ၊ ဒေါသ ရှေ့ဆောင်သူတို့ စီစဉ်ပုံအတိုင်း လူမိုက်ခွေး၍၊ တံစိုး လက်ဆောင်ပေး၍၊ အရက်သေစာတိုက်ကျွေး၍ ကောသမ္ဘိသို့ ဘုရားရှင် ဝင်ရောက် ကြွချီလာသည့်အခါ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆဲရေးခိုင်းသည်။ နှင်ထုတ်ခိုင်းသည်။ မိမိအား ‘အပုပ်အသီးမ’ ဟု တခွန်းအပြောခံရသည်ကို အခွန်းပေါင်းရာထောင်ဖြင့် လူမိုက်ငှား၍ ပြန်လည် ချေပခိုင်းသည်။

မာဂဏ္ဏိ^၁အဖို့ ကန်ခိုးအာဏာရှိသည့်အပေါ်တွင်ကောသမ္ဘိ လူမိုက်ကို
ဘုရားရှင်ဆန့်ကျင်ရေး စည်းရုံးသမှု ပြုရသည်မှာလည်း လွယ်ကူ လှ၏။
အကြောင်းမှာ-ဘုရားရှင်တည်းဟူသော နေမင်းရောင်ခြည် ရောက်လာ
သဖြင့် ကောသမ္ဘိတွင် ရှိနှင့်ပြီးသော မိမိတို့ဆီးနှင်းများ ကွယ်ပျောက်ရမည်
ကို သိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အများက မာဂဏ္ဏိ^၁ဘက်မှ ကူညီလာကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ကြံချီလာကြသောအခါ
ဘက်တော်သား ဆန့်ကျင်ရေးသမားများသည် ဆဲရေးနည်းဆယ်မျိုး၊ စိတ်
ကူးရသမျှဆဲရေးနည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် လမ်းတဘက်တချက်မှနေ၍ကြိမ်းမောင်း
ဆဲရေးကြလေတော့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကား-ဘုရားရှင်အား လက်စားချေ
ရုံ၊ အရှက်ရစေရုံမဟုတ်။ ကောသမ္ဘိမှ ထွက်သွားစေလိုသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ရှိစေ၊ ဆဲစေ။ လောကနှင့်မကင်းနိုင်သေးသဖြင့် လောကဓံဒီလှိုင်းအနိမ့်
အမြင့်တွင် ရံဖန် မျောပါရသေးစေကာမူ အရက်ကိုးမောင်းတိုက်၍ နာဠာ
ဂီရိလို ဆင်ကြမ်းကြီးဖြင့်ပင် အသက် သေစေသည်အထိ လောကဓံဆိုး၊
လောကဓံကြမ်းမျိုး၏ အတိုက်ခံရဘူးသော ဘုရားရှင်၊ ဝေဘာ တောင်
စောင်းတွင် ကျောက်မောင်းတင်၍ ခြေမတော်တွင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်
စေသည့် လောကဓံမျိုးဖြင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ဘူးသော ဘုရားရှင်အဖို့ ဆဲရေးခံရ
ခြင်းမျှမည်သည် အဘယ်မှုစလောက်အံ့နည်း။

ဤကား နှိုင်းယှဉ်ချက်အဖြစ်မျှ ပြောဆိုရခြင်းဖြစ်၍ စင်စစ်သော်ကား
ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပြင် ကိလေသာမှန်သကို ပယ်သတ်တော် မူပြီးကြသော
ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့အဖို့လောက၏ဆိုးရွားရွာစွာ ရောက်လာ
သော အပြုအမူများကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြင့်ထည်ကြီးမားစွာရောက်ရှိ
ရရှိလာသော ကောင်းကျိုးသုခများကြောင့်လည်းကောင်း အကြောင်းထူး
တော့သည်မဟုတ်။ ကျောက်တိုင်ကြီးသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ တိုက်
ခတ်အပ်သော လေကြောင့် မတုန်လှုပ်လေသကဲ့သို့ နကမ္ပတိ မတုန်လှုပ်။
တုန်လှုပ်စေမှု မှန်သမျှကို ပယ်သတ်ပြီးပြီ။ တုန်လှုပ်သူကား တရား မပြည့်
သဖြင့် တရားအောက်ခြေမျှသာ ရှိပေသေးသော အရှင်အာနန္ဒာတည်း။

ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။
ကောသမ္ဘိသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။ ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာ
သုံးပွားမှန်း သိသူများမဟုတ်ကြပါ။ သို့ပါ၍ ဤအရပ်တွင် ဘုရားရှင်
သီတင်းသုံးရန် သင့်လျော်မည်မဟုတ်ပါ။ အခြားအရပ်သို့ သွားကြပါစို့
ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသောအခါဘုရားရှင်က ပြုံးတော်မူ၍ “အာနန္ဒာ။

လောကဟူသည် လူလိမ္မာတို့နည်းပါး၍ လူမိုက်တို့သာများသည်။ ကောသမ္မိတို့တွင် လူမိုက်များရှိသော်လည်း လူလိမ္မာတို့ ရှိကြပါသေးသည်။ ငါဘုရားသည် ကောသမ္မိတည်းဟူသောသာသနာ့စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ရောက်လာသော ဆင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ကောင်းပြီ၊ ကောသမ္မိသားတို့ ဆဲရေးခံရ၍ အခြားအရပ်သို့ သွားသည့်အခါ အခြားအရပ်က လူမိုက်များကလည်း ယခုလိုပင် ဆဲရေးသော် အဘယ်သို့ သွားမည်နည်း အာနန္ဒာ”

“အခြားတပါးဒေသသို့ သွားပါမည်ဘုရား”

“အဲဒီအခြားတပါးဒေသက ဆဲရေးကြပြန်ယင်ကော”

“အခြားသော အခြားတပါးသို့ သွားပါမည်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ။ ။ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်သင့်။ တာဝန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် ပေါ်ပေါက်လာသောပြဿနာကိုတိမ်းရှောင်ခြင်းဖြင့် မဖြေရှင်းသင့်။ စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်သောဆင်ပြောင်ကြီးသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကျရောက်လာသော မြားတို့ကို သည်းခံ တိုးဝင်ရသကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက် လာသော ပြဿနာကို ပေါ်ပေါက်လာသော နေရာ၌ပင် သည်းခံ ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းရမည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ ငါဘုရားသည် ကောသမ္မိတည်းဟူသော စစ်မြေပြင်တွင် သာသနာ့တိုက်ပွဲဆင်ရန်၊ သာသနာ့အောင်ပွဲခံရန် ဝင်ရောက်လာသော ဆင်ပြောင်ကြီးဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့၌ လက်နက်တကာတို့တွင် သူမတူအောင် စွမ်းသော သည်းခံမှုလက်နက် ရှိကြပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းသည်းခံမှုလက်နက်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ အသုံးပြုပါဘိ”

“အာနန္ဒာ။ ။ ယခုဆဲရေးကြသော ကောသမ္မိသားလူမိုက်များသည် အဘယ်မျှ ဒေါသမူး၍ အဘယ်မျှဆဲရေးနိုင်ကြသည်ဆိုစေ ခုနစ်ရက်ထက် ပို၍ ဆဲရေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဤအတွင်း သည်းခံစိတ်ထား၍ ကိုယ်တရားကိုသာ ကိုယ်အားထုတ်ပါဘိ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ပါဘိ”

ဘုရားရှင်၏ အသံခံတရားကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့နှင့်တကွ ရဟန်းအများဓမ္မသံဝေဂ ရကြကုန်သည်။ မှန်၏။ ဘုရားရှင်တို့ အဖို့ ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာဟူသည် ခုနစ်ရက်ထက်ပိုလွန်းသည် မရှိကုန်။

ဘုရားရှင်၏ ယင်းအသံခံတရားကြောင့်သာသနာ့သမိုင်းတလျှောက်လုံး တွင်လူပြိန်းများအထိပင် ယနေ့တိုင်အောင်အသုံးဝင်လှသောစကားတရပ် ထွန်းတောက်တည်ရှိလာရသည်။ ယင်းအသုံးဝင် စကားသည်ကား ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်၊ ချီးမွမ်း ခုနစ်ရက် ဟူသတည်း။

[၁]

ငြိမ်းချမ်းရေးသမားများအဖို့ အကယ်၍ နေနိုင်ခဲ့ပါလျှင် တကိုယ်တည်း နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ တကိုယ်တည်း မျှပင် ရှိစေကာမူ ရုပ်ပျောက်၊ နာမ်ပျောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ခြင်းသည်ကား အကောင်းတကား အကောင်းဆုံး။ အငြိမ်းတကား အငြိမ်းချမ်းဆုံး ပေဟည်း။

သို့ရာတွင်လူဟူသည် ဘဝတာဝန်များရှိသေးသည့်အလျောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြတ်တောက်ချင်တိုင်း ဖြတ်တောက်၍မဖြစ်။ အထူးသဖြင့် လောကအကျိုး၊ ပရဟိတ ရည်မှန်းချက် ကြီးသူများအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ရာညှာရမြဲဖြစ်သည်။ တကိုယ်ကောင်းနေလိုလျှင် နေနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း ပရဟိတ အကျိုးဆောင် သူကောင်းများအဖို့ နေရုံး ထုံးစံမရှိ။ ကိုယ်ကျိုးကို ချည်းကြည့်၍ လျစ်လျူရှုနေခဲ့လျှင် သတ္တဝါတို့ ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “တယောက်ချမ်းသာ ကိုယ်ဖို့ရှာ၊ သတ္တဝါအပေါင်း ပျက်စီးကြောင်း” ဟူသော ဆိုရိုးစကားပင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားရှင်သည်ကား ပရဟိတလောကကျိုး ရည်မှန်းချက် အမြင့်ဆုံး ထားခဲ့သူတည်း။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်၍ လောက အကျိုး၊ အများ အကျိုး၊ သတ္တဝါတို့အကျိုးကို သံသရာတလျှောက်လုံး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် လောကတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ ခရီးကြမ်းတွင် နစ်မွန်းမြုပ်ကြွ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေလျက် ရှိနေကြသော သတ္တဝါ အားလုံးကို မိမိ၏ တရားတော်တည်း ဟူသော မဂ္ဂင်ရွှေဖောင်ဖြင့် တယောက်မကျန် ပို့ဆောင်လိုသော မဟာကရုဏာရှင်တည်း။

သို့ရာတွင် ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက် အနားပေးရမည့် အချိန်များလည်းလိုအပ်ပေသေးရာသာသနာတော်အကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ယင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကိစ္စနှင့် ကင်းသော လွတ်မြောက်ရာသို့ ရုန်းထွက်ရ၏။ ဂိဇ္ဈကုဋ်စသော တောတောင်တခွင်သို့ ရံဖန် တကိုယ်တည်း ခရီးဒေသစာရီ ထွက်ခဲ့သည်လည်းရှိ၏။ ရံဖန် စိတ်တူသဘောတူတပည့်ကြီး များနှင့် ခရီးထွက်သည်လည်းရှိ၏။ တခါတရံတွင်လည်း တောတောင်စုံမြိုင် ဂူလိုက်စသော သဘာဝ ဆိတ်ငြိမ် ဒေသများသို့ပင် မဟုတ်စေကာမူ ကျောင်းတော် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်အတွင်းမှာပင် ရဟန်းများအား ဆိတ်ငြိမ် စည်းတမ်း သတ်မှတ်ကာ တပါးတည်း သီတင်းသုံးရသည်လည်း ရှိ၏။

ယင်းသို့ ဆိတ်ငြိမ်မှုအရပ်ရပ်ကို ရှာဖွေ စီစဉ်ခဲ့တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် ဗလိ ဗောဓ ထွေလာကိစ္စများကို ပြီးပြတ်အောင် ပြင်ဆင်ရခြင်း၊ တပည့် တပန်း များအား အသိပညာ အကြောင်းကြားခြင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့မြဲ ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ ယခုကိစ္စတွင်မူ မိမိဘက်မှ အကြောင်းကြားဖွယ်၊ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ဖွယ် မလိုတော့သဖြင့် တနည်းအားဖြင့် နှစ်သိမ့်ရသည်။

ကိစ္စကား = ကောသမ္မိပြည် နောင်သီတာရုံ ကျောင်းတော်တွင် သီတင်း သုံးခိုက် တပည့် သံဃာ အများသည် မိမိကိုယ်တိုင် တရားဟောပြ ဆုံးမ ကံမြစ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကြမှုပင်တည်း။

စွဲလမ်းတပ်မက်မှု = တဏှာ၊ ခက်ထန်တင်းမာမှု = မာနနှင့် အယူသည်းမှု = ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော တရားသုံးပါးသည် ဘဝကို အမြစ်တွယ်စေတတ်သော၊ ဆင်းရဲမျိုးစုံကို ချဲ့ထွင်တတ်သော တရားဆိုးများ ဖြစ်ကြောင်း မိမိသည် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဟောပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဟောပြော၍လည်း ကျွတ်တမ်း ဝင်သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီ။ ခက်သည်ကား - ယခုကိစ္စတွင် ဤတရားဆိုး သုံးမျိုး ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသူများမှာ မိမိ၏ လက်ရင်းတပည့် ရဟန်းများ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်းကို တွေ့လာရခြင်းပင်တည်း။

ကုဋ်ဇေစရုံးအိမ်တွင် သန့်သက်ရေကလေးထည့်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ ဝိနည်းဂိုဏ်းရဟန်းနှင့် အဘိဓမ္မာဂိုဏ်းရဟန်းတို့အကြားအခုံ ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာကြသည်။ သန့်သက်ရေကိစ္စသည် ရေနံဆီလောင်းထားသည့် အမှိုက်ပုံ ကိုရို့ လိုက်သော မီးပွားမီးစာမျှ ဖြစ်၏။ စင်စစ်သော်ကား - သာသနာတော် တွင်ရဟန်းသံဃာတို့ သိုက်အုံကြီးမားလာရာ၌ လူ့ အသိုက်အအုံတို့၏သဘာ ဝအတိုင်း အုပ်စုဖွဲ့မှု၊ တပည့်တပန်း၊ အခြွေအရံ မွေးမှုများလည်း ကြီးမား လာခဲ့ရာက အုပ်စုခေါင်းဆောင်ပညာရှင်ရဟန်းတို့၏မာနတံခွန်ထူမှုတည်း။

ပဋိပက္ခသည် တနေ့တခြား ကြီးထွားလာ၏။ ရဟန်းအချင်းချင်း သူ့အုပ်စု၊ ကိုယ်အုပ်စု သိသိသာသာ ကွဲပြားလာကြသည်။ ရဟန်းတို့ ကဲ့သော် သူတို့ကို ဆည်းကပ်သော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ အဖို့ ဆိဖွယ်မရှိ။

ဤပဋိပက္ခ ပြေငြိမ်းရေးအတွက် ဘုရားရှင်သည် တပည့်ရဟန်းများအား စည်းဝေးစေ၍ ညီညွတ်ရေးတရား ဟောတော်မူသည်။ ဟောသည်မှ တကြိမ် မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဟောတော်မူသည်။ မာန်မာနသိမ်းဆည်းရေးဓမ္မလမ်းကြောင်း ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လဇ္ဈကိလဇာတ်၊ ဝဋ္ဋဇာတ်၊ ဒီသီတိကောသလဇာတ် စသော အတုယူဖွယ် ဇာတ်တော်များကို ဆောင်၍ ဆရာကောင်းတို့တာဝန်အရဆုံးမကံမြစ်သောနည်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။

သို့ရာတွင် ပညာမာန၊ ဂိုဏ်းဂဏ အစွဲတန်းလန်းဖြင့် ဤရဟန်းတို့ တင်းမာလိုက်ပုံမှာ ဆရာဘုရား ဆုံးမကံမြင်သည်ကိုမနာခံရုံမျှမက ‘ဤကိစ္စတွင် ဆရာဘုရားသည် မိမိဘာသာ အေးငြိမ်းသက်သာစွာ နေတော်မူပါ၊ အဓိကရုဏ်း ကိစ္စကိုတော့ တပည့်တော်တို့တာဝန်သာ ဖြစ်ပါစေ’ဟူသော ဆရာကို တော်လှန်တန်ပြန်သည့် စကားမျိုးကိုပင် အသုံးပြုလာကြသည်။

သည်တော့လည်း ဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆန့်ကျင်ရခြင်း၊ အထူးသဖြင့် အချင်းချင်း အားပြုအားထားပြုအပ်သော အတွင်းသားများနှင့် ဆန့်ကျင်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲစေမှုအကြောင်းမျှသာဖြစ်၏။ မိမိသည် ကေစာသမား ဖြစ်ပါလျက် သူတို့တပည့်တပန်း ရဟန်းဝန်းကျင်ကို ငဲ့၍ သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင် သီတင်းသုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုသော် မိမိ၏ ကေစာဆန္ဒ ပြည့်စုံမှုအတွက် အခြေအနေက ပေးအပ်လာသည်ကို အလိုက်သင့် အသုံးပြုရုံမျှသာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဆယ်ဝါမြောက် ဝါတော်၏ ဝါဆိုဦးရာသီ တရက်တွင် ကောသမ္ဗိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြွခဲ့ရာမှ တဆက်တည်းပင် မည်သူ့ကိုမျှ မပန်ကြား အသိပေးမနေတော့ပဲ ကောသမ္ဗိမှ ခုနစ်ယူဇနာခန့် အကွာအဝေးရှိ ပါလိလေယျက ရွာဘက်ဆီသို့ သပိတ်တလုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်မျှကိုပင် အဖော်ပြုကာ ထွက်ကြွတော်မူခဲ့သည်။

ဆိတ်ငြိမ်မှုဟူသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းဆိတ်ငြိမ်မှု၊ ကိုယ်ပဆိတ်ငြိမ်မှုဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် အတွင်းဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် အပဆိတ်ငြိမ်မှု ဟူ၍လည်း ခေါ်နိုင်သည်။

ကိုယ်တွင်းဆိတ်ငြိမ်မှု ဟူရာ၌ ဆိတ်ငြိမ် တည်ငြိမ်မှုဟူသည် သူကောင်းတို့ လက္ခဏာဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်နှာနှင့်ကိုယ်အမူအရာတွင်တည်ငြိမ်ဆိတ်ငြိမ် ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း ကိုယ်တွင်းမှာမူ တကယ် မငြိမ်းချမ်းမဆိတ် ငြိမ်ပဲ ဆိတ်ကွယ်ရာရလျှင် လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်သော အတု ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းနှင့် အတွင်းစိတ် ဆိတ်ငြိမ်အောင် အလေ့အထုံ ပြုထားသောကြောင့် အတွင်း ရော အပြင်ပါ တကယ်တမ်း ဆိတ်ငြိမ်သော အစစ်အမှန် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ဟူသည် နှစ်မျိုး ရှိပြန်သည်။

ဘုရား ရဟန္တာ စသော သူကောင်းတို့မှာ အတွင်းရော အပြင်ပါ ဆိတ် ငြိမ်တည်ငြိမ် အေးချမ်းအောင် တရားလုပ်ငန်းဖြင့် ကျင့်ထုံ ပြီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ရေရှည် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ အချိန်များများ လိုသောအခါများ၌ ပြင်ပဆိတ်ငြိမ်မှုကို ရှာဖွေကြရသည်။ အကြောင်းမူ ကား - တောတောင် ဂူလိုဏ်စသော ပြင်ပဆိတ်ငြိမ်မှုများသည် အတွင်း ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ကြီးစွာသော အထောက်အကူ ပြုသည်။

ပြင်ပဆိတ်ငြိမ်မှု မရှိသော အရပ်တွင် ပြင်ပမှ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လာ သော အာရုံခြောက်ပါးကို သတိတည်းဟူသော စောင့်ရမ်း မပြတ်ချ၍ အတာအကွယ် ပြုထားရသည်။ တောတောင် ဂူလိုဏ်ဟူသည် အတိုက်သမား အာရုံခြောက်ပါးတို့ ကင်းဆိတ်ရာ ဖြစ်၏။ မျက်စိအာရုံ၊ နားအာရုံတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အဆင်း၊ အသံ စသည်တို့ ကင်းဆိတ်ရာ ဖြစ်သည်။ ပြောရ၊ ဆိုရ၊ လှုပ်ရ၊ ရှားရ ပတ်ဝန်းကျင် ထွေလာကိစ္စတို့ ကင်းဆိတ်ရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် အတွင်း ဆိတ် ငြိမ်မှုကို အထောက်အကူပြုသော ပြင်ပအာရုံ ခြောက်ပါးတို့၏ ကင်းဆိတ် ရာတွင် ကေစာနေထိုင်မှု တောတောင် ဂူလိုဏ်ကို နှစ်သက်တော် မူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါလိလေယျက ပုလဲမြိုင်တောသည် ကေစာသမားများအတွက်ဥရုဝေလ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်စသော ဒေသများကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်မှုတွင် ကျော်ကြားသော ဒေသ တခု ဖြစ်ကြောင်း ရှေးမဆွကပင် ဘုရားရှင် သိတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် အလျဉ်းသင့်သော တချိန်ချိန်၌ ပုလဲမြိုင်တွင် သီတင်းသုံးရန် လျာထားတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် ဤဒေသသို့ကြရန် အခြား အကြောင်းရပ်များလည်း ရှိနေခဲ့ပေ၏။

ယင်း ပုလဲမြိုင် တောကြီးအနီးရှိ ပုလဲမြိုင်ကျေးရွာကို အမှီပြုကာ တပါးတည်း ကေစာရဝတ်ကို ကျင့်သုံး သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ရဟန်း

တော် ဘဂုမထေရ် ကို ကေစာရ လုပ်ငန်းအတွက် အားဖြည့်တရား ဟောကြားတော်မူရန် တရားဓမ္မကိစ္စရှိနေသည်။ ပုလဲမြိုင်ခရီး လမ်းခွတ်လတ်ရှိ မိဒါဝုန်တောတွင် အချင်းချင်းအားပြုကာ တရားအားထုတ်လျက် ရှိနေကြသော တပည့်ရဟန်း သုံးပါးကိုလည်း အားပေးအားဖြည့် ဟောကြားတော်မူလိုသည့် ကိစ္စတရပ်လည်း ရှိနေသည်။

ဘဂုမထေရ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် တောကို ချစ်သူဖြစ်၏။ ရဟန်းဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ တောတောင်တခွင်တွင် တပါးတည်း သီတင်းသုံးခဲ့သည့် အချိန်သာများခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဤရှေ့ ဤမျှ အားထုတ်ပါလျက် လိုအပ်သော တရားထူး တရားမြတ်နှင့် မတွေ့လေသောအခါ မိမိ၏တရားလမ်းစဉ်သည် ယွင်းချွတ်ပင် နေလေသလော ဟု ဆုတ်နစ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခိုက်ဝယ် မမျှော်လင့်ပဲ ဘုရားရှင် ကိုယ်ဟော်တိုင် မိမိ တော ရ ကျောင်း သို့ ကြွရောက်လာသည်ကို ဖူးတွေ့ရသောကြောင့် အားဟက်ရှင်လန်းလာသည်။

သတ္တဝါတို့၏ ပင်ကိုစရိုက် အရင်းအမြစ်ကိုသိတော်မူသော ဘုရားရှင်တောကိုခင်သော တောပျော် စရိုက်ရှင် ဘဂုမထေရ်အား တောတရားကို ဟောတော်မူ၏။

“ချစ်သား ဘဂု။ ။ ငါဘုရားသည် ဟပည့် ရဟန်းတို့အား မြို့ရွာ၌ နေခြင်းကို ခွင့်ပြုသော်လည်း အကယ်၍ နေနိုင်ခဲ့ပါလျှင် တော၌နေခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ မြို့ရွာတွင် ဈာန်ဝင်စားနေသူထက် တောတွင် အိပ်နေသူကို ချီးကျူးသည်။ အကြောင်းမူကား - မြို့ရွာတွင် ဈာန်ဝင်စား နေသူ၏ ဝန်းကျင်သည် မဂ်ဖိုလ်၏အန္တရာယ်နှင့်နီး၍ တောတွင်အိပ်သော ရဟန်း၏ ဝန်းကျင်သည် မဂ်ဖိုလ်အန္တရာယ်နှင့် ဝေးသည်။

“ချစ်သား ဘဂု။ ။ တော၌နေသည်ကို ချီးကျူးသည် ဆိုရာ၌လည်း တောနေသူတိုင်းကို ချီးကျူးသည် မဟုတ်။ အကြောင်းမူကား - တောနေခြင်းဟူသည် ငါးမျိုးရှိသည်။ ယင်း ငါးမျိုးသည်ကား (၁) မသိမှိုက်မှား မောဟပွားသောကြောင့် နေခြင်း၊ (၂) ရည်မှန်းချက်တမျိုးနှင့် အလိုဆိုး ရှိသောကြောင့် နေခြင်း၊ (၃) စိတ်ဓာတ်မမှန်၊ ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်သောကြောင့် နေခြင်း၊ (၄) တော၌နေခြင်းကို ဘုရားချီးမွမ်းသည်၊ ဒါယကာ ဒါယိတာ မတို့ နှစ်လိုသည်ဟူသော ချီးမွမ်းခံလိုမှုကြောင့် နေခြင်းနှင့် (၅) ဝဋ်မှလွတ်မြောက်လို၍ နေခြင်းတို့တည်း။

“ချစ်သား ဘဂု။ ။ သင်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် တောကိုချစ်၍ သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်လိုသူဖြစ်သည့် အပြစ်များသော လူ့လောကပတ်ဝန်း

ကျင်ကို ရှုံ့မုန်း၍ ကေစာရဝတ်ကို ကျင့်သုံးသူဖြစ်သည်။ တောတွင်လည်း ပန်းမန်သစ်ပင်၊ သံမင်း၊ ဆင်၊ ကျား စသော တောသဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် အာရုံတို့ သာမန်အားဖြင့် ရှိသည်သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းပတ်ဝန်းကျင် အာရုံတို့သည် ကိလေသာ အခိုးအညှီကင်း၍ ယင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်ရ ကြားရသောအခါ တောဟူသောအသိနှင့် တရားအသိကိုတိုးပွားစေသည်။ ဝိမုတ္တိဓမ္မဟူသော အမြတ်အစွန်းအတွက် တောတည်းဟူသော အရင်းအနှီး ကောင်းရှိနေသူ သင်ချစ်သားအဖို့ အဘယ်ကြောင့် တရားထူးတရားမွန်ကို မရပဲ ရှိချေတုံအံ့နည်း”ဟု တောတရားဖြင့် အားပေးတော်မူခဲ့သည်။

ကောသမ္ဗိမ္မ ပုလဲမြိုင်သို့သွားရာ၌ ဓမ္မစကြာ တရားဦးတရားထူး ဟော တော်မူခဲ့ရာ နာမည်ကျော် ဣသိပတန မိဒါဝုန်တောကိုဖြတ်၍သွားရသည်။ ဤတောသည် ရေမြေသလင်း အခင်းအကျင်း ကောင်းမှုကြောင့် တော ပျော်သူ သူတော်စင်တို့ နှစ်ခြိုက်သဖြင့် ကျော်ကြားသော တောဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် မိမိ သာသနာတော်၏ အစကို ဤတောဖြင့် အရင်းတည်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ရာတွင် အချင်းချင်း ဓမ္မမိတ်ဆွေပြု၍ ဤတောတွင် တရားအားထုတ် လျက်ရှိကြသော တပည့်ရဟန်း သုံးပါးတို့အဖို့မူ အချိန်ကာလကြာမြင့်သည့် တိုင်အောင် တရားထူး တရားမြတ်နှင့် ဝေးလျက်ပင် ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ဓာတ် ဆုတ်နစ်နေသည်ကို ဘုရားရှင်က ခရီးသွားဟန်လဲ့ ဝင်ရောက် အားပေးတော်မူတည်။

“ချစ်သားတို့။ ။ ငါဘုရားသည် သင်တို့ကဲ့သို့ ဝိမုတ္တိဓမ္မကို ရှာဖွေ စဉ်က သင်တို့ကဲ့သို့ နည်းပေးလမ်းညွှန် ဆရာကောင်း ဆရာမွန်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ထွင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အားထားခဲ့ရသည်။ ခြောက်နှစ် တိုင်တိုင် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း အားထုတ်ခဲ့ရသည်။ လိုအပ်သော တရားကိုမရလျှင် သေပေစေတော့ဟု ခန္ဓာကိုယ် ဘုံးဘုံးလဲသည်အထိ အစာ ရေစာကိုပင် ဖြတ်၍ အားထုတ်ခဲ့ရသည်။

“သင်တို့မူမူကား ဆရာအသင့်၊ တရားလမ်းစဉ်အဆင်သင့်ဖြင့် အား ထုတ်ကြရသည်။ သင်တို့လိုအပ်သော ဝိမုတ္တိဓမ္မသည် သင်တို့ လက်တကမ်း တွင်ပင် ရှိနေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆုတ်နစ်ကြရမည်နည်း။ အဘယ်ကြောင့် အပျင်းစိတ်ကို အရှုံးပေးကြမည်နည်း” ဟု အားပေးအားမြှောက်စကား ဟောကြားတော်မူခဲ့ရသည်။

ယင်း ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည့် အချိန်၌ ဝါဆိုရက်သို့ ရောက်လာရာတွင် ဘုရားရှင်သည် ပုလဲမြိုင်ရွာတွင် ဆွမ်းခံပြီးနောက် ပုလဲမြိုင်တောတွင်းသို့ ဝင်တော်မူသောအခါ သီတင်းသုံးရန် အတွက် ဥရုဝေလမှတုန်းကကဲ့သို့ပင် သဘာဝက ဖန်တီး၍ထားအပ်သော ကျောင်းသစ်မ်းသဗ္ဗယ်ပင် ညောင်ရိပ်ကုန်းမြင့်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ရောက်သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ကေစာ သီတင်းသုံးဖို့ ဆိုသော်လည်း ပုလဲမြိုင်တောအုပ်သို့ ဘုရားရှင် ဝင်လာစကပင် အုပ်ဆိုင်နေသော သစ်ပင် သစ်အုပ် ညိုညို မောင်းမောင်းများဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ မိမိကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူ ရောက်လာပြန်ပကောဟု မသင်္ကာသော မှန်ဆန်ဆန် မျက်လုံးများဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပုလဲမြိုင် အတွင်းပိုင်းမှ စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေသူကဦးရှိနေသည်။ သူကား - ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ကွားကွား မားမားဖြင့် ပုလဲမြိုင်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို ရိုးတိုး ရိပ်တိတ် မြင်ကြ တွေ့ကြသဖြင့် ပုလဲမြိုင်ရွာသူရွာသားများက ‘ပုလဲမြိုင်ဆင်ကြီး’ ဟု အမည်ပေးထားသူ ပါလီလေယျက ဆင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မေတ္တာတောင်ထူသခင် ဘုရားရှင်အဖို့ ဘုရား ဖြစ်တော် မူပြီးသည့် နောက်ကို အပထား၍ ဘုရားမဖြစ်မီ ဥရုဝေလတောတွင် သီတင်း သုံးစဉ်ကပင် တောပျော်သတ္တဝါ အားလုံးကို ရေတွက်စဉ်းစားတော်မမူခဲ့။ မိမိမေတ္တာကုန်ရိပ်မှ မိမိ၏ အဖော်များဟူသာ စေတနာ ထားတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

နာဠာဂီရိ တို့လို၊ နန္ဒောပနန္ဒတို့လို စံမတူ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကိုပင်လျှင် မိမိမေတ္တာတန်ခိုးဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်သည်ဆိုလျှင် အခြားတိရစ္ဆာန်များအဖို့ ဆိုဖွယ် မရှိ။ ရေတွက်ဖွယ် မရှိ။

ယခုလည်း ပုလဲမြိုင်သို့ ဝင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မိမိအား စူးစမ်းသည့် သဘောဖြင့် မှန်ဆန်ဆန် ကြည့်လျက်ရှိသော ပုလဲမြိုင် ဆင်ကြီးကိုမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ အပထား၍ သူ့ကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မိမိကဲ့သို့ ဘဝတူတယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိတော်မူလိုက်ရာ နှစ်သက်သောဆန္ဒတော်ဖြင့်ပြုံးယင်း သဘာဝ၏ခင်းကျင်းထားအပ်သော ညောင်ရိပ်ကျောင်းတော်တွင် ထိုင်တော်မူသည်။ အကြောင်းတမူကား - ပုလဲမြိုင် ဆင်ကြီးသည်လည်း ပရိသတ်ကို ကြောက်၍ တကိုယ်တည်း ရုန်းရှောင်လာသော ကေစာ သမားပေတည်း။

တရားသမား၊ အတွေးသမား သက်ကြီး ရွယ်အိုများသည် ကေစာကို မက်မောသူများ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ တရား သမား၊ အတွေး သမားသည် တရားရှာရေး၊ တွေးတောရေးအတွက် ဆိတ်ငြိမ်မှုလည်း လိုသည်။ ဘဝ အမောပိုင်းသို့ ရောက်လာသောကြောင့်လည်း သက်ကြီးများအဖို့ လွတ် လွတ် လပ်လပ် အနားယူလိုတတ်ကြသည်။ ဆင်ပျိုဆင်ငယ်တို့ နှောင့်ယှက် မှုကြောင့် အေးအေး သက်သာ မနေရ၊ မစားရရှာသော ပုလဲမြိုင် ဆင် ကြီးသည်လည်း ပုလဲမြိုင် ဤနေရာကိုပင် အေးရိပ်ခိုရန် ရွေးခဲ့မိသည်။

မိမိနေရာ အဝန်းအဝိုင်းကို သတ်မှတ်၍ ဤနေရာသို့ ဝင်ရောက် လာ သော တိရစ္ဆာန်များအား ချောက်လှန်ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့သည်။ ယခုဘုရားရှင် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ အကဲခတ်လိုက်သောအခါတွင်မူ ဝင်လာ သူမှာ မိမိအား တစုံတရာ အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူ မဟုတ်ရုံမက မိမိ အတွက် အဖော်မဲ့ အဖော်ထူး ဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပန်းကိုင်း တကိုင်းကိုချိုးကာ ဘုရားရှင်၏ ပလ္လင်ညောင်ရင်းတွင် ထား၍ ဝပ်စင်းပူဇော်လိုက်သည်။

“ပါလိလေယျက။ ။စိတ်ဝမ်းညီညွတ်သော အဖော်ကောင်း၊ မိတ် ဆွေကောင်းကို မရခဲ့လျှင် တဦးတည်း နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ သင်သည် စိတ်တိုင်းမကျသော အခြွေအရံမှ ရုန်းထွက်လာသူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ငါသည်လည်း စိတ်ဝမ်းမညီညွတ်သော တပည့်ပရိသတ်ကို ကျောခိုင်းလာ ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သင်နှင့် ငါတို့သည် အေးချမ်းစွာနေလိုမှု စိတ်ထားချင်း တူညီကြသည်။ အေးချမ်းစွာ နေပေတော့ ပါလိလေယျက”

ပုလဲမြိုင်ကြီးက ဘုရားရှင်၏ စကားကို နားလည်သည့် ဟန်ဖြင့် ကိုယ် ဟန်ကို အနည်းငယ်လှုပ်ရမ်း၍ ဘုရားရှင်တော်အား မေတ္တာမျက်လုံးဖြင့် ရှုန်းရှုန်းစားစား မော်ဖူးသည်။

[၃]

ရေကန်တွင်းမှ ရေကို သပိတ်ဖြင့် ခပ်၍ ချိုးခိုက်တွင် အလုပ် အကျွေး သာမဏေကလေးကဲ့သို့ သင်္ကန်းကို နှာမောင်းတွင် တင်၍ ရပ်စောင့်ယင်း ပီတိမျက်လုံးဖြင့် ရှုကြည့်လျက်ရှိသေးပုလဲမြိုင်ကြီးကို ဘုရားရှင်ကကြည့်ကာ ပြုံးတော်မူ၏။ အေးအေးချမ်းချမ်းမနေရသော ပတ်ဝန်းကျင်ဒုက္ခမှ ရုန်း ထွက်ကာ ပုလဲမြိုင်တောတွင် တကိုယ်တည်း လာရောက် နေထိုင်ပါသည်။

ဆိုခါမှ အလုပ်များလျက် ရှိရရှာသော ပုလဲမြိုင်ကြီး၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်
တော်မူမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြောင်၊ ဆင်၊ သစ်၊ ကျား သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ပေါများ ထူထပ်သော
ပါလိလေယျကတော၏နေရာထိုင်ခင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်သောဤအပိုင်းကို
လျှောက်၍ မပြတ်သောသတိဖြင့်ကင်းစောင့်ရသည်မှာညစဉ်ညတိုင်းဖြစ်၏။
မိုးရာသီဖြစ်၍ မိုးရွာလျှင် ဘုရားရှင်ခြောက်သွေ့စွာသီတင်းသုံးနိုင်ရန် ကြီး
မားသော သစ်ခေါင်းကြီးတခုကို ချေမွေ့အောင် ပြုပြင်ပေးထားသည်။

သောက်ရေချိုးရေအတွက် သဘာဝ ရေကန်သည် အသင့်ပင် ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် ပုလဲမြိုင်ကြီးက ဘုရားရှင်အတွက် ရေကန်မျှဖြင့် တင်းမတိမ်ပဲ
ခက်ခဲသော အလုပ်တခုကိုလုပ်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ ချမ်းအေးသောနေ့များ
တွင် ဘုရားရှင်အား ရေပူရေနှေး သုံးဆောင်နိုင်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်း
ပြင်ဆင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

သဘာဝ ရေအိုင် အနီးတွင် ရေကန်ငယ်တခုကို တည်ဆောက်သည်။
ထင်းချောင်းချင်းကိုပွတ်၍မီးမွှေးသည်။ မီးတွင်ကျောက်တုံးများကိုထည့်၍
ဖုတ်သည်။ ကျောက်တုံးပူများကိုကုတ်ဖြင့်ကော်၍ ရေကန်သို့ချသည်။ ဤ
နည်းဖြင့် ရေနှေးကို ရယူသည်။

နံနက်ပိုင်းပုလဲမြိုင်ရွာမှ ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံပြန်သည်ဆိုလျှင် တောစပ်မှ
စောင့်ကြို၍ သပိတ်ကိုယူရသည်မှာ နေ့စဉ်အလုပ် ဖြစ်ပေ၏။ ငှက်ပျော၊
သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဩဇာ၊ မာလကာစသော တောထွက်ပစ္စည်းများမှာဘုရားရှင်
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့် နေရာအနီးတွင် ပြတ်သည်ဟူ၍မရှိ။ အဟောင်း အ
နွမ်းပင်မခံ။ အသစ်အသစ်တို့ အဆင်သင့်ရှိနေစေသည်။ ဘုရားရှင် ဝန်း
ကျင်သို့ နေ့ညမပြတ် ဂရုစိုက်ခင်းကျင်းသော အရာကား ပန်းမွေရာ ခင်း
သည့်အလား တောပန်း၊ တောင်ပန်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် အပြည့်ဖြစ်၏။

ပုလဲမြိုင်ကြီး အဖို့ ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်တွင် အနှောင့်အရှက်ပြုလာမည့်
တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်သော်လည်း ‘ရွှေကချောက်
လျှင် နောက်ကဝင်’ ဆိုသကဲ့သို့ ထိန်းသိမ်း၍ မနိုင်နိုင်အောင်ရှိရသောသတ္တ
ဝါများသည်ကား မျောက်များဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မျောက်များသည် သူ
တို့၏ မတည်ငြိမ်သော သဘာဝ လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ဘုရားရှင်အား
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသယောင်ရှိသော်လည်း ဘုရားရှင် ဝန်းကျင်တွင်
အချည်းနှီးလှုပ်ရှားကြသည်ကားမဟုတ်။ အတုယူတတ်သောသတ္တဝါများ
ပီပီ ပုလဲမြိုင်ဆင်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုအတုကိုယူကာ သစ်သီးမျိုးစုံ ပန်းမျိုးစုံ

တို့ကို ခူးဆွတ်၍ မပြတ်ပူဇော်သည်။ အကယ်ဆိုသော် ဘုရားရှင်အတွက် သစ်သီးဆွမ်းနှင့် ပန်းမန်တို့အတွက်မှာ မျောက်များကပင် တာဝန်ယူထား သကဲ့သို့ ရှိသည်။ ချုံနွယ်သစ်ပင်အစွန်အဖျားရှိအမြင့်တွင်ပွင့်ဖူးသော ပန်း မျိုးစုံတို့ကို ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်တွင်ရှိနေသည်မှာ မျောက်တို့၏ကောင်းမှုပင် ဖြစ်၏။

တနေ့နံနက်ခင်းတွင်မူ မျောက်ကြီးတကောင်သည် ပျားအုံကြီးတခုကို ရရှိလာ၏။ ပျားအုံမှာ အတန်ပင်ကြီးမား၍ ပျားရည်တို့ဖြင့် ပြည့်နှမ်း၍ နေသောကြောင့် မျောက်အဖို့ မနည်းကြီးကြီးစား၍ ထမ်းဆောင်သယ်ပိုး လာရသည်။ မျောက်ကြီးသည် သူ့ပျားအုံကို ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ ထားမြဲနေရာတွင်ထားပြီးနောက်ထွက်ခွာ၍မသွား၊ ပျားအုံကြီး အနီးတွင် ပင် ရစ်ဝဲစောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောအခါ ပို၍စူးစိုက်သောအာရုံဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့်သူ့ပျားအုံကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သူ လူဒါန်းသော ပျားအုံဆုပ်ကို ဘုရားရှင်ဘုဉ်းပေး - မပေး စောင့်ကြည့်ဟန် ရှိသည်။ ထိုအခိုက် ဘုရားရှင်က သူ့ပျားအုံမှ ပျားသလက်ကို ဖဲ့၍ ဘုဉ်းပေး သုံးစသော်လည်းကို မြင်ရလေသောအခါ မျောက်ကြီးအဖို့ ပီတိ အထူးဖြစ် ဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အကြိမ်ကြိမ်ထ၍ ခုန်ပါလေသည်။ ခုန်ယင်း မြူးယင်း ဝမ်းမြောက်လှသည့်အဟန်ဖြင့် တခစ်ခစ်တဟစ်ဟစ် အသံမျိုးစုံ မြည်သည်။ ဤမျှဖြင့်လည်းပြေးသေး။ တခစ်ခစ် မြည်ယင်း မြူးယင်းဖြင့် အနီးရှိ သစ်ခြောက်ပင်ကြီးပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့်ပြေးတက်သည်။ သစ်ခြောက် ပင်ကြီး၏ သစ်ကိုင်းများတွင် တကိုင်းမှတကိုင်းသို့ မြူးခုန် ကူးသန်းသည်။ သို့နှင့် သစ်ကိုင်းတခုသို့ခုန်အကူးတွင် သစ်ကိုင်းကျိုးကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျ၍ သေရှာပါလေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဝါတော် ၄၅ - ဝါအနက်ပုလဲမြိုင်ဆင်မင်းနှင့် တောသတ္တဝါတို့၏ အကူအညီဖြင့် ဆယ်ဝါမြောက်ဝါတော်တွင် သီတင်း သုံးခဲ့ရသော ပုလဲမြိုင်၏ဇာတ်လမ်းများသည် ဘုရားရှင်၏ ဗုဒ္ဓဝင်တွင် စာ တင်ရလောက်အောင် ယင်းကဲ့သို့ ထူးထွေသောဖြစ်ရပ်ကလေးများလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

[၄]

ပုလဲမြိုင်တွင်တဝါတွင်းလုံး ဘုရားရှင်အေးချမ်းသာယာသလောက်၊ တဝါ တွင်းလုံး ပူပင်သောက ရောက်လျက် ရှိကြသူများသည်ကား - ဘုရားရှင်၏

အဆုံးအမကို မနာခံသောသောသိတာရုံရှိတပည့်ရဟန်းတို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။
ယင်းသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက်အံ့ဖွယ်မရှိ။ အကြောင်းမူကား-ဒေါသ၊ မာန၊
ဣဿာ၊မစ္ဆရိယစသော တရားဆိုးတို့ကို သိမ်းပိုက်မွေးမြူခြင်း၏ အသီးအပွင့်
ဟူသည် နောင်တရမှု၊ ပူပန်သောက ရောက်ရမှုတို့သာ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်
ပါလော။

ပြဿနာ အရှိန်တက်ခိုက်တွင် မိမိတို့အမှုကို ဟုတ်လှပြီဟု အထင်ရောက်
သည်ဖြစ်စေ၊မရောက်သည်ဖြစ်စေ ဒေါသ၊ မာန၊ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသော
တရားဆိုး၊ စိတ်ဓာတ်ဆိုးများကို သိမ်းပိုက်မွေးမြူသူများသည် သိမ်းပိုက်
မွေးမြူစဉ်ကပင်လည်း ပူပန်သောက ဆင်းရဲလှစွာ၏။ နောင်တွင်လည်း
ပူပန်ဆင်းရဲ ဒုက္ခပဲ့ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ရမည် ဖြစ်ကာ အစ၊အလယ်၊အဆုံး
သုံးပါးလုံး မကောင်းသည့် နိယာမ စိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့များ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်း တရားဆိုး၊စိတ်ဆိုးများသည် ပုဂ္ဂလိက တဦးတယောက်တွင် ဖြစ်
ပေါ်လျှင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ သေး၏။အသင်းအဖွဲ့၊ဂိုဏ်းဂဏတွင်
ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါအကူးအစက်မြန်၍ တဂိုဏ်းလုံး၊တသင်းလုံး၊ တ
နိုင်ငံလုံး ဆင် ရဲဒုက္ခပေရုံမက ပျက်စီးခြင်းဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်တတ်၏။

ဤ အပျက်တရားလမ်းစဉ်သည် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော ပညာရှင်များက
ပင် ဟေ ပြလမ်းညွှန်ဖွယ် မလို၊ သဘောတရားမှာ ရှင်းလှ၏။ အကြောင်း
သော်ကား-လူ့ သမိုင်းတလျှောက်တွင် မာန၊ဒေါသ အခုအခံနှင့် မညီညွတ်
မှုကြောင့် ဆင်းရဲပျက်စီးခဲ့သော သာဓကများသည် တင်းကြမ်းထပ်၍
နေခဲ့သောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် တရားရှင်ရာထူးကို ယူထားကြသော သောသိတာရုံ ရဟန်း
တို့၏ အဖြစ်မှာ ပို၍ ရှက်ဖွိုကောင်း၏။ထိုအဖြစ်ကို သောသိတာရုံရဟန်းတို့
တဝါတွင်းလုံး ကောင်းကောင်းကြီး ခံကြရပြီတည်း။

အကြောင်းမူကား-ဆရာကို ကာပြန်ရဲလောက်အောင် မိုက်အားသည်း
ကြသော သောသိတာရုံရဟန်းတို့သတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ဒါယ
ကာတို့ စေတနာပျက်ကြသည်။ထိုမျှမက မေတ္တာတောင်ထူသခင် ဘုရားရှင်
ကိုယ်တိုင်ကပင် စွန့်ပစ်မှုကို သိကြရသောအခါ ကောသမ္မိဒကာတို့က ခပ်
ရှင်းရှင်းပင် သောသိတာရုံ ရဟန်းများကို သပိတ်မှောက်လိုက်ကြသည်။
လျစ်လျစ်ရှုလိုက်ကြသည်။ရဟန်းဟူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဘယ်မျှ အထင်
ရောက်နေသည်ဆိုစေ ဒါယကာတို့ကို မှီခိုနေကြရသူများသာဖြစ်၏။ ဒါယ
ကာတို့က သပိတ်မှောက်သည့်ဆိုလျှင် ခက်ပြီတည်း။

ကောသမ္ဗဒါယကာတို့က မာနရှင် သင်းကွဲရဟန်းများအား သိသိသာသာ ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြသည်။ သာမန် ဝိုင်းပယ်ရုံမျှမက သင်းကွဲ ရဟန်း မှန်လျှင် တဇ္ဇန်း တယောက်မသော ဆွမ်းမျှကိုပင် မလောင်းမလှပဲ လျစ်လျူရှုလိုက်ကြသောကြောင့် သင်းကွဲသမားချင်း ညှိနှိုင်း ညီညွတ်လာကြရတော့သည်။

ထို့နောက် မညီညွတ်သော ရဟန်းတို့က မိမိတို့ညီညွတ်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ညီညွတ်သော ရဟန်းများအား သိစေ၍ ဒါယကာများသို့ အကြောင်းကြားသည်။ သို့ရာတွင် ဒါယကာတို့လိုလားချက်မှာ ရဟန်းတို့ ညီညွတ်စေရုံမျှမဟုတ်၊ ဘုရားရှင် ပြန်လည်ကြွလာစေရန်အထိ ဖြစ်ပေရာ တပည့်သံဃာတို့ သတိသံဝေဂဖြင့် ပြန်လည်ညီညွတ်ကြပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား ပင့်ဆောင်ပေးရန် အရှင်အာနန္ဒာအား တောင်းပန် အကူအညီတောင်းကြသည်။

ကောသမ္ဗဒါယကာတို့သာမက ကောသမ္ဗရဟန်းတို့ မညီညွတ်မှုကြောင့် ဘုရားရှင်တပါးတည်း ထွက်ကြသွားကြောင်းသတင်းရကြသော သာဝတ္ထိမှ အနာဒိအပိဏ္ဍိတိသာခါစသည့် ဒါယကာတို့ကလည်း ဘုရားရှင်အား ပြန်လည် ပင့်ဆောင်ပေးရန် အရှင်အာနန္ဒာထံ တန်ဖေလွှတ်၍ လျှောက်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ဘုရားရှင်အား ပုလဲမြိုင်တောသို့ သွားရောက် ပင့်ဆောင်ရန် အစီအစဉ်လုပ်ရ၏။

ယင်း အစီအစဉ်မှာ မိမိတပါးတည်း ပုဂ္ဂလိက အင်အားထက် ငြင်းပယ်ဖို့ ခက်သော ဘုရားရှင်အလိုတော်ကျ သံဃာအားဖြင့် ပင့်လျှောက်ဖို့ အရှင်အာနန္ဒာ စီစဉ်သည်။ အကြောင်းမှာ - ဘုရားရှင်သည် ပုဂ္ဂလိကထက် ဂိုဏ်းဂဏ သံဃာအင်အားကို အလေးထားတော်မူသည်။ ပုဂ္ဂလိက တပည့်သံဃာတပါးချင်းကို အပထား၍ မိမိကိုပင်လျှင် ပုဂ္ဂလိကအနေဖြင့် အလေးထားသည်ထက် သံဃာ့ ဂိုဏ်းဂဏအနေဖြင့်အလေးထားရန် ဟောကြားတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာ အများစုအင်အားဖြင့်ပင့်လျှောက်ရန် စီစဉ်ရ၏။

လက်ရွေးစင်သံဃာငါးရာကိုအရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ဦးဆောင်၍ ဝါကျွတ်ရက်တွင်ပုလဲမြိုင်တောအုပ်သို့ဘုရားပင့်ကြွရောက်ကြသည်။ ပုလဲမြိုင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ တပါးတည်း အေးချမ်းစွာ သီတင်းသုံးနေသော ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက်သို့ သံဃာအများနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီး ဝင်ရောက်ဖို့ရန်မှာ မသင့်လျော်ဟု ယူဆသည်တကြောင်း၊ ဘုရားရှင်အလိုတော်ကိုလည်း မသိရသေးသည် တကြောင်းကြောင့်သံဃာငါးရာကို တောအပြင်

ဘက်တွင်ခေတ္တသီတင်းသုံးစေပြီး 'မိမိတပါးတည်း ပုလဲမြိုင်အတွင်းသို့ဝင်၍ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါမမျှော်လင့်ပဲရှေးဦးစွာတွေ့ရသော အခြင်းအရာကား ပုလဲမြိုင်ဆင်ကြီးကမူနီဆန်သောအသွင်ပုံဟန်ဖြင့်မိမိအား အန္တရာယ်ပြုတော့မယောင် ရှေးရှုချဉ်းကပ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်မှာပင် “ချစ်သားပါလိလေယျက။ ။ဤသူကား ငါ၏ တပည့် အလုပ်အကျွေး ရဟန်းဖြစ်သည်။ ရန်သူမဟုတ်”ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် ပုလဲမြိုင်ကြီး အရှိန်တန့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပုလဲမြိုင်ကြီး ကျေနပ်သေးဟန် မတူ။ အရှင်အာနန္ဒာအား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသေးရာ အရှင်အာနန္ဒာ၏ ချဉ်းကပ် သိမ်မွေ့ပုံ၊ သပိတ် ပရိက္ခရာထားသည်မှအစ သေသပ်ပုံကို တွေ့ရသည့်အခါတွင်မူ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေသည်။

ဘုရားရင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ အရှင်အာနန္ဒာ ဝပ်တူးချဉ်းကပ်မိသော အခါ ဘုရားရှင်က “အာနန္ဒာ။ ။သင် တပါးတည်း လာသလော”ဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာက “တပါးတည်းမဟုတ်ပါ။ သံဃာ့အားလုံးနှင့်အတူ အရှင်မြတ်ကိုပင့်လျှောက်ရန် လာရောက်ကြပါသည်အရှင်ဘုရား။ အရှင်မြတ်၏ ဆန္ဒတော်ကိုမသိရ၍ အတူပါ သံဃာများသည် တောအုပ် အပြင်ဘက်တွင် သီတင်းသုံးရစ်ကြပါသည်။ အရှင်မြတ် ပြန်လည်ကြွရောက် ဖို့ရန်မှာ သံဃာအများ၏ ဆန္ဒသာမဟုတ်၊ ကောသမ္ဗဒါယကာ-ဒါယိကာမ တို့ ဆန္ဒသာမက သာဝတ္ထိမှ ကောသလ ဘုရင်နှင့် တကွ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါစသော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ကလည်း အရှင်မြတ် ပြန်လည် ကြွရောက်ရန် ဆန္ဒပြုကြပါသည်။ ဘောသိတာရုံမှ ပြဿနာရှင် သံဃာများ သည်လည်း ယခုအခါ သတိသံဝေဂရကြ၍ အညီ အညွတ် ဖြစ်ကြပါပြီ။ သို့ပါ၍ အရှင်မြတ်သည် သာဝတ္ထိနှင့် ကောသမ္ဗအလိုတော်ရှိရာ ကျောင်း သို့ ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။

“အာနန္ဒာ။ ။အတူပါ သံဃာများကို ငါဘုရား ထံသို့ ခေါ်ချေ လော့”ဟု မိန့်ကြားသောအခါ အရှင် အာနန္ဒာက တောအုပ် အပြင်မှ သံဃာများကို သွားရောက်ပင့်ခေါ်သည်။ သံဃာတော်များသည် ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ လာရောက် ဖူးမြော်ကြ၍ ဘုရားရှင် တဝါတွင်း လုံး သီတင်းသုံးတော်မူရာ နေရာဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် “အရှင်မြတ် သည် ဤတောအုပ် အတွင်း၌ အလုပ်အကျွေးမရှိ တဝါတွင်းလုံး တပေါ်

တည်း သီတင်းသုံးတော်မူသည်မှာ ဆင်းရဲ ခက်ခဲတော် မူခြင်းမည်” ဟု လျှောက်ထား ကြသောအခါ ဘုရားရှင်က “ငါတပါးတည်း မဟုတ်၊ သင်တို့ အနီးမှ ဤပုလဲမြိုင် ဆင်မင်းသည် ငါဘုရား၏ အလုပ် အကျွေး ပေတည်း။ ပါလိလေယျကသည် ငါဘုရားအား လိမ္မာသော အလုပ်အကျွေး တဦးကဲ့သို့ ရေပူရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ နေရာထိုင်ခင်းမှအစ လိုလေသည် မရှိအောင် ပြုစုလုပ်ကျွေးရှာသဖြင့် ငါဘုရား ချမ်းသာစွာနေရပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သံဃာတော်များက ပုလဲမြိုင်ကြီးအား အံ့ဩစွာ ကြည့်ရှုယင်း ချီးကျူးစကား ပြောကြားကာ သာဓုခေါ်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား အရှင်အာနန္ဒာက ထုံးစံ အတိုင်း ဘုရားရှင်၏ သပိတ် ပရိက္ခရာကိုယူ၍ ထွက်ကြွတော်မူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ တဝါ တွင်းလုံး အေးဆေးငြိမ်သက်စွာသာ လှုပ်ရှားခဲ့သော ပုလဲမြိုင်ဆင်ကြီးအဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ကို မလိုလားသည့် အသွင်ဖြင့် ဟန်လျက် လောက်အောင် သွက်သွက်ခါခါ လှုပ်ရှားယင်း ဘုရားရှင် ခရီးဦးတည်ရာ ရှေ့တော်တွင် ကန့်လန့်ဝင်ကာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်မြည်လေ သေးအံ့ပါ သံဃာတို့အဖို့ အံ့အားသင်ကြရ၏။

ပုလဲမြိုင်ကြီး၏အလိုကိုသိသော ဘုရားရှင်က “ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ ပါလိလေယျကသည် သင်တို့အား ဆွမ်းကျွေးလိုသည်။ ပါလိလေယျက၏ ကျေးဇူးသည် ငါဘုရားအပေါ်တွင် များလှစွာ၏။ သူ့အလိုကို လိုက် လျော၍ ယနေ့အဖို့ သူကပ်လှသော သစ်သီးဆွမ်းကိုသာ အလှူခံကြစို့” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သံဃာအားလုံး ပြန်ထိုင်မိကြသောအခါ ပုလဲမြိုင်ကြီးက အသင့်ရှိပြီးသော သစ်သီးမျိုးစုံဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားချိန်ရောက် တိုင်း အခွင့်ကောင်းကို စောင့်လျက် ရှိကြသော မျောက်များ ကလည်း သစ်သီးမျိုးစုံကို ယူဆောင်လာကြ၍ လည်းကောင်း သစ်သီးဆွမ်း ကပ်လှ ကြသည်။

ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးစီး၍ ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော သံဃာများသည် ပုလဲမြိုင် တော်အုပ်မှ ထွက်ကြွသွားသောအခါ မျောက်များသည် တောအုပ်အစပ် သစ်ပင်အသီးသီးမှ ဘုရားရှင်အား နှုတ်ဆက်သည့် အဟန်ဖြင့် စုပွား ငေး မျှော်၍ကျန်ရစ်ကြသော်လည်း ပုလဲမြိုင်ကြီးမှူးမူကား ဘုရားရှင်၏အပါးမှ မခွာပဲ တောအုပ် လွန်သည်အထိ ပူးကပ်၍ လိုက်ပါလာသည်။ သာမန် လိုက်ပါရုံမျှ မဟုတ်၊ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ သံဃာတော်များ အကြားမှ လိုက်ပါသည်။

သို့နှင့် ပုလဲမြိုင် ရွာအနီးသို့ရောက်လာ၍ ဘုရားရှင်က အနီးသို့ ရောက်
လာသော ပုလဲမြိုင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုသက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်လိုက်သော
အခါ ပုလဲမြိုင်ကြီးက ရှိခိုးဦးခိုက်သည့်အသွင်ဖြင့် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင်
ဝပ်လိုက်သည်။

“ပါလိလေယျက။ ။လူတို့နေရာအနီးသို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ သင့်အဖို့
အန္တရာယ်ရှိသည်။ ငါဘုရားနှင့်မခွဲလိုသောသင့်ဆန္ဒကိုနားလည်ပါ၏။ သင့်
စေတနာကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင် သင့်မှာ ငါဘုရားနှင့်အဘယ်မျှ အတူနေရ
သော်လည်း တရားထူးတရားမြတ်ကိုမရနိုင်သော ဘဝဇာတ်ချင်း ခြားနား
လျက် ရှိနေလေသည်။

“ပါလိလေယျက။ ။ငါဘုရားအားတဝါတွင်းလုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့
သော သင့်ကုသိုလ်၊ သင့်ကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှပါ၏။ ထိုကုသိုလ်သည်
သင့်အဖို့ အချည်းနှီးဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ ဤမျှသောကုသိုလ်သည် သင့်အဖို့
လုံလောက်ပေပြီ။ ယခုသော် သင်နှင့်ငါတို့ ဤ နေရာတွင်ခွဲခွာကြစို့။ သင့်
နေရာသို့ ပြန်ပေတော့ ပါလိလေယျက”

ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူနေခိုက်တွင် ပုလဲမြိုင်ကြီး၏ အမျက်လုံး အစုံမှ
မျက်ရည်တို့သည် တသွင်သွင်စီးကျလျက်ရှိသည်။ မြင့်မားသော ဦးခေါင်း
သည် ကြေကွဲဆုတ်နစ်သောစိတ်ကြောင့်မြေကြီးသို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ကျပြီး
ဝပ်၍ သွားသည်။

ဘုရားရှင်က မိန့်ခွန်းတော်အဆုံးတွင်နှုတ်ဆက်သည့်အဟန်ဖြင့် ပုလဲမြိုင်
ကြီး၏ ဦးထိပ်ကို လက်တော်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ သုံးသပ်လိုက်သော အခါ
ပုလဲမြိုင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်အား နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အားရပါးရ
ဖူးမြော်သည့်အသွင်ဖြင့် မျက်ရည်ပြည့်ဆိုင်အံ့မှိုင်းရီဝေသော မျက်လုံးကြီး
များဖြင့်ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်ရှု ဖူးမြော်သည်။ ဘုရားရှင်ကလက်တော်ကို
ရုပ်၍ ရှေ့တော်တွင်ဝပ်ဟွားလျက်ရှိသော ပုလဲမြိုင်ကြီးကို ကွေ့ရှောင်ကာ
ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လိုက်သောအခါ ပုလဲမြိုင်ကြီးက မျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို မှိတ်
လိုက်၏။

သို့နှင့် သံဃာတန်းကြီးသည် မိမိကိုလွန်၍ သွားသောအခါ ပုလဲမြိုင်
ကြီးသည် ဝပ်ဟွားရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တန်း
နောက်သို့ ဦးခေါင်းလှည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မိမိ၏နှာမောင်းကို
ပါးစပ်အတွင်းသို့ ထည့်၍ စူးစူးပြင်းပြင်း ကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ်
အော်မြည်သည်။ ထိုအသံသည် အသည်းနှလုံးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော

ကြေကွဲသံဖြစ်သည်။ နှာမောင်းကိုသွင်း၍ အော်မြည်သည်။ ထုတ်၍အော်
မြည်သည်။ အသံနှင့်အတူ ပုလဲမြိုင်ကြီး၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာသည်
လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်သည်။ ယိမ်းယိုင်ရာမှ လက်ယာနံဘေးသို့ ဘိုးဘိုးလဲကျ
သွားသည်။ ပုလဲမြိုင်ကြီးသည် ချစ်စွာသော ဘုရားရှင်နှင့် ခွဲခွာရသော
ကြောင့် နှလုံးကဲ့၍ ကွယ်လွန်ရှာပြီတည်း။

II

ပုလဲမြိုင်တောမှ ခရီးစဉ်အတိုင်းပြန်လည်ကြွလာခဲ့ရာ၌သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ ရှေးဦးစွာရောက်တော်မူသည်။ ဘုရားရှင်သည်ကောသမ္ဗိ
ပြည်၊ ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးခဲ့ရာတွင်
သာမန်အားဖြင့် မဖူးမြင်ရသည်ထက် ပုလဲမြိုင်တွင် တကိုယ်တော်တည်း
ဆင်းရဲစွာ သီတင်းသုံးတော်မူနေရသည်ဟူသောသတင်းကို ကြားသိ ထား
ကြသောကြောင့် ယခုဘုရားရှင် ဇေတဝန်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ အ
ရင်းအမြစ်ဖြစ်သော ကောသလဘုရင်၊ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ အစ
သာဝတ္ထိဒကာအားလုံးအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်မျှ လာရောဖူးမြော်ကြသည်။

ယင်းသို့ ဘုရားပူဇော်ပွဲကြီးကို ရဟန်းရောလူပါ ရှင်လန်းစွာ ဆင်နွှဲ
နေကြခိုက်ဝယ် ဇေတဝန်သို့ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ရောက်လာကြသော
ဘုရားဖူးပရိသတ် တစုသည်ကား ကောသမ္ဗိမှ ပြဿနာရှင် ဃောသိတာရုံ
ရဟန်းစုပေတည်း။

ဃောသိတာရုံရဟန်းစုက မိမိတို့၏အမှားကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်
ထား တောင်းပန်လိုကြသည်။ မိမိတို့ညီညွတ်ကြပြီဖြစ်သည့်အကြောင်းကို
လည်း လျှောက်ထားလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဃောသိတာရုံသို့ ဘုရားရှင်
ကြွလာတော်မူသည်အထိပင် မစောင့်နိုင်ပဲ ဇေတဝန်သို့ ကြိုတင်ရောက်လာ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကိုပြဿနာရှင်တွေ့မှန်း သိကြသောအခါတွင် သာမန် ဒါယကာ
ဒါယိကာမများကို အပထား၍ ရဟန်းဆိုလျှင် သွေးရင်း သားရင်းအသွင်
သဘောထားမှုကြောင့် ရဟန်းမိခင်ဖခင်အဖြစ်ပင်ကျော်ကြားသော ဝိသာ
ခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကပင်လျှင်ရှုတ်ချပြစ်တင်သောအသွင်ဖြင့်ဆက်ဆံကြ၏။

အာဏာပိုင် ကောသလဘုရင်ကမူ ဘုရားရှင်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဤ
ရဟန်းများအား ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ခွင့်မပေးရ၊ ဤ ရဟန်းများနှင့်

အဆက်အဆံမလုပ်ရ စသည်ဖြင့်ပင် စိစဉ်ရန်ဟန်ပြင်လာသောအခါမျက်နှာကြီးသော ဒကာ၏ အလိုသို့မလိုက်ပဲ တရားနည်းလမ်းအတိုင်းသာ ဖြစ်စေအပ်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်း စည်းရုံးရေးမှူး ကောင်းတို့၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း ဘုရားရှင်ကတားမြစ်တော်မူ၍ ကောသမ္ပိရဟန်းများကိုမိမိရှေ့တော်မှောက် ပရိသတ်၏အလယ်သို့ အရှင်အာနန္ဒာအား ခေါ်ယူစေလိုက်သည်။

ပြဿနာရှင်ရဟန်းတို့အဖို့ ရှုတ်ချစွာ ကြည့်ရှုအပ်သော ပရိသတ်အလယ်တွင် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာများဖြင့် ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာကြသည့် အခါဝယ် ဘုရားရှင်က ပရိသတ်၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ကောသလ ဘုရင်အား “ဒါယကာ ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု ခေါ်တော်မူ၍ “ဤရဟန်းများတွင် အပြစ်ရှိခဲ့သည်ကား မှန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပြုပြင်၍ မရစကောင်းသော အပြစ် မဟုတ်။ ပုထုဇဉ်နပ်မှ မကျွတ်လွှတ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ရဟန်းသော်လည်းကောင်း၊ လူသော်လည်းကောင်း အပြစ်တစုံတရာကို ကျူးလွန်မိတတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပေသည်။ အပြစ်တစုံတရာရှိလာ၍ အပြစ်ကိုကုစားလျှင် ကင်းပျောက်တော့သည်။ ဤရဟန်းများသည် မိမိ အပြစ်ကိုသိ၍ ကုစားပြီးကြပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြစ်တင်ရှုတ်ချဖွယ် တစုံတရာမရှိ။ စင်စစ်သော်ကား- ရှိခဲ့ဘူးသော ယင်းအပြစ်မှ တပါး ငါ့သားတော်များသည် လူတို့ထက် ပညာဂုဏ်၊ သိက္ခာဂုဏ်ကြီးမြတ်သော ရဟန်းများသာ ဖြစ်ကြပေသည်” ဟု ပြဿနာရှင် ရဟန်းများကို ချီးမြှင့်မိန့်တော်မူပြီးနောက် ပြဿနာရှင် ရဟန်းများအား - “ချစ်သားတို့။ ခိုက်ရန်ငြိုးထား အချင်းများရခြင်း၊ အချင်းချင်း မညီမညွတ်ဖြစ်ရခြင်း၏ အကျိုးဟူသည် ပစ္စပုန်တွင်လည်းမကောင်း၊ သံသရာတွင်လည်း မကောင်းသည်ကို သင်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း အစ မကောင်းသောဒုစရိုက်မှန်သမျှကို သတိဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်တော့” ဟု ငြိမ်းချမ်းရေးတရား ဟောကြားလိုက်သော အခါ ရဟန်းဈေးလူပါ သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်သံဖြင့် ပြေပြစ် ငြိမ်းအေး၍ သွားကြပေ၏။

[၁]

“ရဟန်းတို့၊ ။အရိယာတို့၏ အကျင့်မဟုတ်သော၊ ဆင်းရဲ မျိုးစုံတို့ကို ဖြစ်ပွားစေသော ယုတ်ညံ့သောအစွန်းထွက် အကျင့်နှစ်ပါးကို မကျင့်ရ။ ယင်း နှစ်ပါးဟူသည်ကား-

(၁) ကာမဂုဏ်သို့ ခုံမင်လိုက်စားသော အကျင့်တပါး၊

(၂) ရေချိုး မီးလှုံ တုံးခုန် ဇယ်ခုတ်၊ မဟုတ်မတရား နွားအကျင့်၊ ခွေးအကျင့်စသည့် မိမိကိုယ်ကို ညည်းဆဲ၍ကျင့်သော အကျင့်တပါး။ ယင်း အကျင့်နှစ်ပါးတည်း”

ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မိဂဒါဝုန်တွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဦး ဟောရာမှ မိမိသာလျှင် သိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ သစ္စာဓမ္မ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ဒေသနာကို မဟောမီ နိဒါန်းခံလိုက်သော နာမည်ကျော်ဓမ္မစကြာဒေသနာ တော်အစဖြစ်၏။ ယင်း နိဒါနကထာ၌ ဘုရားရှင်က မည်သို့မျှ စေတနာ မထားစေကာမူ ထိုအချိန်က မဇ္ဈိမဒေသ၌ ဘုရားရှင်အလျင် ပွင့်ထွန်းလျက် ရှိနေကြသော ဘုရားကြီးဘုရားငယ် အသွယ်သွယ်တို့အား သိမ့်သိမ့်တုန် သွားစေသည့် စကားတရပ်ပါရှိသည်။ ယင်း တရားစာ - အရိယာသူတော် ကောင်းတို့၏ အကျင့်မဟုတ်သော ရေချိုး မီးလှုံ တုံးခုန် ဇယ်ခုတ်၊ မဟုတ် မတရား နွားအကျင့်၊ ခွေးအကျင့် ဟူသည်တည်း။

တနည်းအားဖြင့် မိမိအလျင် ရှိနှင့်ပြီးသော ဘုရားကြီးဘုရားငယ်တို့၏ အရှိုက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် ထိုးနှက်လိုက်ရာလည်းရောက်၏။ တနည်းဆို သော် သစ္စာလေးပါး တရားထူးတရားမြတ် ဓပေ၊ မိမိ မဇ္ဈိမနိုင်ငံအားလုံး တွင် ဂိုဏ်းဆရာအစားစား၊ ဘုရားအမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ စိတ်ကူးရသမျှ

တိထွင်၍ထားကြသောတရားထူးတရားဆန်း တောရမ်းမယ်ဖွဲ့အစွဲအစောင်း
သောင်းပြောင်းထေလာ ဒေသနာအသီးသီးနှင့် ဂိုဏ်းကြီးဂိုဏ်းငယ်မှန်သမျှ
တို့အား တရားမဂ္ဂင် အောင်လံတင်၍ စစ်အင် ခင်းကျင်း လိုက်ရာလည်း
ရောက်၏။

ခင်းကျင်းသည့် အလျောက်လည်း တဘက်မှ ရန်သူ စစ်တပ်ကြီးများ
သည် တတပ်ပြီး တတပ် ခိုင်းခိုင်းလည် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ပြောင်
ပြောင် တင်းတင်း စစ်ခင်းသည်လည်း ရှိ၍၊ ပြောက်ကျား စနစ် ဆင်ကာ
စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ကြသည်လည်း ရှိ၏။ ယင်း တရားရေး စစ်တပ်ဂိုဏ်းများ
အနက် အထင်ရှားဆုံးသော ဂိုဏ်းကြီးများမှာ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပုရာဏ
ကဿပ စသည်တို့ ဂိုဏ်းများဖြစ်၍ နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် မြဲမြံစွဲစွဲသဲသဲ
စိုက်စိုက် တိုက်ခိုက်သော ဂိုဏ်းတဂိုဏ်းသည်ကား ထင်ရှားသော တရား
ဂိုဏ်း ငါးဂိုဏ်းအနက် တဂိုဏ်း အပါအဝင် ဖြစ်သော နိဂဏ္ဌအမည်ခံ
တရားဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်သတည်း။

ကြိုတင်၍သတိပြုရန်ရှိသည်ကား - နာမ်တရားတလှည့်၊ ရုပ်တရားတဖြာ
ထွန်းကားလေ့ရှိသော ဤကမ္ဘာ့သံသရာတွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာ
ကျော် ထိုစဉ် အချိန်အခါသည် နာမ်တရားထွန်းကားသော ခေတ်ဖြစ်၏။
တရားထူးတချက်၊ အသိထူးတသွယ်ကို ရွှေငွေအစုအပုံထက် တန်ဖိုးထားကြ
သော ခေတ်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓေါလောတေ သမုပ္ပန္နော=ဤလောက၌ ဘုရားပွင့်
တော်မူပြီ ဟူသော သတင်းစကား တခွန်းမျှကို အသပြာထောင်သောင်း
ပေး၍ ဝယ်ယူသော ခေတ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ ရုပ်တရား ထွန်းကားသောခေတ်၌ ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာ
တိုးတက်မှုမျိုးစုံကို ကြိုးစားကြသည့်နည်းတူ ထိုစဉ် နာမ်တရား ခေတ်၌
လည်း ဘုရားလုပ်ချင်သူ၊ ဆရာကြီးလုပ်ချင်သူတို့က အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ
နည်းမျိုးစုံကို စိတ်ကူးရှိသမျှ ကြိုးစားကြ၍ ပေါက်တတ်ကရ တရားနည်း
အထွေထွေ၊ တရားဂိုဏ်း အသွယ်သွယ်တို့ ထွန်းကား ချိန်ဝယ် ရှိနေသမျှ
သော တရားနည်းမျိုးစုံတို့မှ ထွင်းဖောက်၍ ဘုရားရှင်၏ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ
အနတ္တဒေသနာ သစ္စာအောင်လံဖွင့်၍ ပွင့်ထွန်း လာခဲ့ပေရာ၊ အတ္တကို
အခြေခံသော ယင်းတရားဂိုဏ်းအားလုံး၏ ရန်သူအဖြစ်သို့ ကျရောက်ခဲ့
ရပေသည်။

ယင်းအတိုက်အခံတို့တွင် နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် သဲသဲမဲမဲ
စွဲစွဲမြဲမြဲ တိုက်ခိုက်ရာ၌ အကြောင်းကြီးစွာ ရှိသည်။

ဤလောက၌ ဣဿမစ္ဆရိယခေါ် မနာလို ဝန်တိုမှု၊ ငြူစူ စောင်း
 မြောင်း ချုပ်ခြယ်မှု ဟူသည် တန်းတူရည်တူ အခြေအနေ၊ တန်းတူ ရည်တူ
 ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း အပေါ်တွင်သာ ထားရှိ ဖြစ်ပေါ်မြဲဖြစ်သည်။ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ
 သည် ဗုဒ္ဓနှင့် အခြေအနေများစွာ၊ အချက် အလက် အသွယ်သွယ်တွင်
 တန်းတူရည်တူရှိခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓထက် အသက်အရွယ်ကြီး၍ ဗုဒ္ဓ
 အလျင် ပွင့်ပေါ်နေသူလည်း ဖြစ်၏။

သူသည် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ပင် အမျိုးကောင်း၊ အနွယ်ကောင်းမှ ဆင်း
 သက်သူ ဖြစ်၍ သူ့အမည်ကို ဇိန (အောင်နိုင်သူ) (ဂျိန်း)ဟု အသိများ
 သည်။ မဟာဝီရ (သူရဲကောင်းကြီး)ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သဗ္ဗဒဿဝီ
 (အားလုံးကို သိမြင်သူ) ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏
 ပရိသတ်၊ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်၌မူ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တဟု ထင်ရှား၏။

ဥပတိဿ၊ ကောလိဟဟု အများခေါ် အမည်ရှိသော်လည်း သာရိ
 ပုဏ္ဏားမ၏သား ဖြစ်သောကြောင့် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလိ၏သားဖြစ်သူကို
 မောဂ္ဂလာန် စသည်ဖြင့် ဘုရားရှင်သည် အမျိုးအနွယ်၊ အမည်၊ မိဘအမည်
 တို့ဖြင့်သာ စွဲခေါ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း နိဂဏ္ဌဂိုဏ်းမှ နာဠမြို့စား၏ သား
 ဖြစ်သူ ဂိုဏ်းဆရာကြီးကိုလည်း နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တဟုပင် ခေါ်သည်။

‘နိဂဏ္ဌ’ ဟူသော အမည်သည် အခြား တိတ္ထိဂိုဏ်း အမည်များထက်
 ပရိသတ်ကို ပို၍ ဖမ်းစား၏။ အကြောင်းမူကား - ‘အနှောင်အဖွဲ့မရှိသူ’
 ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်ရာ တရားရှင် သူတော်ကောင်းအလုပ်နှင့် လိုက်ဖက်လှ
 သော အမည် ဖြစ်သည်။ အမည်လိုက်ဖက်ရုံမျှ မဟုတ်၊ အကျင့်အားဖြင့်
 လည်း နိဂဏ္ဌများသည် အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းလွတ်စေမှု၊ စိတ်ကူးရသမျှ
 စားမှု၊ နေမှု၊ ဝတ်မှု ကိစ္စများတွင် ရုပ်ရုပ် ချဲ့ချဲ့၊ စွန့်စွန့် လွှတ်လွှတ်၊
 ကျားကုတ် ကျားခဲ ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြလေရာ မဇ္ဈိမတိုက်၏ တိတ္ထိဂိုဏ်း
 အားလုံးတွင် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

နိဂဏ္ဌသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော်လည်း
 အောက်ခြေ တရားအချက် များစွာတွင် တူသယောင် ရှိသော ကျင့်ဝတ်
 ပဋိပတ်များစွာရှိနေပေရာ ဗုဒ္ဓဂိုဏ်းနှင့် နိဂဏ္ဌဂိုဏ်းတို့မှာ မတူ အတူနေ
 ဟူသော စကားအရ ပူးချည်တလှည့် ခွာချည်တခါဖြင့် နေရာများစွာ
 ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသော ဂိုဏ်းကြီးနှစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူစတွင် ကျွတ်တမ်းဝင်လာကြသော ရှင်တထောင်
 သည် နိဂဏ္ဌဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြပေ၏။ ‘တေဒဂ်ဂုဏ်ထူးရှင် ကုဏ္ဍလ

ကေသီထေရီမယ်သည် နိဂဏ္ဌဂိုဏ်းမှ ကူးပြောင်းလာသူ ဖြစ်၏။ နောင် အခါတွင် ကျွတ်တမ်းဝင်၍ ဘုရားဖြစ်စေတိုင်ပင် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ထက် အလျင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့သော ဥပကပရဗိုဇ်သည် နိဂဏ္ဌဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်ရဟန်းတော်များနှင့်နိဂဏ္ဌရဟန်းများ သည် နေရာများစွာတွင် အကြိမ်အခါများစွာ ဒွေးရောယှက်တင် ကူးလူး ဝင်ဆံ့မှုရှိခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် နိဂဏ္ဌသင်္ခမ်းကျောင်း များသို့လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌရဟန်းများနှင့်လည်းကောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြွရောက်ဆွေးနွေး တရားပေးမှုများရှိသည်။

ယင်းသို့ ယှက်နှယ်ဝင်ဆံ့ကြရာ၌ ကွာဟမှုကား အခြေခံသဘောထား ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သားသံဃာတို့ ဆက်ဆံမှုမှာ အကျွတ် တရား ရစေမှု စေတနာရှေးရှုခြင်းမျှဖြစ်၍ နိဂဏ္ဌတို့မှာမူ ဣဿာမတ္ထရိယ အခြေခံကာ ယှဉ်ပြိုင်လာသည်ဟု ယူဆသော ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် ပျက်စီးစေမှု၊ တနည်းအားဖြင့် အရှက်တကဲ့အကျိုးနည်း စေမှု ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အခြေတွင် နိဂဏ္ဌသာသနာ စည်ပင်ထွန်းကားလျက်ရှိသော နာဠန္ဒမြို့၊ ပါဝါရိကဥယျာဉ်၌ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ နိဂဏ္ဌနာဠုပုတ္တ၏ တပည့်ကြီးတပါးသည် ဝေ့သည် ကြောင် ပတ် အကဲခတ်သည့် သဘောဖြင့် မယောင်မလည် ရောက်လာ၏။

[၂]

နိဂဏ္ဌနာဠုပုတ္တ၏ လက်ယာရံလား၊ လက်ဝဲရံလား မသိ၊ အတွင်းနေတပည့် ကြီးတပါးဖြစ်၍ သူ့အမည်ကို ‘ဒီသတပဿီ’ ဟု ခေါ်၏။ သူသည် အသိ ညာဏ် စံချိန်မမီသေးသော်လည်း အခြား နိဂဏ္ဌများနှင့် နှိုင်းစာသော် နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန် သဘောထားရှိသူဖြစ်၏။ ကိုယ်ဟန်ပြေပြေ ရုပ်ရည် သန့်သန့်နှင့် နိဂဏ္ဌတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးသမားတဦးလည်း ဖြစ်၏။

သူတို့၏ နေရာများစွာ၊ စားကျက်များတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် တပည့်သံဃာတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပေါင်းများပြီဖြစ်ရာ တွင် မိမိတို့ အခြေခံဌာနဖြစ်သော ယခု နာဠန္ဒမြို့သို့ပင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်သော သာသနာ့ တပ်မတော်က ဝင်ရောက်သိုးဖောက်လာ သည်ကို တွေ့ရသောအခါ နိဂဏ္ဌ နာဠုပုတ္တကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အစီ အစဉ်များ ပြုလုပ်၏။

ပြုလုပ်ဟန်စား - ရှေးဦးစွာ နိဂဏ္ဌ ဒကာတဦးကို ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ပါဝါရိက ဥယျာဉ်သို့ စေလွှတ်၍ ပြဿနာအတင်ခိုင်းသည်။ ထိုစဉ်က နာဠန္ဒမြို့တွင် အစာရေစာခေါင်းပါး၍ အာဟာရကို ခွဲတမ်းချကာ စားသောက်နေကြရချိန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် နာဠန္ဒသို့ရောက်သော သောဘုရားရှင်အား “ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့ကို သနားသော မဟာကရုဏာတော်အရှင်ဟုဆို ပါလျက် အာဟာရ ခေါင်းပါးလျက်ရှိနေသော နာဠန္ဒ မြို့သူမြို့သားတို့၏ အစာကိုလုယူရန် ရောက်လှာခဲ့ရလေသလော” ဟု ပြဿနာတင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်က “ဒါယကာ။ ။ အစာရေစာရှားပါးသည်ဆိုစေ တဇွန်းတယောက်မမျှကို မစွန့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိပါ” ဟု ပြန်လည်မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် ထိုဒါယကာခတ်မဆိတ်ပြန်သွားရ၏။ ယခု ထောက်လှမ်းရေးသမားကြီး ဒီဃဘပဿီ^၁ ရောက်လာပြန်ချေပြီ။

ဘုရားရှင်အား ယခင်က မဖူးတွေ့ခဲ့ဘူးသော ဒီဃဘပဿီသည် ပထမသော် ပြဿနာလက်နက်တစ်ခုဖြင့် ပစ်ပေါက်ချေမှုန်းရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသောအခါ သူ့လက်နက် အရှိန်လျော့၍ ကိုယ်ဟန်တန်သွားရသည်။ အကြောင်းကား - ဂေါတမဗုဒ္ဓဟူသည် အခြား ဂိုဏ်းဆရာကြီးများ ကဲ့သို့ပင် ဆံကေသာ လက်လေးသစ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗလဗျစ်နှင့် ညစ်ညစ်ပေပေ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရာမှ ရောင်ခြည်ခြောက်ထွေ ကျက်သရေ အပြည့်နှင့် ရှုကြည့်၍ ခန့်ထည်လှစွာသော ဘုရားရှင်အား ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်သောအခါ၌ ပင်ကိုဓာတ်ခံ စဉ်းစားညွှတ်အထိုက်အလျောက် ရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တင်လှာသော ဟရား သေနတ်မောင်းကို အသာခွေ၍ ဘုရားရှင် ရှေ့တော်၌ ရှိရှိသေသေဖြင့် မယောင်မလည် ပြုလုပ်နေမိရာတွင် ဘုရားရှင်က ဘယ်အချိန်က မိမိအမည်ကို သိထားလေသည်မသိ၊ ‘ဒီဃဘပဿီ’ ဟု စတင် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မော်အဖူးတွင် “သာမဏေနသမဏော၊ ဂေါနေနဂေါနေ၊ နွားတို့သည် နွားအုပ်ရှိရာသို့ သွားမြဲဖြစ်သကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းများရှိရာသို့ လာမြဲဆွေးနွေးမြဲဖြစ်သည်။ သင့်လျော်ရာတွင် ထိုင်ပါလော့” ဟု အလွှာပသလွှာပ စကားဖြင့် ဖိတ်ကြားလိုက်သောအခါ ဒီဃဘပဿီသည် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ပင် ဝင်၍ထိုင်၏။

“ဒီဃဘပဿီ။ ။ သင်တို့ ဆရာ နာဠန္ဒပုတ္တက မကောင်းဖြစ်စေမှုကံ အဘယ်မျှရှိသည်ကို ပညတ်ပါသနည်း”

“မကောင်းမှုဟူသည် အတိတ်က မကောင်းပြုလုပ်ခဲ့မှု၏ဒဏ်ကို ခံရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆရာက ကံဟု မခေါ်ပါ။ ဒဏ်ဟူသာ ခေါ်ပါကြောင်း”

“ကောင်းပါပြီ။ မကောင်းဖြစ်စေမှုဒဏ် အဘယ်နှစ်ပါးဟု ပညတ်ပါသနည်း”

“သုံးပါးပါ”

“အဘယ်တို့နည်း”

“ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သော ကာယဒဏ်၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုအပ်သော ဝစီဒဏ်၊ စိတ်ဖြင့်ကြံစည်အပ်သော မနောဒဏ်ဟူ၍ သုံးပါး ပညတ်ပါသည်”

“ထို ဒဏ်သုံးပါးသည် စိတ်နှင့်တကွ အတူတူဖြစ်သလော၊ တသီးတခြား တပါးစီ ဖြစ်သလော”

“တသီးတခြား တပါးစီသာ ဖြစ်ကြပါ၏”

“ယင်း ဒဏ်သုံးပါးတွင် အဘယ်ဒဏ်သည် အပြစ်အကြီးလေးဆုံးဖြစ်သည်ဟု သင်တို့ဆရာက ပညတ်ပါသနည်း”

“ကာယဒဏ်သည် အပြစ်အကြီးလေးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပညတ်ပါသည်”

“ထပ်၍ဖြေပါဦး ဒီဃတပဿီ။ ။ ကာယဒဏ်၊ ဝစီဒဏ်၊ မနောဒဏ် သုံးပါးအနက် အဘယ်ဒဏ်သည် အပြစ်အကြီးလေးဆုံး ဖြစ်ပါသနည်း”

“ကာယဒဏ်ပါ”

“တကြိမ်ထပ်၍ မေးပါရစေဦး ဒီဃတပဿီ ။ ကာယဒဏ်သည် အပြစ်အကြီးလေးဆုံးဖြစ်၏ဟု သင် ပြောကြားပေသည်။ ဟုတ်မှန်ပါ၏လား”

“မှန်ပါ။ ကာယဒဏ်သည် အပြစ် အကြီးလေးဆုံးဟု ကျွန်ုပ်တို့ဆရာက ဟောကြားပါ၏။ ကာယဒဏ်သည်သာ အပြစ် အကြီးလေးဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ဖြေကြားပါသည်”

မေးခွန်းဟူသည် အကြောင်းအရာ တရပ်တည်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဆင့်၍ မေးလိုက်သောအခါ အမှန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသူပင်လျှင် ထို အမှန်ဟူသည် မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်သော ‘အမှန်’မဟုတ်ခဲ့ပါသော် အမေးခံရသူအဖို့ စိုးထိပ်ရွံရှားသွားတတ်မြဲ ဖြစ်ပေရာ မှတ်ကျောက်အတင်မခံနိုင်သော အမှန် ဖြစ်ချေသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် စဉ်းစားဉာဏ်စိုးစဉ်းရှိလေသော ဒီဃတပဿီအဖို့ ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်ဆင့်၍ မိမိတရားအပေါ်၌ စဉ်းစားဉာဏ် ဝင်လာလေအောင်

ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲလည်း ဖြစ်စေအောင် မေးမြန်းတော်မူလိုက်သောအခါ ဒီဃတပဿီအဖို့ အမေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အလား မျက်လုံးပုတ်ခတ်ဖြင့် ဖြေဆိုပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် နောက်ထပ် မေးလာဦးမည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အလား ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှ မအူမလည်နှင့်ပင် ထ၍ သွားလေတော့သည်။

ဘုရားရှင်က ယင်းသို့ မေးတော်မူသည့် တရားအချက်၌ အကြောင်းရှိပေသည်။ ယင်းအကြောင်းကား - အမေးခံ ဒီဃတပဿီကို ရည်ညွှန်းသည် မဟုတ်။ သို့ ဆရာဖြစ်သူ နာဠပုတ္တနှင့် နိဂဏ္ဌတဂိုဏ်းလုံးသို့ ရည်ညွှန်းပစ်လွှတ်အပ်သော တရားအချက် မိုးကြိုးစက်ပေတည်း။

ကာယဒဏ်သည် အပြစ်အကြီးလေးဆုံးဟူသောတရားသည် စဉ်းစာဉာဏ်မဲ့သောလူပြုန်းတို့အဖို့ သင့်နိုးလှပေ၏။ နှုတ်ဖြင့် သူတပါးကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ကိုယ်ဖြင့်သော်သာ၍ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ထိခိုက်နစ်နာစေရုံမျှမက သေသည်အထိပင် ပြုလုပ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ ယင်းတရားသည် နိဂဏ္ဌတို့၏ အခြေခံတရားအချက်ဖြစ်၍ ယင်း တရားအချက်ဖြင့်ပင် နိဂဏ္ဌသာသနာကို စည်းရုံး တည်ထောင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မနောကံ အရေးကြီးပုံ၊ မနောကံ အဓိကကျပုံကို ဗုဒ္ဓသာသနာ ပွင့်ထွန်းလာပြီးနောက် ယနေ့အချိန်ထိ အထပ်ထပ် မှတ်သိကြားနာ ဆင်ခြင်သိရှိပြီး ဖြစ်ကြသောကြောင့် ယနေ့အချိန်၌ အသိခက်သော တရားသဘောမျိုး မဟုတ်တော့သယောင် ရှိခဲ့သော်လည်း နိဂဏ္ဌတို့လောက်မျှ အဆင့်မမြင့်သော တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်း ဘာသာတရား၊ ကလေကဓမ္မ အရေမရ အဖတ်မရ၊ အတေးအခေါ် အယူအဆ ကိုးကွယ်မှု မျိုးစုံကိုပင် ဦးထိပ်ရွက်ဆင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ကြရရှာသော ထိုစဉ် အခါကမူကား ကာယဒဏ်သည် အရေးအပါဆုံးဟူသော အတေးအခေါ်မှာ ဆိုးလှသည်ဟုကား မဆိုနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြီးမားသော နိဂဏ္ဌ ဂိုဏ်းကြီးကို တည်ထောင်ထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

ဒီဃတပဿီသို့ မေးခွန်း နှစ်ခု သုံးခုမျှဖြင့် နိဂဏ္ဌတို့ အသည်းနှလုံးသို့ ချိန်၍ ပစ်လွှတ်အပ်သော ဘုရားရှင်၏ တရားစိန်ပြောင်းသည်ရည်မှန်းတော်မူသည့် အတိုင်းပင် စူးစင်၏။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်ထံမှ ထွက်သွား၍ မိမိ၏ဆောင်ရွက်မှု အတွေ့အကြုံကို သတင်းပို့ရန်ရှိသော ဒီဃတပဿီသည် နာဠနှင့်

မြို့တွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော နိဂဏ္ဌဌာနချုပ်ရှိ ဆရာနာဠပုတ္တ အထံသို့ အဆောတလျင် ဝင်ရောက် ဖူးမြော်၏။ အဆင်သင့်သည်ကား ထိုအချိန် တွင်ပင် နိဂဏ္ဌတို့၏ အနာထပိဏ်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သော နာဠပုတ္တ၏ မျက်နှာဖုံး ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ဆရာ နာဠပုတ္တ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပါလိသည်ဘုရားရှင်၏အနာထပိဏ်၊ဝိသာခါတို့ကဲ့သို့ပင်နိဂဏ္ဌတရား၌ သက်ဝင်၍ဆရာနာဠပုတ္တနှင့်တပည့်သား သံဃာတို့အား ဆည်းကပ်သူဖြစ်၏။ သူ့အိမ်သည် တံတိုင်းအထပ်ထပ် ကာရံထားသော်လည်း နိဂဏ္ဌတို့ အဖို့မူ အချိန်မရွေး တံခါးဖွင့်ထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်သည် နိဂဏ္ဌ ရဟန်းတို့ မပြတ်ဝင်ထွက်ရာ၊ အလှူခံရာ အခြေခံ အိမ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြောရန်တခုရှိသည်ကား - ဥပါလိသည် တဘက်တွင် မိမိဉာဏ်မီသမျှဖြင့် နိဂဏ္ဌသာသနာနှင့် နိဂဏ္ဌတို့၏တရားတွင် သက်ဝင် ဆည်းကပ်သော်လည်း တဘက်တွင်မူ အမျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်ကြီးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမျိုး မာန်၊ ပစ္စည်းမာန်ဖြင့် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောဆိုပြုမူတတ်သူဖြစ်သည်။

ဆရာအထံသို့ ဒီဃတပဿီ ရောက်လာ၍ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဂေါတမဗုဒ္ဓက မည်သို့မည်ပုံမေးကြောင်း၊ မိမိက မည်သို့မည်ပုံ ဖြေဆိုခဲ့ ကြောင်း သတင်းစကားလျှောက်တင်လိုက်သောအခါ ဆရာဖြစ်သူ နာဠ ပုတ္တက မည်သို့မျှ မပြောရမီပင် ဥပါလိကတက်ကြွစွာဖြင့် လက်ကိုမြှောက် လိုက်ပြီးလျှင်....

“ရှေ့....တော်လိုက်လေ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့တရားကို ရှင်ဂေါတမ နားပေါက်အောင် လျှောက်တင်နိုင်ခဲ့တာဟာ ဆရာကောင်းတပည့် ပီသ ပါပေ့ ဘုရား။ အရှင်ဂေါတမဟာ မမြင်ရတဲ့မနောဒဏ်ကိုသာအဓိကထား ပြီး ဟောကြားတယ်လို့ တပည့်တော်ကြားဖူးခဲ့တာကြာပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်ဟာ ရှင်ဂေါတမထံသွားပြီး ချေပဆွေးနွေးချင်နေတာလဲကြာ လှပါပြီ။ ယခုအရှင်ဂေါတမက သုံးကြိမ် သုံးခါတောင် အထပ်ထပ် မေး တယ် ဆိုတော့ တပည့်တော်တို့တရားကို ဆွေးနွေးချင်နေပုံရတယ်။ ဝါဒ ပြိုင်ချင်နေပုံရတယ်။ ဒီကိစ္စမှာတပည့်တော်တာဝန်ယူပါရစေ။ ဆွေးနွေးဆို ဒီနေ့ပဲ အရှင်ဂေါတမထံ တပည့်တော်သွားပါမယ်။ နက်ဖြန် ဆိုလျှင် နာဠပုတ္တက အရှင်ဂေါတမထွက်ခွာသွားလျှင် မဆွေးနွေးလိုက်ရပဲ နေဦး မယ်”ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဆရာနာဠပုတ္တက “ကောင်းပေ သပေါ့ ဒါယဏာကြီး”ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

ဤတွင် ဒီဃတပဿီက မျက်ကလူးဆံပျာနှင့် ကြားဝင်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။ရှင်ဂေါတမနှင့် သွားရောက် အပြစ်တင်ဆွေးနွေး ဖို့ကိုတော့ သဘောတူပါသည်။ သို့ရာတွင် ဥပါလိ ဒါယကာကြီးကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဖို့တော့ သင့်လျော်မည်မထင်ပါ။”

“အဘယ့်ကြောင့် မသင့်လျော်ရမည်နည်း ဒီဃတပဿီ။ ။ဥပါလိ သည် ငါတို့တရားတွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သက်ဝင်နားလည်သူဖြစ်၏။ ပြောမှုဆိုမှု ကျွမ်းကျင်သူလည်းဖြစ်၏။ ဥပါလိထက် သင့်လျော်သူရှိနိုင်ဦးအံ့လော”

ထိုအခါ ဥပါလိက တက်ကြွစွာ ဝင်၍လျှောက်သည်။

“မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား။ ။ဆင်ကောင်ကြီးတွေပါလျက် ဆင်ခြေ ရာ ရှာသူကဲ့သို့ ကာယဒဏ်သည်သာ မျက်မြင်ထင်ရှားဖြစ်ပါလျက် မမြင်ရ သော မနောဒဏ်ကို ရှေ့တန်းတင်ထားသည်မှာ ရယ်ဖွယ်မျှ ဖြစ်ပေသည်။ တပည့်တော်သည် အရှင်ဂေါတမကို တပည့်တော်၏ ဝါဒတည်းဟူသော လက်နက်ဖြင့် ဆွဲငင်ဇွဲရမ်းပစ်ချင်လှပါသည်။ စိတ်ချပါ အရှင်တို့၊ အား ကောင်းသော အရက်ဆိုင်အလုပ်သမားသည် အရက်ဆိုင်၌ခင်းသောဖျာကို ဆေးကြောသောအခါ ရေအိုင်တွင်ချ၍ ဆွဲငင်တုန်းထိုး ယမ်းခါ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရေအိုင်တွင် ရေကစားသောဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကြာရိုး ကြာစွယ်တို့ကို ယမ်းခါရိုက်ဖွပ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း အရှင်ဂေါတမအား တပည့်တော်တို့၏ ဝါဒဖြင့် ယမ်းခါ ရိုက်ဖွဲခဲ့ပါအံ့”

“သင့်လျော်ပေစွာ ဒါယကာဥပါလိ” ဟု ဆရာ နာဠပုတ္တက မိန့်ကြား လိုက်သောအခါ ဒီဃတပဿီက “တပည့်တော် လျှောက်ထားပါရစေဦး” ဟု ကြားဝင်လာပြန်သဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးက ဒီဃတပဿီဆီသို့ လှည့်ကြည့် နေကြသည်။

ဒီဃတပဿီသည် ဆရာနှင့်ဒကာတို့၏စကားကို စဉ်းစဉ်း စားစားနှင့် ကန့်ကွက်ဟန့်တားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား - ဤ ဆရာရော၊ ဤဒကာပါ ဂေါတမဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်ဘူးသူများမဟုတ်ကြပေ။ မိမိ သည်လည်းယနေ့မှပင် တွေ့ဘူး၍ တွေ့သည့်အခါတွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တင် တယ်မှုအသရေတော်ကိုလည်းကောင်း၊ တရားဟောပြောမှုတွင်ပိုင်နိုင်ပြတ် သားမှုကိုလည်းကောင်း၊ ချဉ်းကပ်လာသော အခြားသူတို့ အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးစိုးပိုင်သော သိက္ခာကြီးမားမှု ကိုလည်းကောင်း သိခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မိမိတို့တရားသည် အဘယ်မျှမှန်ကန်စေကာမူ ယင်းအမှန်တရားတို့သည် ပျက်ပြယ်၍ ဂေါတမဗုဒ္ဓဖြစ်ထွန်းစ ရှင်တထောင်တို့မှစ၍ မိမိတို့ ဂိုဏ်းဝင်

များသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ သာသနာတော်သို့ ကူးပြောင်းသည့် အစဉ်အလာ များစွာ ရှိနေခဲ့ပေပြီ။ ယင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားကြရာ၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တရားမှန်ကြောင့်သာမဟုတ်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဖော်ပြပါ အဆွဲခတ် အင်အား များစွာတို့လည်း ပါဝင်သည်ဟု ဒီဃတပဿီ မြင်၏။

အခြားသူများပါသွားသည့်အတွက် အရေးမကြီးလှသေး။ ယခု ဥပါလိ သူကြွယ်များ၊ မတော်တဆ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်ဒကာများ ဖြစ်သွားပါ ချေသော် မိမိတို့ တကိုဏ်းလုံးအဖို့ ရင်ကျိုးရချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓထံ ဥပါလိသွားမည်ဆိုရာ၌ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်ဖြင့် ကန့်ကွက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်အဘယ်သို့သောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကန့်ကွက်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားပြီးမှ သတိရဟန်ဖြင့် “အရှင်ဘုရား။ ။ရှင်ဂေါတမထံသို့ ဥပါလိအား စေလွှတ်ဖို့ ကိစ္စကို စဉ်းစဉ်းစားစား ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ။ အကြောင်းမှာ တပည့်တော်တို့၏ တပည့်များစွာသည် ရှင်ဂေါတမဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြရာ၌ အကြောင်းတခုရှိရမည်ဟု တပည့်တော် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ယနေ့ ရှင်ဂေါတမနှင့် တပည့်တော် တွေ့၍ သိရှိခဲ့ရသည်။ ရှင်ဂေါတမသည် တဘက်သားကို ပြုစားဆွဲဆောင်နိုင်သော စုန်းအတတ်ကို တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အကယ်၍ ဥပါလိသည် စုန်းပညာဖြင့် ပြုစားခံခဲ့ရပါသော်...”

မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒီဃတပဿီ။ ။ဝါဒ မခိုင်မြဲသော ရှင်ဂေါတမသည် သာလျှင် ဥပါလိ၏တပည့်ဖြစ်နိုင်၍ ငါတို့ဝါဒ၌ ခိုင်မြဲသော ဥပါလိသည် ရှင်ဂေါတမ၏ တပည့် ဖြစ်မသွားနိုင်ပါ”

“စိတ်ချပါဆရာ။ ။တပည့်တော်အစွမ်းကို ဆရာတို့ရော၊ ရှင်ဂေါတမပါ ယနေ့ သိစေရမည်”

၂၄

ဥပါလိသည် မိမိလက်လှမ်းမီသရွေ့ တွေ့ရှိရသော နိဂဏ္ဌတို့တရား၌ သက်ဝင်နေသူမျှဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ တစုံတရာ အာသာတထားရှိသူကား မဟုတ်။ ထားဖို့ရန် အကြောင်းလဲမရှိခဲ့။ သို့ရာတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် တရားသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်တရားသာ အမှန်ဟူသော မာန်ကလေးဖြင့် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ၌ ပထမသော် ရှင်ဂေါတမအား

ရင်ကော့ ခေါင်းမော့၍ ဝါဒတင်လိုက်မည်ဟု ဟန်ပြင်၍ လာခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင်အား တွေ့မြင်ရသော အခါတွင်မူ အထင်နှင့် အမြင် အကွာကြီး ကွာလျက်ရှိသော ဣန္ဒြေတော်၊ ရုပ်လက္ခဏာတော်တို့ကြောင့် အမြင်အတွေ့ နှင့် လိုက်လျောစွာ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဦးလျှိုး၍ ဝင်၏။

ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်တွင် ထိုင်ရ အံ့လော၊ ထရ အံ့လော နဝေ တိမ်တောင် ရှိနေခိုက် ဘုရားရှင်က “ဒါယဏာ ဥပါလိ။ ။မိဘ၊ ဆရာ၊ ရတနာသုံးပါးတို့အား ပူဇော်ခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။ သင်တို့ဆရာ ဒီဃတပဿီ^၁ ပရဗိုဇ်သည် ယနေ့ပင် ငါဘုရားထံ လာရောက်၍ တရား ဆွေးနွေးသွားသည်။ သင့်လျော်ရာတွင် ထိုင်ပေတော့”

“တပည့်တော်သည်လည်း ဒီဃတပဿီ^၁ ရဟန်းနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည့် အတိုင်း ဆက်၍ဆွေးနွေးရန် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက် ယင်း ရှေ့တော်တွင် ထိုင်၏။

“တရားဆွေးနွေးခြင်း၊ တရားနာယူခြင်းဟူသည် မင်္ဂလာရှိသော အမှု ပါပေ ဒါယကာဥပါလိ။ ။သို့ရာတွင် တရားဆွေးနွေးမှုဟူသည် ငါ့တရား၊ ငါ့စကားသာလျှင် အမှန်ဟု မာန်မာန အခုအခံဖြင့် ဆွေးနွေးခြင်းသည် မကောင်းမှုဖြစ်၍ သဘောပေါက်လျှင် ပေါက်သလို အမှန်ကို ခံယူသော သစ္စာတရားဖြင့် ဆွေးနွေးခြင်းသည်သာ မင်္ဂလာ မည်ပေ၏။”

“မွန်လှပေသည်။ သစ္စာဖြင့်သာ ဆွေးနွေးပါမည် အရှင်ဂေါတမ”
ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ဒီဃတပဿီ^၁နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့စဉ်က အတိုင်း ပြန်လည်ဟောကြားပြီးသောအခါ ဥပါလိက “ဒီဃတပဿီ^၁ ပြောသည့် အတိုင်း မွန်လှပါသည်။ ကာယဒဏ်၊ ဝစီဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်မှု ဟူသည် ဤလောက၌ အထင်အရှားမဟုတ်ပါလော အရှင်ဂေါတမ။ ။ သူတပါးအား မည်သို့မျှ မပျက်စီးစေနိုင်သော မမြင်ရ၊ မကြားရ၊ မတွေ့ရ သော မနောဒဏ်သည် အဘယ်ပုံ အရေးကြီးနိုင်ပါမည်နည်း”

“ဒါယကာဥပါလိ။ ။တရားဟူသည် ရူပာ၊ ဝေဖန် ခံယူရသော အရာ ဖြစ်သည်။ ငါ့ဆရာက ဤသို့ဟောသည်၊ ကျမ်းဂန်စာပေက ဤသို့ဆိုသည်၊ အစဉ်အလာက ဤသို့မိန့်သည် ဆိုသည့်အတိုင်း ခံယူထားလျှင် မှားယွင်း တတ်ပေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်ဝေဖန်ခံယူမှု အမှန်သို့ရောက်နိုင်ပေသည်”

‘အရှင်ဂေါတမ စကားသည် ရည်မှန်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် ကာယဒဏ်၊ ဝစီဒဏ် ကိစ္စတွင်မူ မျက်မြင် ထင်ရှား ဖြစ်၍ ကာယဒဏ်သာလျှင် ပဓာန ကျသည်ဟု ခံယူပါသည်’

“သို့ဆိုလျှင် ငါမေးမည် ဥပါလိ။ စဉ်းစား၍ ဖြေဆိုပါလော့။ နိဂဏ္ဌတရား၌ ရေအေးကို မသောက်သုံးအပ်ဟု တားမြစ်ထားသည် မဟုတ်လော။ သည်းခြေရောဂါဖြစ်သော နိဂဏ္ဌ ရဟန်းတပါးသည် ဝစီဒဏ်ကို စောင့်ထိန်း၍ ရေအေးကို မသောက်သုံး၊ မတောင်းဆို။ ထိုရဟန်းသည် ရေအေးသောက်လို့မူ ဆန္ဒနှင့် ထိုရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သော် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်သည်ဟု မဟာဝီရက ဟောပါသနည်း”

“စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်သော မနောသတ္တနတ်မျိုး၌ ဖြစ်ပါသည်”

“စဉ်းစားလော့ ဥပါလိ။ ထိုရဟန်းအား ကာယဒဏ်သည် အကျိုးမပေးခဲ့ချေတကား။ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် မနောသတ္တနတ်မျိုး၌ ဖြစ်သည်ဟု သင်တို့ ကျမ်းဂန်ကဆိုသည်။ သင့်စကားသည် ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား ညီပါ၏လော”

လက်ဇ္ဈေ ကြိုးဝိုင်းတွင် ချက်ကောင်းကို လက်သီးတချက် အမိခံရသော လက်ဇ္ဈေသမားသကဲ့သို့ ဥပါလိ ဦးခေါင်းတချက် ငိုက်ဆင်းသွား၏။ သို့ရာတွင် ဤမျှဖြင့် အရှုံးပေးရအံ့လော။ သို့ဖြစ်၍ “ကာယဒဏ်သာလျှင် အပြစ်ကြီးပါးသည်”ဟု စကားလက်သီးတချက် လေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဆက်၍ မေးဦးအံ့ ဥပါလိ။ နိဂဏ္ဌတဦးသည် ကာယဒဏ်ကို ရှောင်ကြဉ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုရဟန်းသည် ခရီးသွားရာ၌ ပိုးမွှားငယ်များကို နင်းမိ၍ သေကြေခဲ့သော် မည်သည့်အပြစ် ဖြစ်ပါသနည်း”

“စေတနာမပါ၍ မည်သည့်အပြစ်မျှ မဖြစ်ပါ”

“စေတနာဟူသည် အဘယ်ဒဏ်နည်း”

“မနောဒဏ်ပါ”

“အသို့နည်း ဥပါလိ။ သင့်စကားသည် ရှေ့နောက် မညီပြန်ချေတကား”

ဤကကြိမ်တွင်မူ ဥပါလိသည် အလန့်တကြားပင် ဖြစ်သွားသည့်အဟန်ဖြင့် ဘုရားရှင် မျက်နှာတော်ကို မော်၍ဖူးယင်း မိမိတို့တရား၏ ရှေ့နောက် မညီညွတ်ပုံကို စဉ်းစား၍ ငေးငိုင်းလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြာမြင့်စွာ စွဲယူအပ်ခဲ့သော အယူအဆတရပ်ဟူသည် အလွယ်တကူ မစွန့်ပစ်လိုသော အတ္တစွဲအတိုင်း “မုန်လှပါ။ ပသို့ဆိုစေ ကာယဒဏ်သာလျှင် အဓိက ဖြစ်ပါတော့သည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဥပါလိသည် ဝန်မခံ အရှုံးမပေးနိုင်သေးသော်လည်း လေသံနှင့် ဟန်အမူအရာမူကား ပျော့ပျောင်း၍ လာခဲ့ပေပြီ။

“မေးပါရစေဦး ဥပါလိ။ ။စွမ်းအားကြီးသော ယောက်ျားတဦး သည် သန်လျက်ကိုဆွဲကိုင်၍ ဤနာဠန္ဒမြို့တွင် ရှိသမျှသတ္တဝါများကို တခဏ ချင်းဖြင့် သေကြေအောင် သတ်ဖြတ်နိုင်ပါမည်လော”

“မဖြစ်နိုင်ပါ”

ဤမဇ္ဈိမရှိ ဒဏ္ဍကီတိုင်း၊ ကာလိဂ်တိုင်း၊ မဇ္ဈိမတိုင်း၊ မာတင်္ဂတိုင်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် တောအတိဖြစ်သွားရသည်ဟု သင် ကြားဘူးပါသနည်း”

“ရသေ့တို့အား မရှိသေမှုကြောင့် ရသေ့တို့ဒဏ်ခတ်၍ တောအတိ ဖြစ်သွားကြရပါသည်”

“အသို့နည်း ဥပါလိ။ ။တာယဒဏ်သည် အရေးကြီးသလော၊ မနော ဒဏ်သည် အရေးပါသလော”

နောက်ဆုံးတရားအချက်တွင်မူ ဥပါလိသည် ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်ကို တေ့တေ့ထင်ထင် ရှုမြင်ဖူးမြော်ကာ လက်နှစ်စုံကို ကြောင့်ကဲ့သို့ ဦးတင် မြှောက်ချီ ပြီးနောက် တဖန် ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကို ဖူးမြော် နှစ်သိမ့် လှသည် အဟန့်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို မွေးမှုန်စဉ်းစားပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဝပ်တူး ကိုင်တယ်ကာ အားရပါးရ ရှိခိုးဦးခိုက်သည်။ အကြောင်းမူကား-ဒဏ္ဍကီတိုင်းတို့ ရုတ်ခြည်းပျက်စီးသွား ကြရခြင်းသည် ရသေ့တို့ စိတ်ဆိုးမှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တန်ခိုးရှင် ရသေ့ ရဟန်းတို့အား စော်ကားရိုင်းပြမှုကိုအပထား၍ မထိမဲ့မြင် မပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် မဇ္ဈိမတိုက်အလုံး အစဉ်အလာခံယူကျင့်သုံးမှု စွဲမြဲခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပါလိသည် ယင်းသို့ တရားဘဝင်ကျ၍ ဦးချ ရှိခိုးယင်းဖြင့်-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ဆရာစွဲ၊ အစဉ်အလာစွဲဖြင့် မိုက်မဲမှု အားသည်းခံသူ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်တရား ကြောင့် တပည့်တော်၏ ဉာဏ်တံခါးကြီး ပွင့်ရပါလေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် သော် တပည့်တော်သည် စဉ်းစားလေ့ရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း လမ်းညွှန် ဉာဏ်တံခါး ပွင့်ပေးမည့်သူ မရှိ၍သာ မိုက်မှားခဲ့မိရသူ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင် မြတ်၏ ပထမဆုံး ဥပမာစကားတခွန်း၊ တရားတခွန်းမျှဖြင့်ပင် တပည့်တော် ဉာဏ်တံခါး ပွင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်၏ ထူးခြားလှသော အသံ တော်နှင့် ဆန်းကြယ်လှသော တရားအချက်များကို ကြားနာ လိုလှ၍သာ ကျားကျား- မီးယပ် ဆိုသကဲ့သို့ အထပ်ထပ် လျှောက်ထားခဲ့မိသည်ကို ရွှံ့လွှတ်တော်မူပါဘုရား”

“လျှောက်ထား၍ နှိပ်စက်မှု - ယနေ့ ယခု အချိန်မှစ၍ တပည့်တော်၏ ဉာဏ်တံခါးပွင့်သကဲ့သို့ နိဂဏ္ဌတို့အဖို့ကား - တပည့်တော်၏အိမ်တံခါး ပိတ်ပါလေပြီ။ တဖန် နိဂဏ္ဌတို့အဖို့ အိမ်တံခါးပိတ်သကဲ့သို့ အရှင်မြတ်နှင့် အရှင်သံဃာ အားလုံးအတွက်မူ ယနေ့ယခုအချိန်မှစ၍ တပည့်တော်၏အိမ်တံခါးကို အချိန်အခါမရွေး ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ။ တပည့်တော်အား အရှင်မြတ်နှင့် တကွ ရတနာသုံးပါးသို့သက်ဝင်သောဥပသကာအဖြစ် မှတ်ယူတော်မူပါ။”

“ဒါယကာဥပါလိ။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုကတော့ သင့်ခံယူချက်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ။ သို့ရာတွင် သင်သည် ဤ နာဠန္ဒမြို့တွင် ဘာသာရေးအရရော၊ လူမှုရေးအရပါ ထင်ရှားလှသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အစဉ်အလာကပင် အထင်ကရ ကိုးကွယ်လာခဲ့သော နိဂဏ္ဌတို့အပေါ်၌ ဤမျှ ရုတ်ခြည်း အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်လိုက်ဖို့အတွက်မူ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြုမူသင့်သည်။”

“အံ့ဖွယ် ကောင်းလှပါသည် ဘုရား။ မှန်လှပါ၏။ တပည့်တော်သည် နာဠန္ဒတွင် ထင်ရှားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အကယ်၍သာ တပည့်တော်အား ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ နိဂဏ္ဌတို့ ရရှိခဲ့ပါချေသော် ငါတို့အောင်နိုင်ချေပြီတော့ဟု နာဠန္ဒတမြို့လုံး လှည့်လည်ကြွေးကြော်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်ကစဉ်းစဉ်းစားစားပြုလုပ်ရန်ပင်မိန့်ကြားနေပါလေသည်။ အံ့ဖွယ်ပါပေ။ ဤစကားကြောင့် တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်၏ ဥပသကာအစစ် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ကြိမ်မြောက် ထပ်မံ လျှောက်ထားပါသည်။”

“ဥပါလိ။ နိဂဏ္ဌတို့အတွက် တံခါးဖွင့်ထားသော သင့်၏အိမ်သည် နိဂဏ္ဌတို့ဖြင့် မပြတ်စည်ပင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုသော် တဏှာတည်းဖြင့် တံခါးပိတ်လိုက်မည်ဆိုပါသော် လူမှုရေးအရ အမြင်မလှ ရှိချိန်မည်။ ဤသည်ကိုရည်၍ သစ်စိမ်းချိုးမချိုးဖို့ ငါမိန့်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ခံယူချက်မည်သို့ရှိစေ လူဒါခြင်းမည်သည်ကား မင်္ဂလာရှိသော အလုပ် ဖြစ်ပါလေသည်။ သို့ပါ၍ နိဂဏ္ဌတို့အားလည်း ဆက်ကပ်လူဒါန်းပါဟိ ဥပါလိ။”

“အရှင်မြတ်၏တရားကို ကြားနားရသောအခါ တပည့်တော်ခံယူချက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားရသကဲ့သို့ ယခု အရှင်မြတ်၏စကားကို ကြားသိရသော အခါတွင်လည်း တပည့်တော်၏ အသိ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပါသည်။ အကြောင်းမှာ - အရှင်ဂေါတမသည် သူနှင့်သူ တပည့်များကိုသာ ပေးလှစေ၍ အခြားသူများကိုလှလျှင် အကျိုးမရှိဟု ဟောတော်မူကြောင်း ကြားသိထားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဤအရာတွင် တပည့်တော် ခပ်ရှင်းရှင်းလျှောက်ထားပါရစေ။ တပည့်တော်သည် ချစ်လုံးလုံး၊ မုန်းလျားလျား စိတ်ထားစရိုက်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါ၍ အဘယ်သူတို့အတွက် အဘယ်မျှ အထင်အမြင်ရှိ မလှစေကာမူ နိဂဏ္ဌတို့အတွက်ကား - တပည့်တော်၏အိမ်တံခါးသည် ယနေ့ ယခု အချိန်မှစ၍ ပိတ်ပါလေပြီ”

ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင်က မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူသောအခါ စိတ်ထားပြတ်သူ ဥပါလိသည် တထိုင်တည်းဖြင့်ပင် သောတပန်စခန်းသို့ တက်လှမ်းသွား၏။

[၅]

မုန့်လှပေ၏။ ဥပါလိသည် အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တံခါးမှူးနှင့် အိမ်လုပ်သားများအား ခေါ်ကာ ဤအိမ်သည် ယခုအချိန်မှစ၍ နိဂဏ္ဌတို့အတွက် တံခါးပိတ်လိုက်ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ယခု အချိန်မှစ၍ မည်သည့် နိဂဏ္ဌတဦးတယောက်မျှ ငါ့အမိန့်မရပဲ အိမ်တွင်းသို့မဝင်စေရ။ တံခါးဖွင့်မပေးရ။ နိဂဏ္ဌတို့အား တဇ္ဇန်းတယောက်မမျှပင် မလောင်းလှရဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်သားများသည် ထူးကဲစွာ ပြောင်းလဲလာသော မိမိတို့အရှင်၏ အမူအရာနှင့် စကားကို မြင်ရ ကြားကြရ၍ အံ့အားသင့်နေ ကြရ၏။ ဤနေရာတွင် အလုပ်များသူများကား နိဂဏ္ဌတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးသမားကြီး ဒိဃတပဿီ ပရမိုဇ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဘုရားရှင်ထံသို့ ဥပါလိကို စေလွှတ်လိုက်စဉ်ကပင် ဘဝင်ကျသူမဟုတ်ခဲ့။ ရှင်ဂေါတမ၏ အမြင်စွမ်းပကား၊ တရားစွမ်းပကားသည် ဥပါလိအား အဆွဲအားကြီးကြီးဖြင့် ဆွဲငင်သွားချေအံ့တကားဟု သံသယရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဥပါလိ ဒါယကာသည် မည်သို့ ဖြစ်လာချေမည်နည်းဟု စောင့်မျှော်ခိုက် ဘုရားရှင်ထံမှ ဥပါလိ ပြန်လာပြီဟု ကြားရ၍ စူးစမ်းရန် ဥပါလိအိမ်သို့ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ခပ်ပိုင်ပိုင် ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် သွားရောက်သောအခါ ခါတိုင်းလို မဟုတ်တော့ပဲ တံခါးမှူးက အိမ်တွင်းသို့ မဝင်ရန် အဟန့်အတားပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်ရသည်။

“ငါတို့ပါကွယ့် တံခါးမှူးရဲ့ ဥပါလိ ဆရာတွေပါ။ လာနေကျရဟန်းတွေကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“မှတ်မိပါတယ် အရှင်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် နိဂဏ္ဌ ရဟန်းကိုမျှ တံခါးဖွင့်မပေးရဟု ဆရာသဌေး အမိန့်ပေးထားပါသည်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဗျာရဲ့။ ခက်တော့ကုန်ကြပြီ။ သည်ကိစ္စမှာ ဆရာအရှင်ကို အပြန်အသိပေးလေမှပဲ။ ဆရာကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်မှု ဖြစ်တော့ မယ်ကိစ္စ” ဟု ညည်းတူး၍ ဒီသတင်းသည် ကျောင်းသို့ အသော့ပြန်ကာ ဆရာဖြစ်သူအား အမြင်အတွေ့ အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဆရာနုဋ္ဌပုတ္တက “မင်းတို့ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူးကရဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကဲ-ပြောနေကြတာတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး စုံစမ်းမယ်” ဟု မိန့်ကြားယင်း ဥပါလိအိမ်ဆီသို့ အသော့ထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ လေးစားခဲ့သော ဆရာဘုရား ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် နှင်မထုတ်ဝံ့။ တံခါးမှူးက သူ့သခင်အထံသို့ နာဋ္ဌပုတ္တ ဆရာဘုရားကိုယ်တိုင် ကြွရောက် လာပါကြောင်း သံတင်း ပို့သော အခါ ပထမသော် ဆရာဘုရားဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပင်ဖြစ်စေ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့သာ ပြောလိုက်မည် စိတ်ကူးမိသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုးကွယ်ဆက်နွယ် ထားခဲ့သော ဤကိစ္စတွင် မတင်မကျ လုပ်ထား၍မဖြစ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်သိသွားမှသာ သင့်လျော်မည်ဟု သဘောရသောကြောင့် “ကောင်းပြီ တံခါးမှူး။ ။ ဖွင့်ပေးလိုက်။ ဒုတိယတံခါးအတွင်း ရောက်အောင်ခေါ်လာခဲ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဥပါလိအိမ်တွင် တံတိုင်း အထပ်ထပ်နှင့် တံခါးကြီး အရပ်ရပ်ရှိရာ၌ ပထမတံတိုင်းနှင့်သာ သင့်လျော်သူများကို ပထမတံတိုင်း အတွင်းသို့သာ ဝင်စေခြင်း စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ခွဲခြားထားသည်။ ယခင်ကသော် ဆရာကြီး နာဋ္ဌပုတ္တမဆိုထားနှင့်၊ နိဂဏ္ဌမှန်လျှင် တံခါးမှန်သမျှ အဆီးအတားမရှိ ဟင်းလင်းပွင့်သည်။ ယခုသော် ဆရာဖြစ်ခဲ့ဘူးသူမို့ လိုက်လျောသည့် အဟန်ဖြင့် ဒုတိယတံခါးဖြင့် ညွှန်ခံတွေ့ဆုံရန် ပြင်ဆင်သည်။

ချစ်လုံးလုံး၊ မုန်းလျားလျား သဘောထားပြတ်သားသော ဥပါလိက ဆရာဟောင်းဘုရားကို ညွှန်ခံရန် ပြင်ဆင်ပုံမှာလည်း သင်းလှ ပါပေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၍ အတွေးမာန်တင်းတင်း ကိုယ်ဟန် ဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသော ဆရာနာဋ္ဌပုတ္တသည် ဒုတိယ တံခါး အတွင်း အမြင့်ဆုံးနေရာမှ ထိုင်၍ ဆရာဟောင်းကို ကြိုဆိုနေသည့် ဥပါလိကိုတွေ့ရသောအခါ ဆရာနာဋ္ဌပုတ္တအဖို့ မကြုံစဖူး အတွေ့အမြင်ထူးကြောင့် ကိုယ်ဟန်ပင်တန်၍ သွားရ၏။

“ကဲ...ဆရာကြီး။ ။ ထိုင်လိုလဲ ထိုင်ပေတော့၊ အောက်ကျမယ်ထင်လို့ မထိုင်လိုယင်လဲ ရပ်ပြီးတော့သွား နေပေတော့”

တသက်လုံး ကိုးကွယ်လာခဲ့သော ဥပါလိက ယင်းသို့ မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ် ပြုလိုက်ခြင်းမှာ ဥပါလိ၏ ပင်ကို စရိုက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ မိမိ ရရှိခဲ့ သော တရားထူးတွင် ဆရာဟောင်း နာဠပုတ္တတို့လို ဣဿာသမား၊ ဒေါသ သမား တရားမှောက် တရားမှားတို့ အပေါ်၌ အမြင် ပြတ်သားသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဟရို၊ ထူးခြားလှချည့်ကလား။ ကေန္တ ဒီသတပဿီပြော တဲ့အတိုင်း စုန်းသမားကြီး ရှင်ဂေါတမ၏ အတတ်တွေဟာ ငါတို့ ဒကာကို စူးဝင်လာခဲ့ပြီထင်တယ်”

“မုန်လှပေသည် ဆရာမဟာဝီရ။ ။တရားထူး တရားမှန်ပိုင်ရှင် စုန်း သမားကြီး အရှင်ဂေါတမ၏ အတတ်သည် ကျွန်ုပ်သို့ စူးဝင်ခဲ့ပါချေပြီ။ ယင်းသို့ စုန်းအပူးခံရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ နောက်ကျလှပါချေ၏”

“ဥပါလိ၊ ။သုတပါး ဝှေးစေ့ကို ထုတ်ယူရန် သွားသွသည် မိမိ ဝှေးစေ့ အထုတ်ခံရ၍ ပြန်လာရသကဲ့သို့ သင် တကယ် ရူးသွားပြီလား”

“မုန်လှပေ၏။ တုဘက်ကင်း ကျက်သရေအရှင် ဖြစ်ပေသော၊ အတုမဲ့ မဟာကရုဏာအရှင် ဖြစ်ပေသော၊ တရားထူး တရားမှန် ပိုင်ရှင်ဖြစ်တော်မူ သော အစိန္တေယျ သုံးလောကထွတ်တင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအရှင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရောဂါစွဲကပ်လျက် ရှိပေသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်ကန်း ဝှေးစေ့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပေပြီ”

“အလိုလေးလေး....ရှင်ဂေါတမ ဂုဏ်ထူးတွေကိုတောင် ချီးကျူးပြော ဆို တတ်နေပါပကော။ ဘယ်အချိန်ကများ သင်ကြား လေ့ကျက် ထား ပါလိမ့်ဗျာရို့”

“သည်ကနေ့ပဲ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ လေ့ကျက်ခဲ့ပေသည် ဆရာကြီး”

ဤနေရာတွင် ဥပါလိက ဘုရားရှင်ရှိတော်မူရာ ပါဝါရိက တောအုပ် ဆီသို့ ရည်ညွှန်းရှိခိုး၍ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ပေါင်း များစွာကို ထပ်မံ ရွတ်ဆိုပြလိုက်သည်။

“ကဲ-ဆရာကြီး နာဠပုတ္တ။ ။ပြန်ကြချိန်သင့်ပေပြီ။ အထူးလျှောက် ထားလိုက်ရန်ရှိသည်ကား- ဆရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤယနေ့ ဤအချိန်က စ၍ လမ်းခွဲလိုက်ကြပါပြီ။ ဤယနေ့ ဤအချိန်ကစ၍ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တံခါး သည် ဆရာတို့အတွက် လုံးဝပိတ်လိုက်ပါပြီ။ ကြပေတော့ ဆရာကြီး”

“ကောင်းပေကွာ...ဟုတ်ပေကွာ....ရောဂါထက်နေချိန်မှ ဘာမှလုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ရောဂါကျချိန်နောက်အောင် စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ

ပေါ့”ဟု အရှက်ပြေပြောဆိုကာ ဒေါနှင့် မောနှင့် လှည့်ထွက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နာဠပုတ္တအဖို့ ပြီးဆုံးအောင် ပြောရလျှင်ကား - ယင်းသို့အရေးပါလှသော ဒါယကာ ဥပါလိကို လက်လွှတ်လိုက်ရမှု ဒေါသနှင့် သောကတရားတို့ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ဥပါလိထံမှ ထွက်ခဲ့၍ မကြာမီပင် သွေးအန်ထောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရရှာပါလေသည်။

မုန်လှပေ၏။ ဤယနေ့ ဤအချိန်မှ စ၍ ဥပါလိအဖို့ သောတာပန် ဉာဏ်တံခါးကြီး ပွင့်လာမှုကြောင့် နိဂဏ္ဌတို့အဖို့ လာဘ်တံခါးကြီး ပိတ်သွားသော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့်တကွ တပည့်သား တသာသနာလုံး အဖို့ မှာကား ဒါယကာ ဥပါလိ၏ မဂ်တံခါး၊ ရွှေတံခါး၊ ရတနာတံခါးကြီး ပွင့်ခဲ့လေပြီ။

အပြိုင်အဆိုင်

[၁]

မဇ္ဈိမဒေသသည် လူဦးရေထူထပ်လှ၏။ လူဦးရေထူထပ်သလောက် စိတ်ကူး ယဉ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၊ ချောင်း၊ တော၊ တောင်၊ လျှိုမြောင်လိုက်ဂူတို့လည်း ပေါများ ထူထပ်လှ၏။ လူဦးရေ ထူထပ်သလောက် အမျိုးဇာတ် ကွဲပြားမှုကလည်း များပြားလှ၏။ လူဦးရေထူထပ်၊ အမျိုးဇာတ်ကွဲပြား၊ တောတောင် လျှိုမြောင်တို့ များပြားသလောက် စိတ်ကူးယဉ်၍ ရသမျှ တီထွင်၍ ထားကြသော ဆရာဆရာကြီးတို့၏ ဘာသာ အယူဝါဒ ဆိုသည်တို့ကလည်း ပေါများလှပါ၏။

သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးတို့၏ ထိပ်တန်း ဗြဟ္မာဝါဒအစ မြက်၊ သစ်ပင်ကို ကိုးကွယ်သည်အထိ အဘယ်မျှ ကွဲပြားစေကာမူ ယင်း အယူဝါဒ မှန်သမျှသည် အတ္တဝါဒ ဘောင်အတွင်းမှသာ ဖြစ်ကြပေရာ ယင်း အတ္တဝါဒအားလုံးကို တော်လှန်ဆန့်ကျင်သော တထာဂတ၏ သစ္စာဝါဒ၊ အနတ္တဝါဒ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ လှိုင်းကြွက်ခုပ်ရေကန်ထဲသို့ ခဲကြီးတလုံး ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ သဲသဲရုတ်ရုတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

တထာဂတ၏ အနတ္တဝါဒသည် မိမိဝါဒကိုထွန်းပြရုံ၊ လျှောက်လျား ဘာသာ ထွက်ပေါ်လာရုံမျှမဟုတ်။ မိဂဒါဝုန်တွင် မိမိ၏ဝါဒ၊ မိမိ၏တရားစကြာကို စတင်ကြေငြာသည် ဆိုကတည်းကပင် တောရမ်းမယ်ဖွဲ့ အရဲ့အစောင်း ကောင်းမည်ထင်သမျှဖြင့် တီထွင်ပြုလုပ်၍ ထားကြသော မဇ္ဈိမရှိ အခြားဘာသာဝါဒ အားလုံးကို အတည့်အလင်း တရားစစ်ကြေငြာ၍ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အကြီးအကဲဆိုသည်မှာ နေရာတကာတွင် ကြောင့်ကြမဲ့နေ၍ မဖြစ်နိုင်
ပေ။ ပြောသင့်သည်ကို ပြောရမည်။ ဟောသင့်သည်ကို ဟောရမည်။
ဆန့်ကျင်သင့်သည်ကို ဆန့်ကျင်ရမည်။ အကျိုးလိုသောစေတနာ မှန်ဖို့သာ
ပဓာန ဖြစ်သည်။

လောကသုံးပါးတွင် အကြီးမားဆုံးသော ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် သတ္တဝါ
ဗိုလ်လူ ဟိန္ဒူတို့ကို သံသရာပင်လယ်မှကယ်တင်ရန် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ
တသိန်းကျော်မျှ ကရုဏာကြီးကြီး၊ စေတနာကြီးကြီးနှင့် ကြိုးပမ်းခဲ့သော
ဘုရားရှင်သည် လွဲမှားသော အယူဝါဒ မျိုးစုံတို့ဖြင့် ထူလွန်း ပိန်းလွန်းလှ
သော မဇ္ဈိမတိုက်ကို ဘုရားဖြစ်ရန်အတွက် တမင် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။

ရွေးချယ်ဟန်ကား - ဤသူ တို့သည် သနားစရာ တောင်းသကဲ့သို့
ချီးကျူးဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ အကြောင်းမူကား - ဆရာမှန်၊ တရား
မှန်ကို မတွေ့သေးသဖြင့် လွဲမှားနေကြသော်လည်း ယုရားကိုရှာလိုသူများ
ကား ဖြစ်ကြပေသည်။

လွဲမှားပုံများကိုလည်း ရှုလော့။ ရေချိုး၊ မီးလုံ၊ တုံးခုန်၊ ဇယ်ခုတ်စသော
အကျင့်များဖြင့် အတ္တဝါဒီ ဗြဟ္မာမျှော်ပြာဟူဏတို့၏ ယေဘုယျအကျင့်လွဲ
များကို ထားပါဦးတော့။ အသိရှင် လူသတ္တဝါတို့၏ ဟိရိသြတ္တပ္ပ စောင့်
ထိန်းမှုမျှကိုပင် သွေဖည်ကာ ကိုယ်ဝတ်ချည်းစီးနေမှုကိုပင် အကျင့်ကောင်း
အကျင့်မှန်အဖြစ် ယူမှတ်ကျင့်သုံးနေသူ အမြောက်အမြားရှိ၏။ ထို့ထက်
ထူးဆန်းသည်ကား သတ္တဝါအောက်တန်းစား ခွေး၊ နွားတို့ကိုပင် အထင်
ကြီးကာ ခွေးလိုကျင့်၊ နွားလိုကျင့်နေသူများလည်း ရှိနေ၏။

ခွေးလိုနွားလိုကျင့်မှုခေါင်းပါးသောအကျင့်ဟုယူဆကာ ခွေးလိုနွားလို
လေးဘက်ထောက်၍ စားသည်၊ သွားသည်။ ခွေးလိုနွားလို အိပ်သည်။
ခွေးနှင့်နွားနှင့် တူနိုင်သမျှတူအောင် နေသည်။ တကယ်အံ့ဖွယ် သနားစရာ
သတ္တဝါများပေတည်း။

ဤလို အခြေတွင် ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မိမိ၏
မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ အနုတ္တဝါဒကို စတင်ကြေငြာသော ဓမ္မစကြာဖြင့်ပင် မဇ္ဈိမရှိ
ဝါဒ အားလုံးကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရပေသည်။ “ရဟန်းတို့။ ။ ရေချိုး
မီးလုံ၊ တုံးခုန်ဇယ်ခုတ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ခွေးအကျင့်၊ နွားအကျင့် စသော
အကျင့်များသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အကြောင်းမဲ့ အနှစ်မဲ့ ပင်ပန်းစေသော
အကျင့်များ၊ လွဲမှားသော အကျင့်များဖြစ်သည်။ ယင်းအကျင့်များကို

မကျင့်သုံးအပ်၊ မမှီဝဲအပ်” ဟု အတည်အလင်း ကြေငြာလိုက်ရသည်။ ရည်မှန်းချက်ကား - မိမိတို့၏အကျင့်များကိုရပ်တန့်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်လာနိုင်ကြစေရန် ဖြစ်၏။ ဒုတိယအဆင့် ရည်မှန်းချက်ကား - အကျင့်မှန်ကို ချဉ်းကပ်သုံးသပ်လာကြစေရန် ဖြစ်၏။

ယင်း ရည်မှန်းချက် စေတနာအတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အစ၊ ကဿပညီနောင် ရှင်တထောင်တို့အလယ်၊ မရေမတွက်နိုင်သော အတ္တဝါဒီတို့ အကျွတ်တရား ရလာကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရည်မှန်းသည့်ဘက်သို့ ရောက်မလာပဲ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတို့လည်း ပေါ်များလာခဲ့ရ၏။

ဂိုဏ်းဆရာ ဆိုသူတို့ကလည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ဆရာတို့ ကဲ့သောကြောင့် ဒကာတို့ ကဲ့သည်။

ရှေးအခါက မိမိတို့ အတ္တဝါဒဘောင်အတွင်း၌သာ အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြသည်။ ယခုသော် အတ္တဝါဒီ အားလုံးတို့၏ ဦးတည် ဆန့်ကျင်ရာမှာ ဗုဒ္ဓဝါဒ ဖြစ်လာ၏။ နေရာတကာတွင် ‘ရှင်ကြီးဂေါတမ၊ ရှင်ကြီးဂေါတမ’ ဟူသော ဆန့်ကျင်သံ၊ တိုက်ခိုက်ပြောဆိုသံများမှာ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒဘက်သို့ ဆက်ဝင်သူတို့ ပေါ်များလာသလောက် အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲသူတို့လည်း ပေါ်များလာသည်။ ယင်းသို့ ကွဲပြားသွားသူများအနက် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ရပ်မှာ ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

【 ၂ 】

သာဝတ္ထိတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နေရာတကာ တွဲတွဲနှင့် စံပြမိတ်ဆွေနှစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အရွယ်ချင်းတူ၍ ကုန်သည်အလုပ်ချင်း တူသည်။ အမျိုးအနွယ်ချင်းတူ၍ ဧရိက်သဘာဝချင်းလည်း တူသည်။ ပြောမနာ - ပြောင်မနာ၊ ဆိုမနာ - ဆဲမနာမိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တယောက်၏ အမည်မှာ ‘သီရိဂုတ္တ’ ဖြစ်၍ တယောက်က ‘ဂရဟဒိန္နာ’ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သီရိဂုတ္တသည် တချိန်သောအခါ၌ ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကို နာရ၍ ဗုဒ္ဓဝါဒီဖြစ်လာသောအခါ ပြာဟ္မဏဝါဒီ၊ အတ္တဝါဒီရှင် ဂရဟဒိန္နာနှင့် သဘောထားကွဲလွဲလာသည်။ မသိမသာ မျက်စောင်းခဲ့လာသည်။ အငြင်းအခုံ ပြုလာကြသည်။

လူ့လောကဟူသည် အဘယ်မျှ မေတ္တာခိုင်မြဲပါသည်ဆိုစေ တပ်မက် မှတ်သိပ်မှုတည်းဟူသော တဏှာ၊ ငါတည်းဟူသောမာန်မာန၊ မိမိနှစ်သက်ရာ ယူဆထားမှု တည်းဟူသော ဒိဋ္ဌိ၊ ဤတရားသုံးပါးဖြင့်သာ တည်ဆောက် ထားခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဤအချက်သုံးရပ်တွင် ထိပါးကွဲလွဲလာလျှင် အခြား ဆက်ပေါ်မှု မှန်သမျှကို ယိုယွင်းပျက်စီးစေတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

အယူဝါဒတည်းဟူသော ရောင်စုံ ကမ္မလာကြီးဖြင့် လွှမ်းမိုးထားအပ် သော မဇ္ဈိမသည် ပင်ကိုကပင် သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေး လှုပ်ရှားမှုများ၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေးမှုများ မပြတ်ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တော်လှန်ဆင်ကွဲသော ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် တထာဂတ သီတင်းသုံးသော ဒေသများတွင် ပြဿနာလှိုင်းဂယက် ပို၍ ကြီးမားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် သီတင်းသုံးစဉ်က တထာဂတ ဆန့်ကျင်ရေးများပွက်ပွက် ဆူသည်။ အကြောင်းမူကား- ရာဇဂြိုဟ်သည်ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တို့ စုဝေးရာဒေသဖြစ်သည်။ ထိပ်သီးချင်း တန်ခိုးပြိုင်မှုအထိ ကြီးမားသော ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပေါ်သည်။ စိဉ္စမာန စသူတို့ဖြင့် ကောက်ကျစ်မှု၊ စဉ်းလဲမှု များစွာ ဖြစ်ပေါ်သည်။

ကပိလဝတ်တခုတွင်သာ ပြဿနာနည်းပါးသည်။ အကြောင်းကား- ဆန့်ကျင်လှာသော တထာဂတဟူသည် သူတို့ချစ်သော အရှင်သား၊ မိမိတို့ သည် တိုင်းရင်းသား ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု သာဝတ္ထိတွင် သီတင်းသုံးပြန်တော့ သာဝတ္ထိ၏ ရှိရင်းဘာသာရေး ရိပ်သာများ၊ ဆန့်ကျင်ရေးဂိုဏ်းများတွင် ပွက်ပွက်ထပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သာဝတ္ထိသည် တထာဂတ၏ ဘုမ္မိနက်သန်နေရာမှန်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ပင် ဘုရင် ကိုယ်တိုင်နှင့် သာဝတ္ထိ၏ သြဇာရှိသောထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်များကပါ ဗုဒ္ဓ၏ဘက်တော်သားများ ဖြစ်လာရုံမက ပြည်သူ လူထု အနေဖြင့်လည်း ဗုဒ္ဓဘက်တော်တွင် တနေ့တခြား အင်အားကောင်းကောင်းနှင့် တိုးပွား စည်ပင်လျက် ရှိနေပေရာ ဆန့်ကျင်ရေးဂိုဏ်းသားများမှာ ရာဇဂြိုဟ်လောက် ထင်ထင်ရှားရှား အင်အားမပြနိုင်ကြ။ မိမိတို့အသိုက်အဝန်းအတွင်းမှာသာ အငြင်းအခုံ ကျိတ်ဝိုင်းများ အဖြစ်များသည်။

ယင်းသို့ ပြဿနာကျိတ်ဝိုင်းများအနက် မှတ်သားလောက်သော နေရာ တခုကို ထုတ်ပြရဖို့ ရှိသည်။ ဘုရင့် တပ်မတော်များ၏ သေတင်းကုပ် သေရိပ်သာ တည်း။

ဘာသာရေးမှန်သမျှနှင့် ပညာရှိသူတောင်းတို့က သေရည်သောက်သုံးမှုကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှုတ်ချ၍ အဘယ်မျှ ဟန့်တားကြစေကာမူ သေရည်ဟူသည် လူသားတို့ အစဉ်အဆက်က စ၍ပင် ယောက်ျားတို့လောက၌နှစ်လိုဖွယ်ရာအဖြစ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တည်ရှိခဲ့သော အရာဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် တရားဝင်ထင်ထင်ရှားရှား ခွင့်ပြုထားရသော နေရာသည် ကား အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားတို့စုဝေးရာ ကမ္ဘာ့အစဉ်အဆက် တပ်မတော်များဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား- သေရည်ဟူသည် တပ်မတော်သားများကဲ့သို့ ပင်ပန်းနွမ်းလှသော ယောက်ျားသားများကို ချွေးသိပ်မွေးမှိတ်စေရာဖြစ်သကဲ့သို့ တိုင်းပြည်အတွက် လက်နက်ရှင်၊ သတ္တိရှင်များ၏ အားပြုရာ အင်အားတရပ်လည်း ဖြစ်စေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ တပ်မတော်မှန်လျှင် အရပ်ထဲမှ တွေ့ကရာရှစ်သောင်း သေသမားမျိုးစုံနှင့် ပြဿနာမဖြစ်စေရန်၊ ဖြစ်လျှင်လည်း မိမိ အသိုက်အဝန်းတွင်သာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြစ်စေရန် တပ်မတော်သားများအတွက်သီးသန့်သေရိပ်သာ တင်းကုပ်များ တရားဝင် ထားရှိပေးရသည်မှာ ကမ္ဘာ့တပ်မတော်များ၏ အစဉ်အလာဖြစ်သကဲ့သို့ သာဝတ္ထိ၏ ဘုရင့် တပ်မတော်တွင်လည်း သေရိပ်သာများရှိသည်။

သို့ရာတွင် သေရိပ်သာ၊ သေရည်ဟူသည် ပြဿနာမျိုးစုံတို့ ဖွင့်အန်ရာ၊ စကားမျိုးစုံတို့ ပေါ်ပေါက်ရာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ တပ်မတော်သားဟူသည်လည်း လူသားတယောက်မျှပင်ဖြစ်၍ အယူဝါဒမျိုးစုံ၊ လူမှုရေးမျိုးစုံတို့၏ ပြဿနာရှင်များ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းပြဿနာများကို သေရိပ်သာတွင် ရင်ဖွင့်တတ်ကြသည်မှာ အစဉ်အလာတရပ် ဖြစ်၏။

ယင်းပြဿနာများအနက် သာဝတ္ထိသို့ တထာဂတ လာရောက် သီတင်းသုံးသည့် အချိန်မှစ၍ တပ်မတော်သေရိပ်သာများ၌လည်း သေရည်ကလေးဝင်လာလျှင် နှုတ်ရှင်ရှင်နှင့် အယူဝါဒ ငြင်းခုံမှု ပြဿနာများမှာ ပို၍ ကြီးမားလာသည်။ ငြင်းခုံရုံမျှမက ကြမ်းတမ်းသော တပ်မတော်သားများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရံဖန် တုတ်တပြက် ဓားတပြက်အထိ ဖြစ်ပွားလာတတ်သောကြောင့် အထက်အရာရှိများက ထိန်းသိမ်းကွပ်ညှပ်ပေးရသည့်အကြိမ်မှာ များလှပြီဖြစ်၏။

ကြာသော် တသွေးတည်းတသားတည်း၊ တစိတ်တည်း တဝမ်းတည်း ဖြစ်ရမည့် တပ်မတော်သားများအတွက် ကာမဟုတ်သည့် ကိစ္စတလေးများ

ကြောင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲစေလိုသည်နှင့် တပ်မတော်သေရိပ်သာ မှန်သမျှတွင် ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် အောက်ပါစာတန်းများကိုချိတ်ဆွဲ ထုတ်ပြန်ထားရသည်။

ယင်းအမိန့်မှာ - “ဤ သေရိပ်သာ အတွင်း၌ -

(၁) ဘာသာရေး၊

(၂) နိုင်ငံရေး၊

(၃) မိန်းမအရေးကိစ္စများ လုံးဝမပြောရ၊ ဘုရင့်အမိန့်တော်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယင်းအမိန့်များ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတွင်မူ ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ပြဿနာများ လျော့ပါးသွားသည်။

ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေး ယင်း ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို သာဝတ္ထိ၏ နေရာ များစွာတွင် နမူနာယူကြသည်။ မှန်လှပေ၏။ ယင်းပြဿနာသုံးရပ်ဟူသည် ယောက်ျားတို့အတွက် သမိုင်းအစဉ်အဆက်ကပင် စိတ်ဝမ်းကွဲဖွယ်ရာများ မဟုတ်ခဲ့ပါလော။ သို့ရာတွင် ပုဂ္ဂလိကဆွေးနွေးဝိုင်း၊ ကျိတ်ဝိုင်းများတွင် မူကား ယင်းပြဿနာမှာ ရှိမြဲ ရှိနေသည်။

[၃]

“ဘယ့်နှယ်လဲရွှေကြာပင်ကြီး။ ။ ပေါ်မလာတာ ကြာပါပေါ့ကလား” ဟု ပြောမနာ ဆိုမနာ ပြောနေကျအတိုင်းပင် ညနေပိုင်း အားလပ်ချိန်တချိန်၌ မိမိအိမ်သို့ ရောက်လာသော သီရိဂုတ္တအား ဂရဟဒိန္နာဏ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

ဝင်ဝင်ခြင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဟူသကဲ့သို့ တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် အငေါ့စကားကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ‘ရွှေကြာပင်ကြီး’ ဟူသော စကားပင်တည်း။

အယူအဆဟူသည် မှားသည်မှန်သည် တကိစ္စထား၍ မိမိ နှစ်သက်သလို ယူဆနိုင်သော ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့် ရှိသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိနှင့် အယူအဆ မတူသူကို ဆွေးနွေးလိုလျှင်လည်း အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် သာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိနှင့် အယူအဆ မတူ သော်ကောဟု အငေါ့ကလေး၊ အထစ်ကလေးနှင့် ပြဿနာ တင်လာလျှင် ပုထုဇဉ် လူသတ္တဝါသည် မာနသမားချည့် ဖြစ်သောကြောင့် မာနချင်း ခတ်ကာ ပြဿနာပေါ် ပြဿနာ ဆင့်လာတတ်သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ အကျိုးမဖက် အပြစ်သက်သက်သာ ဖြစ်လာတတ်သည်။

ဂရဟဒိန္နာအဖို့ ယခင်က မိမိနှင့် တသွေးတည်း တသံတည်း အယူအဆ တူမျှခဲ့သော ချစ်မိတ်ဆွေ သီရိဂုတ္တသည် တထာဂတ၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားသည်ကို သိလှာရသည့်အချိန်မှစ၍ တဘက်သတ်သတိရကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ညနေချမ်း အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေခိုက်၌ အာရှင်ဖွယ်ရာ သေရည်ကလေးကလည်း ဝင်နေချိန် မဟုတ်ပါလော။

‘ရွှေကြာပင်’ဟူသော စကားသည် သာဝတ္ထိတွင် တထာဂတ ဆန့်ကျင် ရေးသမားများအဖို့ မပြတ်အသုံးပြုသော လက်သုံးစကား၊ အငေါ့စကား တရပ်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား-တထာဂတနှင့် သူနှင့် သစ္စာဝါဒ၊ အနတ္တဝါဒ ဆိုသဟာသည် မဇ္ဈိမတွင် မနေ့တနေ့ကမှ ပေါ်လာသော ဝါဒ ဟူ၏တည်း။

ဂရဟဒိန္နာက ယင်းသို့ အငေါ့စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ယင်း အဆင်သင့် ရှိနေသော သေရည်ခွက်ကို သီရိဂုတ္တ ဆီသို့ လက်ကမ်း ကြိုဆိုသည်။ သီရိဂုတ္တက ချစ်မိတ်ဆွေ၏ အငေါ့စကားကို အပြုံးဖြင့် သည်းခံယင်း သေရည်ခွက်ကို လက်ကား၍ တားလိုက်သည်။

“ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီလားကိုယ့်လူ။ ။ ရွှေကြာပင်တို့အစွမ်းက တယ်လဲ ကြီးလိုက်ပါလား။”

“ဒါလောက်ဖြစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီး။ ဒီနေ့ သီလ ခံယူ ထားတယ်။ ကိုယ့်သီလ အဓိဋ္ဌာန်ကို ဒီနေ့အဖို့ သေရည်နဲ့ မလဲလိုတော့ပါ။”

“သဓုဗျာ...သဓုဗျာ...သဓုဗျာ ကိုယ့်လူက တကယ်ကို သူတော်ကောင်း ကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား။”

ဂရဟဒိန္နာက အမူအရာထေ့ စကားသံတွင်ပင် လှောင်သံကလေး နှော့ လိုက်သည်။ ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေချင်း ဆိုသော်လည်း ဂရဟဒိန္နာက သီရိ ဂုတ္တထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးရာ အပေါ်စီးကလေးဖြင့် ပြောဆိုတတ်ပြီမူ တတ် မြဲ ဖြစ်သည်။

“အမှန်ကတော့ နောင်ကြီးဆီကို မနေနိုင်လို့ လာရပေမယ့် တခြား အချိန်ကလည်း မအားလပ်လို့ အားတဲ့အချိန်လာခဲ့ရတာပါ။ ညနေ ညခင်း ဘက်ဆိုယင် သိပ်မလာချင်လှတော့ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဗျာ”

“အော်... ညနေညခင်းဘက်ဆိုတာဟာ ယောက်ျားတွေအဖို့ စိတ်လွတ် လူလွတ် အားလပ်တဲ့အချိန်လဲဖြစ်၊ သေရည်ကလေးကလဲ တဘက်နဲ့ဆိုတော့ နောင်ကြီးတို့လို ဒေါ်မနုဿပွားနေတဲ့သူတွေအဖို့ ပြဿနာ တက်တတ်လွန်း

လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အမြင်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုယင်ယောကျ်ားတွေရဲ့ပြဿနာ အများစုဟာ အခုလို ညနေခင်းတွေကချည့် စတင်တတ်လွန်းလို့ပါ။”

“ဒါကတော့ ပြဿနာလုပ်ချင်တဲ့သူက ပြဿနာကို စတင်လုပ်ယင် ပြဿနာဆိုတာ ဖြစ်လာရမှာပေါ့။ ကိုယ့်လူက ပြဿနာကို စတင်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ သာဝတ္ထိက အခြား ရောယောင် နောက်လိုက်တွေလိုပဲ အစဉ်အလာကို သေ့ဖည်တဲ့သူ၊ လမ်းခွဲထွက်တဲ့သူ”

“အယူအဆ ရေးရာမှာ ဒီလို ကောက်ချက် မဆွဲကောင်းပါဘူးလေ။ ပုဂ္ဂလိက တွေးခေါ်မှုဆိုတာ ရှိရအုံးမှာပေါ့။ ဆရာနဲ့တပည့်၊ မိဘနဲ့ သား သမီးတောင် မတူကြသေးတာပဲ”

“လမ်းခွဲသမားတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဆင်ခြေတက်ကြတာပဲ။ ကိုယ့်လူတို့ လောက်ကို ထားပါအုံး။ ကိုယ့်လူတို့ ရွှေကြာပင်ကြီးကိုယ်တိုင်တောင် ဆင် ခြေကန်ရမယ်။ သူတပါးကိုပုတ်ခတ်ရမယ်ဆိုယင် ပါးစပ်ကြီးနဲ့တလုံးပဲ။ သူ တပါး တရားတွေကို အချည်းနှီးသော တရား၊ ဖင်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော တရား၊ ခွေးအကျင့်၊ နွားအကျင့်တဲ့”

“ဒါကတော့ မလိုတဲ့သူ အဖို့ ပုတ်ခတ်တယ်လို့ ကောက်ချက်တာပဲ။ လို့တဲ့သူ၊ အမြင်မှန်တဲ့သူ အဖို့တော့ မှန်သောတရား၊ မှန်သောစကားလို့ ကောက်ချက်ချတာပဲ”

“ကိုယ့်လူတို့၊ ကျုပ်တို့ မိဘဘိုးဘွားတွေဟာ ကလဲ့တွေချည့် လုပ်ခဲ့ကြ တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ”

“မိဘဘိုးဘွားမပြောနဲ့၊ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ တရားစစ်တရားမှန်၊ ဆရာစစ် ဆရာမှန်နဲ့ မတွေ့သေးသမျှ အလွဲတွေချည့်ပဲ။ တရားစစ်တရားမှန် ဆိုတာမှာလဲ မရှိတာကို အရှိလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ကူး ယဉ်ယဉ်နဲ့ တွေးခေါ်ပြောပြနေတဲ့ အမှန်၊ စာအုပ်ကြီးထဲက အမှန်၊ မိဘ ဆရာဆိုသူ တွေက အစဉ်အလာပြောခဲ့တဲ့အမှန်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ ဝေဖန် ပိုင်ခြားပြီးမှ သိတဲ့အမှန်၊ ကျင့်သုံးပြီးမှ လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ သိရတဲ့အမှန် မျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်”

“မှန်ပေတာပေါ့။ နို့ပေမယ့် သိတယ်-မှန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် တော့ သိတယ်-မှန်တယ် ထင်နေကြတာပဲ။ ကိုယ့်လူတို့ ရှင်ကြီး ဂေါတမ ဟာလဲ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်တော့ သိလှပြီ-မှန်လှပြီ ထင်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ သာသနာမှာ ရှင်ကြီးဂေါတမထက် သိတဲ့-မှန်တဲ့ ဆရာ့ဆရာကြီးတွေဟာ သမိုင်း အစဉ်အဆက်ကစပြီး တပြုံကြီးပဲ၊ အခုလဲ တပြုံကြီး။ တကယ်ဆိုတော့

ရှင်ကြီးဂေါတမဆိုတာဟာ ကျုပ်တို့ ဆရာ အာဠာရနဲ့ ဥဒကတို့ရဲ့ တပည့် ပါ။ အာဠာရနဲ့ ဥဒကတို့ထံ နည်းခံပြီးတော့ တထာဂတရယ်လို့ တစင်ထောင် လာခဲ့တဲ့ ရွှေကြာပင်ပါ။”

“ဒါတွေကတော့ တဆင့်စကားနဲ့ စအုပ်ထဲက စကားတွေပဲ၊ လက်တွေ့ မှာတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုးကွယ်လာခဲ့တဲ့ သူပဲ။ တခါမှ ထူးထူးခြားခြား တရား၊ ထူးထူးခြားခြားအတွေ့ကို မတွေ့ မသိခဲ့ဖူးသေးပါဘူး။”

“ဒါမတော့ ကိုယ့်လူက တော်ရုံလျော်ရုံ ကိုးကွယ်ခဲ့တာကို၊ တကယ် ချဉ်းကပ် တကယ်စမ်းသပ် ကိုးကွယ်ယင် တကယ်သိရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်ပါ့မလား နောင်ကြီး”

ဤနေရာတွင်မူ သီရိဂုတ္တ သဘောထားပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်၏။ မိမိသည် တထာဂတ၏လူ ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ဂရဟဒိန္နာသည် ယင်းကဲ့သို့ပင် သဘောမှန်၊ စေတနာမှန်ဖြင့် မဆွေးနွေးပဲ အပေါ်စီးဖြင့်သာ ဖိနှိပ်ပုတ်ခတ် လာခဲ့သည်မှာ များခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝအတိုင်း မိမိ ကလည်း စကားဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်မနေတော့ပဲ လက်တွေ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြလိုက်လျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လေသံပြောင်းလိုက်ပြီးလျှင် “ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြစို့နောင်ကြီး။ နောင်ကြီးနဲ့ အခုလို ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေလိုတော့ ပြီးဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ အရင်က ကျွန်တော်ဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ တော်ရုံလျော်ရုံ ကိုးကွယ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အခု တကယ် ကိုးကွယ်တော့မယ်လေ၊ ချဉ်းကပ် ဆွေးနွေး ကြည့်တော့မယ်လေ။ စမ်းသပ် ကြည့်တော့မယ်လေ။ အဲဒီလို တကယ်ချဉ်းကပ် ကိုးကွယ်ကြည့်ပြီးတဲ့အခါကျမှ နောက်ပိုင်းကိစ္စကို ဆက် ကြသေးတာပေါ့။”

“ဟ-တကယ်ပြောလိုက်တာလားကွ သီရိဂုတ္တရဲ့”

စိတ်ထက်သန်လှသဖြင့် ဂရဟဒိန္နာသည် ထိုင်နေရာမှပင် ရုတ်ခြည်း ထလိုက်သည်။ ယခင် ကျိပိုးကျိပက် လေသံမှ ရှင်ကြည်သော လေသံသို့ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကရော်ကမည် မပြောကောင်းပါဘူး နောင်ကြီး”

“ငါ့ညီက ဘယ်လို စီစဉ်ချင်တာလဲ”

“ဆရာကြီး ငါးရာလောက်ကို ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးချင်ပါ တယ်။ အဲဒီမှာ တရားနာချင်ပါတယ်၊ ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်၊ သိမသိ စမ်းသပ် ချင်ပါတယ်”

“ရှေး-ကောင်းလိုက်လေဗျာ။ ငါ့ညီက တိမ်ဖုံးနေတာ အခုမှ ပွင့်လာ
လယ်၊ အမြင်မှန်သလားပြီပေါ့၊ ကဲ - ဘယ်တော့ကျွေးမလဲ”

“အိမ်မှာ စီစဉ်ရာရှိတာ စီစဉ်ရပါအုံးမယ်။ ပြီးယင် နောင်ကြီးကို
အကြောင်းကြားပါမယ်၊ နောင်ကြီးကသာ ဆရာကြီးငါးရာကို ပင့်ပေးပါ
တော့”

“ငါ့တာဝန်ထားလိုက်။ ထိပ်တန်းဆရာကြီးငါးရာကို ရစေရမယ်”

[၄]

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ တရားရှင်ဆိုစေဦး၊ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်လာ
လျှင် မခံချင်စိတ်ကလေးတော့ ပေါ်လာတတ်သည်။ ဂရဟဒိန္နာလို လူမျိုး
ကို စကားဖြင့် အနိုင်ယူလိုတော့ မဖြစ်။ လက်တွေ့ပြမှ ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိသည်။
ပြီးတော့ မိမိဆရာအား ရွှေကြာပင် တော်လှန်ရေးသမား၊ သွေဖည်သူ
စသည်ဖြင့် အထပ်ထပ် ပုတ်ခတ်ခဲ့သည်ကို မိမိကမူ လက်တွေ့ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြ
လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အကြံတမျိုးဖြင့် လိုက်လျော ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။

အကြံတမျိုးဟူသည်ကား-တရားရှင်၊ တန်ခိုးရှင်၊ တကယ်သိသည်ဆိုသူ
များအား တကယ် သိ၊ မသိ ဆွမ်းကျွေးပွဲဖြင့် စီစဉ်စမ်းသပ်ရန် ဖြစ်၏။
တကယ် သိလျှင်လည်း ရှောင်ကြပေရော။ မသိလျှင်လည်း ခံကြပေရော။

စီစဉ်ဟန်ကား-မိမိအိမ်ခြံဝင်းထောင့်နေရာကျယ်ကျယ်တွင် ကျယ်ဝန်း
သော ကျင်းကြီးကို တူး၏။ ကျင်းထဲတွင် မစင် ဘင်ပုပ် စသော အညစ်
အကြေးများကို အပြည့်ထည့်သည်။ ကျင်းပေါ်တွင် ပျဉ်ပြားများ ခင်း
သည်။ သို့ရာတွင် ခင်းသောပျဉ်မှာ အခိုင်အမာ မဟုတ်။ အစပ်ကို နင်း
လိုက်လျှင်ပင် ကျင်းထဲသို့ဦးစောက်မှောက်လျက် ကျသွားစေသော ခလုတ်
များဖြင့် စီစဉ်ထား၏။ ပျဉ်ပြားပေါ်တွင်မှ အလှ အပ ဒလီခက်ဇော
များကို ခင်းသည်။ ကျင်းကြီး အထက်တွင်ကား အမွှမ်းအပြောက်တို့ဖြင့်
စီခြယ်အပ်သော အမြင်ခံ ဆွမ်းကျွေး မဏ္ဍပ်ကြီး ဖြစ်၏။

မဏ္ဍပ်ရှေ့ပိုင်း အောက်ခြေပတ်လည်တွင် ပျဉ်များဖြင့် အလုံ ဝိုင်းကာ
ထားသည်။ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် ရွှေတည့်တည့်တွင် အပေါက်
တပေါက်တည်းသာ ပြုလုပ်ထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မဏ္ဍပ် အတွင်းသို့
တယောက်ချင်းသာ ဝင်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ပင့်ဖိတ်ထားသော ဆရာကြီးများ
အား မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ တယောက်ချင်းသာ ဝင်စေမည်ဖြစ်၏။ အကြောင်း
ကား-ရှေ့ပိုင်းမှ ဝင်သည့် သိသည်ဆိုသော ဆရာကြီးများသည် အဓာတ်ရှိ

မသိပဲ လျှိုဝှက်ပြင်ဆင်ထားသော ကျင်းထဲသို့ကျခဲ့သော် နောက်ကဆရာ
ကြီးများ မသိစေရန် ဖြစ်၏။

မဏ္ဍပ်ရှေ့၌ ကာရံထားသောပျဉ်များ အပေါ်တွင် ပန်းချီ ဆေးရုပ်
များ ရေးခြယ်ခြင်း၊ ပန်းခက် ပန်းဆိုင်းများ ဆွဲချိတ်ခြင်းဖြင့် အလှအပ
ဆင်ယင်ထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် အပြင်အဆင် ဆန်းသစ်သော ဆွမ်းကျွေး
မဏ္ဍပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဤအစီအစဉ်ကို မိမိ၏ အတွင်းလူများဖြင့် လျှိုဝှက်စွာ ပြုလုပ်သည်။
သီရိဂုတ္တ အယူအဆ ပြောင်းသွားပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးများကို ဆွမ်း
ကျွေးပွဲ၊ တရားနာပွဲကြီး ကျင်းပမည်ဟု အသိပေး သတင်းလွှင့်ထား၏။

အားလုံးပြီးစီးသောအခါ ဂရဟဒိန္နာသို့ ဆရာကြီးများအား ပင့်ဖိတ်
ပေးရန် အကြေခင်းကြား၍ ဆွမ်းကျွေးရက်ကို ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ဆွမ်း
ကျွေးရက်တွင်မူကား - ကိစ္စတခုနှင့် ဂရဟဒိန္နာ မအားလပ်သောကြောင့်
မလာရောက် နိုင်တော့ကြောင်း သိရသဖြင့် သီရိဂုတ္တ ဝမ်းမြောက်ရ၏။
အကြောင်းကား - မိမိအစီအစဉ်မှာ အလျဉ်းမသင့်ခဲ့သော် ဆရာကြီးများ
နှင့် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းအထိ ပြဿနာတက်ရဖို့ရှိရာ ယင်းသို့ ဖြစ်ပါက
ဂရဒိဟန္တာ မတွေ့လျှင် ပို၍ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အဘယ်ရဟန်းမျိုးပင်ဖြစ်စေ ရဟန်းဟူသည် ဒကာ-ဒကာမကို အမှီပြု
ရမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အကြောင်းတခုခုကြောင့် ဒကာ ဒကာမနှင့် ပြဿနာ
ဖြစ်ခဲ့သော် ဒကာ ဒကာမသို့ အစွမ်းနိုင်ဆုံး ယို့၍ ငဲ့ညှာရမည် ဖြစ်၏။
တရားအရှင်၊ သည်းခံမှုအရှင်ဟုလည်း အထင်ခံထားသည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် တိတ္ထိဆရာကြီးများမှာ အမြင်အဆင် မာကျောကျောနှင့်
ပင်ကိုအားဖြင့် စရိုက်ဆိုး စရိုက်ကြမ်းများရှိကြသည်ကို ဓာတ်သိနာဘတ်ချဉ်
ဖြစ်ခဲ့သော သီရိဂုတ္တအဖို့ မိမိအစီအစဉ်တွင် မတော်တဆ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ပြဿနာဖြစ်လာခဲ့ပါသော် နိုင်နင်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် မိမိလူများစွာဖြင့်
အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

တိတ္ထိဆရာကြီးများအဖို့ ဂရဟဒိန္နာထံမှ သတင်းစကား ကြားသိရစဉ်
ကပင် နေအင်အား ကောင်းစောင်း၊ အသိုက်အဝန်း ကောင်းကောင်း
ဒါယကာတဦးအား ရှင်ကြီးဂေါတမကြောင့် လက်လွှတ် သွားခဲ့ရရာက
ပြန်လည်ရရှိမည်ဟု သိရသောကြောင့် တကြောင်း၊ ပြန်လည် ရရှိသည်မှ
ရိုးရိုးတိတ်တိတ်မျှမဟုတ်ပဲ ဆွမ်းကျွေးပွဲကြီးဖြင့် လူသိရှင်ကြား ကြားကြား
ဝင့်ဝင့် ရရှိမည်ကြောင့် တကြောင်း တကြွကြွ တရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့နှင့် ဆွမ်းကျွေးမည့် နံနက်စောစောပိုင်းအချိန်တွင် ထိပ်သီး တိတ္ထိ ဆရာကြီးများကိုယ်တိုင်နှင့် အပေါင်းပါ ငါးရာတို့သည် ယခင်ကရောက်ခဲ့ လှဘူးပြီဖြစ်သော သီရိဂုတ္တ အိမ်ဝင်းအတွင်း ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်သို့ ဝင့်ဝင့် ထင်ထင် ရှင်ရှင်ပျပျ ကြွရောက်လာကြသည်။

ခြံဝသို့ ရောက်သည့်ဆိုလျှင်ပင် စမည်းဟင်းလျှာ ရနံ့များက ဆရာကြီး များ၏ နှာဝကို ကြိုဆိုချူလင့်သည်။ ခြံအတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ ထည်ဝါသော ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်က ကြိုဆို၏။ မဏ္ဍပ်ရှေ့တွင်အလှတို့၏ထုံးစံ အတိုင်း မိုးပြွဒယ်အိုးကြီးများဖြင့် ချက်ကြော် မွေနှေးကလျက် ရှိနေဆဲ အလှလုပ်သားများကို တွေ့ရသည်။ အမွန်သော်ကား ယုတ္တိ တန်စေရန် ဗန်းပြအဖြစ် ပြုလုပ်ထားသော အစီအစဉ်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

မဏ္ဍပ် အဝမှနေ၍ သီရိဂုတ္တက တိတ္ထိ ဆရာကြီးများအား လန်းလန်း ရှင်ရှင် ဦးတင်ကြိုဆို၏။ အလှမဏ္ဍပ်တို့ ထုံးစံမဟုတ်ပဲ သုံးဘက် သုံးတန် ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိစဉ်ပုံတမျိုးပါကလား ဟူ၍ကား ဆရာကြီးများ တွေးမိလိုက်ကြ၏။

“ကြွတော်မူကြပါ ဘုရား၊ ကြွတော်မူပါ။ အလှဟူသည် မဏ္ဍပ် ဝန်းကျင်တွင် တလေးသူငယ်တို့ လှုပ်ရှား ဆူပူတတ်ကြပါသည်။ သို့ပါ၍ တရားအာရုံ လုံခြုံစိမ့်သောငှာ ကာရံထားခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု မဏ္ဍပ်ကို အကဲခတ်မွန်းသိသော သီရိဂုတ္တက လျှောက်ထား၏။

“ဟုတ်ပေသပေါ့၊ ဒကာအစီအစဉ် ကောင်းမွန်လှပါပေတယ်။ ဉာဏ် ကောင်း၊ စိတ်ကူးကောင်းလို့ ချီးကျူးရပေမပေါ့”

“သာဓုပါ ဘုရား။ ၎င်းအပြင် မဏ္ဍပ်အဝင်အထွက် ဟူသည်မှာလည်း ကျယ်ကျယ်လုပ်ထားလျှင် တယောက်ဝင် တယောက်ထွက်နှင့် အမြင် ရှုပ် ယှက်ခပ်လျက် ရှိမည်ကြောင့် တယောက်ဝင်သာရုံ ထွက်သာရုံမျှ ပြုလုပ် ထားပါသည် ဘုရား”

“ကောင်းလှပေသပေါ့”

“ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်များ တပါးချင်းသာ ဝင်ရောက်ကြချီကြပါ ရန် လျှောက်ထား အပ်ပါသည်။ အတွင်းတွင်ဆွမ်းပွဲများ၊ နေရာထိုင်ခင်း များ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

“သာဓု...သာဓု”

“တပါးချင်း ခပ်ကွာကွာ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး ကြွဝင် တော်မူကြပါ ဘုရား။ အချိန်အများကြီးစောပါသေးသည်။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင် တရား

နာယင်း၊ ဆွေးနွေးယင်းနှင့် လူဖွယ်တန်းရာများလူဒါနိယင်း အရှင်မြတ်
များ တနေ့လုံး အေးအေးဆေးဆေး သီတင်းသုံးတော်မူကြပါ ဘုရား”

“သာဓု-သာဓု ဒကာသီရိဂုတ္တ”

သို့နှင့် ရွှေဆုံးမဆရာကြီးသည် ဖြည်းညင်းစွာဖြင့်မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ရွှေဦး
စွာ ကြွဝင်လိုက်သောအခါ အဝင်ဝမှ ဆယ်လှမ်းခန့်တွင် နံဘေး တဘက်
တချက်၌ ပျဉ်ပြားများ ကာရံထားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အချိန်က
လည်း စောသေးသောကြောင့် လည်းကောင်း လိုက်ဂူတခု အတွင်းသို့
ဝင်ရသယောင်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဆယ်လှမ်းခန့်ကျော်သောအခါတွင်မူ လှပစွာ
ပြင်ဆင်ထားသော အဆင်အပြင်နှင့် မဏ္ဍပ်နောက်ပိုင်းတွင် ဆွမ်းပွဲများကို
လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်သွားသည်။

ဝမ်းမြောက်၍မူ မဆုံးသေးမီ ခင်းထားအပ်သော ကော်ဇော အစပ်သို့
ခြေတလှမ်းမျှ နင်းမိလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြေခွဲ မျိုလိုက်ဘိသကဲ့သို့
ကျင်းထဲသို့ပြုနိုးကနဲ ကျသွားရရှာတော့သတည်း။

ဤနည်းဖြင့် တပါးပြီးတပါး၊ တယောက်ပြီးတယောက် ကျင်းထဲသို့
ကျရောက်လာသည်မှာ အကုန်လုံးဖြစ်၏။ ကျင်းအမှောင်ထဲတွင် ရုန်းယင်း
ကန်ယင်း လှုပ်ယင်းရှားယင်းနှင့် မကျေနပ်သောအသံမျိုးစုံတို့ ကြက်ကြက်
ညံလျက်ရှိသည်။ ကျင်းအမှောင်ထဲသို့ သာမန်ကျရောက်ရုံမျှ မဟုတ်သေး
အညစ်အကြေး မျိုးစုံတို့ လူးလဲ၍ မစင်နဲ့၊ အပုပ်နဲ့၊ အနံ့မျိုးစုံ ဖြင့်လည်း
လှိုင်လျက်ရှိသည်။

စင်စစ်သော်ကား တိတ္ထိဆရာကြီး များအဖို့ သနား ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။
အကြောင်းသော်ကား - သီရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္နာတို့ မခံချင် စိတ်နှင့် ကျွဲ
နှစ်ကောင်ခတ်သည့်အကြားမှ မြေဇာပင်များ ဖြစ်ကြရှာခြင်း မဟုတ်ပါ
လော။ ကြက်မနိုင်၍ ကျီမီးရှို့ ခံရသည်ဟုလည်း ဆိုရမယောင် ရှိ၏။

ဆရာကြီးတို့ရှက်လိုက်ရှာကြသည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာပင်မရှိ။ အပြင်မူ တဟား
ဟားနှင့် ရယ်သံသဲ့သဲ့များကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ရယ်သံမျှသာမဟုတ်၊
သီရိဂုတ္တ၏ ထူးဆန်းသောအသံတသံကို ကြားရသောကြောင့် အံ့အား
သင့်ကြရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးတို့၊ ခင်ဗျားတို့တပည့် ဂရဟဒိန္နာကပြောတော့
ဆရာကြီးတို့ဟာ တန်ခိုးရှင်၊ အသိရှင်တွေဆိုပါကလား၊ အခုတော့ သိကုန်
ကြပြီပေါ့လေ၊ ဟား...ဟား...ဟား”

တော်ပါသေး၏။ အကြောင်းကား - မကြာမတင် အတွင်းမှာပင် မဏ္ဍပ်
နောက်ပိုင်းရှိ ကျင်းအစပ်ဆီမှ အလင်းရောင်တခု ပေါ်လာကာ ထွက်
ပေါက်တခု ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ယင်းအလင်းရောင်ထွက်ပေါက်ဆီသို့
အပြေးအလွှား သွားရောက် ထွက်ကြရသည်။

ပင်ကိုကပင် အဝတ်အဆင် ကိုးယိုးကားယားနှင့်မို့ ပေပေကျံကျံ
ပုံဟန်ပျက်ပျက်နှင့် အပြင်သို့ရောက်လာကြသောအခါ ရယ်ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်
နေသောကြောင့် အပြင်တွင် ရှုမျှော် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော လူများက
ဝိုင်း၍ ဟားတိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသထိန်းနိုင်သော ဆရာငယ်
အချို့က တစုံတရာ တုံ့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်သောအခါ အစောင့်တို့ထံတွင်
လက်နက်ကိုယ်စီ ရှိနေသောကြောင့်တကြောင်း၊ သည်ထက်တိုးလျှင် ဆိုး
သည်ထက် ဆိုးလာဖို့သာ ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီးများက
ထိန်းသိမ်း၍ နံနက်စောစောပိုင်း၏ အမှောင်ရိပ်ကလေးများကို ခိုကာ
ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။ တကယ့်အရှက်ကဲ့ပဲ့ကြီးပေတည်း။

[၁]

မှတ်တရော့၊ သည့်ကလောက် ကြွားလုံးမေးကလုံးထုတ်လှသည့် ဂရဟဒိန္နာ။
သည်တခါတော့ မိတ်ဆွေချင်းရော၊ ဘာသာချင်းပါ ပြတ်ကြပြီ။ ကတ္တား
ခြားလိုက်ပြီဟု သိရိဂုတ္တ ထင်၏။ မခံချင်လွန်း၍သာ အကွက်ဆင်လိုက်ရ
သော်လည်း ကြွားကဆရာကြီးများကိုတော့ စိတ်ကောင်းရှိသော သိရိဂုတ္တ
က အားနာလှပါ၏။ ထို့ကြောင့် မနှစ်လိုဖွယ်ရာ သတင်းကို သူ့တပည့်
များအား တတ်နိုင်သလောက် ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်စေသည်။

နံနက် စောစောပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားသောကြောင့် ရှက်ဖွယ်သတင်းမှာ
သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိသင့်သလောက် ရှိပါ၏။ သို့သော် ဆရာကြီးများမှတစ်ဆင့်
ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ အရှက်ကဲ့ပဲ့ကို ရေရေသည်လည် သိသူမှာ ဂရဟဒိန္နာ ဖြစ်၏။
သိသောကြောင့် ဂရဟဒိန္နာ ဒေါသထွက်လိုက်ပုံမှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ ယင်းသို့ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ပွားမှုမှာ ရှက်ဖွယ်ကိစ္စ
ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သာဝတ္ထိတွင် တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ ဂုဏ်သိန်လျော့ပါး
ချိန် ဖြစ်၍လည်းကောင်း သာဓနအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဂရဟဒိန္နာတို့ ငြိမ်၍
နေလိုက်မည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုတလေတလတ်တွင် တိတ္ထိဆရာ
ကြီးတို့ ဘက်တော်သားများ သာဝတ္ထိ၌ ဇောင်းထနေချိန် ဖြစ်၍ မိမိ

ဆရာများကို ဂုဏ်သရေရှိ သဌေးကလေးသိရှိဂုဏ်က ဤသို့ဤနယ် မဖွယ်
မရာ ပြုချေပါသည်ဟု ရုံးတော်တွင် တရားစွဲဆိုသည်။

ဖြစ်ပုံကား ဤသို့တည်း။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို အလှူခံကာ သာဝတ္ထိသို့ကြွရောက်လာသည့်
အချိန်မှစ၍ ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါ၊ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်သည်
သာဝတ္ထိတွင် တရှိန်ရှိန်တက်သည်။ တက်ပုံမှာ သာမန်မျှမဟုတ်၊ ဝိသာခါ၊
အနာထပိဏ်တို့အစ သာဝတ္ထိ၏ ထိပ်သီးပိုင်းများပါ အစဉ်အလာမှ ပြိုကျ
သက်ဝင်လှာကြသောကြောင့် ဝင့်ဝင့်ကြားကြား၊ ပွားပွားစည်စည် ကျယ်
ပြန့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သာဝတ္ထိ၏ သရဖူထိပ်သီး ကောသလဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင်
ဘုရားရှင်ဘက်သို့ သက်ရောက်လာသော အခါ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။
သို့သော် ကောသလဘုရင်ကိုကား ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကဲ့သို့ ဘုရား
ရှင်၏ ဘက်တော်သားစစ်စစ်ဟု ပြောနိုင်ဖို့ ခက်သည်။ အကြောင်းကား—
ဘုရင်သည် ကျောင်းသွားကျောင်းတက်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း စသည်ဖြင့်
ဘုရားရှင် သာသနာသို့ သက်ဝင်ဟန် မြင်ကြရသော်လည်း ရံဖန်တုန်းမူ
သာသနာတော်နှင့် ပူးတုံ့ခွာတုံ့ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။

အကြီးအကဲဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ အုပ်ချုပ်မှု ပြေပြစ်စေရေးအတွက်
စိတ်မဝင်စားသည်ကိုလည်း ဝင်စားသယောင်ပြုရသည်။ စိတ်ဝင်စားသည်
ကိုလည်း မဝင်စားဟန် ပြုရသည် မဟုတ်ပါလော။ အကြောင်းမူကား—
ဘုရားရှင်နှင့် သာသနာတော်ကို အဘယ်မျှကြည်ညိုသည် ဆိုစေဦးတော့၊
မှူးကြီးမတ်ရာတို့မှအစ အရေးပါသော အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတို့တွင် သာသနာ
တော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အစဉ်အလာ တိတ္ထိဆရာကြီးတို့၏ ဒါယကာများ
ရှိနေကြသေးသည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိ အုပ်ချုပ်ခံနိုင်ငံတော် သာဝတ္ထိ
တွင်လည်း ဘုရားရှင် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသေး
သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဘက်တော်သား ဟု
လုံးလုံးကြီး အထင်ခံစေ၍ မဖြစ်သေးသဖြင့် ပူးတုံ့ခွာတုံ့ပြုရသည်ဟု ယူဆ
နိုင်သည်။

သို့သော် မည်သို့ဆိုစေ ကောသလဘုရင်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း တွေးခေါ်
မြော်မြင်ရေး၊ တရားရေးကိစ္စတွင် ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် ဘုတ္တိဦးထိုင်း ဖြစ်
သည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်ပါ။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာ
တော်များထံသို့ အကြိမ်ကြိမ်ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ ဟန်ဆောင်မျှဖြစ်ပုံရသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို တကြိမ် နာယူရုံမျှဖြင့် သတ္တဝါများစွာတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြသည့်အချိန်တွင် ဤဘုရင်သည် အကြိမ်ကြိမ်တရားနာရ ပါလျက် ‘ကျွဲပါးစောင်းတီး’မျှသာ ဖြစ်ရပေသည်။

တနည်းအားဖြင့် တရားနာမှုဟူသောအလုပ်မှာ သာဝတ္ထိတွင်ခေတ်စား လျက် ရှိသောကြောင့် သူ့အဖို့ အလေးအနက် ဟူ၍ကား မရှိ။ အများ အထင်ကြီးစေရုံမျှ ပြုလုပ်ဟန်ရှိလည်။ ကြည့်ပါ။ ဘုရင်ရင့်မကြီး ဖြစ်ရာတွင် အနည်းဆုံး အားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ တို့လို၊ အရှင်အာနန္ဒာ တို့လို ထိပ်တန်းရဟန်းတော်များ အထံတော်၌ သိက္ခာရှိရှိ တရားနာနိုင်ပါလျက် နှင့် ကြည်ကြည်ဝင်းဝင်း ရုပ်အဆင်းကလေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသံ သာသာနှင့် ဝါစာကမ္မ ပြောတတ် ဟောတတ်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီတို့လောက၌ လျှပ်ပေါ်မှုဖြင့် နာမည်ကြီးလှသော ထုလ္လနန္ဒာ ထေရီ မကလေးထံ မထိန်းတတ် မရှက်တတ် သွားရောက် တရားနာသည်။

ယင်းအပြုအမူကြောင့် တရားရလေသည်လား၊ မရလေသည်လားတော့ မသိ။ အရှက်နည်းသော ထုလ္လနန္ဒာက ကံကောင်း၊ ဘုန်းကောင်း ဘုရင် ကိုယ်တိုင်နှင့် ကြုံတောင်းကြုံခိုက်တွင် သူ့ခုံသော သိက္ခာဆောင် ကတ္တိပါ ခြုံထည်ကြီးကို သင်္ကန်းအဖြစ်လူရန် အတင်း အလှူခံလိုက်သောကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် လှူခဲ့ရသည်။

ဤမျှဖြင့် သာသနာတော်နှင့်ဆက်ဆံသော ကောသလဘုရင်၏ အနေ အထားကို ရိပ်စားမိနိုင်ကြပြီဖြစ်၏။ သီရိဂုတ္တတို့ အရေးအခင်းဖြစ်နေသည့် ယခု တလော တသတ် တွင်လည်း သာသနာတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ကောသလဘုရင်၏ မလျော်မကန်၊ မမှန်မရှင်းသော အရေးအခင်းကြီး တရပ် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိနေသည်။ အကြားမတော် အမြင်မလှ အတော်ပင် ဆိုးရွားလှသော အရေးအခင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်နှင့် ကပ်၍ ဇေတဝန်နှင့်အလားတူ တိတ္ထိဆရာ ကြီးတို့အတွက် ကျောင်းကြီးတဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် ကောသလဘုရင် က ခွင့်ပေးလိုက်သော အရေးအခင်းပေတည်း။

သင်းတို့က ဇေတဝန် ဆောက်သည်ဆိုလျှင် ငါတို့က ဇေတဝန်ထက် ဆယ်ပြန်သာသော မဟာကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်ပြလိုက်မည်။ အကြောင်းမူကား - တိတ္ထိ ဒါယကာတို့တွင်လည်း အနာထပိဏ်လုံသာမက အနာထပိဏ်ထက် ကြွယ်ဝသောသူတို့ ရှိကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တဦးတည်း မဖြစ်နိုင်လျှင်စုပေါင်း၍ ဆောက်မည်။ ဆောက်သည်မှလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်

နေရာတွင် မဟုတ်၊ ဇေတဝန်အနီး၊ ဇေတဝန်နှင့်မှ တပ်၍ ဆောက်လုပ်သည်။ ရည်မှန်းချက်ကား ရှင်းလင်း၏။ မနေ့တနေ့ကမှ ပေါ်လာပြီး သာဝဏ္ဏီတွင် ထောင်ထောင်ထောင်ထောင် လုပ်နေသော ကပိလဝတ်သား၊ တမြို့တနိုင်ငံသား ရှင်ကြီးဂေါတမ၏ ရွှေကြာပင် သာသနာကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အနီးကပ် တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန်ပင်တည်း။

သို့သော် အသံကောင်းလွင့်ထား၏။ လွင့်ဟန်ကား-ဇေတဝန်နှင့် ဇေတဝန် မြေနေရာတဝိုက်သည် အဆောက်အအုံ ပိုင်ရှင်တို့အတွက် ကြီးပွားထွန်းကားအပ်သော ဘုမ္မိနက်သန် ကြန့်အင် ပြည့်စုံလှသော မြေနေရာ မှန်လှပါသတဲ့။ ထို့ကြောင့် သူတို့လည်း ကြီးပွားလိုသဖြင့် ဤမြေနေရာတွင်ပင် ဆောက်လုပ်လှုပ်ပါသတဲ့။

အုပ်ချုပ်ရေးမျက်စိနှင့်ကြည့်ကြည့်၊ သာသနာရေးမျက်စိနှင့်ကြည့်ကြည့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နိုင်သည့် ဤမျှ ပြောင်ကျသော ကိစ္စကြီးမှာ ဘုရားရှင်ကို လေးစားပါသည်ဆိုသော ကောသလဘုရင်ပင်မဟုတ်စေဦးတော့၊ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ မရှိဟု ယူဆရသည်။ သို့သော် အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အမှန်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဇေတဝန်အနီးတွင် ကပ်လျက် မဟာကျောင်းတော်ကြီးဆောက်မည်ဆိုကာ မြေရှင်းသည်။ သစ်များ၊ အုတ်များကိုပင် စုပုံလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော သတင်းမှာလည်း ရှင်းရှင်းကလေးပင် ထွက်ပေါ်လာ၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဒါယကာတို့က ကောသလဘုရင်အား ငွေတသိန်း လာဘ်သိုးသည် ဟူသတည်း။

ဤကိစ္စအတွက် ကောသလဘုရင် နာမည်ပျက်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ ကြောက်သောကြောင့် ပြောင်ပြောင် မပြောဝံ့ကြသော်လည်း အတွင်းဆူလှိုက် ဂယက်လှိုင်း ရိုက်နေသော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ဟူသော ကိစ္စသည် လေးကကို အခြေတည်သော လူ့သမိုင်းနှင့် ချီ၍ ရှိခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ကိစ္စ မှန်သမျှ လုံခြုံ လေရော့ဟု တိတ်တဆိတ် ပြုမူ ခဲ့ကြသည်ချည်းလည်း မှန်ပါ၏။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူသမားတို့က လုံခြုံလှပြီဟု အထင် ရှိတတ်ကြသည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လုံခြုံသော လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု ဟူ၍ မည်သည့်အခါမျှ မရှိခဲ့ဘူးချေ။ အကြောင်းမူကား-မကောင်းမှုဟူသည် အဘယ်မျှ လုံခြုံသည် ထင်တတ်ကြစေကာမူ ပြုသူနှင့် အပြစ်ရသူနှစ်ဦး သိကြသောကြောင့်တည်း။

သို့ဖြစ်ရာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု၊ သို့မဟုတ် မကောင်းမှုဟူသည်တနည်း၊ မဟုတ် တနည်းဖြင့် အနှေးနှင့်အမြန် ပေါ်ပေါက်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းတခုခုကြောင့် မပေါ်ပေါက်ဆိုလျှင်လည်း သိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုကိစ္စမှာကား ရှင်းလွန်းလှသည်။ ပေါ်လောကြီး ပေါ်နေသည်။ ကောသလ ဘုရင်ကို လာဘ်ပေး၍ ဇေတဝန် အနီးတွင် ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း အတိုက်အခံလုပ်ရန် ကျောင်းဆောက်မည်ဟူသော သတင်းမှာ ဟိုးလေးတကျော် သတင်းတည်း။

အဓိက စိတ်မချမ်းသာရသူကား - ကျောင်းဒါယကာကြီး အနာထပိဏ် ဖြစ်၏။ စိတ်မချမ်းသာသည့်အထဲမှ ပြုံးလည်းပြုံးမိရသေးသည်။ အကြောင်းကား - ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ငွေတသိန်းမျှကိုပင် မက်မောသည်ကို သိရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘုရင်အလိုရှိသည်ဆိုလျှင် မိမိကတသိန်း၏ဆယ်ပြန်မကပင် အလွယ်တကူ ပေးလိုက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် အာဏာပိုင်ဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ သဌေးများလို ငွေမရှိသော်လည်း အာဏာရှိနေပေရာ ဟန်ဇာတ်ခုတ်ရသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤကိစ္စတွင် အဓိကတာဝန်ရှိလာသူကား ဘုရားရှင်ပေတည်း။ ကိလေသာ အားလုံးကို စွန့်ခွာပြီးသော မိမိနှင့် တပည့်ရဟန္တာများအတွက်မူ အရေးမကြီးလှပါ။ လျစ်လျူရှုနိုင်ကြပါ၏။ အနှေးနှင့်အမြန် သူတရားကို သူစီရင်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားသည် တနေ့တွင် အနိုင်ရရမည်သာ မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ဒေါသမာနမကင်းသော တပည့် ရဟန်းတို့ များစွာရှိကြပေသေးသည်။ လူဒါယကာတို့မူကား ပြောဖွယ်မရှိတော့။ အတိုက်အခံ လုပ်ရန် ဟန်တပြင်ပြင် ရှိနေကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော အဓိကရုဏ်းကို မဖြစ်ပေါ်မီ ပြေငြိမ်းဖို့ရန်မှာ အကြီးကဲဖြစ်သော ဘုရားရှင်သို့ တာဝန်တရပ်အဖြစ် သက်ရောက်လေသည်။ အကြီးအကဲဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ လောကနှင့်မကင်းသေးသမျှ မထမ်းဆောင်လိုသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စ ပြေငြိမ်းရေးအတွက် ဖြေသိမ်းနိုင်မည့် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကောသလ ဘုရင်ပင် ဖြစ်ပေတော့ရာ မိမိနှင့် သာသနာတော်အား ကြည်ညိုလှပါသည်ဆိုသော ကောသလ ဘုရင် အထံသို့ အကျိုးသင့် အကြောင်းမှန်

ဖျောင်းဖျ ဘုရားဟောရန်အတွက် မိမိမှလွဲလျှင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော အရှင် သာရိပုတ္တရာအား နန်းတော်သို့ စေလွှတ်သည်။

ကောသလဘုရင် ဆိုးလိုက်ပုံမှာ အရှင် သာရိပုတ္တရာအား အတွေ့မခံ၊ တွေ့ခွင့်မပေး၊ တိမ်းရှောင်၍နေသည်။ ရှက်လည်းရှက်ဟန်ရှိ၏။ နောက် တကြိမ် အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား စေလွှတ်ပြန်သည်။ အလားတူပင် တိမ်း ရှောင်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စမှာ မပြေငြိမ်းလျှင် မဖြစ်နိုင်တော့သော ကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် နန်းတော်သို့ကြွရောက်သည့်အခါတွင်မူ မတိမ်းရှောင်ဝံ့တော့ပဲ မလုံလဲသောအမှုအရာ၊ မလုံလဲသောစကားများဖြင့် အတွေ့ခံသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာစကား တရားဒေသနာကြောင့် တိတ္ထိ ဆရာကြီးတို့ ရန်မောင်းတင်လှာခဲ့သော ကိစ္စကြီးသည် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ရ သည်။ ယင်းသို့ တိတ္ထိဆရာ၊ တိတ္ထိဒကာများဘက်သို့ ကောသလ ဘုရင်က မျက်နှာလိုက်ခိုက်တွင် သီရိဂုတ္တတို့၏ အရေးအခင်းဖြစ်ပွားရာ မျက်နှာသာ ရလေသော်ကော၊ နိုင်လေသော်ကောဟုရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ကျောင်းအပြိုင်ဆောက်ရန် စီစဉ်သည့် အရေးအခင်းနောက် တွင် နောင်အခါ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ထူးခြားသည့် အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိခဲ့သည်။

တခုမှာ ကောသလဘုရင်သည် ပထမတွင် ဘုရားရှင်နှင့် သာသနာတော် ကို ကြည်ညိုမှု မပြတ်သားသေးသောကြောင့် ယင်းသို့ မလျော်သောအမှုကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နောင်အခါတွင်မူ ကြည်ညိုမှု တိုးပွားလာသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျောင်းကြီးတဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ‘မင်းကျောင်း’ ‘ရာဇိကာရမ္မ’ ဟု ခေါ်သည်။ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံတို့နီးပါး ထင်ရှားသော ကျောင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား - ကောင်းကျိုးကောင်းရာဖြစ်၍ နောက်တခုမှာကား - မကောင်းကျိုးဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်အမိန့်တော်နှင့် စေလွှတ်သော ထိပ်သီး ရဟန္တာ အရှင်ကြီးများအား အတွေ့မခံ၊ မထိမဲ့ ပြုခဲ့မိသော မကောင်းမှု ကြောင့် ကောသလဘုရင်သည် ဘုရင်နှင့် မတန်မရာ လောက်အောင်ပင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤ အကြောင်းနှင့် အကျိုးမှာ အတင်းဆက်စပ်ယူခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယောက္ခမသုပ္ပဗုဒ္ဓအားပြောကြားဘူးသော ဗျာဒိတ်စကားကဲ့သို့ ဤအရေး အခင်း၏ နောက်၌ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်

ဗျာဒိတ်စကား ပြောကြားထားခဲ့သော အကြောင်းရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြောကြားစဉ်က မလျော်သောအခင်း၊ မလျော်သော သတင်းကြောင့် အမှတ်မဲ့နေခဲ့ကြသော်လည်း နောင်အခါတွင် သင်္ဂါယနာတင်ရာ၌ ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော် မှန်သမျှကို တခုမကျန် ထုတ်ဖော်သောအခါ အဖြေရှင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဗွင့်ဟချက်အရ ပိဋကတ်တွင် တရားဝင်ပါရှိ၍လာသော အကြောင်းရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ရုံးတော်တွင် သီရိဂုတ္တက မိမိသည် သူတို့၏ တပည့်ဒကာဖြစ်သူ ဂရဟဒိန္န၏ စကားအရ စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း။ ဤလောက၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင်လည်းကောင်း၊ ရှေးအစဉ်အလာ သာသနာတော်တွင်လည်းကောင်း တန်ခိုးရှင် အသိရှင် ရသေ့ ရဟန်းတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိကြကြောင်း။ ဤဆရာကြီးများ သည်လည်း သူတို့ ဒကာ ပြောသည့် အတိုင်း အကယ်၍ အသိရှင် တန်ခိုးရှင်များဖြစ်ပါမူ မိမိ၏ ကိစ္စကို ရှောင်လွှဲနိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ သို့ပါ၍ မိမိတွင် အပြစ်မရှိ ပါကြောင်းနှင့် လျှောက်လဲသောအခါ အနိုင်ရသည်။ အနိုင်ရရုံမျှမက ထိုစဉ်က တရားရှေးအစီအစဉ်အရ ဂရဟဒိန္နနှင့် ရုံးတော်သို့ကြားနာရန် ရောက်ရှိနေကြသော တိတ္ထိဆရာကြီးများမှာ တန်ပြန် ပြစ်ဒဏ်ပင်ခံရပေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဂရဟဒိန္န၏ဒေါသမှာ အဆုံးအစမရှိ ဖြစ်လေတော့၏။

[၆]

သို့သော် ဒေါသ ဟူသည် ဆင်ခြင်တတ်သူ၏ ကောက်တကျစ် ဆင်ခြင်မှုနှင့် တွဲဖက် လိုက်သောအခါ ပုံစံတမျိုး ဖြစ်လာ တတ်သည်။ အတွင်းတွင် အသွင်ဆိုးသော်လည်း အပြင်တွင် လှသယောင် ပသယောင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ဟု ဆိုသမှုတ်လေစ။

မခံချင်စိတ်၊ အတိုက်အခံစိတ် ဟူသည် တုံ့ပြန်မှုကို ဖြစ်စေ၏။ တုံ့ပြန်မှုသည် ကလဲ့စားကို ဖြစ်စေ၏။ ကလဲ့စားသည် တဖန်ကလဲ့စားကို ဖြစ်စေပြန်၏။ ဒေါသ မာနတို့၏ အသီးအပွင့်များပေတည်း။

ထို့ကြောင့် သည်တခါတော့ ပြတ်ကရောဟူသော သီရိဂုတ္တ၏ အတွေးသည် မှား၏။ အကြောင်းမူကား - မကြာမီ တနေ့တွင်ပင် ဂရဟဒိန္နသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ညင်ညင်သာသာ ဘာမှ မဖြစ်သည့် အဟန်ဖြင့် သီရိဂုတ္တ၏ အိမ်သို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သီရိဂုတ္တအဖို့ မိမိ၏ ပြုမူချက်များကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မလုံ
မလဲရှိသော်လည်း မလုံမလဲနှင့်ပင် ဂရဟဒိန္နာအား ရွှင်ပျသောအမူအရာ
ဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“ငါ့ညီက သည်တခါတော့ ငါ့အမြင်မှားကို ရေရေလည်လည် ချွတ်
လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်လဲ နောင်ကြီးစကားအရ စမ်းကြည့်လိုက်တာပါ။ သိပ်
ရိုင်းရာ ကျသွားမလား မသိဘူး”

“မရိုင်းပါဘူး။ သူတို့ တန်ခိုးရှိလို့ တဏှယ် သိတယ်ဆိုယင်လဲ မလာပဲ
နေကြရုံပေါ့။ တန်ခိုးမရှိလို့မသိကြတာကို ခံရပေမပေါ့”

“နောင်ကြီး ကျေနပ်တယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလှပါတယ်”

“ကျေနပ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ။ ကျေနပ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း
ပြောချင်လွန်းလို့အခုတမင်လာခဲ့တာပါ။ ဒါလောက်တောင်မကသေးဘူး”

စကား အဆုံးမသတ်ပဲ ထားသဖြင့် သီရိဂုတ္တက ငေးကြည့် နေသည်။
“ပြောသာပြောပါ။ ဘာများပါလိမ့်” ဟု စကားဆက်ရန် အားပေးလိုက်
သောအခါ ဂရဟဒိန္နာက “ရှက်ရှက်နဲ့ ဝနံ့ခံရမှာဖြင့် ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ကို
လဲ တထာဂတရဲ့ ဒကာတယောက်အဖြစ် မှတ်လိုက်ပါတော့” ဟု ဓမ္မဉ္စ
တပွင့် ဟန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟာ—နောင်ကြီးကလဲ ဒါများအပြောခက်နေရသလား။ အင်မတန်
ဝမ်းသာရမယ့်စကားပဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့ နောင်ကြီးရာ”

ဘုရားရှင်၏ အမည်တော်ကို ‘နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်’၊ ‘ရှင်ကြီး
ဂေါတမ’ စသည်ဖြင့် အငေါ့ကလေး၊ အထွေ့ကလေးများဖြင့်သာ မလို
တမာ ခေါ်ငင်သုံးစွဲခဲ့သူက သီရိဂုတ္တတို့ကဲ့သို့ ‘တထာဂတ’ ဟု အလေး
အမြတ် စတင်သုံးစွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အော်—ကိုယ်က မသိမှီကမှားလို့ အမျိုးမျိုးပုတ်ခတ်စွပ်စွဲမိခဲ့တဲ့ ဆရာ
ဘက်ကို ညီမောင်ရဲ့ရှေ့မှပဲ ဝင်ရောက်ဝနံ့ခံမယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းခက်
နေလို့ပါ ညီမောင်”

“အကျိုးလိုလားတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ အဆိုးကို မြင်ရ ကြားရအုံးတော့
သည်းခံစမြဲပါ။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ အကြားရလွယ်သလောက် အလုပ်ရ
ခက်လှပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တထာဂတက သည်းခံနိုင်မှုကို ‘ခန္တီ ပရမံ
တပေါ တိတိက္ခာ’ သိပ်ခက်တဲ့သကျင့်၊ သိပ်မြတ်တဲ့အကျင့် ‘တိတိက္ခ’ လို့
ဟောထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နောင်ကြီးကို မိတ်ဆွေအနေမျှသာမက

ညီနောင် ရင်းချာပမာ ချစ်လွန်း ခင်လွန်းလို့ နောင်ကြီး ပြောသမျှကို အမှတ်မထားခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကတော့ ဟုတ်လေမလားလို့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိတာပါ။”

“သာဓုပါ ညီမောင်၊ သာဓုပါ။ တထာဂတရဲ့လူလို့ ဝန်ခံတာနဲ့အတူ ဒီကနေ့က စပြီး တိတ္ထိဆရာကြီးများကို စွန့်ပယ်ပါတော့မယ်။ စွန့်ပယ်ခြင်းနဲ့အတူပဲ တထာဂတ အထံကို ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်ပါတော့မယ်”

“သာဓု - သာဓု - သာဓုနောင်ကြီး။ အသည်းနှလုံးထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ကြီး ခေါ်လိုက်ပါတယ်”

“သို့သော် တထာဂတဘက်ရောက်လာပြီဆိုပေမယ့် ရုတ်ချည်းဆိုတော့ ခပ်ရှက်ရှက်ပါပဲ။ ဒီတော့တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားရမပေါ့။ ပြောင်းလဲယင်းနဲ့ အခွင့်သာတဲ့အခါမှာ တထာဂတရဲ့ တရားကို နာလိုလှပါတယ်။ အခွင့်သာတဲ့အခါမှာ တထာဂတရဲ့ တပည့်သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းလေး ဘာလေးလဲ ကျွေးချင်လှပါတယ်။ မှန်တာပြောရယ် တထာဂတရယ်လို့ ပြောလိုသာ ပြောနေရတယ်။ ဒီနေ့ထိ တကြိမ်တခါမှ မဖူးတွေ့ရဘူးသေးဘူး။ ဒီတော့ ဖူးလဲ ဖူးတွေ့ချင်လှပါတယ်”

“တထာဂတမှာတော့ အခွင့် မသာတာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာမှာအခွင့်မသာအခါမသင့်တယ်ရယ်လို့မရှိပါဘူးနောင်ကြီး။ အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပွါတော့”

“အဲဒါပြောချင်လို့ အလုပ်တွေဖျက်ပြီးတော့တောင်တမင်လာခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ငါ့ညီအဖွဲ့ တွေကရာရှစ်သောင်းတလွဲတချော်တွေ တွေးနေမှာလဲ စိုးလို့ ဖြေရှင်းဝန်ခံရအောင် လာခဲ့တာပါ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတိ နောင်ကြီးခင်ဗျာ”

အစပျိုးလိုက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် နောက်ပိုင်းအကြံအစည်ကိစ္စကြီးအတွက် နေရာခင်းလိုက်ခြင်းပေတည်း။ နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပတမြေ၊ သင်းက ငါ့ဆရာတွေကို မစင်တုန်းထဲ ချသည်။ ငါက သင်းရဲ့ ဆရာတွေကို မီးကျိုး တွင်းထဲ ကျစေရမည်။ သင်းကငါ့ဆရာတွေကို အရှက်ကွဲစေမည်။ ငါက သင်းရဲ့ဆရာတွေကို သေစေမည်။

ကြိုးတချောင်းပြတ်သွား၍ ပြန်လည်ထုံးဖွဲ့ ဆက်ချည်သော အခါတွင် အဆက်ဖြစ်သွားသော်လည်း မူလ အတိုင်း ချောချော ပြေပြေ မဖြစ်နိုင်တော့။ အဖုအထုံးကလေးတွေ ချိနေမြဲပေတည်း။

သီရိဂုတ္တအဖို့လည်း ဂရဟဒိန္နာ၏ ပြောကြားချက် အရ အယူအဆ တဘက်တည်း ဖြစ်လာပြီဆိုစေကာမူ သူ့ဆရာ ဟောင်းကြီးများအပေါ် ခပ်ပြင်းပြင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြုခဲ့မှုကြောင့် ပြတ်ကြပြီရော့ဟုပင် ထင်ခဲ့မိ ရာက ဆက်သွယ်လာခဲ့မိစေကာမူ ယို့အန်းအန်းရှိနေ၍ ဂရဟဒိန္နာအိမ်သို့ ရှေးကလိုမဟုတ်တော့ပဲ အရောက်အပေါက်နည်းသွားသည်။

ဤသည်ကိုပင် ဂရဟဒိန္နာဝမ်းသာရသည်။ အကြောင်းကား မိမိခြံဝိုင်း ထဲတွင် ပြုလုပ်နေဆဲ အကြံအဖန် အစီအမံကြီးကို သီရိဂုတ္တ မတွေ့လှာသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သီရိဂုတ္တဖြစ်စေ၊ အခြားသူဖြစ်စေ မတွေ့နိုင် ရန် ခြံအတွင်းပိုင်းမှ အကြံအဖန်အစီအမံကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းတခုလုံးကို အလုံ အခြံ ကာရံထားပြီးကား ဖြစ်ပေသည်။

ဂရဟဒိန္နာ၏ ခြံဝင်းသည်လည်း သီရိဂုတ္တ၏ ခြံဝင်းကဲ့သို့ပင် ကျယ် ဝန်း၏။ တနေရာတွင် သီရိဂုတ္တကဲ့သို့ပင် လျှိုဝှက်စွာ ကျင်းကြီး တူးစေ သည်။ သို့ရာတွင် သီရိဂုတ္တကျင်းထက် နှစ်ပြန်သုံးပြန်မျှ နက်စေသည်။ အ ကြောင်းကား - ကျင်းထဲတွင် သီရိဂုတ္တကဲ့သို့ မစင်ဘင်ပုပ်များကို ထည့်ရန် မဟုတ်၊ မီးပုံကြီးပြုလုပ်ရန် ဖြစ်ရာ အပေါ်ပိုင်းသို့ အပူရှိန်နည်းစေရန် နက်နက်တူးစေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းကျယ်ကြီးဖြစ်ရန်ကား မလို။ အကြောင်းကား - ကျင်းထဲသို့ ကျ သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရန် မရှိ၊ တချိန်တည်း သေစေဖို့ သာ ဖြစ်ရာ အလောင်းချင်းထပ်နေဖို့မျှသာ နေရာလိုသည်။

ရဲရဲညီးသော မီးကျိုးမီးခဲများသာ ဖြစ်စေရန် ရှားသားနှင့် မာကျော သော အသားများကို ရွေးချယ်၍ထည့်သည်။ အပေါ်ကဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ် ကို အကျအနုတည်ဆောက်သည်။ သီရိဂုတ္တကဲ့သို့ပင် မဏ္ဍပ် ဝန်းကျင်တွင် အမုန်းအခြယ်၊ အကာအရံများ ပြုလုပ်သည်။

ဤအတွင်း ဂရဟဒိန္နာသည် တထာဂတ၏ ဒါယကာ ဖြစ်သွားပြီဟု သတင်းလွှင့်ထားသည်။ သီရိဂုတ္တ၏အိမ်သို့ မကြာခဏသွားရောက်၍ တထာ ဂတ ချီးမွမ်းခန်းများဖွင့်သည်။ တထာဂတကို ဆွမ်းကျွေးပွဲ၊ အလှူပွဲကြီး ဖြင့် စတင်မိတ်ဆက် ဖူးတွေ့လိုသောကြောင့် ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်ကြီးဆောက် နေပြီဟု သတင်းပို့သည်။

ယခင်ဖြစ်ရပ် ကင်းပြတ်အဆင်ပြေလာသောကြောင့် သီရိဂုတ္တက ဂရဟ ဒိန္နာအိမ်သို့ ယခင်ထုံးစံအတိုင်း အလည် သွားရောက်သောအခါ မဏ္ဍပ် အတွက် ပြင်ဆင်နေသည့်အရိပ်အရောင်များကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခါ မဏ္ဍပ်

ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ပုံမှာ မိမိပြုလုပ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် အသွင်ချင်း ဆင်နေသောကြောင့် မြေမြေချင်းခြေမြင်ဆိုသကဲ့သို့ပင် ထင်ကနဲသံသယရှိမိသည်။ သို့ရာတွင် ဂရဟဒိန္န၏ ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုကြောင့် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ကား မထင်ဝံ့၊ မမေးဝံ့။

ဘာသာမျိုးစုံ၊ သာသနာမျိုးစုံတို့ ထွန်းကားသော မဇ္ဈိမ၌ အလှူမဏ္ဍပ် မျိုးစုံကို ဆောက်လုပ်ကြခြင်းမှာ ရိုး၍နေသည်။ တတ်နိုင်လျှင်တတ်နိုင်သလို ချွဲကား ဆောက်လုပ်ကြသည်။ မတတ်နိုင်လျှင် လမ်းဘေးမှာပင် ငှက်ပျော ငင်ကလေး စိုက်၊ ရာဇမတ်ကွက်ကလေးများ ကာရံ၍ ငှက်ပျောဖက်ဖြင့် စုပုံ ကျွေးလှူကြသည်။ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကဲ့သို့ သံဃာငါးရာခန့် ဆံ့သည့် ခမ်းခမ်းနားနား ပုံသေမဏ္ဍပ်ကြီးများ တည်ဆောက်ထားသည် အထိ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်တအိမ်၌ အလှူမဏ္ဍပ် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် လှုပ်လှုပ် ရွှေ့ပြုလုပ်ကြသည် ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အဖို့ အဆန်းမဟုတ်တော့၊ အမှတ်မဲ့သာ နေလိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ‘ခိုးတတ်လျှင် ယိုးတတ်သည်’ ဟူသော စကားတရပ်ရှိသည်။ သီရိဂုတ္တအဖို့ ဤကိစ္စတွင် ခိုးဘူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဂရဟဒိန္န၏အိမ်မှ လှုပ်ရှားမှု အပြုအမူများကို အမှတ်မဲ့ တွေ့မြင်ရသောအခါ မိမိကဲ့သို့ပင် မသမာအကြံ ရှိလေသလေစဟု ယိုးစွပ်ချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်၍ တညဦးခင်း၌ ဇေတဝန်တွင် တရားနာအပြီး ဘုရားရှင် ရွှေတော်သို့ ဝင်ရောက် ဖူးတွေ့ကာ မိမိနှင့် ဂရဟဒိန္နတို့၏ ဖြစ်ရပ်များကို လျှောက်ထားသည်။ မိမိက တိတ္ထိဆရာကြီး များအပေါ်၌ မတော်မလျော်ပြုလုပ်ခဲ့မိသည်ကိုလည်း ဖွင့်ဟဝန်ခံလျှောက် ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ ဂရဟဒိန္နက ကလဲ့စားချေလိုသည့် သဘောဖြင့် ဆွမ်းကျွေးဟန် ဆောင်ကာ မလျော်သော အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေလေရော့လား မသိနိုင်။ ဆွမ်းအလှူ ပင့်လျှောက်သည့်အခါ ကြွ ရောက်ဖို့မလိုပါက မကြွရောက်ပါရန် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြိုတင် လျှောက် ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ပြုံးတော်မူ၏။
ဘုရားရှင်၏ ပြုံးတော်မူခြင်း ဆိုသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပေ။ အတိတ်တွင်လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်အဖို့လည်းကောင်း အကျိုး သက် ရောက်မှု အကြောင်းတစုံတရာ ရှိမှသာ ပြုံးတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ပညာရှိတို့ပြုံးဖွယ်ကောင်းသော သိရိဂုတ္တတို့၏ ဖြစ်ရပ်အပြုအမူကြောင့် လည်း ပြုံးတော်မူခြင်း မဟုတ်။ မာန၊ ဒေါသ နယ်ပယ်၌ သိရိဂုတ္တတို့၏ ဖြစ်ရပ် အပြုအမူမျိုးများမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြီးကျယ်နေကြသော်လည်း ပညာရှိများအဖို့မူ ဆန်းတော့သည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ယင်း ဖြစ်ရပ်မှပင် မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုက်ရောက်လာသော အကျိုးထူးတရပ်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ပြုံးတော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အကြီးဆုံးရန်သူဟု ဆိုကြသော ဒေဝဒတ်ကိုဖြစ်စေ၊ အချစ်ဆုံးသော သားဟု ဆိုကြသော ရာဟုလာကိုဖြစ်စေ တချောင်းတည်းသောစေတနာ၊ တပြိုင်တည်းသော မဟာကရုဏာ၊ သတ္တဝါ မှန်လျှင် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သဘောထားပြီးသော ဘုရားရှင်အဖို့ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို အဆင်သင့်တွေ့လျှင်တွေ့၊ မတွေ့လျှင် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ခါ၌ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား သဗ္ဗညုတရောဉာဏ်တော်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရှာဖွေကြည့်ရှုရသည်မှာ ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်တရပ် ဖြစ်၏။

ရံဖန်တွင်မူ ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့က မရှာဖွေရပဲနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ အလိုက်သင့် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ဝမ်းမြောက်တော်မူရ၏။ ယခု သိရိဂုတ္တတို့ ကိစ္စတွင်လည်း အလိုက်သင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အခြင်းအရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်သော မဟာကုသိုလ် သောမနဿစိတ်ဖြင့် ပြုံးတော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါယကာသိရိဂုတ္တ၏လျှောက်ထားချက်ကို ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ မိမိ၏လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားရှင်သိတော်မူလျှင် တော်ပြီ။ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ကိစ္စမှာ သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။ အဆင်ပြေကောင်းပါ၏ဟု သိရိဂုတ္တ မျှော်လင့်သည်။

သို့နှင့် ဂရဟဒိန္နာက ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်ငါးရာတို့အား ဆွမ်းကျွေးမည့်နေ့သို့ ရောက်လာ၏။ နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းစားကြရန် ဂရဟဒိန္နာ၏ မှာထားချက်ဖြင့် သိရိဂုတ္တကိုယ်တိုင် သွားရောက်လျှောက်ထားသောအခါ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ကြုံရောက်မည်ဟု ဝန်ခံလိုက်သောကြောင့် သိရိဂုတ္တ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အကြောင်းသော်ကား - ဂရဟဒိန္နာအပေါ်၌ မိမိ အထင်လွဲခဲ့ခြင်းမှာ မှားလေပြီဟု ယူဆလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

[၇]

နောက်နေနံနက်တွင် သီရိဂုတ္တကိုယ်တိုင် နောက်ပါဒါယကာအဖြစ် လိုက်
ပါ၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား ပင့်ဆောင်ခဲ့သောအခါ ဆွမ်း
ကျွေးမဏ္ဍပ်အဝသို့အရောက်တွင် ဂရဟဒိန္နာကိုယ်တိုင် ဆီးကြို၏။ ထိုအခါ
ဘုရားရှင်အား ရှေးအခါက တကြိမ်တခါမျှ မဖူးတွေ့ရဘူးသော ဂရဟ
ဒိန္နာအဖို့ အံ့အားသင့်ရသည်။ အံ့အားသင့်မှုကြောင့် မိမိ၏အစီအစဉ်သည်
မှားယွင်းကောင်း မှားယွင်းလေပြီသား ဟုပင် သံသယဖြစ်မိလိုက်ရသည်။
အကြောင်းမူကား - ကိလေသာ ကင်းစင်၍ ကြည်လင် ထူးခြား ခန့်ညား
သပ္ပာယ်လှသော ဘုရားရှင်၏ရုပ်အဆင်းတော်ကို မျက်စိထင်ထင် ရင်ဆိုင်
ဖူးတွေ့ရသောကြောင့် ပေတည်း။

ရှေးမဆွကတွေ့ဘူးသော အကြင်သူတဦးနှင့် အခြားသူတဦး စတင်
တွေ့ဆုံကြရာတွင်တွေ့ဆုံသူ၏ အသွင်အပြင်၊ နဖူးရည် ဒူးရည်ကို ကြည့်ရှု
အကဲခတ်ခြင်းမှာ လူသတ္တဝါတို့၏ သဘာဝတရပ် ဖြစ်၏။ အကဲဖြတ်၍
ရသည့်အပေါ်မှာ မူတည်၍ ဆက်လက် ဆက်ဆံတတ်ကြသည်မှာလည်း
သဘာဝပင် ဖြစ်လေသည်။

အခြေခံမည့်သော ဂရဟဒိန္နာအဖို့ အကုမဲ့ အဆင်းတော်သခင် ဘုရား
ရှင်အား စတင် တွေ့ရှိသောအခါ ရှိနေဆဲ ဒေါသ၊ မာန်မာနများပင်
ပျောက်ကွယ်သွားလုမတတ်တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်မိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင်တဘက်မှအယူစွဲမာနနှင့်မခံချင်သောဒေါသကမဲတင်းထားသည်။

တကြောင်းမှာလည်း ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုကြသည် ဆိုရာ၌ အပြစ်
ကင်းသော အဆင်းတော် ဆွဲအားကြောင့် ကြည်ညိုကြသူမှာ ပထမ
အများဆုံး ဖြစ်၏။ ဒုတိယကား - သူမတူသော အသံတော်ဆွဲအားကြောင့်
အများစုဖြစ်သည်။ တတိယတွင်မူ တရားတော်၏ အနှစ်သာရကို သိသော
အမြင်ကျယ်သူတို့၏ အင်အားစု ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တခုတွင် မျက်စိ၊ နား၊ လျှာ စသော အတွင်းခံ
အာရုံခြောက်ပါးရှိရာ အရေးကြီးဆုံးသော မျက်စိနှင့်နားကို ရှေးဦးထား၍
ဟောတော်မူသည်။ မျက်စိနှင့်နားကို အရေးကြီးသောအမြင်အကြားအာရုံ
နှစ်ပါးဟုလည်း ခွဲခြားညွှန်ပြ၏။ အကြင်သူတဦးအဖို့ မျက်စိအာရုံ၊ နား
အာရုံ ကင်းဆိတ်သည်ဆိုလျှင် ဇောကုတ် လောကီ နှစ်လိအကျိုးမျှော်လင့်

ချက် ဝေးလေတော့ပြီ။ မွေးကတည်းကပင် ယင်းနှစ်ပါး ကင်းဆိတ်ခဲ့လျှင် ကား မဂ်ဖိုလိမှ ကင်းဆိတ်သူ လူညွန့်တုံးဘဝဖြင့် သတ်မှတ်သည်။

ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ဂရဟဒိန္နာ၏ အမြင်အာရုံသည် အများနည်းတူပင် ကြည်ညိုလေးစားမှုသို့ ဆွဲဆောင်လိုက်သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါသအခံ ကြောင့် တိတ်တခိုးဆွဲဆောင်မှုအဖြစ်မျှသာရှိ၍ မျှသိပ်ဟန်လုပ်ထားသည်။

အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စတွင် ဒေါသကြောင့်တုံ့ပြန်ပြုလုပ်ရသော်လည်း စင်စစ် သော်ကား ဂရဟဒိန္နာမှာ အခြေခံညံ့လှသူ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ တနည်းဆိုသော် အစဉ်အလာစွဲနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကိုးကွယ်မှု လွဲမှားနေခဲ့ရာတွင် ဂရဟဒိန္နာအဖို့ ရေဝေးသောကြာပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါသ မာနီမာနဟူသည် အခြေတည်မိလျှင် နောက်ဆုတ်နိုင်ဖို့ခက်၏။ သို့ဖြစ်ရာ မည်ကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကလေးစားချေရမှုအေးတော့မည်ဟု ဒေါသ စိတ်က ဆွဲအားကြီးထားသဖြင့် အစီအစဉ်တိုင်းပင် ပြုလုပ်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် “မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ တပါးချင်း ကြွဝင်တော်မူကြပါဘုရား။ လူဖွယ်ပစ္စည်းများ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ နံဘေးက ကာရံထားရတာက တော့ အဝင်အထွက်မရှုပ်ဖို့ စီမံရခြင်းပါ ဘုရား”ဟု မလုံလှသော အသံ၊ မလုံလှသောအမှုအရာဖြင့် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလျှောက်ထားလိုက်သော အခါ ဘုရားရှင်က မည်မျှသို့ တုံ့ပြန်မပြောတော့ပဲ အလိုက်သင့်ပင် ရှေ့ဆုံး မှဦးဆောင်၍ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ နောက်ပါသံဃာတော် များကလည်း အလိုက်သင့်ပင် အစီအစဉ်အတိုင်း တပါးချင်းပင် ဘုရားရှင် နောက်တော်ပါးမှ ဝင်ကြတော်မူကြသည်။

ဂရဟဒိန္နာနှင့် အတွင်းသားတို့၏ အမြင်တွင်ကား - ဘုရားရှင်ဆိုသူနှင့် သူတပည့်သံဃာများသည် တပါးပြီးတပါး မောင်းဆင်၍ထားအပ်သော ခလုတ်မူတဆင့် မဏ္ဍပ်အောက်မီးကျိုးတွင်းသို့ ကျဆင်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ ဟုဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အတန်ကလေးကြာသည်အထိ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ လှုပ်ရှား မှုဟူ၍ တစုံတရာမကြားရ။ အသံဟူ၍လည်း သဲသဲမျှပင် မကြားကြရသော ကြောင့် အကြောင်းဘယ်သို့ ထူးလေသည်ဟု မဏ္ဍပ် အတွင်းပိုင်းသို့ အကဲ ခတ်ရန် အချို့က နံဘေးပေါက်များမှ ချောင်းမျှော်၍ ကြည့်ကြသည်။ ဂရဟဒိန္နာကိုယ်တိုင်မူကား ဖြစ်ရပ်သွင်ပြင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိနိုင်ရန် အတွက် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သောအခါ တွေ့မြင်ရပုံမှ အံ့မခန်း ထူး

ဆန်းလှသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမေ့ကာ ကျောက်တိုင် ကျောက်ရုပ် ပမာပင် ငေးငိုင်းသွားရသည်။

တွေ့ရပုံကား-မဏ္ဍပ်တခုလုံးတွင် မိမိတို့အတုအယောင်ဟန်ပြင်ခင်းကျင်း ထားအပ်သော ပစ္စည်းများ ကွယ်ပျောက်ကာ ကြာပန်းကြီးပမာ ဝန်းဝိုင်း လှပသော အခင်းအကျင်းကြီးတခု ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေသည်။ ကြာပန်း ကြီးနှင့်အသွင်တူ၍ကြာပန်းကြီးဟုဆိုရသော်လည်း ကြာပန်းစင်စစ်ဟုလည်း မဆိုသာ။ မည်သည့် အခင်းအကျင်းမျိုးဟု နှိုင်းဆစရာ မရှိသော အလှ အပ၊ အမွမ်းအပြောက်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော အခင်းအကျင်းကြီး တခုသည် မဏ္ဍပ်မြေပြင်မှ စုံ့စုံ့တက်ကာ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေသည်။ မွေးရနံ့တို့ကလည်း ကြိုင်သင်းလျက် ရှိ၏။

မီးကျိုးခဲတို့ဖြင့် ခင်းထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မဏ္ဍပ် ခင်းယျဉ်များ သည် အပူရှိန် တက်လျက်ရှိရမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပူရှိန်တင်းပ အေးမြ လျက်ရှိသည်။ အံ့ဘနန်း ထူးဆန်းလှသော ယင်းအခင်းအကျင်းကြီးပေါ်မှ သီးသန့်နေရာတွင် ဘုရားရှင်သည် နေထိုင်တော်မူကာ သံဃာတော်များ က ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်။

ဤမျှသာမဟုတ်၊ အခြား အံ့ဖွယ်တရပ်သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ နေ၏။ ယင်းသည်ကား-ဟန်ဆောင်ပြင်ဆင်၍ ထားအပ်သော အိုးကြီး အိုးငယ်၊ ခွက်ကြီး ခွက်ငယ် မှန်သမျှတို့တွင် နတ်သုဒ္ဓါအလား တသင်း သင်း တကြိုင်ကြိုင် မွေးလှိုင်သန့်ရှင်းလှသော ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း စသော အာဟာရတို့ ပြည့်လုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအကြောင်းကို တပည့်တဦးက ကျောက်ရုပ်ပမာ ငေးငိုင်းလျက် ရှိ နေသော ဂရဟဒိန္နာသို့လာရောက်ပြောသောအခါ ဂရဟဒိန္နာအဖို့ငေးငိုင်း အံ့အားသင့်ရာမှ သတိရ နိုးကြားလာသည်။ အံ့ဘနန်း အပြင်အတွေ့များ သည် ဂရဟဒိန္နာအား ပြောင်းပြန် လှစ်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာလော အဖြေမှာကား- ဂရဟဒိန္နာသည် မိမိတပ်ဆင်ထား သော မောင်းခလုတ်များကိုပင် သတိ မရနိုင်တော့ပဲ ဘုရားရှင် အနီးသို့ တဟုန်တည်း သွားရောက်ကာ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်စုံကို ကိုင်ငင် ရှိခိုး၍ “တပည့်တော်အား အပြစ်မှ သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား” ဟု ဝပ်တွား လျှောက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သီရိဂုတ္တအဖို့ကား-ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသော အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို ဘာမျှမသိ။ မိမိသည် ဂရဟဒိန္နာ အပေါ်၌အထာမှားခဲ့မိ၏။ ဂရဟဒိန္နာ

သည်တား-အကယ်ပင် ပြုလုပ်၍ ဘုရားရှင်အား မိမိထက်ပင်ကြည်ညိုကာ အံ့ဘနန်း အစီအစဉ်များပင် ပြုလုပ်ထားပါပေတကားဟု ယူဆ ချီးကျူးသည်။ ထို့နောက်တွင်တား-ဂရဟဒိန္နာနှင့် အတူပင် ဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ဂရဟဒိန္နာသည် ရှေးအခါက မှားယွင်းခဲ့မှုကို တောင်းပန်နေလေယောင်တကားဟု ပီတိတဝေဝေဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်။

“ဒါယတာတို့။ ။ပဒုမ္မာကြာသည် ရှိညွန့်မှပေါက်သကဲ့သို့ တရားစစ်တရားမှန်တည်းဟူသော ပဒုမ္မာကြာသည်လည်း ပါပညစ်ကျ မကောင်းမှုတည်းဟူသော ရှိညွန့်မှ ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်သည်။ အဆိုးကို သုံးသပ်၍ အကောင်းကို ထုတ်နုတ်ယူငင်ရာ၏။ အဆိုးကိုပစ်ပယ်ရာ၏။ အကောင်းကို သိမ်းပိုက်ရာ၏။ ဤသည်တား- သူတော်ကောင်းတို့ လမ်းစဉ်ပေတည်း” စသည်ဖြင့် အံ့ဘနန်း ကြာပန်းကြီးတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြခိုက် ကြာပန်းဥပမာ တရားတော်ဖြင့် အလိုက်သင့် ဟောကြားကာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရဖြင့် အချောသပ်ပေးလိုက်သောအခါ ကြားနာရသူ အားလုံး အကျွတ်တရား ရကုန်ကြသည်။

ဂရဟဒိန္နာနှင့် သီရိဂုတ္တတို့အဖို့ကား- အရဟတ္တဖိုလ်သို့ပင်ဆိုက်ရောက်၍ သွားသောကြောင့် မကြာမတင်ပင်လျှင် ရဟန်းတော် အရှင်ဂရဟဒိန္နာနှင့် အရှင်သီရိဂုတ္တအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြသတည်း။

မိုက်မှောင်ကင်းသောည

[၁]

ခက်လှချေသည်။

တပည့်မှားလျှင် ဆရာက ပြုပြင်သည်။ သားသမီးမှားလျှင် မိဘကပြုပြင်သည်။ လူငယ်မှားလျှင် လူကြီးက ပြုပြင်သည်။

လူကြီးမှားသောအခါ မည်သူက ပြုပြင်မည်နည်း။ ထို့ထက် ဘုရင်မှားလျှင် ပြုပြင်ရန် သာ၍ ခက်သည်။

အမှားဆိုသည်မှာ မသိ၍ မှားခြင်းလည်း ရှိ၏။ သိလျက်ဖြင့် မှားခြင်းလည်းရှိ၏။ သိလျက်ဖြင့် မှားသောအမှားကို လူကြီးများသာ လုပ်တတ်ကြသည်။

မသိသောအမှားကို ပြင်ဖို့ လွယ်သေး၏။ သိလျက်ဖြင့်မှားသော အမှားကိုကား ပြင်ဖို့ခက်လှ၏။ ယခုမူ တိုင်းပြည်၏သခင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် မှားနေ၍ ပို၍ ခက်လှချေသည်။ ရိုးရိုးမှားရုံမျှ မဟုတ်၊ ဖခင် သူတော်ကောင်းကြီးကို သတ်ပစ်သည်အထိ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မှားမိသည်။

အမှားကို အမှားမှန်းသိ၍ သတ်လိုက်သည်ကိုပင် ရဲရဲမသတ်ဝံ့။ ပရိယာယ် ဆင်၍ သတ်သည်။ ထောင်သွင်း၍ အစာငတ်ထားသည်။ ခြေဖဝါးကို ဓားဖြင့်ခွဲ၍ မီးရဲရဲဖြင့် ကင်စေသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် သူ့ကိုသိလောက်ပေပြီ။ သူကား - ‘အဇာတသတ်’တည်း။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် မှားသောအခါ ဘယ်သူမှမပြင်နိုင်၊ မပြင်ဝံ့။ ပြင်မည့်သူ မှန်သမျှ တပ်လန်သွားကြရုံသည့်။ ပညာရှိ မှူးကောင်း မတ်ကောင်းမှန်သမျှ နောက်သို့ ဆုတ်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ဘယ်သူ၏ ပြုပြင်ဆုံးမမှုကိုမျှ မနာခံခဲ့သော်လည်း မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ဆုံးမနိုင်မည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုသည်ကား ရင်သွေး ရင်နှစ်ကလေး ပေါက်ဖွားလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်သည် မိမိရင်သွေးရင်နှစ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတွင်မူ မိဘ၏ မေတ္တာကို နားလည်လာသည်။ ကိုယ်ချင်းစာမိလာသည်။ သူကား လူပေါင်းများ၍ ငါးပါး မှောက်ခဲ့ရသော်လည်း ဗီဇညံ့သူကား မဟုတ်ပါပေ။

ထိုအခါ အမှားကိုပြင်လိုသော်လည်း လက်လွန်ပြီတည်း။ အဇာတသတ်သည် အမှား၏ တုံ့ပြန်ချက်ကို ထိုအချိန်မှစ၍ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ခံရချေပြီ။

စာသမ္မတသည် အရသာမရှိ။ စက်တော်ခေါ်၍လည်း မွေးပျော်သည် မရှိ။ ပင့်သက်တမျှင်းမျှင်း သက်ပြင်းတချီချနှင့်သာ ရှိရသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း မကြည့်ချင် မမြင်ချင်။ ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း မိုက်မှားစဉ်အခါက ဝိုင်းရံလျက်ရှိခဲ့သော ပပြားပင် အသိုက်အဝန်းကိုသာ တွေ့ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ မင်းရေးမင်းရာ ညီလာခံမခေါ်သည်မှာပင် ကြာပေပြီ။

ဖခင် ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဖခင် သူတော်ကောင်းကြီး၏ မေတ္တာ အခိုးအငွေ့များသည်ကား မကွယ်မပျောက်သေး။ စိတ်နှလုံးတံဝယ် တရိပ်ရိပ်ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ဖခင်ကိုသတိရတိုင်းလည်း ဖခင် နိစ္စဘတ်ကိုးကွယ်သော ဘုရားရှင်ကို သတိရသည်။

မိမိ၏ မိုက်ရိုင်းစွာ ပြစ်မှားနှိပ်စက်မှုအမျိုးမျိုးကို ဖခင် သူတော်ကောင်းကြီးသည် နှုတ်ဝစိကံမျှဖြင့်ပင် မတုံ့ပြန်ပဲ သေသည်အထိ သည်းခံသကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်သည်လည်း ဒေဝဒတ်၏ ပြစ်မှားနှိပ်စက်မှုအမျိုးမျိုးကို မျက်နှာမညှိုးပဲ သည်းခံတော်မူသည်ကို မြင်လာလည်း။

ထိုအခါ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဖခင်ကိုကျော်၍ ဖခင်၏ဆရာ ဘုရားရှင်ကိုမြင်လာသည်။ ဘုရားရှင်သို့ စိတ်နှလုံးကိုင်းညွတ်လာသည်။ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်လိုလာသည်။ သူ့အမှု၊ သူ့အမှားကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောရန်အတွက် ဘုရားရှင်မှ တပျိုး အားထားရာ မရှိတော့သည်ကို သိမြင်လာသည်။

[၂]

ရာဇဂြိုဟ် တမြို့လုံးသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နက္ခတ်သဘင် အတွက် ပြင်ကြ ဆင်ကြ မြူးကြလျက်ရှိသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလ၏ ရာသီဥတုသည်

ပူသည်း မပူလွန်း၊ အေးလည်း မအေးလွန်းပဲ လူတို့စိတ်ကြိုက် အနေတော် ဖြစ်သည်။

တမိုးတိုင်းလုံးတောင်မူ ရွာသွန်းသောမိုးကြောင့် သစ်ပင် တောတောင် တို့မှာ စုံပြေရုံသာမဟုတ်၊ ယိမ်းငိုက်ကြရသည်။ လန်းဆန်းမြူးခွင့်ပင် မရ၊ မိုး၏ ဒဏ်ကို ကုန်း၍ ခံကြရသည်။ တော်သလင်း - သီတင်းကျွတ်တွင် နေရောင်ကလေးမြင်ရသောအခါ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ ဦးထောင်လန်းဆတ် ခွင့် ကလေး ရလာသည်။ တန်ဆောင်မုန်းသည်ကား လောကတခုလုံး ရွှင်ပြုံးသည့်အခါတည်း။

ကောင်းကင်သည် မြူခိုးကင်းစင်၍သာယာ၏။ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တို့ လည်း ပြည့်လျှံရေကို ပုတ်ချ သက်လျှောစေ၍ ညီညာ ပြန့်ပြူးစေသည်။ ကြာမျိုးစုံ၊ ပန်းမျိုးစုံတို့ကလည်း ပွင့်၏။ ထိုသို့ တလောကလုံး မြူးကြူချိန် တွင် နက္ခတ်ပျော်ပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပကြမြဲဖြစ်သည်။

ညဘက်တွင်မီးပွဲသဘင် ဆင်ယင်ရေးအတွက်မုခ်ဦးမုခ်နန်းများဆောက် လုပ်ကြသည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် မီးပုံးများချိတ်ဆွဲကြသည်။ ပွဲလမ်းသဘင် အမျိုးမျိုးအတွက် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်ဆင် ထားကြသည်။ တန်ဆောင်တိုင်နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီးကို ပွဲချီးဆင်နွှဲကြမည်။

ဤကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှသာယာချိန်တွင် စိတ်ကူး စိတ်သန်းများသည် လည်း ပွင့်လန်းလာတတ်သည်။ ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်ချိန်မှစ၍ စိတ်ဒုက္ခ အ မှောင်ကျနေခဲ့ရသော အဇာတသတ်အဖို့ စိတ်ကူး အလင်းရောင်ကလေး တချက် ဝင်လာသည်။

မင်းပရိယာယ်ဆိုသည်မှာ များပြားလှစွာ၏။ ပေါ်လာသော စိတ်ကူး အလင်းရောင်ကလေးကို အသုံးချရေးအတွက်ပရိယာယ်တကွက် ဆင်ဖို့ လို သည်။ မိမိပရိယာယ်အတိုင်း အကွက်ဝင်လာလျှင် အမှားမှ အမှန်သို့၊ အ မှောင်မှ အလင်းသို့ ကူးပြောင်းခွင့်ကြုံရပေမည်။

ဟုတ်လှပေပြီ။ အချိန် ကြာမြင့်စွာကပင် မခေါ်ပဲထားခဲ့သောဘုရင့် ညီလာခံကို ယနေ့ညခေါ်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ညီလာခံသို့ မှူးမတ် စုံညီ တက်ရောက်ရမည်ဟုလည်း ထပ်ဆင့်အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

မထုတ်၍မဖြစ်ပေ။ ညီလာခံဆိုလျှင် ပုပြားပင်အမတ်များသာရှေ့တန်းမှ ရောက်လာ၍ ဆရာဇီဝက စသော ဘုရားရှင် ဘက်တော်သားများသည် ရှောင်ဖယ်ဖယ် လှုပ်နေတတ်ကြသည်။

နက္ခတ်သဘင်ကြီး၏အရှိန်ဖြင့် ယနေ့ညဘုရင့်ညီလာခံသည်ခါတိုင်းထက် စည်ကားမြိုင်ဆိုင်လှပေသည်။ ညီလာခံမခေါ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍လည်း ကြိုးစား၍ တက်ကြသည်။ အသစ်ဆုံး၊ အလွင်ဆုံး၊ အဝတ်များဖြင့်လည်း တောက်ပလျက် ရှိသည်။

ညီလာခံသည် အချင်းချင်းနှုတ်ဆက်သံ၊ ပြောဆိုသံများဖြင့်တလှုပ်လှုပ် တရွရွ၊ တကျွက်ကျွက် တစီစီ ရှိနေရာမှ ဘုရင်ထွက်ကြွလာသောအခါမီးကို ရေနှင့်သတ်လိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်၍သွားသည်။ မူးကြီးမတ်ရာတို့ တောက်ပစွာ ဝတ်စားလာကြသော်လည်း ဘုရင်မူကား - သာမနီ ဝတ်လဲတော်မူဖြင့်ပင် ထွက်ကြွတော်မူလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ မျက်နှာတော်လည်း မသာယာ လှပေ။

ဘုရင်သည် ရာဇပလ္လင်တွင် ထိုင်မိလျှင်ထိုင်မိခြင်း ညီလာခံသို့ မျက်လုံး တချက် ဝေ့မြဲ၍ကြည့်လိုက်သည်။ ညီလာခံတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မာလော နွယ် အမတ်တို့သာ တက်ရောက်လာကြသလော။

ဟုတ်ပြီ။ ဆရာဇီဝကကို နောက်နားတနေရာတွင် တွေ့ရသည်။ တွေ့ရ သောကြောင့် ဘုရင်မျက်နှာတော်တွင် ပြုံးသက်ကလေးတကွက် ဖြစ်ပေါ် သွားသည်ကိုမူကား မူးမတ်များ သတိမထားလိုက်မိကြ။

အဇာတသတ်သည် ညီလာခံ စလျှင်စခြင်းပင် မိမိ ရည်မှန်းထားသော ဇာတ်ကွက်ကို စတင်လိုက်သည်။

“မူးကြီးမတ်ကြီးတို့။ ။ယခုအခါတွင် နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီးကိုအမှီပြု၍ တနိုင်ငံလုံးရှင်မြူးလျက်ရှိကြသော်လည်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်မှာမူ ဖခမည်း တော် ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ရှေ့စိတ်တော် မရှင်နိုင်မလန်းနိုင် ဖြစ်နေ ရသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေရသည်ကို အဘယ်ပညာရှိများသည် ပြေပျောက် အောင် ကြံဆောင်ကုစွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ လျှောက်ထားကြစမ်းပါ မူးကြီး မတ်ကြီးတို့”

ဘုရင်သည် အမိန့်ရှိယင်းဖြင့် ဆရာဇီဝကထံသို့သာ မျက်နှာတော် ကွက် ကနဲ ကွက်ကနဲ ရောက်သွားသည်။

ဘုရင်အမေးတော်ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အမတ်ကြီးတပါးက လက် နှစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက်မြှောက်ပြီး ဦးအောင်လျှောက်တင်လိုက်၏။

“မုန်လှပ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဆရာပုရာဏဿပသည်အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်တည်းဟူသော ဘဝသုံးပါးလုံးကို သိမြင်သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာ သည် အရှင်၏အပူကို ပြေပျောက်နိုင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့ ဘုရား”

ဘုရင့်မျက်နှာတော်သည် ပြောင်းလဲ၍မသွားပေ။ မပြောင်းလဲရုံမဟုတ်၊ အလိုမကျဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို တဘက်သို့အနည်းငယ် စောင်းသွားသည်ကိုပင် တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ အခြားအမတ်တယောက်က လျှောက်ထားပြန်သည်။

“မွန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဆရာ ကေသကမ္မလသည် လောကခြင်းရာ အားလုံးကို အပိတ်အဖုံးမရှိသိမြင်သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာကိုချဉ်းကပ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

ဘုရင့်ဦးခေါင်းသည် စောင်းငဲ့နေရာမှ အနည်းငယ်မျှပင် လှည့်၍မလာပေ။ ယင်းသို့လျှင် ဆရာ နာဠပုတ္တ၏ အမတ်ကလည်းထောင်း၊ ဆရာ ပကုဏေစွာယန၏အမတ်ကလည်းကောင်း မိမိတို့ဆရာများဘက်သို့ မဲဆွယ်စကားများ လျှောက်တင်ကြသည်။

ဆရာတွေ ပေါများလှချေသည်။ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း ရောင်းရာတွင် ဆေးရိုးသည်တွေက ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်လျက် ရှိချေသည်။ အချိန်သာကြာ၍ လိုရင်းသို့မရောက်နိုင်ပေ။ သူရို့ လျှောက်တင်ချက်တွေကိုသာ ကြားနာနေရလျှင် ဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

မိမိအကွက်ဆင်ထားသော ဆရာဇီဝက ကမူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ နေနိုင်အားပါပေသည်။ နေလည်း နေသင့်ပါ၏။ မိမိ၏ စော်ကားမှုားယွင်းမှုက ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရင်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် အဟန်ဖြင့်-

“ဘယ့်နှယ်တုံး ဆရာဇီဝက” ဟု အမည်တပ်၍ လှမ်းမိန့်လိုက်ရသည်။

“သူများတကာတွေက မိမိတို့ဆရာများ၏အစွမ်းကို လျှောက်တင်ကြသည်မှာ နားမဆံ့မျှ ရှိချေပြီ။ သင့်မှာတော့ လျှောက်တင်ရန် မရှိပြီလော၊ ကိုးကွယ်သည့်ဆရာ မရှိပြီလော”

မအောင်နိုင်တော့၍ စကားဦးသန်းလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ဆရာဇီဝက က ကိုယ်ဟန်ကိုပြင်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ထိုလက်အုပ်မှာ ဘုရင်သို့ချီခြင်းမဟုတ်၊ ဘုရားရှင် ရှိတော်မူရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရည်မှန်း၍ ချီခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်တင်လေသည်။

“မွန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုး၏ ဆရာသည် သူတပါးတို့ ဆရာများကဲ့သို့ ယမ်းဝါတမ်းဝါ တော်စွလျော်စွ ဆရာ မဟုတ်ပါ။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်၌ တစုံတယောက်နှင့်မျှတူတော်မမူသော အသဒိသအစစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ်၍

အရှင်ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင်ကိုးကွယ်သော ဆရာပါတည်း။ အရှင်မင်းမြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါလျှင် ဖြစ်လတ်သော စိတ္တဇဝေဒနာသည် လျင်မြန်စွာ သက်သာရာရပါလိမ့်မည် ဘုရား”

ထိုစကားကိုပင်လိုချင်လှ၍ အကွက်ဆင်ခဲ့သော အဇာတသတ်၏မျက်နှာတော်သည် နေထိကြာကဲ့သို့ လန်းပွင့်သွားသည်။ အမူအရာသည်လည်း လှုပ်ရှား မြူးကြွလာသည်။

“ကောင်းပြီ ဆရာဇီဝက။ ။ငါ့အား ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ပို့ပါဘိ။ ယခုပင် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကြကုန်အံ့။ ဆင်၊မြင်း၊ ရထားဗိုလ်ခြေများကို ခမ်းနားစွာ ယခုပင် စီစဉ်လေလော့”

ဘုရင်သည် အမိန့်တော် ချမှတ်ပြီးနောက် ညီလာခံကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထုဇဂ္ဂိုဟ်၏ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီးသည် ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်သို့ ဘုရင် ကြွချီတော်မူသည့် အခမ်းအနားကြောင့် ပို၍ စည်ကားလာ၏။

ဘုရားရှင်သည် အဇာတသတ်အမှူးပြုသောပရိသတ်အား သာမညဗလသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။ ထိုဒေသနာတော်ကြောင့် ဗီဇမည့်သော အဇာတသတ်အဖို့ မဂ်ဖိုလ်ကို ရဖွယ်ရှိသော်လည်း အဖကို သတ်မိသော ကြီးမားသည့် ကံကြောင့် ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သည့် ဥပသကာ အဖြစ်ဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရရှာသည်။

ယင်းသို့လျှင် အဇာတသတ်ဘုရင်အား မိုက်မှောင်ပယ်ခွင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်စေခဲ့သည့်နေ့သည်ကား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ဖြစ်သတည်း။

လက်စားချေလိုသူ

[၁]

ဆရာကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါသည်ဟု တပည့် တယောက်က လာ၍ ပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဟပြိုင်နက် အမ္မဋ္ဌသည် မိတ်ဆွေများ နှင့် ပြောလက်စ စကားကိုပင် အစမသတ်နိုင်ပဲ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထသွားသည်။ အမ္မဋ္ဌ အဖို့ ဆရာကြီး အခေါ်ကိုပင် စောင့်နေသူ မဟုတ်ပါလော။

ယခုတခါလ၌ ဆရာကြီးသည် ရှင်ဂေါတမအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားနေ သည်ကို အမ္မဋ္ဌ သိသည်။ ဆရာကြီးသည် ရှင်ဂေါတမအပေါ်၌ ရှေးကပင် အတန်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်ကို မိမိသိ၏။ မိမိကိုပင် ရှင်ဂေါတမအကြောင်း နှင့် စပ်၍ မေ့ မြန်းဆွေးနွေးခဲ့ဘူးသည်။ ရှင်ဂေါတမသည် မိမိတို့ အနီးသို့ ရောက်လာသော ယနေ့အချိန်၌ ဆရာကြီးသည် ရှင်ဂေါတမ အပေါ်၌ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဆရာကြီးသည် လေးစားအပ်သော သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် ရှင်ဂေါတမ အကြောင်း အလေး အနက် ထား၍ ဆွေးနွေး ကြသည်ကို ကြားရ၏။ ရှင်ဂေါတမထံ သင့်လျော်သူ တယောက်ယောက်ကိုလွှတ်၍ စုံစမ်းစေသင့် သည်ဟု ဆွေးနွေးကြသည်ကိုလည်း အမ္မဋ္ဌ ကြားရ၏။

ဆရာကြီးသည် မိမိတို့ တပည့်များအပေါ်၌ ယခုတခါလ၌ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ စကားဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် စဉ်းစားဆင်ခြင် လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရှင်ဂေါတမ အကြောင်းကို စဉ်းစားခြင်း ပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးက ရှင်ဂေါတမထံသို့ အကြောင်း တစုံတရာဖြင့် သင့်လျော်သူ တယောက်ကို စေခိုင်းမည် ဆိုလျှင် ထိုသင့်

လျော်သူမှာ မိမိအပြင် အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ဟု အမ္မဋ္ဌ ကျိန်းသေတုက်ထားသည်။ ဤအချက်သည် မိမိအတွက် ကံကောင်းထောက်မရှ့် မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုက်ရောက်လာမည့် အချက်တောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမ္မဋ္ဌသည် သာကီဝင်ဆိုသူ တဦးဦးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ချင် နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သာကီဝင် ဆိုသူတို့သည် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားသော၊ ငါ့အပေါ်၌ မောက်မာသော ငါ့ရန်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ပြာဟုဏတို့ကို ရှုတ်ချလေ့ရှိသော ရှင်ဂေါတမသည်လည်း ငါ့ရန်သူပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာကီဝင်တို့၏ ထိပ်သီးဖြစ်သော ရှင်ဂေါတမလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ချင်သည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

ယင်းသို့ တွက်ကိန်းချထားရာမှ ဆရာကြီးက အခေါ် လွှတ်လိုက်သည် ဆိုသောအခါ မိမိတွက်ကိန်းအတိုင်းဖြစ်လာပြီ ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အမ္မဋ္ဌသည် အလွန် စိတ်အားထက်သန်လှစွာဖြင့် ဆရာကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် စာသင်ခန်း ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် တစုံတရာကို စဉ်းစား ဆဲ တန်းလန်းအရှိန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ ဖြည်းညင်းစွာ စင်္ကြံ လျှောက် နေ၏။ အမ္မဋ္ဌသည် ဆရာကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိခိုး၍ရပ်သည်။ အမ္မဋ္ဌ ထောက်လာသည်ကို ဆရာကြီးသိ၏။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် စကားမပြော သေးပဲ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်မျှ စင်္ကြံလျှောက်နေသေးသည်။

ပေါက္ခရာသာတိ ဆရာကြီးသည် ကောသလဘုရင်ကိုယ်တိုင် ခန့်ထား အပ်သော ဤဥက္ကဋ္ဌမြို့၏ မြို့တော်ဝန်သည်း ဖြစ်၏။ ပညာဂုဏ်၊ သိက္ခာဂုဏ် ဥစ္စာဂုဏ်ကြီးမား၍ တပည့်တပန်း အခြံအရံမှာလည်း မြောက်မြားလှစွာ သည်။ ယင်းတပည့်များအနက် အမ္မဋ္ဌသည် ဆရာကြီး၏ ပညာရည်အချွန် ဆုံး လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်၏။ ပညာစွမ်း ထက်မြက်မှုကြောင့် ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် အမ္မဋ္ဌသည် ငါတတ်သလောက် တတ်သူဟု ကြေငြာခံရသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကောသလတိုင်းတွင် ဒေသစာရီလှည့်လည်ယင်း အမ္မဋ္ဌ တို့၏ ဥက္ကဋ္ဌမြို့အနီးရှိ ဣစ္ဆာလင်္ဂန တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ မြို့နှင့် ဣစ္ဆာလင်္ဂနရွာရှိ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုသူတို့တ ဘုရားရှင် ကြွလာ သည်ကို သိကြသောအခါ တောကိုနှစ်သက်သောဘုရားရှင်နှင့် နောက်ပါ တပည့် ရဟန်းများအတွက် ဆိတ်ငြိမ်သာယာလှသော ဣစ္ဆာလင်္ဂန တော အုပ်တွင် ကျောင်းသင်္ခမ်းများ ဆောက်လုပ်ကာ ပင့်လျှောက် ကြသော

ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဣစ္ဆာလင်္ကန တောအုပ်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်
မူရံသည်။

ပေါက္ခရာသာတိဆရာကြီးသည် စင်္ကြံလျှောက်ရာမှ ရပ်၍ အမ္မဋ္ဌဘက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “အမ္မဋ္ဌ။ ။ ရှင်ဂေါတမဟာ ငါတို့ရဲ့ ဣစ္ဆာလင်္ကနတော
အုပ်မှာ ရောက်ရှိ သီတင်းနေတယ် ဆိုတာကို သင် သိရဲ့မဟုတ်လား” ဟု
မေးလိုက်သည်။

“သိပါတယ် ဆရာ”

“ရှင်ဂေါတမရဲ့ သတင်းကောင်းတွေကဖြင့် အင်မတန်ကိုပျံ့နှံ့ကြီးကျယ်
လှပေတယ်။ သတင်းမွေးရုံမျှသာ မကဘူး၊ ငါတို့အရှင် ကောလဘုရင်
ကိုယ်တော်တိုင်တောင် သူ့ဒကာဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဆရာအရှင်။ ။ သတင်းမွေးတယ်ဆိုတာမှာ သတင်း ဖြန့်သူတွေရဲ့
အစွမ်းကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘုရင် ကိုးကွယ်တယ် ဆိုတာမှာလဲ
တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့မည်သည် အခြားအကြောင်း အမျိုးမျိုး
တို့ကြောင့် ကိုးကွယ်ခြင်းလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“မုနိတယ် ငါ့တပည့်။ ။ နို့ပေမယ့် ငါတို့လေး စားလေခက်တဲ့သူများ
ထံထံကို ရှင်ဂေါတမအကြောင်း ကြားသိရတဲ့သတင်းတွေ၊ ဂုဏ်ထူးတွေက
ကြီးကျယ်လှပေတယ်။ ရှင်ဂေါတမဟာ ဗုဒ္ဓတဲ့၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓတဲ့၊ သုဂတတဲ့၊
လောကဝိဒ္ဓတဲ့၊ လူနတ်တို့၏ဆရာတဲ့၊ ဒီသတင်းတွေကြောင့် ငါဟာ ရှင်တော်
ဂေါတမအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု ဆိုယင်
ရှင်ဂေါတမဟာ ငါတို့အနီးကိုရောက်လာတယ်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဆိုတိုင်း တို့က
အလွယ်တကူလက်မခံနိုင်ဘူး။ လူနတ်တို့ရဲ့ဆရာဆိုတိုင်း သတင်းကြားနဲ့ တို့က
အလွယ်တကူ တပည့်မခံနိုင်ဘူး။ တို့အနီးအပါး ရှင်ဂေါတမရောက်လာတာ
ဟာ သူ့သတင်းအတိုင်း ဟုတ်မဟုတ်-မှန်မမှန် တို့စုံစမ်းဖို့ အခွင့် ကြုံလာ
တာပဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းဖို့က ဟုတ်ယင်တော်ပါရဲ့၊ မဟုတ်ယင် ရှက်စရာ
ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှင်ဂေါတမထံ သတင်းအတိုင်း ဟုတ်-မဟုတ်
မှန်-မမှန် သိရအောင် ငါ့တပည့်သွားပြီးစုံစမ်းချေ”

“ဆရာအရှင်။ ။ တပည့်ကိုယ်တိုင်လဲ ရှင်ဂေါတမကို စုံစမ်း လိုလှပါ
တယ်။ နို့ပေမယ့် ဆရာ၊ သူ့သတင်းမှန်မမှန် သူ့ကိုယ်တိုင်ကို စုံစမ်းဖို့က
ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုပေတံနဲ့ တိုင်းထွာမှန်းဆနိုင်ပါ့မလဲ”

အမ္မဋ္ဌ၏ စကားကြောင့် ဆရာကြီးသည် အမ္မဋ္ဌအား စူးကနဲ ကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက် အမ္မဋ္ဌ၏ညှို့မကြောင့် အမ္မဋ္ဌအား လှောင်ပြုံးစာလေးပြုံး၍ ကြည့်

လိုက်သဖြင့် အမ္မဋ္ဌအဖို့ ကိုယ်ဟန် ပျက်သွားလုမတတ်ပင် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဆရာ၏ရှုတ်ချမှုဆိုသည်မှာ မည်သည့်တပည့်မျှ ခံနိုင်စွမ်းမရှိ။

“အမ္မဋ္ဌ။ ။သင်ဟာ ပညာကိုတတ်အောင် သင်နိုင်စွမ်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ရှာမှရှား ဆိုသလောက်ပါပဲ။ ဒါအတွက် သင့်ကိုငါ အကြိမ်ကြိမ် ချီးကျူးပြီးပြီ။ နို့ပေမယ့်အဲဒီပညာကို အသုံးကျအောင်ချတဲ့နေရာမှာတော့ သင့်အစွမ်းက ညံ့ပြန်ရော။ ပညာဆိုတာ ဘာလုပ်ရအောင် သင်သလဲ။ အရာဌာန အားလျော်စွာ တိုင်းထွာတတ်အောင်၊ ဆင်ခြင်တတ်အောင်၊ အသုံးချတတ်အောင် သင်တာမဟုတ်လား။ ပညာတွေတတ်ထားပြီး အသုံးမချတတ်ယင် ဘာသွားလုပ်တော့မှာလဲ”

ဆရာကြီး၏ စကားစ ပေါ်လာသည့်အခါမှ အမ္မဋ္ဌက မိမိတို့၏ ဝေဒကျမ်းတွင် သင်ကြား တတ်မြောက် ထား အပ်သော ၃၂-ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာကို သတိရလာသဖြင့် “၃၂-ပါးသော လက္ခဏာနှင့် ညီညွတ်ရပါမယ်ဆရာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါပေါ့တပည့်ရဲ့။ ဒီတော့ ရှင်ဂေတမအနားရောက်အောင်သွား၊ အလ္လာပသလ္လာပစကား လျှောက်ထားရုံမှတပါး ဘာမှ မေးမြန်းနေစရာ မလိုဘူး။ ၃၂-ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာနဲ့ ရှင်ဂေတမ ရုပ်ရည်ဟာ ညီလား၊ မညီဘူးလား ချိန်ထိုးကြည့်။ ညီယင်ညီတယ်လို့ ပြန်ပြော။ မညီယင်မညီဘူးလို့ပြန်ပြော။ မင်းဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စက ဒါပဲ”

“သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာ”

“သဘောပေါက်ယင်အခုပဲ သွားပေတော့။ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတယောက်ထံကို ငါ့ကိုယ်စားသွားရမှာဆိုတော့ ခန့်ညားဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ငါ့ရထားကိုယူသွား။ သင့်နောက်ကတပည့်တပန်းအချို့ကိုလဲခေါ်သွား။ ကဲ...သွားပေတော့”

[၂]

ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် စည်ပင်လှသော ဣစ္ဆာလင်္ကန တောအုပ်သည် ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရန်အတွက်ပြုပြင်၍ထားသောကြောင့်ဥယျာဉ်ပန်းခြံကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်မှုကိုကြိုက်သောဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကို သိကြသဖြင့် တောအုပ်တခုလုံးမှာ လေတိုက်၍ သစ်ရွက်လှုပ်သံ၊ ငှက်သံ စိုးစဉ်းမှုတပါး ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ တောအုပ်အလယ်ပိုင်းနားရှိပြန့်ပြူးသောမြေပြင်တွင်သစ်ပင်သစ်ရိပ်တို့ကိုအမှီပြုကာ ဘုရားရှင်အတွက် ဂန္ဓကုဋ်

နှင့် ရဟန်းများအတွက် ယာယီစံကျောင်းများကိုအစီအရီတွေ့ရ၏။ နေ့သန့်
နားနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့်ရဟန်းအချို့သည် ထိုထိုသစ်ပစ်ရိပ်တို့တွင် ငြိမ်
သက်စွာထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အချို့ရဟန်းများအား သစ်ပစ်ရိပ်တို့တွင်
ဖြည်းညင်းစွာ စကြံလျှောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုရားရှင်သည်
ဂန္ဓကုဋိတံခါးကို ပိတ်ကာ ဂန္ဓကုဋိ အတွင်း၌ပင် နေ့သန့်တော်မူလျက်
ရှိသည်။

ထိုအခိုက် တောအုပ်အတွင်းသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်၍ ဝင်သော
ရထားသံကို ရဟန်းများ ကြားကြရ၏။ အလိုက်သိသော ဣစ္ဆာလင်္ကန
ရွာသူရွာသားတို့သည် တောအုပ်တွင်အပထား၍ တောအုပ် အနီးအပါး၌
ပင် ဆူညံလှုပ်ရှားမှုကို သဘိဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ ရွာသားအချို့သည်
ဆူညံသော ရထားသံကို ကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြို့ဝန်၏
လက်ရုံးတပည့်ကြီးဖြစ်သောအမ္မဋ္ဌတို့အဖွဲ့ကိုမြင်လိုက်ကြရသဖြင့် သက်ပြင်း
ချကြသည်။

အရှိန်ဖြင့်မောင်းလာသောရထားသည် ရဟန်းတို့မနီးမဝေးသို့ ရောက်
သောအခါ ရပ်လိုက်၏။ ရထားမှ အမ္မဋ္ဌတို့ ဆင်းသက်ပြီး ရဟန်းတပါး
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ ရဟန်းသည် အမ္မဋ္ဌအား မျက်လွှာကိုလှန်၍
ကြည့်၏။ ကျော်ကြားသော ဂိုဏ်းဆရာကြီး ဖြစ်၍ မြို့ဝန်လည်းဖြစ်သော
ပေါက္ခရသာတိ၏လက်ရုံးတပည့်အမ္မဋ္ဌလူလင်ဖြစ်ကြောင်း ရဟန်းသိသည်။

အမ္မဋ္ဌက - “လျှောက်ထားရန် ကိစ္စရှိ၍ ရှင်ဂေါတမကို ဖူးတွေ့လိုပါ
သည် အရှင်ရဟန်း” ဟု ရဟန်းကို လျှောက်သည်။

ရဟန်းက ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋိဆီသို့ လက်ညှိုး
ညွှန်၍ “ဘုရားရှင်သည် အဲဟို ဂန္ဓကုဋိအတွင်း၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိပါ
သည်။ အပြင်မှ ချောင်းတချက်နှစ်ချက်ဟန်၍အသံပေးပြီး ဂန္ဓကုဋိတံခါးကို
ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက်လျှင် တံခါးပွင့်လာပါလိမ့်မည် ဒကာ အမ္မဋ္ဌ” ဟု
မိန့်သည်။

အမ္မဋ္ဌထွက်သွားပြီး ရဟန်းမိန့်သည့်အတိုင်းပြုလုပ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်
တံခါးပွင့်ပေးသဖြင့် ဂန္ဓကုဋိအတွင်း အမ္မဋ္ဌသည် ဘုရားရှင်နှင့်ဘွားကနဲ
ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ အရှိန်အဟုန်တခုက အမ္မဋ္ဌ၏ရင်ကိုဆီးဘွန်းလိုက်
ဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် အမ္မဋ္ဌအဖို့ နောက်သို့လန်လဲလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

အမ္မဋ္ဌသည် ဘုရားရှင်အား ယခင်က မတွေ့မမြင်ခဲ့ဘူးပေ။ သူတွေ့ဘူး
သည်မှာ အမျိုးအတွက် မာန်ဟုန် ကြီး၍ မျက်မှောင်တင်းတင်း၊ မေးရိုး

မော်မော် ထားတတ်ကြသော ဘုရားရှင်၏ အမျိုးအနွယ် သာကီဝင်တို့ကို သာ ဖြစ်သည်။ တချိန်က ကိစ္စတခုဖြင့် ဆရာ၏ ခိုင်းစေမှုကြောင့် သာကီဝင်တို့ထံ သွားရောက်ခဲ့ရဘူးသည်။ ထိုအခါ အမျိုးမာန် ဝင့်လှေရှိသော အမ္မဋ္ဌသည် သူ့ထက် အမျိုးမာန်ဟုန် ကြီးလှသော သာကီဝင်တို့ အလယ်တွင် မကျေနပ်ဖွယ်ရာများကို တွေ့ခဲ့ရဘူးသည်။ သူ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံတွင် ဘုရားရှင်အားလည်း သူတွေ့ဘူးသော သာကီဝင်တို့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ထားသည်။

ပညာဂုဏ်၊ ဥစ္စာဂုဏ်၊ အမျိုးဂုဏ်၊ အခြွေအရံဂုဏ်၊ အလှဂုဏ် စသော ဂုဏ်ကြီးသူတို့၏ကိုယ်၌ မာန၏အရိပ်အရောင်သည် တနေရာရာတွင် တွဲခို၍ နေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်၍ နေတတ်သည်။ သူတို့မျက်လုံးသည် သူတို့လိုလူမျိုးအပေါ်မှတစ်ပါး ခက်ထန်စိမ်းကား၏။ မျက်မှောင်တင်း၏။ ပါးစပ်စေ့စေ့နှင့် မဲ့စွ၏။ ဦးခေါင်းသည် တည့်မတ်၏။ မေးရိုးမော့၏။ ရင်ကြွ၍ ကိုယ်ဟန် မာကျော၏။ လေသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မရောနှော။ အခြားသူများကို အပထား၍ လူတို့၏စံပြဖြစ်သော ဂိုဏ်းဆရာကြီးများ၌ပင် ယင်း မာန၏ အရိပ်အရောင် သွင်ပြင်များသည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက် ရှိတတ်သည်။

အမ္မဋ္ဌသည် ဂုဏ်အမျိုးမျိုးကြီးလှသည်၊ ပြည့်စုံလှသည်ဆိုသော ဘုရားရှင် အားလည်း ဂုဏ်ပိုင်ရှင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံတွင်ထင်ဟပ်ခဲ့ရာက ဘုရားရှင်နှင့် အနီးကပ် ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘုရားရှင်၏ ပြည့်ဖြိုးငြိမ်းအေးလှသော ရုပ်အသွင်တော်က သူ၏ ပူလောင်သောမာနသွင်ပြင်ကို ရေစင်ဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရ၏။ သို့ရာတွင် တချိန်က သာကီဝင်တို့အပေါ်၌ တင်ရှိခဲ့သော အကျိတ်အခဲမှာ မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်ရသဖြင့် အခွင့်သာခိုက် တွေ့ဆုံရသော သာကီဝင်တယောက် အပေါ်၌ လက်စားချေနိုင်ရန် အားတင်းလိုက်၏။

ဘုရားရှင်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် အမ္မဋ္ဌအားစူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် မျက်လွှာတော်တချက်ပင့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏မျက်လုံးများသည် အမ္မဋ္ဌမျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်သွားသည်။ ထိုအခါ အမ္မဋ္ဌ၏ ကျောရိုးတလျှောက်တွင် စိမ့်ကျဉ်၍သွားသောကြောင့် အမ္မဋ္ဌသည် မျက်လုံးများကို လှဲလိုက်ရ၏။ သူတွေ့လိုလှသောပုဂ္ဂိုလ်သည် သူထင်သလို မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသော်လည်း အမ္မဋ္ဌသည် မာန်ကိုမူကား တင်း၍ပင်ထားသည်။

ဘုရားရှင်သည် တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် အတွင်းသို့ပြန်လှည့်၍ နေရာ
 •တော်တွင်ထိုင်သည်။ အမ္မဋ္ဌက ဘုရားရှင်နောက်မှလိုက်၍ ဘုရားရှင် ထိုင်
 သော်လည်း မထိုင်။ ဘုရားရှင်အနီးတွင် မာန်သွင်း၍ မတ်တတ်ရပ်လျက်
 သာ နေသည်။ မာန်တင်းသော်လည်း အပြင်ဘက် အသွင်အပြင်ကိုသာ
 မခန့်လေးစား မာန်၏ သဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြနိုင်၍ အတွင်း အသိစိတ်ကမူ
 တုန်လှုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အားပေးသည့် အနေဖြင့်
 လက်ပိုက်ပြီး ရင်ကို ခပ်တောင့်တောင့် ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
 ဘုရားရှင်နှင့် သူ့ နောက်ပါ မိတ်ဆွေများ အကြားတွင် အရေးပါသူ
 တယောက်အသွင်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း အပြန်အလှန် လမ်းလျှောက်သည်။
 ဘုရားရှင်က ကြီးစွာသော ကာယိန္ဒြေဖြင့် မျက်လွှာတော်ချနေ၏။

[၃]

အမ္မဋ္ဌသည်လမ်းလျှောက်ယင်းနှင့်တည့်တည့်မကြည့်ဘဲသဖြင့် ဘုရားရှင်အား
 တိတ်တခိုး ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်လွှာ ချနေသော ဘုရားရှင်နှင့်
 မျက်လုံး ချင်း မဆိုင်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်၏။ ၃၂-ပါးသော
 လက္ခဏာ ပေတံဖြင့် ဘုရားရှင် တကိုယ်လုံးသို့ တိုင်းထွာ ကြည့်ရှုရမည့်
 တာဝန်သည် သူ့တာဝန် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား
 တွေ့စကပင် သူသိထားသော ၃၂-ပါးသော လက္ခဏာပေတံဖြင့် တိုင်းထွာ
 စူးစမ်းသောအခါ ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ကာယတော်မှာ သာမန် ပြည့်စုံရုံမျှ
 မဟုတ်၊ အစွမ်းထက်သော အနုပညာသည် တဦး၏ အချောသပ် ပြုပြင်
 ထားအပ်သော ရုပ်ကြွရုပ်လုံးကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြားကြီး ပြည့်စုံနေသည်ကို
 တွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အမ္မဋ္ဌ၏အတွင်းစိတ်ကမူ ဘုရားရှင်အား ထူးခြားသော သမ္မာ
 သမ္ဗုဒ္ဓစစ်စစ် ဖြင့်ပေမည်ဟု ဘဝင်ကျလိုက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း အခဲမကျေ
 နိုင်သောမာန်ကခုန်လျက်ရှိသောကြောင့် သာကီဝင်တယောက်အပေါ်တွင်
 မထိမဲ့မြင် ဆက်၍ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ဒေဝဒတ်၊စိဉ္ဇမာဏ၊မာဂဏ္ဍိတို့လို
 ဆန့်ကျင်ဘက်များ၏ ပြင်းထန်သော ရှုတ်ချ ပုတ်ခတ်မှုမျိုးကိုပင် စိုးစဉ်းမျှ
 မတုန်လှုပ်ခဲ့သော ဘုရားရှင် အဖို့ အမ္မဋ္ဌ၏ ဤမျှသော အပြုအမူသည်
 အဘယ်ပုံ တုန်လှုပ်စေနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့နောက် အမ္မဋ္ဌက “အရှင်ဂေါတမ။ ။အရှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း အားလုံးတို့ တောဇနသပ္ပာယ မျှတပါ၏လော၊ ကျန်းခံ့ သာ၍ မာကြံပါ၏ လော” ဟု ညွှန်သည်တို့ထုံးတမ်း အစွဲအစပ်စကား၊ လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က “မျှတပါ၏၊ ကျန်းခံ့ သာ၍ မာကြံပါ၏” ဟု မိန့်ကြားပြီး နောက် ဆက်၍ “ဒကာအမ္မဋ္ဌ။ ။သင့်ဆရာများ၊ သင့်ထက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စကားပြောသည့်အခါ၌ ယခုကဲ့သို့ပင် မတ်တတ် ရပ်၍ ပြောသလော” ဟု မေးခွန်းတချက်ဖြင့် ဆက်လက် မိန့်ကြားလိုက် သောအခါ အမ္မဋ္ဌအဖို့ နဂိုကပင် မလုံမလဲ ရှိသဖြစ်သောကြောင့် ဆတ်ဆန် တုန့်လှုပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိပြောလိုသည့်စကားသို့ အကွက်ဆိုက်လာ သောကြောင့် ဝမ်းလည်းသာသည်။

ထို့ကြောင့် အမ္မဋ္ဌက “ဤသို့မပြောပါ ရှင်ဂေါတမ။ ။အနည်းဆုံး အားဖြင့် ရပ်နေသူကို ရပ်လျက်သာ ပြောနိုင်သည်။ ထိုင်သူကို ထိုင်လျက် သာ ပြောနိုင်သည်။ အရိအသေပြု၍သာ ပြောဆိုရပါသည်။ သို့ရာတွင် သာကီဝင်ဆိုသူတို့ကဲ့သို့ အမျိုးညံ့သော သူများကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အမျိုး မြတ်သော ဗြာဟ္မဏများက အရိအသေ ပြုနေစရာမလိုပါ” ဟု အမ္မဋ္ဌက တစ်တစ်ခွဲ ခြောက်ချက်လိုက်သည်။ ‘အမျိုးညံ့သော’ ဟူသော စကား၌ အလေး အနက်ဖြစ်အောင် လေးလေး ပင်ပင် ကျယ်ကျယ် ပြင်းပြင်း ပြောသည်။ ရင်တွင်းဝယ် သို့လျှောက်ထားခဲ့ရသော အငြိုးကို ဖွင့်သွန်ခွင့် ကြုံလိုက်ရသော ကြောင့် ကျေနပ်သွားသယောင်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်က မိမိစကား ကို တစုံတရာ တုံ့ပြန်မည်လောဟု အနည်းငယ် ဆိုင်းငံ့လိုက်သည်။ မတုံ့ပြန် သောအခါ နိုင်ကွက်ကိုဖိ၍ ထောင်းသည့်သဘောဖြင့် -

“ရှင်ဂေါတမ။ ။မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ကုန်သွယ်၊ ဆင်းရဲသားဟူသော အမျိုး လေးပါးတွင် ပုဏ္ဏား၊ ဗြာဟ္မဏမျိုးသည် အမြတ်ဆုံးတည်း။ ကျန်သော အမျိုးသုံးပါးသည် ဗြာဟ္မဏတို့၏ အလုပ်အကျွေးများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့က ဗြာဟ္မဏကို ရိုသေရမည်။ ဗြာဟ္မဏတို့က သူတို့ကို ရိုသေဖို့ မလို။ ထို့ကြောင့် သကျသာကီဝင်ဆိုသော ရှင်ဂေါတမတို့လို မင်းမျိုးတို့အပေါ် တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့သော ဗြာဟ္မဏတယောက်က အလေးအစား ပြုနေဖို့ မလိုပါ”

အမ္မဋ္ဌက မိမိပြောလိုသည်ကိုပြော၍ အမူအရာကို တင်းတင်းထားသည်။ လေးစားခန့်ညားအပ်သော ဘုရားရှင်၏ အရှုနှိအဝါကြောင့် အတွင်းစိတ် က စိုးရွံ့သော်လည်း ထိုစိုးရွံ့စိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်ရန် ရင်ကို မောက်၍ ထို

ရင်ပေါ်တွင် လက်ကို တင်းတင်း ပိုက်ထားသည်။ ထို့နောက် မိမိသည် ကြုံမြတ်သည့် အသွင်ဖြင့် ထိုမှ ဤသို့၊ ဤမှ ထိုသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ခပ်တင်းတင်း လမ်းလျှောက်သည်။

အတူပါ မိတ်ဆွေတပည့်များအနက် အမွဉ်နှင့်အလိုတူသူတို့က အမွဉ်၏ အမူအရာကို နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် တပြုံးပြုံးကြည့်ကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ လေးစား အပ်သော အသွင်တွင် ကိုင်းညွတ်သူတို့က အမွဉ်၏ တက်ထောင်မောင်း နင်းနိုင်လှသော မာန်မာန၏ အပြုအမူမှ မည်သို့သောအဖြေ ထွက်လာမည် နည်းဟု ငုံ့မျှော်စောင့်စားသောသဘောဖြင့် ခပ်မဆိတ်ရှိကြသည်။

ထိုအခိုက် “ဒကာအမွဉ်” ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်သည်။ ဆက်၍ “သင့်စကား သင့် အမူအရာသည် အမျိုးမြတ်သည် ဟု စွဲယူထားသော ပြာဟူဏတို့၏ သဘောမှရိုးရိုးသားသားထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်။ သကျသင်္ကဏ်တို့နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း တစုံတရာ ရှိအံ့ ထင်သည်။ မှန်ပါသလော အမွဉ်” ဟု မိန့်သည်။

“မှန်ပါပေသည် ရှင်ဂေါတမ။ ။ ကျွန်ုပ်သည် တကြိမ်သောအခါက ပေါက္ခရာသာတိ ဆရာကြီး၏ ခိုင်းစေချက်အရ အကြောင်းတခုဖြင့် သကျ သင်္ကဏ်တို့ထံ သွားရောက်ခဲ့ဘူးသည်။ ထိုအခါ သကျသင်္ကဏ်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော အမျိုးမြတ်သူ တယောက်အား နေရာပေးရမှန်း မသိ၊ အရိအသေပြုရမှန်း မသိ၊ မလေးမစား ပြုလုပ် လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ပေယျာလထဲ ၍ သူတို့အချင်းချင်း ဟားတိုက် ရယ်မော တသောသော ပြုလုပ်နေကြသည်။ သကျသင်္ကဏ်တို့၏ ထိုအပြုအမူသည် သင့်နှိုးပါအံ့ လော ရှင်ဂေါတမ” ဟု အမွဉ်က အသံမြင့်၍ ရင်ဖွင့် လျှောက်ကြားသည်။

“ဒကာ အမွဉ်။ ။ ကပိလဝတ်သည် သကျသင်္ကဏ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင် တိုင်းပြည် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သော နေရာ၌ ဘီလုံး ငှက်ကလေး များတောင်မှ မိမိတို့အသိုက်တွင် လွတ်လပ်စွာ အော်မြည် နိုင်ကြပါသေး သည်။ သကျသင်္ကဏ်တို့၏ ဤမျှသော အသေးအဖွဲ့ အပြုအမူဖြင့် ဤမျှ အခဲမကျေ မဖြစ်သင့်ပါ။ သကျသင်္ကဏ်တို့က သင့်အား မထိမဲ့ ပြုသည်ဆိုရာ၌ သင်ကဲ့သို့ပင် အမျိုးမာန်ဝင်သောသူတို့၌လည်း အကြောင်း တစုံတရာ ရှိပါလိမ့်မည်။ ကောင်းပြီ၊ ထိုအကြောင်းကို ယခု စစ်ဆေး ကြည့်ကြပါစို့။ သင်၏ အမျိုးအနွယ်သည် အဘယ် အမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပါ သနည်း အမွဉ်”

ဘုရားရှင်၏ အမေးကြောင့် အမ္မဋ္ဌ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သာမန် တုန်လှုပ်ရုံမျှ မဟုတ်။ မာန်သွင်း၍ တောင့်တောင့်ရပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ခွေညွတ်၍ ကျလုမတက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ အကြောင်းကား - ပတ်ဝန်းကျင် အရှိန် အဟုန်ကြောင့် မိမိ ကိုယ်ကို မိမိ လိမ်ညာ၍ ထားမိသော အကြောင်းရပ်သည် ဘုရားရှင်၏ အမေးစကားကြောင့် ပေါ်ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မဇ္ဈိမတိုက်၏ လူမှုရေးပြဿနာများအနက် အမျိုးဇာတ် ပြဿနာသည် အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ သာမန် ယာယီ ပြဿနာမျှ မဟုတ်။ သမိုင်းနှင့် ချီ၍ စွဲစွဲသည်းသည်း ကြီးသည်။ ဘယ်အမျိုးက မြတ်သည်။ ဘယ်အမျိုးက နိမ့်သည်။ ဘယ်အမျိုးသည် အမြတ်ဆုံး။

အမျိုးမြတ် ဆိုသူများသည် အမျိုးနိမ့် သူများနှင့် ရေကိုပင် အတူ မသောက်။ ကြမ်းတပြေးတည်း ထိုင်ဖို့မျှပင် ခက်သည်။

အမျိုးမြတ် ဆိုသူတို့တွင်လည်း ပြာဟူဏနှင့်မင်းမျိုးတို့အတွက် ငါသာ လျှင် မြတ်သည် ဟူသော ပြဿနာမှာ သမိုင်းနှင့် ချီ၍ပင် ရှိခဲ့၏။

ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကိုသာ အဓိကထား၍ ယင်းအမျိုးဇာတ်အရေးကို ရှိရှိခွဲသော ဘုရားရှင်သည် မိမိသာသနာတော်ကို တည်ထောင်ရာ၌ သံဃာ့ အစည်းအရုံးကို တပြေးညီဖြစ်အောင် အားသစ် ပြုပြင်တော်မူခဲ့သည်။ ယခုသော် အမျိုးဇာတ်အမျိုးမာန်တဝင့်ဝင့်နှင့် အမျိုးဇာတ်ရေးကို ရွှေတန်းဟင်လုာသော ပြာဟူဏ ထိပ်သီးကလေး အမ္မဋ္ဌနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ ကျားနှင့် ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြုံပြီဟု ဆိုရဖို့ ရှိ၏။

ဘုရားရှင်က ထပ်၍မေးသည်။ မဖြေချင်သည်ကို အဖြေ ခက်သော်လည်း ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ဆက်၍ ဖြေခဲ့လျှင် ပို၍ အခြေမလှ ဖြစ်ချေမည်။ အမ္မဋ္ဌအဖို့ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်။ မဖြေဝံ့ ဖြေဝံ့ ဖြစ်နေခိုက် ဘုရားရှင်က တတိယအကြိမ်မြောက် မေးတော်မူသောအခါ အမ္မဋ္ဌ၏ ဒူးသည် ကွေးညွတ်၍ကျယ်င်း “ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဖြစ်ပါသည် ရှင်ဂေါတမ” ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။ ဒူးသာမက ဦးခေါင်းပါ ညွတ်ကိုင်၍ကျသည်။

“အမ္မဋ္ဌ။ ။ကဏ္ဍသည် ဒီသာ အမည်ရှိသော ကျွန်မ၏ သားတည်း။ ဒီသာသည် ဥက္ကာက၏ ကျွန်တည်း။ ဥက္ကာကသည် သကျသကီဝင် တို့၏ အဦးအစသောမင်းတည်း။ ထို့ကြောင့် ကဏ္ဍာယနအနွယ်ဟူသည် ဥက္ကာကမင်း၏ ကျွန်မ။ ထိုကျွန်မ၏သားမှ ဆင်းသက်သည်။ ဤကဲ့သို့ သင်တို့ ပြာဟူဏကျမ်းက ဆိုသည့် မဟုတ်လော”

ဘုရားရှင်စကားကြောင့် အမ္မဋ္ဌနှင့် အတူပါသော မိတ်ဆွေ ဟုပည့်တို့ ဟင်ကနဲ ဟာကနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ အမျိုးဇာတ်ကိစ္စကို အဓိက ထား လွန်းလှသော ပြာဟ္မဏတို့အဖို့ အမျိုးအနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းထန်လှ သော စကားကို ကြားရသောအခါ အဘယ်မှာ တုန်လှုပ်ပဲ ရှိကြပါအံ့ နည်း။ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်က ဤမျှ ပြင်းထန်သော စကားကို မဟုတ်မှန်ပဲ မဆိုတန်ရာ။ အမ္မဋ္ဌ၏ အမူအရာကလည်း ပထမတစ်ခွန်း မေး လိုက်စဉ်ကပင် ရှုရှား ဟန်ပျက်၍ နေသည်။ အမ္မဋ္ဌသည် မိမိတပ်မလုံပဲနှင့် မာန်စစ် တိုက်လိုသူတည်း။ အမ္မဋ္ဌအပေါ်တွင် မျှမျှတတ သဘောထားသူ တို့က ဤသို့ စဉ်းစား၏။

အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ နေရသော်လည်း အမျိုးမာန်၊ ပညာမာန် ဝင့်လှသော အမ္မဋ္ဌအပေါ်၌ မကျေမလည် ဖြစ်နေကြသူတို့ကမူ “အမ္မဋ္ဌဟာ ကျွန်မသား ဆိုပါကလား ကွယ်ရဲ့” ဟုပင် ပွင့်အန်၍ ထွက် သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ရှုံးသော အမ္မဋ္ဌအား သနားစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာကြ သဖြင့် -

“အရှင်ဂေါတမ။ ။ အမ္မဋ္ဌအား ဤမျှ မဖိနှိပ်သင့်ပါ” ဟု လျှောက် ထားမိကြသည်။

“ဒကာ ပုဏ္ဏားလေးတို့။ ။ ငါသည် အမ္မဋ္ဌအား ဖိနှိပ်ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိ ကိုယ်ကို မိမိ လိမ်သဖြင့် အတ္တာနုဝါဒ ဘေးသင့်၍ နေသော အမ္မဋ္ဌအား လမ်းမှန်ပေါ်သို့ရောက်ရန် အမှန်ကို ပြောဆိုခြင်းတည်း။ ဤကိစ္စ၌ သင်တို့ ဆိတ်ဆိတ်နေကြပါဘိ။ ငါ့အမေးကို အမ္မဋ္ဌသည် မဖြေရသေး၊ ယခု အမ္မဋ္ဌ ဖြေပါလိမ့်မည်” ဟု မိန့်ကြားသည်။

ပညာရထားတွင် လူငယ်တို့၏ တက်ကြွသောစိတ်ဖြင့် မာနတံခွန်း လွင့်ခဲ့ မိသော အမ္မဋ္ဌက ဦးခေါင်းမဖော်ပဲ “မှန်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ။ ။ ကဏ္ဍ အနွယ်ဝင်တို့သည် ထို ကျွန်မ၏သား ကဏ္ဍမှစ၍ ဖြစ်ပါကုန်၏။ ထို ကဏ္ဍ သည်ပင် ကဏ္ဍအနွယ်ဝင်တို့၏ ရှေးဦးစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်ပါတည်း” ဟု တိုးလွန်း တိမ်လွန်းသော အသံဖြင့် လျှောက်သားလိုက်သောအခါ မိတ်ဆွေ ပုဏ္ဏား တို့က ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က အမ္မဋ္ဌ၏အသရေကို ဆည်သည့်သဘောဖြင့် ကဏ္ဍ သည် ကျွန်မသား ဖြစ်သော်လည်း ထိုအမျိုး၏ ပညာကြီးပုံ၊ တန်ခိုးကြီးမား လှပုံ၊ ပညာတန်ခိုးကြီးမား၍ ဥက္ကာကမင်းမျိုးတို့ စိုးရွံ့ရိသေရပုံကို ဆက် လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက်မှ ဘုရားရှင်က “ဒကာ အမ္မဋ္ဌ။ ။လူတို့၌ အကြင်သူတို့သည် အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးကုန်၏။ထိုသူတို့တွင် မင်းမျိုးသည်မြတ်၏။အကြင် နတ်လူတို့၌ အသိဉာဏ်တည်းဟူသောဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်တည်းဟူသော စရဏ တရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည် မြတ်၏ဟု သနက်မာရဗြဟ္မာသည် ဟော အပ်၏။ ငါသည်လည်း ဤအတူပင်ဟော၏”ဟု မိန့်ဆိုသောအခါ-

အမ္မဋ္ဌက “အရှင်ဂေါတမ။ ။စရဏဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။ ဝိဇ္ဇာ ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”ဟု လျှောက်ကြားသောကြောင့် ဘုရားရှင်က ဝိဇ္ဇာတရား၊ စရဏတရားတို့ကို အကျယ်ဘဝင့် ဟောပြတော်မူသည်။ သို့ရာ တွင် အမ္မဋ္ဌအဖို့ ခြင်္သေ့နှင့်ရင်ဆိုင်ရသော သားကောင်ကဲ့သို့ မနိုင်၍ အောင့် အဉ်း သည်းခံရသော်လည်း ချ၍ ခံ၍ ထားခဲ့သော မာန်မာန မကျသော ကြောင့် တစုံတရာ အကျွတ်တရားမရ။

ထို့နောက်မှ ဘုရားရှင်က အမ္မဋ္ဌတို့၏ လာရင်းကိစ္စကို သိတော်မူ၍ ၃၂ ပါးသော လက္ခဏာတွင် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ဘုရားရှင်က စကြိုလျှောက်၍ ပြတော်မူသည်။

[၄]

အပြန်ခရီး၌ အမ္မဋ္ဌသည် ညီပုပ်သောမျက်နှာဖြင့် ရထားကို ကိုယ်တိုင် တရ ကြမ်းမောင်းသည်။ စကားတစုံတရာမပြော။မိတ်ဆွေများကလည်း အရေး မသာခဲ့သော အမ္မဋ္ဌအား အလိုက်သိစွာဖြင့် စကား တစုံတရာမပြောကြ။ မြင်းများကို ကြာပွတ်ဖြင့် တရွမ်းရွမ်းရိုက်သည်။ ရထားသည် လျင်မြန်လှ သောကြောင့် ဤနေရာ၊ထိုနေရာတို့၌ မောက်သွားလုလုပင် ဖြစ်သည်။ အမ္မဋ္ဌအဖို့မူ ရထားမှောက်၍ သေသွားသော် ကောင်းမည်ဟုပင် အထင် ရောက်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌမြို့အဝင် ဥယျာဉ်ကြီး အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်ဝမှထွက်၍ ကြည့်နေကြသော လူအုပ်လူတန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ အမ္မဋ္ဌက ရထားကို တရကြမ်းမောင်းသောကြောင့် မိမိတို့အား မြို့သူမြို့သားများက ထွက်၍ ကြည့်ကြသည်ဟုထင်သည်။အရှက်ရခဲ့သောအမ္မဋ္ဌအဖို့ လူတွေနှင့်မတွေ့ချင်။ လူတွေနှင့် တွေ့ရမည်ကို သွေးလန့်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရထားကို တိုး၍ မောင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဥယျာဉ်အနီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်ဝ တွင် တွေ့ခဲ့ရသူများမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ပေါက္ခရသာတိ ဆရာကြီး

ကိုယ်တိုင်နှင့် တပည့်များဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရထား အရှိန်ကို ချက်ချင်းရပ်ပြီး ဆရာကြီးထံသို့ ရှိခိုး၍ ဝင်ရသည်။

ဆရာကြီးက အမ္မဋ္ဌ၏ မသာသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ အကဲခတ်ယင်း “အမ္မဋ္ဌ။ ။အရှင်ဂေါတမကို တွေ့မြင်ခဲ့၏လော”ဟု မေးလိုက်သည်။
“တွေ့ခဲ့ပါသည် ဆရာ”

အမ္မဋ္ဌ၏မျက်နှာသည် မသာသကဲ့သို့ပင် သူ့အသံသည်လည်း ကြည် ကြည်လွင်လွင်မရှိ။ ကေန္တ မလိုလားအပ်သော အကြောင်းတစုံတရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ထင်သည်ဟု ဆရာကြီး တွေးသည်။ ဤသို့ တွေးလိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆရာကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသွား၏။ သုတ စွယ်စုံသော သူ့ပညာ ကြောင့် သူ့ကို လွတ်လိုက်ရသော်လည်း အမ္မဋ္ဌသည် ပညာမာန် ကြီးလွန်းသူ ဖြစ်ရာ ထိုပညာမာန်ကြောင့်ပင် ရှင်ဂေါတမနှင့် တစုံတရာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ပြီလောဟု ဆရာကြီး စဉ်းစားသည်။ ထို့ကြောင့် “အရှင်ဂေါတမနှင့် စကား တစုံတရာ ပြောခဲ့ရပါ၏လော အမ္မဋ္ဌ”ဟု နောက်တခွန်းဆင့်၍ မေးလိုက်သောအခါ ဆရာကြီး အသံမှာ ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်သွားသည်။

“ပြောခဲ့ရပါသည်ဆရာ”ဟု အမ္မဋ္ဌက ဦးခေါင်းကိုမဖော်ပဲခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ကဲ....ပြောခဲ့ရတယ်ဆိုယင် ဘာတွေပြောခဲ့ရတယ်၊ အရှင်ဂေါတမက ဘာတွေပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ တလုံးမကျန်ပြန်ပြောစမ်း”ဟု ဆရာကြီးက အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အမ္မဋ္ဌက အတူပါ မိတ်ဆွေတပည့်များကို မလုံသောမျက်နှာဖြင့်လှည့်၍ ကြည့်၏။ မိတ်ဆွေများက သူ့အား ပိုင်းဝန်းသော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အရေးအခင်းကြောင့် ဆရာကြီးနှင့်အတူပါ တပည့်အများသည်လည်း မူလ သာမန်အခြေအနေမှ ဆရာကြီးနှင့်အမ္မဋ္ဌအနီးသို့ တိုးကပ်၍လာကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမ္မဋ္ဌအဖို့ မိမိတယောက်တည်းသာ သွားမိခဲ့လျှင်သက်သေမရှိသောကြောင့်ဆရာကြီး အား လိမ်လည်လှည့်ပတ်၍ ပြောမိကောင်းပြောမိမည်။ ယခုသော်လည်းပတ် ၍ ရနိုင်ခွင့်မပေါ်။ ထို့ကြောင့် အမ္မဋ္ဌနှင့် စတင်တွေ့ရှိသည့် အချိန်မှစ၍ သူတွေ့ခဲ့၊ ပြောခဲ့၊ ဆွေးနွေးခဲ့သမျှတို့ကို တလုံးမကျန် ပြောပြလိုက်သည်။
“ပြောနေစဉ်အတွင်းမှာပင် အမ္မဋ္ဌ စကားများကြောင့် ဆရာကြီးအဖို့ ကည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်။ ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားယင်း “ဟုတ်ပေဗျာ”

“ကောင်းပေဗျာ” “တော်ပေဗျာ”စသည်ဖြင့် အငေါ့စကား များဖြင့် ဝင်ထောက်သည်။

အမ္မဋ္ဌ စကားဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ငုံ့၍နေသော အမ္မဋ္ဌ၏ မေးစေ့ကို ဆရာကြီးက ခြေထောက်ဖြင့် မော့တင်၍ “တယ်တော်ပါလား ပညာရှိက လေးရဲ့၊ မျက်နှာကိုလဲ နဲ့နဲ့မော်ထားပါအုံး။ ပညာမဟုတ်သုတနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့ ငါတို့ပညာရှိကလေးရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံး တပည့်တို့။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးနေဖို့ မလိုဘူး။ ခေါင်းတောင်မဖော်ဝံ့တဲ့ သူ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကြပေတော့။ ဒီမှာ အမ္မဋ္ဌ။ ။ သင်ဟာပညာတတ်သလောက်သဘောထားညံ့တဲ့အကောင်ပဲ။ အပါယ်စာကောင်ပဲ။ အပါယ်ငရဲကို သေမှရောက်နေယင် ကြာလှတယ်၊ အခုပဲ ရောက်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ လှိမ့်၍ကန်သည်။ အမ္မဋ္ဌအဖို့ တုတ်တုတ် မျှ မလှုပ်ဝံ့။ ရှိခိုးကိုပင် မဖျက်ဝံ့။

ထို့နောက် ပေါက္ခရသာတိဆရာကြီးသည် အမ္မဋ္ဌတို့လူအုပ်ကို ထားခဲ့ကာ ရထားများကိုချက်ချင်းစီစဉ်၍ တပည့်အသိုက်အဝန်းနှင့် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ချက်ချင်းသွားသည်။ ထိုအချိန်သည် ညဉ့်ဦးပိုင်းသို့ ရောက်ပေပြီ။ ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ အရိအသေ ပြောဆိုပြီးလျှင် “တပည့်အမ္မဋ္ဌ၏ မလိမ္မာသောအဖြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရားရှင်က “အမ္မဋ္ဌသည် ချမ်းသာစေသတည်း” ဟု အပြစ်လွှတ် ဆုပေးတော်မူသည်။

ပေါက္ခရသာတိ ဆရာကြီးအဖို့ ဗုဒ္ဓကို ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ရသော အခါ ၃၂-ပါးသောလက္ခဏာကြီးတို့အား ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရသည့်ပြင် သတင်းထက် ကိုယ်တွေ့က ပို၍နေသောကြောင့် ပီတိတစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ရသည်။

ရူပ ကာယတော်မျှသာ မဟုတ်၊ ယခင်က တဆင့်စကားကိုဝိုးတဝါးမျှသာ ကြားရဘူးသော ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ကြားနားလိုသဖြင့် လျှောက်ထားတောင်းပန်သောအခါ ဘုရားရှင်ကဗြာဟ္မဏကြီးတို့ကျင့်သုံးသော သီလထက် များစွာ သာလွန်သော အရိယာ သီလတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့ နံနက်အတွက် ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃာအားလုံးအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရန် ပင့်ဖိတ်ပြီးနောက် “ယနေ့မှစ၍ တပည့်တော်နှင့် သားမယား တပည့်တပန်း အားလုံးအား ဥပသကာအရင်း၊ ဒကာအရင်းအဖြစ် မှတ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

[၁]

ဆောင်းလွန်၍ နွေးဦး အအေးဓာတ်ကလေး ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆိပ်ကမ်းသာသည် သာဝတ္ထိနေပြည်တော်အစ ဌက္ကဋ္ဌ၊ ဣစ္ဆာလင်္ဂနစသော ထိုထိုမြို့ရွာများမှ စည်းစိမ်ရှင်တို့ဖြင့် စည်ကားလာစမြဲဖြစ်၏။ အကြောင်း ကား - ဗာရာဏသီ၏ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သည် စည်ကားမှုဖြင့် ကျော်ကြားသကဲ့သို့ သာဝတ္ထိနယ်ပယ်မှ အစီရဝတီမြစ်၏ ဆိပ်ကမ်းသာရွာ ရေချိုးဆိပ်သည် လည်း သာယာမှုဖြင့် ကျော်ကြားသည်။

မဇ္ဈိမ၏ ထင်ရှားသော မြစ်ကြီးငါးသွယ်တွင် အပါအဝင် အစီရဝတီ မြစ်တလျှောက်၌ မြို့ရွာတို့၏ သဘာဝ ဆိပ်ကမ်းပေါင်း များစွာရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ရေချိုးဆိပ်၏ပြေပြစ်မှု၊ ရှုမျှော်ခင်းများ ကောင်းမွန်မှု၊ ပြန့်ပြူးသော ဆိပ်ကမ်းတလျှောက်တွင် နေရာထိုင်ခင်းသာယာမှုစသော စည်းစိမ် ခံလိုသူတို့အတွက်လုံးမွေ့လျော်ရှင်ပျော်ဖွယ်ပြည့်စုံမှုတို့မှာကား - ဆိပ်ကမ်း သာသည် ထိပ်ဆုံးမှဖြစ်၏။ ယင်းသို့ သာယာလာသော ဆိပ်ကမ်းကြောင့် ပင်လျှင် 'ဆိပ်ကမ်းသာ' ဟူသော အနုတ္တအမည် ရရှိထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဆိပ်ကမ်းသာသည် ဆယ့်နှစ်လ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးလုံး သာယာ နေသည်တော့ မဟုတ်။ မိုးရာသီဆိုလျှင် ဝန်းကျင် တောရိပ်တောင်စွယ်တို့ အလယ်၌ မိုးများသောအပိုင်းတွင် ကျရောက်လျက်ရှိသောကြောင့် မပြတ် လိုလို ရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးအောက်တွင် ပြားဝပ်၍နေရသည်။ ဆောင်း ဆိုလျှင်လည်း အစီရဝတီနှင့်တောတောင်တို့မှပို့ဆောင်လာသော မိုးလောက် ပြင်းထန် ဆီးကျံကျံအောက်ဝယ် တဆောင်လုံး ငြိမ်သက်၍နေရသည်။

နေဦးအစ တပေါင်းလဘက်သို့ ခြေတဘက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ဝ. ပြိုင်နက်မူကား - ဆိပ်ကမ်းသာသည် တန်ဆာဆင်အပ်သော တောသု အပျိုမကလေး၏ မျက်နှာအသွင်ဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ထလာမြဲဖြစ်သည်။

မိုးကြောင့် ရွံ့နွံအမှိုက်သရိုက်တို့ဖြင့် ညစ်ဆောင်သန်းနေခဲ့သော ဆိပ်ကမ်းတလျှောက်ကို ဆောင်းလေဖြင့် တိုက်ခတ် ထုတ်ပယ်ပစ်ထားသောကြောင့် ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်တလျှောက်သည် ပုလဲဥကလေးများကို ကြဲဖြန့်ခင်းစံထားသည့်အလား နင်းရက်စရာမရှိအောင် ဖွေးဖွေးနုလျက်ရှိသည်။ လိုအပ်သလောက်သာ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြေလေညင်းကြောင့် လှိုင်းကြက်သီးကလေးများသည် ပုလဲငွေသောင်ကို ဇာနားသတ်ထားဘိသို့ တနေ့လုံးတည်ရှိသည်။ မိုး၏ အထောက်အပံ့ကြောင့် ကြွရွစိုပြေခဲ့ရသော သစ်ပင်ပန်းပင်မျိုးစုံတို့မှာ ဆီးနှင်း၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် အသက်ဓာတ် တင်းပြတ်လုမတတ်ဖြစ်၍ ကျုံ့၍ခံခဲ့ကြရရာမှ သာယာသော နေဦးရာသီတွင် ရိုးတံပွင့်ရွက်တို့ စည်စည်ပင်ပင်ဖြင့် လှပလာကြပြန်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသာ အလှမယ်သည် နေဦးရာသီရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အရပ်လေးမျက်နှာမှ စည်းစိမ်ခံလိုသူ အပေါင်းကို လက်ယပ်ခေါ်စမြဲဖြစ်သည်။ ခေါ်သည့်အလျောက်လည်းရောက်လာကြစမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် လူတိုင်းအဖို့တော့မဟုတ်၊ အချိန်နှင့် အသပြာကို ဖြုန်းနိုင်သော နေရှင်၊ ရာထူးရှင်တို့အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းသာ တည်းခိုရိပ်သာများတွင် တဦးဝင်တဦးထွက်နှင့် နေရာသီတခုလုံး စည်ကားမြဲဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အများစုနေရာ တည်းခိုရိပ်သာများတွင် စည်ကားခြင်းမှာ အလယ်အလတ်တန်းစား စည်းစိမ်ရှင်တို့အတွက်သာဖြစ်၍ အထက်တန်းစား စည်စိမ်ရှင်၊ ရာထူးရှင်တို့ အတွက် ဆိပ်ကမ်းသာတွင် သီးသန့်ရပ်ကွက် သီးသန့်နေရာများ ရှိပေသေး၏။

ဆိပ်ကမ်းသာ ပင်မမြစ်ဆိပ်၏တဘက်တချက် မလှမ်းမကမ်းရှိ သင့်လျော်ရာ နေရာကောင်းမွန်သမျှတွင် နေရှင် ရာထူးရှင်များက နေရာသီ ဘုရင့်စံနန်းတော်များကဲ့သို့ ဇိမ်ခံ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်၍ တသီးတခြား စည်းစိမ်ခံကြသည်။

ယင်း အဆောက်အအုံများအနက် ဥက္ကဋ္ဌမြို့စားပေါက်ကွရသာတိဆရာကြီး၏အဆောက်အအုံ၊ ဣစ္ဆာလင်္ဂနုမြို့စား တာရုက္ခဆရာကြီး၏အဆောက်အအုံ၊ ဩပါသာဒမြို့စား စင်္ကီဆရာကြီး၏တည်းခိုရိပ်သာ၊ တုဒီမြို့စား တောဒေယျဆရာကြီး၏ဇိမ်ခံအိမ်နှင့် ဇာနုသောဏီဆရာကြီးဟို့၏ အဆောက်အအုံတို့မှာ

ထင်ရှား၏။ အထင်ရှားဆုံး အဆောက်အအုံသည်ကား - ဘုရင့်မင်းတဲ အဆောက်အအုံကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရင့်မင်းတဲအဆောက်အအုံမှာ ကောသလဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် အသုံးပြုလိုသည့်အခါ အသုံးပြုရန်ဖြစ်၍ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးများ၊ အထက်တန်း အစိုးရအရာရှိကြီးများ လိုအပ်သလို အသုံးပြုကြရန်ဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းသာသည် ရိုးရိုးပုံမှန် စည်ကားရာက အစိုးရကိစ္စ၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာကြီးအသိုက်အဝန်းတို့ ရောက်လာလျှင် ပို၍ စည်ကားလေ့ရှိသည်။ အကြောင်းကား - ဂုဏ်ရှိသူတို့နောက်တွင် ဂုဏ်လိုသူတို့ ပါရှိမြဲကြောင့် တကြောင်း၊ ရာထူးရှင် မျက်နှာကြီးတို့ ရောက်လာလျှင် အဖြေ အဖျော် ပွဲလမ်းသဘင်တို့ ပါရှိခြင်း၊ ခရီးလမ်းပန်း ပို၍လွယ်ကူခြင်း၊ အစောင့်အရှောက်တို့ပြည့်စုံသဖြင့် လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်အေးသက်အေးရှိရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုတလောနေရာသီများတွင် ဆိပ်ကမ်းသာသည်အထူးစည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။ ယမန်နှစ်က ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့်မလ္လိကာတို့အဖွဲ့ အပန်းဖြေ ရောက်လာကြရာ ဆိပ်ကမ်းသာတခုလုံး စစ်ဗိုလ်စစ်မှူးစစ်သည်တော်တို့ဖြင့် ခြိမ်းခြိမ်းသဲစည်ကားခဲ့သည်။ ယခုနှစ်တွင်မူ ဟမျိုးစည်ကား၏။ အကြောင်း မှာ - ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ဝင် ပညာရှိ ပြာဟ္မဏကြီး ငါးဦး၊ သို့မဟုတ် သာဝတ္ထိနိုင်ငံတော်၏ တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ငါးဦး၊ သို့မဟုတ် သာဝတ္ထိ အပါအဝင် ဖော်ပြပါ မြို့ကြီးငါးမြို့မှ အာဏာပိုင်မြို့တော်ဝန်ကြီး ငါးဦးစလုံး ဆိပ်ကမ်းသာသို့ ရောက်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးတို့သည် ဆိပ်ကမ်းသာတွင် အပန်းဖြေ နားနေယင်းဖြင့် ကျမ်းဂန်အချက်အလက်များ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခြင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ များ ညှိနှိုင်းခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်နိုင်ရန် အခွင့်သာသောနှစ်များတွင် ဘုရင်တစ်စဉ်ပေး၍ မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့်လည်း တွေ့ဆုံတတ်ကြသည်။

သာမ၊ ယဇ္ဇ၊ ဣသျှ၊ အာတဗ္ဗနတည်းဟူသော ပြာဟ္မဏတို့၏ ပိဋကတ် ဗေဒင်ကျမ်းလေးပုံအနက် အာတဗ္ဗနကို ချန်ထား၍ ကျန်ပုံသုံးကိုဤဆရာ ကြီးများသည် တဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သူများ ဖြစ်၍ တေဝိဇ္ဇာ - ဝိဇ္ဇာသုံးပါး ပါရဂူဆရာကြီးများဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

ပြာဟ္မဏဘာသာ ထွန်းကားရာ၊ သို့မဟုတ် ပြာဟ္မဏဆရာကြီးတို့ ကြီးစိုးရာ မဇ္ဈိမတိုက်တွင် ယင်းသို့ တဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သူ ဝေဒမပါရဂူ

ဆရာကြီးတို့ ပေါ်များလှပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤဆရာကြီးများသည်ကား -
ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ၊ ဘုရင့်အသိအမှတ်ပြု ထိပ်တန်းဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြ
သည်။

ဘုရင့်အသိအမှတ်ပြု တေဝိဇ္ဇာ ပညာရှိကြီးများ၊ တေဝိဇ္ဇာ အဖွဲ့၊
'တေဝိဇ္ဇာ'ဟူသော ဂေါဟာရသည် ယခင်ကပင်ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ
ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ကျယ်လောင်လာအောင်လည်း ယခုကဲ့သို့
အစည်းအဝေးပွဲများပြုလုပ်ခြင်း၊ လူထုကြားတွင် ဟစ်ကြွေး ပြောဆိုခြင်း
တို့ဖြင့် ထင်ရှားအောင်ပြုလုပ်လာကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား - ယခု
အခါ ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းလာရာ၌ အနှစ်သာရ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ချင်း
ပင် မတူသော်လည်း တေဝိဇ္ဇာ၊ သို့မဟုတ် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးဟူသောဂေါဟာရ
တရပ် ထွန်းကားလာသည်ကို တွေ့ကြုံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ သတင်းကို ကြားသိရသည့် အခါတိုင်း ဘုရားရှင်၏
ဂုဏ်တော်ကိုးပါးသတင်းကိုလည်း ပူးတွဲကြားသိရသည်။ ယင်း ဂုဏ်တော်
ကိုးပါးအနက် တတိယမြောက်ဂုဏ်တော်မှာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ စရဏ ၁၅ ပါး
နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏
ဂုဏ်ထူးသုံးရပ် တေဝိဇ္ဇာကို သိမ်ငယ်၍မသွား၊ အလွမ်းမိုးမခံရလေအောင်
သတိပြု ကြိုးပမ်းနေကြရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ယခုနှစ်ဆိပ်ကမ်းသာတွင် တေဝိဇ္ဇာပြာဟွဏဆရာကြီးတို့၏
အစည်းအဝေးကား ယင်းရည်မှန်းချက် ရှင်သန် ထမြောက်ရေးပင် ဖြစ်
ပေ၏။ သဘောတရားအားဖြင့် ထိပ်တန်းပညာရှင်ကြီးများ၊ အုပ်ချုပ်ရေး
အားဖြင့် ဘုရင်မူလဲလျှင် ထိပ်တန်း အာဏာပိုင်ကြီးများ စုဝေးရာဖြစ်
သောကြောင့် ယခုနှစ်ဆိပ်ကမ်းသာသည် သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့်စည်ကားသည်။
ပညာရှင်ပေါင်းစုံတို့ ထောက်လာကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲများ၊ မီးပူဇော်ပွဲများ
ကျင်းပကြ၏။ ညင်သာစွာ သီဆိုတီးမှုတ်ကြသော အချို့အဖွဲ့များ၏ ဓမ္မ
တေးသံများ၊ စောင်းသံများမှအပ ပွဲလမ်းသဘင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟူ၍
မရှိ။ ဤနည်းဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသာသည် ယခုနှစ်အဖို့ တမျိုး ချမ်းမြေ့ဖွယ်
ကောင်းသည်။

ဆိပ်ကမ်းသာ လူထုက ဆူဆူညံညံမလုပ်ကြသည့် အခြား အကြောင်း
တရပ်လည်း ရှိပေသေး၏။ ယင်းသည်ကား - ဆိပ်ကမ်းသာနှင့် မနီးမဝေးရှိ
သရက်တောအုပ်တွင် မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် ဆိပ်ကမ်းသာ၏ အရသာကို ခံလိုကြ

ရောထင့်၊ ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်အများ လာရောက် သိကင်းလုံးနေကြသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၂]

ယနေ့အချိန်၌ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရောက်ဖို့ရန် ညွှန်ပြသူ ဆရာအမျိုးမျိုး၊ ဂိုဏ်းအသီးသီး၊ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ် ရှိနေသကဲ့သို့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီးတို့၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ပြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်ဖို့ရန်အတွက်လည်း ဆရာ အသီးသီး၊ ဂိုဏ်းအသွယ်သွယ်၊ လမ်းညွှန်မှု မျိုးစုံ ရှိနေခဲ့ကြ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကောသလဘုရင်လက်အောက်တွင်အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအတွင်း၌ တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများဟု တစိတ်တည်း၊ တသဘောတည်း၊ ညီညွတ်သယောင် ရှိနေကြသော်လည်း သဘောတရားရေး အားဖြင့်မူ သူ့လမ်းစဉ်မှ မှန်သည်၊ ငါ့လမ်းစဉ်မှ မှန်သည်ဟု ထိုဆရာကြီးများသည် ပင်လျှင် တသီးတခြားစီ တည်ရှိကြသော ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်နေကြပေသည်။

ခေါင်းဆောင်များကဲ့သောအခါ နောက်လိုက်တပည့်များကဲ့၏။ ပြာဟ္မဏ ဘာသာသည် မဇ္ဈိမ၏ အဓိကဘာသာဖြစ်လေရာ ဆရာကြီးတို့၏ဩဝါဒကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား အများစုအဖို့ စိတ်ဝမ်းကွဲသယောင် ဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းဆရာကြီးတို့၏တရားညီညွတ်ရေး၊ စိတ်ဝမ်းညီညွတ်ရေး ရနိုင်အောင် ယခုကဲ့သို့ စည်းဝေးဆွေးနွေးပွဲကြီးများကို အုပ်ချုပ်ရေးအမြင်ဖြင့် ဘုရင်က စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်တွင်ဘုရင့်မင်းတဲရိပ်သာ၌ ဆရာကြီးတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲကြီးများ ရှိသကဲ့သို့ ထိုထို နေရာများစွာတွင်လည်း ဆိပ်ကမ်းသာ၏အရသာကို ခံစားယင်း အောက်ခြေဆွေးနွေးပွဲ များစွာ ရှိနေခဲ့သည်။

ဆရာကြီးတို့၏တာဝန်မှအားလပ်ချိန်ညနေရီဆည်းဆာရိပ်ဝယ်ဆိပ်ကမ်းသာ၏ ဖြူလှူလှူသဲသောင် ရေစပ်တွင် အညောင်းပြေ လမ်းအတူလျှောက်ယင်း ပြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်နိုင်ရန် သူ့ဆရာ၏ လမ်းစဉ်က မှန်သည်၊ ငါ့ဆရာ၏တရားက မှန်သည်ဟု နှစ်ယောက်တည်း အကျိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသူများကား - ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇလုလင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဝါသေဠသည် နာမည်ကျော် ပေါက်ကွဲရသောတိဆရာကြီး၏ တပည့်ဖြစ်၍ ဘာရဒွါဇကား တာရုက္ခဆရာကြီး၏ တပည့်ဖြစ်၏။

ထိပ်တန်းပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကျမ်းဂန်မျိုးစုံတို့မှ အချက်အလက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် တင်ပြဆွေးနွေးကြသည်မှာ သူမနိုင် ကိုယ်မနိုင်၊

သူလည်းဝန်မခံနိုင်၊ ကိုယ်လည်းဝန်မခံနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် စိတ်ဝင်စားလိုက်ကြသည်မှာ ဆိပ်ကမ်းသာ မြစ်ဆိပ်အလွန် သရက်အုပ် ရေဆိပ်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်ကြ။ ထိုအခါ ဝါသေဠုလုလင်က သရက်အုပ်ဆီသို့ တချက်မျှ ဖြတ်ကနဲ မော်ကြည့်ပြီး စကားတရပ် စတင် ဆိုလာသည်။

“မိတ်ဆွေခွဲ ကျွန်တော်ခွဲတော့ ငြင်းလို့ ဆွေးနွေးလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ ငြင်းလို့ ဆုံးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုံပွဲကို ရပ်ပြီး ဂေါတမဗုဒ္ဓဆီ သွားရောက် ဆွေးနွေး ကြည့်ကြဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ဆရာကြီးတဆူဆိုတော့ ရည်မှန်းချက်ချင်း မတူလို့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်နဲ့ဦးတော့ အသိအမြင် တစုံတရာ ရလာဖို့ ရှိတယ်။ ညဦးပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲဆိုတော့ ပျော်စရာလဲ ကောင်းမယ်”

“မိတ်ဆွေခွဲ စိတ်ကူးမဆိုးပါဘူး။ နို့ပေမယ့်ဂေါတမဗုဒ္ဓဆီသွားတာကို ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးတွေ သိသွားယင် နှစ်သက်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့မနှင်သက်ရမှာလဲ မိတ်ဆွေ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်ရော၊ သူ့တပည့်ရဟန်းတွေရောဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာဝင်တွေနဲ့ မကြာခဏ ဆွေးနွေး ဆက်ဆံနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် တောင် ဂေါတမဗုဒ္ဓထံကို အသွားရ အဝင်ရ ခက်နေလို့သာ၊ မခက်ယင် သွားကြတာ ကြီးပြီ”

“မိတ်ဆွေပြောတာ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်။ သောဏဒဏ္ဍ ဆရာကြီးတောင် ဂေါတမဗုဒ္ဓထံ ရောက်ပြီးပြီ ဆိုပဲ”

“ရောက်ပြီးရုံဘယ်ကမလဲ မိတ်ဆွေ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကိုတောင် တိတ် တိတ်ပုန်း ကိုးကွယ်နေပါပြီ”

မှန်လှပေ၏။ သောဏဒဏ္ဍဆရာကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် တကြိမ်တွေ့ရုံမျှ ဖြင့် တရားနာရသောအခါ ဒဏာရင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာ တပါး ကိုးကွယ်သည်ကို လူအများသိသွားလျှင် အုပ်ချုပ်ရေးလည်း ခက်၊ အကဲရဲလည်းခံရမည်ကြောင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ကိုးကွယ်သည့် အဆင့်တွင်ပင် ရှိပေသေးသည်။ သောဏဒဏ္ဍသည်လည်း တေဝိဇ္ဇာ ဆရာကြီးများကဲ့သို့ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ဝင် မဟုတ်စေကာမူ သာဝတ္ထိ၏ ကျော်ကြားသော စည်းစိမ်ရှင်၊ ဂုဏ်ထူးရှင် ဂိုဏ်းဆရာကြီးတဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဟွာပြည်အကြောင်းကိုရော ဂေါတမဗုဒ္ဓ လက်ခံပြီး ဆွေးနွေးပါမသား”

“သိပ်ပြီးဆွေးနွေးတာပေါ့ မိတ်ဆွေ၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဟွာဝါဒကို သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ ကြည့်ပါလား။ သူတုရားဖြစ်စကတည်းက အတ္တကိလမထနုယောဂဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဟွာဏဝါဒကို ထိပ်တန်းကထားပြီး တိုက်ဖျက်ခဲ့တာ”

ဒီလိုဆိုလဲ သွားကြမယ်လေ”

ဝါသေဠစကား မှန်လှပေသည်။ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏ သစ္စာဓမ္မမဂ္ဂင်လမ်းစဉ်ကို ကြံဖြန့်ရန် ပထမဦးစွာ စိတ်ကူးလိုက်စဉ်ကပင် အကြီးဆုံးသော အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးမှာ ပြဟွာဏဝါဒဖြစ်ကြောင်းသိမြင်တော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အခြေခံမူဝါဒဖြစ်သော ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို စတင်ဟောလိုက်စဉ်ကပင်လျှင် အတ္တကိလမထနုယောဂ - မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ကျင့်ခြင်း တည်းဟူသော ပြဟွာဏဝါဒကို သစ္စာလမ်းစဉ်၏ အကြီးဆုံး ရန်သူအဖြစ် ထိပ်ဆုံးတင်၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ပြဟွာဏ ဝါဒသည် သစ္စာဝါဒ၏ သာမန်ရန်သူမျှ မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေ ယောင်ယောင်နှင့် ပူး၍ သတ်သော ကြောက်ဖွယ်ရန်သူ ဖြစ်သည်။ အတုင်းရန်သူ ဖြစ်သည်။ လူသာမန်တို့ သိနိုင်မြင်နိုင်ရန် ခက်သောရန်သူဖြစ်သည်။ လူမြိန်းကြိုက် တရားတို့ဖြင့် လွှမ်းထုံသားအပ်သော ရန်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့လူလိုလိုနှင့် ကိုယ့်ဘက်သို့ ဆွဲနိုင်စွမ်းသော ရန်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြဟွာဏဝါဒကို ထိပ်တန်းမှတင်၍ တိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ရှည်မှန်း၍ သရက်အုပ်သို့သာခဲ့ကြရာ၌ သရက်အုပ်အတုင်းသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မမြင်ရသော အရှိန်အဟုန် တခုက သူတို့နှစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးကို ချမ်းမြေ့စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သကဲ့သို့ သောင်စပ်တိုင် လမ်းလျှောက်စဉ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိခဲ့သော ကိုယ်ဟန်မှာ ကျုံ့ရုန့်၍သွားကာ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများရှိနိုင်သော တောအုပ်အလယ် ဆီသို့ တိုးလျှိုး၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇတို့ သည်လည်း ဖွင့်ဟ၍ပင် ဝန်မခံစေကာမူ သူတို့ဆရာကြီးများကဲ့သို့ပင် အတုင်းသဘော အားဖြင့်မူ ဘုရားရှင် အပေါ်၌ လေးစားရိုသွတ်မှု ရှိမှန်းမသိ ရှိနေပြီးသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အကြောင်းမူကား - သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ် စသော မဇ္ဈိမမြေဘက်

ပိုင်း တစ်ခု၌ ဘုရားရှင်နှင့် သူတို့ပြာဟွံကများသည် မတဲအတူနေ ဆိုသကဲ့သို့ ပင် ဒွေးရောယှက်တင် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ၌ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုင်ရာ မွေးသော သတင်းများသည် သူတို့ထံသို့ မပြတ်ရိုက်ခတ် တိုးဝင်လျက် ရှိနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အသိအမြင်ရှိသော သူတို့ မည်သည် မိမိတို့နှင့် ဝါဒမတူ၊ အဆင်မတူသော အတ္တစွဲကြောင့် အတည် အလင်း သဘောမကျနိုင်သည်ဖြစ်စေ အတွင်းသဘောကမူကား လေး စားမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာငါးရာ ခန့်တို့သည် မိမိတို့နှင့်အတူ အစီရဝတီ၏ ဆိပ်ကမ်းသာ ချမ်းမြေ့ရိပ်မြုံကိုခိုလှုံယင်း ဤသရက်အုပ်အတွင်း၌ သီတင်း သုံးနေကြသည်ကို မုချဆတ်ဆတ် သိပြီး ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခု သရက်အုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ၌ ရဟန်းများ တပါးမျှ မရှိသယောင် သို့သိပ် ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ အတန်ကြီးသတိပြု၍ ကြည့် မိမ့် သရက်တပင်၏ခြေရင်းဝယ် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် ရှိသော ရဟန်းတပါးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဘုရားရှင် ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ် မေးမြန်းသောအခါ ရဟန်းတော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သရက်ပင်ကြီးတပင် ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

ညောင်ပင်ထီးဝန်းပမာ အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိသော သရက်ပင်ကြီးအောက် ရှိ ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်ဝယ် ခင်းဘားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်ကို တွေ့ကြရသောအခါ ဝါသေဠက ရှေ့ဆောင်၍ ချဉ်းကပ် သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာ၊ မိဘ စသည့် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့သို့ ရောက် သောအခါ ရှိခိုးခြင်း၊ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်း ကိုင်း၍ အရိုအသေပြုခြင်း၊ ပြေးဟွံကတို့၏ ထုံးစံ လေးစားအပ်သူချင်း တွေ့လျှင် ရင်ဘတ်ဝယ် လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း စသည့် အပြုအမူမျိုး လုံးဝ မပြုပဲ ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇတို့က ဘုရားရှင်၏ မနိုးမဝေး နေရာတွင် ခန့်ညားစွာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇတို့သည် ပေါက်ရသတိ ဆရာကြီးတို့၏ တပည့် များဟု ဆိုစေကာမူ ဆရာကြီးတို့မှ လွဲလျှင် လေးစားအပ်သော ပညာရှင် တပည့်ကြီးများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ပညာ ဟူသည် သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားလျှင် မာန၊ ဣဿာ စသော စိတ်ဝေဒနာဆိုးများ၏ ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်သင့်ပါလျက် သတိမရှိသူများအဖို့မှာ မာန်တုံး မာန်ခဲကြီးပမာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

နာမည်ကျော် ဂိုဏ်းဆရာကြီး တဦးနှင့် အလိုက်သင့် ကြုံကြိုက်သော
 ကြောင့် အပျင်းပြေသဘော၊ အခွင့်သာခွဲပါလျှင် မိမိတို့ပညာတံခွန်ကိုထူ၍
 ပြရန်သဘောဖြင့် ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာကြရာ၌ ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇ
 တို့က ပညာရှိချင်း တန်းတူရည်တူသာ ဆက်ဆံလိုသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရား
 ရှင်က သူတို့အပြုအမူကြောင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာကိုမပြပဲ သူတို့ကို ကြိုဆို
 သော အမူအရာ၊ ငြိမ်သက်ကြည်ရှင်သော မျက်နှာကိုယ်ဟန်ဖြင့်ပင် ထိုင်
 နေတော်မူသည်။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်က ဆိပ်ကမ်းသာတွင် မိမိ
 ဖြန့်ကြက်၍ ထားအပ်သော ဓမ္မကုန်ရက်၊ မေတ္တာကုန်ရက် အတွင်းသို့
 ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒွါဇတို့သည် အလိုအလျောက် အလိုက်သင့် ခုန်ဝင်လာ
 ကြသော ငါးနှစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်၍ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဝါသေဠတို့
 ရှေ့တွင် မြူမာန ကန့်လန့်ကာ ပိတ်ဆီးလျက် ရှိသော်လည်း ယင်းကန့်လန့်
 ကာ နောက်တွင် ရှင်သန်လျက်ရှိသော သစ္စာမီးရှူးကို မြင်တော် မူသော
 ကြောင့် ဖြစ်၏။ ဝါသေဠက စတင်၍ စကား ပြောသည်။

“အရှင်ဂေါတမ။ ။ကျွန်ုပ်သည် ဆိပ်ကမ်းသာသို့ ရောက်လျက်ရှိကြ
 သော ဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများ အနက် ပေါက္ခရသာတိ ဆရာကြီး၏ တပည့်
 ဝါသေဠဖြစ်၍၊ သူကတော့ တာရုက္ခဆရာကြီး၏တပည့် ဘာရဒွါဇ ဖြစ်
 ပါသည်”ဟု မိတ်ဆက်သည်။

“သိပါ၏ ဝါသေဠ”

“ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဂေါတမနှင့် ဆွေးနွေးလို၍ လာရောက်ကြပါ
 သည်။ မြို့ကြီး တမြို့သို့ ဝင်ရောက်နိုင်သော လမ်းပေါက်များစွာရှိသကဲ့သို့
 ကျွန်ုပ်တို့ကျမ်းဂန်တွင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်နိုင်သော နည်းလမ်းများစွာ
 ရှိပါသည်”

“သိပါ၏ ဝါသေဠ”

“ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆိပ်ကမ်းသာသောင်ယံတွင်လမ်းလျှောက်
 ယင်းဖြင့် သူ့ဆရာ၏ နည်းလမ်းက ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ အလျင် ရောက်သည်၊
 ငါ့ဆရာ၏နည်းလမ်းကမူ သာ၍ ရောက်လွယ်သည်ဟု ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြ
 သည်မှာ အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဤကိစ္စတွင် အရှင်ဂေါတမ သည်လည်း
 ပညာရှိတဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို အဆုံး အဖြတ် ပေးနိုင်မည်
 လား။ သို့မဟုတ် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်နိုင်သော အခြားနည်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြ
 နိုင်မည်လားဟု ဆွေးနွေးလိုသဖြင့် လာရောက် ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်
 အရှင်ဂေါတမ”

“ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟု သင်ပြောပါသလော ဝါသေဌ”

“ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွားရာအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ပြောပါသည် အရှင်ဂေါတမ”

“ဝါသေဌ။ ။ပညာရှိတို့ မည်သည် ကောင်းကို သတိဖြင့် ပြောရာသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပြောရာသည်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟု သင်ပြောသလော”

“ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကျမ်းဂန်က ဆိုသည့်အတိုင်း ပြောပါသည်”

“ဝါသေဌ။ ။ပညာရှိတို့ မည်သည် ကျမ်းဂန်က ဆိုသည် ဆိုတိုင်း မလိုက်နာကြကုန်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်၍သာ လိုက်နာကြကုန်၏။ ကောင်းပြီ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို အပယားဦး။ ဤဗြဟ္မာကို သင်မြင်ဘူးပါသလော”

“မမြင်ဘူးပါ”

“သင့် ဆရာများကော”

“မမြင်ဘူးကြပါ”

“သင်တို့ ဆရာစဉ်ဆက်တွေရော မြင်ဘူးသည်ဟုကြားဘူးပါသလော”

“မကြားဘူးပါ”

“ဝါသေဌ။ ။သင်တို့ ကျမ်းဂန်မှ ညွှန်ပြသော ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်နည်းလမ်းဟူသည် အမှားများသာ ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်စေနိုင်သော တရားများ မဟုတ်။ ဗြဟ္မာကို မြင်စေနိုင်သော တရားများ မဟုတ်။ ဤအရာ၌ ဥပမာစကား ငါပြောကြားမည်။ သာဝတ္ထိမှ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား ၅၂ ယောက်၏ အကြောင်းကို သင်တို့ ကြားဘူးပါ၏လော”

“မကြားဘူးပါ အရှင်ဂေါတမ”

“မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား ၅၂ ယောက်သည် ဇရပ်တခုတွင် စုဝေးမိကြသည်။ ဤသည်ကို သိသော သေသောက်ကြူး လူရှုပ်တယောက်က ငြက်ရယ်ပြုလိုသဖြင့် ပုဏ္ဏားများထံ သွား၍ ‘သာဝတ္ထိ၏ တနေရာတွင် အလှူကြီးပေးလျက်ရှိသည်။ သင်တို့ကို ငါ ခေါ်ဆောင်သွားမည်။ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ’ ဟု သူ့ပုဆိုးစနောက်မြီးကို ပုဏ္ဏားတဦးအားဆွဲစေသည်။ ထိုပုဏ္ဏား၏ နောက်မြီးကို အခြား ပုဏ္ဏားများအား အဆင့်ဆင့် ဆွဲစေ၍ ခေါ်ဆောင်သည်။ ချုံကြီးတခုသို့ ရောက်သောအခါ သေသောက်ကြူးသည် ပုဏ္ဏားများအားလှည့်ပတ်၍ခေါ်ပြီးလျှင် မိမိပုဆိုးစ ဆွဲသူကို နောက်ဆုံးပုဏ္ဏား၏

ပူဆိုးစကိုဆွဲစေ၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားများသည် တယောက်ခါးပုံစကို တယောက်ဆွဲယင်း ပတ်ချာလည်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။

“ဤအတူပင် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားများပမာ သင်တို့သည်လည်း ကျင်းဝန်အစဉ်အလာတည်းဟူသော တယောက်ခါးပုံစကို တယောက်ဆွဲ၍ လိုရင်းမရောက်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြချေသည်”

မိမိတို့ဝါဒကိုနှိမ်၍ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ ဟာသကြောင့် အခြေခံကောင်းသော ဝါသေဋ္ဌနှင့်ဘာရဒွါဇတို့အဖို့ စိတ်မဆိုးနိုင်ပဲ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နားထောင်ကြသည်။

“သို့ဆိုလျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်စေနိုင်သောအရှင်ဂေါတမ၏ တရားကို ကြားနာလိုပါသည်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါနှင့်ငါ့တပည့်သာဝကတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်ရန် ကျင့်ကြံကြသည် မဟုတ်သော်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်စေနိုင်သောနည်းလမ်းကိုသိသည်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ထက်သာလွန်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်သောတရားကိုလည်း သိသည်။ ထိုတရားများကို သင်တို့အား ယခု ဟောကြားမည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်အပ်သော သတိတရားဖြင့် ကောင်းစွာနာယူကြကုန်လော့”

ဤနေရာတွင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတည်းဟူသော သိက္ခာ သုံးပါးလမ်းစဉ်အတိုင်း ရှေးဦးစွာ ကျင့်ဆောင်အပ်သော အရိယာတို့၏ သံသကို အကျယ်တဝင့် ဆစ်ပိုင်း၍ ဟောတော်မူသည်။ သီလတရားဟောကြားအပြီးတွင် ပညာမာန်အခုအခံကြောင့် ကိုယ်ဟန်တင်းတင်းနှင့် ဘုရားရှင်အလားတူပင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက်ရှိရာမှ ဒူးကွေး၍ ကိုယ်ဟန်ယိုလာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သီလတရား ပြီးဆုံးသောအခါ သမာဓိစခန်းမှ စျာန် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဗြဟ္မာ့ဘုံမျိုးစုံနှင့် ထိပ်ဆုံးဗြဟ္မာ့ဘုံအထိ အလိုရှိလျှင် ရောက်နိုင်ရနိုင်သော သမာဓိကျင့်စဉ်တရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။ ဤနေရာတွင်မူ ပညာရှိကလေးနှစ်ဦးတို့သည် ဘုရားရှင်သို့ လက်အုပ်ချီလာကြပြီဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ပညာစခန်းသို့ကူး၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားဒေသနာဖြင့် နိဗ္ဗာန်တရားကို ဖွင့်ပြတော်မူလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်၏ခြေတော်အစုံကို နှစ်ယောက်စလုံးပင် အထပ်ထပ် ဆုပ်ကိုင် ဦးတိုက်ကြသည်။

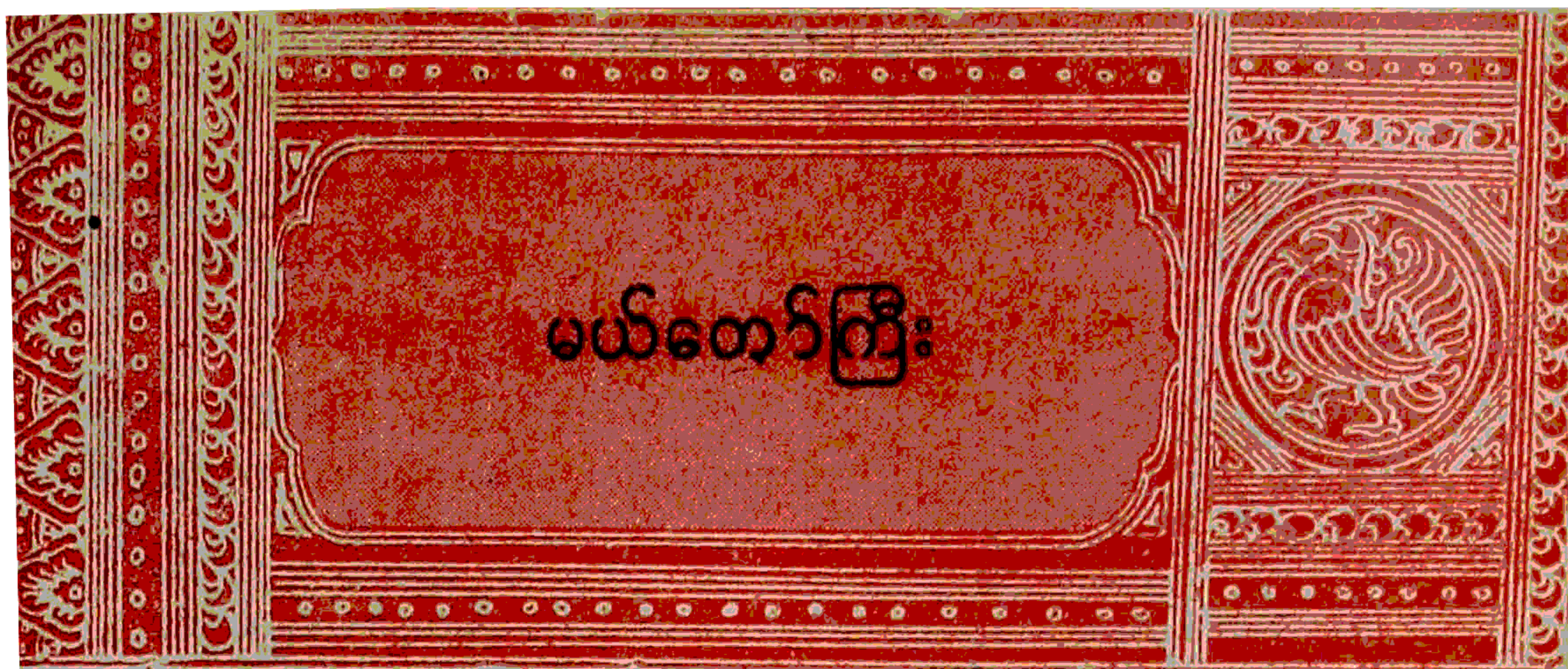
“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်တို့သည် မောဟဖုံးလွှမ်း၍ မာန
တံခွန်ထူကာ အရှင်မြတ်အား မထိမဲ့မြင်ပြုခဲ့မိသည်ကို သည်းခံတော်မူပါ။
အရှင်မြတ်၏တရားသည် ဗြဟ္မာ့ဘုံမျှကိုသာ အထင်ကြီးခဲ့သော တပည့်တော်
တို့အား မိုက်မှောင်ကိုခွင်း၍ အလင်းသို့ ပို့ဆောင်အပ်သော တရား ဖြစ်ပါ
သည်။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်တို့သည် ယခုအချိန်၌ ဆရာဝတ္ထုရားကိုဆောင်
ရွက်ရန် တဝန်မကင်းသူများဖြစ်၍ သွားချိန်တန်ပါပြီ။ အရှင်မြတ်၏ တရား
ကို နောက်တကြိမ် လာရောက် နာယူပါဦးမည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား။”

ဘုရားရှင်က “သင်တို့ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စကို သင်တို့ သိပေပြီ” ဟု
ခွင့်ပြုစကားမိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်ယံပါးမှ ရှိခိုးယင်း နောက်
ဆုတ်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အလာတုန်းကကဲ့သို့ ဆွေးနွေး
ငြင်းခုံသံလည်း မရှိ။ တဦးနှင့်တဦး စကားမျှပင် မပြောကြပဲ နာခဲ့ရသော
တရားအာရုံတွင်သာ ကိုယ်စီထုံ၍ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တနေ့ညတွင်ပင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့နှစ်ဦးစလုံးရောက်လာကြ
ပြန်သည်။ အခြေခံရင့်ပြီးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သမာဓိတရားတော်မှ
ပညာစခန်းသို့ ကူးလိုက်သောအခါ ပင်ကိုရှိရင်းစွဲ ဗြဟ္မာ့အာရုံ ကင်းပြတ်
သွားကြပြီ။ ဖြစ်သော်လည်း ပညာစခန်းတွင် နိဗ္ဗာန်၏ သရုပ် သကန်ကို
မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးပဲ ရှိနေသောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးပင် ဆောတလျင်
ရောက်လာကြပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤနေ့တွင်မူ ဘုရားရှင်က နိဗ္ဗာန်၏သရုပ်ကို လက်ဝါးပေါ်တွင် ဆီးဖြူ
သီးတင်သကဲ့သို့သော အဂ္ဂညသုတ်တရားတော်ကိုဟောကြားတော်မူ၏။ ဤ
တရားကြောင့် ထူးခြားချက်ကား နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဆရာများထံသို့
မပြန်ကြတော့ပဲ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ ရဟန်း ပြုလိုက်ကြခြင်းပင်
ဖြစ်ပေ၏။

ဆိတ်ငြိမ်ရိပ်သာသို့

မဇ္ဈိမနိုင်ငံသည် တောတောင်တို့ ထူထပ်များပြားသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရသေ့ ရဟန်းတို့ အဖို့ ဆိတ်ငြိမ်ရိပ်သာအဖြစ် အမှီသဟဲပြုကာ တရား အားထုတ်ဖို့ရန် သင့်လျော်သော တောတောင်ဟူ၍ကား တနေ့တခြား ရှားပါးလာခဲ့သည်။ ကျေးလက်တောရွာတို့ ပေါများသည်လည်းမှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရသေ့ ရဟန်းတို့ အမှီသဟဲပြုနိုင်သော ဒေသဟူ၍ကား တနေ့ တခြား ရှားပါးလာခဲ့သည်။

အကြောင်းကား-ဗုဒ္ဓသာသနာတော် မပေါ်လာမီကပင် ရသေ့ ရဟန်း အလုပ်ဟူသည် မိမိဘာသာအလျောက် အလေ့အထုံထွန်းကားခဲ့သော နိုင်ငံ ဖြစ်လေရာ ရသေ့ ရဟန်းအလုပ်ဟူသည် မည်သည့်ဘာသာကပင် ဖြစ်စေ၊ တောတောင် ဆိတ်ငြိမ်ဒေသသို့သာ အဓိက ရည်ညွှန်း၍ အစာအာဟာရ အတွက်မှလည်း ပေးလှူမည့်သူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ကိုသာ အမှီသဟဲ ပြုခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပေါ်ပေါက် ထွန်းကားလာသော ယနေ့ အချိန်တွင်မူကား မဇ္ဈိမ မြောက်ပိုင်းတစ်ခုတွင် သင်္ကန်းတော်ရောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလုမတတ်ပင် ရှိခဲ့လေရာ ရဟန်းတော်များအတွက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း ကျောင်းတည်းဟူသော အခြေခံလိုအပ်ချက်များမှာ တနေ့တခြား ရှားပါး ခက်ခဲ့၍ လာခဲ့ပေသည်။

ဈာန်အရှင်၊ သမာပတ်အရှင် မဟုတ်သေးသော ရဟန်းတို့အတွက် တောတောင် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ဆိုတိုင်းလည်း သီတင်းသုံးဖို့ရန်မသင့်လျော် သေးပေ။ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်လည်း ဖြစ်၍ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် လက်လှမ်းမီရာ

အရပ်လည်း ဖြင့်ဖို့လိုသေးသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ် ဆိုသမင့်လည်း ဖြောင့်
အေးစွာ တရားအားထုတ်နိုင်ရေး အတွက် တောကျောင်းကလေး အစ၊
ရေမိုး စသည် အဆင်ပြေဖို့ကလည်း လိုပေသေးသည်။

အရှင်မဟာကဿပကြီးတို့လို၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော် အရှင်
ရေဝတတို့လို အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်
ကိုက် အသက်နှင့်ခန္ဓာကို လုံးဝမငဲ့၊ တရားရေးတရတည်းကိုသာ ဦးတည်၍
ခက်ခက်ကြမ်းကြမ်း နေနိုင်စွမ်းသော ရဟန်းမျိုးချည့်လည်း မဖြစ်နိုင်။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် အမြင်အတွေ့အားဖြင့် သင့်တင့် လျော်ကန်လှသော
ဆိတ်ငြိမ်တောအုပ်တခုတွင် မှီတင်း သီတင်းသုံးမိကြ၏။ နေရာထိုင်ခင်း၊
ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ရေမိုး အားလုံး အဆင်ပြေပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဒေသရှိ
တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ လက်မခံနိုင်သောဒေသ ဖြစ်နေပြန်
သည်။ ယင်းရဟန်းတော်များအဖို့ တရား ဖြောင့်အောင် အားမထုတ်နိုင်
တော့သဖြင့် ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးသို့ ပြန်၍ သွားကြရတော့ရာ နေရာ
ရှားပါးလှသော အခက်အခဲကြောင့် ဘုရားရှင်က အဆင်ပြေလှသော
ယင်းနေရာသို့ပင် ပြန်၍လွှတ်ပြီး အဆင်မပြေသောကိစ္စအတွက် အဆင်ပြေ
အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဤတွင် ယနေ့ခေတ်တိုင် သာသနာတော်
တလျှောက်လုံး ကျော်ကြားလှသော ‘မေတ္တသုတ်’ ပေါ်ပေါက်လာရ
သည်။

တောတောင် ဆိတ်ငြိမ်အရပ်တွင် နေ၍ ကြောက်လန့်လျှင် ဖြစ်စေ၊
အခြောက်အလှန့်ခံရလျှင်ဖြစ်စေအားဆေးကြီးတပါးဖြစ်သော ‘ဇေဂ္ဂသုတ်’
ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ နောင်အခါတွင် ရဟန်းတော်များအဖို့ ယင်းသို့
အခက်အခဲမျိုးမျိုး ရှိကြောင်း သိရှိလာကြသော သာသနာချစ် နတ်မင်း
ကြီးများက နတ်ချစ် ပရိတ်များ၊ ပေးလှူသဖြင့် ဘုရားရှင်ကပြန်လည်ဟော
ကြားသော ‘အာဠာနာဠိယသုတ်’လို ပရိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

တောတောင်တခုတွင်နေ၍ အစစအဆင်ပြေပြီဆိုသမင့်လည်း အနှောင့်
အယှက် အန္တရာယ်တပါး ရှိနေတတ်ချေသေးသည်။ ယင်းသည်ကား - မြေ
အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ တောတောင်ထူထပ်၍ ရာသီဥတုပူအိုက်သော မဇ္ဈိမ
နိုင်ငံသည် သဘာဝအားဖြင့်ပင် မြေပေါ်သောနိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြေရိုးရိုးမျှ
မဟုတ်၊ ကြည့်ရုံ ထိရုံမျှဖြင့်ပင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သော မြေဆိုး၊ မြေတန်ခိုး
ရှင်တို့လည်း ပေါ်များလှသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီ တန်ခိုးတော်ရှင်
အရှင်ဥပသေနသည်ပင်လျှင် လိုဏ်ဂူတခုတွင် တရားအားထုတ်ယင်း ယင်း

မြေအန္တရာယ်ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တော၏ မိတ်ဆွေ ရဟန်းတော်တို့အတွက် မြေအန္တရာယ်ကို တားသော ‘ခန္ဓသုတ်’ ပရိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။

ယင်းသို့လျှင် ယခုနှစ် ဝါဆိုတော်ဦး၌ တရုတဝေးတည်း ရဟန်းဖြစ်၍ လာကြသော အရှင်တိဿ အမှူးပြုသည့် ရဟန်းတော် ခြောက်ကျိပ် အဖို့ တရားအလုပ်ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ အားထုတ် နိုင်ရန်အတွက် မည်သည့် တောရွာဒေသ၊ မည်သည့်တောတောင်ကိုအမှီပြုကြရပါမည်နည်း ဟူသော ပြဿနာတရပ် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ရသည်။

ဝါတော်ဦး အချိန်တွင် ရဟန်းဖြစ်၍ လာကြခြင်းမှာ ငြိမ်ဆိမ်သော ဝါတော်ရာသီအတွင်း၌ တရားအားထုတ်နိုင်ရန်ဟုရည်မှန်း ရဟန်းဖြစ်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်တို့အတွက် တနှစ်အတွင်း ဝါတော်ရာသီ ဟူသည် အခြား ရည်မှန်းချက် မည်သို့ ရှိသည်ဆိုစေ နွေရာသီကဲ့သို့ ခရီး သွားလာမှု စသော အာရုံထွေပြားမှု မရှိပဲ တမိုးတယာမ်၊ တကျောင်း တည်းတွင် ကျစ်လျစ်ငြိမ်ဆိမ်စွာ နေထိုင်၍ ရဟန်း၏ အဓိက အလုပ် ဖြစ် သော တရားအားထုတ်ရန် အချိန်အဖြစ် ဘုရားရှင်က ရည်မှန်းချက် ပြု၍ သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ဟု အရှင်တိဿတို့ ယူဆသည်။

သာဝတ္ထိတွင်ပင် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ် စသော သာဝတ္ထိသားတို့၏ စေတနာရိပ်ကို ခိုလှုံကာ မိမိတို့အဖို့ စားရကာမတ္တ၊ သောက်ရကာမတ္တမျှ ဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေသွား၍ မသင့်လျော်ဟု အရှင်တိဿတို့ ယူဆ သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မိမိတို့စရိုက်နှင့် သင့်လျော်ရာ ကျင့်သုံးမှုတရားများကို ကိုယ်စီ တောင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောတောင်တခုခုကို မှီခိုကြဖို့ စီစဉ်လိုက်သော အခါ မိမိတို့မှာ တပါးစုနှစ်ပါးစမျှမက စိတ်တူ ကိုယ်တူ တစု တပေါင်း တည်း ခြောက်ကျိပ်မျှ ရှိနေရုံမက သိရှိဘူးကြသမျှ တောတောင် ဒေသ၊ ကျေးရွာတခုကို စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတိုင်းတွင်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ရဟန်းတော်တို့ ရှိနေပြီးဖြစ်သောကြောင့် နေရာအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်နေ ကြရတော့သည်။

သို့ရာတွင် သာဝတ္ထိတို့လို မြို့ကြီး ပြကြီးများတွင်တော့ မနေလိုကြ။ ကျယ်ပြန့်သော ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်တွင် မိမိတို့အတွက် နေရာတခု တော့ ရှိတန်ကောင်းရာပါ၏ ဟူသော မရေ မရာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်ပင်

သာဝတ္ထိ၏ မြောက်ပိုင်းတစ်ခုရှိ တောတောင်ထူထပ်ရာဘက်သို့ တတောဝင် တရွာထွက်ဖြင့်ပင် စွန့်စားထွက်ခွာလာကြသည်။

ဤတွင် အရှင်တိဿတို့ ရဟန်းစုနှင့် ဘဝ ရေစက် နီးသော မာတိက မယ်တော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြရသည်။

သာဝတ္ထိတောင်ခြေမှ မာတိက ရွာသည် မြို့တော်နှင့်အလှမ်းဝေးသော် လည်း စည်ပင်သာယာသော ရွာကြီး ဖြစ်၏။ မာတိက အမည် ရှိသူက ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်၍ မာတိကရွာဟု ခေါ်သည်။ မာတိက၏ မိခင်ကြီးကို အကြီးအကဲ၏ အမေဖြစ်၍ ‘မယ်တော်ကြီး’ ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

အရှင်တိဿတို့အဖို့ မိမိတို့ ရဟန်းအုပ်စု များပြားသောကြောင့် နံနက် ပိုင်း ဆွမ်းခံချိန်များ၌ တနေရာ၊ တရပ်ကွက်တွင်ပင် တစုတဝေးတည်း မနေပဲ နေရာတစ်ခုကို အချိန်အချက်ပြုကာ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ကံဖြင့် ဆွမ်း ရွာကြရသည်။ ပြည့်စုံသည်လည်း ရှိ၏။ မပြည့်စုံသည်လည်း ရှိ၏။ ဝေဌ စားကြရသည်လည်း ရှိ၏။

ယင်းသို့ တတောဝင် တရွာထွက် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ယင်းဖြင့်ပင် မိမိတို့ အားလုံးအတွက် သင့်လျော်မည်ထင်သော ပုံမှန် နေထားတကျ သီတင်း သုံးရမည့် နေရာကိုလည်း ရှာခဲ့၏။ သို့နှင့် ဝါဆိုရက်ကလည်း နီးကပ်လာ ခဲ့ပြီ။ ဝါဆိုရက်ရောက်မှ သင့်လျော်သောနေရာ မတွေ့ရသေးလျှင် ရတတ် သမျှ နေရာတွင်ပင် ဖြစ်တတ်သလို သီတင်းသုံး ဝါကပ် ကြရတော့မည် ဖြစ်၏။

မာတိက ရွာသို့ရောက်၍ တနေရာတွင် အချိန် အချက်ပြုကာ ကိုယ်စီ ခွဲ၍ ဆွမ်းခံထွက်ကြတော့မည့် ဆဲဆဲတွင်ပင် တနေရာမှ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ပြန် လာသော မယ်တော်ကြီးနှင့် တွေ့သည်။ တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် မယ် တော်ကြီးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော သားများကို ပြန် လည်တွေ့ဆုံရသကဲ့သို့ ရှင်လန်းတက်ကြွသော အမူအရာဖြင့် ဝင်ရောက် ရှိခိုးကာ ငါ့သားတို့။ ။ဆွမ်းခံကြကြမည် ထင်ပါ” ဟု လျှောက်ထား သည်။

“မှန်ပါသည် မယ်တော် ဒါယိကာမကြီး”

“ငါသားတို့ ဘယ်နှစ်ပါး ရှိပါသနည်း”

“ခြောက်ဆယ်ပါ”

“ခြောက်ဆယ်လုံးကိုပင် တပည့်တော်မ ဆွမ်းကပ်ပါမည်။ အိမ်သို့ ကြွတော်မူပါဘိ”

ရဟန်းတော်များက ဆိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ မယ်တော် ကြီးသည် နောက်ပါ အခြံအရံ အချို့အား အိမ်သို့ အပြန် စေလွှတ်၍ ဆွမ်း၊ ကွမ်း ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ရန် ခိုင်းစေလိုက်သည်။ သို့နှင့် မယ်တော်ကြီးနှင့်အတူ အိမ်သို့ ကြွရောက်၍ ခင်းထား အပ်သော နေရာတွင် ဆွမ်းကျက်သည်ကိုစောင့်ယင်း မယ်တော်ကြီးနှင့် အလွှာပသလွှာပ ပြောဆိုကြသည်။

ရဟန်းအားလုံး၏ မယ်တော်ကြီးအရွယ်ဖြစ်ရာတွင် မယ်တော်ကြီးအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် မိခင်ပမာ မေတ္တာရှေးရှုမိကြသည်တကြောင်း၊ အခြွေအရံတို့က မယ်တော်ကြီးဟု ခေါ်သည်ကို ကြားရသည်လည်း တကြောင်း၊ ကြောင့် အရှင် တိဿတို့ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ‘မယ်တော်ကြီး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ဒါယိကာမများနှင့်မရှောင်သာ၍ တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံရသည်ဆိုလျှင် မိခင်အရွယ်ကို မိခင်၊ နှမအရွယ်ဖြစ်လျှင် နှမ ပြောဆို ဆက်ဆံရမည်ဟု မိန့်ကြားဆုံးမထားသည် မဟုတ်ပါလော။

“ငါ့သားတို့ ဘယ်တလော၍ ဘယ်ကိုကြွကြွမှတုံး”

‘လာသည်တတော့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဘုရားရှင် အထံတော်မှ လာခဲ့ကြပါသည်။ ဘယ်သို့ကြွမည်ဟုတော့ ရည်မှန်းချက်အတိအကျမရှိပါ။ တရား အားထုတ်ရန် အတွက် သင့်လျော်ရာ နေရာ ကို ရှာနေကြဆဲပါ မယ်တော်ကြီး။’

ထိုစကားကြောင့် မယ်တော်ကြီးက ဝမ်းမြောက်တက်ကြွစွာဖြင့် နဖူးထက်တွင် ဦးတင်ယင်း “အဆင်သင့်လိုက်ပါလေခြင်း ငါ့သားရဟန်းတို့။ ။ တပည့်တော်သည် ဘုရားရှင်၏ သမီးတော်တယောက်ပါ။ ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ယင်း ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးရန်အတွက် ရဟန်းတော်တပါးပါး ကို မပြတ်လုပ်ကျွေး ကိုးကွယ်ရန် ရည်မှန်းချက် ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ တပည့်တော်ကလည်း အသက်ကြီး၍ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရာ သာဝတ္ထိသို့ မရောက်နိုင်၊ တပည့်တော်တို့အရပ်က ဝေးခေါင်လှသောကြောင့် ရဟန်းတော်များကလည်း အရောက်အပေါက်နည်းပါးသောကြောင့် ယနေ့တိုင် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရပါသည်။

“ယခု ငါ့သား ရဟန်းတို့ရောက်လာ၍ ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ငါ့သားများအား တောင်ခြေတောအုပ်တနေရာတွင် ကျောင်းဆောက်၍ လူဒါန်းပါမည်။ ဆွမ်းကိုတော့ တပည့်တော်၏ အသက်ကိုး၍လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ်

ဖူးလေ့ရှိ ပညာသိတင်း စောင့်နိုင်ရန် အတွက် လည်းကောင်း၊ အိမ်သို့ ကြွ
ထောက် ချဉ်းပေးတော်မူကြပါ ဘုရား။”

“ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အသွေဖြစ်ပါသည်မယ်တော်ကြီး။ သို့သော် အပါး
ခြောက်ဆယ်လုံးကို အနည်းဆုံး ဝါတင်းသုံးလ ပတ်လုံး မယ်တော်ကြီး
တာဝန်ယူဖို့ရန် ခက်ခဲအံ့ ထင်မိပါသည်။”

“ကိစ္စမရှိပါ။ တပည့်တော်စဉ်းစားပြီးမှ လျှောက်ထားခြင်းပါ။ အရှင်
ဘုရားတို့ ချမ်းမြေ့စွာသိတင်းသုံးယင်း တရားအားထုတ်နိုင်ကြဖို့ ဖြစ်ပါ
သည်။ တကြောင်းမှာလည်း ဝါခန့်အချိန်မှာ ဝါဆိုရက်နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍
အခြားနေရာတွင် ငါ့သားတို့အတွက် သည့်ထက် အခက်အခဲ ဖြစ်ရပုံသာ
ရှိပါသည်။ သို့ပါ၍ တပည့်တော်ကျောင်းတွင်ပင် သိတင်းသုံးကြပါကုန်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု မယ်တော်ကြီး”

သို့နှင့် တဘက်ဘက် ဆွမ်းကွမ်းအတွက် စီစဉ်ယင်းနှင့်ပင် တဘက်မှလည်း
ရွာသားများကိုခေါ်၍ ကျောင်းအတွက်စီးဉ်လိုက်သောအခါ တောင်ခြေ
တောအုပ်၏ မြေပြန့်ပြန့်ရေသန့်သန့် တနေရာတွင် တပါးလျှင် တကျောင်း
ကျစီဖြင့် တရားအားထုတ်သိတင်းသုံးရန်သင့်လျော်သော ကျောင်းကလေး
များသည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် အစီအစဉ်နှင့် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရာ
ပေ့ရိပ်သာကြီး ဖြစ်လာရ၏။

ဝါခန့်ချိန်ကလည်း နီးကပ်၊ တောအုပ်အတွင်းရုတ်ခြည်းဖြစ်၍ နေရာ
အောင်းအကျင် အဆင်ပြေအောင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများကိုတော့ မပယ်ရှား
နိုင်တော့။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်၊ ချောက်ကမူဘေးစသည့် နေရာမျိုးစုံ
တွင် သင့်လျော်သလို ကျောင်းကလေးများ ဆောက်သည်။ အကြောင်း
ကြီးငယ် ရှိသည့်အခါ၊ သို့မဟုတ် နေ့သန့် ညဉ့်သန့်ရန် အတွက် ကျောင်း
အားသုံး၏အလယ် မြေကျယ်ကျယ်နေရာတွင်ပူ သံဃာအားလုံး သိတင်းသုံး
နားနေနိုင်လောက်လော တရားမဇ္ဈိမသဖွယ် ဇရပ်ကျယ်ကျယ်တဆောင်ကို
ဆောက်သည်။ ယင်းတရားမဇ္ဈိမတွင်ပင် စိတ်ကူးကောင်းသော ဒါယကာ
တဦးက အကြောင်းရှိလျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန်ဆိုကာ သစ်အုံးမောင်းတလုံး
ထွင်းထု အင်ယင်ပေးထားသည်။

သို့နှင့် မာတိက ရွာကြီးသည် ယခင်ကလည်း သဘာဝအလျောက်
သာယာစည်ပင်လျက် ရှိခဲ့ရာက မယ်တော် ဒါယိကာမကြီး၏ ကျေးဇူး
ကြောင့် ကျောင်းတန် ဘုရား သံဃာတော်များနှင့် စည်စည်ကားကား
ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အားထုတ်ကြစို့။

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။ တပည့်တော်တို့မှာ ဘုရားရှင်၏အရှိန်အစော်၊ သာသနာတော်၏ ထီးရိပ်၊ မယ်တော်ကြီး၏စေတနာကြောင့် နေရေး၊ စားရေးပါ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ရှိကြရလေပြီ။ မယ်တော်ကြီး ၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါသည်။”

ဝါတော်ဝင် ညဉ့်ဦး တရားစရပ်၌ ခေါင်းဆောင် ရဟန်းတော် အရှင် တိဿက ဝါကပ်ပြီးစ အချိန်တွင် အပေါင်းပါ ရဟန်းတော်များအား ဩဝါဒ မိန့်ကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဘုရားရှင် ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ရည်မှန်း၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးကြပြီ။ ပရိတ်ဘာဝနာ ရွတ်ဖတ် ပွားများပြီးကြပြီ။ မေတ္တာတရား ပွားများ ပို့သပြီးကြပြီ။ အမျှအတမ်း ပေးဝေပြီးကြပြီ။ ဤကျောင်းတွင် ဝါတော်ချိန် သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံး ဝါကပ်ပါမည်ဟု ပဋိညာဉ် ပြုပြီးကြပြီ။ နေ့နားရီ၊ ညဉ့်နားရီတို့ ညီမျှသော ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တရက်နေ့ ညဉ့်၏ ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်ရှိ တရားမဏ္ဍပ်တွင် ရဟန်းတော်တို့သည် ရတနာသုံးပါးသို့ ဦးညွှတ်သောစိတ်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်လျက် ရှိကြ၏။

“မယ်တော်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ကတော့ တပည့်တော်တို့ဟာ တရားအလုပ်ကို ကျကုပ်ကျခဲ အားထုတ်ကြဖို့ပဲ။ တရား အားထုတ်ရအောင် လို့ပဲ တပည့်တော်တို့ဟာ ဘုရားရှင်ထံတော်က ကိုယ်စီ တရားတောင်းလာခဲ့ ကြတယ်။ သာဝတ္ထိက ခွာလာခဲ့ကြတယ်။ နို့ပေမယ် ဆွမ်းကွမ်း မပြည့်စုံမှု၊ နေရာထိုင်ခင်း အခြေမကျမှုကြောင့် တပည့်တော်တို့ဟာ ဒီနေ့အထိ တရား အလုပ်ကို ဟုတ္တိပတ္တိ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသေးဘူး။ အခုတော့ တရားအလုပ်ကို ဟုတ္တိပတ္တိ လုပ်ကြဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။

“တရားအားထုတ်ရာမှာ တပည့်တော်မြင်တဲ့ အခက်အခဲ တခု ကတော့ တပည့်တော်တို့ဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရာတောရိပ်ခိုဖို့ထွက်လာခဲ့ကြပေမယ့် လူများစု ဖြစ်နေတယ်။ လူများစုရဲ့အပြစ်ဟာ လက်ကောက်နှစ်ခုရှိလျှင် တချင်းချင်း လှုပ်ခတ် အသံမြည်တတ်သလို၊ စကားပြောလို၊ စကားနာလိုကြခြင်းပဲ။ တကယ်မလိုအပ်ပဲနဲ့ အပျင်းတရား နှိပ်စက်မှုကြောင့် စကားပြော၊ စကား နာခြင်းဆိုတာဟာ တရားအားထုတ်မှု အလုပ်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးတခု ပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူတော်ကောင်းများဟာ အဖော်မပါ ကေစာရီ တောမှီ ကျင့်သုံးကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ယောဂီဟာ စကားပြောချင်လားပြီဆိုလျှင် သူတော်ကောင်းအလုပ် ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မသဝနာ=ဓမ္မဒေသနာ တရားနာ တရားဟောအလုပ်ဆိုပြီး ကိုယ့် ဟာကိုယ် ဆင်ခြေ ဝင်လာတတ်တယ်။ စကားပြောခြင်းဆိုတဲ့ လူသာမန် လို့ အလုပ်ဟာ တရားဟောခြင်း ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းအလုပ်ယောင် ဆောင်ပြီး မိမိကိုယ်ကို လှည့်စားလာတတ်ပါတယ်။

“အဲဒီလို လူမသိဘူးဆိုပြီး မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ယူတဲ့ လှည့်စားမှု မျိုး၊ မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြောတဲ့ လှည့်စားမှုမျိုးဟာ တရားသမား တို့ရဲ့ အခြေခံအင်္ဂါရပ်ငါးပါးအနက် လူမသိပေမယ့် ရိုးသားရမယ် ဆိုတဲ့ အခြေခံအင်္ဂါရပ်တပါးပါပဲ။ တရားသမားတို့အဖို့ အဲဒီ လူသာမန်တို့နဲ့မတူ သိခြားလိုက်နာရမယ့် အကျင့် စရုဏ္ဏရား တဆယ့်ငါးပါးတောင် ရှိပါ တယ်။ ဒီဆယ့်ငါးပါးအတိုင်း မကျင့်ယဉ် တရားထူး မရနိုင်ပါဘူး။

“ဒီနေ့တော့ တပည့်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးလှတဲ့ နှစ်ပါးကိုသာ ပြောကြားလိုပါတယ်။ (၁)အချက်က တပည့်တော်တို့ဟာဒီနေ့ဒီအချိန်က စပြီး မယ်တော်ကြီးအိမ် ဆွမ်းစားသွားကြဖို့ နံနက်ပိုင်း စုဝေးချိန်နဲ့ ညဦး ပိုင်း အခုလို ဘုရားရှိခိုးချိန်မှတစ်ပါး တရားကိုသာ ဇွဲနဘဲနဲ့ အားထုတ်ပြီး စကား၊ မပြောကြာတမ်း၊ တနေရာတည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ မနေကြ စတမ်း။

“ဒုတိယ အချက်ကတော့ မယ်တော်ကြီးဟာ စေတနာ ထက်သန်လို့ ဆွမ်းကွမ်း တာဝန်ယူထားပေမယ့် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့လို သဌေးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နေ့စဉ်လူဒါန့်တဲ့ ဆွမ်းကွမ်းဟာ ခေါင်းပါး ချင်လဲ ခေါင်းပါးပေလိမ့်မယ်။ ပေါများချင်လဲ ပေါများပေလိမ့်မယ်။ ခေါင်းပါးသည်ဖြစ်စေ၊ ပေါများသည်ဖြစ်စေ ဆွမ်းကွမ်း ကိစ္စအတွက် မယ်တော်ကြီးကို ဝစုတရာ မပြောဆိုကြတမ်း။ ကဲ... ဒီအချိန်ကပြီး မမေ့မလျော့၊ မပေါ့တန်သောသတိနဲ့ တရားအားထုတ်ကြပါစို့”

“သာဓု...သာဓု...သာဓုပါ ဘုရား” ဟု သံဃာအားလုံးကပင် သဘော တူ အနုမောဒနာ ပြုလိုက်ကြသည်။

တရားရှင်မယ်တော်ကြီး

မှန်လှပေ၏။ သူကြီးမိခင်ဆိုသော်လည်း သံဃာ အပါး ခြောက်ဆယ်ကို နေ့စဉ် ဆွမ်းကျွေးရသည့်အလုပ်မှာ စေတနာငင်ရှိစေကာမူ လွယ်လှသည်

မဟုတ်၊ တောရွာဇနပုဒ် ဖြစ်၍လည်း အပါ၊ခြောက်ဆယ်ဟုတွက် နေ့စဉ် ဟင်းကျွေး ပစ္စည်း အကောင်းအမွန် ရရှိနိုင်ဖို့ရန် အခက်အခဲ ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဆိဦးထောပတ် စသော ဟင်းကောင်း ဟင်းမွန် အလှည့်မှာ ရံဖန်ရံခါမျှဖြစ်၍ နေ့စဉ်မူကား တောလက်ကျေးရွာဟူသောပစ္စည်းဖြစ်သော ပဲတလှည့်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တလှည့်သာ ဖြစ်နိုင်ပေတော့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ သံဃာတော်များ အဖို့ ဆွမ်းကွမ်း အမွန်မြတ် ချိုတဲ့လေ သယောင်ကို မယ်တော်ကြီးအဖို့ ယနေ့ည အထူးသတိရလေ၏။ ယနေ့ည ဟူသည်ကား ဝါဆိုလပြည့် ညဉ့်ကကဲ့သို့ပင် လမင်း ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိသော ဝါခေါလပြည့်နေ့ည ပေဟည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်အလျောက် ခံစားမှုမျိုးစုံဖြင့် နှိုးဆွတတ်သောလမင်းသည် မယ်တော်ကြီးအားလည်း ဝေတနာပေ၊ အောင်နှိုးဆွ၏။ စေတနာရှိသော်လည်း မပြည့်စုံမှုကြောင့် ငါ့သားများသည် ဆွမ်းကွမ်းချိုတဲ့ရရှာ၏။ ယနေ့ညအဖို့ ငါ့သားများအား စတုမဇ္ဇ ကပ်လူရသော် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသည့် အတိုင်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သောကြောင့် ကျောင်းဆောက်ပြီးချိန်မှ စ၍ ကျောင်းသို့ တခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့လေသော မယ်တော်ကြီးသည် လရောင် လင်းလင်းအောက်တွင် ကျောင်းသို့သွား၍ စတုမဇ္ဇ ကပ်လူရန် ချက်ချင်းပင် နှိုးဆော် အစီအစဉ်လုပ်သည်။

သို့ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ကျောင်းတွင်းဇရပ်ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ သံဃာတော်တပါးတလေမျှ မတွေ့ရ၊ တကျောင်းလုံးမှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိသောကြောင့် မယ်တော်ကြီး အဖို့ အံ့အားသင့်မိသည်။ အကြောင်းမှာ ရဟန်းများသည်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် လရောင် အရသာကို ခံစားနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တပါးမှလဲ မတွေ့ပါလား ဟဲ့၊ ကျိန်းစက်ကုန်ကြပြီ ထင်ပါလို့” ဟု မယ်တော်ကြီးက မေးလိုက်သောအခါ နေ့စဉ် သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်၍ သံဃာတော်များနှင့် ရင်းနှီးနေသော အိမ်သားတယောက်က “ဒီအချိန်ဟာ ကျိန်းစက်တဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး မယ်တော်ကြီး”ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အနို့ ဘယ်ကြွကုန်ကြသလဲ”

“ကျောင်းကိုယ်စီမှာ တရားအားထုတ်နေကြပါတယ် မယ်တော်ကြီး”

“ဒီချိန်ဟာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ အချိန်လားဟဲ့၊ မိုးပဲချုပ်လှပြီ၊ ပြီးတော့ လကလေးသာသာနဲ့ ဘယ်ကလောက် အနားယူဖို့ ကောင်းသလဲ”

“ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ လူသားတာ မသားတာဟာ သံဃာတော်များအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ နံနက်ပိုင်းဆွမ်းစားကြွဖို့စုံဝေးတဲ့ အချိန်ကလေးရယ်၊ ညဦးပိုင်း ဘုရားဝတ်တက် မေတ္တာပို့တဲ့ အချိန်ကလေးရယ်၊ အဲဒီ နှစ်ချိန်ကလွဲယင် တရားအားထုတ်နေတတ်ကြတာချည်းပါပဲ”

“သားရဲကွယ်၊ သားရဲ-သားရဲ၊ အနို့ ဒီလိုဆိုယင် ငါ့သားတွေကို စေတုမဇ္ဈဘယ်လိုကပ်ရပါ?”

“ဒါကတော့ မယ်တော်ကြီး အလိုရှိတယ်ဆိုယင် ဟောဒီ ဇရပ်ပေါ်က အုန်းမောင်းကို ခုနစ်ချက်တီးလိုက်ယင် မယ်တော်ကြီးသားတွေ အကုန် ကြွလာကြမှာပေါ့”

“တယ်ဟုတ်တဲ့ အစီအစဉ်ပါလားဟဲ့၊ ငါ့သားတွေကို စေတုမဇ္ဈကပ်လှူ ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ပြီးတော့လဲ ဖူးတွေချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့ ငါ့သားတွေ အမြန်ကြွလာအောင် ခေါက်ဇမ်းဟဲ့ ခေါက်ဇမ်း ဖင်းတို့ အုန်းမောင်းကို”

အသက်အရွယ်ကြီး၍ ပုတီးဖြင့်သာ အေးအေးနေလေ့ရှိသော မယ်တော်ကြီးအဖို့ ကြားရမြင်ရသည်များမှာ ခပ်ဆန်းဆန်းလို့ဖြစ်နေသည်။ ပြည်ဝန်းသော လမင်း၏ အရောင်ဟူသည် လူတိုင်းကိုနှစ်သိမ့်စေသော အရောင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မိုးရာသီဖြစ်၍ ဥတု အဆင်ပြေသောကြောင့်သာ တွေ့မြင်ရသော အရောင်ဖြစ်သည်။ စိမ်းလန်းသော တောတောင်နှင့် အလွန် ပန်ရသော အရောင်ဖြစ်သည်။ မိမိပင်လျှင် ဤလရောင်ကြောင့် စေတနာပေါ်ခဲ့ရသည်။ ငါ့သားများသည် ဤလရောင်၏အရသာကို တပီးမွှမခံစားကြဘူးလား။ မယ်တော်ကြီးအဖို့ စေတနာ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

အုန်းမောင်း သုံးချက်မျှအရောက်တွင် ဇရပ်ဆီသို့ တနေရာမှ သံဃာတပီး ကြွလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်တနေရာမှ တပီး၊ နောက်တပီး၊ နှစ်ပီးပိုင် အတူကြွလာသည်ကို မတွေ့ရ။ တပီးစီသာ တကွဲ တပြားစီ ကြွလာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မယ်တော်ကြီးအဖို့ အံ့အားသင့်ရပြန်၏။ ငါ့သားများသည် တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြလေသယောင် တကား။

သံဃာများသည် မိမိတို့ ကတိကဝတ်ထားသည့်အတိုင်း အကြောင်းကြီးတခုခုရှိ၍သာ အုန်းမောင်းကို တီးခေါက်လေသည်ဟု ရုတ်ခြည်းကြွလာကြရာက ကျောင်းသို့ မလာဖူးအလာထူးသော မယ်တော်ကြီးကိုတွေ့ရသောကြောင့် အကြောင်းမည်သို့ရှိပါနည်းဟု မယ်တော်ကြီးအားမေးသောအခါ

စတုမဂ္ဂကပ်လူရန် လာပါသည်ဟု လျှောက်ထား၍ မိမိတို့ နေရာအသီးသီး တွင် ထိုင်ကြသည်။

ငါ့သားများသည် အိမ်သို့ဆွမ်းစားကြွလာကြသောအခါ တည့်တည့်တယ် ကြွလာကြသည်ကိုသာ ကြွေရပါသည်။ ယခု ကြွေရသည်မှာ တပေါင်း တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေပါသည်။ ငါ့သားတို့ စိတ်ဝမ်း ကွဲပြားနေကြပြီဟု ထင်မိပါ၏”

“မဟုတ်ပါ မယ်တော်ကြီး”

“အနို့ ...ဘောက်မဲ့ကြောင့်”

“ဆွမ်းစားကြွချိန်နှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းဘုရားဝတ်ဟန်ချိန်မှတစ်ပါး ဝေနေရာ တည်းတွင် နှစ်ဦးမနေကြစတမ်း၊ တလမ်းတည်းတွင် နှစ်ဦးတွဲ၍ မသွား ကြစတမ်း၊ စကားမပြောကြစတမ်းဟု ကတိကဝတ်ပြုထား၍ ဖြစ်ပါသည်”

“အတူနေပြီး စကားမပြောကြစတမ်း ဟူသော ကတိကဝတ် ဆိုသည် မှာ တပည့်တော်တို့အဖို့ မကြားဖူး ထူးဆန်းနေပါပေ သည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ပါလဲ ဘုရား”

“တရားအားထုတ်ရာ၌ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် ဖြစ်ပါသည်”

“ငါ့သားတို့တနေ့လုံးတညဉ့်လုံးပဲ တရားအားထုတ်နေကြပါသလား”

“စွမ်းနိုင်သမျှ အားထုတ်ကြရပါသည် မယ်တော်ကြီး”

တရားအားထုတ်မှု သို့မဟုတ် ဂူတင် စသော ရဟန်းအလုပ် တခုခုကို ပြုလုပ်သော ဘုရားရှင်သားတော် ယောဂီရဟန်းတို့ မည်သည့် မိမိတို့၏ အကျင့်ကို လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းရ၏။ တရားရှင်ကြီးအဖြစ် အတ္တုတ္တသနာမိမိ ကိုယ်ကို မပလွှားမိစေရန် သတိပြုရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒါယိကာမကြီး မေး လျှောက်သည်ကို တတ်နိုင်သမျှ တိမ်းရှောင်၍ မိန့်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။ မယ် တော်ကြီး အဖို့မူကား သူ့သားများ၏ ထက်သန်သောဝီရိယ၊ ကောင်းမွန် လှသော စည်းကမ်းကို သိရှိရ၍ တစိတ်စိတ် တအိအိဖြင့် ဓမ္မဝီတိတွေ ဝေဝေ ဖြာဖြာ သဒ္ဓါပွားလျက် ရှိနေပေသည်။

သို့နှင့် အခွင့်ကြုံခိုက်တွင် မိမိ သိလိုနေသည့် အချက်တရပ် ရှိနေသည့် အလျောက် “အနို့ - မောင်ပဉ္စင်းတို့ ကျင့်တဲ့ တရားကို တပည့်တော်လဲ ကျင့်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား” ဟု မေးလျှောက်လိုက်သည်။

သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားထွန်းကားနေသည့် နေရာမျိုး၌ ဘုရား ရှင်၏ တရားတော် နည်းလမ်းမျိုးစုံ၊ သိဖွယ် မျိုးစုံတို့မှာ ကျင့်မည့်သူက မကျင့်ခါမှ ရှိလေရော၊ ကျင့်နိုင်၊ သိနိုင်သည့် အခွင့်အရေး များစွာ ရှိနေ

သော်လည်း ကျေးရွာဇနပုဒ်တွင်သာကြီးပြင်းခဲ့ရရှာသော ဒါဟိကာမကြီး အဖို့မူ ဗဟုသုတ နည်းပါးခဲ့ရသည်။

“တုရားရှင်၏ တရားတော်ဆိုသည်မှာ မည်သူ့ မကျင့်ရ ဟူ၍ အတား အဆီး မရှိပါ။ သာသနာတော် ဟူသည် အမြဲပွင့်ထားအပ်သော တံခါး ရှိပါ၏။ တရားဟူသည် ကျင့်သုံးနိုင်သလောက်အကျိုးရသော အကာလိက ဂုဏ်တော်ရှင် ဖြစ်ပါသည် မယ်တော်ကြီး”

“သို့သို့လျှင် တပည့်တော်သည်လည်း ကျင့်သုံးလိုလှပါသည်။ ငါ့သား များ ကျင့်သုံးနိုင်သော တရားကို ဟောကြားပါဘိ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဟောကြားပါမည်။ မသစ်သောသတိဖြင့် ထိထိမိမိ နာယူပေတော့ မယ်တော်ကြီး။ အတ္တိ ဣမသ္မိ ကာယေ ကေသာ” စသည် ဖြင့် တစပဉ္စက တရားတော်ကို ခေါင်းဆောင် ရဟန်းဖြစ်သော အရှင် တိဿက ပိုင်းပိုင်း ခြားခြား ဟောကြား လိုက်သောအခါ ဝပ်တွားနာယူ လျှောက်သော မယ်တော်ကြီးအဖို့ အတန်ကြာမျှ မတုန်မလှုပ်နှင့် တရား အတန်တွင် နှစ်လျှောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အကြောင်းကား-တရားပေါက် ရောက်မှုဟူသည် မိမိတို့၏ ပါရမီဓာတ်ခံ တပေတေ နှင့် လရည်ကြာ ကျားခဲ့ကျားလုပ် အား ခုတ်ယူရသည်လည်း ပြီး၏။ အရှင်အာနန္ဒာ စသောတို့လို တနေ့တာမျှ အချိန်တိုတိုနှင့် အားထုတ် ရသည်လည်းမရှိ တရားတထုံး၊ ဂါတာတပုဒ်မျှဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြ သူများလည်း ရှိရာတွင် ပါရမီရှင် ဤဒါဟိကာမကြီး သည်လည်း ရေနင့် မရှေ့သေးသော ကြာပန်းကဲ့သို့ နှစ်ရှည်လများ တရားနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရ သော်လည်း ယခုက စတုတ္ထက တရားတော်ကို ကြားနာ လိုက်ရသောအခါ သာသနာတော်၏ ကြီးကြီး ဟင်းလင်းပွင့်၍ အနာဂါမ် စခန်းသို့ တထိုင် တည်း တပ်တမ်းသို့ ရောက်သွားသတည်း။

မယ်တော်ကြီး၏ အပြုံး

အနာဂါမ်မှ သာမန်အနာဂါမ် မဟုတ်။ သိစရာရှိသမျှ အဆီးအတားမရှိ အကုန်သိ၊ မြင်ရောရှိသမျှ အပိတ်အပင်မရှိ အကုန်မြင်သော တန်ခိုးရှင်။ ပါရမီရှင် အက်စုံပြည့် အနာဂါမ် မယ်တော်ကြီး ဖြစ်၏။

နှစ်သက်အပ်သော အဖိုးတန်ပစ္စည်း တခုကို ရရှိသည့်အခါ တစိမ့်စိမ့် အထပ်ထပ် သုံးသပ် ရှုကြည့်လိုက်သကဲ့သို့ မယ်တော်ကြီးသည်လည်း မိမိ လက်ကလော ရရှိအပ်သော အနာဂါမ်ပတ္တမြား တရားရတနာကို မိမိနေရာ

တိုက်ခန်းတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အကပ်ထပ် သုံးသပ် ဖွဲ့လျော်လိုသည်။
ထို့ကြောင့် မိမိ၏ တရားပျိုးခင်းစိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်
ဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင် သားရဟန်းများကို အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုး ဦးချပြီး
နောက် အိမ်သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပြန်ခဲ့သည်။

ဘက်စုံပြည့် အနာဂါမ်ဟူသည် လောကီအဘိညာဏ် တန်ခိုးရှင်တည်း။
မြင်လိုသောအရာမှန်သမျှကို အဆီးအတားမရှိ မြင်သည်။ ကြားလိုသော
အသံမှန်သမျှကို အပိတ်အပင်မရှိ ကြားသည်။ လိုအပ်လျှင် သူတပါး၏
စိတ်အကြံကို သိသည်။ လိုအပ်သမျှကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ဟူသမျှသည် အနာဂါမ်အဖို့ ဟင်းလင်းပွင့်၏။ လောကပတ်ဝန်းကျင်မျှ
မက အကြင်သူတယောက်၏ အတိတ်ဘဝများကိုပင် အလိုရှိလျှင် မြင်နိုင်
စွမ်းသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းအဘိညာဉ်တန်ခိုး အမျိုးမျိုး ဟူသည် ကြီးမြတ်သော
တရားတော်၏သဘာဝအလျောက် သူ့အလိုလို ရောက်ရှိ ရရှိလာအပ်သော
အရာများသာဖြစ်၍ တရားတော်ရှင်အဖို့ကား အလေးထားအပ်သောအရာ
များမဟုတ်။ မလိုပဲအသုံးပြုလျှင် တရားရှင်နှင့်သာသနာတော်အားအနှောင့်
အယှက်ပင်ဖြစ်စေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တရားရှင်က မလိုအပ်ပဲ တန်ခိုး
ကို အသုံးပြုမိသော အရှင်ပိဏ္ဍောသ ဘာရဒွါဇထေရ်အား အပြစ်တင်၍
တန်ခိုးပြခြင်းကို တားမြစ်တော် မူခဲ့လေသည်။

ယခုသော် သံဃာ့မိခင် မယ်တေးကြီးအဖို့ တရားထူး တရားမြတ်ကို
သိမ်းပိုက်ရရှိလာ၍ လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
အလိုအလျောက် ထွင်းဖောက်သိမြင်လာသော မိမိ၏အဘိညာဉ်ကို သိမြင်
လာ၍ လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရရှိလာအပ်သော
တရားကို အိပ်ရာတိုက်ခန်းတွင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သုံးသပ် ကြည်နူး
ယင်းနှင့် မိမိကဲ့သို့ပင် တရားရှင် သားရဟန်းများ တရားကျင့်သုံး၍ အဘယ်
စခန်း၊ အဘယ်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြပါမည်နည်းဟု အဘိညာဉ်ဖြင့်
ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သားရဟန်းတို့အပေါ်တွင် ကရုဏာ
လည်း သက်မိ၏။ မိမိ ချွတ်ယွင်းမှုတခု အတွက် တရား အနှောင့်အယှက်
ဖြစ် နေ ကြ ရ ရှာ သည် ကို တွေ့ရပေရာ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် သားရဟန်းတို့
ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ကြပေတော့မည်ကို သိရ၍ ပြုံးလည်းပြုံးမိ၏။

ယင်းချွတ်ယွင်းချက်ဟူသည်ကား - တရားကျင့်သုံးသော သားရဟန်း တို့
အတွက် အာဟာရမပြည့်မစုံ ဖြစ်နေမှုပင်တည်း။

လောကုတ် လောကီ နှစ်လီသောအကျိုး ပြည့်စုံမှု အတွက် အကြံသုတယောက်အဖို့ ဥတုသပ္ပာယတည်းဟူသော ရာသီဥတုမျှတညီညွတ်မှု၊ ပုဂ္ဂလသပ္ပာယတည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင် သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် မျှတ ညီညွတ်မှု၊ အာဝါသသပ္ပာယတည်းဟူသော နေရာထိုင်ခင်း မျှတ ညီညွတ်မှုနှင့် ဘောဇနသပ္ပာယတည်းဟူသော အစာအာဟာရ မျှတညီညွတ်မှု လေးမျိုး လိုအပ်ရာတွင် မိမိ၏သား ရဟန်းတော်များမှာ ဘောဇနသပ္ပာယ အစာအာဟာရ မပြည့်စုံမှုကြောင့် တရားအားထုတ်မှုတွင် နှောင့်နှေး လေးကန့် နေရကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သားရဟန်းများသည် အိမ်သို့ နေ့စဉ် ကြွရောက် ဆွမ်းစားကြရာ၌ ကောင်းသည်လည်းမပြော၊ ဆိုးသည်ဟုလည်း မပြော၊ လေးသည်ပေါ့သည်ကိုမျှ မပြောပဲ ဆက်ကပ်သမျှဖြင့်သာ ရောင့်ရဲကြရရှာပေသည်။ ယခုသော် သားရဟန်းများအား ရောင့်ရဲစေရမည်၊ တင်းတိမ်စေရမည်။ အစုလိုက် အပေါင်းလိုက်မျှသာ မဟုတ်၊ တပါးချင်းပင်လျှင်လည်း အလိုရှိအပ်သလို ပြည့်စုံစေရမည်ဟု မယ်တော်ကြီး အာရုံကပ်လိုက်၏။

တရားမှန်တရားမြတ်ဟူသည် အတိတ်ဘဝက တည်ဆောက်ပြီးခဲ့အပ်သော ပါရမီရှင်တို့မှအပ ပင်ပန်းစွာဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်အားထုတ်၍ ယူမှသာ ရရှိနိုင်သောအရာ ဖြစ်သည်။ ယင်း တရားအလုပ်သမား ယောဂီ မှန်လျှင် ဆောက်တည်အပ်သော တရားလမ်းစဉ်မှအပ မုချမသွေလိုက်နာ ကျင့်သုံးရမည့် စရဏတရား တဆယ့်ငါးပါးအနက် အာဟာရကို မျှတရုံမျှ ခြိုးခြံစားသုံးရမည်ဟူသော အချက်တရပ် ရှိသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အာဟာရချို့တဲ့ နှမ်းပါးလွန်းလျှင်လည်း တရားအားထုတ်ရမည့် ခန္ဓာကိုယ် တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။

အာဟာရကို စွမ်းနိုင်သမျှ ကင်းပြတ်စေခြင်းသည် ကောင်းသော အမှုတည်းဟူသော ဗြာဟ္မဏတို့၏ မှားသောအယူကို လိုက်နာကာဝမ်းရေသည် ကျောနှင့်ထိမျှ အာဟာရကို ခြိုးခြံကာ ခန္ဓာကိုယ် လဲပြိုသည်အထိ ကျင့်သုံးခဲ့မိသော ဘုရားရှင်သည် နောင်ခါတွင် အာဟာရဖြင့်မျှတစေ၍ ကျင့်သုံးသောအခါမှ ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။ စင်စစ် သော်ကား - တရားကျင့်သုံးစေရန် ခန္ဓာကိုယ် ခိုင်ခံ့ မျှတစေရုံမျှမက အဘယ်မျှကောင်းမွန်သော အာဟာရပင်ဖြစ်စေကာမူ တပ်မက်မှုလောလုပ္ပတဏှာနောက်သို့ မရောက်စေပဲ လိုအပ်သမျှကို ဆင်ခြင် သုံးဆောင်မှုသည်သာ ပဓာန ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ နောက်တနေ့မှ စ၍ သားရဟန်းများက ဆွမ်းကောင်း
 ဟင်းမွန်တို့ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကြပ်မ၍ ဆက်ကပ်သည်။ အစုလိုက် အပေါင်း
 လိုက်သာမက တပါးချင်းအတူကိုလည်း မိမိ၏ အကျည်အကျိုးဖြင့်
 အကြင်ရဟန်းသည် အကြင်အာဟာရကို တောင်းတပူရိအံ့။ ထိုရဟန်းအား
 ထိုအာဟာရဖြင့် ပြည့်စုံအောင် သိခြားစီစဉ်ပေးသည်။ အကြောင်းကား -
 အာဟာရ ဟူသည် မိမိ၏ရိုက်အလျောက် အချို့ကြိုက်သူလည်း ရှိ၏။
 အငန်ကြိုက်သူလည်း ရှိ၏။ အာဟာရတခုသည် အကြင်သူ တဦးအတွက်
 အဘယ်မျှ ကောင်းမွန်စေကေမူ အခြားသူတဦး အတွက် အချည်း အနီး
 ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့ မယ်တော်ကြီး ဂရုစိုက်သလောက် သားရဟန်းများ၏ တရား
 အလုပ်ကလည်း သိသိသာသာပင် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ပေ၏။ ပထမ
 သော် ရဟန်းများအဖို့ ထူးခြားစွာ လုပ်ကျွေးအပ်သောဆွမ်းကို တွေ့လာ
 ရသောအခါ မယ်တော်ကြီးသည် မိမိတို့အပေါ်၌ အခါတိုင်းထက် သဒ္ဓါ
 ပိုလာယောင်တကားဟု တွေးထင်မိကြ၏။ နောင်ခါ၌သော် မယ်တော်
 ကြီး၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကို အကြောင်းမှန် အတိုင်း ပြက်ပြက် ထင်ထင်
 သိမြင်လာကြကုန်သည်။ အကြောင်းသော်ကား - သီတင်းဝါလ မကုန်မီ
 အတွင်းမှာပင် ရဟန်းတော် အားလုံးသည် ရဟန်းကိစ္စပြီးငြိမ်းသည်အထိ
 ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာများ အဖြစ်သို့ ရောက်လာကြပေရာ အနာဂါမိအဖြစ်
 မိမိတို့အောက် တဆင့်ပင် နိမ့်သော်လည်း မိမိတို့ထက် အလျင် တရားရှင်
 အဖြစ်သို့ ရောက်နေသော မယ်တော်ဒါယိကာမကြီး၏ အစီအမံကောင်းမှု
 ကို သိရှိလာကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျောင်းတော်သို့

သီတင်းဝါလကျွတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သာသနာ့ စည်းကမ်း အတိုင်း
 ပဝါရဏာပြုကာ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

သာသနာတော် ဟူသည် အဖွဲ့အစည်း တရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဖွဲ့
 အစည်း တရပ်၏ အရှည်တည်တံ့ရေးမှာ အဖွဲ့စည်းကမ်း ကောင်းမွန်မှုနှင့်
 အဖွဲ့ဝင်များ ညီညွတ်ရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရဟန်းတော်များသို့ ချမှတ်
 ပေးအပ်ထားသမျှသော စည်းကမ်း ဝိနည်း ဟူသည် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်သို့
 ရည်ညွှန်းအပ်သည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် စည်းကမ်းထောင်းမွန် ပြည့်စုံ
 မှုမှာ အထူးဖော်ပြဖွယ် မလို။

သာသနာတော် အရှည်တည်တံ့မှု၊ သံဃာ့ညီညွတ်မှုကို အလိုရှိတော်မူသော ဘုရားရှင်သည် ဝိနည်းစည်းကမ်းများအပြင် မကွဲမပြို စေနိုင်သော နည်းလမ်းမျိုးစုံကိုလည်း ချမှတ် ပေးထားပေသည်။ သာသနာတော်သို့ ဝင်လာသော အကြင်သူ တယောက်အဖို့ လူငယ်ဘဝ သာသနာတော်သို့ ဝင်စကပင်လျှင် အပြစ်ကြီးငယ်ကို မပြတ်ကြည့်ရှုဆုံးမတတ်သော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာနှင့် ထက်ကြပ်နေရသည်။ လူငယ် ထုဟုလာ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာမှာ အရှင်သဒ္ဓိပုတ္တရာ ဖြစ်၏။

လူကြီးရဟန်းကြီး ဖြစ်လာသည့် အခါတွင်လည်း သတ်မှတ် ထားအပ်သော အရည်အချင်းနှင့် မပြည့်စုံမချင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်ပင် နေရသည်။ စောင့်ထိန်းပါလျက် အပြစ်ကြီးငယ် ရှိလာလျှင် နေ့မကူးပဲ တောင်းပန် ဝန်ခံရသည်။ အကြောင်းမူကား - အပြစ်ရှိအောင်နေ၍ ပုထုဇဉ်သဘာဝ အပြစ်ရှိလာလျှင်လည်း မိမိအပြစ်ကို ထင်စွာပြခြင်းသည် သူတော်ကောင်း တို့၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းများအတွက်မူ လပြည့်၊ လကွယ် ၁၅ရက် တကြိမ်၊ ၁၄ရက်တကြိမ် ဥပုသ်အိမ်၊ သိမ်အတွင်း၌ မပြတ်စည်းဝေး၍ အပြစ်ကြီးငယ်ကို ပြရသည်။ သြဝါဒ နာခံရသည်။ သာမန် အစည်း အဝေး မဟုတ်၊ ရဟန်းမှန်လျှင် မလာမနေရ၊ စည်းကမ်းကျပ်ကျပ် သတ်မှတ်ကာ တပါးနှင့်တပါး ရှောင် ဖယ်ဖယ်၊ စောင့်ဖယ်ဖယ် မနေရ။ နှစ်တောင့်ထွာအတွင်း ချဉ်းနင်းပူးကပ် ကာ တပါးနှင့်တပါး ညီညွတ်ရင်းနှီးမှုကို ပြရသည်။ အကြောင်းမူကား - ညီညွတ်မှု ဟူသည် စိတ်ဓရာ ကိုယ်ပါ တကယ် ညီညွတ်မှုလည်း ရှိ၍ ဟန် ဆောင် ညီညွတ်မှုလည်း ရှိသည်။

ဘုရားရှင်သည် သမဂ္ဂါနံ တပေါသုခေါ - ညီညွတ်ခြင်းသည်ကောင်း၏။ ချမ်းသာ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းသား ရဟန်းတော် များသို့မူ သာမန်ညီညွတ်ရုံမျှ မဟုတ်။ “သမ္မောဒါန - စိတ်ညီ ကိုယ်ညီ ရှင်ရှင်ကြည်ကြည် ညီညွတ်နိုင်ကြရမည်။ စကားတခွန်း သြဝါဒ တရပ်ကို အညီအညွတ်ပြော၍ အညီအညွတ်လက်ခံနိုင်အောင် ကျင့်သုံးကြရမည်”ဟု ဟောတော်မူ၏။

မကောင်းမှုကို သတိဖြင့်ရှောင်ကြဉ်၍၊ ပြုမိလျှင်လည်း ဝန်ခံခြင်းသည် သာသနာတော် တည်းဟူသော အစည်းအရုံး၏အသက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝါဆိုရာသီကဲ့သို့သော တနေရာတည်း တစုတည်း တပေါင်းတည်း နေကြရာ၌ မိမိပင် မသိစကောမူ တဘက်သား မနှစ်သက် စေနိုင်တတ်သော

အပြစ်ကြီးငယ်တို့ရှိနေတတ်ပေသေးသည်။ ယင်းအပြစ်ကြီးငယ်ကို သိတင်းဝါလကျွတ်၍ တပါးနှင့် တပါး ခွဲခွာလို၍ ခွဲခွာ နိုင်ကြသည့် အခါတွင် တပါးနှင့်တပါး တောင်းပန်ခြင်း၊ ညီညွတ်မှုကိုပြခြင်းသည် ပဝါရဏာ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက် တချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပဝါရဏာ ပြုကြပြီးသောအခါ ရဟန်းတော် အားလုံးပင် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ သွားရောက် ဖူးမြော်ကြရန် ထက်သန်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြ၏။ သိတင်းဝါလကျွတ်သည်ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်သိတင်းသုံးတော် မူရာနှင့်အလွမ်းမီသမျှသော တပည့်သား ရဟန်းတို့အဖို့ ဘုရားဖူးကြရောက် ကြသည်မှာ အစဉ်အလာတရပ်ပင်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့အစဉ်အလာတွင် မာတိက သံဃာတော် ခြောက်ကျိပ်တို့အဖို့ အခြား အကြောင်းတရပ်လည်း ရှိနေပေ၏။ ယင်း အကြောင်းသည်ကား - မိမိတို့ တရားကျင့်သုံးသည့် ကိစ္စတွင် ကျေးဇူးရှင် မယ်တော်ကြီး၏ ထူးခြားသော ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကို ဘုရားရှင် အား လျှောက်ထားလိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မယ်တော်ကြီးအား ယခုအခါ သိတင်းဝါလ ကျွတ်၍ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိသို့ မိမိတို့ ဘုရားဖူးသွားကြမည့်အကြောင်း ခွင့်ပန်ကြာသောအခါ မယ်တော်ကြီးအဖို့ သံဃာအားလုံးပင် ဘုရားဖူးသွားရန် ပြင်ဆင်ြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် “မောင်ပဉ္ဇင်းတို့မှာ အရွယ်ရှိသူများဖြစ်၍ ဘုရားဖူး သွားရန် လွယ်ကူပါသည်။ တပည့်တော်အဖို့တော့ ကိုမင်းပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ စိတ်ရောက်သော်လည်း လူ့ရောက်ဖို့ မလွယ်ကူတော့ပါ။ ဘုရား ရှင်ကို ကိုယ်တိုင်ဖူးဖို့ထားဦး၊ မောင်ပဉ္ဇင်းတို့ဘဝါးမှမရှိလျှင် တပည့်တော် အဖို့ နေ့စဉ် လူဒါန်းဆည်းကပ်နိုင်ဖို့ အရေးပင် ခက်ပါတော့သည်။ သို့ပါ၍ ဘုရားဖူးသွားကြတာလဲသွားတာပေါ့။ သို့သော် တပည့်တော်ကိုလဲ ငဲ့ညွှာ သနားသမှု ပြုကြပါဦး” ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ရဟန်းများက ဘုရားဖူး ပြီးလျှင် အချို့သောရဟန်းများ ပြန်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သင့်တင့်အောင် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။

မှန်လှပေ၏။ တောရွာဇနပုဒ်တွင်နေရသော အနာဂါမ် မယ်တော်ကြီး အဖို့ ဘုရားရှင်အား မဖူးတွေ့နိုင်သည့်တိုင်အောင် ကောင်းမှုမပြတ် စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်သော သံဃာတော်များနှင့်တော့ အဆက်မပြတ်လိုပေ။ သံဃာတော်တို့အား နေ့စဉ် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း၊ မပြတ် ဆည်းကပ်ခြင်းဟူသော နိစ္စပါတ်ကုသိုလ် အလုပ်ကလည်း မယ်တော်ကြီး အဖို့ စွဲမြဲလျက် ရှိနေပေပြီ။

ဘုရားရှင် အထံတော်မှောက်သို့ ဝပ်တွားဦးချမိကြသောအခါ ရဟန်းများအား ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့။ ကျန်းခန့်သာ၍မာကြပါ၏လော၊ တရားကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြောင့်တန်းစွာ အားထုတ်ကြရပါ၏လော၊ ဥတုသပ္ပာယ် မျှတကြပါ၏လော၊ ဆွမ်း ကွမ်း အာဟာရ မျှတကြပါ၏လော” ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြား မေးမြန်းတော်မူသည်။ ဤကား - အဝေးမှ ရောက်လာသော တဉ့်ရဟန်းများအား မေးမြန်းတော်မူရိုး ထုံးစံစကား ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရဟန်းများက “အားလုံးသော သပ္ပာယ်မျှတကြပါ၏။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ တွင်မူ မျှတရုံမျှမက တဝါတွင်းလုံး ဆွမ်းခံ၍ပင် မစားကြရပါ။ မာတိက မယ်တော်ကြီးတ သူ့အိမ်မှာ နေစဉ် ပင့်ဖိတ် လုပ်ကျွေးပါသည်။ သာဓန လုပ်ကျွေးရုံမျှလည်း မကသေးပဲ အကြင်ရဟန်းသည် အကြင်ဆွမ်း အကြင် အာဟာရကို အလိုရှိ၏ဟု စိတ်ကူးကာမျှဖြင့်ပင် ထို ဆွမ်းအာဟာရကို ဒါယိကာမကြီးသည် အိမ်မှပင်နေယင်း သိရှိကာ ကိုရဟန်းအား သိခြား လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းပါသည်။ တပည့်တော်တို့အားလုံးကိုလည်း သူ့သားများ ဖွယ် တွယ်တာစောင့်ရှောက်ပါ၏။ သို့ပါ၍ လုံ့မခင် ဒါယိကာမကြီး၏ ကျေးဇူးမှာ ကြီးမားလှပါ၏ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား ကြသော အခါ ဘုရားရှင်က သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူသည်။

ကိုယ်တော်လေး

ထိုစဉ်ကြိုက်ဝယ် ဘုရားရှင် ထံတော်ပါး၌ ဝပ်တွားလျက်ရှိသော ရဟန်း ကိုယ်တော်လေးအဖို့ မာတိက ရဟန်းများကလျှောက်ထားသော မာတိက မယ်တော်ကြီးဆိုသူ၏ ဆွမ်းလှူပုံ လှူနည်းကို ကြားရသောအခါ ပြဿနာ ပေါ်လာလေတော့သည်။ အလှူခံရဟန်းက မိမိအလိုရှိသည်ကို စိတ်ကူးလိုက် ရုံမျှဖြင့် အိမ်မှနေယင်း အလိုလိုသိကာ လိုအပ်သမျှလာရောက်လှူဒါန်းသည် ဟူ၍ ကြားသိရသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွာ။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်မထူး ဆန်းသည်အာထား၍ ဤလိုဒါယကာမျိုးနှင့် နေရလျှင် အဘယ်မျှ အဆင် ပြေမည်နည်း။ ထို့ပြင် မာတိက ရဟန်းတို့ လျှောက်ထားချက် ဟုတ်၏ မဟုတ်၏ကိုလည်း သိလိုလှသည်။ ဤသည်ကား - ကိုယ်တော်လေး၏ ပြဿနာ ဖြစ်ပေ၏။

ဤတွင် ပြောရန်ရှိသည်ကား လောကကုဏ္ဍိတံ တင် ဘုရားရှင်ကိုတော့ ထားပါတော့၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော ထိုထိုအဘိညာဉ်ပိုင်ရှင် ဘုရား

သားတော် တန်ခိုးရှင်တို့၏ အကြောင်းမျိုးစုံကို နောင်အခါ သာသနာ
တော်တခေတ်၌ နားမသိအောင် ကြားကြသိကြရသော်လည်း သာသနာ
တော်အစ ထိုစဉ်ကမူ ပုထုဇဉ်တို့အပို့ သိနိုင်ခဲ့ဘိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား— မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချမှု၊ မာနအစွမ်းကို အစွမ်းကုန်
ပယ်သတ်ကာ ထောင်လွှားမှု ပုံစံတမျိုးဖြစ်သော တန်ခိုးအရာကို အပထ
၍ မိမိတို့ကျင့်သုံးရရှိသော အနိမ့်ဆုံးတရားအလုပ်ကိုပင် အစွမ်းကုန်လျှိုဝှက်
သိပ်သည်းရသော အလုပ်ဟူသည်မှာ သူတော်ကောင်း တပည့်သာဝက
မူန်သမျှတို့၏ အလုပ်ဖြစ်လေရာ ပုထုဇဉ်တို့အပို့ သိနိုင်ခက်သော အလုပ်ဖြစ်
ပေ၏။ ရဟန္တာ၊ သို့မဟုတ် တန်ခိုးရှင်တို့နှင့် အတူ နေရပါလျက်နှင့်ပင်
လျှိုဝှက် သိပ်သည်းမှုကြောင့် ရဟန္တာမှန်း၊ တန်ခိုးရှင်မှန်း မသိနိုင် ဖြစ်ကြ
ရသည်။

အခြားပုဂ္ဂိုလ်ကို အပထာ၍ လက်ယာတော်ရုံ ပေရှင်သာရိပုတ္တရာ
မထေရ်ကြီးကိုပင်လျှင် လေးစားအပ်ရမှန်း မသိရှာသော တပည့်မိုက်က
ကျောင်းကို မီးရှို့ပစ်သည်အထိ ထေရ်မဲ့အပြုခံရသည်။ တန်ခိုးရှင်ရဟန္တာပင်
ဖြစ်စေကာမူ အရင်အမောင်း ပုဇွန်သေးသွယ်လွန်းသဖြင့် ထေရ်မဲ့ အပြုခံရ
သော လာဠုဒါယိမထေရ်အား ယင်းသို့ မပြုမိကြစေရန် ဘုရားရှင်က
ဖွင့်ထုတ်မိန့်ကြား၍ တားမြစ်ဟူခဲ့ရသည်။ အမြင်အားဖြင့် မလောက်လေး
မလောက်စား ခုနစ်နှစ်သားမျှသာ ဖြစ်သော တန်ခိုးအရှင် တရားအရှင်
သုမန သာမဏေကလေးအား ပုထုဇဉ်ရဟန်းကြီးများက မသိရှာကြသော
ကြောင့် ထိပ်ပုတ်ကျောသပ်ဖြင့် ထေရ်မဲ့ပြုကြသည်ကို မပြုမိကြရလေအောင်
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဖွင့်ထုတ်မိန့်ကြား၍ တားမြစ်တော်မူခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သာမန်ဒါယိကာမကြီးတယောက်က သူတပါး၏စိတ်အကြံကို
သိသည်ဆိုရာ၌ မယုံနိုင်ဖွယ် အထူးအဆန်းဖြစ်လျက်ရှိနေသော ကိုယ်တော်
လေးအဖို့ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုလှသည်။ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ၌လည်း
မာတိတ ရဟန်းများထံမှ ကြားရသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် မိမိအတွက် မပင်
ပန်းပဲ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် အဆင်ပြေလေဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်
နှစ်လိုဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိသည် ထိုဒါယိကာမကြီးကျောင်းသို့ သွား၍ တရား
အားထုတ်လိုလှပါသည်။ ခွင့်ပြုတော် မူပါ ဘုရားဟု ဘုရားရှင်အား
လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ကိုးကွယ်ရန် ရဟန်းလိုလျက်ရှိသော ဒါယိ
ကာမကြီး၏ အလိုကိုသိ၍ အခြားနည်းအားဖြင့်လည်း သိတော်မူ မြင်တော်

မူသော ဘုရားရှင်က လျှောက်ထားသူကိုယ်တော်လေးအားသင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပေး၍ မာတိကရွာသို့သွားရန် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မာတိကရွာသို့ သွားရာ လမ်းခရီးနှင့် မာတိကကျောင်းများ၏ အနေအထားကို ပြန်လာခဲ့သော ရဟန်းများအထံ အသေအချာ မေး၍ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မာတိကရွာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဒါယိကာမကြီးအား ပညာစမ်းလိုသည့် ကိုယ်တော်ကလေး အတွက် စိတ်ကူးတမျိုးဖြင့် မေးမြန်း စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသည်ကား မာတိကသို့ ရောက်လျှင် အလိုလိုသိသည် ဆိုသော ဒါယိကာမကြီးအား အသိမပေးပဲ ကျောင်းသို့ တိတ်တဆိတ် သွားရောက် သီတင်းသုံးမည်၊ ကျောင်းမှနေ၍ လိုအပ်သမျှကို ခိုင်းစေမည်။ ဤနည်းဖြင့် ဒါယိကာမကြီး တကယ်သိမသိ မိမိ သိရပေမည်ဟူသော စိတ်ကူးပင် ဖြစ်ပေ၏။

သို့နှင့် မာတိကကျောင်းများသို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာ၍ ကျောင်း တကျောင်းတွင် နေထိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ရောက်မဆိုက်ပင် စိတ်ကူးဖြင့်ခိုင်းစေရန် ကိစ္စပေါ်လာ၍ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ယင်းသည်ကား ရက်အတန်ကြာမျှ နေထိုင်သူမရှိ၍ ကျောင်းတွင် အမှိုက်သရိုက်များ ရှုပ်ပွေ လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေရာ ဒါယိကာမကြီးသည် အမှိုက်လှည်းကျင်းမည့်သူ တယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်သော် ကောင်းလေစွာဟု တောင့်တကြည့်လိုက် ၏။ မကြာပါပေ။ ဒါယိကာတယောက် တံမြက်နည်းကိုင်၍ ရောက်လာပြီး ကျောင်းကို လှည်းကျင်းသုတ်သင်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့သော် မိမိ ရောက် လာသည်ကိုမြင်သောဒါယိကာဖြစ်နိုင်၍ “ဒါယိကာ၊ ငါရောက်လာသည်ကို မြင်၍လာရောက်လှည်းကျင်းသလော” ဟုမေးလိုက်သောအခါ ဒါယိကာက “မဟုတ်ပါ။ မယ်တော်ကြီးလွှတ်လိုက်၍ လာရောက် လှည်းကျင်းပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ပထမဆုံးအကြိမ် အံ့အားသင့်ရသည်။

“ရွာအပြင်လမ်းဖြင့် ဤကျောင်းသို့ ငါရောက်လာခဲ့ပေသည်၊ ငါလာ သည်ကို ဒါယိကာမကြီး မြင်နိုင်ပါသလော”

“မြင်နိုင်ဖို့ မရှိပါ”

“သို့ဆိုလျှင် သင့်ကို အဘယ့်ကြောင့် စေလွှတ်ရသနည်း”

“တပည့်တော် မလျှောက်ဘတ်ပါ”

“ရှိစေတော့၊ ငါသည် ခရီးဝေးမှ ရောက်လာရသည်။ ရဟန်းတို့ အတွက် သင့်လျော်သောအဖျော်ယမကာတခုရရှိခဲ့သော် ကောင်းလေစွာ” ဟု ဒုတိယအကြိမ် သွေးတိုးစမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါယကာက “တပည့်တော် မယ်တော်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါမည်”ဟု လျှောက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဒါယကာမပြန်မီ အတွင်းမှာပင် အခြား ဒါယကာတယောက်သည်အဖျော်ယမကာချိုင့်ကိုသွ၍ ရောက်လာဆက်ကပ် သဖြင့် ကိုယ်တော်လေးအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

သို့သော် မကျေနပ်လှသေးပေ။ တံမြက်လှည်းခြင်း၊ အဖျော်ကပ်ခြင်းတို့ သည် လွယ်ကူ၏၊ အလိုက်သင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နံနက်ကျမှ သီရစေတော့အံ့ဟု စိတ်ကူးပြန်သည်။

ရဟန်းရှိ၍ဆွမ်းချက်ခြင်းမှာ လွယ်ကူ၏။ သို့သော်မည်သည့် ဟင်းကျွေး မျိုး ချက်ရန်အတွက်မူ ရနိုင်ခက်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ နံနက်ချိန် ရောက်သော အခါ ဒါယကာမကြီးသည် မည်သည့်ဟင်းကျွေးမျိုးဖြင့် ဆွမ်းအပို့ လွှတ်ခဲ့ သော် ကောင်းလေစွာဟု ခက်ခက်ခဲခဲဟင်းကို စဉ်းစား၍ တောင့်တလိုက် သောအခါ မကြာမီအတွင်းမှာပင်တောင့်တတိုင်းသောဟင်းကျွေးများဖြင့် ဆွမ်းအပို့ လွှတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ဒါယကာမကြီး၏ စွမ်းအင် အပေါ်တွင် ကိုယ်တော်လေး ဘဝင်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဒါယကာမကြီးကို ဆောတလျင် တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်လာလေတော့ သည်။ ဤဒါယကာမကြီးသည် ဂန္ဓာရီအတတ်ကို တတ်သော ပညာရှင်ကြီး ပေလော။ ထူးဆန်းပေစွာ။ ဂန္ဓာရီပညာရှင်တို့၏ အစွမ်း အမျိုးမျိုးကို ကြားဘူးပု၏။ သို့ရာတွင် သူတပါးစိတ်အကြံကိုပင် သိနိုင်သော အတတ် မှာမူ အံ့ဖွယ် ဖြစ်သည်။

တန်ခိုးရှင်၊ ပညာရှင်တို့အား တွေ့လို၊ မြင်လို၊ ဆက်ဆံလိုခြင်းသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒါယကာမကြီးသည် ငါ့ထံသို့ ကိုယ်တိုင်လာစေသတည်းဟု တောင့်တလိုက်သောအခါ ကပ်လူဖွယ် ပစ္စည်း များကို ကိုင်တွယ်၍ မကြာမီအတွင်းမှာပင် ဒါယကာမကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်းသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ဒါယကာမကြီးကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ အကြောင်း ကား- ဒါယကာမကြီးအား အစွမ်းထက်သော လောကီပညာရှင်ကြီးအဖြစ် ထင်မှတ်ထားခဲ့ရာတ လောကီပညာရှင်တို့မည်သည် တန်ခိုးရှင်ကိုအပထား၍ သာမန်ပညာရှင်ဆိုလျှင်ပင် ပညာမာန်၊ ဆရာမာန် တဝင့်ဝင့်ဖြင့် လွင့်တင် မောက်ကြွားသော မျက်နှာထားအမူအရာမျိုး ရှိတတ်ကြပေ၏။ ယခု ဒါယိ ကာမကြီးမှာမူ သန့်စင် ကြည်လင်လှသောမျက်နှာ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော

မူသော ဘုရားရှင်က လျှောက်ထားသူကိုယ်တော်လေးအားသင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပေး၍ မာတိကရွာသို့သွားရန် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မာတိကရွာသို့ သွားရာ လမ်းခရီးနှင့် မာတိကကျောင်းများ၏ အနေအထားကို ပြန်လာခဲ့သော ရဟန်းများအထံ အသေအချာ မေး၍ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မာတိကရွာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဒါယိကာမကြီးအား ပညာစမ်းလိုသည့် ကိုယ်တော်ကလေး အတွက် စိတ်ကူးတမျိုးဖြင့် မေးမြန်း စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသည်ကား မာတိကသို့ ရောက်လျှင် အလိုလိုသိသည် ဆိုသော ဒါယိကာမကြီးအား အသိမပေးပဲ ကျောင်းသို့ တိတ်တဆိတ် သွားရောက် သီတင်းသုံးမည်၊ ကျောင်းမှနေ၍ လိုအပ်သမျှကို ခိုင်းစေမည်။ ဤနည်းဖြင့် ဒါယိကာမကြီး တကယ်သိမသိ မိမိ သိရပေမည်ဟူသော စိတ်ကူးပင် ဖြစ်ပေ၏။

သို့နှင့် မာတိကကျောင်းများသို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာ၍ ကျောင်း တကျောင်းတွင် နေထိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ရောက်မဆိုက်ပင် စိတ်ကူးဖြင့်ခိုင်းစေရန် ကိစ္စပေါ်လာ၍ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ယင်းသည်ကား ရက်အတန်ကြာမျှ နေထိုင်သူမရှိ၍ ကျောင်းတွင် အမှိုက်သရိုက်များ ရှုပ်ပွေ လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေရာ ဒါယိကာမကြီးသည် အမှိုက်လှည်းကျင်းမည့်သူ တယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်သော် ကောင်းပေစွာဟု တောင့်တကြည့်လိုက် ၏။ မကြာပါပေ။ ဒါယိကာတယောက် တံမြက်စည်းကိုင်၍ ရောက်လာပြီး ကျောင်းကို လှည်းကျင်းသုတ်သင်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့သော် မိမိရောက် လာသည်ကိုမြင်သောဒါယိကာဖြစ်နိုင်၍ “ဒါယိကာ၊ ငါရောက်လာသည်ကို မြင်၍လာရောက်လှည်းကျင်းသလော” ဟုမေးလိုက်သောအခါ ဒါယိကာက “မဟုတ်ပါ၊ မယ်တော်ကြီးလွှတ်လိုက်၍ လာရောက် လှည်းကျင်းပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ပထမဆုံးအကြိမ် အံ့အားသင့်ရသည်။

“ရွာအပြင်လမ်းဖြင့် ဤကျောင်းသို့ ငါရောက်လာခဲ့ပေသည်၊ ငါလာ သည်ကို ဒါယိကာမကြီး မြင်နိုင်ပါသလော”

“မြင်နိုင်ဖို့ မရှိပါ”

“သို့ဆိုလျှင် သင့်ကို အဘယ်ကြောင့် စေလွှတ်ရသနည်း”

“တပည့်တော် မလျှောက်ဘတ်ပါ”

“ရှိစေတော့၊ ငါသည် ခရီးဝေးမှ ရောက်လာရသည်။ ရဟန်းတို့ အတွက် သင့်လျော်သောအဖျော်ယမကာတခုရရှိခဲ့သော် ကောင်းလေစွာ” ဟု ဒုတိယအကြိမ် သွေးတိုးစမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါယကာက “တပည့်တော် မယ်တော်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါသည်”ဟု လျှောက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဒါယကာမပြန်မီ အတွင်းမှာပင် အခြား ဒါယကာတယောက်သည်အဖျော်ယမကာချိုင့်ကိုသွ၍ ရောက်လာဆက်တပ် သဖြင့် ကိုယ်တော်လေးအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

သို့သော် မကျေနပ်လှသေးပေ။ တံမြက်လှည်းခြင်း၊ အဖျော်ကပ်ခြင်းတို့ သည် လွယ်ကူ၏။ အလိုက်သင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နံနက်ကျမှ သီရစေတော့အံ့ဟု စိတ်ကူးပြန်သည်။

ရဟန်းရှိ၍ဆွမ်းချက်ခြင်းမှာ လွယ်ကူ၏။ သို့သော်မည်သည့် ဟင်းကျွေး မျိုး ချက်ရန်အတွက်မူ ရနိုင်ခက်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ နံနက်ချိန် ရောက်သော အခါ ဒါယိကာမကြီးသည် မည်သည့်ဟင်းကျွေးမျိုးဖြင့် ဆွမ်းအပို့ လွှတ်ခဲ့ သော် ကောင်းလေစွာဟု ခက်ခက်ခဲခဲဟင်းကို စဉ်းစား၍ တောင့်တလိုက် သောအခါ မကြာမီအတွင်းမှာပင်တောင့်တတိုင်းသောဟင်းကျွေးများဖြင့် ဆွမ်းအပို့ လွှတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ဒါယိကာမကြီး၏ စွမ်းအင် အပေါ်တွင် ကိုယ်တော်လေး ဘဝင်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဒါယိကာမကြီးကို ဆောတလျှင် တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်လာလေတော့ သည်။ ဤဒါယိကာမကြီးသည် ဂန္ဓာရီအတတ်ကို တတ်သော ပညာရှင်ကြီး ပေလော။ ထူးဆန်းပေစွာ။ ဂန္ဓာရီပညာရှင်တို့၏ အစွမ်း အမျိုးမျိုးကို ကြားဘူးပု၏။ သို့ရာတွင် သူတပါးစိတ်အကြံကိုပင် သိနိုင်သော အတတ် မှာမူ အံ့ဖွယ် ဖြစ်သည်။

တန်ခိုးရှင်၊ ပညာရှင်တို့အား တွေ့လို၊ မြင်လို၊ ဆက်ဆံလိုခြင်းသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒါယိကာမကြီးသည် ငါ့ထံသို့ ကိုယ်တိုင်လာစေသတည်းဟု တောင့်တလိုက်သောအခါ ကပ်လူဖွယ် ပစ္စည်း များကို ကိုင်တွယ်၍ မကြာမီအတွင်းမှာပင် ဒါယိကာမကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်းသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ဒါယိကာမကြီးကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ အကြောင်း ကား- ဒါယိကာမကြီးအား အစွမ်းထက်သော လောကီပညာရှင်ကြီးအဖြစ် ထင်မှတ်ထားခဲ့ရာတ လောကီပညာရှင်တို့မည်သည့် တန်ခိုးရှင်ကိုအပထား၍ သာမန်ပညာရှင်ဆိုလျှင်ပင် ပညာမာန်၊ ဆရာမာန် တဝင့်ဝင့်ဖြင့် လွင့်တင် မောက်ကြွားသော မျက်နှာထားအမူအရာမျိုး ရှိတတ်ကြပေ၏။ ယခု ဒါယိ ကာမကြီးမှာမူ သန့်စင် ကြည်လင်လှသောမျက်နှာ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော

အမှုအရာတို့ဖြင့် လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ အသွင်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

“မာတိကာမာတာ ဒါယိကာမကြီးဟူသည် အသင်ပင်လော”

“မုန့်ပါသည် မောင်ပဉ္စင်း”

“သင် ဒါယိကာမကြီးသည် သူတပါး စိတ်အကြံ မုန့်သမျှကို သိလေ သလော”

“အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ မေးရပါသနည်း မောင်ပဉ္စင်း”

“ဒါယိကာမကြီးသည် သူတပါးစိတ်အကြံကို သိသည့်အကြောင်းကို ယခင် ကြွသွားသော သံဃာတော်များက ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား၍ ဦးပဉ္စင်း ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းမယုံ၍ ယခု ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြီး စမ်းသပ်သည့်အခါတွင်လည်း ဦးပဉ္စင်း တောင့်တတိုင်းသမျှသော အကြံ များကို ဒါယိကာမကြီး သိနှင့်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်တပ်အပ် အပ် သိလို၍ မေးပါသည် ဒါယိကာမကြီး”

“ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားသာဝကတို့တွင် သူတပါး၏ စိတ်အကြံကို သိသူတို့ ပေါများလှပါ၏ မောင်ပဉ္စင်း”

“ကြားဘူးပါ၏။ မကြုံဘူးပါ။ ယခု ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရသော ဒါယိ ကာမကြီးအား မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏”

“မောင်ပဉ္စင်း။ သူတပါး စိတ်အကြံကို သိသော သူတို့သည် ယခု မောင်ပဉ္စင်းကြားသော ကြံသောအတိုင်း ပြုမူတတ်ကြပါ၏”

တိုက်ရိုက်မဖြေ။ မိမိ သိမြင်အပ်သောတရားကို တိုက်ရိုက်အယူထား၍ ဖြစ်နိုင်လျှင် အရိပ်အမြက်မျှပင် မပြောကြားရခြင်းမှာ ဘုရားရှင် တပည့် သားတို့၏ စည်းကမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဤဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ရဟန်း ပင် မဟုတ်စေကာမူ သာသနာတော်အား ကြည်ညိုကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်ပေရာ တရားထူး ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော အဘိညာဉ်ရှင် တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လေရာ ၏ဟု ကိုယ်တော်လေး သတိရ၍ ဆက်လက်မမေးတော့ပေ။

သို့ရာတွင် ကျောင်းခန်း၌ သီတင်းသုံးယင်းဖြင့် ညနေညဉ့်ဦးတွင်ပင် တစ် တခုကို သတိရမိလာလေရာ ယင်းသတိ၊ ယင်းအသိကြောင့် ကိုယ်တော်လေး အဖို့ ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထမိသည်အထိပင် တုန်လှုပ်သွားရပေ၏။ ယင်း သည်ကား - မိမိသည် ဒါယိကာမကြီး၏အစွမ်းကို သိလိုသောကြောင့် နည်း မျိုးစုံဖြင့် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ စမ်းသပ်သမျှလည်း မုန့်ကန်နေသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတပါး စိတ်အကြံကိုသိသော ဒါယိကာမကြီးသည် အိမ်မှာနေလျက်နှင့်

ပင့် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ပုထုဇဉ်သဘာဝ တွေးချင်ရာတွေး၊ ထောက်ချင်ရာ ထောက် သိလေတော့မည်တကား။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွာ ဟူ၍ သတိ ရလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အစာကိုသာမြင်၍ ချိတ်ကို မမြင်သော ငါးမိုက်ကဲ့သို့ ငါးသည် ဤ ဒါယိကာမကြီး၏ ကျောင်းသို့ ထောက်လာခဲ့မိချေ၏။ မဖြစ်ချေဘူး။ မိမိမှာ ရဟန်းအသွင်နှင့် တရားမင်သူ ဆိုသမင်လည်း ထောက်တတ်ရာ တွေးမိ သည့် အကြိမ် များစွာရှိကြောင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဤ ဒါယိကာမကြီး အနီးတွင် နေ၍တော့ဖြင့် ဆွမ်းကောင်းစားရသော်လည်း နေ့စဉ် အရှက်ကဲ့၍ နေရချေတော့မည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တွေးမိတိုင်း ရှက်သွေးဖြာမိရုံမက ထိတ်လန့်၍ပင် လာ တော့ရာ နောက်တနေ့နံနက်တွင်ပင် ဒါယိကာမကြီးကိုမျှ အသိ မပေးဝံ့ တော့ပဲ ဇေတဝန်သို့ တချိုးတည်း ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

စိတ်ချင်းအပြိုင်

ဘုရားရှင်ထံတော်ပါး၌ ဝပ်တူးမိသည့်အခါ ဘုရားရှင်ကထုံးစံအတိုင်းပင် “သပ္ပာယလေးပါး မျှတပါ၏လား”ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား မြက်ကြား မေးမြန်းသောအခါ ကိုယ်တော်လေးက...

“မျှတပါ၏။ မာတိက သံဃာအများထံမှ ကြားသိရသော သတင်း သည်လည်း မှန်ကန်ပါ၏။ သို့ရာတွင်တပည့်တော်အဖို့တော့ ဒါယိကာမကြီး အနီးတွင် မနေဝံ့အောင်ဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ရပါသည်အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက် ထားသည်။

“ဘာကြောင့်ပါလဲ ချစ်သား”

“မှန်လှပါ။ ပုထုဇဉ်တို့မည်သည် မသင့်သောအကြံများကိုလည်း ရံဖန် ကြံမိတတ်ကြပါသည်။ ယင်းသို့ ကြံမိသည်ဆိုလျှင် ကြံတိုင်းကို သိနေသော ဒါယိကာမကြီးအား ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်ဘုရား”

“မှန်ပေသည်ချစ်သား။ စိတ်ဟူသည်ပေါ့ပါးသည်။ လျင်မြန်သည်။ အာရုံတခုမှ တခုသို့ မပြတ်ကူးပြောင်း၍နေသည်။ ဆုံးမရခက်သည်။ သို့ရာ တွင် ဆုံးမရန် ခက်ခဲခြင်းမျှဖြစ်၍ ဆုံးမ၍မဖြစ်နိုင်သည်ကား မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကိုဆုံးမနိုင်သော နည်းလမ်းများစွာ ရှိသည်။

“သင့်စိတ်ကို ဆုံးမနိုင်သောနည်းလမ်း စိတ္တာနုပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ကို သင့်အားငါဘုရားပေးထားပြီးပေပြီ။ မသင့်စိတ်လေလွင့်စိတ်ဖြစ်ပေ။

လာသည့်အခါတိုင်း မိမိစိတ်ကို စိတ္တာနုပဿနာ သတိဖြင့် စောင့်၍ကြည့်ကာ သတိမပြတ်ရှုမှတ်အားထုတ်ရမည် ချစ်သား။

“ယင်းသို့ ရှုမှတ်အားထုတ်နိုင်ရန် သင့်အတွက် မာတိကဒါယိကာမကြီး ၏ ကျောင်းနေရာထက် သင့်လျော်သော အခြားနေရာကို ငါဘုရား မြင် တော်မမူ။ သို့ဖြစ်၍ ဒါယိကာမကြီး၏ ကျောင်းသို့သာ ပြန်သွား၍ ပေးအပ် သော ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အားထုတ်လေတော့ ချစ်သား”

မှန်လှပေ၏။ တရားအားထုတ်ရန်ဆို၍ ဘုရားရှင်အထံတော်မှကမ္မဋ္ဌာန်း တောင်း၍ မာတိကကျောင်းသို့သွားခဲ့ပါသည်ကို တရားကိုတော့ အား မထုတ်၊ မိမိကိစ္စကိုတော့မလုပ်၊ မဆီမဆိုင်သူတပျိုးကိစ္စကို သိလိုစိတ်ဖြင့် သာ အချိန်ဖြုန်းမိခဲ့ပါလေသည်။

သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်အရ မာတိကသို့ သာ သွားရလေမည်။ တွေးမိလျှင် ရှက်ဖွယ်တော့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မတွေးမိ အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသတိ မပြတ်ရှုမှတ် ပွားများရလေတော့မည်။ အကယ်ဆို သော် သပ္ပာယ်မျိုးစုံ ပြည့်စုံလှသော ရဟန်းများကို သားရင်းသဖွယ် ဂရုစိုက်လှစွာသော ဤ ဒါယိကာမကြီး ကျောင်းမှာ တရားအားထုတ် ရန် သင့်လျော်လှသော နေရာဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမိန့်တော်အတိုင်း မာတိကသို့ပင် ပြန်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဤတခေါက်၌မူ တပည့်တော်ကိုဲ့ပဲ ဦး ဟူသော ဒါယိကာမကြီး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ရဟန်း ခြောက်ကျိပ် အနက်မှ အချို့ရဟန်းများလည်း ပြန်လည် လိုက်ပါလာကြ၏။

ဤတကြိမ်တွင် မာတိကကျောင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တောင် တောင်အီအီ မကြံစည်တော့ပဲ စိတ္တာနုပဿနာ အလုပ်စခန်းသို့ တန်းတန်း မတ်မတ်ဝင်၍ မပြတ်သောသတိဖြင့် ရှုမှတ်အားထုတ်၏။ ဒါယိကာမကြီး ကလည်း ယခင်အတိုင်းပင် ဆွမ်းကောင်းဆွမ်းမွန်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း သည်။ ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်သည် မှန်ကန် လှပါပေ၏။ အကြောင်း ကား - မာတိကကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်၍နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ အားထုတ်လိုက် သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် ကိုယ်တော်လေးအဖို့ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သတည်း။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်နှင့်အတူဒါယိကာမကြီး၏ကျေးဇူး ကို အထပ်ထပ်ဆင်ခြင်မိသည်။ မိမိ၏အလျှင် အနာဂါမ်အဆင့်သို့ ရောက် လေပြီးသော ဒါယိကာမကြီး၏ အရည်အသွေးကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင်

ပြင်လာသည်။ မိမိတို့ကဲ့သို့ ဘုရားရှင်အားမဖူးတွေ့ရ၊ ဘုရားရှင်၏ ကုသိုလ်
တော်ကိုမျှ တိုက်ရိုက်မနာမကြားရပါပဲလျက် အနာဂါမ်အဆင့်သို့ ရောက်
နိုင်ခဲ့သော ဒါယိကာမကြီး၏အတိတ်ပါရမီ၊ ရှေးကောင်းမှုတို့ကိုလည်း
တဆက်တည်း ဆင်ခြင်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါဘဝသံသရာတလျှောက်တွင် ကျင်လည်ခဲ့ကြရာ၌ လွန်ခဲ့သော
ကိုးဆယ်ကိုးဘဝ တချိန်က ဤဒါယိကာမကြီးသည် မိမိ၏ ဇနီးအဖြစ်
တော်စပ်ဆက်သွယ်မိခဲ့ကြရာ၌ ယခုဘဝတွင်လည်း ဤဒါယိကာမကြီး၏
သတင်းကို ကြားရရုံမျှဖြင့် မာတိကရွာသို့ ဆက်သွယ် ရောက်ရှိလာရသော
ပုဗ္ဗေဝနီဝါသေန တရားတော်ကို သတိရသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မိမိ၏
ဇနီးဘဝတွင် တပါးယောက်ျားကို တပ်မက်သောကြောင့် ဒါယိကာမကြီး
က မိမိအား သတ်ခဲ့ဘူးသည့်အဖြစ်ကို သံသရာတွင် ကျင်လည်ရသမျှ
ဂယောက်ဂယက် နိုင်လှသော ပုထုဇဉ်တို့၏အဖြစ်ကိုသတိရလာ၍ ပြုံးမိ၏။

ယင်းသို့ အဆင်မပြေခဲ့သော မိမိနှင့် ဒါယိကာမကြီးတို့၏ အဖြစ်
ဟောင်းကို သတိရ၍ ပြုံးမိစဉ် “လက်စနှင့် ရွှေတဘဝလောက်ကို တိုးကြည့်
လိုက်ပါအုံး၊ မောင်ပညွင်း” ဟူသော ဒါယိကာမကြီး၏ အသံကိုကြားရ၍
ရွှေတဘဝတိုး၍ ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ တရာမြောက်သော ဘဝတွင်
လည်း မိမိနှင့် ဤဒါယိကာမကြီးတို့မှာ ဇနီးခင်ပွန်းပင် တော်စပ်ခဲ့ပြီး
မိမိအသက်အား ကယ်တင်ခဲ့ဘူးသည့် ကျေးဇူးကို သတိရသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် မိမိ၏ အသက်တမ်းကို ဆင်ခြင်မိလိုက်သောအခါ
တွင် ယခုပင်လျှင် ကွယ်လွန်ရတော့မည်ကို သိရသဖြင့် သိတော်မူ၊ မြင်
တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်များကိုပွားများယင်း
ဘဝ သံသရာမှရှု၍ ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးရှိလေသော ဒါယိကာမကြီးအား
လည်း ‘အရဟတ္တဖိုလ်သို့ တဆင့်တက်ရန် ကျန်နေသေးသည်ကို ကြိုးစား
ရန်’ စိတ်ဖြင့်ပင် သတိပေးတရားဟောကာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မာတိက ကျောင်း အနီးတွင် ရဟန္တာ ကိုယ်တော်လေး၏
အရိုးအိုးစေတီကလေးတဆူသည် မာတိကကျောင်း၏ ကျက်သရေမင်္ဂလာ
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဖူးမြင်ရသူတို့အဖို့ ဓမ္မသံဝေဂနှင့်အတူ သဒ္ဓါတရား
ပွားများစေရန်အတွက်လည်းကောင်း ပေါ်ပေါက်လာရ၏။

[၁]

ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ယနေ့ နံနက် ညီတော်အာနန္ဒာ ဆွမ်းပို့ဆွမ်းကပ်
ရောက်လာသောအခါ ညီတော် အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား “အရှင်မြတ်
ဘုရား။ ။ယမန်နေ့ညက တရားမဏ္ဍပ် သံဃာ့အစည်းအဝေးတွင် သံဃာ
တော်များသည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိသည်ဖြစ်
စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဝင်ရောက်မဖူးမြော်ရ၊ အကယ်၍ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်
ခဲ့သော် အပြစ်သင့်စေ၊ အာပတ်သို့ ရောက်စေရမည်ဟု မိမိတို့အချင်းချင်း
ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ် ကတိကဝတ် ထားကြပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား
သောအခါ ဘုရားရှင်က ပြုံးတော်မူ၏။

ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူသည်ဆိုလျှင် အကြောင်းထူး တရပ်ရပ် ရှိပြီဖြစ်
သောကြောင့် ထိုအကြောင်းထူးကို သိစေရန် အဘယ့်ကြောင့် ပြုံးတော်
မူပါသနည်းဘုရားဟု ညီတော် အာနန္ဒာအဖို့ ခါတိုင်း လျှောက်ထားမြဲ
ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့အဖို့မှာမူ ဘုရားရှင်သည် ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ
တင်းဆိတ်မှုကို အဆူး လိုလားတော်မူချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ရှိသော
အကြောင်းထူးကို သင့်လျော်သော အချိန်တွင် မိန့်ကြားတော်မူလိမ့်မည်
ဟု တစုံတရာမလျှောက်ကြားတော့ပဲ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်သည်။

ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူခြင်းကား - တပည့် သံဃာတို့သည် မိမိအပေါ်၌
အလိုက်သိစွာ စေတနာ ထက်သန်ကြသော်လည်း လုပ်ငန်းရပ် အနေဖြင့်
လွဲမှားနေတော့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားတထုံး၊ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်
တရပ်ကို ပညတ်ဖို့အကြောင်း ပေါ်ပေါက် လာမည်ကို သိတော်မူသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

[၂]

ဘုရား-ရဟန္တာတို့၏စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ငြိမ်သက်မှုကို ကျောက်တိုင် ကျောက်
သားဖြင့် ဥပမာပေးကာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ တိုက်ခတ်သော လောကဓံ
လေတို့ကြောင့် မတုန်မလှုပ်ဟု ဆိုသော်လည်း တိုက်ဖန် များလတ်သော်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိပေသေး၏။

ကောသမ္မိတွင် တရားရေအေး တိုက်ကျွေး၍ မရနိုင်လောက်အောင်
တပည့်ရဟန်းတို့ကဲ့ပြားကြခြင်းမှာ ကျောက်တိုင်ကြီးပင် ငြီးငွေ့စေနိုင်သော
လောကဓံ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဘုရားရှင်သည် အလွန် ရင်းနှီးသော အတွင်းနေ အလုပ်အကျွေးကိုပင်
အသိမပေးပဲ တကိုယ်တော်တည်း ပါလိလေယျက တောသို့ သွားရောက်
ဝါဆိုတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ဝါတွင်းသုံးလ တိုင်တိုင်တည်း။

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသဌေး၏ ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ဝေရဉ္စာတိုင်းသို့ ရဟန်းများ
နှင့် ကြွရောက်ဝါဆိုစဉ်ကလည်း ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားမေ့လျော့မှုကြောင့် တပည့်
ရဟန်းများနှင့်အတူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မြင်းစာ မုယောကြမ်းမျက်
ထောင်း၍ မျှတတော် မူခဲ့ကြရသည်မှာလည်း လောကဓံမုန်တိုင်း၏
ကျိစယ်မှုဖြစ်၏။ သုံးလတိုင်တိုင်တည်း။

ကောသမ္မိ ကိစ္စ၊ ဝေရဉ္စာ ကိစ္စတို့လောက် မကြီးကျယ်စေကာမူ မိမိ
သာသနာတော်အတွက် ဘုရားရှင်ဆောင်ရွက်ရသော နေ့စဉ် ကိစ္စများမှာ
နားနေချိန်ဟူ၍ပင် ရတော်မမူလောက်အောင် များပြားလှ၏။ စွန့်ပစ်၍
မဖြစ်နိုင်သေးသော ခန္ဓာကိုယ်၏ သဘာဝကို ငြိမ်းအေးစေရန်အတွက်
တနေ့လျှင် အချိန်အနည်းငယ်ကလေးသာ လျောင်းစက်တော်မူရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ထွေပြားများပြောင်လှသော ဗုဒ္ဓကိစ္စများအကြားမှ မိမိ၏
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ငြိမ်းအေးမှုဝိကေကကို အလိုရှိတော်မူသော
အခါ ရှုပ်ထွေးများပြားလှသော ယင်း ဗုဒ္ဓကိစ္စများမှ ရံဖန်ရံခါ အတင်း
ရုန်းထွက်တော်မူရသည်။ ခရီး ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်လည်း ရှိ၏။
တောရိပ်တောင်စွယ်တို့တွင် တပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူသည့် အကြိမ်
လည်းရှိ၏။ တောရိပ်တောင်စွယ်သို့ပင် မဟုတ်စေကာမူ သီတင်းသုံးရာ
ဂန္ဓကုဋ်တိုက် အတွင်း၌ပင် ရက်အကန့်အသတ်ဖြင့် တကိုယ်တည်းမွေ့လျော်
တော်မူရသည်လည်း ရှိ၏။

တနည်းဆိုသော် ဘုရားရဟန္တာတို့မည်သည်မှာငြိမ်းချမ်းမှု သန္တိသုခကို ပိုင်ပိုင်ကြီးရယူထားပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ငြိမ်းအေးမှုဆိုသည်မှာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးသော ဒုက္ခမှတ်တိုင် ခန္ဓာကိုယ်တန်းလန်းနှင့် ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ကာ ရယူအပ်သော ငြိမ်းအေးမှု၊ ဒုက္ခလောင်စာ ဤခန္ဓာကို စွန့်လွှတ်ပြီးသည့် အခါတွင် မုချဆတ်ဆတ်၊ ရအပ်၊ ရောက်အပ်၊ ခံစားအပ်တော့မည် ဖြစ်သော အပြီးအပိုင် ငြိမ်းအေးမှုဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိပေရာ ခန္ဓာလွှတ်အမြင့်ဆုံး သန္တိသုခကို ခံစားတော်မူလိုသည့်အခါများ၌ စွန့်လွှတ်ခွင့်မကြုံသေးသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အငြိမ်းဆုံး၊ အအေးဆုံးနေရာတွင်ထား၍ သန္တိဓမ္မကို ခံစားတော်မူခြင်း၊ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သာသနာတော်ကိစ္စ နည်းပါးသည့်အချိန်ကလေးများတွင် ရံဖန် ခုနစ်ရက်တန်သည်၊ ရံဖန် ရက်အနည်းငယ်မျှ ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်များမှ ရုန်းထွက်၍ အမြင့်ဆုံး သန္တိဓမ္မကို ခံစားတော်မူရသည်။

ယခုလည်း သာမန် နေ့စဉ်ကိစ္စလေးများမှ တပါး သာသနာတော်အတွက် ကိစ္စကြီးများကို ဆောင်ရွက်ဖွယ်မမြင်သောကြောင့် ငါဘုရားသည် တပါးတည်း ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ပင် စံတော်မူလိုသည်။ ငါဘုရားအထံတော်သို့ ဆွမ်းပို့ ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် အာနန္ဒာတပါးတည်း ဝင်စေဟု အမိန့်ပေးသတ်မှတ်တော်မူသည်။ ကိစ္စများမြှောင်လှသောကြောင့်တထောင်တနားမှ နောင်တော်အား အမြဲတမ်းလိုလို သနား၍နေသော ချစ်သောအာနန္ဒာအတွက် ယခုကဲ့သို့ တပါးတည်းစံနေတော်မူလိုပြန်သည်ဟု သိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလှသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သည်တခါနောင်တော်ဘုရားရှင်အချိန်ယူပုံကတော့ တဆိတ်များလွန်းလှသည်ဟုညီတော်အာနန္ဒာက တွေးထင်လိုက်မိ၏။ သုံးလတိုင်တိုင်တည်း။ တဝါတွင်းစာပေတည်း။

အချိန်ယူပုံများစေကာမူ နောင်တော်၏ အလိုဆန္ဒမို့ ညီတော်အာနန္ဒာအဖို့ တစုံတရာ အထွန့်မတက်ဝံ့ခဲ။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိလျှင် နောင်တော်အလားအားထားရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသူတို့ ရှိနေပေသေးတာပဲဟု ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသည်။

ဘုရားရှင် ယင်းကဲ့သို့ ဧကစာသီတင်းသုံးတော်မူမည်ကို ရှင်အာနန္ဒာမှ တဆင့်သိရသည့်အတွက် ကျိတ်၍ဝမ်းမြောက်သူကတော့ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား-ဘုရားရှင်သည် ယခုတကြိမ် ဧကစာသီတင်းသုံးရန်အတွက် ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်

ကို ရွေးချယ်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား သုံးလတိုင်တိုင် ဖူးမြင်ခွင့်ပင် မရဦးတော့၊ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် တိုင်ပင် စီမံ၍ မကောင်းကောင်းကြောင်း နေ့စဉ်ပို့ဆွမ်းကပ်နိုင်လော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ပင် တပည့် ရဟန်းများကလည်း ဘုရားရှင်ကစာအချိန်ယူပုံမှာ များလွန်းပါလေသည်ဟု သဘောရကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကိုလည်း မဆန့်ကျင်ဝံ့ကြ။ ယင်းကဲ့သို့ အချိန်များများ ယူသည်မှာ ဘုရားရှင်တွင် ထူးခြားသော အမြင်တရပ်ရပ် ရှိတန်ရာ၏ဟုလည်း သဘောရကြသည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင် ကေစာကျင့်သုံးချိန်များ၌ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော ပြဿနာတရပ်ကို တားဆီး ဖြေရှင်းနိုင်ရန် အတွက် တရားမဏ္ဍပ်၌ ရဟန်းအများစည်းဝေး၍ မိမိတို့အချင်းချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တရပ် ချမှတ်သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကား - သည်တကြိမ် ဘုရားရှင် ကေစာကျင့်သုံးချိန် ယူသည်မှာ အတန်မျှသာသည်။ ကေစာအတွက် ဘုရားရှင် ဆန္ဒတော် ပြင်းပြတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ယင်းသို့ ကေစာကျင့်သုံးချိန်များ၌ အချိန်နည်းနည်းနှင့်ပင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အတင်းဝင်ရောက် ဖူးမြော်လိုသူ အနှောင့်အယှက်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ချေသေး၏။ ယခု အချိန်များများ ယူထားသောကြောင့် အနှောင့်အယှက်များ ပို၍ပေါ်ပေါက်လာဖွယ် ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒတော်ကို မနှောင့်ယှက်စေရန် အရင်း အမြစ် ဖြစ်သော မိမိတို့ကကြိုတင်တားဆီးထားနိုင်မှတန်ကာကျမည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် ခွင့်ပြုတော်မူထားသော အလုပ် အကျွေး အရှင်အာနန္ဒာမှတစ်ပါး ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ မည်သည့်ရဟန်းမျှ ဝင်ရောက် မဖူးမြော်ရ။ ဖူးမြော် ဝင်ရောက်ခဲ့သော် အပြစ်သင့်စေရမည်။ အာပတ်သို့ ရောက်စေရမည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ မိမိတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စကြဝဠာတတိုက်လုံးကြားစေရန်ဟု သာဓုသုံးကြိမ် ကျယ်စွာခေါ်၍ ဆုံးဖြတ်တော်မူကြသည်။

မှန်လည်းမှန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ကေစာ ကျင့်သုံးချိန်များ၌ တပါးတည်း နေလိုတော်မူသည့် ဆန္ဒကို သိပါလျက် ကောသလ ဘုရင်တို့လို တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိ၍ မဖူးရ မနေနိုင်သူများထံ အတင်းဝင်ရောက် ဖူးတွေ့ကြသည်များကိုကြုံခဲ့ရသည်။ ဂန္ဓကုဋ်တွင် နေတော်မူသည်ကို အပထား၍ တောအုပ်တောင်စွယ်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်ကိုပင် သွားရောက်ဖူးတွေ့သူများ

ရှိခဲ့ကြသည်။ ယခုသော် အရင်းအမြစ်ဖြစ်သော ရဟန်းများထပ် အလိုက် သိစွာ အတားအဆီးပြုထားလိုက်သောကြောင့် အခြားနှောင့်ယှက်မည်သူ တို့ ကင်းဝေးစေလိုမည်ဟု ရဟန်းများက မျှော်လင့်သည်။

ဤတွင် အရှင်ဥပသေန ပြဿနာ ဝင်လာပါလေသည်။ ဝင်မည့် ဝင် တော့လည်း အခြားသူမဟုတ်။ မိမိတို့ရဟန်းအချင်းချင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်ဥပသေန ဟူသည်ကား - သာမန်နှယ်နှယ်ရရ ရဟန်းမျှ မဟုတ်။ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အလယ်တွင် ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင် နိုင်စွမ်းရာ၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးကျူးတော်မူအပ်သော တေဒဂ်ရ ရဟန်းထူး ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ လက်ယာတော်ရံ လက်ရွေးစင် ရဟန်း ၄၀ အနက် တပါးအပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။

[၃၂]

ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သုံးလအတွင်း ဝင်ရောက် မဖူးမြော်ရဟု မိမိတို့ အချင်းချင်း ဥပဒေပြုလုပ် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ကြစဉ် အချိန်က အရှင် ဥပသေနသည် ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်၌ မရှိ။ ရှိဖွယ်ရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ အကြောင်းသော်ကား - အရှင်ဥပသေနသည် တသက်ပတ်လုံး တော တွင်းသာ နေပါမည်ဟု အရကညင် ဓူတင်ကို ဆောင်ထားသော တောနေ ရဟန်းတည်း။

တောနေသည် ဆိုရာ၌ တပါးတည်းကား မဟုတ်။ မိမိ အလားတူ အရညကင် ဓူတင်ဆောင် တပည့် ရဟန်း ငါးရာနှင့် ဖြစ်သည်။ အရှင် ဥပသေနနှင့် တပည့်ငါးရာလုံးသည် အရညကင် တပါးတည်းသာ မဟုတ်။ ဆွမ်းခံ၍စားသော ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင်နှင့် ဒါယကာတို့လူဒါန်းသော သင်္ကန်း ကိုပယ်၍ သင်္ချိုင်း၊ အမှိုက်ပုံနှင့် လမ်းကြို လမ်းကြား စသည်တို့မှ ရသော သင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်ရုံသော ပုံသကူဓူတင်ဆောင် ရဟန်းများချည်း ဖြစ် ကြ၏။ မိမိတပါးတည်းသာ ဆိုလျှင် အရှင်မဟာကဿပ ထုံး နှလုံးမူ၍ ဓူတင်ဆယ်သုံးပါးလုံးကိုပင် ဆောင်လိုသော်လည်း တပည့်များနှင့် ဖြစ် သောကြောင့် တပည့်များနှင့် ညီညွတ်ရန် ငဲ့ညွှာ၍ သုံးပါးစီ ကိုသာ ဆောင်ရသည်။

တပည့်ငါးရာနှင့်အတူ ယခုဘုရားရှင် အထံတော်သို့လာရာ၌ အရှင် ဥပသေနတွင် ကြီးစွာသော အကြောင်းရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း ကား - တချိန်သောအခါက အရှင်ဥပသေနသည် ဘုရားရှင်၏ အကဲ့ရဲ့ကိုခံခဲ့ရ

ဘူးသည်။ အရှင်ဥပသေနရဟန်းနှစ်ဝါရစဉ် တဝါရ ရဟန်းကိုတပည့်အဖြစ်
ခေါ်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင်က
ဆုံးမခံရမည့် အရွယ်ရှိပါသေးလျက် သူတပါးကိုဆုံးမသောဆရာ လုပ်ရမည်
လားဟု ဘုရားရှင်ကဲ့ရဲ့တော်မူသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သော ဘုရားရှင်၏
အဆုံးအမ စကားတလုံးသည် အရှင်ဥပသေနအား အသည်းတွင် သံမှိုနှက်
သကဲ့သို့ စွဲမြဲနေောင်တရ၍ သွားတာ ငါးကြွင်း၊ ဆီဖြင့် ငါးကြွင်းသားကို
ကြော်သည် ဆိုသကဲ့သို့ တပည့်မမွေးတတ်မှုကြောင့် အကဲ့ရဲ့ ခံရသည်ကို
တပည့် မွေးတတ်ခြင်းဖြင့် အချိုးမမှန်ခံရမည်ဟု တပည့် မွေးနိုင်ခွင့်ရှိသည့်
ဆယ်ဝါပြည့်သော အချိန်မှစ၍ မိမိ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဓူတင်သုံးပါးကို
ဆောင်ပြီး မိမိအလားတူ တပည့်ငါးရာ ပြည့်အောင် မဆုတ်မနစ်သော
စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကြိုးစားတော်မူခဲ့သည်။

ယခုအခါ ကြည်ညိုဖွယ်သော တပည့်ငါးရာ အသိုက်အဝန်းဖြင့် ဘုရား
ရှင်အထံတော်သို့ မျက်နှာပြလိုတော်မူသည်မှာ အရှင်ဥပသေန၏ ကြံ့စွာ
သောအကြောင်း ဖြစ်ပေ၏။

အရှင်ဥပသေနလိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်လိုသည်ဟု တောင်း
ဆိုလာသောအခါ အရှင်အနန္ဒအဖို့ အထူးအခွင့်အရေးအနေဖြင့် စဉ်းစား
ရတော့သည်။ အကြောင်းမူကား - အရှင်ဥပသေနသည် ဘုရားရှင်အား
မဖူးတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အတန်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ဓူတင်သုံးပါး
ဆောင်၍ သစ်ရိပ်တောခြေတို့တွင်သာ သီတင်းသုံးသူ ဖြစ်ပေရာ တပည့်
ရဟန်းငါးရာ အသိုက်အဝန်းကြီးနှင့်ရောက်လာသူမို့ ဤတကြိမ် ဖူးတွေ့ခွင့်
မရလိုက်လျှင် နောက်တကြိမ်လာဖို့ ခက်ခဲချိမ့်မည်။ ဘုရားရှင် ထံတော်သို့
အကျိုးအကြောင်း သွားရောက် လျှောက်ထားသောအခါ ဓူတင်ဆောင်
သော ရဟန်းများအတွက် အထူးအခွင့်အရေးအနေဖြင့် ဖူးတွေ့ခွင့်ပြုတော်
မူလေသည်။

ဖူးတွေ့ခွင့်ပြုရာ၌ ဂန္ဓကုဋိ တိုက်အတွင်းဆိုလျှင် ရဟန်းငါးရာအတွက်
ဦးညွှတ်လက်ပြင် ကျဉ်းကျပ်မည်ကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဂန္ဓကုဋိ
အပြင်ရှိ နားနေရာပန်းခုံတော်တွင် ထွက်ကြ ဖူးမြော် ခံတော်မူသည်။

အရှင်ဥပသေနနှင့် တပည့်ရဟန်းငါးရာတို့ ဘုရားရှင် ရွှေတော်မှောက်
တွင် ဝပ်စင်း ဦးတိုက်မိသောအခါ ဘုရားရှင်က အရှင်ဥပသေနအား
မာကြောင်းသာကြောင်း၊ သဗ္ဗာယ်မျှတကြောင်း၊ ပဋိသန္ဓာရစကားမေးမြန်း
မိန့်ကြားတော်မူပြီးနောက် အရှင်ဥပသေန၏ တပည့်ရဟန်းများအား စူးစူး

စိုက်စိုက် ရှုစားတော်မူကား “ဥပသေန။ ။သင့် တပည့် ပရိသတ်သည် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကြည်ညိုဖွယ်အတိရှိလေအောင် အဘယ်ပုံအဘယ်နည်းများ ဆုံးမထားလေသနည်း” ဟု မေးတော်မူလိုက်သောအခါ ဤလို ချီးကျူးတော်မူပုံ တခွန်း၊ ဤလို အမေးတော်တရပ်ကို နာကြားဖြေဆိုလိုသောကြောင့် နှစ်လများစွာ ကြိုးပမ်း ပြင်ဆင်ခဲ့ရသော အရှင်ဥပသေနအဖို့ စိတ်အားတက်ကြွလှသဖြင့် သေသပ်စွာပြင်ဆင်ပြီးသော သင်္ကန်းနှင့် ကိုယ်ဟန်ကိုပင် ပို၍ကျစ်လျစ်စွာ ပြင်ဆင်လိုက်မိသေးသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ အရှင်ဥပသေန၏ဆန္ဒကို သိပြီးဖြစ်သည်။ တပည့်ကောင်း တယောက်ကို မြေတောင်မြှောက်သည့် သဘောဖြင့် တကြိမ်သောအခါက အချိန် မရောက်သေးပဲ ဆရာလုပ်ချင်မှု၊ တပည့်မွေးချင်မှုကို ကဲ့ရဲ့တော်မူလိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် ဥပသေနသည် တချိန်သောအခါ၌ ဤနည်းဤဟန်ဖြင့် မိမိထံ ရောက်လာတော့မည်ကို ဘုရားရှင်မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုသော် ကဲ့ရဲ့ခဲ့မှု ဆုံးမစကားနေရာတွင် ချီးမွမ်းစကားဖြင့် အားဖြည့်ပေးဖို့ အခွင့်ကြုံခဲ့ပေပြီ။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ဆုံးမနိုင်သူ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် အရည်တင်၊ ပိဏ္ဍပါတ်နှင့် ပုံသကူစုတင်သုံးပါးကိုဆောင်ပါသည်။ တပည့်များကိုလည်း တပည့်တော်အလား စုတင်သုံးပါး ဆောင်နိုင်သူကိုမူ တပည့်အဖြစ် သိမ်းသွင်း မွေးမြူခဲ့ရပါသည် ဘုရား”

“သာဓု....သာဓု....သာဓု ဥပသေန။ ။တော်လှပါပေ၏။ သင့်လှပါပေ၏။ သင် အဆုံးအမကောင်းသည့်အတိုင်း သင့်ပရိသတ်သည် ကြည်ညိုဖွယ်အတိကို ဆောင်ပါပေ၏”

ဆရာမိဘမည်သည်မှာ တပည့်သားမြေးတို့၏ အပြစ်ကိုမြင်လျှင် ပြုပြင်စေလိုမှု စေတနာ မှန်၍ ခဏမဆိုင်း ဆိုဆုံးမလွယ်သည်။ အစောင်းကို မြင်လျှင် သိလျှင်မူကား ခံယူမှုမပြည့်သေးလျှင် ရောင့်တက်လမ်းလွဲသွားမည့် စေတနာကြောင့် တည့်တည့်တင်တင် ချီးမွမ်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တပည့်သားမြေးကို ကွယ်ရာတွင် ချီးမွမ်းရာ၏ဟူသော နိတိစကားတရပ် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သာဓုခေါ်နိုင်လောက်အောင်စွမ်းဆောင်မှုဟူသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘိခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ထက် လုပ်ကိုင်မှု သရုပ်ဖော်ကာ တည့်တည့်တင်တင် ချီးကျူးခံယူမှုဟူသည်ကား အဆရာထောင့် ပို၍ခက်လေရာ ဘုရားရှင်က

ယခုကဲ့သို့ တိုက်ရိုက်ချီးကျူးလိုက်မှုကြောင့် အရှင်ဥပနေသနှင့် တပည့်များ အဖို့ ပီတိအဟုန် စိမ့်ထုံ ကျုံ့ဝင်သွားကြသည်။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင်၏ ချီးကျူးမှု ဓမ္မပီတိတွင် ခေတ္တခဏမျှ နှစ်မြောစေ ပြီးနောက် ဘုရားရှင်က “ဥပသေန။ ။ ဓူတင်ဆောင် ရဟန်းတို့အား ငါ ဘုရားကို အချိန်မရွေး ဖူးတွေ့ခွင့်ပေးရမည်ဟူ၍ ချမှတ်ထားသောမူအတိုင်း ငါဘုရားသည် သုံးလတိုင်တိုင် ကေစာကျင့်နေသော်လည်း သင်တို့ကို ဖူးတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်း ကေစာသုံးလအတွင်း ငါ ဘုရားထံ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်သော ရဟန်းသည် အပြစ်သို့ရောက်စေ၊ အာပတ်သို့ ရောက်စေဟု ရဟန်းများ ဧည့်ဝေး ဆုံးဖြတ် ဥပဒေ ချမှတ် ထားကြသည်ကို သင် သိပါ၏လော”

“မသိပါ အရှင်မြတ်။ ။ သို့သော် သိလျှင်လည်း ယင်းဥပဒေကို တပည့် တော် သဘောကြိုက်ညီမည် မဟုတ်မူ၍ ကန့်ကွက်ရပါမည်။ အကြောင်းမူ ကား - ဥပဒေပညတ် သတ်မှတ်ချက် အသစ်ဟူသည် တပည့် ရဟန်းများက ပြုလုပ်ရမည့် အရာမဟုတ်ဟု တပည့်တော် ထင်ပါသည် ဘုရား”

“မှန်ပေ၏ ဥပသေန။ ။ ဥပဒေပညတ်ချက် ပြုလုပ်မှုဟူသည် ရဟန်းများ၊ သို့မဟုတ် တပည့်သားငယ်တို့၏ အလုပ်မဟုတ်ပေ။ ရဟန်းများသည် စေတနာစော၍ ပညတ်ချက် ထုတ်ကြသည်မှာ မှားယွင်းသည်။ အကြောင်း မူကား - ဥပဒေပညတ် သတ်မှတ်ချက်ဟူသည် ဂိုဏ်းဂဏကို ဦးဆောင်သော၊ တိုင်းနိုင်ငံကို ဦးဆောင်သော အကြီးချုပ်တို့သာ ပြုလုပ်အပ်သော အရာ တည်း။

“ဥပသေန။ ။ လူ သတ္တဝါတို့သည် အကြီးချုပ် မပြုလုပ်သင့်ပဲလျက် ပြုလုပ်ခြင်း၌ သာယာ မက်မောတတ်ကြသည်။ တပည့်မမွေးသင့်ပဲနှင့် မွေး၍ ဆရာပြုလုပ်ရခြင်း၌ သာယာမက်မောတတ်ကြသည်။ ဒေဝဒတ်သည် အကြီး ချုပ်ပြုလုပ်ဖို့ရန် အရည်အချင်းမရှိပဲနှင့် အကြီးချုပ်ပြုလုပ်ကာ ဥပဒေသစ် ပညတ်ချက်အသစ်များကို ထုတ်လိုသူတည်း။ ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် ပျက်စီးရ၏။

“ဥပသေန။ ။ သင်ကိုယ်တိုင်ပင် ရဟန်း နှစ်ဝါရစဉ်က ဆရာလုပ်၍ တပည့်မွေးမှုတွင် သာယာခဲ့သောကြောင့် ငါဘုရား ဆုံးမခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဥပသေန။ ။ အကြီးချုပ် ပြုလုပ်သင့်သူပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဥပဒေ တရပ် ပညတ်ချက် တထိုးဟူသည် စိုတ်ကူးရတိုင်း ထ၍ပြုလုပ်ရသော အရာ

မဟုတ်၊ အကြောင်းပေါ်လာ၍ ပြုလုပ်သင့်သည့် အခါမှသာလျှင် ပြုလုပ် အပ်သော အရာဖြစ်သည်။ အခြားသူတို့ကို အပထား၍ သာရိပုတ္တရာပင်လျှင် ဝေရဉ္စာတိုင်းတွင် ဝါဆိုစဉ် အချိန်က သိက္ခာပုဒ်အထွေထွေ၊ ဥပဒေအရပ် ရပ်ကို ထုတ်ပြန်ရန် စိတ်စော၍ ငါဘုရားကို လျှောက်ထားခဲ့ဘူးသည်။ ယခု အချိန်၌ မသင့်သေးဘူး သာရိပုတ္တရာ၊ မည်သည့် အချိန်တွင်မူ ထုတ်ပြန် ရမည်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ဆိုင်းဦးလော့'ဟု တားမြစ်ထားခဲ့ရသည်။

“ဥပသေန။ ။ ဥပဒေတရပ် ပညတ်ချက် အသစ်ဟူသည် မထုတ်သင့် သေးသည့် အချိန်တွင် ထုတ်ပြန်မှုကြောင့် အကျိုး မသက်ရောက်သကဲ့သို့၊ ထုတ်သင့်သည့်အချိန်၌ ထုတ်သင့်သူက ထုတ်ပြန်သော အခါတွင်မူ အကျိုး ၁၀ ပါး သက်ရောက်ပေသည်။ ယင်း အကျိုး ၁၀-ပါးကား (၁)ထုတ် ပြန်သင့်သူက ထုတ်ပြန်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခံသူတို့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံနိုင်ခြင်း၊ (၂)လက်ခံလိုက်နာသူတို့ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း၊ (၃)စည်း တမ်းမဲ့ နေလိုသူများကို နှိမ်နင်းနိုင်ခြင်း၊ (၄)တိုင်းနိုင်ငံ ဂိုဏ်းဂဏအတွင်း အေးချမ်းသာယာစွာ နေနိုင်ခြင်း၊ (၅)ပစ္စုပ္ပန် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီးဖြစ်ခြင်း၊ (၆)အနာဂတ် ဘေးအန္တရာယ် အသွယ် သွယ်ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပြီးဖြစ်ခြင်း၊ (၇)မကြည်ညို သေးသူများ ကြည်ညိုလာစေနိုင်ခြင်း၊ (၈)ကြည်ညိုပြီးသူများ တိုးကြည်ညိုလာစေနိုင် ခြင်း၊ (၉)သူတော်ကောင်းတရားတို့ တည်တံ့စေနိုင်ခြင်းနှင့် (၁၀)ကိုယ်ကျင့် တရားကို ချီးမြှောက် စေနိုင်ခြင်း အကျိုးတို့ ဖြစ်ပေသည်။

“ဥပသေန။ ။ ငါဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို ရဟန်းများက မပညတ် ကောင်း၊ ပညတ်အပ်ပြီးကိုလည်း မဖျက်စကောင်း။ ပညတ် ထားတိုင်းသာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးထိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရား မပညတ်သည်ကို ရဟန်းများက ပညတ်ချက် အသစ်ပြုလုပ်ကြသည်မှာ မှားယွင်းသည်။ ယင်း မှားယွင်းမှုကို သဘောမတူဟူသော သင်၏အမြင်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ဥပသေန။ စစ်စစ်သော်ကား အာနန္ဒာအား အလုပ် အကျွေးအရာ ထားစဉ်ကပင် အာနန္ဒာ၏ လျှောက်ထားချက်အရ အဝေး နေရဟန်းများအဖို့ ငါဘုရားအား အချိန်မရွေး ဖူးတွေ့ဖို့ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်”ဟု မိန့်ကြား၍ ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သို့ ဝင် တော်မူ၏။

အရှင်ဥပသေနနှင့် တပည့်ရဟန်းများအဖို့ ဘုရားရှင်အား အလွယ်တကူ ဖူးမြော်ရခြင်းအကျိုး၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်၏ သာဓုသံ အထပ်ထပ်၊

ကောင်းချီးအထွေထွေ ကြားနာရခြင်း အကျိုးတို့ကြောင့် ပီတိတဝေဝေ၊ စေတနာ အထပ်ထပ်ဖြင့် ဦးခိုက်ကြွယ်ဝ ကျောင်းတွင်မနေ၊ တောမြေ သစ်ရိပ်တွင်သာ နေသော အရညကင်ဓူတင် ဆောက်တည်ထားသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်ထံတော်မှထ၍ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်မှ ထွက်ကြ တော့မည်ရှိသောအခါ ကျောင်းတော်အဝတွင် ပြဿနာရင်ဆိုင်ရန် စောင့် မျှော်နေကြသော ရဟန်းများနှင့် တွေ့နေရ၏။

[၄]

အကြီးအကဲ ရဟန်းတပါးက အရှင်ဥပသေနနှင့် ရင်ဆိုင်မိသော အခါ “အရှင်ဥပသေန။ ။ ငါတို့ရဟန်းအများ စည်းဝေး၍ သုံးလ အတွင်း ဘုရားရှင်အား ဝင်ရောက်မဖူးမြော်ရ၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဘုရားရှင် ထံတော် ဝင်ရောက်ချဉ်းကပ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အာပတ်သင့်စေ၊ အပြစ်သို့ ရောက်စေရမည်ဟု ပညတ်ချက်တရပ် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ ယခု ရှင်ဥပသေနသည် ယင်းပညတ်ချက်ကို ချိုးဖောက်လာသူဖြစ်၍ အပြစ်ကို ဝန်ခံရမည်”ဟု မိန့်ကြားသောအခါ အရှင်ဥပသေနက ဤ အကြောင်း ခြင်းထုကို ဘုရားရှင်က မိမိအားမိန့်ကြားလိုက်ပုံ၊ ရဟန်းများသည် မိမိတို့ အရာမဟုတ်ပဲနှင့် ဥပဒေပညတ်ချက်အသစ်တရပ်ထုတ်ပြန်သည်ကို ဘုရားရှင် ကဲ့ရဲ့တော်မူလိုက်ပုံနှင့် ဓူတင်ဆောင်ရဟန်းများ အချိန်မရွေး ဖူးတွေ့ခွင့် ပြုတော်မူပုံတို့ကို ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ရဟန်းအားလုံး ပင် မိမိတို့ပြုမိမှားသော အပြစ်အတွက် သတိသံဝေဂ ရစွာနှင့် ဦးခေါင်း ငုံ့လျှိုး၍ သွားကြရလေသည်။

အကျိုးသက်ရောက်မှုမှားကား ဓူတင်ဆောင်ရဟန်းတို့အဖို့ ဘုရားရှင် အား ဖူးမြော်ချဉ်းကပ်လိုသည့်အချိန်တွင် ချဉ်းကပ်ဖူးမြော်နိုင်ခွင့်ရှိသည်ကို သိလာရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဓူတင်ဆောင်ရဟန်း၏ သီလ သိက္ခာ နှင့် အကျိုးသက်ရောက်မှု ကြီးမားလှပုံကို သိသည်ထက်ပို၍ သိခွင့်ကြုံလာရ သောကြောင့်လည်းကောင်း ဓူတင်အကျင့်ဆယ်သုံးပါးအနက် အရညကင်၊ ပိဏ္ဍပါတ်၊ ပုံသကူစသော ဓူတင်မျိုးကို ကြိုးပမ်းကျင့်သုံးရန် ရဟန်းအများ အားသစ်ပြင်ဆင်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၁]

အဘွားဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်ရှိန်အောက်တွင် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားခဲ့သော လုလင်ပျိုမောင်သာဠ တယောက် ယခုတလော ကုသိုလ်ရေးတွင် စိတ်ဝင်စားကာ အဘွားဖြစ်သူ၏ အတုယူ၍ ‘ကျောင်းဒကာ’ ဟူသော အမည်ကိုပင် ခံယူလာသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ ဓာတ်မသိသူတို့က သာဓုခေါ်ကြ၏။ ဓာတ်သိသူများကမူ ပြုံးကြသည်။

သူ့ဆောက်သောကျောင်းမှာ အဘွားဖြစ်သူ၏ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းကြီးမျိုးလို ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကားမဟုတ်၊ ဘိက္ခုနီမယ်များအတွက် ကျောင်းငယ်တဆောင်မျှဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးကဲ့သို့ပင် သူ့ကျောင်းကို တော့သူ အလွန် ဝါယမစိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ကျောင်းဆောက်စဉ်ကပင် ကျောင်းတွင်မနေတော့ရုံတမယ်မျှ သွားရောက် စီမံ ကြီးကြပ်သည်။ ကျောင်းဆောက်ပြီးပြန်တော့လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို ကိစ္စတမျိုးမျိုး၊ အလှူတမျိုးမျိုးနှင့် ကျောင်းသို့သွားသည်။

ယင်းသို့ လူငယ်လူပေါ့တယောက်က ကျောင်းကိစ္စတွင် ရှောင်တခင် ဝါယမ စိုက်လွန်းလာသည်မှာ ကုသိုလ်ရေးထက် ကြီးစွာသော အခြား အကြောင်းတရပ်ရှိ၏။ သူ့ချစ်သူ သုန္ဒရီ၏ အကြောင်းတည်း။

[၂]

ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့လို လောကစည်းစိမ်ကိုစွန့်ပစ်ကာ သဒ္ဓါ သက်သက်ဖြင့် တောထွက်စွန့်စားလောက ရဟန်းပြုသော အာဇာနည် အမျိုးသမီးတို့ အနည်းအကျဉ်းမျှ ရှိသည်မှန်သော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့်မူ

ရသေ့ရဟန်းလုပ်မှု၊ တောထွက်မှုဟူသည်မှာ ယောက်ျားများ၏အလုပ်သာ ဖြစ်တော့သယောင် ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ အမျိုးသမီးတယောက် ရသေ့ရဟန်း ပြုသည်ဆိုလျှင် သားသေ လင်ဆုံး၊ ကုန်ရှုံး ကြွေးတင်စသော အပူအပင် တရပ်ရပ်ကြောင့်သာ ဖြစ်တော့သယောင် ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။

သို့ရာတွင် မိဒွေးတော်ဂေါတမိ၏ကျေးဇူးကြောင့် ဘုရားရှင်က ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်ကို ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ဘယာမဖက် သဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့် သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်လာသော အမျိုးသမီးများကိုတွေ့ကြရသည်။ သာမန်အမျိုးသမီးများသာမက ဥပ္ပလဝဏ်၊ ခေမာ စသော စည်းစိမ်ရှင် ထိပ်တန်း အမျိုးသမီးများစွာကိုလည်း တွေ့လှာရသည်။ စင်စစ်သော်ကား သဒ္ဓါတရားတွင် အမျိုးသမီးများက ယောက်ျားများအောက် ယိုယွင်း ချီတဲသောကြောင့်မဟုတ်၊ အမျိုးသမီးတို့၏ အားနည်းသော သဘာဝတွင် ယောက်ျားများကဲ့သို့ ထီးထီးလွတ်လွတ် စွန့်လွှတ်လုပ်ကိုင်ဖို့ရန် အခက်အခဲ ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ အခက်အခဲကို ဘိက္ခုနီသာသနာတော်တွင် ဘုရားရှင်က လိုအပ် သမျှ စည်းကမ်းသိက္ခာပုဒ်များဖြင့် ဘောင်ခတ် စီစဉ်ပေးလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးတို့၏ တရားရိပ်သာ အဝန်းအဝိုင်းသည် လှပစွာ ကျယ်ပြန့်၍ လာခဲ့ပေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ဝေသာလီစသော ဘုရားရှင်သာသနာ ထွန်းကားရာ ဒေသများတွင် အမျိုးသမီးသာသနာ၊ ဘိက္ခုနီရိပ်သာများ တခုပြီးတခု ပေါ်ပေါက်၍ လာ၏။ တရားရှင် အမျိုးသမီးများသည် တဦးချင်း၊ တယောက်ချင်းသော် လည်းကောင်း၊ အစုလိုက် အပြုံလိုက်သော် လည်း ကောင်း သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်၍ လာကြသည်။

ယင်းသို့ဝင်ရောက်လာကြရာ၌ အခြား ဘယ်သူတွေဝင်ဝင်၊ ဘယ်အမျိုး သမီးတွေရောက်ရောက် မောင်သာဠအဖို့ အရေးမကြီး။ သူ့ချစ်သူသုန္ဒရီနှင့် အစ်မတတွေ ရဟန်းပြုသွားပြီဆိုသောအခါ မောင်သာဠခမျာဆတ်ဆတ်ခါ သွားရလေတော့သည်။

သာဝတ္ထိတွင် နန္ဒာ၊ နန္ဒာဝတီ၊ သုန္ဒရီ၊ နန္ဒာ၊ ထုလ္လ၊ နန္ဒာဟူသော ညီအစ်မ လေးဖော်တို့၏ အလှသတင်းသည် သူ့ အဆင့်နှင့်သူ မွေးပျံ့လျက် ရှိပေ၏။

အမျိုးသမီးတို့၏အလှဆိုသည်မှာ လှနေရုံနှင့်မပြီး၊ အလှနှင့် လိုက်ဖက် သော ပြည့်စုံမှုရှိဖို့လည်း လိုသေးသည်။ ဆင်းရဲသူတယောက်၏အလှသည် အန္တရာယ်ရှိတတ်သည်။ နန္ဒာတို့၏အလှသည် သူ့ အဆင့်နှင့်သူတွင် ဝင်ကြား

စရာဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်ပေါင်းစုံတို့၏အရှင် ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၏ မြေးဖြစ်သူတယောက်လုံးက ရွှေစွန်ညိုဝဲလာသောအခါ အထူး သတိပြုကြ ရသည်။

အလှပိုင်ရှင်များပင်ဖြစ်စေကာမူ နန္ဒာနှင့် နန္ဒာဝတီဟူသော အစ်မကြီး နှစ်ယောက်အဖို့မှာ မိမိတို့အလှကိုပင် မေ့ပျောက်ကာ တရားဓမ္မဘက်တွင် ထက်သန်သူများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဘိက္ခုနီသာသနာတော်သို့ ဦးဆောင် ဝင်ရောက်လိုက်သောအခါ သုန္ဒရီနန္ဒာနှင့် ထုလ္လ္လာနန္ဒာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဖို့လည်း ခွဲ၍မနေတော့ပဲ အစ်မများနှင့်အတူ ရောယောင်နောက်လိုက် အဖြစ် ဘိက္ခုနီမယ်များ ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် သုန္ဒရီနန္ဒာ အဖို့သာ လူ့ဘဝက ပါလာခဲ့သည့် မောင်သာဠ တည်းဟူသော အချစ်ငြောင့် တန်းလန်းတွင် လူ့ဘဝလိုလို၊ ရဟန်းဘဝလိုလို နယီးနယားနှင့်ရှိနေသည်။ ညီမငယ် ထုလ္လ္လာနန္ဒာမူကား သာသနာတော်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှု၊ အဟောအပြော ကောင်းမှု၊ ရဟန်းအများနှင့် ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်မှုတို့အပေါ်တွင် ငယ်ရွယ်သူပီပီ သာသနာရေးကိစ္စ များတွင် တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်မှုတို့ကြောင့် အစ်မများကို လွှမ်း၍ ဘဝရှားသော ထေရီမယ်လေးတဦး ဖြစ်လာသည်။

ဘုရားရှင်သည် ပေ၍ပေါက်လာသောဖြစ်ရပ်အထွေထွေ၊ ပြဿနာတခုခု အားလျော်စွာ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်ပေါင်း များစွာကို ပညတ်တော်မူခဲ့ရာ တက်တက်ကြွကြွရှိလှသော ထုလ္လ္လာနန္ဒာကိုအကြောင်းပြု၍ ပညတ်ခဲ့ရသော သိက္ခာပုဒ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပါဝင်၏။

ယင်းဖြစ်ရပ်များအနက် ရဟန်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ချစ်ညီမတို့ထုံးတမ်း စဉ်လာ အစ်မဖြစ်သူ၏ အချစ်ကိစ္စတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့သောဖြစ်ရပ်တခုလည်း ပါ၏။ အချစ်ပင် အချစ်ငြောင့်တန်းလန်းနှင့် သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက် လာသော အစ်မကို သနားသည်။ သူကလည်းချစ်၊ ကိုယ်ကလည်းချစ် ဘက်ညီသောအချစ်ဖြစ်ပါလျက် ဘက်မညီသော ဂုဏ်ပစ္စည်းအဆင့်အတန်း ကွဲခြားမှုကြောင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော အစ်မကိုသနားသည်။ ထို့ထက်ကား သာသနာတော်တွင် တကယ်ဆန္ဒမရှိပဲနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အနှစ်သက်ဆုံး အလှတန်ဆာဖြစ်သော ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်သည်အထိ စွန့်စားမှုကိုတွေ့ရသော အခါ အစ်မအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။

သာသနာတော်သို့ သုန္ဒရီဝင်ရောက်လာခဲ့သောအကြောင်းသည် အစ်မ၊ ညီမများနှင့်အတူ ရောယောင်နောက်လိုက် လုပ်ခဲ့ခြင်းလည်းမရှိ။ ဘိက္ခုနီ

လုပ်၍ ဆံပင်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ ယောက်ျားတို့မြတ်နိုးသော အလှ
မရှိတော့ပြီကြောင့် မောင်သာဠ နောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မည်ဟု သုန္ဒရီ မျှော်
လင့်ခြင်းဖြင့် စွန့်စားပြုလုပ်ခဲ့သည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် မောင်သာဠက
နောက်ဆုတ်မသွား။ ခြေဖျားမှ နဖူးအထိ သုန္ဒရီ၏အလှမျိုးစုံတွင် အနား
သပ် သရဖူဆောင်းထားဟန်တူသော ပိတုံးရောင် မှောင်မှောင်ကော့ကော့
ဆံလှိုင်းဆံထွေးကလေးများ ဆုံးရှုံးသွားသောကြောင့် ရင်ထုမနာဖြစ်သွား
ဟန် တူသော်လည်း နောက်ဆုတ်မသွား။ ယခင်က အချစ်စိတ် အချစ်ဓာတ်
ရိုးရိုးတွင် ကရုဏာစိတ်ပင် အလေးကဲ၍လာသည်။

ဆံပင်သည် အမျိုးသမီးများ၏အလှကို ထိန်း၍ထားသော သရဖူ၊ အလှ
မျိုးစုံကို ဖြစ်ပေါ်စေသော သဘာဝအလှပြင်ပစ္စည်းအဖြစ် အမျိုးသမီး
များ၏ ပင်ကိုအင်အားတရပ်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား - ဆံပင်ကို ပုံစံ
အမျိုးမျိုးပြုပြင်လိုက်ခြင်းဖြင့် အလှကို မျက်လှည့်ပြနိုင်သည်။ ပင်ကိုအား
ဖြင့် မလှနှင့်ဦးတော့၊ ဆံပင်ဖြင့်မျက်လှည့်ပြကာအလှရုပ်ကိုဖန်တီးနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သုန္ဒရီအဖို့မူ အလှအပသရဖူဆံပင်ကို ရိတ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ
မူပင် သူ့ ပင်ကိုအလှသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာသည်ဟု မောင်သာဠက
မြင်သည်။ တချိန်တွင်မူ ကျောင်းကိစ္စလုပ်ယင်းကိုင်ယင်းနှင့်သုန္ဒရီ၏အနီးသို့
ရောက်အသာတွင် “အခုမူ ပိုပြီးလှလာသဗျ”ဟုပင် မောင်သာဠက လေသံ
ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ပို၍လှသည်ဟူသော အမြင်မှာ ချစ်ချက်လုံး၊ ချစ်မျက်မှန် တပ်ထားသူ
မျက်စိရှင်တို့အဖို့ အချစ်၏လှည့်စားမှုလည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သုန္ဒရီ၏ လှရက်
လွန်းသောဆံပင်ကို ရိတ်ပယ်လိုက်သောအခါ သုန္ဒရီ၏ ဖြူနုဝင်းအိ၍ နေ
သော မျက်နှာအလှသည် ပေါင်းမြက် လောင်းရိပ်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်
သော ပန်းဆုပ်ပန်းခိုင်ကလေးကဲ့သို့ ပို၍ ပေါ်လွင်လာသောကြောင့်လည်း
ဖြစ်သည်။ ဆံပင်မရှိသောကြောင့် ဖွေးဖွေးအိအိ ပေါ်လွင်၍ လှနေသော
သုန္ဒရီ၏ နဖူးရေမှု အလှဇွေ၊ အလှဓာတ်များ လျှံထွက် နေသယောင်ပင်
ထင်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ခေါင်းတုံးရိတ်သင်္ကန်းဝတ်ကာ ဘဝ ခြားပစ်လိုက်သော်
လည်း မောင်ဠက နောက်ဆုတ်၍ မသွားသောကြောင့် သုန္ဒရီအဖို့ ခက်ရ
တော့သည်။ ‘သူ့ မေတ္တာမှာ အလှကိုမက်မောရုံမျှမဟုတ်ပဲ ငါ့အပေါ်မှာ
တကယ်မေတ္တာ၊ တကယ်အချစ်ပါလား’ဟု သုန္ဒရီ တွေးလာရတော့သည်။
အမျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်ခြား၍ ကြောက်အားပိုမိခဲ့သော်လည်း တကယ်ဆို

တော့ မိမိဘက်မှလည်း မောင်သာဠအပေါ် မစွမ်းရင်း ရှိခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် မိမိသည် ဟုတ္တိပတ္တိဘဝပြောင်းကာ ရောင်တလုံးအဆုံးခံခဲ့ပြီး သည်မှို သာသနာတော်ကိုထောက်ထားရပေဦးမည်။ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ငဲ့ရပေဦးမည်။ မိမိအဖော်သူတော်ကောင်းတို့၏ အသိုက်အဝန်းကို ရှက်ရပေဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ တချိန်မဟုတ်တချိန်ချိန်၊ တနေ့နေ့တွင်မူ ကိုသာဠ တယောက် လက်လျော့သွားပါစေတော့ဟုကျောင်းဝင်းအထိလိုက်၍ ဝဲပျံနေသေးသော ရွှေစွန်ညို၏ဘေးရန်မှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်တိမ်းရတော့သည်။

ကျောင်းသို့ မောင်သာဠ လာတတ်သည့်အချိန်တွင် အခြားသို့ ရှောင်တိမ်းသည်။ မရှောင်သာသည့်အခါတွင် အခန်းထဲမှမထွက်၊ စကားတလုံးမှ မပြော။ ထိုအခါမျိုးကျတော့လည်း မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြန်၍ပြန်၍ သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သနားစရာ ဖြစ်ရပြန်သည်။

ယင်းသို့ နည်းမျိုးစုံ ဟန်ခတ်ခတ်၍နေသော်လည်း မိမိက မစွမ်းရင်း ရှိနေသည်ကိုသိသော အတွင်းသိအစင်းသိ ညီမဖြစ်သူကမူ သာသနာတော်တွင် မပျော်ပဲနှင့် ဟန်လုပ်မနေဖို့၊ တကယ့် မေတ္တာရှင် ကိုသာဠ အလိုသို့ လိုက်လိုက်ဖို့၊ နောင်တချိန်အခွင့်သာအခါကြုံသည့်တချိန်ချိန်တွင်မှ သာသနာတော်သို့ ပြန်ဝင်လာဖို့ ညီအစ်မချင်း ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တွတ်ထိုးတိုက်တွန်းပေါင်းများလှပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိကမူ တောင့်ထားဆဲ၊ တင်းထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ညီမ ထုလ္လာနန္ဒာက တိုက်တွန်းရုံသာမဟုတ်၊ မောင်သာဠနှင့်နီးစပ်ဖို့ရန် အကြောင်းတရပ်ပင်ဖန်လာသည်။ ခြေတုချောင်းပေါက်လုမတတ်ကျောင်းသို့ လာသော်လည်း အတွေ့မခံသည်ကို တွေ့ရစေရန် မောင်သာဠနှင့် ထုလ္လာနန္ဒာတို့ တိုင်ပင်၍ ဖန်တီးလာသည်။ ယင်းအကြောင်းရပ်ကား - မောင်သာဠက ဒကာခံကာ ဘိက္ခုနီများအတွက် ကျောင်း တဆောင်ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျောင်းဆောက်သည်ဆိုတော့ ကျောင်းဒကာအဖို့ ကျောင်းသို့ တနေ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်သွားသွား တင့်တယ်သည်။ ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါရဲ့မြေး၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်ရဲ့မြေး၊ ပစ္စည်းရှင် ဓနရှင်အရွယ်ကောင်းလူချောလူလှတယောက် ဖြစ်သောမောင်သာဠအဖို့ သာဝတ္ထိတမြို့လုံးမှာ မိန်းမရွာသမီးလား၊ မျက်စိသကျိုး လွဲနေပြီနဲ့တူပါရဲ့၊ ဘိက္ခုနီမယ်ကလေးကိုမူ တမ်းတမ်းစွဲနေရသလား

ဟု ပတ်ဝန်းကျင်၏ မျက်စောင်းယိုးမှု၊ ရှုတ်ချမှု ဒဏ်ကို ကြာတေလည်း ရှက်သယောင်ရှိ၍လာရာမှ စိတ်ကူးကောင်းသူထူလွှာနန္ဒာ၏အကြံပေးချက် အရ ကျောင်းဒကာဟု ဖြစ်လာသောအခါ ခြေလှမ်းပိုသွက်လာပြန်တော့သည်။ ကျောင်းဆောက်ရာတွင် အချစ်စေတမန်ထူလွှာနန္ဒာက ရိုးရိုးမျှပင် မကပဲ အမှုပိုသု သုန္ဒရီအဖို့ ရှောင်၍ မလွှတ်အောင်လည်း ဝန်တီး၍ ပေးသည်။ ပေးဟန်ကား - ကျောင်းဆောက်ရာတွင် ရဟန်းမယ်များ ဘဝမှ လိုအပ်သမျှ စီမံဖန်တီးသူ အမှုဆောင်အဖြစ် သုန္ဒရီအား ဘာဝန်ချထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီအဖို့ မောင်သာဠနှင့်ရှောင်၍မလွှတ်တော့။ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ရသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ဆွေးနွေးရသည်။ ရံပန်တွင်မူ ဘိက္ခုနီမကြီးများ၏ အမိန့်ဖြင့် မောင်သာဠအိမ်သို့ သွားရောက် ပြောဆိုရသည့် အချိန်များပင် ရှိခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အပြင်တွင် အမြင်တမျိုး၊ အတွင်း၌မူ ဆင်ကြံ ကြံ၍နေသော အသွင်တမျိုးဖြင့် မောင်သာဠတယောက် အဘယ်မျှ ကြိုးပမ်းစေကာမူ ကျောင်းကိစ္စ ပြီးစီးသွားသည်အထိ အကြောင်းထူး မလာရုံမျှမက ကျောင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသောအချိန်မှစ၍ သုန္ဒရီက အငွေ့အရိပ်ကလေးမှ အတွေ့မခံတော့သဖြင့် မောင်သာဠအဖို့ ခက်ရပြန်တော့သည်။

ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ သူ့ကို နှလုံးသည်းပွတ်၌ အချစ်မြားစူးဝင်နေပြီဆိုလျှင် ထိုအချစ်မြားကို စတေးနိုင်ရေး အတွက် အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၊ နည်းလမ်းကျသည် မကျသည် မကြည့်၊ မရှိ၊ မမြင်။ ဖြစ်နိုင်သမျှကိုဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်တော့သည်။ တိုင်းပြည်ကိုပင် သော်လည်း စွန့်မည်။ တိုက်စရာရှိလျှင် တိုက်မည်။ စွန့်စရာရှိသမျှ စွန့်မည်။ ရွှေမြင်းမိုရ် တတောင်လုံးကိုပင် တုံးမှတ်လို့ ခုန်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သာမန် လူပြိန်း ယောက်ျားများကိုထားဦး၍ ပညာရှင် လူလိမ္မာများပင် သော်လည်း အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိုက်ကြတော့သည်ဟု ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူသည် မဟုတ်လော။

သုန္ဒရီကြောင့် အချစ်ရှူး ရှူးနေပြီဖြစ်သော မောင်သာဠ တယောက်က တော့ မမိုက်သေးပါ။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒပြင်းသူအဖို့ မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားလျှင် အောင်မြင်မြဲသဘာဝအတိုင်း မိုက်ဖို့အခြေအနေကဖန်တီးလာတော့သဖြင့် မိုက်သည်ပဲဆိုဆို၊ မှားသည်ပဲဆိုဆို သူ့ဘက်က ကြည့်လျှင် သူ့အောင်မြင်မှုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျောင်းပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သုန္ဒရီက ယတိပြတ် ဆိုသလို အရိပ် အရောင် ကလေးမျှပင် အတွေ့မခံတော့သဖြင့် မောင်သာဠ အဖို့ ယခု လောလောလတ်လတ်တွင်တော့ သုန္ဒရီကို တွေ့ဖို့မြင်ဖို့ကလေးမျှပင် အရေး ကြီး၍ နေပေသည်။ ကျောင်းသို့ အကြိမ်ကြိမ်သွား၍ ချောင်း၍၊ စောင့်၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားသော်လည်း အမြင်မခံတော့ပေ။

[၃]

ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီနှင့်တွေ့နိုင်ဖို့အရေးကို တွေးလိုက်သောအခါ နည်းလမ်း တခုကို လွယ်လွယ်နှင့်စဉ်းစား၍ရသောကြောင့် အဘွားဖြစ်သူကို မျက်နှာ ချိုသွေး၍ “ဖွားဖွား....ကျွန်တော်လဲ ဆွမ်းကျွေးချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက် သောအခါ ကျောင်းအမကြီး မိသားစုတွင် သံဃာတော်များဆွမ်းကျွေး မှုဆိုသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်သည်ကို အဆန်းလုပ်၍ ပြောလှာသော မြေး ချစ်၏ စကားကို အဘွားကြီးအံ့အားသင့်ကာ “ဟဲ့.... ဆွမ်းကျွေးတာများ ငါ့မြေးက အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောရသေးလား၊ အိမ်မှာ တနေ့တနေ့ သံဃာ ထောင်၊ ကိုးရာ ကျွေးနေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွေးတာကတော့ ကျွေးတာပေါ့ဖွားဖွားရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က ကျွန်တော့်အတွက် တနေ့သတ်သတ်ခွဲပြီး ကျွေးချင်လို့ပါ”

“အဲဒီ တနေ့ သတ်သတ်ဆိုတာက ဘိက္ခုနီမတွေ ကျွေးမှာမူတ်လား” ဟု အနီးရှိ မင်းသိန်ဘတ်ချဉ် ညီမတယောက်က ဝင်ထောက်လိုက်သော အခါ သူတို့ဇာတ်လမ်းကို မသိသော အဘွားကြီးက မြေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများကို နှလုံးနုယားဖြင့် ကြည့်ယင်း “ဘိက္ခုနီမကို ကျွေးကျွေး၊ ဘိက္ခုကို ကျွေးကျွေး ကုသိုလ်ဟာ ကုသိုလ်ပဲ။ ငါ့မြေး ကြိုက်တဲ့နေ့မှာ ငါ့မြေးကြိုက်သလို စီမံချက်ပြုတ်ပြီး ကျွေးပေတော့” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ခုတလော အကို့ ခေါင်းထဲမှာ ဘိက္ခုမရှိဘူး။ ဘိက္ခုနီမတွေပဲ ရှိ တယ် ဖွားဖွားရဲ့”

“ဟဲ့....နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ဖွားဖွားသံဃာစင် မှာ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဘိက္ခုတွေပဲ တွေ့နေတတ်တယ်။ သူ့ခမျာ ဘိက္ခုနီမလေးတွေ မျက်နှာငယ်ရှာတယ်။ ဖွားဖွားသံဃာစင်ကို လာချင် ဝင်ချင်ပေမယ့် ဘိက္ခုတွေ ပြည့်ပြည့်နေတော့ မဝင်ဝံ့ရှာကြဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က ဘိက္ခုနီမတွေချည်း တနေ့သတ်သတ် ဆွမ်း ကျွေးချင်လို့”

• “ငါ့မြေးပြောတာမှန်တယ်။ ငါ့မြေး စိတ်ကူးကောင်းတယ်။ ကြိုက်သလိုသာ ကျွေးပေတော့” ဟု အဘွားကြီးစကား အဆုံးတွင် ညီမမယ်စပ်စုက “အားကြီး ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ရလိုက်မယ်ကုသိုလ်ကြီးတွေကတော့ မြင်လိုက်ပါသေးရဲ့။ ကုသိုလ်တပဲ ငရဲတပိဿာ ဆိုတာ အဲဒီနေ့ အလှူချိုးကို ခေါ်မူပဲ” ဟု လျှာရှည်လိုက်သောအခါ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နှင့် မိတော့မယောင် မောင်သာဠက သူ့ညီမအား တချက် လှမ်းဟောက်လိုက်ပြီး “အသာနေစမ်း၊ နင် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ဒါ လူကြီးတွေအလုပ်၊ ဖွားဖွားဆီက အမိန့်ရပြီးပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် ထိုနေ့ကို ရဟန်းမယ်များအတွက် သီးသန့်နေ့ဟု သတ်မှတ်လျှောက်သားပြီးလျှင် တပါးကိုသာ လာစေချင်သည်ကို တကျောင်းတိုက်လုံးရှိ ဘိက္ခုနီ သံဃာအားလုံး ပုဂံပိတ်၍ ဆွမ်းကျွေးပွဲကြီး ဆင်နွဲ့သည်။ ဆွမ်းကျွေးမှု အစီအစဉ်ကို မောင်သာဠတယောက် အဖြစ်သဲလိုက်ပုံမှာ ဘိက္ခုနီတွေ ကြွလာပြီး သူ့အချစ်ကလေး သုန္ဒရီက သူ့ကို ရှောင်ရန် အတွက် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မနေပဲ အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှသော ဥပ္ပလဝဏ်၊ ခေမာ၊ ယသော်ဓရာ၊ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ စသော ဘိက္ခုနီမယ်ကြီးများအကြားသို့ တိုးကပ်နေလျှင် အတွေ့အမြင် ခက်မည်ကြောင့် နေရာခင်းရာတွင် ဘိက္ခုမယ်ကြီးများအတွက် တသီးတသန့်၊ ဘိက္ခုမယ်ကလေးများအတွက် တသီးတခြား ကန့်သတ်ခင်းပေးရုံမျှမက သူ့ချစ်သူအား ထင်းထင်းကြီး မြင်နိုင်၊ တွေ့နိုင်အောင် သုန္ဒရီတို့လို အလတ်စား ဘိက္ခုမယ်များအတွက်ဟူ၍ သီးသန့်နေရာ စီစဉ်ထားလိုက်ပေသေးသည်။

စိတ်ကူး ကောင်းပါ၏။ စိစဉ်ပုံ လှပါ၏။ ဆွမ်းဒကာကြီး မောင်သာဠ စီစဉ်သည့်အတိုင်းလည်း ဘိက္ခုနီအားလုံး နေရာယူကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း မကောင်း၊ မလှ၊ မမှန်သည်ကတော့ သူ့ဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ သုန္ဒရီ လိုက်မလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကုသိုလ်ရေး ဗန်းပြကာ မောင်သာဠ ဘာတွေလုပ်လုပ် သည်ယူန့်မြင်၍ သည်ချုံထွင်သည်ကို သုန္ဒရီ မသိပဲ ရှိမည်လား။ အကြောင်း ဟုတ်သည်ရှိ၊ မဟုတ်သည်ရှိ၊ ဟိုနွယ် သည့်နွယ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မောင်သာဠ တယောက် ကျောင်းသို့လာလွန်းသည်နှင့်ပင် သုန္ဒရီအဖို့ ရှက်လှပြီ။ ရှက်လှ၍ ရှောင်နေသည်ကို ယခု အိမ်ကိုပင့်၍ လူပုံအလယ် လူကြီးများရှေ့တွင် မိမိအပေါ်၌ မောင်သာဠ အိန္ဒြေဖျက်ဦးတော့မည်ကိုသိ၍ သုန္ဒရီက ရှောင်လက်စနှင့်ပင် ဆက်၍ရှောင်သည်။

မောင်သာဠအဖို့မ ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်သို့ ဘိက္ခုနီတွေ ကြွလာသည် ဆိုက
တည်းက ရက်အတန်ကြာ မမြင်ရ၊မတွေ့ရ ဖြစ်နေခဲ့သော သူ့ ချစ်သူလေးကို
လည်ပင်းညောင်ရေအိုးဖြင့် တပါးပြီးတပါးစောင့်မျှော်၍ ကြည့်နေသည်။
သုန္ဒရီ ပါမလာသောအခါ အကြံအဖန်လုပ်ခဲ့သမျှ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ဖတ်ဖတ်
မောသွားရသည်။ သို့သော် နေသေးရဲ့လား။

[၄]

သည်တခါတော့ သုန္ဒရီအတောင့်ကိုလွန်နေပြီဟုမောင်သာဠ်တွေ့လိုက်သည်။
သူ့ တဘက်တည်းက တဘက်သတ်အချစ်မျိုးဆိုလျှင်လည်းရှိပါစေဦးတော့၊
တိမ်းရှောင်သူလည်းဖြစ်သည်။ ရဟန်းလည်းဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားနိုင်၊ ရှောင်
နိုင်သေးသည်။ အခုတော့ သုန္ဒရီက သူ့ကို ချစ်သည်ကိုလည်း သူသိသည်။
အချစ်ဆိုသည်မှာ အချစ်မှတ်တိုင်သို့ မရောက်ကြသေးမီ တဦးနှင့်တဦး
အဘယ်မျှ ဟန်လုပ် ဝေ့သည်နေကြစေကာမူ နှလုံးသားချင်းတော့ သိကြ
သည်သာ ဖြစ်သည်။ အမူအရာချင်းတော့ သိကြသည်သာ မဟုတ်ပါလော။

အချစ်စစ်ပွဲတွင် စကားနာမျိုးစုံ၊ အပြုအမူမျိုးစုံဖြင့် ဟန်လုပ်ကြခြင်းမှာ
ဓမ္မတာဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သုန္ဒရီ တယောက်ကတော့ လွန်လွန်းနေပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ကြည့်ရုံကလေးအတွက် အကွက်ဆင်ပေးသည်ကိုမျှ ရောက်
မလာသော သုန္ဒရီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး တိုးဝင်ကိုင်တွယ်ဖို့သာ
ရှိတော့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဆွမ်းဒါယကာကြီး မောင်သာဠအဖို့
ကျွေးချင်လှပါသည်ဆိုသော ဆွမ်းကျွေးကိစ္စကြီးကို အိမ်ကလူများနှင့်ပင်
ပစ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် သုန္ဒရီရှိရာ ကျောင်းသို့ တဟုန်ထိုး လိုက်သွားသည်။

ကျောင်းတိုက်တခုလုံးတွင် သုန္ဒရီတပါးတည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။ ချန်
ရစ်သည်။ နံနက်ပိုင်းအချိန်လည်းဖြစ်၊ ဆွမ်းကျွေးကိစ္စ တန်းလန်းနှင့်မို့
မောင်သာဠတယောက် ကျောင်းသို့ ရောက်လာဖို့ရန် စိတ်ကူးပင် ထည့်
မထားသဖြင့် ကျောင်းတွင် အိပ်ရာပေါ်၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နွေးထွေး
လျက်ရှိသော သုန္ဒရီအဖို့ ကျောင်းပေါက်ဝတံခါးမမှ ဘွားကနဲ ပေါ်လာ
သော မောင်သာဠကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားကြီး သင့်စွာ
မျက်လုံးကြီး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

မောင်သာဠက တံခါးဝတွင် တန့်ကနဲ တချက်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်
သုန္ဒရီထံသို့ တဟုန်ထိုး တိုးဝင်လာကာ အတင်းဖက်လိုက်သောအခါ

သုန္ဒရီက တွန်းပယ်ပစ်ယင်း “ဟလို...ဘယ်နှယ်ဟာတုံး၊ ဘယ်နှယ် လုပ်တာလဲ။ ကိုသာဠှ ရှင်လွန်မယ်နော် လွန်မယ်” ဟု ပြောသည်။

သို့ရာတွင် အသံမှာ အင်အားမရှိ။ တွန်းသောလက်မှာလည်း အင်အားမရှိ။ ရှိချင်ရှိ မရှိချင်နေ။ အချစ်ရေတံ့နှံ့ကြီး ပေါက်ကျနေပြီ ဖြစ်သော မောင်သာဠှက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အတင်းပက်သည်။ ဟအားပက်သည်။ ပွေ့သည်။ ပြီးတော့ သုန္ဒရီ၏မော့လှန်ထားသော မျက်နှာပါးပြင်ကလေးကို အတင်းဆွဲ၍ နှမ်းသည်။ နှမ်းရုံ မဟုတ်၊ မျက်နှာချင်း တဖား ကပ်ထားသည်။

သုန္ဒရီက “ကိုသာဠှ ရှင်လွန်ကုန်ပြီနော် ...မှားကုန်တော့မယ်နော်၊ လွတ်လွတ်နော်—လွတ်ဆို အခုလွတ်” ဟု မောသံကလေးနှင့် ပြောသောအခါ သံကြီးမဲကြီး စီးမိနေပြီဖြစ်သော မောင်သာဠှက “ကဲ...လွန်အုံးကွာ၊ ကဲ...မှားအုံးကွာ၊ ကဲ...ဟန့်လုပ်အုံးကွာ၊ ကဲ...ဟတွေ့မခဲပဲ နေအုံးကွာ” ဟု တခါ ‘ကွာ’ လိုက်ယင်း တချက်နှမ်းလိုက်ယင်းဖြင့် မလွတ်တမ်း ကျားပိန်တယ် တယ်ကပ်သားသည်။ သုန္ဒရီအဖို့တွန်းယင်း၊ ပယ်ယင်း၊ ငြင်းယင်းဖြင့် ကန်ဖွန်းခင်းက တကယ်ငြိလာသောအချိန်တွင် မစွန်းရင်းကလည်း ပြိုကျ၍ လာသဖြင့် တောင့်ထားခဲ့သမျှ တင်းထားသော အားကလေး၊ အင်ကလေးများကို ဖြေလျော့ချလိုက်ရလေတော့သည်။

ဤတွင် မောင်သာဠှ၏ အချစ်စစ်ပွဲအဖို့မူ အောင်မြင်၏။ ပြီးဆုံး၏ဟု ဆိုရန်ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း သာသနာတော်အတွက် အရေးအခင်းများ မူကား နောက်ပိုင်းတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အချစ်ဟူသည် မျက်စိ မရှိဟု သဘောတရားအားဖြင့် ဆိုသင့်သည်။ မောင်သာဠှနှင့် သုန္ဒရီအဖို့မူ တကယ်မျက်စိလည်း မရှိတော့သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိကြ။ တနည်းအားဖြင့် မကောင်းမှုဟူသည် ဖုံးကွယ်ရာမရှိဟု သဘောတရားအားဖြင့် ဆိုရာ၌ မောင်သာဠှနှင့် သုန္ဒရီတို့အဖို့မူ တကျောင်းလုံးတွင် နှစ်ယောက်တည်းသာဟု ထင်မိခဲ့ရာက သာသနာတော်နှင့်မလျော်သည့် ခိုးထုပ်ခိုးထည်အမှုကို ဖော်မည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အကြောင်းမှာကား - သုန္ဒရီမှတစ်ပါး သံဃာကုန် ဆွမ်းစားကြသွားကြပြီဟု သူတို့ ထင်နေသော်လည်း အသက်ကြီးသဖြင့် မစွမ်းမသန် မလှုပ်မရွှားနိုင်သော ဘိက္ခုနီ အဘွားကြီးတဦး သူတို့အနီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သူတို့ မသိရာမှ သူတို့အကြောင်းသည် တကျောင်းလုံးသို့ နေချင်းပင် ပျံ့နှံ့၍သွားတော့ရာ ဘုရားရှင်ရွှေနားတော်အထိ ရောက်သွားတော့သည်။

အဆိုးထဲမှ အတောင်းပါဆိုရမည်ကဲ့သို့ အကြောင်းပေါ်လာမှ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ဘုရားရှင်က မယ် ဘိက္ခုနီ သုန္ဒရီ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို အကြောင်းပြုကာ ဘိက္ခုသံဃာ၊ ဘိက္ခုနီ သံဃာအားလုံးကို စည်းဝေးစေ၍ ဘိက္ခုနီတို့အတွက် ပထမဆုံး သိက္ခာပုဒ်အဖြစ် အကြီးဆုံးသိက္ခာပုဒ်တရပ်ကို ပညတ်တော်မူခွင့် ကြံလှာ ရသည်။

ပညတ်ရာ၌ အပြစ်ခြင်းတူပါလျက် ရဟန်း ယောကျ်ားများထက် ပို၍ ပြင်းထန်တင်းကျပ်လှပေ၏။ အကြောင်းမှာ တင်းကျပ်လွန်းမှု တန်ကာကျ မည်ဟု မြင်တော်မူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများ အလားတူပင် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ် တည်းဟူသော သန္တိသုခကို ရနိုင်စွမ်းသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိခင်အလား ကျေးဇူးများပေသော မိဒွေးတော်ဂေါတမီ၊ ညီချစ်အနန္ဒာတို့၏ အပြင်း အထန်ကောင်းဆိုချက်အရ အမျိုးသမီးများအား အမျိုးသားများအလား တူ ရဟန်းအသွင် သာသနာတော်၏ အတွင်းသား အဖြစ် သွတ်သွင်းခွင့် ပြုရာ၌ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတည်းဟူသော ဆန့်ကျန်ဘက် အာရုံတို့၏ အန္တရာယ်ကိုမြင်တော်မူသဖြင့် သိက္ခာပုဒ်စည်းကမ်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြုလုပ် ပေးထားရသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်း ယောကျ်ားများ အဖို့ အမျိုးသမီးနှင့် အကြင် လင်မယား အသွင် ကာယကံမြှောက် ကျူးလွန်မှသာ သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးစေသော်လည်း ဘိက္ခုနီမယ်များအဖို့မူ ယခု သုန္ဒရီ၏မူခင်းခြင်းရာကို အကြောင်းပြု၍ အကြင်ဘိက္ခုနီမသည် အမျိုးသားတဦးနှင့် ကိုယ်ထိလက် ထောက် ကျူးလွန်မှုကို မဆိုထားဘိ။ အမျိုးသားက မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာအား ဖျစ်ညှစ်ကိုင်တွယ်ခြင်း၊ ဟိုရွှေသည်ရွှေ ပွတ်သပ်ခြင်း၊ မဖျစ်ညှစ် မပွတ်သပ်ပဲ ကိုင်ရုံမျှကိုင်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ထိရုံတို့ရုံကလေးမျှ ထိတို့ခြင်းတည်းဟူ သော အပြုအမူများကို သာယာအံ့၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးစေ၊ အပဖြစ်စေဟူ၍ သံမဏိစည်းကမ်းကို ချမှတ်လိုက်သောအခါ သံဃာပရိသတ်ကြီးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ ဦးထိပ်ရွက်တင် ပန်ဆင်ခဲ့ကြ သတည်း။

[၁]

‘သုန္ဒရီ’ဝတ္ထုတွင် အကြောင်းစပ်၍နေသောကြောင့် သုန္ဒရီ၏ညီမဖြစ်သော ထုလ္လှာနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမအကြောင်းကို သာမန်အားဖြင့်ဖော်ပြခဲ့သည်။ စင်စစ် အားဖြင့် ထုလ္လှာနန္ဒာ၏လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုဖြစ်ရပ်တို့မှာ များပြားလှစွာ ၏။ဘိက္ခုနီသာသနာတော်တွင် ကျော်ကြားသော ဘိက္ခုမယ် မြောက်မြားစွာတို့အနက် ထုလ္လှာနန္ဒာလည်း တပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိဒွေးတော်ဂေါတမီ၊ ယသော်ဓရာ၊ ဝေမာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်စသော ဘိက္ခုမယ် ကြီးများကဲ့သို့ သာသနာ့အတွင်းအပြင်နှစ်ရပ်လုံးတွင် ကျော်ကြားသူကား မဟုတ်။ သာသနာ့အတွင်းပိုင်းတွင် သူ့နည်းသူဟန်ဖြင့် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

‘သာသနာတော်သမိုင်း၌ အမျိုးသမီးများနှင့်စပ်သောအပိုင်းကိုလေ့လာသောအခါ သာသနာ့အတွင်း၊ သို့မဟုတ် ရဟန်းဘဝ ထောက်လာကြသော အကြင်အမျိုးသမီးတယောက်သည် ထိပ်တန်းမှ ထင်ရှားသော ဘိက္ခုမယ်ကြီး အချို့မှတစ်ပါး ရဟန်းဘဝ ထောက်ပြီးသည့်နောက်မှ မှတ်တမ်းတင်ရလောက်အောင် ဆောင်ရွက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှု ရှိသူ ဟူ၍ ရှားပါးသည်။

သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ ဝိနည်းပိဋကတ်၊ သို့မဟုတ် ရဟန္တာ အရှင်မကြီးများ အကြောင်းကို စုပေါင်းထားသည့် ထေရီအပါဒါန်လို အပိုင်းအခန်းတွင် ဘိက္ခုမယ်အမျိုးသမီးကြီးများ၏ ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ရှိကြရမည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ်များသည် ရဟန်းဖြစ်ပြီး မှ လှုပ်ရှားဖြစ်ပျက်သော ဇာတ်လမ်းဟူ၍ ရှားပါးပြီး ရဟန်းမဖြစ်မီ ဘဝမျိုးစုံတို့မှ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပျက်မျိုးစုံတို့ကိုသာ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အမျိုးသမီးများသည် ရဟန်းဘဝရောက်ပြီး၊ သို့မဟုတ် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် အမျိုးသား ရဟန်းတော်များကဲ့သို့ မဟုတ်ပဲ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ရမှု နည်းပါးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်သည် တနေ့တခြား အားသေး၍ ကွယ်ပျောက်သည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရာတွင် ဘိက္ခုမယ်များနှင့်စပ်လျဉ်းသော မှတ်ချက် မှတ်တမ်းများ အားနည်း ကွယ်ပျောက်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုလည်း စဉ်းစားရသည်။

အတိတ်၏ မှိုင်းပြာမှုန့်ရှိ ဖြစ်ရပ်များကို အပထား၍ ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ် တွင်လည်း ဘိက္ခုမယ် များ၏ အဆက်အနွယ် ဖြစ်သော သီလရှင်တို့၏ အခြေခံသမိုင်းပင်လျှင် ခြေခြေမြစ်မြစ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲမရှိ၊ ပျောက်ပြယ်လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။

ယင်းသို့ ဘိက္ခုမယ်များ၏ မှတ်တမ်း မှတ်ချက် ဖြစ်ဆန်း ဖြစ်ရိုးတို့ ရှားပါးရာတွင် ထုလွှာနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမက တပါးတည်း ခိုင်ခံ့၍ လှုပ်ရှားပြ တော့သလို သူ့ဖြစ်ရပ် သူ့လှုပ်ရှားမှု အထွေထွေကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် သူ့ လှုပ်ရှားမှုများသည် လှုပ်ရှားပြီးနောက် ပျောက်ပြယ်၍ မသွား၊ သာသနာတော်သမိုင်း၏ ပိဋကတ်အစီအစဉ်တွင် ယနေ့တိုင်အောင် တိတိကျကျ မှတ်တမ်းတင်ထားကြရသည်။

အကြောင်းသော်ကား - သူ့လှုပ်ရှားမှုများသည် ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်း ပိဋကတ်နှင့် စပ်၍ နေလေရာ သံဂါယနာ အဆက်ဆက်တွင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တရပ်ကို ဖြစ်ရပ်တို့နှင့် တွဲ၍ မှတ်တမ်းတင်တိုင်း သူ့အကြောင်း မှာ တွဲပါ၍ချည့် နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တနည်းဆိုသော် ရဟန်းယောက်ျားတို့ အတွက် စည်းတမ်း ဥပဒေ မြောက်မြားစွာရှိသကဲ့သို့ ဘိက္ခုမယ်များအတွက်လည်း ဝိနည်းစည်းကမ်း အမြောက်အမြားရှိခဲ့ရာတွင် ထုလွှာနန္ဒာတည်းဟူသော ခပ်ဆန်းဆန်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဘိက္ခုမယ်ကလေးသည် ယင်း ရဟန်းမယ်တို့၏ အစစသော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များစွာကို တပါးတည်း ခိုင်ခံ့၍ ဖောက်ဖျက်နေတော့ သယောင် ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်သူ ဖြစ်ပေရာ အဆိုးလည်းပါ၊ အကောင်း လည်းရော၊ ရယ်စရာအကြောင်းရပ်များပင် တွဲပါလျက် ရှိသော သူ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံတို့သည် ယနေ့ခေတ် သာသနာတိုင်အောင် သာသနာ့ အတွင်း ခိုင်းတွင် ထင်ရှားလျက် ရှိနေရပေသည်။

အကြောင်းသော်ကား-စည်းကမ်းဥပဒေသာရှိ၍လိုက်နာကျင့်သုံးမည့်သူ မရှိတော့သော ဘိက္ခုမယ်တို့၏ သိက္ခာပုဒ်ဝိနည်းများကို သာသနာတော်ကို ချစ်သော ရဟန်းတော်များက အစဉ်တစိုက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရုံမက မိမိတို့နှင့် ကျင့်သုံးရန်မဆိုင် ဆိုသော်လည်း ဘုရားရှင်၏နှုတ်ခပတ်တော်ပါကကားဟု ဘုရားရှင်ကိုချစ်သော စေတနာဖြင့် အပိုတာဝန်တခုအဖြစ် ယနေ့တိုင် တွဲဖက် သင်ကြားနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ထုလွှာနန္ဒာရဟန်းမယ်ထလေး၏လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ရပ်များစွာအနက် ဤဝတ္ထုတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ်အချို့ကို ဖော်ပြရမည် ဆိုသော်—

[၂]

‘သုန္ဒရီ’ဝတ္ထုတွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အလှဖြင့်ကျော်ကြားသော နန္ဒာ၏ ညီမ ရဟန်းမယ်လေးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သောထုလွှာနန္ဒာ၏ အလှ မှာ အစ်မများကဲ့သို့ သွယ်သွယ်ပြေပြေ လှခြင်းမဟုတ်။ ဝဝအိုင်အိုင်ကလေး နှင့် တစ်တစ်ရစ်ရစ် ကွပ်ကွပ်ရွပ်ရွပ်ကလေး လှသည်။

လှရုံမျှမဟုတ်။ ထုလွှာနန္ဒာ၏အခြားအရည်အသွေးများမှာဝီရိယရှိသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ ပိဋကတ်ကိုလွယ်လွယ်နှင့် တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအလှတွင် ပညာမာန်ကလေးဖြင့် လွမ်းခြုံထားသောအခါ ကျက်သရေရှိသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသည်။ ထုလွှာနန္ဒာ၏ အကြီးဆုံးသော အရည်အချင်းမှာ စာတတ်သလောက် အပြောအဟောကောင်းလှခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဤကား-ထုလွှာနန္ဒာ၏ အရည်အသွေးများဖြစ်၏။ တဘက်တွင် ယင်းအရည်အသွေးများ ရှိနေသကဲ့သို့ တဘက်တွင် ချွတ်ချော်ယိုယွင်းမှုကလေးများလည်း ရှိနေပေသေး၏။ ယင်းချွတ်ယွင်းမှုများကား ထုလွှာနန္ဒာသည် လျှပ်ပေါ်၏။ နှုတ်သွက်လျှာသွက်နိုင်လွန်း၏။ ခုတမျိုးခုတမျိုး လုပ်တတ်၏။ ပါလေရာ ငါးပိချက် ဆိုသကဲ့သို့ ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် ပါဝင်တတ်၏။

ထို့နောက် ဘိက္ခုမယ်တို့ရိပ်သာသို့ ကောသလဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ ထုလွှာနန္ဒာထံ တရားနာလိမ့်မည်ဟူသောသတင်းကြောင့် ဘိက္ခုနီရိပ်သာ တခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်သည်ကား ဟေမန္တဆောင်းရာသီ ဖြစ်၏။

တရားနာမှု၌ အလေ့အထိုသည်းသောကောသလဘုရင်သည် အခွင့်သာ၍ အချိန်ရသည့်အခါတိုင်း ဘုရားရှင်တော်ထံသို့ကြိမ်ဖန်များစွာလာရောက်

ဆည်းစပ် တရားနာခဲ့သည်မှန်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်အာနန္ဒာစသော မထေရ်ကြီးများ ထံတော်သို့လည်းအကြောင်းအခွင့် သင့်တိုင်း ဆည်းကပ် ဝင်ရောက်လေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင် ရင်းကြီးဖြစ် သော ကောသလရာဇာဇာဗ္ဗိ ဘိက္ခုနီများ ရိပ်သာကို အပထား၍ ဘုရား ကျောင်းတော်ရှိ ထိုထိုရဟန်းများထံသို့ပင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘိက္ခုနီရိပ်သာ ထုလွှာနန္ဒာထံသို့ တရားနာ ကြံရောက်မည် ဆိုရာ၌ တရားအဟောကောင်းလှသောထုလွှာနန္ဒာ၏သတင်းကဆွဲဆောင်မှု ကြီးမားလှသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အဟောအပြော အကအပြစ်သော ပရိသတ်ဗန်းပြုအလုပ် လုပ်ကြရာ တွင် ဟောပြောမှု၊ ပြသမှုစသော ပင်ကို အလုပ်၌ ဟောပြော ပြသသူ၏ အလှတည်းဟူသော အရည်အချင်းနှင့်တုံ့ဖက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ပရိသတ်ကို ဆွဲ ဆောင်မှုအင်အား ကြီးမားမြဲဖြစ်ပေရာ ထုလွှာနန္ဒာ၏တရားကို ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင် နာယူလိုသည်ဆိုရာ၌ ထုလွှာနန္ဒာ၏ ပုံ့ပုံ့ ၀၀ကလေးနှင့်လှသော အလှသတင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထို့နေ့ညနေစောင်း ဘုရား ကျောင်းတော်မှ အပြန်တွင် အစီအစဉ် အတိုင်း ဘုရင်ကြီးသည် ဘိက္ခုနီရိပ်သာသို့ ကြံရောက်ကာ ထုလွှာနန္ဒာ၏ တရားကို နာယူ၏။ နာယူ၍အပြီးတွင် ကျော်ကြားသလောက် တရားဟော ကောင်းလှသဖြင့် ဘဝင်ကျသွားသော ဘုရင်ကြီးက တရားရှင် ထုလွှာနန္ဒာ သို့ သဒ္ဓါစိတ်ကြွလာသည့်အလျောက် အရှင်မ တရားတော်ကို ကြားနာရ သည်မှာ နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မအားပေးလှလို ပါသည်။ အရှင်မအလိုရှိရာကို မိန့်ကြားတော်မူပါဘိဟု အခွင့်ထူး အလှ အနေဖြင့် ဖိတ်ကြားလျှောက်ထားသည်။

‘အလိုရှိရာ’ဟူသော ဖိတ်ကြားချက်သည် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ သို့ရာတွင် အရာရာကိုလှစွမ်းနိုင်သော ဘုရင်ဖြစ်လေရာ ကျောင်းအလှခံ လျှင်လည်း အလှယ်တကူ ပြီးမြောက်လေရာ၏။ သင်္ကန်းအလှခံလျှင် တစုံတရာ ခက်ခဲ ဖို့မရှိ။ မိမိတပါးသာမက ဘိက္ခုမယ်အများအတွက်ပါ နိစ္စပတ်ဆွမ်းအလှခံ လျှင်လည်း ပြီးမြောက်လေရာ၏။ သာသနာတော်နှင့် စပ်သမျှ အခြား အခြားသော အလှခံဖွယ်မှန်သမျှ ပြီးမြောက်လေရာ၏။

သို့ရာတွင် တရားဟောသာကောင်းပြီး အချိန်အခါ၊ အရာဌာနဟုတ်၏၊ မဟုတ်၏မချင့်တွက်တတ်၊ လျှပ်လျှပ်ပေါ်ပေါ်လုပ်တတ်လေ့ရှိသော ထုလွှာ နန္ဒာက မိမိရှေ့တွင် ဘုရင်တို့၏သိက္ခာဖြင့် ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့်

အဖိုးများစွာထိုက်တန်သော ကမ္မလာခြုံထည်ကြီးကို ခြုံလွှမ်း၍ အေးအေးချမ်းချမ်း ထိုင်နေလျက်ရှိသော ဘုရင်ကြီးအား “သည်လိုဆိုလျှင် ဆောင်းရာသီမှို ချမ်းလှပါတယ်။ အခု ဘုရင်ကြီးခြုံထားတဲ့ ဝတ်ရုံကြီးကို လှူခဲ့ပါလား” ဟု ပြောကြားလိုက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးမှာ ရာဇဏုဋ္ဌေ ပျက်လောက်အောင် အနေအထိုင်ခက်သွားရပြီး ထုလွှာနန္ဒာမျက်နှာသို့ ဘယ်လိုအရှင်မများပါလိမ့် ဟူသော သဘောဖြင့် မော်၍ကြည့်သည်။

ထုလွှာနန္ဒာ အလိုက်မသိမှုကြောင့် ဘုရင်ကြီး ဟန်ပျက်သွားရသည်ကို တွေ့ကြရသော ဘုရင့်အခြွေအရံများက မရဲတရဲပြုံး၍၊ အနီး ဝန်းကျင်ရှိ ဘိက္ခုနီမများက အားနာပြုံး ပြုံးကြသည်။

အချိန်အခါအားလျော်စွာ ရာသီအလိုက် ဆင်မြန်းလာသည့် မင်းဝတ်တန်ဆာတပါးဖြစ်သော ခြုံထည်ကိုမူ တတ်ကတ် သတ်သတ် အလှူခံလေသောကြောင့် ဘုရင်ကြီးအဖို့ ကသိကအောင် ဖြစ်ရတော့သည် မှန်သော်လည်း အလိုရှိရာ ငွေဖိတ်လိုက်မိသော နှုတ်လွန် စကားကြောင့် သည်ကလောက် အလိုက်မသိတတ်သော အရှင်မက ဝတ်လာသော ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို အလှူမခံသည်မှာပင် တော်ပေသေး၏ဟုတွေးယင်း ကမ္မလာဝတ်ရုံကြီးကိုခွာ၍ ဆက်တပ်လိုက်ရသည်။

ဤအကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို ရယ်ဖွယ် ပြုံးဖွယ် စကား တရပ် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလိုက်မသိတတ်ရန်ကောဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်သည့် စကားတရပ်အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြောဆိုကြယင်းက ဘုရားရှင်၏ နားတော်သို့ ရောက်သွားလေတော့ရာ ထုလွှာနန္ဒာအား ခေါ်ယူ စစ်ဆေး၍ ဘိက္ခုနီမများသည် ဤကဲ့သို့သော အမူအကျင့်တို့ကိုမပြုလုပ်ရ၊ အကယ်၍ အအေးကြောင့် ခြုံထည်အလိုရှိခဲ့လျှင် ၄ ကံသ(၁၆ကျပ်)တန်ထက် ပိုလွန်သော ခြုံထည်ကို အလှူမခံရဟု သိက္ခာပုဒ်တရပ် ပညတ်တော်မူသည်။

သို့ဆိုလျှင် ထုလွှာနန္ဒာ၏ အလိုက်မသိသော အပြုအမူကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် ထုလွှာနန္ဒာအပေါ် နောင်ကြည်သွားဖို့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါအားသည်းသော ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့်ပေလား၊ ထုလွှာနန္ဒာ၏ အပြုအမူကို မေ့လျော့သွားလေ၍လား၊ သို့မဟုတ် တရားဟောတောင်းသော၊ ရုပ်ချောသော ထုလွှာနန္ဒာ၏ အဆွဲဓာတ်ကပင် အားကြီးသောကြောင့်ပေလားမသိ။ နွေရာသီတနေ့၌ အလားတူပင် တရားနာလာ၍ အလားတူ ကသိကအောင်မျိုးပင် ထပ်မံ ကြုံရလေ သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို မဖော်ပြမီ ထိုအကြောင်းနှစ်ရပ်၏ အကြားရှိ

ထို အကြောင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ထုလွှာနန္ဒာ၏ အခြား
အကြောင်းတရပ်ကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။

[၃]

သာသနာစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဘိက္ခုမယ်ချင်း အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း
ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ ဆိုသကဲ့သို့ ထုလွှာနန္ဒာတို့ အဘယ်မျှ
အရေးပါအရာရောက်သည်ဆိုစေ ပင်ကိုကပင် အမျိုးဇာတ် ကြီးမားသော
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သိက္ခာတော်ရ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရဟန္တာထေရီမယ်
ကြီးများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယင်းထေရီမယ်ကြီးများ၏
အနေအထိုင်သိက္ခာကြီးမားလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထုလွှာနန္ဒာတို့
ရဲရဲကြီး မချဉ်းကပ်ဝံ့ပဲ စိုးရွံ့ရသော ထိပ်တန်းထေရီမယ်ကြီးများ ရှိကြ၏။
ယင်းထေရီမယ်ကြီးတို့ကား - ဂေါတမိ၊ ယသော်ဓရာ၊ ခေမာ၊ ဘဒ္ဒကာပိ
လာနီ စသော ထေရီမယ်ကြီးတို့ပေတည်း။

လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်သောသူပင် ဖြစ်စေကာမူ
သတိပညာမရှိသမျှ နိမ့်ကျဆင်းရဲမှု အပျက်လောကဓံကိုသာ ခံနိုင်စွမ်း
ရှိကြ၍ အတက်လောကဓံ အပင့် အမြှောက် လောကဓံကိုမူ ခံနိုင်စွမ်းရှိသူ
အလွန်နည်းပါသည်။

ပညာဉာဏ်ကြီးသော်လည်း တပည့်တပန်း အသိုက် အဝန်းတို့၏ ပင်
မြှောက်မှုကြောင့် အောက်ခြေ လွတ်သော ပေါဋ္ဌိလ ကိုယ်တော်ကြီးကို
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သတိပေး ကယ်ချွတ်ခဲ့ရ၏။ ပညာဉာဏ်ကြီးသော်
လည်း အဇာတသတ် ဘုရင်ကိုယ်တိုင်၏ ပင့်မြှောက်မှုကိုရသော ယောက်ဖ
တော် ဒေဝဒတ်ကိုမူကား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် မကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့
ပေ။ ထုလွှာနန္ဒာလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကောသလ ဘုရင်၏ ချဉ်းကပ်
အရေးပေးမှုကို ခံလာရသော သူအဖို့ကား အောက်ခြေလွတ် ဘဝင်ကိုင်
လာဖို့လမ်းမှာ ဖြောင့်တန်း၍ နေပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထုလွှာနန္ဒာသည် ကောသလဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ
ရောက် အလေးပေးမှုကို ခံလာရသောအခါ ရှေးအခါက ရဲရဲမျှ မော်၍
မကြည့်ဝံ့ခဲ့သော ဖော်ပြပါထိပ်တန်းထေရီမယ်ကြီးများကို မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်
လာသည်။ ဘုရားရှင်၏ မိဒွေးတော်၊ ဘုရားရှင်၏ဇနီးဟောင်း သာကီဝင်
မင်းသမီး၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ မိဖုရားကြီး စသည်ဖြင့်
ဂေါတမိ၊ ယသော်၊ ခေမာ စသူတို့၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ရှေးအခါက ချီးပ

ပြောဆိုခဲ့ရာမှ သူတို့တတွေက ဘာတွေမို့လဲ၊ ဘုရားရှင် သာသနာမှာ ရဟန်း
ချင်းအတူတူဟာကပါ၊ ဘယ်သူ့ကို ဦးစားပေးနေရဦးမှာလဲ စသည်ဖြင့် မာန်
ဓာတ်ခုတ်လာသည်။

ထိုမျှသာမက ငယ်စဉ်ကပင် အလွန်သိပ်မေ့၍ တရားဟန် တရားစိတ်ဖြင့်
သိပ်သိပ် သည်းသည်းကလေးသာ အစဉ်နေလေ့ရှိသူ၊ သားသေ လင်ဆုံး
စသည်ဖြင့် ဘဝနောက်ကြောင်း မရှင်းခဲ့ကြလှသော ယေဘုယျ ဘိက္ခုမယ်
များကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ရဟန်းမဖြစ်မီကပင် ရဟန်းတပါးပမာ ဘဝစင်ကြယ်လှ
သူ၊ သုံးမကုန် စွဲမကုန် လူမကုန်ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာ
လှသော စည်းစိမ်ပစ္စည်းများကို သာသနာတော်သို့ စွန့်ပစ်၍ ရဟန်းဘဝသို့
ရှင်းရှင်းကလေး ထောက်လာခဲ့သူ စသော ဂုဏ်ထူးမျိုးစုံတို့ကြောင့် ထေရီမ
များသာမက ထိပ်တန်း ထေရီမယ်ကြီးများကပင် မေတ္တာစိတ်အပြည့်ဖြင့်
လေးစားသမှုအပြုခံရသော ဘဒ္ဒကာပိလာနီဘိက္ခုနီမကြီးကိုမူ ထုလွှာနန္ဒာက
လေလုံးမိုလုံး မာန်ခုတ်ရုံမျှမကပဲ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ၏ရှေ့တွင် ကောသလ
ဘုရင်ထံမှ သူရထားသော ခြံထည်ကြီး တရွမ်းရွမ်း၊ ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားမှု
တကြားကြား၊ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် မာန်ဓာတ်ခုတ်၍ ပြုလေသော
အခါ မြင်ရကြားရသမျှဘိက္ခုမယ်အများပင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာကြသည်။

ထုလွှာနန္ဒာ လွန်လိုက်ပုံမှာ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ၏ရှေ့တွင် မလေးမစား
ဆောင့်ကြားကြား နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရုံမျှမက အကြောင်းရှိပဲ ဘဒ္ဒကာပိ
လာနီ၏ရှေ့ အနီးကပ်မှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် တမင်လမ်းလျှောက်သည်။
ရှေ့တည့်တည့်တွင် တမင်မတ်တတ်ရပ်၍ နေသည်။ ထိုမျှမက ဘဒ္ဒကာပိလာနီ
ရှေ့တွင် ကိုယ့် ကားယားနှင့် တမင်အိပ်၍ ပြုလိုက်သေးသည်။ ထိုမျှသည်း
မကသေး၊ သူ့တပည့်မများကိုစာသင်စာချချိန်၌ ခါတိုင်းလိုကိုယ်နေရာတွင်
ကိုယ်စာမချပဲ ဘဒ္ဒကာပိလာနီရှေ့သို့ တမင်ရွှေ့၍ ချပို့ပြန်သည်။ ထိုမျှလည်း
မကသေး၊ ယင်းသို့ စာပေပို့ချချိန်ကုန်၍ ချပို့ရန်မရှိသောအခါ ဤမျှ
လောက် အရှဲတိုက်ရရုံနှင့် အားမရသေးဟန်ဖြင့် သူ့တပည့်မ တယောက်က
သူ့ကိုတဖန် ပြန်၍ ချပို့စေသည်။

ထုလွှာနန္ဒာ လုပ်ပုံများမှာ ဘဒ္ဒကာပိလာနီအဖို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး
ပေါက်ကွဲလာအောင် တမင်ရန်စသည့် ပုံစံဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အာသဝေါ
ကင်းပြီးလေသော အရှင်မကြီးကမူ လူမိုက်တို့က ခန္ဓာကိုယ်လက်မက
အသက်အထိ လုပ်ကြံသည်ကိုလင် ခန္တီတောင်ထုဖြင့် သည်းခံတော်မူနိုင်စွမ်း
ခဲ့သော ဘုရားရှင် အလောင်းတော် ခန္တီဝါဒီရသေ့ စသည်တို့၏ထုံးကို

နှလုံးမူကာ ထုလွှာနန္ဒာ ပြုလေသမျှ တစိုးတစိမျှ မတုံ့ပြန်ပဲ သည်းခံ၍သာ နေတော်မူရှာသည်။

ဘဒ္ဒကာပိလာနီကိုကွက်၍ ထုလွှာနန္ဒာက ယင်းသို့ အရှုံ့ကြီးရှုံ့ကာ ကပ်ဖဲ့ တိုက်နေရာ၌ အကြောင်းရှိ၏။ ယင်းအကြောင်းမှာ မခိုင်လုံသော်လည်း လူမိုက်တို့တွင် ရှိတတ်မြဲအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကား ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည်လည်း သူကဲ့သို့ပင် အဟောအပြောကောင်း၍ ကျော်ကြားသော အရှင်မတဦး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရှေးအခါက ကျော်ကြားခြင်းမှာ ကိုယ့်အပိုင်းနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၍ တသီးတခြား ခပ်မဆိတ်နေခဲ့သော်လည်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင်၏ အားပေးမှုကို ရလာသောအခါ ဂုဏ်ရည်တူ၊ အကြံတူ ရန်သူဆိုသော လူမိုက်သုံး လူမိုက်စကား ကဲ့သို့ အရှင်မကြီးအပေါ် ရန်လုပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာကြသော ဘိက္ခုနီအများက ထုလွှာနန္ဒာသည် ဤကဲ့သို့သော အမူအကျင့်များကို ပြုကျင့်နေပါသည်ဘုရားဟု ဘုရားရှင်နားတော်ရောက် လျှောက်ထားကြသဖြင့် ထုလွှာနန္ဒာအား ဘုရားရှင်တခေါ် ယူဆုံးမကာ အကြင်ဘိက္ခုနီမတယောက်သည် အခြား ဘိက္ခုမယ်ကြီးများအား အထူးသဖြင့် လေးစားရိုသေအပ်သော ထေရီမယ်ကြီးများအား မလေးစား မရိုသေ၊ မထီမဲ့မြင် မပြုရ၊ မလေးစားသော ကိုယ်အမူအရာ မပြုလုပ်ရဟု သိက္ခာပုဒ်တရပ် ပညတ်တော်မူလိုက်ရသည်။

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း နွေရာသီအချိန်၌ ကောသလဘုရင်သည် ထုလွှာနန္ဒာထံသို့ တရားနာရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နောက်တကြိမ် ရောက်လာခဲ့သေး၏။

သူတော်ကောင်းများသည် မိမိအပြစ်ကို မြင်သူရှိ၍ ဆိုဆုံးမမည့်သူ ပေါ်လာလျှင် ယင်းအပြစ်မျိုးကို နောင်တွင် မပြုမိအောင် ရှောင်ကြဉ်မြဲ ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဘုရားရှင်၏ မင်္ဂလာတရားတော်အရ သောဝစ္စဿတာဂုဏ်၊ နာယူလွယ်သောဂုဏ်ဟု မင်္ဂလာတပါး အဖြစ်သတ်မှတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လူညံ့လူမှားများသည်မူကား - မိမိအပြစ်ကို ဆိုဆုံးမမည့်သူ ပေါ်လာလျှင် မိမိအပြစ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်က အပြစ်ဟုသိပါလျက်နှင့်ပင် ဆရာလုပ်လှာသည်ကို မခံချင်သော ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဆိုးဆုံးမသူကိုသော်လည်း ပြန်၍ ရန်လုပ်တတ်သည်။ ဆိုးဆုံးမသူက ကြောက်ရမည့်သူဖြစ်၍ ပြန်လှန်မလုပ်ဝံ့သည့် အခါတွင်လည်း အရှုံ့တိုက်သောသဘောဖြင့် ယင်း အပြစ်အမူမျိုးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ဘုရင်၌ထည်ကြီးကို မအပ်မရာ အလှူခံလိုက်သောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အဆိုအဆုံးမကိုပင်ခံရသော ထုလ္လ္လာနန္ဒာသည် နောက်တကြိမ် ဘုရင်ကြီး လာရောက်၍ တရားနာပြီးသောအခါတွင်လည်း ရှေးအပြစ်၏အလားတူပင် ဘုရင်၌ထည်ကြီးကို အလှူခံလိုက်ပြန်ပါလေသည်။ ဘုရင်သည် မိမိကိုယ်တိုင် က တကြိမ်နှင့်မမှတ်၊ ဆတ်ဆော်မိလေသောကြောင့် အောင့်သက်သက် နှင့်ပင် လှူခဲ့ရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထုလ္လ္လာနန္ဒာအပေါ်တွင်တော့ နောင်ကြည် သွားပုံရသည်။ နောက်တကြိမ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မတွေ့ရတော့။

ထုလ္လ္လာနန္ဒာ၏ နောက်တကြိမ် အပြစ်ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က အလားတူ သိက္ခာပုဒ်တရပ် ထပ်မံ ပညတ်လိုက်ရသေးသည်။

ဘုရင်ကြီး နောက်တကြိမ် မလာလိုသော် ရှိစေတော့။ သို့သော် ဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင်က တကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထုလ္လ္လာနန္ဒာ ထံသို့ လာ ရောက်လိုက်ခြင်းသည် လူမှိုက်အားပေးဆိုသကဲ့သို့ ထုလ္လ္လာနန္ဒာအားကြီးစွာ သော အထောက်အကူ ပြုလိုက်သလိုဖြစ်သွားစေသည်။ ဂုဏ်ရှိသူတို့၏ အပြု အမူကို စောင့်ကြည့် တုပတတ်သော လူ့သဘာဝအတိုင်း ကောသလဘုရင် ရှေ့ဆောင်မှုကြောင့် ထုလ္လ္လာနန္ဒာတွင် လာဘ်လာဘ အသိုက်အဝန်းများ တိုးပွားလာသည်။

ပညာမဲ့သူတို့အဖို့ ဂုဏ်၏သဘာဝမှာ ပစ္စည်း၏သဘာဝနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ပစ္စည်း၏သဘာဝသည် ရလေလိုလေ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဂုဏ်၏သဘာဝ သည်လည်း ရလေလိုလေပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ အားပေးမှုကြောင့် ဂုဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်လာသော ထုလ္လ္လာနန္ဒာသည် ဂုဏ်ကြီးသည်ထက်ကြီးရန်၊ မိမိ နာမည် သတင်း ကျော်စောခြင်း ရှိသည်ထက်ရှိရန် ကြိုးစား ဗာသည်။ ကြိုးစားဟန်ကား - ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းပင် ကျော်စောခြင်းကို ပြုလုပ် ပေးနိုင်စွမ်းသော ဇာတ်သမား သဘင်သမားများနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤအကြောင်းမပြောမီ ယင်းဂုဏ်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ထုလ္လ္လာနန္ဒာ၏ အခြား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကြောင်းတရပ်ကို ဖော်ပြလို ပေသေးသည်။

[၄]

ထုလ္လ္လာနန္ဒာတွင် ဂုဏ်ပိုလာသောကြောင့် ဂုဏ်လိုသူတို့က ချဉ်းကပ်ဝိုင်းရံလာ ကြသည်မှန်ပါ၏။ သို့သော် အပြစ်မြူမတင်သော ဘုရားရှင်လို သူတော်စင်

မျိုးတွင်သော်မှ မလိုသူများ၊ ငြိုးသူရန်ဘက်များ ရှိလေသေပေးရာ မီးစတဘက် ရေမှတ်တဘက် ဆိုသကဲ့သို့ တဘက်တွင် ဂုဏ်သတင်းနှင့် အတူတဘက်တွင် ဂုဏ်မဲ့သတင်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားသော ထုလွှာနန္ဒာအဖို့ မူ အဘယ်မှာ မလိုလားသူ၊ မေတ္တာမဲ့သူ မရှိပဲ နေနိုင်အံ့ပါနည်း။

ဂုဏ်မဲ့မှုအဖြေကား - ထုလွှာနန္ဒာ၏ကျောင်းကို မီးအလောင်ခံရခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထုလွှာနန္ဒာ မရှိခိုက်တွင် သူ့ကျောင်းကလေး မီးလောင်ခံရသည်။ သူ့အား အကြည်ညိုပျက်နေသူ တဦးဦးက မလိုတမာစိတ်ထားဖြင့် မှတ်ကရော့ဟု ပြုလုပ်ဟန်ရှိသည်။

ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်တွင် သူတော်ကောင်းအသွင်ဖြင့် ရှိသော်လည်း ဘုရားရှင်လက်ထက်ဝယ် ထုလွှာနန္ဒာလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် မနာလိုချင်စရာ ဂုဏ်ကလည်းရှိ၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောချောနှင့် မလိုသူတို့ အမြင်ကပ်စရာ မာနရှင်ကလေးမျိုးကို မဆိုထားဘိ၊ ဂိုဏ်းအနေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂလိကအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း မလိုသူအတိုက်အခံ အဖျတ်အဆီးတို့ များပြားလှသောကြောင့် အားနွဲ့သူ သူတော်စင် ဘိက္ခုမယ်ကြီးများပင်လျှင် ယင်းသို့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးများစွာ ခံခဲ့ကြရသည်။ ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းမီးရှိမှ၊ ခပ်ပြောင်ပြောင် ရန်ထောင်မှု စသည် အပဲထား၍ နာမည်ကျော် ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမယ်ကြီးများ ပင်လျှင် ယောက်ျားလူမိုက်တဦး၏ မရိုသေစကား မတော်မတရားပြုမှုကို ခံခဲ့ကြရရှာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က ဘိက္ခုမယ်များအား ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ လက်လှမ်းမီသလောက်သော မျက်မှောက်ဥပစာမှ ကင်းကွာ၍ မနေရဟု သိက္ခာပုဒ်တရပ် ပညတ်ပေးတော်မူခဲ့ရဟန် တူပေသည်။

သို့သော် ထုလွှာနန္ဒာအတွက်သာ ကွက်၍ ပြောရပါမူကား - ဂုဏ်ရှင်၊ ကံမြင့်ရှင်တို့မည်သည် အဆိုးလုပ်ယင်းနှင့် အကျိုးထွက်၊ မကောင်းထဲမှပင် အကောင်းထွက်လာတတ်သော လောကသဘာဝအတိုင်း သူ့ကျောင်း မီးအလောင်ခံရသောကြောင့် ဝမ်းသာသည်။ မီးရှိသူကိုပင် သူ့အား တဘက်တလမ်းမှ ကူညီသူကဲ့သို့ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား - သူ့ဂုဏ်နှင့် မတန်လှတော့ဟု ထင်နေရသော ကျောင်းကလေး သေးသေးကုပ်ကုပ်နေရာတွင် ကျောင်းကြီးဆောက်ဖို့ရန် အခွင့်ကြုံလာသောကြောင့် ပေတည်း။

ထို့ကြောင့်ကျောင်းကလေးနေရာတွင်ကျောင်းကြီးဖြစ်လာဖို့ချက်ချင်း
စီစဉ်သည်။ နဂိုကမှ အလုပ်များ၊ စကားပေါ်ချင်လှသူ အတွက် ကျောင်း
ဆောက် ကိစ္စကြောင့် မနားမနေရအောင်ပင် ကိစ္စပိုလာသည်။ အဟော
အပြော ကောင်းရုံမက ဘုရင့်ကိုးကွယ်ခံ ဂုဏ်ရှင်ဖြစ်၍ ကျောင်းဒကာတို့
အလှအယက် ပေါ်လာသည်။

သုန္ဒရီ ဝတ္ထုတွင် အစ်မဖြစ်သူ သုန္ဒရီနန္ဒာ အတွက် နာမည်ကျော်
ဝိသာခါသဌေး ကျောင်းအမကြီး၏မြေး ဒကာသဌက ပိုး၍ဆောက်ပေး
ထားသော ကျောင်းထက်ပင် သာလွန်သောကြောင့် အခြားသူများ အပ
ထား၍ အစ်မချင်းကိုပင် ဂုဏ်ပြုလာသည်။

သို့သော် လျှပ်ပေါ် လာဘ်မျှော်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဆောက်
သည်ကို ရိုးရိုးမဆောက်၊ ကျောင်းကိစ္စကို ဗန်းပြ၍ လာဘ်ပေါက်ထွင်
သည်။ လိုသည်ထက် ပို၍ အလှူခံသည်။ ဤကိစ္စအတွက် ပြော၍ ထိုကိစ္စ
တွင် အသုံးပြုသည်။ ကဲ့သည်၊ ဝှက်သည်။

အဆိုးထဲမှ အကောင်းထွက်လာသည်ကား - ယင်းသို့ မမှန်မကန် လုပ်မှု
သတင်းများ ဘုရားရှင် နားတော်သို့ ရောက်လာသောအခါ ယင်းသို့သော
အပြုအမူများကို မပြုလုပ်ရဟု သိက္ခာပုဒ်တရပ် ပညတ်တော် မူနိုင်ခဲ့ခြင်း
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၅]

ရန်မလိုမှ ရန်ပြိုသည်။ ရန်လိုလျှင် ရန်ပိုသည် ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဂုဏ်
မလိုမှ ဂုဏ်ပိုသည်၊ ဂုဏ်လိုလျှင် ဂုဏ်ပြိုသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထုလွှာ
နန္ဒာတို့လို သတိမဲ့သူများအဖို့မူ အဘယ်မျှ ဂုဏ်ပိုလာစေကာမူ လိုနေသည်
သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထုလွှာနန္ဒာက ဂုဏ်ပြန့်အောင် ကျော်ကြား
သည်ထက် ကျော်ကြားနိုင်သော နည်းစနစ်များကို ရှာကြံစိတ်ကူး ထုတ်
လာ၏။ ယင်းစနစ်ကား - ထူးထူး ထွေထွေတော့ မဟုတ်။ အထက်တွင်
ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဂုဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဇာတ်
ဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာ၊ သဘင်သမားတို့နှင့်ပူးပေါင်းခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ထင်ရှားသူတို့အတွက် ရဟန်းလည်း ဖြစ်သည့် အလျောက်
ဇာတ်သမား သဘင်သည်တို့နှင့် ပူးပေါင်းမှုဟူသည်မှာ ရံဖန်ရံခါဆိုလျှင်
အမြင်လှပါသေး၏။ မကြာခဏ ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းလျှင်မူကား သူတော်
ကောင်း ဝန်းကျင်နှင့် ဒါယကာတို့အတွက် အမြင်တမျိုးဖြစ်လာနိုင်သော
ကြောင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပူးပေါင်းရသည်။ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ဆက်ဆံ

ရသည်။ ဇာတ်သဘင် သမားတို့နှင့် ယင်းသို့ ဆက်ဆံ၍ ပွဲလမ်းသဘင်များ တွင် မိမိ၏ရှိသော၊ မရှိသော ဂုဏ်ပုဒ်မျိုးစုံကို သွယ်ဝိုက်နည်း၊ တိုက်ရိုက် နည်း၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖြန့်ချိပေးကြရန် ပစ္စည်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးပြု၍လည်းကောင်း လာဘ်ထိုးသည်။

ထုလွှာနန္ဒာ ကဲလိုက်ပုံမှာ ထင်ရှားသော ဇာတ်ဆရာ၊ သဘင်သည်။ သီချင်းရေး ဆရာတို့ လက်အောက်မှ ကချေသည် မျိုးစုံတို့ကို သာမက ဘားကျမ်းသမား၊ လမ်းဘေး မျက်လှည့် သမားတို့ အပါအဝင် အိုးစည် ဝိုင်းသမားတို့ကိုပါမချန် သူ့ကောင်းသတင်းကို လွှင့်ဖြန့်နိုင်သူ မှန်သမျှ တို့သို့ ချဉ်းကပ် ပူးပေါင်းသည်။

ပူးပေါင်းရာ၌ မကြာခဏ ဆက်သွယ် ပူးပေါင်းရသောကြောင့် ရှက် စနိုးလာ၍ သဘင်သမား၊ ကျွမ်းသမား၊ အိုးစည်သမား ယောက်ျားများ နှင့် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကွယ်ထောက်ရာတွင် ကျိတ်ဝိုင်း ဖွင့်ရသော အခါ ယင်းကျိတ်ဝိုင်းကိုတွေ့သူ၊ သိသူများ၏အမြင်တွင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဘိက္ခုမတ်တယောက်အဖို့ အခြားနည်းဖြင့် ရှုတ်ချပြောဆိုဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ သောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ နားတော် အရောက် လျှောက်ထားရာတွင် အကြင် ဘိက္ခုနီမတယောက်သည် ယောက်ျားတဦးနှင့် ယိုးမှား သံသယ ဖြစ်လောက်ဖွယ် ကွယ်ရာ ထောင့်ရာ၊ စကားသံကို မကြားနိုင်ရာနေရာတွင် မတွေ့ဆုံ၊ မဆက်သွယ်ရ ဟူသော ဝိနည်းတရပ် ထွက်ပေါ် လာပေသေး သည်။

ယင်းသို့လျှင် ဂုဏ်လိုလှသည့် ထုလွှာနန္ဒာ အဖို့ သဘင်သည် တို့နှင့် ပူးပေါင်းမှု၊ လှုပ်ရှားမှု များပြားလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်က သိရုံမျှ မက ဘုရားရှင်၏ နားတော်သို့ပင် ရောက်လာသောကြောင့် ဘိက္ခုနီမ များသည် ယင်းသို့သော အပြုအမူများအတွက် လာဘ်မပေးရ ဟူသော သိက္ခာပုဒ်တရပ်ကိုလည်း ပညတ်တော်မူလိုက်ရသည်။

ဤသည်တို့ကား - ခံယူမှုရင့်ကျက်၍ တရားသားတက်လာသော အခါ၌ အပြစ်ကင်းစင်သော ထေရီမယ်ကြီးတဦး ဖြစ်လာဟန်တူသော်လည်း ငယ် ရွယ်စဉ်ကမူ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့် သည်းခံတော်မူခဲ့သော ဘုရား ရှင်၏ ဘိက္ခုနီသာသနာတော်အတွက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် ပညတ်ရန် အပြစ် မှန်သမျှကို တဦးတည်းပင် ခိုင်ခံ့၍ ကျူးလွန်တော့သည်ပမာ ကောင်း သတင်း၊ မကောင်းသတင်း လှုပ်ရှားမှု များပြားလှစွာသော ထုလွှာနန္ဒာ အရှင်မ၏ အနည်းအကျဉ်းမျှသော အကြောင်းရပ်တို့ ဖြစ်ပေ၏။

[၁]

ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို အများပင် သိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကား ဒေဝဒတ်တည်း။

[၂]

ရသေ့ ရဟန်းအလုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တချိန်က ခေတ်စား၍ ဂုဏ်ရှိလှသော အလုပ်ဖြစ်၏။ အကြင်သူတယောက်သည် ရသေ့ ရဟန်းဘဝသို့ အရွယ်ငယ်ငယ်ဖြင့် ကူးပြောင်းနိုင်လေပေ၍ ဂုဏ်ရှိလေပြစ်၏။ တတိယ အရွယ်ကိုမူကား ရသေ့ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းအပ်သည့် အရွယ်ဟူ၍ပင် သတ်မှတ်ထားသည်။ အကြင်သူသည် အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ရသေ့ ရဟန်းဘဝသို့ မကူးပြောင်းနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူသည် သူ့ဘဝ၏ တချိန်ချိန်တွင် ရသေ့ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်များအဖို့မူ ရသေ့ ရဟန်းပြုလုပ်မှု အလေ့အထနည်း၏။ သာကီဝင်တို့သည် အကြီးအကဲတို့မှစ၍ ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသော်လည်း ကိုယ်တိုင် ရသေ့ ရဟန်းပြုသူ ဟူ၍ကား မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာကား - ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်တိုင်း၏ အမျိုးစရိုက်အားဖြင့် ကြိုးပမ်းချက်မှာ မိမိအမျိုးကို ပြန့်ပွားကြီးမားရေး၊ မိမိအမျိုးအား စောင့်ရှောက်ရေးဖြစ်ပေရာ အမျိုးကို ဆိတ်သုဉ်းစေသော ရသေ့ ရဟန်း အလုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဖီလာဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ရသေ့ ရဟန်းလုပ်မည့် လုပ်ကြပြန်တော့လည်း သာကီဝင်
မင်းမီး ပြုတ်လုမတတ်အထိ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရသေ့ ရဟန်း ပြုလုပ်လာ
ကြခြင်း၏ အရင်းခံပုဂ္ဂိုလ်ကား ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ယောက်ဖ သိဒ္ဓတ္ထတည်း။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရဟန်းဘဝသို့ရောက်ရခြင်း၏ အကြောင်း
ကို မပြောမီ ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖ၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏နောင်တော် သိဒ္ဓတ္ထ၏
အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ယောင်မှနေ၍ ပြောပြရဖို့ ရှိသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏နောင်တော်’ ဟူသော အခေါ်နှင့်ပတ်သက်၍ သိဒ္ဓတ္ထနှင့်ကျွန်ုပ်
သည် အဖေ ညီအစ်ကိုအရင်းတို့မှ မွေးဖွားကြသူများဖြစ်၍ ညီနောင်ရင်း
ခေါက်ခေါက်မျှ သွေးနီးကြသူများဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သူ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
အာနန္ဒာ၊ နန္ဒ စသူတို့ကဲ့သို့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတို့မှ လွဲ၍ ညီရင်း နောင်ရင်း
ခေါင်းနှင်းဆင်းသူဟူ၍လည်း မရှိ။ စင်စစ်သော် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥတလုံး
အထီးကျန်တည်း။

သူ့မိခင် မာယာဒေဝီသည် အမျိုးသမီးတို့၏ အရွယ်လွန်ချိန် ၅၀ နှစ်
တိုင်ကျမှ သူ့ကို မွေးအပ်သော လူအိုနောက်ကျသားတည်း။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်သည် အာနန္ဒာ၊ နန္ဒ စသူတို့ကဲ့သို့ပင် ယင်းသို့ ညီနောင်
ဖြစ်ရုံမျှမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏အစ်မ ယသော်နှင့် သူ့လက်ဆက်လိုက်သောအခါ
သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် သွေးချင်းပို၍ နီးစပ်သွားဖို့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မနီးစပ်။
နီးစပ်အောင် ကျွန်ုပ်က အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဘူးသော်လည်း မနီးစပ်။
သို့ဖြစ်၍ သူသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ညီတယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားပါ
လေစဟု ကျွန်ုပ် သံသယ ရှိလာသည်။ သူသည် အကြောင်းရှိသည့် အခါ
တွင်မူ ‘ဒေဝဒတ္တ’ ဟူသော အမည်ကိုသုံး၍၊ ချစ်ကြည်စွာ သွေးနီးသောအား
ဖြင့် ‘ညီတော်’ ဟူ၍ တခွန်းတပေါဒ်မျှ မသုံးဖူး။

ထို့ပြင် သူနှင့် ကျွန်ုပ်၏အစ်မယသော်တို့ လက်ဆက်မိကြသောအခါ
သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရင်းနှီးလာဖို့ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယသော်
နှင့် ဆက်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်သာမက ကျွန်ုပ်တို့ အသိုက်အဝန်းနှင့်
ပို၍ ဝေးကွာသွားခဲ့သည်။ အကြောင်းသော်ကား- ပင်ကိုအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
အသိုက်အဝန်းနှင့် တသီးတခြား နေထိုင်လေ့ရှိသော သိဒ္ဓတ္ထအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့
နှင့် ပို၍ သီးခြားစေရန် ‘ယသော်’ တည်းဟူသော ‘အဖော်’ ရသွားသော
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ‘ကံထူးသူ’ ဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူ့မိခင်
မာယာဒေဝီအား သားသမီး မထွန်းကားသူဟု သတ်မှတ်ထားကြယင်းက

သိဒ္ဓတ္ထကို အသက် ၆၀ နီးပါး အရွယ်ကျမှ မမျှော်လင့်ပဲ မွေးဖွားခဲ့ရာတွင် သူ့ခမည်းတော် အဘိုးကြီး သုဒ္ဓေါဒနကထောသို့ မိဒ္ဓေးတော် ဂေါတမိက ပါသည်အတုန်မျှ ဂရုတစိုက် အမြတ်တနိုး အလိုလိုက် ခံခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မိဘများက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မြတ်နိုးမှုထက် သူ့မိဘများက အလေးပေး မြတ်နိုးမှုကပိုသည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ ဤသည်ကား- 'ကေပုတ္တ မနုရက္ခေ' ဆိုသော စကားအတိုင်း ဥတလုံးတကောင်ကြွက် လူအိုနောက်ကျ သားများရရှိမြဲ အခွင့်အရေးဟု ဆိုရဖို့ရှိသည်။

သို့သော် မိဘဂရုစိုက်ခံရသောသားသမီးတို့မည်သည်ပျော့ညံ့တတ်သည့် လူ့သဘာဝအတိုင်း သူသည် လူပျော့တယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်၊ တက်တက်ကြွကြွရှိရမည်ဖြစ်သော မင်းပျို မင်းလွင် ဘဝတိုင် အောင်ပင် သူသည်လူအေးလူပျော့တယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နန္ဒ၊ အာနန္ဒ၊ အနုရုဒ္ဓါစသော ကျွန်ုပ်တို့ အသိုက်အဝန်းနှင့် မနီးစပ်၊ မင်းပျိုမင်းလွင်တို့သဘာဝ ကျွန်ုပ်တို့ လှုပ်ရှားမှုအများတွင် သူ မပါဝင် သည်က များသည်။ နီးစပ်အောင် ကျွန်ုပ်တို့က ကြိုးစား ကြည့်ကြသော် သည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည်ဒုတိယအကြိမ် 'ကံထူးသူ' ဖြစ်ပြန်၏။ အကြောင်းကား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ကြိုးပမ်းနေကြသည့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ မင်းပျိုမင်းလွင်တို့အလယ်တွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် 'ယသော်ထီ' ပေါက်သူတည်း။

ကျွန်ုပ်၏အစ်မ ယသော်၏အလှသည် သာကီဝင် မင်းပျိုမင်းလွင်တို့ အလယ်တွင် သောက်ရှူးကြယ်ပမာ ဖြစ်ခဲ့၏။

သာကီနွယ် အမျိုးသမီးတယောက်သည် သာကီနွယ် အမျိုးသား တယောက်နှင့်သာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရမည် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့မူ ကျွန်ုပ်တို့ အသိုက်အဝန်းမှ မည်သူနှင့်မဆို လက်ဆက်လျှင် သဘာတူသည်သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယသော်၏ဣန္ဒြေကြီးမားမှုသည် အခြားသာကီနွယ် မင်းပျိုမင်းလွင်များကို ထားဦး၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ထဲဝင်ပြင်ထွက် ပေါင်းဖော် သင်းဘက် နီးနီးစပ်စပ်ရှိသော မင်းပျိုမင်းလွင်များကိုပင် ကုမ္ဘာတထောင်စောင့်သည့် ပမာ အဆီးအတားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထအပေါ်တွင်မူ တကြိမ် တွေ့မျှ ဖြင့်ပင် ယသော်၏ ကြီးမားသောဣန္ဒြေမှာ ပြိုဆင်း၍သွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထတို့လို လူပျော့လူအေးများအပေါ်တွင် လွယ်လွယ်နှင့်နှစ်လိုတတ် ကြခြင်းမှာ မိန်းမများ၏ သဘာဝ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဦးရီးတော် သုဒ္ဓေါဒန၏ နောက်တွင် သာကီဝင်တို့၏ ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံရမည့်သူပင်ဖြစ်စေ၊ လူပျော့ လူညံ့တို့ မည်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအားဖြင့် မိန်းမတို့မှီခိုအားထားလောက်သည့်သူ မဟုတ် နိုင်သောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ယသော်တို့၏ လက်ဆက်ရေးအတွက် သိဒ္ဓတ္ထ ဘက်က လူကြီးများထံမှ အစေ့အစပ် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဆောင်၍ ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးတည်း။

[၃]

ထိုနေ့သည် ကျွန်ုပ်သို့အတွက် အဆင်မပြေသောနေ့တနေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့မတိုင် လေးငါးရက်ခန့်ကပင် တွဲနေကျ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်တစု သည် ထိုနေ့တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါးတောကစားထွက်ကြရန် စီစဉ်စိုင်းပြင်း ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ညီနောင်တစုဆိုရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထမူကား မပါပေ။ သိဒ္ဓတ္ထ သည် တောကစားခြင်းကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပျော်ပါးမှုမျိုးကို အပထား၍ ပျိုရွယ်သူတို့ သဘာဝ အခြားသောခပ်နုလှပရူးမှုမျိုး၌ပင်လည်း ကျွန်ုပ် တို့ အသိုက်အဝန်းတွင် မပါဝင်တတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့အသိုက်အဝန်းတွင် ဘဒ္ဒိယသည်အကြီးအကဲဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် တည်တည်ခန့်ခန့်နှင့် စကားနည်းသူဖြစ်ရာ အစစ် အရာရာတွင် များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကသာ စီမံခန့်ခွဲရသည်။ အာနန္ဒာ၊ နန္ဒ၊ ကိမ္ဗလ စသူတို့သည် အပေါင်းပါများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းလိုလိုတွင် သူတို့ပါဝင်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ညီထွေးတယောက်ဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါပါဝင်မည် ဆို၍လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်ပျော်မွေ့နေကြသည်။ အသိုက်အဝန်း တခု၌ လူငယ်လူသစ်တယောက် ပါဝင်လာခြင်းမှာ ပျော်မွေ့ဖွယ်ဖြစ်၏။ ကျီစယ် ယုယရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်ဥပါလိ ပါရှိလာသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်လှသော်လည်း ဘဒ္ဒိယ၏ လိုလားမှုကြောင့် လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဥပါလိသည် ကျွန်ုပ်တို့အသိုက်အဝန်းကပင် ဖြစ်သော်လည်း အရာရာတွင် စည်းကမ်းကြီးလှသော ဆတ္တဝံသည် ကျန်တည်း။

ဥပါလိကို ကျန်ဖြစ်သော်လည်း အရာရာတွင် စည်းကမ်းရှိမှု၊ သိက္ခာ ရှိမှုတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က လေးစားရ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် လူငယ်တသိုက် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့အား အရာရာတွင် စည်းကမ်းလက်လွှတ် မဖြစ်စေရန် လူကြီးများက ဥပါလိအား ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တုံ့ဖက်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့

ရာတွင် ဥပါလိကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်များ အပေါ်တွင် ခင်တွယ်လေးစားလှပါပေသည်။

ထိုနေ့က တောကစားထွက်ကြရာ၌ ဥပါလိအား မပါဝင်စေလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိ၍ဖြစ်၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ တောကစားရာ၌ ဆယ်ရေးတရေး ဆိုသလို အကယ်၍ သားကောင်တစ်ခုတရာ မရခဲ့သော် နိဂြောဓာရုံတွင် ကျွန်ုပ်သည် သမင်ပေါက် တကောင်တလေကို ပစ်ခတ် လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခုသော် ဥပါလိ ပါရှိလာသောကြောင့် တောကစားရာ၌ အခြား တနေရာတွင် အဆင်ပြေသည်ဖြစ်စေ၊ မပြေသည်ဖြစ်စေ နိဂြောဓာရုံဘက် သို့ကား ခြေဦး လှည့်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းသော်ကား - နိဂြောဓာရုံသည် အလှအပ မွေးထားသော သမင်များကို အပထား၍ မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကိုမျှ မပစ်ခတ် မသတ်ဖြတ်ရန် မင်းမိန့်ဖြင့် ဘေးမဲ့ ပေးထားသော တော ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဆယ်ရေးတရေးဟုခန့်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ထိုနေ့ကတောကစားထွက် ရာ၌ မည်သည့်သားကောင်မျှမရ၊ အစစအရာရာ လွဲချော်၍ အဆင်မပြေခဲ့။ ထိုနေ့သည် နွေရာသီ၏ နောက်ပိုင်း ဖြစ်လေရာ ရာသီဥတု အနေဖြင့်လည်း မိုးတိမ်များအုံ့ ဆိုင်းလျက်ရှိသောကြောင့်သားကောင်များ မမြူးတူးကြပေ။

အချိန်ကုန်အောင် ငါးများပါလျက် ငါးမရခြင်း၊ တောလိုက်သူ သားကောင်မရခြင်းတို့၏ မကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်ရပုံကို ကိုယ်တိုင် ခံစားဘူးသူ များသာ သိကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူ ညီငယ်အနုရုဒ္ဓါလေး ပါဝင်လာ သည့်နေ့တွင်မူ အဆင်မပြေဖြစ်ရသောကြောင့် ပို၍ မကျေနပ် ဖြစ်မိ၏။ နိဂြောဓာရုံဘက်သို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသော်လည်း ဥပါလိ၏ ခပ်တည် တည် မျက်နှာထားကြောင့် ရှေ့မတိုးဝံ့ပေ။ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယကမူ ကျွန်ုပ်၏ တဖြစ်တောက်တောက်အသံနှင့် မကျေနပ်သော အမူအရာကို ကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေသည်။

သို့နှင့် ထိုနေ့အဖို့ လက်ချည်းစီးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ပြီး ဟန်တလုံး ပန်တလုံးနှင့် လေးနှင့်မြားအိတ်ကို ကိုယ်စီ လွယ်သိုင်း၍ ပြန်လာကြသော အခါ နန်းတော်ဝင်းအနီးသို့အရောက်တွင် အနောက်တခွင်ဆီသို့ တကျီကျီ အော်မြည်၍ပျံသန်းလာကြသော ဟင်္သာတအုပ်ကိုတွေ့ရသည်။ တောကစား သူတို့အဖို့ ဟင်္သာများကို ပစ်ခတ်ရခြင်းသည် ရယ်ဖွယ်အလုပ်မျှ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဟင်္သာအုပ်သည် လေးတကမ်းသို့ အဆင်သင့် ရောက်လာရာတွင် လက်ချည်းစီးပြန်ရသည်ထက် တော်သေး၏ဟု မှန်သည့်အကောင်မှန်ကရော့ ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏မြားတစ်စင်းကို မလွဲနိုင်သော ဟင်္သာအုပ်ဆီသို့လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏မြားသည် ဟင်္သာအကောင်ကြီးတကောင်ကို ထိမှန်၍ ဝေလည်ကာ နန်းတော်ဝင်း ပန်းခြံစပ်ဆီသို့ ကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဟင်္သာကို ကောက်ယူရန် နန်းတော်ဝင်းအတွင်းဆီသို့ ဖြတ်ကျော်၍ သွားလေရာ အနီးသို့ရောက်သောအခါ မြားတန်းလန်းနှင့်ဟင်္သာအား ပွေ့ချီထားသူ ကို တွေ့ရ၏။ ဘယ်သူဟုထင်သနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေကိုမြင်လိုက်စဉ်ကပင် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရ တော့မည်ကို နားလည်လိုက်ပါ၏။ ကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ မြားကို ဆွဲနုတ်တော့မယောင်နှင့် ယုယစွာကိုင်၏။ ကျွန်ုပ်အလျော့မပေးနိုင်ပေ။

“သိဒ္ဓတ္ထ။ ။ ဤဟင်္သာကား ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်သော ဟင်္သာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ပေးပါလော့”

“ဒေဝဒတ္တ။ ။ သင့်ဟင်္သာ ဖြစ်ကောင်၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူမသေသေးပါ။ သူ့ကို ကယ်တင်နေပါပြီ”

“သိဒ္ဓတ္ထ။ ။ သင် ကယ်တင်သည်ဖြစ်စေ၊ မကယ်တင်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ဟင်္သာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ပေးလော့”

“ဒေဝဒတ္တ။ ။ အပြစ်မဲ့သော သတ္တဝါတို့အား အဘယ့်ကြောင့် သတ်ဖြတ်ချင်ရသနည်း။ သူတပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်းသည် မကောင်းပါ။ ဤ အပြစ်မဲ့သောဟင်္သာကို ကျွန်ုပ် အစွမ်းကုန် ကယ်တင်ပါမည်။ ဟင်္သာသည် မသေသေးပါ”

“အို...သိဒ္ဓတ္ထ။ ။ ယခုအချိန်သည် တရားဟောနေဖို့ အချိန် မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းကိုသာ ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပေးအပ်လော့”

ကျွန်ုပ်၏အသံသည် အတန်ပင် တင်းမာသွားသောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်နှာသည် ဟင်္သာသို့ထူးထူးရာမှ ကျွန်ုပ်သို့ တူရူလှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ဒေါသကြည့် ဒေါသမျက်လုံး ဆိုလျှင်ကောင်း၏။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းပစ်လိုက်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးသည် ဒေါသရိပ်၊ ဒေါသငွေ့လုံးဝမပါပဲ မေတ္တာမျက်လုံး၊ ကရုဏာမျက်လုံးသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အရှုံးမပေးလို၍ ဟန်တင်းသိုက်ရသော်လည်း ကျောစိမ့်မိသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ပြဿနာကို မြင်သိကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စကားအားတောင် ဥပါလိအသံ ကြားဝင်လာ၏။

“အရှင်မင်းသားတို့။ ။ ဤပြဿနာကို ဤနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရန် မသင့်လျော်ပါ။ ဖြေရှင်းဖို့ အကောင်းဆုံးမှာ တော်ကြီးဘုရား၏ အဆုံး အဖြတ်ကို ခံယူရန် ဖြစ်ပါသည်။”

ဘဒ္ဒိယက “ဥပါလိစကားမှန်သည်” ဟု ဝင်ထောက်သည်။ ဘဒ္ဒိယ စကားအဆုံးတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဟင်္သာကိုပိုက်၍ နန်းတော်ဘက်ဆီသို့ ခြေဦး လှည့်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်ပေါ် ရောက်အောင်သွားရန် မလို။ အကြောင်းကား-ဦးရီးတော် သုဒ္ဓေါဒန ဘုရင်သည် ပန်းခုံတော် တွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေခိုက်နှင့် ကြုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးရီးတော်သည် ဟင်္သာကိုပိုက်ထားသော သိဒ္ဓတ္ထနှင့် လေးမြား စွဲကိုင် ထားသော ကျွန်ုပ်တို့တသိုက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် စူးစမ်းသည့် သဘော ဖြင့် မှုန်၍ကြည့်နေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယက အကျိုး အကြောင်း အခြေအနေကို ဖော်ပြ၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် လျှောက်တင်သည်။

ဦးရီးတော်သည် ပုတီးကို လက်စွဲယင်း စဉ်းစားသည့် အဟန်ဖြင့် တခေါက်နှစ်ခေါက် လမ်းလျှောက်ရာမှ အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ရှိသည်။

“ဒေဝဒတ္တက ပစ်ခတ်သူဖြစ်သော်လည်း ဟင်္သာသည် မသေမီ ကယ် တင်ရှင် လက်တွင်းသို့ရောက်သွားသည်။ ကယ်တင်သူသည် ဒုက္ခိတသတ္တဝါ ကို ကယ်တင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ကယ်တင်သူသည် လောကကိုတည်ဆောက်သူ ဖြစ်၍၊ သတ်ဖြတ်သူသည် လောကကို ဖျက်ဆီးသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တဘက်၌ တောကစားခြင်းဟူသော လူမှုရေးရှိနေသောကြောင့် အကယ်၍ ဟင်္သာသည် သေဆုံးခဲ့သော် ပစ်ခတ်သူသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ယခုသော် ဟင်္သာ မသေသောကြောင့် ကယ်တင်သူ လက်တွင် ရှိစေ၊ ရှင်အောင် ကုစား၍ ပြန်လွှတ်စေ။ ဟင်္သာသေခဲ့သော် ပစ်ခတ်သူသို့ ပေးစေ။”

ဦးရီးတော် ဘုရင်၏ အဆုံးအဖြတ်သည် သူ့သား လူပျော့ ဘက်သို့ လိုက်လိုရိပ်ကလေး ရှိဟန်တူသော်လည်း အပြုနှင့် အပျက်တို့ အကြားတွင် မလှုပ်သဘောအောင် အလွန်တရာ တည့်မှတ်လှသော အဆုံးအဖြတ် ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရ၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဟင်္သာကို

သူ့အဆောင်ဆီသို့ ပျော်သွားသည်။ ဟင်္သာသည် သူ့ကုစားမှုကြောင့် ရှင်ဟန်တု၏။ နောက်ထပ် တစ်တရာ မကြားရပေ။

ဤပြဿနာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် သိဒ္ဓတ္ထတို့၏ လူ့ဘဝတွင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ပြဿနာတရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

[၄]

သိဒ္ဓတ္ထ တောထွက်သွားပြီး ရဟန်း ဝတ်သွားပြီဟု ကြားရသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မအံ့သြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အထင်အမြင်နှင့် ကိုက်ညီလာသော ကြောင့် ပြုံးမိကြ၏။ ကျွန်ုပ်စကား နားမထောင်ပဲ လူပျော့ကိုကြိုက်သော အစ်မအတွက်ကြောင့်လည်း “မှတ်ကရော့”ဟု ဆိုလိုက်မိ၏။ တဘက်တွင် သွေးသား ရင်းနှီးမှုစိတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အစ်မကို ကောင်းပြီးကောင်းရက်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ထင်းပုံ ခေါင်းချ မပေါင်းနိုင်ပဲ သစ်စိမ်းချိုး ချိုး သွားမှုကြောင့်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထကို မွေးစကပင် ‘ရဟန်းဇာတာပါသူ’ဟု ပုဏ္ဏားတော်များက ဟောခဲ့ကြသည်။ အချို့ကမူ ရဟန်းမျှမက ရဟန်းတို့၏ အကြီးအကဲဂိုဏ်း ဆရာ ဘုရားဖြစ်မည်ဟုပင် အဟောရှိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၌ ရဟန်းဖြစ်မည်ဟု အဟောခံရခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ် ခေ။ ရဟန်း လုပ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်၏ အလေ့အထ ဖြစ်သည့် အတိုင်း အချို့သည် ပထမအရွယ်ကပင်လည်းကောင်း၊ အချို့ဒုတိယအရွယ် တွင်လည်းကောင်း ရဟန်းဘဝကူးကြ၏။ တတိယ အရွယ်တွင်မူ မဖြစ် မြောက်ခါမှ ရှိစေ၊ ရဟန်းဖြစ်ရန် သူသူငါငါ ကြိုးပမ်းကြသည်များ ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးမာန်ကြီးသော ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်များအဖို့မူ ရဟန်းပြုသူဟူ၍ ရှားပါးလှသည်။ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ မဖြစ်ချင်လည်း နေနိုင်သည်။ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အဆန်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သော ကြောင့်လည်း အဆန်း မဟုတ်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ရဟန်းဖြစ်ရုံမျှမက ဂိုဏ်းဆရာ၊ ဘုရားဖြစ်မည် ဟူသော အဟောကြောင့် သူ့မိဘများ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကြားရ သောအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြုံးမိခဲ့သည်။ ရဟန်း ဖြစ်မည် ဟူသော အဟော ထက် ဘုရားဖြစ်မည် ဟူသော အဟောက ပိုမိုလေးနက်စေလေရာ သား သမီးရှားပါးသော မိသတို့ ထုံးစံအတိုင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သာကီဝင်တို့၏ ထီးညွန့် နန်းလျာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ လူကြီးများ ဘဝင်ခိုက်လောက်အောင် သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်းသွား ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ရဟန်းဘဝ ကူးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြ စေကာမူ ရဟန်းဘဝသို့ တကယ် ကူးသွားသော အခါတွင်မူ မည်သူကမျှ မတားမြစ်ကြချေ။ အကယ်ဆိုသော် သိဒ္ဓတ္ထတောထွက်စဉ်က နန်းတော်တွင် မဟန့်တားနိုင်သည်ရှိစေ၊ ဥရုဝေလ၌ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ရှိနေစဉ်တွင် ဦးရီးတော်သုဇ္ဈောဒနသည် မင်းမိန့် အာဏာဖြင့် ပြန်လည် ခေါ်ဆောင် လိုသော် ခေါ်ဆောင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ပြန်လည်သွေးဆောင်လိုသော် သွေး ဆောင်နိုင်ချိန်ရသည်။ သို့သော်ဦးရီးတော်နှင့် သာကီဝင် အကြီးအကဲများ သည် ခပ်မဆိတ်သာ နေခဲ့ကြ၏။ မူလက သိဒ္ဓတ္ထ အပေါ်တွင် တောထွက် မည်စိုးရိမ်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း၊ ဘုရားလတ်တည်းဟူသောထီးညွန့်နန်းလျာ ကလေးအစားထိုး ရရှိလာသောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထအပေါ်တွင် အာရုံလျော့ လိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို တွက်သားချ၍ ပြောနေရာ၌ ကြီးစွာသော အကြောင်းရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကား ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ တစုံတရာမသိနိုင် ခဲ့သော်လည်း တောထွက်ခြင်းဖြင့် ရဟန်းဘဝသို့ သိဒ္ဓတ္ထ စတင်လိုက်သော အချိန်သည် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် အားဖြင့်ဆိုသော်၊ ကျွန်ုပ်၏ဓမ္မအဓိဋ္ဌာန် အားဖြင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်တို့၏ အစွန်းနှစ်ဘက်ရောက် ကံကြမ္မာခရီးကို စတင်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

အဟော ထက်လှပါသည် ဆိုသော ဦးရီးတော်၏ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးများ သည် သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားဖြစ်မည်ဟူ၍သာ ဟော၍ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ပေါ် ပေါက်လာလတ္တံ့သော သာကီဝင်တို့၏ ကံကြမ္မာကိုကား မဟောခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်အတွက် ကွက်၍ဆိုရသော် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းသည် သိဒ္ဓတ္ထ တောထွက်သည်မှ စတင်ခဲ့ပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တောထွက်၍ ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရား အားထုတ်နေသည် ဆိုစဉ်က အကြောင်းတစုံတရာ မထူးခြားလှသေးချေ။ သို့ရာတွင် ဥရုဝေလမှထွက်သောအခါ သူ့သတင်းများသည်ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လှိုက်၍ လှိုက်၍ ရိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုသတင်းများအနက် သိဒ္ဓတ္ထအလျင် အလွန်ထင်ရှားခဲ့သောတရားဂိုဏ်းဆရာကြီးများဖြစ်သည့်ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပ ဆရာကြီးများသည်ပင် သိဒ္ဓတ္ထထံတွင် တပည့်ခံ ကုန်ကြပြီ ဟူသောသတင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကပိလဝတ်ထက် ကြီးမားသော

ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ ကိုယ်တိုင် သိဒ္ဓတ္ထအား အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ပြီဟူသော သတင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင် လောကကို လှုပ်ရှားစေသော သတင်းများ ဖြစ်ကြပေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တောမှထွက်လျှင် ကပိလဝတ်သို့သာ လာဖို့ ရှိပါလျက် ရာဇဂြိုဟ်တွင် သောင်တင်နေသောကြောင့် ဦးရီးတော်သုဒ္ဓေါဒနကအကြိမ် ကြိမ် အထပ်ထပ်အပင့်လွှတ်ရသည်မှာလည်း အမောဖြစ်၏။ အပင့်လွှတ်သည့် ကိစ္စထက် အပင့်လွှတ်လိုက်သော အဖွဲ့ဝင်တိုင်းကို တခါရောက်ကတခေါက် မပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ရဟန်းဘဝရောက်အောင် သွတ်သွင်းဆွဲဆောင်နိုင်သည်မှာ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ထူးခြားသောအရည်အချင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဆွဲဆောင် ချဉ်းကပ်မှု ပါးနပ်သော ကာဠုဒါယီတို့ အဖွဲ့ကို အပင့်လွှတ်လိုက်သောအခါ တဖွဲ့လုံးရဟန်းပင် ဖြစ်သွားကြသော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ကပိလဝတ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

ပထမတွင် ကပိလဝတ်သို့ သူရောက်လာခြင်းသည်နှစ်အတန်ကြီးကဲ့ကဲ့ နေခဲ့သော ဆွေသိုက်မျိုးသိုက်နှင့် တွေ့ဆုံရုံမျှဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သူရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ သာကီဝင်တသိုက်လုံးသည် အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကြရသည်။ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကြရသည်။

အကြောင်းသော်ကား - သာကီဝင်တို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော ဦးရီးတော် သုဒ္ဓေါဒန ကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်သွားသည်။ နန်းလျှာ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏တူ ရာဟုလာကလေးအားခရီးရောက် မဆိုက်ဆိုရလောက်အောင်ပင် သာမဏေဘဝသို့ကူးပြောင်းစေလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထဆိုလျှင် အမြတ်တမ်း ဦးခေါင်းလျှိုခဲ့သော နန္ဒမင်းသားအား လက်ထပ်တော့အံ့ဆဲဆဲတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘဒ္ဒကလျာဏီ၏ ရင်ခွင်မှ ဆွဲထုတ်၍ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းစေနိုင်ခဲ့သည်။ ဤကား ထူးခြားမှုများကို ဖော်ပြခြင်းမျှသာဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့၏ ရဟန်းပြုပွဲများမှာကား နေ့ပိုင်း ညဉ့်ပိုင်း ဆိုသလို ဆက်လျက်ရှိသည်။ ရဟန်းပြုရန် ဓာတ်ခံရှိကြသည့်အပေါ်၌သူနှင့် တွေ့ကြသောအခါ ရှေးကမကြားဘူးမနာဘူးသော သူ့တရားသည် ထူးခြားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။

ကပိလဝတ်သို့ ရောက်လာသော သူ့ရဟန်း ပရိသတ်သည် ကြီးမားလှသည်။ ကပိလဝတ်ရောက်၍ ရဟန်းပရိသတ် တိုးပွားလာသောအခါ ပို၍

ကြီးမားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝန်းကျင်၌ ဆွေရင်းမျိုးရင်းခြာဟူ၍ နည်းပါးလှသည်ကို သာကီဝင် အကြီးအကဲတို့က သတိပြုမိကြသည်။ ဤရှေ့ဤမျှ ကြီးမားသော ရဟန်းပရိသတ်ကို ထိန်းချုပ် လှုပ်ရှားရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထဝန်းကျင်တွင် ဆွေထဲမျိုးထဲမှ သွေးရင်း၊ သားရင်းများ ရှိသင့်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သွေးရင်းသားရင်းထဲမှ ရဟန်းပြုလိုသူများ ထွက်ခဲ့ကြဟု စာရင်းကောက်လိုက်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့အသိုက်မှ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယသည် ရှေ့ဆုံးမှ စာရင်းသွင်း၏။ ဘဒ္ဒိယနောက်တွင် အာနန္ဒာ၊ ဘဂ္ဂ၊ ကိမ္ဗိလနှင့် အနုရုဒ္ဓါတို့သည် ကပ်၍ပါလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း လွယ်လွယ်ပင် စဉ်းစား၍ စာရင်းသွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လူ့ဘဝတွင် သာကီဝင်အကြီးအကဲဖြစ်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ မင်းသားတယောက်ဖြစ်၍ အကြီးအကဲဖြစ်နိုင်သည်ထားဦးတော့။ အိုခါမှ ငွေတရာဆိုသကဲ့သို့ပင် မသေချာသော ကျွန်ုပ်၏အလှည့်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်စားရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်များအဖို့ ရဟန်းဘဝသည် အသစ်အဆန်းလိုလိုဖြစ်၍ ရဟန်းဘဝတွင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း များစွာရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည်။ လူပျော့လူအေး တယောက်သည်ပင် အကြီးအကဲဖြစ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထက်မြက်သူ တယောက်သည် အခွင့်သာသည့်အချိန်တွင် အဘယ်ကြောင့် အထွတ်အထိပ်သို့ မရောက်နိုင်ရမည်နည်းဟု ကျွန်ုပ် တွက်ဆသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသိုက်အဝန်းတခုလုံးသည် ရဟန်းဘဝသို့ အသွင်ကူးပြောင်းကြသည် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် အဖော်မဲ့စွာဖြင့် မနေလိုခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း အာနန္ဒာတို့အလားတူ စာရင်းသွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပြုအဖွဲ့သို့ နောက်ဆုံးမှဝင်ရောက်လာသူကား ကျွန်ုပ်တို့၏အစေအပါး ဥပါလိဝင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မင်းသားခြောက်ဦးအား ရဟန်းပြုရန် စီစဉ်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ဝတ်တန်ဆာ ရတနာအား လုံးကို အလုပ်အကျွေးပင် ဖြစ်သော်လည်း သစ္စာရှိ၍ လေးစားအပ်သော ဥပါလိသို့ပေး၏။ ဥပါလိအဖို့ ရတနာတို့ဖြင့် တသက်တွင်ဖူလုံနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ဥပါလိသည် ထိုရတနာများကိုစွန့်ပစ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းဘောင်ဝင်ပွဲကျင်းပရာ၌ ဘဒ္ဒိယ၊ အာနန္ဒာတို့၏ ထူးခြားသော သဘောတရားတရပ်ကို တွေ့လာရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဥပါလိ၏ အရည်အသွေးကို လေးစားလှသော အာနန္ဒာတို့သည် ရဟန်း

ဘဝတွင်လည်း မိမိတို့ထက် ဂုဏ်ငယ်နေဦးရော့မည်ကို မလိုလားသောကြောင့် ရဟန်းဖြစ်ချိန်အလိုက် လေးစားရသော ရဟန်းဘဝတွင် ဥပါလိအား မိမိတို့က ရိုသေနိုင်ကြစေရန် ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုစေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း တစုံတရာမတန်ကွက်ပါ။ အာနန္ဒာတို့ သဘောအတိုင်းပင် လိုက်လျောညီထွေ နေလိုက်ပေသည်။ အာနန္ဒာတို့သဘောထား မှန်ကန်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ - လူ့ဘဝကပင် စည်းကမ်းသေဝပ်လှသော ဥပါလိသည် နောင်အခါ၌ စည်းကမ်းဝိနည်းအရာတွင် တေဒဂ်ရ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

[၅]

ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဖြစ်လာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်အား အသက်အထိ အတိုက်အခံပြုခဲ့မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အမည်သည် ထင်ရှား၏။ မမျှသိပ်နိုင်သော လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မာနတို့၏ အစွမ်းကြောင့် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်ပြုမူခဲ့သော အပြုအမူအားလုံးသည် မှားသည်၊ မိုက်သည် ဟု ကျွန်ုပ်ဝန်ခံပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤအပြုအမူများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ဘက်မှ ပြောစရာများ ရှိပါသေးသည်။

ရဟန်းပြုသစ်စ အချိန်၌ ဘဒ္ဒိယ၊ အာနန္ဒာ၊ အနုရုဒ္ဓါ စသူတို့လောက် အလေးအနက်မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဘုရားရှင်၏သာသနာသို့ စိတ်ရင်းစေတနာရင်းဖြင့် ဝင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ရဟန်းတရားကို ကျွန်ုပ်စွမ်းအားရှိသမျှ စိုက်လိုက်မတ်တတ်အားထုတ်ခဲ့သည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် လောကီဈာန် အဘိညာဉ်အထိ ရရှိခဲ့ပေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘုရားရှင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏အသိုက်အဝန်းများနှင့်လည်းကောင်း တနေ့တခြား သဘောကွဲလွဲလာသည်။ သဘောကွဲရာ၌ အကြောင်းရှိ၏။

ပထမအကြောင်းမှာ.... ကျွန်ုပ်နှင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် လူ့ဘဝကပင် ညီနောင်ဆိုသော်လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ဘက် မဟုတ်သော်လည်း လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးသည့်အခြေသို့မရောက်ခဲ့။ မင်းသားဘဝတွင် သူ၏ ပျော့ညံ့သော အသွင်အမူများသည် ကျွန်ုပ်၏အမြင်တွင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ထက်မြက်သော အပြုအမူများသည်လည်း သူ့အဖို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဒုတိယ အကြောင်းမှာ.... ညီနောင်ခြင်း သွေးနီသည့်အနေဖြင့် သူ၏ သာသနာလုပ်ငန်းများတွင် လက်ရင်းဖော်အဖြစ် ရည်မှန်း၍ ရဟန်းဘဝသို့ ဝင်ခဲ့သော်လည်း အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာအချည်း ဝဋ်းသာ ဖြစ်ရ၏။ သွေးသား မတော်စပ်သော သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂဃာန စသူတို့သာ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသည်ဖြင့် အရေးပါလာကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာမူ မည်သည့်စာရင်းတွင်မှ အသွင်းမခံရပေ။

တတိယ အကြောင်းမှာ...ယင်းသို့ လူရင်းအဖြစ် အသွင်းမခံရုံမက အကြောင်းကြုံတိုင်း အနှိမ်ခံရသေးသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သူ့ မကျေနပ်ချက်များကို သူ အခွင့်သာနေသည့် အချိန်တုင် အငြိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ကို နှိမ်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆခဲ့သည်။ အကြောင်းသော်ကား - ဟောလေသမျှ ဇာတ်နိပါတ်များကို အတိတ်ဆောင်ရာ၌ ကျွန်ုပ်သည်သာ လျင် လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

၍ မြောက်မြားစွာသော အတိတ်အကြောင်းရပ်များကို အပထမ၌
ထင်ရှားသော ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းတရပ်ကို ဖော်ပြလိုသည်။

တချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားသော သင်္ကန်းတည်ကို သူ့သာဝက
များဖြစ်သော သဒ္ဓိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလင်္ကာတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ကျွန်ုပ်ရရှိ၏။ ထို
သင်္ကန်းသည် အဖိုးတန်တန် နှံသာသင်္ကန်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ကျွန်ုပ်
သည် ထိုသင်္ကန်းနှင့် ထိုက်တန်သူမဟုတ်ဟု သိဒ္ဓတ္ထက တရားတပုဒ် ပြုလုပ်၍
ဟောသည်။ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော။

စတုတ္ထ အကြောင်းကား .... ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်ရှင် အဘဇာ
တသတ်၏ ထက်မြက်သော အင်အားကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်သလို အသုံးပြုရန်
ရရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤစတုတ္ထအကြောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထအား လေးသမားလွှတ်၍သတ်ခြင်း၊ ကျောက်မောင်းဆင်၍သတ်ခြင်း၊ ဆင်းဆိုးလွှတ်၍သတ်ခြင်းဟူသော အဆုံးစွန်ကိစ္စများကို ဖြစ်ပွားစေခဲ့သည့် အကြောင်းရပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သာသနာရေးကိစ္စ၌ သိဒ္ဓတ္ထအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
မလွှမ်းနိုင်သည်ကိုကား နားလည်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်အောက်၌
သွေးနီမူ မူလရည်မှန်းချက်အတိုင်း သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့လောက်
နေရာမျိုးကိုရလျှင် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်သည့်အခြေတွင် အာဇာတသတ်၏ အင်အားရလာသော

အခါ စိတ်ကူးဖြင့် စိစဉ်မနေတော့ပဲ သိဒ္ဓတ္ထ၏ သဘောထားကို နဖူးတွေ
ဒူးတွေ ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိနိုင်ရန်အတွက် တနေ့သော သံဃာ့အစည်း
အဝေးကြီးတွင် သူ့ကိုတရားသဖြင့်ပင် အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်စေ၍သူ့
လပည့် သံဃာတို့ကို ကျွန်ုပ်အားလုံးအပ်ရန်ဖွင့်ထုတ်၍တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ငြင်းပယ်လိုက်မှုမှာ သာမန်ငြင်းပယ်မှုမဟုတ်၊
ပရိသတ်အသွယ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ‘တံထွေးကိုမျှီသူ’ဟူသော အပြင်းထန်
ဆုံးသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချခေါ်ငင်၍ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ‘တံထွေးကို
မျှီသူ’ဟူသည်မှာ မတန်သည်ကိုစား၊မတန်သည်ကို ဝတ်၍နေသော ရဟန်း
မဟုတ်သူ၊သူယုတ်မာဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစကားကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထအား
ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်အပ်သည်ကို ပြုလုပ်ရန် ခိုင်လံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် သံဃာ့ ပရိသတ်မှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ ဖဲထွက်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ကြီးမားသော ကြိုးပမ်းတိုက်
ခိုက်မှုများသည် သူ့ ခြေမတွင် သွေးခြေကလေး အုစေသည်မှအပ မည်သို့မျှ
အာမထင်ခဲ့ပေ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျွန်ုပ်၏ ယင်း
အပြုအမူများအပေါ်တွင် တစုံတရာ မတုံ့ပြန်ပဲ အစွမ်းကုန် သည်းခံခြင်းပင်
ဖြစ်ပေ၏။ ပထမသော် ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူများကို သိဒ္ဓတ္ထသည် မသိကျိုး
ကျန် အနေဖြင့် လျစ်လျူရှု နေခဲ့ပေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူများ
သည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်အား သံဃာ့
အသိုက်အဝန်းမှ ကြဉ်၍ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြရန်အမိန့်ပေးသည်။
ထိုအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ပြီတည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်ထိ မာန်မလျော့၊ သံဝေဂ မရနိုင်သေး
ပေ။ သံဃာ့ အသိုက်အဝန်းမှ ကြဉ်အပ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြုလုပ်ရန် နည်း
တနည်းသာ ရှိတော့၏။ ထိုနည်းသည်ကား- ကျွန်ုပ်အဖို့ ရနိုင်သမျှသော
သံဃာဖြင့် တဂိုဏ်းတဖွဲ့ တည်ထောင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ သာသနာ့အဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
သည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဇရာပိုင်းသို့
ရောက်လာကြပေပြီ။ ကပိလဝတ်ရှိ သာကီဝင် အသိုက်အဝန်းမှ အရေးပါ
သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဂေါတမီ၊ ယသော်၊ ခေမာ စသော အမျိုးသမီး
များပါမကျန် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်လာကြ၍ ကြွင်းကျန်သော
သာကီဝင်တို့မှာလည်း ဝိဋ္ဌဋ္ဌူပ၏ ဘေးရန်ကြောင့် ပျက်စီးကုန်ကြပြီ ဖြစ်
သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ နောက်ကြောင်းပြန်၍ ကြည့်ရန် မလိုတော့ပဲ သာသနာ့

ဘောင်တွင်ပင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် တကိုက်၊တဖွဲ့ တည်ထောင်နေထိုင်ရန် ရှိပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ရနိုင်သမျှ သံဃာ့ အသိုက်အဝန်း၊ ဟူသည့်မူလည်း သိဒ္ဓတ္ထ ထံတွင်သာရှိပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သံဃာအစည်း၊ အဝေးတခုတွင် သိဒ္ဓတ္ထထံသို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ပင် ဝင်ရောက်ကာ ရဟန်းများအတွက် အကောင်းဆုံးသော စည်းကမ်း ငါးချက်ကို ချမှတ် ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ထိုငါးချက်မှာ (၁) ရဟန်းများသည် အသက်ထက်ဆုံး တော၌သာ နေထိုင်ကြရမည်။ (၂) ဆွမ်းခံ၍သာစားရမည်။ (၃) ပုံသကူသင်္ကန်းကို သာ ဝတ်ဆင်ရမည်။ (၄) တောတွင်လည်း ကျောင်းဆောက်မနေရ သစ်ပင်ရင်း၌သာနေရမည်။ (၅) သတ်သတ်လွတ်စားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏စေတနာသည် မမှန်ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဤအချက်ကို ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သိ၏။ သို့ရာတွင် ပညာနဲ့သော လူပုဂ္ဂိုလ်များ ကို ဆွဲဆောင်ဖို့ရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ တင်ပြချက်များသည် ထိရောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ထင်မြင်ချက် မှန်၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ခွင့်ပြု။ သို့ရာတွင် ရဟန်း ငယ် အတန်များများနှင့် အပြောကောင်းလျှင် ဘဝင်ခိုက်လွယ်တတ်သော ရဟန်းအချို့တို့သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပါလာကြသည်။ ထို ရဟန်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တောရကိုက်၊တကိုက်အဖြစ် သိဒ္ဓတ္ထအသိုက်အဝန်းမှ သီးခြား တည်ထောင်လိုက်ပေသည်။

[၅]

ဤမျှ ဖော်ပြနေခြင်းမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်မှ စ၍ နောင်တော် သိဒ္ဓတ္ထ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မောက်မာ ဖြစ်မှု၊ စော်ကား ရိုင်းပြမှုများအတွက် ဆင်ခြေပေးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။

လူဟူသည် လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်းသော မိမိအပြစ်ကို သိသည်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အဘယ်မှာ မသိပဲရှိအံ့နည်း။ နေရာလိုချင်သော လောဘ၊ သူတကာ ထက် သာလိုသော မာန၊ မခံချင်သော ဒေါသတို့ကြောင့်သာ မိမိအပြစ်ကို လျစ်လျူရှုမိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုသော် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကောင်းကြီးသံဝေဂရနေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာ တွင် သံဝေဂရသောအချိန်သည် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းကား - ကျွန်ုပ်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပေပြီ။ အသက် ကြီးရင့်ခြင်းနှင့်အတူ

ရောဂါဝေဒနာ၏ ဖိစီး နှိပ်စက်ခြင်းကိုလည်း အပြင်းအထန် ခံနေရပေပြီ။
သေမင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်တံခါးကို တီးခေါက်လျက် ရှိပေပြီ။

တသက်တာအတွင်း ကျွန်ုပ်မိုက်မှားခဲ့သောအပြုအမူများသည် အကွင်း
သား အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သူတော်ကောင်းကြီး
သိဒ္ဓတ္ထအပေါ် ကျွန်ုပ် ပြစ်မှားခဲ့မှုများမှာ မတွေးပဲလည်း မနေနိုင်၊
တွေးလျှင်လည်း နှလုံးသားကို သံချန်ဖြင့်ထိုးသကဲ့သို့ တစစ်စစ် နာကျင်လှ
သည်။ အကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ အာနန္ဒာ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ ဥပါလိစသို့
ကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းကြီး၏တရားကို ထွေးပိုက်၍ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်ဖို့
ကောင်းသည်။ ယခုသော် နောက်ကျပါလေပြီ။

သူတော်ကောင်းကြီးအပေါ်တွင် ပြစ်မှားမိခဲ့သော အပြစ်အားလုံး
အတွက် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နိုင်သော နည်းလမ်းမှာ တခုတည်းသာ ရှိတော့၏။
ထိုနည်းလမ်းမှာ သူတော်ကောင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ သူတော်ကောင်း
ကြီး၏ ခြေအစုံတို့ကို ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ သူတော်ကောင်း
ကြီး၏ ခြေအစုံတို့ကို ကျွန်ုပ်၏မျက်ရည်တို့ဖြင့် အထပ်ထပ် လိမ်းကျံစေ၍
တောင်းပန်သောနည်းလမ်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သွေးအန်ဝေဒနာ၏
ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် အရိုးပေါ် အရေမျှသာကျန်၍ မလှုပ်နိုင်၊ မယှက်နိုင်
အခြေသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သူတော်ကောင်းကြီးထံသို့ ရောက်မှ
ရောက်နိုင်ပါမည်လား မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတော်ကောင်းကြီးအား တောင်းပန်လိုသော ဆန္ဒ
ပြင်းပြလှသဖြင့် ထမ်းစင်ဖြင့်ပို့ပေးရန် တပည့်များအားတောင်းပန်ရသည်။
တပည့်များလည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ် ပြောင်းလဲလာသည်ကိုမသိ၊ သူတို့အနေနှင့်
ရန်သူဟုထင်နေသူထံသို့ အပို့ခိုင်းသောအခါ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ငြင်းဆို
ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အနူးအညွတ်တောင်းပန်မှုကြောင့် ထမ်းစင်
တခုပြုလုပ်ပြီး တပည့်လေးယောက်က ထမ်း၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
ဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တပည့်တို့၏ ထမ်းစင်သည် ညင်ညင်သာသာမရှိ။ မလိုပဲပြုလုပ်ကြရသည့်
အတွက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကသိကအောင် နိုင်လှသည်။ သို့ဖြစ်၍ အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် ယဲယဲ မျှရှိနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ဝေဒနာကို ပို၍ဆိုးရွားစေသည်။
ထမ်းစင်ပေါ်က လိုက်ရသော်လည်း မသက်သာလွန်းသဖြင့် ဇေတဝန်
ကျောင်းမရောက်မီ တထောက်တနားမျှ နားနေလိုသေးသည်။ ဤအတိုင်း
သာဆိုလျှင် သူတော်ကောင်းကြီးထံ အသက်ပါဖို့ပင် မရှိတော့။

သို့ဖြစ်၍ တနေရာတွင် ခေတ္တနားကြပါဦးဟု တပည့်များကိုတောင်းပန်ရသည်။ တပည့်များသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို တကြိမ်ပြောရုံမျှဖြင့် နားမထောင်ပဲ ဇေတဝန်အနီးရှိ ရေကန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မှ သူတို့လည်း အမောပြေ ရေသောက်ရန် ကန်နံဘေးတွင် ကျွန်ုပ်ကို ချထားကြသည်။

ရေကန်သည် သာယာလှ၏။ ကြည်လင်လှ၏။ တပည့်များသည် ကျွန်ုပ်ကို ချထားပြီး ရေချိုးကြသည်။ ရေတွင် မူးတူးကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တအပန်းဖြေ နားနေရုံမျှ ရည်ရွယ်သော်လည်း သာယာ ကြည်လင်သော ရေကန်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရေချိုးလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေသို့ဆင်းရန် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို ရှိသမျှ အင်အားကလေးဖြင့် လှုပ်ရှား၍ ခြေနှစ်ချောင်းကို ထမ်းစင်မှ မြေပြင်သို့ ချကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အခြေကို ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤဘဝ၌ ကျွန်ုပ်တွင် ရှိသမျှအင်အား ကုန်ခန်းပါလေပြီ။ ဤနေရာသည် ကျွန်ုပ်၏ မထသော လျောင်းစက်ဆူနေရာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတော်ကောင်းကြီးထံသို့ အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် မရောက်နိုင်တော့ပြီကို စိတ်နှလုံး ဒုံးဒုံးချလိုက်ပါတော့သည်။

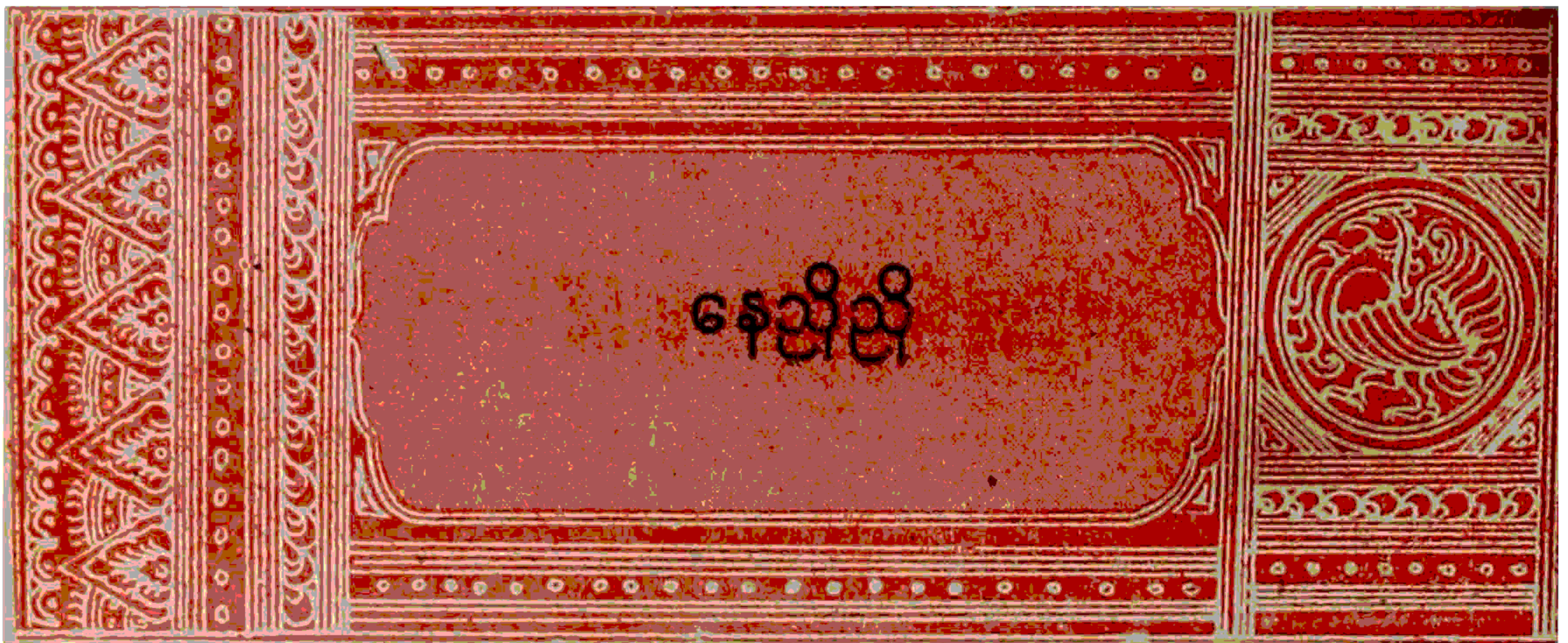
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ သူတော်ကောင်းကြီးထံသို့ ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ဖို့ ရန်သာ တတ်နိုင်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မလှုပ်နိုင်တော့သော လက်နှစ်ဘက်ကို ရှိသေးသမျှ အင်အား ကလေးဖြင့် နဖူးဆီသို့ ဆွဲယူ၍ သူတော်ကောင်းကြီးအား ကန်တော့လိုက်ပါ၏။

အို....ဘုရားရှင်။

အရှင်သည် ကိစ္စအားလုံးတွင် လေးနက် မှန်ကန်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ကိစ္စအားလုံးတွင် အခြားသူများ မယှဉ်နိုင်အောင် သာလွန်သူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါလျက် တပည့်တော်သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန တည်းဟူသော အယုတ်တရားတို့ ဖုံးလွှမ်းခဲ့မိသည့်အလျောက် အရှင့်အား အနံ့တုခဲမိပါသည်။ အရှင့်ပေါ် စော်ကား မောက်မာခဲ့မိပါသည်။

ယခုအခါ တပည့်တော်သည် နောင်တကြီး ရလျက်ရှိပါပြီ။ သို့ပါ၍ အရှင့် ရွှေတော်သို့ ဝပ်စင်း တောင်းပန် လိုလှပါသည်။ သို့သော်လည်း မရောက်နိုင်တော့ပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တပည့်တော်တွင် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ အရိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသက်မျှင်မျှင်ကလေးမျှဖြင့် လည်းကောင်း အရှင်မြတ်အား ရည်မှန်း၍ ရှိခိုးတောင်းပန် ကန်တော့လိုက်ပါ၏ ဘုရား။

[၁]

နောင်တော်သည် ကျောင်းအမကြီး၏ ပုဗ္ဗာရုံသို့ ယနေ့ အလှည့် ကျ၏။
ယနေ့သာ မဟုတ်။ ပြီးခဲ့သော ဝါတော်တွင် နောင်တော်သည် ပုဗ္ဗာရုံ၌
ဝါဆိုတော်မူ၍ ဝါဆိုရာသီလွန်သော ရက်များတွင်လည်း ဇေတဝန်နှင့်
မင်းကျောင်း စသည်တို့ကို ရံဖန်ရက်များတွင်သာ အလှည့်ပေးတော်မူကာ
ပုဗ္ဗာရုံတွင်ပင် သီတင်း အသုံးများသည်။

နောင်တော်ဘုရားသည် ယခုနှစ် ဆောင်းဥတုတခုလုံးကိုပင် ကျောင်း
အမကြီး ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်အား အလှည့်ပေးတော် မူလို
ဟန် ရှိသည်။

သာဝတ္ထိတမြို့တည်း၌ ကျောင်းဒကာကြီး အနာထပိဏ်၏ ကျော်ကြား
သော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်နောက်တွင် ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၏
ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ နှစ်ကျောင်းလုံး
တွင် နောင်တော်ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရေး ကိစ္စ၌ ကျောင်းဒကာ
နှစ်ဦးအတွက် ပြဿနာပေါ်လာလေမည်လောဟု ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်ခဲ့မိ၏။
သို့ရာတွင် နောင်တော်၏ ကြီးမားသော သမာဓိကြောင့် လည်းကောင်း၊
နောင်တော်သည် တောင်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျှင် ညဉ့်အချိန်၌
အရှေ့ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခြင်း၊ သို့မဟုတ် တောင်တိုက်နှင့် အရှေ့
တိုက်တို့ကို တရက်စီ၊ တလစီ၊ တဝါစီဖြစ်စေ သီတင်း သုံးတော်မူခြင်း၊
ယင်းသို့ မျှတစွာ အလှည့်ပေး သီတင်းသုံးတော် မူခြင်းကြောင့် လည်း
ကောင်း ကျောင်းဒကာ နှစ်ဦးလုံးပင် ကျေနပ်ကြ၏။

အများ အသိအားဖြင့် သာဝတ္ထိ၏ တောင်ဘက်၌ရှိသော ကျောင်း၊ ဒကာကြီး အနာထပိဏ်၏ကျောင်းတော်ကို 'ဇေတဝန်ကျောင်းတော်' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သာဝတ္ထိ၏အရှေ့ဘက်၌ရှိသော ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၏ ကျောင်းတော်ကို ပုဗ္ဗာရုံ၊ သို့မဟုတ် 'ပုပ္ဖာရုံကျောင်းတော်' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခေါ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းများကမူ အလွယ်နည်းအားဖြင့် တောင်တိုက်၊ အရှေ့တိုက်၊ သို့မဟုတ် တောင်ကျောင်း၊ အရှေ့ကျောင်းဟု အခေါ်များသည်။

သာဝတ္ထိတွင် ဇေတဝန်သည် အနာထပိဏ်သဌေးက ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းခဲ့သော ပထမ ကျောင်းတော်ဖြစ်၏။

နောင်တော်ဗုဒ္ဓသည် ပထမ ဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော ဝါတော် ၂၀-အတွင်း၌ မိမိ၏နိဗ္ဗုတဓမ္မအဝဝကို ပျံ့နှံ့စေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ အနယ်မထိုင်သေးသော မိမိ၏တပည့်သားပြေး၊ သာသနာရေးကိစ္စ အဝဝကို အနယ်ထိုင်စေရန်လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်၊ ဗာရာဏသီ၊ ဝေသာလီစသော ထိုထိုအရပ်တို့၌ အကြောင်းအားလျော်စွာ အခါအားအလိုက် ထိုက်သင့်သလို လှည့်လည်သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်မှာလည်း သက်တော် ၅၀-ကျော် ၆၀-အတွင်းရောက်၍ ဇရာရိပ်ခိုလာသောအခါ၌မူ သာသနာရေးကိစ္စ အဝဝတို့ကလည်း နေသာ၊ တကျ ရှိလာသည့် အလျောက် ဒုတိယ ဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော မိမိ၏ဘဝနောက်ပိုင်း အတွက်ကိုမူ အဘက်ဘက်တွင် အဆင်ပြေလှစွာသော ယခုသာဝတ္ထိ၏ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့်ပင် မိမိ၏ ဘဝနိဂုံးကို အဆုံးသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်တော်မူဟန်ရှိသည်။

သာဝတ္ထိတွင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဝါတော် ၂၀- ကျော်ခွဲပေပြီ။ လောကီသားဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာသား ဖြစ်စေ လူသတ္တဝါဟူသည် ဘဝရှေ့ပိုင်း၌ မိမိတို့ရည်မှန်းချက်ရှိသည့်အတိုင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဘဝ၏ နောက်ပိုင်းတွင်မူ မိမိ၏ ဇရာဒုဗ္ဗလကို ငဲ့ညှာယင်း အေးအေး ချမ်းချမ်း နေလိုကြသည်မှာ ဓမ္မတာသဘာဝပင်ဖြစ်၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင် ဖွားမြင်တော်မူရာ ဇာတိနက်သန် မှန်လှသည့် ကပိလ၏ ခရိုင်မြို့တော်ဖြစ်သော သာဝတ္ထိသည် နောင်တော်၏ ဘဝနောက်ပိုင်းအတွက် အဘက်ဘက်တွင်ပြည့်စုံလှသော ဒေသ ဖြစ်ကြောင်းကို အထက်တွင်ပြဆိုခဲ့ပြီ။ သာဝတ္ထိသည် တောင်ငါးလုံးကားရှိသည့် ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အအေးဓာတ်လွန်ကဲသည့် ဒေသမျိုးမဟုတ်၊ ရာသီဥတု မျှတ၍ အနာထပိဏ်

ဝိသာခါစသော သာဝတ္ထိ၏ ဒါယကာ ဒါယိကာမများသည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားလှသော နောင်တော်အပေါ်၌သာမဟုတ်၊ နောင်ကြီးအရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသော ကျွန်ုပ်တို့တပည့်သား သံဃာ အားလုံးအပေါ်၌လည်း နောင်တော်အလား တဿားတည်း ကြည်ညိုလေးစားသူများဖြစ်ကြ၏။ သာဝတ္ထိတွင် နောင်တော်အတွက် အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကား သာဝတ္ထိ၏အရှင် ကောသလ ဘုရင်တည်း။

ဘုရင်ဖြစ်၍ ထူးခြားသည်လည်းဟုတ်၏။ နောင်တော်အတွက် အခြားနည်းအားဖြင့် ထူးခြားသူလည်းဟုတ်၏။

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ လောကဟူသည် အဖွဲ့အစည်းဖြင့် နေကြသူများဖြစ်သောကြောင့် အကယ်ဆိုသော် ဘုရင်ဟူသည် လူတို့၏ အရှင်သခင်သာမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့၏ကံကြမ္မာကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်သော စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းအရပ်၌ ဘုရင်နှင့်သာသနာတော်တို့ လိုက်လျောညီစွာရှိသောအခါ ချမ်းသာရ၏။ ဤသည်ကိုပင် ထူးခြားသည်ဟုဆိုရ၏။

နောင်တော်နှင့် ကောသလ ဘုရင်တို့၏ အခြားနည်းဖြင့် ထူးခြားပုံကို နောက်ပိုင်းတွင်ပြောပြမည်။ ယခုသော် နောင်ကြီးအရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆို၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် သာဝတ္ထိတို့ ထူးခြားပုံကို ပထမ ပြောပြလိုသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် သာဝတ္ထိဆိုသည်ထက် အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် အနာထပိဏ်ဆိုလျှင် ပို၍တိကျမည်။

အကြောင်းသော်ကား- ကျောင်းဒကာကြီးသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား ကျောက်ထီးတန္တု အလေးပြုသည် မှန်၏။ ရက်ရက်ရဲရဲ စွဲမြဲကြည်ညိုသည်လည်းမှန်၏။ လေးစား ကြည်ညိုသောကြောင့် သူသူ ငါငါတို့ ထားနိုင်ခဲ့သည့် စွဲမြဲလှသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် နောင်တော် အပေါ်တွင် သွန်၍စွန့်လွှတ်သူ ဖြစ်သည်လည်း မှန်၏။ သို့သော်လည်းကျောင်းဒကာကြီးက အရှင်သာရိပုတ္တရာအပေါ် ကြည်ညိုသည်ကား တမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ဒကာတဦးက ရဟန်းတပါးအပေါ် ကြည်ညိုပုံ ကြည်ညိုနည်းမျှ မဟုတ်၊ ထို့ထက်လွန်ကဲသည်။ အနီးကပ်ဆုံး ဥပမာထုတ်ရသော် ဖခင်၊ သို့မဟုတ် မိခင်တဦးက မိမိသား ရဟန်းအပေါ်တွင် ကြည်ညိုခင်တွယ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျောင်းဒကာကြီးသည် နောင်ကြီးအရှင်သာရိပုတ္တရာအပေါ်တွင် ကြည်ညိုလေးစားရုံမျှ မဟုတ်၊ ခင်တွယ်သည်၊ အမြဲဂရုပြု စောင့်ရှောက်သည်။

အတိအကျ ဆိုရသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကျောင်းဒကာကြီး၏ မိတ်ရင်းဆွေရင်း ‘အဖေ’ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်ခေတ်မတိုင်မီကနိတိကျမ်းများစွာတွင်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လည်းကောင်း ‘မိတ်ရင်းဆွေရင်း’ ဆိုသည်၏ အဓိပ္ပာယ် အကြောင်းအချက်များကို ဖွင့်ဆို ဟောကြားကြသော်လည်း သူသူ ငါငါ လူများစွာတို့သည် မိတ်ရင်းဆွေရင်း ဆိုသည်၏ အပေါ်တွင် ပေါ့ပေါ့ တန်တန် ခံယူနားလည်ထားတတ်ကြ၏။

အကြင်ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့သည် ချစ်ကြင်ခင်တွယ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် မိတ်ရင်းဆွေဖော်ဟုတ်သော်မှ ဟုတ်မည်။ အကြင်သားအမိသည် ချစ်ကြင်ခင်တွယ်သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသားအမိသည် မိတ်ရင်းဆွေဖော် ဟုတ်သော်မှ ဟုတ်မည်။ အကြင်ညီနှင့် အစ်ကိုတို့သည် ချစ်ကြင်ခင်တွယ်ကြသည်မှန်၏။ သို့သော် ထိုညီနှင့် အစ်ကိုတို့သည် မိတ်ရင်းဆွေဖော် ဟုတ်သော်မှ ဟုတ်မည်။ အကြင်သူ နှစ်ယောက်တို့သည် မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိတ်ရင်းဆွေဖော် ဟုတ်သော်မှ ဟုတ်မည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးသည်ဖြစ်စေ၊ မသုံးသည် ဖြစ်စေ ကျောင်းဒကာကြီး၏ သဘောထားမှာ ထူးခြားလှဟန်မတူ။ ဘုရားရှင်အလား အားထားလောက်သော သူ့မိတ်ရင်းဆွေဖော် နောင်ကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာရှိနေလျှင် နှစ်သိမ့်သည်၊ လုံလောက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သာဝတ္ထိ၏ ဤကျောင်း၊ ထိုကျောင်း၊ ထိုထိုကျောင်းတို့၌ အကြောင်းအားလျော်စွာ အလှည့်ပေး၍ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာတွင် ပြဿနာမပေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

ပြဿနာရှင်ကား ကောသလဘုရင် ဖြစ်ပေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ဆရာ - ဒကာ အနေမျှသာ မဟုတ်၊ ဖော်ပြပါအတိုင်း မိတ်ရင်းဆွေဖော်လို သဘောထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ အကြောင်းသော်ကား - ကောသလဘုရင်သည် အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်ဖန်များ၏။ ချဉ်းကပ်ဖန်၊ တွေ့ဆုံဖန်များသတို့အဖို့ စကားအကြောင်းရပ်သည် ထင်၍ နေတတ်သည်။ စကားမရှိ စကားရှာ၍လည်း ပြောတတ်လေ့ရှိသည်။

တခါတရံ နန်းတော်မှ တိုင်းရေးပြည်မှ ကိစ္စများသာမက မိဖုရားကိစ္စ စသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများပင် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ရောက်လာ တတ်သည်။ တခါတရံတွင်လည်း လျှောက်ထားစရာ၊ ပြောစရာအကြောင်း ခြင်းရပ် မရှိတော့သဖြင့် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ရောက်စေကာမူ ထံတော်ပါး တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် အခါများလည်းရှိ၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆင်း၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်က အကြောင်းအားလျော်စွာ အခြားသူတဦးဦးအား ဟောကြားနေတော်မူသည့်အသံကို ကြားနေရလျှင်ပင် နှစ်သိမ့်မှုရှိနေသည် ဟု ယူဆရသည်။

ဆောသလဘုရင်က ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် စေတနာမေတ္တာ ကိုင်းညွတ် ပုံမှာ တဆိတ်လွန်လွန်းသည်ဟုပင် ပြောစလောက်၏။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်နှင့် ဤမျှ နီးစပ်နေသော်လည်း အကြောင်းစပ်သဖြင့်သာ ဘုရား ရှင်၏တရားတော်ကိုနာယူရမည်။ သို့ အလိုအလျောက်အားဖြင့်မူ ဘုရားရှင် အား တရားဟောတော်မူပါဟု မည်သည့်အခါမျှ လျှောက်ထား တောင်း ဆိုမှုမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတောင်းပန်၍ တရားဟောရသော် ဘုရားရှင်အဖို့ ပင်ပန်းတော်မူမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဟူ၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် တောသလဘုရင်၏ ‘အဖော်’၊ သို့မဟုတ် စေတနာ မေတ္တာ လွန်ကဲသော ‘မိတ်ရင်း ဆွေဖော်’ အဖြစ် သဘောထား သည်ဟု အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဖန်များသော ဘုရင်ကြီးသည် နန်းတွင်းကိစ္စ၊ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကိုသာမက တချိန်တွင်မူ စကားမရှိ စကားရှာ၍ သို့ အလိုအားဖြင့် ဘုရားရှင်အား အပျင်းဖြေသည့်အနေဖြင့် ထူးဆန်းသော အကြောင်းရပ်တခု လျှောက်ထားသည်ကိုပင် ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ ထိုအကြောင်း ရပ်သည် ရှင်ပျံးဖွယ်မျှဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အကြောင်းရပ်ပင် ဖြစ်စေ တရား သဘောဖြင့်သာ သုံးသပ်တော်မူလေ့ရှိသော ဘုရားရှင်က တရား သဘောဖြင့်သာ ပြန်ကြားပြောဆိုသော်မူသဖြင့် နောင်အခါတွင် ဘုရား ရှင်၏ နှုတ်ခပတ်တော် ‘သတ္တဇဋ္ဌိလ’ သုတ္တန်တရပ် အနေဖြင့် သံဂါယနာ တင်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုအချိန်က ဘုရားရှင်သည် ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း တော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူခိုက်ဖြစ်ရာ အနည်းငယ် အားလပ်တော်မူ သည့် ညချမ်း အချိန်တွင် အညောင်းအညာဖြေတော်မူရန် တပည့်တပန်း လူသူကင်းဆိတ်သည့် ကျောင်းတော် အပြင်သို့ထွက်၍ စင်္ကြံလျှောက်တော်

မူသည်။ ထိုအချိန်၌ပင်လျှင် ဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးသို့
 ထောက်၍လာခဲ့သည်။ ကျောင်းတော်သို့ ထုံးစံအတိုင်းလာခဲ့ရာတွင် ကျောင်း
 တွင်း၌ ဘုရားရှင်နှင့်မတွေ့၍ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ လာခဲ့ဟန်တူသည်။ တွေ့ပြန်
 တော့လည်း လျှောက်ထားဖွယ်ရာ ထူးထူးထွေထွေရှိဟန်မတူပေ။ ဘုရားထူး
 ထွေထွေ အပထား၍ စကားမရှိ စကားရှာတတ်သော နန်းတော် တရားရုံး
 တို့မှ မှုခင်းကိစ္စ၊ နန်းတွင်း ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စများပင် လျှောက်ထား
 ဖွယ် ရှိဟန်မတူပေ။

သို့နှင့် ခပ်မဆိတ် ဖြစ်နေခိုက်တွင် သာသနာတော်မှအပ ဖြစ်သော
 ဆံကျစ်ထုံး နိဂဏ္ဌ တက္ကတန်း၊ ခုနစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မလှမ်း
 မကမ်းမှ ဖြတ်သွားကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကောသလဘုရင်က ထို
 ပရဗိုဇ်များထံသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ဘုရားရှင်အား “အရှင်ဘုရား။ ။
 ဟောတိုမှာ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ပါး ကြွသွားကြပါသည် ဘုရား” ဟု
 ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ထိုသူများ၏ သရုပ်မှန်နှင့် ဘုရင်၏ပြက်ရယ်ပြုမှု
 ကို သိတော်မူသည့် အတိုင်း မျက်ဝန်းတော် ကျုံ့ရုံမျှ ပြုံးတော် မူ၍
 “မင်းကြီး။ ။ ရဟန္တာ ဆိုကာမျှဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်ရတော့မည်လော။
 လောက၌ ရဟန္တာပညာရှိဟူသည် မြင်ခါမျှဖြင့် သိနိုင်ခဲ့သည်။ ဆွေးနွေး
 နှီးနှောပြီးမှသာ သိနိုင်သည်။ ကာလကြာမြင့်စွာ စူးစမ်းပြီးမှ သိနိုင်ပေ
 သည်” စသည်ဖြင့် တရားတပုဒ်အဖြစ် ဟောကြားတော်မူပေသည်။

ထိုအခါတွင်မူ ကောသလ ဘုရင်သည် မိမိပြက်ရယ်ပြုမှုကို ဖြေလျှော့
 ကာ “အရှင်ဘုရား။ ။ ထိုသူများသည်ကား တပည့်တော်၏ သူလျှိုများ
 ပါတည်း။ တပည့်တော်မှာ လူများကိုသာမက ရဟန်းများကိုပါ အုပ်ချုပ်
 ရသော တာဝန်ရှိသဖြင့် တိုင်းရေးပြည်မှု မင်းမှုစိုးတာ ကိစ္စ အလျောက်
 တိတ္ထိတက္ကတန်းများ အကြားတွင် သူလျှိုများကို ထားရပါသည်။ တပည့်
 တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု ဖွင့်ဖြည်၍ လျှောက်ထားသည်။

ကောသလဘုရင်၏ အကြီးဆုံးပြဿနာတရပ်ကား - သာသနာရေးကိစ္စ
 တွင် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သော ပြဿနာတည်း။

ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များအပေါ်၌ ကောသလဘုရင်၏ထားအပ်
 သော စေတနာနှင့် မေတ္တာသည် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များအပေါ်၌
 ဝိသာခါနှင့် အနာထပိဏ်တို့ ထားအပ်သော စေတနာ မေတ္တာအောက်
 မနိမ့်ကျဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အဖို့ အကြောင်းအားလျော်

စွဲ ဆက်ဆံမှုရှိသည်ကို ထားပါတော့။ ရဟန်းများအဖို့မူ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့နှင့်သာ ပို၍ ရင်းနှီး၏။ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံတို့ကို ထားဦး၍ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့အိမ်သည် ရဟန်းများ၏ အိမ်ဟု ဆို စလောက် သည်။ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့၏ အိမ်များသည် သာသနာတော်နှင့် ဆက်စပ်သည်။ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ သာသနာနှင့် ရင်းနှီးပုံမှာ သာဝတ္ထိတွင် မည်သူမျှ မလွှမ်းနိုင်ပေ။

ဤသည်ပင်လျှင် ကောသလဘုရင်အဖို့ မကျေနပ်နိုင်သည့်အချက် ဖြစ် သည်။ မိမိသည် ဘုရင်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများ အပေါ်၌ ဤမျှ အာရုံထားသူ ဖြစ်ပါလျက် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ကဲ့သို့ ရဟန်းများ၏ ရင်းနှီးမှုကို မရသည်မှာ ကောသလဘုရင်အဖို့ ဘဝင်မကျနိုင်သော အချက် ဖြစ်နေရပေသည်။

ကြည့်ပါ။ သူသည် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ ကဲ့သို့ပင် ကျောင်း ဆောက်၍ လှူ၏။ သူ့ကျောင်းကို ‘မင်းကျောင်း’ ဟု ခေါ်သည်။ သူ့ ကျောင်းတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အကြောင်းအားလျော်စွာ အလှည့် ပေး သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ရဟန်းအချို့ ရှိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံတို့လောက် မည်သည့်အခါမျှ မစည်ကား။ စွဲစွဲမြဲမြဲ သီတင်းသုံးသူပင် ရှား၏။ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကဲ့သို့ပင် နန်းတော်အနီး တနေရာတွင် သံဃာစင်ကြီးထိုး၍ ရဟန်းတော်များ နှစ်သက်သလို သီတင်းသုံးရန် စီစဉ် ဆောက်လုပ်ပေးပါ၏။ သို့ရာတွင် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့၏ တရား မဏ္ဍပ် သံဃာ့ဘုံအိမ်ကဲ့သို့ မည်သည့် အခါမျှ မစည်ကား။

ဤသည်ကို မကျေနပ်နိုင်လွန်းသော ဘုရင်ကြီးသည် သံဃာတော် အများနှင့် နီးစပ်နိုင်ရန် သူ့ပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်၍ အကြံအစည်တခု ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုအကြံအစည်သည် သာသနာတော်အပေါ်၌ စေတနာ မေတ္တာ လွန်ကဲသော ကောသလဘုရင်၏ အကြံအစည်ကောင်း၊ စိတ်ကူး ကောင်းတရပ်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း နောင်အခါ သာသနာ့သမိုင်း၊ လူ့ သမိုင်းတွင်မူ တမျိုးလုံးပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းရသည့် ကြီးစွာသော အရေး အခင်းကြီးတရပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို အရေးအခင်း ကြီးသည်ကား - ဘုရားရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်မှု ဘုရားရှင်၏ သားတော်ဖြစ်သော ရဟန်းများနှင့် ရင်းနှီးမှု ရပါလိမ့်မည် ဟူသော သူ့ပညာရှိများ၏ အကြံပေးချက်အရ ဘုရားရှင်နှင့်အမျိုးတော် စပ်ရန် အမျိုးမာန်အလွန် မှန်သည်ပြင်းထန်လှသော ဘုရားရှင်၏သာကီဝင်

တို့ထံ သမီးတောင်းရာမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော သာကီဝင် တမျိုးလုံး
အသတ်ခံရသည့် ဝိဇ္ဇုပုတို့၏ အရေးအခင်းကြီးပေတည်း။ ထားပါဦး။

ရဟန်းတော်များသည် ယင်းကဲ့သို့ ဘုရင်နှင့် မနီးမစပ် ဖြစ်ရသည်မှာ
ရဟန်းတော်များက ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့သို့ မျက်နှာလိုက်ခြင်းကား
မဟုတ်၊ သဘာဝအတိုင်း မနီးစပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်
ကား-ဘုရင်၊ သို့မဟုတ် အစိုးရ ဟူသည် ရဟန်းဖြစ်စေ၊ တိုင်းသူပြည်သား
ဖြစ်စေ လွတ်လပ်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ခွင့် ရှိသူများမဟုတ်၊ စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ရသူ
များ ဖြစ်သဖြင့် မလွတ်လပ်သော ဆက်ဆံမှု ရှိသည်။ ရင်းနှီး ပြောဆိုမှု၊
ရင်းနှီးသောကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ ထို့ပြင် ဘုရင်ဟူသည် မင်းရေးမင်းရာ
ထွေလာကိစ္စ များပြားသူဖြစ်သောကြောင့် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ် တို့လို
အရပ်သူ အရပ်သားများကဲ့သို့ မိမိလိုအပ်သလို အချိန်လွတ်လပ်သူ မဟုတ်
ပေရာ ရဟန်းတော်များအပေါ်တွင် အဘယ်မျှ ဂရုစိုက်ပါသည် ဆိုသည့်
တိုင်အောင် အခါများစွာတွင် မင်းမှုထမ်းတို့ဖြင့်သာ ကိုယ်စားလှဲအပ်ထား
ရသည်။ ထိုအခါ ရင်းနှီးမှုဟူသည် ပို၍ ဝေးကွာသွားရ၏။ ပြဿနာတရပ်
အပေါ်၌ ခပ်ရိုးရိုးသာ စဉ်းစားတတ်လေ့ရှိသော ကောသလဘုရင်ကြီး
သည် ဤအချက်များကို စဉ်းစားခဲ့ဟန် တူပေ။

တချို့တွင်လည်း ဘုရားရှင်ရှေ့တော်၌ ဘုရင်ကြီးဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့
ကိုယ်တိုင်တွေ့ရသူများ အပထာ၌ ကြားရသူများပင် ရယ်ပွဲပုံ ဖြစ်ခဲ့၏။
ထိုနေ့က ကောသလဘုရင်သည် နန်းတော်၌ မင်းရေးစိုးခွင့် ပါးလျား
ဟန်တူသည်။ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်သို့ နေ့လယ်ထမင်း စားပြီးစ သာသာ
လောက်တွင်ပင် ထောက်လာ၏။ ထောက်လာပြန်တော့လည်း ထူးထူးထွေထွေ
လျှောက်ထားဖွယ်မရှိ၊ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင် သူ၏ ဆူဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးကို သက်သာသလိုထိုင်ကာ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းများနှင့် အကြောင်း
အားလျော်စွာ ပြောကြားနေသည်ကို ဘုရားရှင်တလှည့်၊ ရဟန်းများ
တလှည့် ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေယင်းနှင့်ပင် ကိုယ်လက်မအီမသာဟန်ဖြင့်
လက်ကိုဆန့်တန်းလိုက်၊ ပါးစပ်ဟလိုက်၊ ဦးခေါင်းကိုဘယ်လှည့်ညာစောင်း
လှည့်လိုက်နှင့် ပြုလုပ်သည်။ မကြာပါလေ၊ မျက်လုံးများ စင်းလာသည်။
ထို့နောက်တွင်မူ မအောင်နိုင် မဆည်းနိုင်နှင့် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင်ငိုက်ပါ
လေတော့သည်။

ဘုရင်ကြီးအား မကြာသေးမီကလေးက နန်းတော်၌ ဇိမ်ခံ၍ စားလာ
ခဲ့သောအခါက နှိပ်စက်ဟန်တူသည်။ ကောသလဘုရင်သည် အစာစားရာ၌

လျှာကို အလိုလိုက်လွန်းလှသည်။ စည်းစိမ်ခံလွန်းသည်ဟု ပြောကြ၏။
အစာတွင် စည်းစိမ်ခံရုံမျှ မဟုတ်၊ အစားကလည်း အလွန် ကြီးသည်ဟု
ကြားရဘူးသည်။ ကောသလဘုရင် အစားကြီးမှု၊ အအိပ်ကြီးမှု နှင့်
စပ်လျဉ်း၍ သာဝတ္ထိတွင် ရယ်စရာ ကဗျာတပုဒ်ပင် တိတ်တခိုး သိဆိုနေ
ကြပါသည်ဟု ဒကာတယောက်က လျှောက်ဘူး၏။

အိပ်လို့ရယ် မပျော်
ဆင်အော်လို့ မနိုး၊
စားလို့ရယ် မဝင်
ဆန်တင်းချက်မှလည်း တင်းမတိမ်၊
အမယ်မင်း...ငါ့ကိုယ်တော် ပိန်လှချည့်
ရွှေဖရုံတုံး...ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရုပ်ရည်ကို တွေ့ရသည်မှာ ကြားရသောသတင်းများ
သည် ဟုတ်တန်ရာ၏။ ယခုသော် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင်ပင် မအောင့်နိုင်
မထိန်းနိုင်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် လက်တွေ့ဖြစ်ပေ၏။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ကောသလဘုရင်ကြီး အပေါ်တွင်
အတန်ပင် လိုက်လျောတော်မူပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ ဝသီ စရိုက်ကို
ကြည့်၍ မည်သူ့အားမဆို လိုက်လျောတော်မူလေ့ ရှိသော ဘုရားရှင်၏
ပင်ကို ကရုဏာအနေတွင် မိမိအပေါ်၌ ကိုင်းညွတ်လွန်းသော ဘုရင်၏
စိတ်စေတနာကိုလည်း ငဲ့၍ သာသနာအတွက် အကျိုးရှိသူတယောက်
ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ယင်းသို့ငိုက်ရာမှ သတိလက်လွတ်၍ ထိုင်ယင်းပင်တခေါ်ခေါ်နှင့်အိပ်လေ
ဦးတော့မယောင် အနေတွင် ဘုရားရှင်က ‘မင်းကြီး’ဟု ခေါ်တော်မူလိုက်
သောအသံကြောင့် အိပ်လုလုဘုရင်ကြီး ဆတ်ကန် နိုးကြွလာကာ အားနာ
ရှက်စနိုးသည့် ပုံစံဖြင့် ပုံပျက်နေသော ကိုယ်ဟန်ကို မြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းကြီး။ ။အစာအာဟာရသည် သတိဖြင့် သုံးဆောင်အပ်၏။
အစာအာဟာရကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာဖြင့် သတိဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း
သည် အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ကျန်းမာစေ၏။ အစာ
အာဟာရကို သတိမရှိပဲ တဒဂ်သော လျှာ၏အလိုသို့ လိုက်၍ သုံးဆောင်
ခြင်းသည် မကျန်းမာစေမှု အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို မိမိ ကိုယ်တိုင်က
ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့် အတူတူဘည်း။

ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကြောင့် ဘုရင်သည် အတန်ကြီးပင် သတိတရား ရသွားပုံပေါ်ရုံမက ဘုရားရှင်ရှေးတော်တို့ ငိုက်မိလေသည့် မိမိ၏ မလျော် သောအမှုကိုလည်း ဖုံးဖိသို့ဟန်ဖြင့် ချက်ချင်းပင် မနိုးမဝေးတွင် ရှိသော သူ့သက်တော်စောင့် သုဒ္ဓဿနလုလင်ကိုခေါ်၍ ဘုရားရှင်ဟောကြားသော ယင်းဂါထာကို အသင်ခိုင်းကာ သူထမင်းစားတိုင်း ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို ရမည်။ ရွတ်ဆိုတိုင်း အသပြာတရားပေးမည်ဟု အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် နောင်ခါတွင် ဘုရားရှင်၏ အာဟာရတရားတော် အတိုင်း အမွန်ပင်လိုက်နာ၍ လုသင်ကိုလည်း အသပြာတရားပေးသည်ဟု ကြားသိရ၏။ ရယ်ဖွယ်မြင်ကွင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အကြောင်းရပ် များ ဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် အစာလျော့စားသဖြင့် ကိုယ်ရေစစ် ကာ ရှေးကထက် ကျန်းမာဖျတ်လတ်၍လာသည်ကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း၊ မင်းမှုထမ်းတို့ အခွင့်အရေး တက်သွားသည်ကို သိရ၍ လည်းကောင်း ကျနု်တို့ ဝမ်းမြောက်ကြရ၏။

တခါတရံတွင်မူ ဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ရင်းနှီးလွန်းသဖြင့် ရှိသေလေးစားအပ်သော ဘုရားဟူ၍မှ သဘောထားပါလေစဟုပင် ထင်ရ လောက်သည်။ အကြောင်းကား - သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွင် အတွင်း အလွန်ကျသော သူ့မိဖုရားနှင့် ကလေးကလား ချစ်ရေးကိစ္စတရပ်ကို လျှောက်ထားရမည် မသိ၊ မလျှောက်ထားရမည် မသိ။ ဘုရားရှင်အားဖွင့်၍ လျှောက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မလ္လိကာဒေဝီကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတော်မူသည်။ မြတ်နိုး တော်မူလွန်းသဖြင့် မလ္လိကာဒေဝီအပေါ် အလိုလိုက်ပုံ၊ မလ္လိကာဒေဝီနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်ကြီး ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းရပုံများမှာ သူ့နန်းတော်တွင် တီးတိုးရယ်ပွဲ ဖွဲ့ရသည့် အကြောင်းရပ်များဖြစ်နေကြသည်ဟု ကြားရသည်။

ဘုရင်က ချစ်သလောက် မလ္လိကာဒေဝီကလည်း မေတ္တာ တုံ့ပြန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီးအဖို့ မလ္လိကာဒေဝီအပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရ သော ကိစ္စတရပ်မှာ မလ္လိကာဒေဝီထံမှ သူ့ကိုသာ အချစ်ဆုံးဟူသော စကားလေးတလုံးကို တောင်းခံ၍ မရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ချစ်သူထံမှ ဤ ချစ်စကားလေးတလုံးကို နားဆင်လိုလှသဖြင့် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ် မေးသော်လည်း မလ္လိကာက သူ့ကိုယ်ကိုသာ အချစ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်ဆို၏။

ဤမကျေနပ်ချက်ကို ဘုရင်ကြီးသည် ဤမျှ အသိုက်အဝန်း များပြားလှသော သူ့နန်းတော်တွင် ပြောစရာ တိုင်ပင်စရာ ရှားရော့ထင်၊ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ပို့လှာသည်။ မိဖုရားနှင့် မပြေမလည် ဖြစ်မှုကို ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ရင်ဖွင့်လှာသည်။

မလ္လိကာဒေဝီက ဘုရင်ကြီး၏ဆန္ဒ၊ ဘုရင်ကြီး အလိုရှိသောစကားလုံးကို သိစေကာမူ စကားတို့တွင် ချစ်ခင်တတ်ကြသောချစ်သူတို့ သဘာဝအတိုင်း ဘုရင်ကြီးကို အချစ်စမ်းလိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ဘုရားရှင်ကမူ တရားတော်အတိုင်း မလ္လိကာဒေဝီ၏စကားသည် မှန်သည်၊ လူသတ္တဝါတို့၏ ခိုင်မြဲသော အတ္တစိတ်အရ မိမိကိုယ်ကို မိမိသာ အချစ်ဆုံးဟုသိလျှင် မိမိကိုယ်ကို မနစ်မွန်းရအောင် အကုသိုလ် တရားများကို ရှောင်ကြဉ်ရမည် စသည်ဖြင့် တရားတပုဒ် ပြုလုပ်၍ ဟောကြားတော်မူလိုက်သည်ကို ကြားနာရပေသည်။ ဘုရင်ကြီးအဖို့ မငြင်းသာသောတရားသဘောဖြစ်၍ နားထောင်ရသော်လည်း ကျေနပ်နိုင်ဟန် မတူလှပေ။

သာဝတ္ထိတည်းဟူသော တရားဇာတ်ခုံတွင် ဘုရားရှင် တည်းဟူသော ပွဲကြည်သူအား အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့က မင်းသား မင်းသမီးအဖြစ် ကပြကြ၍ ကောသလဘုရင်ကမူ လူ့ရှင်တော်နေရာမှ ဖျော်ဖြေကြသည်ဟု ဥပမာတင်စားရသော် မှားနိုင်အံ့မထင်ပေ။

[၄]

ယနေ့တွင်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ နေ့လယ် စောစောပိုင်းကပင် ရောက်လာပြန်ကာ စကားမရှိ စကားရှာ၍ သူ့နန်းတော်မှ ကိစ္စတရပ်ကို လျှောက်ထားနေသည်ကို ကြားရပြန်သည်။

လျှောက်ထားသည့် အကြောင်းရပ်မှာ သာဝတ္ထိမှ သဌေးတဦးသည် ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ကွယ်လွန်ရာ၌ ထိုသဌေး၏ အမေ့ကို ဆက်ခံမည့် သားထောက်မြေးခံ မရှိသောကြောင့် စည်းကမ်းဥပဒေအတိုင်း ဘုရင်က သိမ်းယူရသည်။ သိမ်းယူရာ၌ ရွှေချည်းပင် ရှစ်သန်းတန်ဖိုးရှိသည်။ ငွေမူကား အရေအတွက် ပြောဖွယ်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဤသဌေးသည် အသက်ရှိစဉ် အလွန် စေးနွဲ့လွန်းသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်မျှ စေးနွဲ့သနည်းဟူမူ ထမင်းစားရာ၌ ဆန်ကဲ့ထမင်းနှင့် ပုန်းရည်ဟင်းကိုသာစားသည်။ အဝတ်ဝတ်ရာ၌သုံးလွှာစပ် ပိုက်ဆံလျှော်ကိုသာဝတ်သည်။ ခရီးသွားလျှင် ရထားစုတ် ရထားအိုကလေးနှင့်သာ သွား၍ နေပူလျှင် သစ်ရွက်ထိုးကိုသာ

ဆောင်းသည်။ ဤမျှ စေးနဲသူ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်ကမူ ဘုရင်၏ စကားအရ ပစ္စည်း၏ သင်္ခါရတရားနှင့် ပစ္စည်းအပေါ်တွင် ထားအပ်သော သဘောတရားများကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ ယနေ့သည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ကိစ္စများပြားလှသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။ နံနက်မိုးသောက်သည်မှ ညနေစောင်း အချိန်အထိ ဘုရင် ကြွလာသော ကိစ္စအပြင် ရဟန်းတို့ကိစ္စ၊ အခြား လူဒါယကာတို့ ကိစ္စများသည် တခုပြီးတခု ဆက်လျက်ရှိ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ခါတိုင်းလို နေ့သန့်တော်မူရချိန်ပင် မရှိခဲ့။ ယနေ့အဖို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူချိန် ကလေးမျှသည်ပင် နားနေတော်မူရချိန် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ ဤကဲ့သို့ အချိန်နှင့်တိုင်း၍ မအားမလပ်သော နေ့များသည် ရှေးကလည်း ရှိခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့အချိန်၌ ဘုရားရှင်၏ သက်တော်မှာ ကြီးရင့်လှပေပြီ။ ရှစ်ဆယ်အတွင်းသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ ဤမျှ သက်ရှယ် ကြီးရင့်သူများအဖို့ သက်သက် သာသာနှင့် နားနားနေနေ ရှိဖို့ တော်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်၏ သက်တော်ကြီးရင့်လာသည့်အခါ၌ ဤကဲ့သို့ မအားမလပ်လောက်အောင် ကိစ္စများသည်ကို တွေ့ရတိုင်း နောင်တော်၏ ကျန်းမာရေးအတွက် တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြနှင့် ရှိခဲ့ရသည်။

ယနေ့လည်း နောင်တော် ညောင်းညာတော်မူပေရော့မည်ဟု တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြနှင့်ပင် အကဲခတ်နေရပေသည်။ တော်ပါသေး၏။ ညနေပိုင်း စောစောအချိန်လောက်တွင် နောင်တော်ရှေ့၌ လူသူကင်းရှင်းကာ ကိစ္စများ ပြီးပြတ်သွားပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထတော်မူကာ ဂန္ဓကုဋိ နံဘေး သော်ကပန်းရုံကြီးများအကြားရှိ စင်္ကြံတွင် အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်တော်မူသည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် အညောင်းအညာ ပြေစေသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အသက်ကြီးရင့်လွန်းသူများအဖို့ ကြာကြာ လျှောက်ပြန်တော့လည်း မောပန်းလာဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်သည် စင်္ကြံအတန်လျှောက်မိသောအခါ သော်ကရုံနံဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဆောင်းရာသီ၏ညှင်းညံ့နေရောင်ကိုကျောပေးကာ ထိုင်တော်မူ၏။ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဓာတ်အောက်တွင် နောင်တော်သည် နေဆာ လုံလုံဟန် ရှိသည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ ကျောင်းအမကြီးသည် ပန်းမျိုးစုံတို့ကို နေရာများစွာတွင် အဆင်ပြေအောင် ဝေဝေဆာဆာ စိုက်ဆင်ထားပေသည်။ ပုဗ္ဗာရုံသည် ကြီးမားခန့်ထည်မှုအားဖြင့် အတိုင်းအဆမရှိ သွန်၍ဆောက်လုပ်ထားအပ်သော ဇေတဝန်ကို မမိ။ သို့ရာတွင် အလှအပ ရှုကွင်းရှုကွက် သာယာအောင် ဖန်တီးမှုတွင်မူ ဇေတဝန်ကမူ ပုဗ္ဗာရုံကို မမိ။ ယင်းသို့ အလှအပတွင် ဇေတဝန်က ပုဗ္ဗာရုံကို မမိနိုင်ခြင်းမှာ သဘာဝအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား - အလှနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလှကို မြင်တတ်၊ တွေးတတ်သော အမျိုးသမီးများက သာစမြဲဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အလှအပ မြှင့်မြှင့်ဆိုင်ဆိုင်၊ ပန်းရနံ့တို့ တကြိုင်ကြိုင်တတုံထုံ ရှိလှသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်အား အချို့က ပန်းကိုအစွဲပြုကာ ‘ပုဗ္ဗာရုံ’ ဟု အသံလည်းနီးကပ်၊ ဗျူပွတ်ကိုလည်းလိုက်၍ ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပုဗ္ဗာရုံ လှသည်ဆိုရာ၌ အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ဂန္ဓကုဋ်ဝန်းကျင်ကိုမူ ကျောင်းအမကြီး စိတ်ကူးရှိသမျှ သွန်၍ တန်ဆာဆင်ထားသည်ဟု ဆိုစလော၏။ ပန်းမျိုးစုံတို့ကို အစီအစဉ်ကျအောင် စိုက်ပျိုး၍ ဘုရားရှင် လမ်းလျှောက်ရန် စင်္ကြံလမ်းသွယ်၊ ထိုလမ်းသွယ်၏ဘေးတွင် နားနားနေနေ ထိုင်နေတော်မူရန် ထိုင်ခုံအမျိုးမျိုးကို ဆင်ယင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် လမ်းလျှောက်တော်မူရာ၌ ပန်းရနံ့ မျိုးစုံသည် တသင်းသင်း တဝေဝေ ရှိလှ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ပန်းရနံ့က ထူးကဲသည် ဆိုစေ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်းဥတုတွင် အနံ့ ဘုရင်ဖြစ်သော ညမ္ဗေးပန်းရနံ့ကသာ လွှမ်းမိုး၍ ထွက်နေသည်။

ထိုအခိုက် “အာနန္ဒာ” ဟု ခေါ်လိုက်သော နောင်တော်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော် ထိုင်နေတော်မူရာ ပန်းရိပ်သာခုံကလေးဆီသို့ အသော့ကလေး ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ တနေ့လုံးလိုလို ထိုင်နေခဲ့ရသည့်အတွက် ညောင်းညာ တော်မူလှသည်။ အနည်းငယ် နှိပ်ပေးပါဘိ” ဟု ကျောကုန်းဆီသို့ လက်တော်ဖြင့်ပြု၍စေခိုင်းတော်မူသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အသာအယာ ဆုပ်နယ်ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုရမှု အခွင့်အရေးမျိုးကို အခါခပ်သိမ်း စောင့်မျှော်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နောင်တော်အား အခြားနည်းအားဖြင့်သာ ပြုစုလုပ်ကျွေး၍ ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုပေးမှု ဟူသည်မှာ အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။

ရိုးရိုးအချိန်တွင် အပထာ၍ မကျန်းမာတော်မူသည့် အချိန်အခါမျိုး၌ပင် ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရန် ခိုင်းစေခဲ့သည်။ ယခုသော် နောင်တော်သည် သက်ရှယ်ကြီးရင့်လာမှုဇရာဒဏ်ကို အတန်ပင် ခံစားရ၍သာ ခိုင်းစေတော် မူသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် နောင်တော်၏ ကျောက်ကုန်းနှင့် လက်ပြင်၊ လက်မောင်းတော် စသည်တို့ကို ဖြည်းညှင်းစွာဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ခဏ၌ပင် နောင်တော်ဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ မမျှော်လင့်သောအထိအတွေ့ မျိုးကို ထိတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့် အံ့သြသွား၏။ ထိတ်လန့် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကြွေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ရှုကြပါလော့။

ပြည့်ဖြိုးတင်းမာနေခဲ့သော နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ ကျောက်ကုန်း သားတို့သည် လျော့ပါးကုန်ကြလေပြီ။ လျော့ပါးရုံမျှမက နံရိုးနှစ်ဘက် တို့ပင် အမြောင်းလိုက် အချောင်းလိုက် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်၍ရနေကြကုန်ပြီ။ စိုပြေဝင်းဝါခဲ့သော အသားတော် အရောင်တို့သည် မဲ့ခြောက် မွေးမှိန်ကြ လေကုန်ပြီ။ ရွှေမုရိုးစည်ကဲ့သို့ လုံးကျစ် တောင့်တင်းခဲ့သော လက်ရုံး တော်တို့သည် လျော့လျော့ပါးပါးနှင့် တွဲလျား ကျနေကြကုန်လေပြီ။ နုပျိုခြင်း၏ အင်အားကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ တရားအား ထုတ်မှု၏ အလေ့အကျင့် ကြောင့်လည်းကောင်း ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းမတ် နေခဲ့သော ကိုယ်လုံးတော်သည် ရွှေသို့အတန်ပင် ကိုင်းညှတ်လျက်ရှိလေပြီ။ ရွှေပိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် နက်လှစွာသော ဆံတော် တို့သည် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ လေကုန်ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှလိုလို မပြတ်လုပ်ကျွေး ဆက်ဆံနေခဲ့သော် လည်း နောင်တော်၏ ဤမျှလောက် ပြောင်းလဲမှုများကို သတိမပြုခဲ့မိ။ ယခုအနီးကပ် ထိတွေ့သည့်အခါတွင်မူ ယခင်နှင့်မတူ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော နောင်တော်၏ ရုပ်လက္ခဏာကို တွေ့ရသောအခါ မမျှော်လင့်သော အတွေ့ဆန်း အမြင်ဆန်းအနေဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသည် အ မှန်ဖြစ်၏။ အံ့သြမိသည်လည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

အံ့သြဝမ်းနည်းစိတ်ကို မစားဆီးနိုင်သဖြင့် နောင်တော်အား နှိပ်နယ် လျက်ရှိသော လက်အင်အားများသည်ပင် လျော့ပါး၍ သွားကာ....

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်၏ ကိုယ်တော်သည် ရှေးကနှင့်မတူ အသားအရေတို့ လျော့ပါးလွန်းလှပါပြီ” ဟု အသံ တိုးတိုးတိမ်တိမ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းစကား လျှောက်ထားလိုက်၏။

“အသိုနည်း အာနန္ဒာ။ ။ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ ချိနေကြသူမှန်သမျှ အိုနာ သေရေး ဒုက္ခဘေးမှ ပြေး၍မလွတ်နိုင်သည့် တရားသဘောကိုမျှ သင်သတိ မထားတော့ပြီလော။ ငါသည်လည်း ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ ပိုင်ရှင်မျှသာ ဖြစ်၍ အိုနာသေဘေးမှ အဘယ်ပုံကင်းလွတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

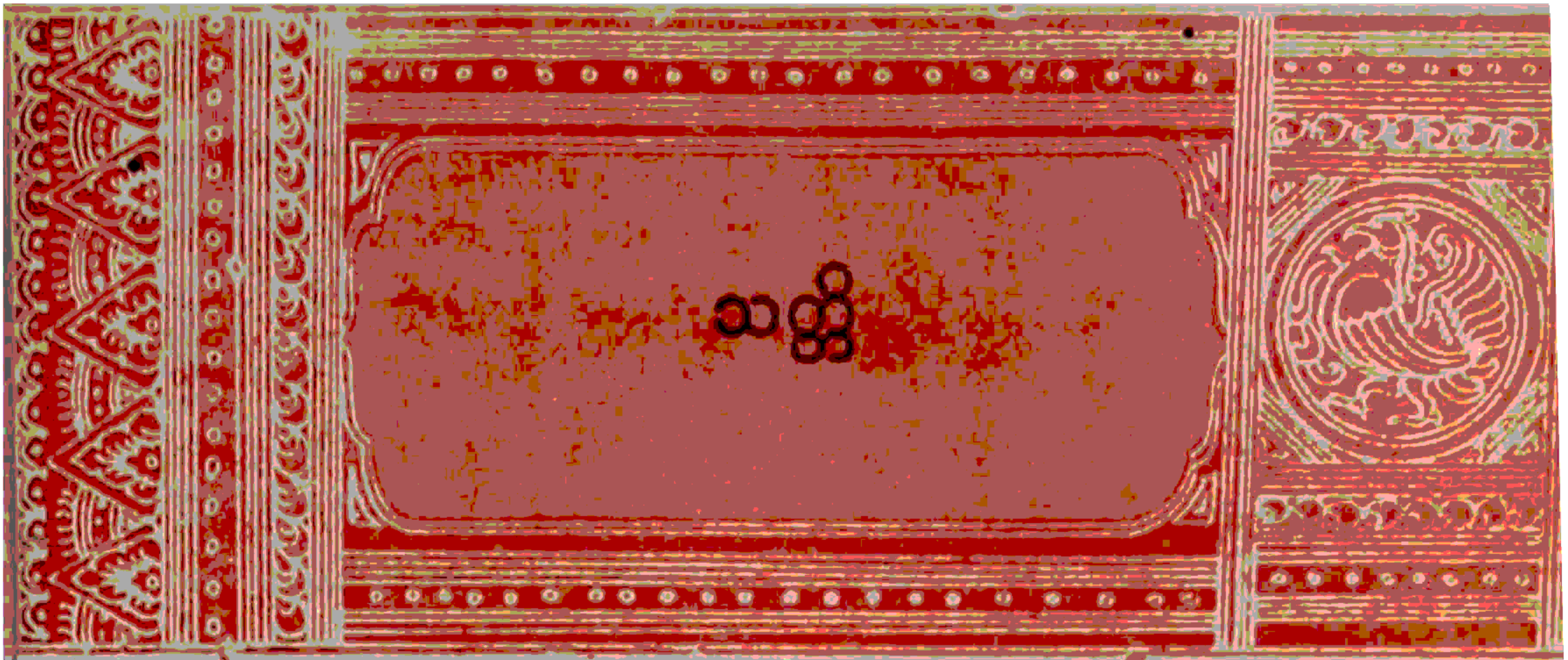
“အာနန္ဒာ။ ။နံနက်ချိန်၌ တက်လတ်သောနေမင်းသည် ညနေအ ချိန်၌ နေညိုသန်း၍ ညချမ်းချိန်၌ ဝင်ရသကဲ့သို့ ဇာတိ ပဋိသန္ဓေ နေသူ မှန်သမျှ အိုရမည်၊ နာရမည်၊ သေရမည် မလွဲတည်း။ အာနန္ဒာ။ ။ပညာ ရှိဟူသည် သူတပါးကိုမြင်သည်ထက် မိမိကိုယ်ကိုမြင်တတ်မြဲ ဖြစ်၏။ သင် သည် ငါဘုရား၏ ဇရာဒုက္ခကိုသာ မြင်၍ ငါဘုရားနှင့် အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းမျှဖြစ်သော သင်၏ဇရာကိုမူ မမြင်တော့ပြီလော”

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်၏တရားတော်ကို ရှေးကလည်းသဘောပေါက် ပါ၏။ ယခုလည်း သဘောပေါက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နောင်တော်အပေါ်၌ ပြင်းထန်လှစွာသော မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် တရားသဘောမှသွေဖည်သည် ဆိုစေ ကျွန်ုပ်၏ခံယူချက်မှာ တမျိုးဖြစ်ပါ၏။ ယင်းခံယူချက်ကိုနောင်တော် သိကောင်းမှ သိပါလေစ။

ထို့ကြောင့် နောင်တော်အား အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားလိုက် မိပါတော့သည်။

“နောင်တော် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။နောင်တော်၏ တရားတော်ကို အထပ်ထပ် နာယူခဲ့ရသောကြောင့် တပည့်တော်သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူသူငါငါ မှန်သမျှတို့၏ အိုခြင်းသဘော၊ နာခြင်းသဘော၊ သေခြင်း သဘောတရားများကို နားလည်ပါသည်။ သို့ရာတွင်တပည့်တော် လျှောက် ထားပါရစေ နောင်တော်အရှင်ဘုရား။ ။တပည့်တော်နှင့်တကွ အခြား သူတွေ အဘယ်မျှပင်အိုကြပါစေ၊ နာကြပါစေ၊ နောင်တော် ဘုရားကို မူကား စိုးစဉ်းမြို့မှန်မျှ မနာစေချင်၊ မအိုစေချင်ပါဘုရား”

[၀]

ပင်ကိုအားဖြင့်လည်း ရင့်ကျက်၊ ပညာအရည် ထူထောင်သိန်တို့ဖြင့်လည်း ထိန်းချုပ်ထားအပ်သော အင်္ဂါ မျက်နှာတွင် သာမန် အတွေ့အကြုံ တစ်ခုတရာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရခဲသည်။ မပြတ် ရရှိလျက်ရှိသော ဇနီးသည်ပင်လျှင် အင်မတန်ကြီး သတိထားနိုင်မှု သိရတတ်၏။

ယနေ့ ရွှေနန်းတော်မှ ပြန်လာသော အင်္ဂါမျက်နှာတွင် အမှောင်ရိပ်ကလေး သန်းဝေလာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်မသည် အခါတိုင်း ထက်ပို၍ အင်္ဂါအား တယုတယ ကြိုဆိုလိုက်ရသည်။ အဘယ်မျှခိုင်ခံ့သော ယောက်ျားပင်ဖြစ်စေ၊ ချစ်သူ၏ရင်ခွင်၌ ဖယောင်း မဖြစ်သူဟူ၍ ရှိပါသေးသလော။ အဘယ်မျှ ကြီးမြတ်သော ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ သူတို့၏ လဲလျောင်းရာ ပုန်းအောင်းရာမှာ ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်သာ မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မ၏ ယုယမှုကြောင့် သူ့မျက်နှာ အပြောင်း အလဲအား ကျွန်မ အကဲခတ်မိသည်ကို သိရှိသွားဟန်ဖြင့် အင်္ဂါသည် သူ့မျက်နှာကို ပြုံးပြုံး ရှင်ရှင် အမူအရာသို့ ချက်ချင်းပြင်ဆင်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ- အိမ်တွင် အတူနေသော သားများ၊ ချွေးမများ ရှိနေကြသေးသည်။ ကျွန်မတို့ လူကြီးများတွင် ပြဿနာ တစ်ခုတရာ ရှိခဲ့လျှင် ယင်းပြဿနာကို သာမန် အားဖြင့် တလေးများသို့ မကူးစက်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အလုပ်တာဝန်အရ တနေ့လုံးဝတ်ဆင်ထားရသော အင်္ဂါ၏ အဝတ်တန်ဆာများကို တချဉ်းတခု တယုတယ ဖြုတ်ပေးယင်း သူ့နောက်မှ အတူပါလာကြသော သားများအားလည်း ကြားစေနိုင်သည့် အသံနှင့် “ရွှေနန်းတော်က ဘာတွေများ စားလာသေးသလဲ

အဖေကြီး။ စားလာလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒီနေ့ ငါးကြင်းသား ကောင်းကောင်းရလို့ အားရ ပါးရ ချက်ထားတယ်။ ပါးစပ်သာပြင်ထား ကြပေတော့။ ဒီနေ့ ထမင်းစောစောစားကြမယ်” ဟု ရယ်ရွှမ်း ပတ်ရွှမ်း နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ အကိုက ကျွန်မကို ပြုံး၍ကြည့်ယင်း “ဒီနေ့ အလုပ်တာဝန်တွေကများလို့ စားခန်းသောက်ခန်းတောင် မရောက်ခဲ့ရဘူး ညီမ၊ ဗိုက်ဟာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ သားများကမူ “ဒါမှ တို့မေမေကွ” ဟု အော်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဖအေကြီးရော သားများပါ အသီးသီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ကြသည်။

ကျွန်မနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဟန်လုပ်ပြောဆိုနေသော်လည်း အကို၏ မျက်နှာတွင် အမှောင်ရိပ်ကလေး သန်း၍ ဝေ့၍ နေသည်ကိုကား တွေ့နေ ရ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိပ်ရာစက်ခန်းသို့ ရောက်လျှင်မူ အကိုက ဖွင့်၍ မပြောလျှင်ပင် ကျွန်မက စတင်မေးမြန်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ အကြောင်းမှာ-အကိုသည် အလုပ် တာဝန်နှင့် စပ်သော စကားများကို အိမ်တွင်၊ သို့မဟုတ် ကျန်းမတို့ သိအောင် ပြောခဲ့သည်။ မနေနိုင်လွန်း၍ ကျွန်မက မေးလျှင်သော်မူ အဟန့်အတား ပြုတတ်သည်။

ကျွန်မသည် အကို၏ ကြီးလေးသော တိုင်းပြည်တာဝန်များ၊ လျှို့ဝှက် သော ကိစ္စများ၊ ကျွန်မတို့ မစွက်ဖက်သင့်သော ကိစ္စများကို တိုက်ရိုက် မဟုတ်စေကာမူ သဘောတရားအားဖြင့် နားလည်ပါ၏။ နားလည်သည့် အလျောက်လည်း လူ့စည်း၊ ဘီလူးစည်း ဆိုသကဲ့သို့ မစွက်ဖက်မိအောင် စောင့်ထိန်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အကိုသည် နိုင်ငံတော်၏ သားတောင်း ရတနာဖြစ်သကဲ့သို့ တချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်မ၏ အားပြု ပိုင်ဆိုင် အပ် သော ခင်ပွန်းလင်နှင့် သားသမီးတို့၏ ဖခင် တယောက်လည်း ဖြစ်ပေရာ ယင်းနိုင်ငံတော် တာဝန်များသည်ပင် ကျွန်မတို့နှင့် စပ်လျဉ်း ဆက်နွှယ် လာသည်ဟု ထင်ရသော အခါများ၌ မစွက်ဖက်ပဲ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။

သမန်လှုပ်ရှားစေမှုမျိုးဖြင့် အိမ်သို့ရောက်အောင် ယူမလာတတ်သော ယနေ့ အကို၏ မျက်နှာ အပြောင်းအလဲ မှာလည်း ကျွန်မတို့နှင့် တစုံတရာ သက်ဆိုင်နေသလော့ဟု သံသယရှိသည်။ သို့မဟုတ် အိမ်တွင်းရေးနှင့်ပင် မဆိုင်စေဦးတော့၊ လှုပ်ရှားလာသော အကို ကျောက်တိုင်ကျောက်ခဲကြီး အား စိတ်ဓာတ်ရေးဖြင့် တစုံတရာ ဖေးကုဖို့လိုသည်ဟု ကျွန်မယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိပ်ရာစက်ခန်းတွင်ပင် မေးရမည်ဟု ကျန်မဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အကိုသည် အနေအစားတွင် သတိထားသူ ဖြစ်သည်။ အပိုဖြစ်သော အသေးအမွှား အာဟာရများကို ရှောင်၍ ထမင်းကို အားပြုစားသူ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးပြည့်စုံ၍ ကိုယ်အင်္ဂါ ကြံ့ခိုင်သလောက် ထမင်းဝိုင်းတွင် ဖြင့် စားလုံးကြီးသူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူနှစ်သက်သော ဟင်းကျွေး မျိုးဖြင့် အဆင်သင့်ပြီဆိုလျှင် အားရပါးရ စားသုံးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ည ထမင်းဝိုင်းသည် သူကြိုက်သော ငါးကြင်းသားနှင့် အခြား သူကြိုက်အစာတွေချည့်ဖြစ်ပါလျက် စားသည်ဆိုရုံမျှ ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းချုပ်၍ စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တို့ထမင်းဝိုင်းသည် မိသားစုတို့ ကြည်ရှင်စွာ တွေ့ဆုံရာ ဝိုင်းလည်း ဖြစ်၏။ အခြား နေရာ၊ အခြား အချိန်များတွင် အဘယ်မျှ သိက္ခာကြီးစေကာမူ ထမင်းဝိုင်းတွင်တော့ ဖအေကြီးသည် ကြည်ရှင်စွာ ဦးဆောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ထမင်းဝိုင်းတွင်မူ ထမင်းတခြား၊ သူတခြား၊ မိသားစုတခြား ဖြစ်လောက်အောင် အကို ဟန်ပျက်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်မသည် အကို့ကိုရော၊ သားများ၊ ချွေးမများကိုပါ ညဉ့်ဦးတပိုင်းလုံး သတိဖြင့် ယုယ ထိန်းသိမ်းယင်းမှ အကိုရော ကျန်မပါ ဝပ်စောစောကပင် အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

[၂]

ခါတိုင်း အိပ်ခန်းဆောင်သို့ဝင်လျှင် ကိစ္စတစ်ခုတစ်ရာဖြင့် ဝင်ရောက်လာတတ်သော သားများ၊ မြေးများရှိနေတတ်သေးသောကြောင့် အိပ်ချိန်ရောက်မှ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လေ့ပိတ်ထ ရှိသော်လည်း ယနေ့ညတွင်မူ ကျန်မတို့ ဝင်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ကျန်မသည် အကို၏ခါးကို ယုယစွာမွေဖက်ကာ အိပ်ရာဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ခုတင်စွန်းသို့ အရောက်တွင် ဆီမီးရောင်ဖြင့် မှိုင်းညို့ တည်ငြိမ်လျက် ရှိသော အကို၏ မျက်နှာကို ကျန်မက ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်ကာ “ဒီနေ့ ရွှေနန်းတော်က အပြန်မှာ ဖအေကြီး မျက်နှာမကောင်းဘူးနော့”ဟု စတင်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်တွင် ယုယပူကပ်ယင်း မေးမည်ဟု ကျန်မ စိတ်ကူးခဲ့သော်

လည်း အကိုသည် အားရပါးရ စကားပြောစရာရှိလျှင် ခါတိုင်း သူလုပ်နေ ကျ ပုံစံအတိုင်း ကျွန်မအနီးမှခွာထွက်ကာ လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်၍ ကျွန်မရှေ့တွင်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်ယင်း “ဟုတ်တယ် ညီမ၊ ဒီနေ့ညတော့ ညီမတမမေးတောင် အကိုက ပြောမလို့” ဟု ဆိုကာ အတန်ငယ် ရပ်ဆိုင်းထားသည်။ ကျွန်မကလည်း ခါတိုင်းပုံစံ အတိုင်းပင် အကို၏စကားကို အလေးအနက် နားထောင်ဆွေးနွေးရန် ခုတင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ ယုံ့ယုံ့ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အရှေ့ပစ္စန္တရစ်မှာ သူပုန်ထလို့ အကိုကိုယ်တိုင်နဲ့ သားတွေပျံ သွားရောက် နှိမ်နင်းရမယ်လို့ ဒီနေ့ ရွှေနန်းတော်က ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ် ညီမ”

“ဟင်...အရှေ့ပစ္စန္တရစ်က အင်မတန် အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ဒေသပဲ၊ အကိုတို့ ညီမတို့ တပည့်တပန်းတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်၊ ဘာသတင်းမှ မကြားခဲ့ရပါလား”

“အဲဒါ ဒီနေ့ပြဿနာပေါ့ ညီမ”

သာဝတ္ထိပြည် တနံတလျား၌ ခိုးသားဒဗြ သူပုန်သူကန် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် နှိမ်နင်းဖို့ဆိုသည်မှာ မဟာဗန္ဓုလလိုစစ်သူကြီးအတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မျှဖြစ်၍ တစုံတရာ ပြဿနာမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့အချိန်၌ သာဝတ္ထိ နိုင်ငံတဝှမ်းလုံးသည် အလွန် အေးငြိမ်း စည်ပင်လျက် ရှိနေပေသည်။

သာဝတ္ထိတွင် ဘုရားရှင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သီတင်းသုံးခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ ယခင်က မကြာခဏ ရန်မီးပွားတတ်လေ့ရှိခဲ့သော သာဝတ္ထိနှင့် ထုဇဂ္ဂိုဟ်တို့၏ နယ်စပ်ပြဿနာများမှာလည်း တနေ့တခြား ကင်းရှင်း သာယာလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမသာသနာတော်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တကွ သာဝတ္ထိပြည်အလုံးကို လွှမ်းမတ်သက်သက်နန်းရောင်တို့ဖြင့် တပြောင်ပြောင် ရှိနေသောကြောင့် တိုက်ရေးခိုက်ရေး လက်နက်အရေးတို့ကို မေ့လျော့မတတ်ပင် ရှိနေကြတာ အကိုသည်ပင်လျှင် တနေ့တခြား လုပ်ငန်းတာဝန်နည်းပါးလာသော စစ်သူကြီးတာဝန်မှ တဘက်တွင် လစ်ဟင်းသယောင် ရှိနေသော တရားရေးတာဝန်များကို ပူးတွဲ ထမ်းဆောင်နေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ရပ်ရွာထုံးစံ တခါတရံ သူခိုးဒဗြ အလေးအမှားတို့ ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပြီဆိုလျှင် ထိုတာဝန်မျှသည် အကို၏ အဆင့်သို့ ရောက်မလာ၊ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမျှဖြင့် ပြီးစီးသည်။

ယခုကဲ့သို့ ကြီးမားသော သူပုန်သူကန် နိုင်ငံရေးကိစ္စ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဆိုဦးတော့၊ အနည်းဆုံး ရွှေနန်းတော် အစိုးရအတွင်းပိုင်းသို့ သတင်းစာစုံတရာ ကြိုတင်ရောက်လာမြဲဖြစ်သည်။ ယခုမူ အရှေ့ဗုဒ္ဓန္တရစ်၌ သူပုန်ထသည်ဆိုသော ကိစ္စမှာ ချက်တဖြုတ်သတင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆန်းပြားသည်။ မမျှော်လင့်ပဲ ဤသူပုန်ကိစ္စမှာ ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာသည်ဆိုဦးတော့၊ အကို့ အဖို့ အစဉ်အလာ သာမန် တာဝန်တရပ်မျှ ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်ဖို့ မရှိနိုင်ပေ။ ယခုသော် ဤကိစ္စ၏ နောက်ကွယ်တွင် ပြဿနာ တစုံတရာ ရှိနေသည်ဟု စဉ်းစားကွက် ပေါ်လာရ၏။

“အရေးဟဲ့ဆိုတော့ သွေးက စကားပြောလာတာပဲ ညီမ”

ကျွန်မသည် ကြီးမားလှသော အကို၏ စကားအသုံးကြောင့် မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် အကို့ အား ပင့်မော့ကြည့်လျက်မိသား ဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန်မ၏ လည်တံသည် အကို့ ထံမှ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာမည့် စကား များဆီသို့ နေ့ရှည်၍ ထွက်သွားသည်။

အကိုသည် ဤကဲ့သို့ ‘သွေး’ဟူသော စကားလုံးကို မှတ်မှတ်ရရ ဤအကြိမ်ပါနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှသာ ပြောခဲ့ဘူးပေသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ဖွင့်မပြောသော်လည်း အကို့ ခံစားချက်ကိုမူ ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

အကိုသည် သာဝတ္ထိ၏ ဩဇာခံ ကောသလဘုရင်၏ စစ်သူကြီးဖြစ်သော်လည်း ဇာတိ အခြေခံအားဖြင့်မူ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် မလ္လာတိုင်းသား မလ္လာသွေး ဖြစ်ပေသည်။ ငယ်စဉ်က ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး ကျောင်းတော်တွင် ပညာသင်စဉ်က သာဝတ္ထိ၏ ယခု ဘုရင်မင်းမြတ် ကောသလမင်း၊ ဝေသာလီ၏ လိစ္ဆဝိမင်းသားနှင့် ကုသိန္ဒာရုံ၏ မလ္လာမင်းသားတို့သည် အကို့ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဖက်တွဲချစ်ခင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

သူငယ်ချင်းများအပေါ်၌ ခင်တယ်လွန်းသော အကို့ မေတ္တာစိတ်သည် ပြင်းပြလွန်းသကဲ့တို့ပင် မိမိပညာ မိမိစွမ်းအား မိမိအရည်အသွေးပေါ်၌ ထားရှိအပ်သော အကို့ စိတ်ဓာတ် အကို့ မာနသည်လည်း ငယ်ရွယ် သေးသလောက် ခက်ထန် ကြီးမားလှသူ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့နှင့် အကိုသည် မလ္လာသွေးရင်းတို့အလယ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော သာမန် ပြဿနာတရပ်မျှဖြင့် မလ္လာကို ကျောခိုင်းကာ ငယ်ချစ်သူငယ်ချင်း ကောသလဘုရင်ထံသို့ သစ္စာခံကာ အမှုတော် ထမ်းခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်း ဘုရင်က မိမိနှင့် တန်းတူမျှ ချီးမြှောက်ထားရှိခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ ငယ်ချစ်သူငယ်ချင်း၏ သစ္စာကိုခံပြီး ပေါ်ပေါက်လာသမျှ သာဝတ္ထိ၏ တိုင်းရေးပြည်မှ ကိစ္စများတွင် သာဝတ္ထိနှင့်တကွ အခြား ပြည်နယ် အားလုံးသို့ပင် 'မဟာဗန္ဓုလ' ဟူသော အမည်ဖြင့် လွှမ်းမိုးလောက် အောင် စွမ်းလွန်းတမံ တာဝန်ထမ်းဆောင် ကျေပွန်ခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။

သို့ရာတွင် အကိုသည် အသိစိတ် အခြေခံကြီးသူလည်း ဖြစ်သည့် အလျောက် ငယ်သွေးငယ်မာန်ဖြင့် မိမိအမျိုးမှ သွေဖည်ခဲ့မိသည့် အမှားကို မူကား သတိရလျက်ပင် ရှိနေခဲ့ပေသည်။

စကားစပ်သဖြင့် ပြောရသော် သူငယ်ချင်းချစ်၊ မယားချစ်၊ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စွမ်းပကား အားသည်းလာတတ်သော အကိုသည် ကုသိန္ဒာရုံပြည်မှ ကျွန်မကို ရယူခဲ့သည့်ကိစ္စနှင့် ကျွန်မ၏ ပထမသားဦး ချဉ်ခြင်းကိစ္စများတွင် ရုပ်ရုပ်ချုံ့ချုံ့ စွမ်းအင် ပြခဲ့ပုံများမှာ ရာဇဝင် တွင် လောက်ပါပေသည်။

ထိုစဉ်အချိန် ကျွန်မနှင့် စကားစပ်တခုတွင် အကိုသည် တမြုံမြုံ ရှိနေ ခဲ့သော သူ့အမှား သွေးစကားကို စကားစွန်း စကားစ အနေဖြင့် တကြိမ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ဘူးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို သတိဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။

ယနေ့ အကို့ထံမှ မမျှော်လင့်သော သွေးစကားကို အကို့ကိုယ်တိုင် ကပင် ပြောလာသဖြင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ပင် ဆက်လာမည့်စကားကို စောင့်မျှော်နေမိ၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် နီးစပ်မှုကြောင့် အကို့မှာ ပင်ကိုက မလိုသူ များ ရတဲ့ အထဲမှာ တရားရေးကို ကိုင်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပိုများလာတယ်”

“အကိုကလဲ ဖြောင့်မှန်အားကြီးလွန်းပါတယ်”

ဤကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မ အသေအချာသိ၏။ သိရုံမက ပူးတွဲ ခံစားချက် များပင် ရှိခဲ့သည်။

ကောသလဘုရင်၏ ရှိရင်း တရားရေးအဖွဲ့သည် လာဘ်မိုးစွေကာ ဣန္ဒြေ ပျက်လွန်းလှသည်။ ပြည်သူတို့ မခံနိုင်သောကြောင့် ဘုရင့်ရွှေနား ပေါက် သည်အထိ ဖြစ်လာသောအခါ တရားရေး တာဝန်ကို အကို့သို့ လွှဲပြောင်း ပေးသည်။ အကို ဖြောင့်သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် ရာဘက်တွင် အတွင်းသား ရန်သူတို့ တိုးပွားလာသည်။

စစ်ဗိုလ်ကတော်ဘဝနှင့်အတူ တရားသူကြီးကတော်ဖြစ်လာသော ကျွန်မ
 ထံသို့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ပေးပေါက်မှ ထောက်လာကြသည်များ ရှိခဲ့သည်
 မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တင်းကျပ်ဖြောင့်မှန်လွန်းသော အကို၏ အထိန်းအကုပ်
 ကြောင့် သင့်လျော်သည့်အကူအညီမျိုးပင် ဖြစ်ပေဦးတော့ မစွက်ပက်နိုင်
 ခဲ့ပေ။ ဤအကြောင်းရပ် အခြေခံအရ လင်မယားချင်းနှစ်ကိုယ်ကြားတွင်
 ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင် ခံစားရသော ကိစ္စမို့ အကို့အား စကားလွန်ကလေး
 သုံးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ စကားလွန်ကြောင့် အကိုသည် မှန်မှန်လျှောက်ယင်း ပြောနေ
 ရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ ကျွန်မကို တုရှုကြည့်ယင်း “ဖြောင့်မှန်တာဟာ
 အပြစ်လား၊ ညီမ၊ ဖြောင့်မှန်တာကို အပြစ်လို့တော့မပြောလိုက်ပါနဲ့ ညီမ”
 ဟု ဟန်လိုက်ပြီးနောက်....

“အဲဒီ တရားသမားဆိုသူတွေထဲ အကို့ကို ဂုံးတိုက်ကြတယ်၊ ဂုံးတိုက်ရုံ
 တောင်မကဘူး၊ သူပုန်မရှိတဲ့နေရာကို သူပုန်ထသလေး ဘာလေးနဲ့ အကွက်
 ဆင်ပြီး လွှတ်နိုင်အောင် သူတို့က ပိုင်နိုင်သွားကြတယ်”

“ဘုရင် မင်းမြတ်ကကော ဒီလို ဂုံးတိုက်တာကို မသိတော့ဘူးတဲ့လား၊
 ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကို မငဲ့တော့ဘူးတဲ့လား”

အကိုက ကျွန်မသိသို့လက်ကိုမြှောက်၍ “ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဒီလိုမဝေဝန်နဲ့
 ညီမ၊ ဒါက ညီမတို့ အကိုတို့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အကိုတို့ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်
 အမိန့်ကို နာခံဖို့ပဲရှိတယ်၊ တစုံတရာအထွန့်တက်ဖို့ မရှိဘူး” ဟု ဟန်တား
 လိုက်သည်။

“ဒါကကော လင်မယားချင်းနှစ်ယောက်ထဲမှ ပြောတာပဲ အကို့ရဲ့”

“မပြောရဘူး ညီမ၊ နိုင်ငံရဲသစွာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲသစွာကို စောင့်သိ
 တယ်ဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးလုံး ရှေ့မှလဲ စောင့်ရတယ်၊ ကွယ်ရာမှလဲ
 စောင့်ရတယ်၊ လင်မယားချင်းလဲ စောင့်ရတယ်။ အကို ပြောချင်တာက
 ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အထိခံလာရတဲ့ တရားရေး အမတ်တွေဟာ အကို့ကို
 သွေးခွဲပြီး တိုက်ခိုက်လာကြတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ရန်သူမရှိပဲ စစ်တိုက်ထွက်ရမယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာစိုးရိမ်စရာတွေ
 များ ရှိနေအုံးမှာလား အကို”

“စစ်သားတယောက်အဖို့ စိုးရိမ်စရာဆိုတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘူး
 ညီမ၊ အမိန့်ဟာ အမိန့်ပဲ၊ အမိန့်ကိုနာခံဖို့သာ စစ်သားရဲ့အလုပ်ပဲ၊ စစ်သား

ဆိုတာ အချိန်အခါမရွေး နိုင်ငံနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အသက်ကို ပေးလှူ ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား”

“ညီမ သိပါရဲ့ အကို၊ သို့ပေမယ့် မိန်းမသားဆိုတော့ စိုးရိမ်မိတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်လင်သား စစ်ထွက်တိုင်း ပန်းသပြေ ညောင်ရေလောင်း နေရတယ်။ ရတနာသုံးပါး မပြတ်ဆည်းကပ်နေရတယ်။ အခုလဲ အကိုတို့ သွားယင် သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းကျွေးရမယ်၊ အကို မပြန်မချင်း သီတင်း သီလ စောင့်အုံးမယ် အကို”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ညီမ၊ သို့ပေမယ့် ဘုရားရှင်တော့ ဒေသစရိ ကြလို့ သာဝတ္ထိမှာမရှိဘူး။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကို ရအောင်ပင့်ပြီး သံဃာ ငါးရာလောက် ဆွမ်းကျွေးပေါ့”

“အကိုတို့ ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ”

“နက်ဖြန် နေ့လယ်ပဲ”

“သားတွေပါ ပါနေလို့လား မသိဘူး၊ ညီမအဖို့ ဒီတခါ စိုးရိမ်စိတ် ပိုကြီးနေမိတယ် အကိုရယ်။ အမိနဲ့ နာခံရာလည်းရောက်၊ ကိုယ့်အဖို့လဲ အကာ အကွယ် ဖြစ်အောင် တခြားလမ်းနဲ့ ထွက်ယင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အကို”

“တော်....တော် ညီမ၊ အလုပ်တာဝန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ ညီမ ဘာမှ ဝင်မစွက်နဲ့၊ စစ်သားတောင်းဆိုတာ အမိနဲ့ ကို နာခံရမယ်၊ သတ္တိရှိရမယ်။ သတ္တိဆိုတာ တိုက်ရဲခိုက်ရဲတာကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အမိနဲ့ ကို နာခံတာ၊ စည်းကမ်းသေဝပ်တာ၊ ကိုယ့်ဘုရင်နဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာကို သတ္တိလို့ခေါ်တယ်။ သေတာဟာ စစ်သားအဖို့ အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ စစ်သား အဖို့ သတ္တိရှိဖို့၊ ဖုဇဝင်တွင်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်။ သားတွေကို ဒီကိစ္စ ဘာမျှမပြောနဲ့၊ သားတွေက အဖေအားကိုးနဲ့ စစ်ထွက်ရမယ်ဆိုလို့ ပျော်နေ ကြတယ်။ ကဲ-ညီမ အိပ်ပေတော့။ မနက်ကို ပြင်စရာ ဆင်စရာ ဆွမ်းကွမ်း ကိစ္စ စီစဉ်စရာတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

[၃]

လင်ယောက်ျား စစ်သည်တော်များ စစ်ချီထွက်သည်ဆိုလျှင် အိမ်သူ ဇနီး အဖို့ အနည်းနှင့်အများ တစိုးစိုး တထိတ်ထိတ် ရှိကြသည်မှာ မေ့တာပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှုံးပွဲမရှိ အောင်ပွဲကြီးလို့လို့ဖြစ်ခဲ့သော အကို အတွက်မူ အကို အရည်အသွေး အကို သတ္တိနှင့် ကျော်ကြားလှသော အကို၏အမည်

တို့အပေါ်တွင် ယုံကြည်ချက်ကြီးမားလှသောကြောင့် ဦးရိမ်စိတ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဦးရိမ်စိတ်မရှိရှိမျှမက ရဲဘန်ရဲခါ ကြီးမားသောတာဝန်များကြောင့် စစ်သည်တော်မြောက်မြားစွာ စစ်ရေးစစ်ဝင်းကြီး ခင်းကျင်းလုပ်ရှားနေသည်များကို ကြည့်ရှု၍ ပျော်စရာရှင်ပြီးစရာပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသေးသည်။

သည်တကြိမ်တွင်မူ စိတ်နောက်ကျစရာ အကြောင်း ခိုင်လုံတူသည် မဟုတ်သော်လည်း အကို စစ်ထွက်ရမည် ဆိုကတည်းက စိတ်နှလုံး မရှင်လန်းနိုင်ပဲ လေးလေးပင်ဖြစ်၍ နေမိသည်။ သည်တကြိမ် အကိုစစ်ရေး စစ်ခင်း ပြင်ဆင်သည်ကို မြင်ရသည်ကလည်း ခါတိုင်းလို စစ်သည်ဟော် အမြောက်အမြားဖြင့် ဝင်းကြီးကျင်းကြီးနှင့် မဟုတ်ပဲ သားအပ တတွေ ချည်သာဖြစ်လေရာ ကျွန်မအဖို့ အထီးကျန်နိုင်လွန်းသယောင် ထင်မြင်မိသည်။

ပင်ကိုအားဖြင့် အဘယ်မျှတည်ငြိမ်စေကာမူ စစ်ဝတ်သန်သာ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လေ့ရှိသော အကို၏ သဘာဝမှာလည်း ဤတကြိမ်တွင်မူ လေးကန့်သယောင် ဖြစ်၍ နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကပါ ညှိုးငယ်နေလျှင် စစ်ထွက်ဆဲအကို အတွက် ပို၍ မသင့်လျော်သောကြောင့် လေးသောစိတ်ကို အစွမ်းနိုင်ဆုံး ပေါ့ပါး ရှင်လန်းအောင် သတိဖြင့်ထိန်းချုပ်ကာ အကို့ကိုပြုစုသည်။ ပခင်၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ကို စိတ်ချအားပြုထားကြသောသားများအဖို့မူခါတိုင်းကဲ့သို့ပင်စစ်ထွက်ရမည့် အရေးကိုအားကစားကွင်းသွားကြသကဲ့သို့ တက်တက်ကြွကြွရှိနေကြသည်။

သို့ဖြင့် လင်နှင့်သားစစ်သည်များ မြင် ကိုယ်စီနှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း လှုပ်ရှားပြင်ဆင်ပြီးသည်မှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အကိုတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်လိုလိုပင် နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းကျွေးရမည့်ကိစ္စတွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေး နေရာခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ရေး စသည်တို့အတွက် ကျွန်မတို့ဆက်၍ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ကြသည်။

မွန်၏။ အကိုပြောသည့်အတိုင်းပင် ဇေတဝန်တွင် ဘုရားရှင်မရှိခိုက်နှင့် ကြုံသည်။ ဒေသစာရိထွက်ခိုက်နှင့် ကြုံသည်။ သို့ရာတွင် အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါးနှင့်လိုအပ်သမျှရဟန်းများကိုမူ အလွယ်တကူပင်ဖိတ်၍ရခဲ့ပေသည်။

တနည်းအားဖြင့်လည်း ဘုရားရှင် မရှိသည့်အတွက် နှစ်သိမ့်နှယ်တမျိုး ဖြစ်ရပေသည်။ အကြောင်းမှာ - အရှိန်အဟုန် ကြီးမားတော် မူလှသော ဘုရားရှင်၏ မျက်ဝန်းတော်အောက်တွင် အဂ္ဂသာဝကကြီးများအပါအဝင်

တပည့်ရဟန်းများရော ကျွန်မတို့တပည့်ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ပါ ကိုယ် နှုတ်ဣန္ဒြေကို လေးစားကော်ရော်လှစွာဖြင့် ပို၍ ထိန်းအုပ် သိမ်းဆည်းကြ ရသည်။ ယခုသော် ဆရာရင်းဒကာရင်းသဖွယ် ဖြစ်နေပြီးသော သာဝက ကြီးများ၊ မောင်ရင်း ဖွားရင်းသဖွယ် ခင်တွယ်ပြီးသော အရှင် အာနန္ဒာ စသည့် ကိုယ်တော်ကြီးများအား ရင်းရင်းနှီးနှီး ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက် ထားပြောဆိုယင်း ဆွမ်းဆက်ကပ်နိုင်သည်။

ဤသို့ တွေးမိသောအခါ အမှတ်မဲ့ နောက်ကျထိုင်၊ မိုင်းလျက်ရှိသော ကျွန်မ၏စိတ်များသည် ကြည်လင်၍လာ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မသည် ဘုရားရှင်ထက် အဂ္ဂသာဝကကြီးအရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တရားဓမ္မများကို ပို၍ နာဘူးသည်။ ဘုရားရှင်ထက် အရှင်အာနန္ဒာနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးသည်။ အရှင်အာနန္ဒာကို မောင်ရင်းဖွားရင်း သဖွယ် သဘောထားသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ချက်ပြုတ် စီမံ ယင်းနှင့် မည်သည့်ကိုယ်တော်အား မည်သည့်အချိန်က ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ မည်သည့်တရားမျိုး နာခဲ့ရသည်၊ မည်သည့်ကိုယ်တော်က မည်သည့် ဟင်း လျာမျိုးကို ကြိုက်တတ်သည် စသည်ဖြင့် မေးကြမြန်းကြ ပြောဆိုကြယင်း နှင့် ကုသိုလ်ရေးပြင်ဆင်မှုမှာ ပျော်ရွှင်စရာကြီး ဖြစ်လာရသည်။

သို့နှင့် နောက်တနေ့နံနက်တွင် ရဟန်းတော်များကြွလာ၍ ဆွမ်းကျွေးမှု အိမ်တွင်း အခင်းအကျင်းတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားချည်းသာ ဖြစ်၍ ယောက်ျားသနာ တယောက်ကိုမျှ မမြင်ရသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးက စကားစပ်အနေဖြင့် ဒါယကာကြီးဗန္ဓုလကို မေးသည်။ ကျွန်မက မနေ့ကပင် စစ်ထွက်သွားသည့် အကြောင်း၊ ဤသည်ကို အ ကြောင်းပြု၍ ဆွမ်းကျွေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားရသည်။ မာ တုဂါမ အရေးတွင် အလေးအနက်ဆုံးမထားပြီးဖြစ်ကြသော ရဟန်းများ က ဆွမ်းကျွေးသည့်ကိစ္စတွင် ကျွန်မတို့ချည်းဖြစ်သည်ကို သိရသောအခါ စက္ခုန္ဒြေပို၍ ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့နှင့် အဝတ်အဆင်ကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဝတ်ဆင်ထားသောသမီး များသည် သံဃာတော်များအကြားတွင် တယောက်ဝင် တယောက်ထွက် ဖြင့် ဆွမ်းကပ်မှုကိစ္စ လိုအပ်သမျှကို ဆောင်ရွက်နေကြ၏။ ကျွန်မကမူ အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါးနှင့် မနီးမဝေး ခေါင်းရင်းကျကျ တနေရာတွင် ထိုင်ကာ သံဃာတော်များကိုကြည်ညိုယင်း အကိုနှင့်သားများကို ရည်စူး မေတ္တာ ပို့သလျက်ရှိသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ပင်းအတွင်းသို့ခပ်သွက်သွက်ခပ်ကြမ်းပြမ်းနှင့်ဝင်ရောက်လာသော မြင်ခွာသံနှင့် ခရီးပန်းသည့်အခါမူတ်ကုတ်သောမြင်းသံသက်သံနှင့် နှာမူတ်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမည်သို့ဟု တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် သမီးတယောက် ကျွန်မဆီသို့ ရောက်လာကာ ရပ်ဝေးမှ ကျွန်မတို့၏ ကျွန်ဟောင်း မြင်သည်ကျော်တဦး အရေးတကြီးကိစ္စတခုကြောင့် ကျွန်မနှင့် ပေတ္တမျှ တွေ့လိုကြောင်း ပြောလှာသဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ ထလိုက်သွားရသည်။

တံခါးဝတွင် ကျွန်မကို ဝှံ့မျှော်လျက်ရှိသောမြင်းသည်ကျော်၏မျက်နှာမှာ မကောင်းလှပေ။ ကျွန်မကိုမြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘေးအိတ်မှ စာခွေတခုကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်မသို့ ဦးညွှတ်၍ပေးသည်။ ကျွန်မလက်သို့ စာရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် မြင်းသည်ကျော်သည် ဆောတလျင် လှည့်ပြန်သွားသည်။

စာခွေမှာ အရှေ့ပစ္စန္ဒရစ်ရှိ ကျွန်မတို့၏လူပုဂ္ဂိုလ်ရွာသူကြီးတဦးထံမှ ဖြစ်၍ အကြောင်းရပ်မှာကား...အကိုနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်လုံးပင် ယနေ့နံနက်စောစောပိုင်းက ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျဆုံး ကွယ်လွန်ကုန်ကြကြောင်း သတင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက်သော် အရှက်ကြီးပြတ် ခွေရိုင်လဲကျလုမတတ် မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ဝဆီသို့ ဒိုင်းကနဲ အလုံးကြီးဆောင်တက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများအဖို့ ဤအပူထက်ကြီးသောအပူမီးဟူ၍ ရှိနိုင်သေးပါအံ့လော။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် မပြတ်လေ့လာယားသောသတိတရားကို အချိန်မီပင် ဖမ်းယူသိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်သည်။ အချိန်မီ သတိတရားရောက်သဖြင့်ရန်တရား၏ အရှင်ဖြစ်သော သံဃာတော်များကလည်း အနီးကပ် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပါ၏။

ကျွန်မသည် ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တယောက် ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှစပြီး ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များ၏ အဆုံးအမအရ ကျွန်မ အထူးပြုသိမ်းပိုက်မိသောတရားမှာ ‘သတိ’တရားပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ= ဘုရားရှင်သည် အခြားတရားတော်များကို အကြောင်းကြုံသည့် အားလျော်စွာ ဟောကြားတော်မူသော်လည်း သတိမပြတ်ဖို့၊ မလစ်ဖို့ တရားကိုမူ နေ့စဉ်မပြတ်ဟောပါသည်။ ယင်းသတိတရားပေါ်တွင် မပြတ်လေ့လာမှုအရ ကျွန်မသိရှိရသည်မှာလည်း မိမိ၊မိမိနှင့် တမိထဲမိလျက်

ရှိနေကြသော ကျွန်မတို့၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရားတို့တွင် ကျွန်မတို့ဘက်၌ ကျွန်မတို့အတွက် ‘သတိ’ တခုသာ ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ပန်းတိုးတိုင်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်သေးသော်လည်း နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ပြီးသော ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များ၏ အတုကိုမူ စွမ်းနိုင်သလောက် ယူရပါသည်။ ကျွန်မ ဉာဏ်မိသလောက် ဘုရား၊ ရဟန္တာများနှင့် ကျွန်မတို့ ကွာခြားမှုမှာ သတိရှိမှု မရှိမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ပြီးသော ဘုရားရှင်နှင့်ရဟန္တာတို့မှာ မပြတ်သတိ ရှိတော်မူကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် နိဗ္ဗာန်အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်သေးမီအတွင်း နေ့စဉ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူများတွင် သာမက ကောင်းတချို့ ဆိုးတလည်း မပြတ်ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော စိတ်ဓာတ် အပေါ်တွင်လည်း ဘုရား၊ ရဟန္တာများ၏ အတုကို ယူကာ မပြတ်သော သတိဖြင့် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ပါသည်။

နောက်တမျိုးအားဖြင့်လည်း ဘုရား၊ ရဟန္တာများနှင့် ကျွန်မတို့ပုထုဇဉ်များ၏ ကွာခြားမှုမှာ ကျွန်မတို့အမြင်အားဖြင့် လောကဓံနှင့်ကြုံလာလျှင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှု မရှိမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကြုံလာသောလောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီဟု မဆိုလိုသော်လည်း ဘုရား၊ ရဟန္တာကြီးများ၏ အတုကို ယူကာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ကား မပြတ်သောသတိဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်ရော၊ သားများပါ လောလောလတ်လတ် ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဟူသည့် ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးများ အဖို့ အကြီးဆုံးသော လောကဓံနှင့် ယခုကြုံလာသောအခါ ရုတ်တရက် လဲပြိုလုမတတ်ဖြစ်သွားသော်လည်း မပြတ်လေ့လာခဲ့သော သတိတရား ငင်လာကာ ထိန်းထားလိုက်နိုင်ပါသည်။ သာမန် ထိန်းထားနိုင်ရုံမျှ မဟုတ်ပဲ ကြည်သောရုပ်မှ မကြည်သောရုပ်သို့ မပြောင်းမိစေရန်ပင် သတိပြုထိန်းချုပ်ကာ မူလနေရာ ရဟန္တာကြီးများရှေ့သို့ ဟန်မပျက် ဝင်ရောက်ပြီး ဆွမ်းဒါနတွင် ကြည်ညိုလျက် ရှိရပါသည်။

သို့နှင့် သံဃာတော်များ ဆွမ်းစားပြီးကြ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြား ပြီးစီးကာ ကျောင်းသို့ပြန်ကြရန် အချိန်သို့ပင် ရောက်လာသည်။

သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ထိုအချိန်၌ လှုပ်ရှားမှုအကြောင်း တရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုအကြောင်းသည်ကား - ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆွမ်းကျွေးပစ္စည်းများကို ရွှေ့ယင်း၊ ပြောင်းယင်းနှင့် သမီးတယောက်၏

လက်မှ ထောပတ်ထည့်သောအိုးသည် သံဃာတော်များရှေ့တွင် ရုတ်တရက် မတော်တဆ ကျ၍ကွဲသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကြီးမားသောကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဤလို အသေးအမွှား ကိစ္စကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရကတ်သည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း ဤကိစ္စကလေးကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်မိစေရန် အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ဒါယိကာမကြီး မလ္လိကာ။ သဒ္ဓါဝိတ်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလင့်။ ဘိန္နန ဓမ္မော ဘိန္နတိ - ကွဲတတ်သောသဘာဝသည် ကွဲသည်သာတည်း” ဟု တရားပြ မိန့်တော်မူကာ ကျောင်းသို့ကြွရန် နေရာမှ ထတော်မူကြသည်။

အလွန်လိုက်ဖက် အဆင်ပြေလှသော တရားတော်ဖြစ်၍ ရိုးရိုးအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် အလိုက်သင့် နာယူရုံမျှ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဤအရှင်တို့၏ တပည့်ရင်းဖြစ်၍ ကျွန်မသည်လည်း အရှင်တို့အလားတူပင် အဘယ်မျှ စိတ်ဓာတ် ခိုင်ကျည်လျက် ရှိပါသည် ဟူသော အကြောင်းကို ဆရာအား တပည့်က မျက်နှာလုပ်သလို လုပ်ပြလိုစိတ် ပေါ်လာသောကြောင့် ပြန်ကြွယ်င်း ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ကျွန်မ၏ခါးကြားထဲမှ သဝဏ်လွှာကို ထုတ်ယူကာ ဆက်ကပ်လိုက်သည်။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် စာလွှာကိုပတ်ရှုပြီးသည်နှင့် ကျွန်မမျက်နှာသို့ စိန်းစိန်း၊ ရှုန်းရှုန်း စိုက်ကြည့်တော်မူလိုက်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ဓမ္မရသ အဓိပ္ပာယ်ရာထောင်ကို ဆောင်၏ဟု ကျွန်မ နားလည်လိုက်ရသည်။

မျက်စိပသာဒရုပ်နှင့် အဆင်းအာရုံ တစုံတရာတို့ ထိတွေ့ရာ၌ မြင်ခြင်း၊ ကြည့်ခြင်း၊ ရှုခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်သုံးရပ်ရှိသည်ဟု ကျွန်မနားလည်ထားသည်။

မြင်ခြင်းမှာ မျက်စိအကြည် ပသာဒရုပ်ကို ဖွင့်ထားသည့်အခါ၌ တူရူတွင် ရှိသမျှကို အလိုအလျောက် မြင်နေရသည်။ ကြည့်ခြင်းမှာ အကြောင်းထူးထူး မဟုတ်စေကာမူ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ရှုခြင်းမှာကား ရှုသူ၏ နှလုံးဟဒယတွင် ထိတွေ့အပ်သော အလှအပိုဂိုလ် အပေါ်၌ ရှုန်းရှုန်းစားစား ရှုမြင် ထိတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များသည် အာရုံငါးပါးတည်းဟူသော လောက၏ အထိအတွေ့များ၌ ခံစားမှု အာရုံ တစုံတရာ ရှိ၊ မလွဲသာ မရှောင်သာသဖြင့် သာမန်ပြုလုပ်မှု ကြိယာသဘောမျှ ပြုလုပ်တတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခု အရှင်မြတ်ကြီးက ကျွန်မသို့ ရှန်းရှန်းစားစား ရှုကြည့်လိုက်ရာ၌မူ လူသာမန်တို့တွင် တွေ့ရခဲသော သောကထိန်းနိုင်မှု အပြုအမူကြီးကို စင်လွှာအရ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်မအပေါ်တွင် အရှင်မြတ်ကြီးက အထင်ကြီးမှု၊ ချီးကျူးမှု၊ ဤဒါယိကာမကြီးသည် လောကီနယ်ပယ်မှပင် လွတ်မြောက်နေလေပြီလောဟု စူးစမ်းမှုသဘောတရားများပါဝင်နေသောကြောင့် ဖိနှိပ် ထိန်းကွပ်ထားအပ်သော သောကမီးနေရာတွင် သဒ္ဓါစိတ်၊ ပီတိစိတ်အပြည့်ဖြင့် ကြည်နူးယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

တောင်ကြီးပြချန်

[၁]

နွေရာသီပင် ဖြစ်သော်လည်း မိုးဘက်သို့လုနေပြီ ဖြစ်၏။ လေတွင် မိုးငွေ့
မိုးသက် အေးမြမြကလေး ပါလာသည်။ ယောင်းကင်တခုလုံးသည်လည်း
မြူခိုးမြူငွေ့၏ဖြင့် မှိုင်းပျပျ အုပ်ဖုံးလျက်ရှိ၏။ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့ ကဲ့သို့
အစိုငဲ့လိုက် အဆုပ်လိုက် မညီမညာ ဖုံ အုပ်ခြင်း မဟုတ်၊ မိုးကောင်းကင်
တခုလုံးတွင် မြူကမ္ဘာကြီး ဖုံးအုပ်သားသည့် အလား ထက်အောက်
ဝန်းကျင် တညီတညာတည်း မှိုင်းညို့ ရီမောင်လျက် ရှိသည်။

လောကဓာတ်သည် ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်ကိုဆောင်လေယောင်
တကား။

ဘုရားရှင်သည် တယိမ်းယိမ်းတသိုင်သိုင် ခန္ဓာခြေလက်တို့ကို အနိုင်နိုင်
သယ်ရသောအဟန်ဖြင့် အင်ကြင်းတောအုပ်သို့ ဝင်၏။ လက်ယာဘက်ဘွင်
အရှင်အာနန္ဒာမှီတွဲ၍ လက်ဝဲဘက်တွင် အရှင်စုန္ဒက မှီတွဲ ထောက်ကူထား
ရသည်။

တနေ့လုံး အကြိမ်များစွာ ဝမ်းတော်လားနေပါလျက်နှင့် မလ္လာမင်း
တို့၏ အင်ကြင်းတောသို့ ကြီးစွာသော ဝီရိယဖြင့် အရောက် လာခဲ့၏။
သက်တော်ရှစ်ဆယ်ရောက်၍ အိုမင်း ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သည့်ပြင် ဝမ်းသွန်
ဝေဒနာကလည်း နှိပ်စက်လျက်ရှိသောကြောင့် ပင်ပန်းတော်မူလှ၏။ သို့ရာ
တွင် ပင်ပန်းခြင်းကို ဂရုမပြုနိုင်။ သတ္တဝါဝေနေယျတို့ အကျိုးရှိဖို့ဆိုလျှင်
အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း မဆုတ်တမ်း မလျော့တမ်း ဝီရိယမျိုးဖြင့်
တသက်တာလုံးတွင်ပင် အားထုတ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင်သည် ယနေ့ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမည်။ အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူရန် ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်တော်မူသည်။ ယင်းသို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ၌ ထုဇဂ္ဂိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ကောသလ၊ ပါဝါ၊ ဝေသာလီ စသော နိုင်ငံကြီးများတွင် ခမ်းနားစွာ ခံယူနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းသည် ဘုရားသခင်၏ လိုအပ်သော အရာမဟုတ်။ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ အကျိုးရှိခြင်းသည်သာ ဘုရားသခင်၏ လိုအပ်ချက် ဖြစ်သည်။

မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ယူတော်မူခြင်းဖြင့် မဟာသုဒဿနသုတ္တန်ကို ဟောကြားရဖို့ အကြောင်း ရှိသည်။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်လျှင် ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ဘုရင်တို့၏ အဓိကရုဏ်းမှ ငြိမ်းအေးဖွယ်ရာ နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စ ဘုရားရှင်၏ တပည့် သာဝကတို့တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဥပက၏သား သုဘဒ္ဒပရမိဇ် ကျွတ်တမ်းဝင်မည့် နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

လူကြီးများသည် မိမိတို့ ငယ်စဉ်က ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို သတိရတတ်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်သည်လည်း သက်တမ်း၏နောက်ဆုံးအချိန်၌ ဥပက၏သားဖြစ်သော သုဘဒ္ဒကို သတိရ၏။

အမှန်တရားကိုရှာ၍ တရားဖြင့် မွေ့လျော်သော ဥပကတက္ကဒွန်းသည် ထူးခြားသူ ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်မူကား - ဗုဒ္ဓသည် ဘုရားဖြစ်ရာ မဟာဗောဓိမှ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ထံ တရားဦးဟောရန် အသွား၌ လမ်းခရီးတွင် ဥပကနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသည်၌ ဥပကသည် တဖုဿ နှင့် ဘလ္လိက ဥပသကာ နှစ်ယောက်တို့ နောက်တွင် ရှေးဦးတွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုအချိန်က ဘုရားရှင်သည် မိမိရရှိအပ်သော တရားမျိုးစေ့ကို ဖြန့်ဖြူးရန် ကြိုးပမ်းချိန် ဖြစ်၏။ တရားဆိုသည်မှာ နားလည် ခံယူနိုင်သူကို ဟောရမှ အကျိုးရှိသည်။ မိမိတရားရှာစဉ်က ဆရာဖြစ်ဘူးသော အာဠာရနှင့် ဥဒကရသေ့တို့သည် ခံယူနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ကွယ်လွန်ကုန်ကြပေပြီ။ တဖုဿနှင့် ဘလ္လိကတို့သည် သရဏဂုံမျှဖြင့်သာ သင့်လျော်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဥပကသည်လည်း မိမိ၏ တရားမျိုးစေ့ကို ခံယူနိုင်သူ မဟုတ်သေးပေ။ အကြောင်းမူကား - ဥပက၌ မဇ္ဈိမမှ တရားဂိုဏ်း ဆရာများ အပေါ်တွင် တင်ရှိသော သံသယသည် ကြံစွာနှောင်ရှက်လျက် ရှိသောကြောင့်တည်း။

•မဇ္ဈိမ၌ တရားနှင့် တရားဂိုဏ်းဆရာ ဘုရားအမည်ခံတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အမှန်ဟူသည် နှစ်ခု မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ဆရာဘုရား ဟူသည်လည်း တဦးတည်းသာ ဖြစ်သင့်သည်။ ယခုမူ မဇ္ဈိမရှိ တရားနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆရာတွေ မှီလိုပေါက်နေသည်။

ဤကား - ဥပက၏ သံသယ ဖြစ်၏။

ဥရားဝလတောအတွင်း၌ ဘုရားရှင်နှင့် ခရီး ရင်ဆိုင် တိုးသောအခါ ဥပကသည် ညက ထွန်းတောက်ခဲ့သော လ၊လုံးကြီး တောက်သို့ ပြုတ်ကျ နေသည်ကို တွေ့ရဘိအလား အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဥပကသည် ဘုရားရှင်အား မျက်လုံးကို စုံမှန်၍ကြည့်၏။ အားမရသော ကြောင့် လက်ဖြင့် ကာ၍ ကြည့်၏။ အဝတ် အဆင်ကြောင့် သူကဲ့သို့ပင် တရားရှင် ရဟန်း ဖြစ်သည်ကိုကား သိ၏။ သို့ရာတွင် ဤရဟန်းမျိုးတကြိမ် မျှ မတွေ့ခဲ့စဘူး။ ထို့ကြောင့် ဥပကက....

“ငါ့ရှင်။ သင့်ရုပ်ရည်ကား ပြုံးပြုံး ပြေပြေ ကျက်သရေ ရှိလှပါဘိသည်။ သင့်မှာ တရားထူး ရှိဟန်တူသည်။ သင့်ဆရာ မည်သူနည်း။ သင့်အမည် ဘယ်သို့ ခေါ်သနည်း” ဟု မေး၏။

“ဥပက။ ငါ့မှာ ဆရာ မရှိ။ ငါ့အမည်ကား - အနန္တဇိနတည်း” ဟု ဘုရားရှင်က တုံ့တိုပင် ဖြေ၏။

ထိုအဖြေကြောင့် ဥပက တုန်သွားသည်။ လာပြန်ပြီကော ဘုရားကဦး။ သို့သော် ဤဘုရားကတော့ အတော် ကျေနပ်လောက်သည်။ ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေ အသရေအပြည့်နှင့် တရားထူး ရှိပုံရသည်။ ယင် သို့ သံသယ ဖြစ်သဲမှာပင် -

“ဥပက။ ယခုကား - သင်လည်း ခရီးသွားဆဲ၊ ငါလည်း ခရီးတန်းလန်း ဖြစ်သည်။ ငါ့ကို မှတ်ထားပါ။ အလျဉ်းသင့်သည့်အခါ ငါ့ထံ လာပါ။ အနန္တဇိန ဟု မေးလျှင် ငါ့ထံရောက်ပါလိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဘုရားရှင်သည် ဥပကမှ ဖဲခွာခဲ့သည်။

ဥပကသည် ဘုရားရှင်နောက်မှ မျက်စိတဆုံးကြည့်ယင်း ကျန်ခဲ့သည်။ နောင်အခါ၌ ဥပကသည် အနန္တဇိန ကို မေးယင်း ဘုရားရှင်ထံရောက်၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့၏။

ဥပကနှင့် မုဆိုးသမီး စာဝါတို့၏သား သုဘဒ္ဒသည် သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် ပရမိုဇ် ဖြစ်လာ၏။ သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် မဇ္ဈိမမှ များလှစွာသော ဂိုဏ်းဆရာ များအပေါ်တွင် သံသယတန်းလန်းနှင့်ရှိယင်း ယခုမလ္လာပြည်၏တခုသော

သင်္ခမ်းသို့ ရောက်နေသည်။ သုဘဒ္ဒသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခါ
နီး ဆဲဆဲ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ ရှိသည်။ ဘုရားရှင်သည် သာသနာတော်ကျိုး
ဖြစ်ဖို့ဆိုလျှင် မိမိအကျိုးကို ခြင်ရှေးမျှ ငဲ့ကွက်ရိုး မရှိခဲ့။

【 ၂ 】

ဤအကြောင်းများကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင် မဆည်
နိုင်သည်အထိ ပင်ပန်းလှသည်ကိုပင် ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမထား၊ အရိုး
ကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကြီးစွာသောဝီရိယဖြင့် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်း
တောသို့ အရောက်ကြတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်သည် သူတော်ကောင်းတို့ ထုံးတမ်း အဘောအတိုင်း
တောကိုနှစ်သက်သည်။ တောဖြင့် ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ရယူခဲ့သလို တောဖြင့်ပင်
ပရိနိဗ္ဗာန် စံလိုသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပါဝါပြည်မှ မလ္လာမင်းတို့၏အင်ကြင်းတောသို့အရောက်
လာခဲ့ရာတွင် အကြိမ် ၂၀-ကျော်မျှ ဝမ်းတော်လာလျက်နှင့် အရောက်လာ
ခဲ့ရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တော်ကိုမျှ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် အား
တော်ကုန်ခန်းတော်မူလှသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်စုန္ဒတို့က တဘက်
တချက် တွဲယူတော်မူကြရသည်။

ထိုအချိန်သည်ကား - မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၏
ညနေပိုင်းအချိန် ဖြစ်လေ၏။

အင်ကြင်းတောအုပ်အစပ်သို့ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံ ချလိုက်မိသည်
နှင့်တပြိုင်နက် အင်ကြင်းပန်းတို့သည် ဘုရားရှင်အား အစွမ်းကုန်ပူဇော်ကြ
သည့်ပမာ အစွမ်းကုန်ပွင့်ကြသည်။ မိုးကောင်းကင်သည် မှိုင်းအုံ့မှုန်ရိလျက်
ဝမ်းနည်းခြင်း အသွင်ဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်၏။ သို့ရာတွင် လောက
လည်း တနေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းရိတော်မူလာရသော ဘုရားရှင်အား တညင်း
ညင်း တသုန်သုန်ဖြင့် တိုက်ခတ်ပူဇော်သောအခါ အင်ကြင်းပန်းတို့က
တလှုပ်လှုပ်ခါတွက်ပစ်ခြင်းဖြင့် လောကီစိတ်ဆိုးသယောင်ရှိသည်။ အကြောင်း
မူကား - လေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အင်ကြင်းပန် အင်ကြင်းရှက်တို့ မလှုပ်
ရှားချင်ပဲလျက် လှုပ်ရှားရ၏။ လှုပ်ရှားခြင်းသည် မြူးကြွခြင်း၏ အရိပ်
လက္ခဏာဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်အား အင်ကြင်းပန်းတို့က အစွမ်းကုန်ပွင့်ခြင်း
ဖြင့်သာ ငြိမ်သက်စွာ ပူဇော်လိုသည်။ မလှုပ်ရှားလိုကြ။

အင်ကြင်းတောရှိ ကျေးငှက် သာရကတို့ကလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် ဘုရားရှင်အား ဝူဇော်ကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤအင်ကြင်းတောသည် ပင်ကိုအားဖြင့် သာယာလှသည်အပြင် မလ္လာမင်းတို့ အပန်းဖြေရာ ဒေသ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဥယျာဉ်ပူးတို့က အစွမ်းကုန်ပြုပြင်ထားအပ်သော တော ဖြစ်ပေရာ ကျေးငှက် သာရကတို့ အလွန်ပျော်ရွှင်၍ အသံမပဲ တသံပဲ တရုတ်ရုတ်ရှိသော တောဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုက ကျေးငှက်သံဟူ၍ ဟစ်တစ်မျှ မကြားရပဲ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် တောအုပ်သို့ အတန်ငယ်ဝင်မီသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာ အား တနေရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြတော်မူသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ မလ္လာမင်းတို့ အပန်းဖြေရာတွင် အသုံးပြုသော သလွန်ညောင်စောင်းကို တွေ့ရသည်။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အလိုတော်ကို သိတော်မူသဖြင့် ရဟန်းငယ်တပါးကိုခေါ်ကာ ထိုသလွန်ညောင်စောင်းကို ချီမကြပြီးလျှင် ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အတွက် နေရာအကွက်အကွင်း အသင့်လျော် ဆုံးဖြစ်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးနှစ်ပင်၏အကြားတွင် ခင်းသည်။ ထို့နောက် ဒုက္ခသမုတိကြီးကို အခင်းအဖြစ်ခင်း၍ ဘုရားရှင်အား ကိုယ်တိုင်တံ့ယူပြီး သလွန်တွင် သီတင်းသုံးစေသည်။ ဘုရားရှင်သည် သလွန်ပေါ်၌ လဲလောင်း ၍ ငြိမ်သက်စွာ နာနေတော်မူ၏။

ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်မပြတ် တရစပ် ကြည်ညိုရာ၌ ဝဏ္ဏလိ မထေရ်သည် သရဖူဆောင်းသူ ဖြစ်သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရား ရှင်မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုရာ၌ အရှင်ဏ္ဍဝလိသည် အရှင်အာနန္ဒာ ထက် သာနိုင်အံ့မထင်ဟုပင် နှိုင်းယှဉ်စလောက်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အား မပြတ်ဆည်းကပ်ရသော လက်က သုံးတောင်ဝှေးဖြစ်ရုံမျှမက ညီနောင်သွေးရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ကို မိမိကိုယ်အလား အရာရာ သည်းခံ၍ နေ့ညဉ့်မရွေး၊ နေရာ မရွေး၊ ကိစ္စမရွေး ကြီးမားသောမေတ္တာဖြင့် ပြုစုနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် မျက်နှာတော်ကို မပြတ် ရှုကြည့် ဖူးမြော်၍သာ နေလိုသည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ကြည်ညိုပုံ ကြည်ညို နည်းကို ဘုရားရှင်က မကြိုက်မှန်းသိ၍သာ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ကြည်ညိုလိုသည့်အခါတိုင်း တိတ်တခိုးကြည်ညိုခဲ့ရသည်။

ဘုရားရှင်၏ဆန္ဒမှာ မိမိကိုကြည့်၍ကြည်ညိုသည်ထက် မိမိတရားကို ကျင့် စေလိုသည်။ သူတပါးကိုကြည့်သည်ထက် မိမိကိုယ်ကိုသာကြည့်စေလိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား တစ်မိမ့်ရှင်ခြင်းဖြင့် အကြည်ညိုလွန်သော စက္ကလိ
မလေရ်အား ဘုရားရှင်ကအပြစ်ဆိုတော်မူခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်မှာ အရှင်အာ
နန္ဒာအဖို့လည်း သင်ခန်းစာ ဖြစ်သောကြောင့် နောင်တော်အား ချစ်ခြင်း
တော်အပြည့်ဖြင့် တရံမပြတ် ကြည့်ရှု စေားလိုလှသော်လည်း အပြစ်ဆို
ခံရမည်ကြောင့် မဝံ့ခဲ့။

ယခုသော် အပြစ်ဆိုရုံမတ ရိုက်နှက်ဆုံးမလိုသော်ပင် ဆုံးမပစေ မကြည့်ပဲ
မနေနိုင်ပေ။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်သည် ကြွေခါနီးပန်းပွင့်ကဲ့သို့ ယဲယဲ
မျှသာ ရှိတော်မူရှာသည်။ ဝေဒနာဆိုးသည် နှိပ်စက်လျက်ရှိသဖြင့် ဝေဒနာ၏
ဒဏ်ကို တရားတည်းဟူသော ဆေးဖြင့်သာ ကုစားတော်မူကာ သည်းခံ၍
နေတော်မူရ၏။ သက်တော်ကလည်း ကြီးရင့်လှပြီ။

သည်အချိန်အခါမျိုးတွင် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို အမြဲမပြတ်
အကဲခပ်နေဖို့ လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် သလွန်ညောင်
စောင်း၌ နေထားတကျပု ဘုရားရှင် စံနေတော်မူပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်၏
ခြေတော်ရင်းမှ မတ်တတ်ရပ်ယင်း ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်ကို မမှိတ်သော
မျက်လုံးတို့ဖြင့် တစိုးရိမ်ရိမ်၊ တကြောင့်ကြကြ ရှုကြည့်လျက်ရှိသည်။
နောက်ပါ ရဟန်းပရိသတ်သည် ဘုရားရှင်၏ ငတ်ဝန်းကျင်တွင် ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်ယင်း ပူဇော်လျက်ရှိကြ၏။

သည်လို ရှုကြည့်ပြန်တော့လည်း မသက်မသာ ဖြစ်ရပြန်၏။ အခါတိုင်း
ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ရှုမြင်ရသည်မှာ လပြည့်ဝန်းကြီးကို
ရှုမြင်ရသည့်အလား အားမရနိုင်၊ သဒ္ဓါစိတ်တလှိုင်လှိုင်ဖြင့်သာ ပီတိတဖြာ
ဖြာ၊ စေတနာ တဝေဝေ ရှိခဲ့ရသည်။ ယခုမူ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းလျက်ရှိ
သော ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်မှာ ဟန်မပျက်အောင် အနိုင်နိုင် သည်းခံ
ထိန်းချုပ် နေတော်မူရဟန် ရှိသည်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏စိတ်တွင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘုရားရှင်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း
လဲလိုက်ချင်၏။ ရနိုင်လျှင် သေမင်းကို တောင်းပန်လိုသည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင်မှန်း သိသောအခါ ယူကျုံးမရသဖြင့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရှာသည်။
ကျလာသော မျက်ရည်ကို အစွမ်းကုန် ချုပ်တည်းပါ၏။ မရ။

သို့ဆိုလျှင် မျက်ရည်အပြည့်ရှိသော မိမိ၏မျက်နှာကို ဘုရားရှင်မြင်တော်
မူပါက အပြစ်တင်တော်မူချိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်အဖို့ ပို၍များ
အားငယ်သွားလေမည်လားဟု အရှင်အာနန္ဒာ ထင်၏။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိမျက်
ရည်ကို မထိန်းနိုင်သောအခါ ဣန္ဒြေပျက်လျက်ရှိသောမိမိကိုယ်ကို သိဝှက်ရန်

အလို့ငှာ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်းမှ ဖဲခွာ၍ ပရိသတ်တို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်
ခွာပြီး မျက်ရည်ကို သန့်ရှင်း၏။

ဘုရားရှင်အနီးမှ အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရွှေတန်း ရဟန်းပရိသတ်
သည် ဓမ္မသံဝေဂဖြင့်သာ ဦးခေါင်းများကို ကိုယ်စီချလျက် နှိပ်သက်စွာ
ရှိကြသော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျသည်ကိုမြင်ကြသော
နောက်ပိုင်းမှ ပုထုဇဉ် ရဟန်းပရိသတ်မှာမူ မယန်းနိုင်၊ မအောင်နိုင်ကြ
သဖြင့် သက်န်းစဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်ကြရှာသည်။ သို့ရာတွင် အာသဝေါကုန်မှု
တရားတစ်မျှ မထွက်စေကြ။ အသံစိုးစဉ်းထွက်ခဲ့လျှင် ဘုရားရှင်အား
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ အလွန် စိုးရိမ်ကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် သလွန်တွင် နားနေ၍ အတန်ငယ် အပန်းပြေသော
အခါ အရှင်အာနန္ဒာကို မမြင်သဖြင့် “အာနန္ဒာ ဘယ်မှာနည်း” ဟု
မေးတော်မူ၏။ ထိုအသံကို အရှင်အာနန္ဒာ ကြားသဖြင့် ဘုရားရှင်
ရှေ့တော်သို့ အသော့ရောက်လာသည်။ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူမည်ကို ရှိခိုး
လျက်နားဆင်၏။ သို့ရာတွင် ငိုခြင်းကို အောင်အောင်ထားသော မျက်နှာဖြင့်
ဘုရားရှင်အား တည့်တည့်မရှု။ မျက်နှာကို ယုံထားသည်။ တည့်တည့်ရှုမိလျှင်
မအောင်နိုင်၊ မဆည်းနိုင် မျက်ရည်ကျလာပေဦးမည်။

ဘုရားရှင်သည် ရွှေတော်မောက်တွင် ရပ်လျက်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာ
အား အားနည်းသော မျက်လုံးတော်ကို စဉ်းငယ်ဖွင့်၍ တူရှုရှု၏။ အရှင်
အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်သို့ တူရှုမကြည့်။ အရှေ့လောကဓာတ်မှ ယွက်လာ
သော လပြည့်ဝန်းဆီသို့ တွေဝေသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် အမှတ်မထင် ရှုကြည့်
လျက်ရှိသည်။ လဝန်းသည်လည်း ဘုရားရှင်ကို အစွမ်းကုန် ပူဇော်လိုဟန်
ရှိသည်။ ရီမှောင်လျက်ရှိသော လောကဓာတ်ကို ထွင်းဖောက်ကာ အစွမ်း
ကုန် လင်းသာလျက်ရှိသည်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ မျက်လုံးများသည် လပြည့်ဝန်းသို့ တန်းမျှော်လျက်
ရှိသော်လည်း လပြည့်ဝန်းကိုမမြင်။ အဘယ်အရာကိုမျှလည်း မြင်ဟန်မတူ။
အရှင်အာနန္ဒာ၏ နှလုံး၌ ကြီးစွာသော ပရိဒေဝသည်သာ စိုးကဲလျက်
ရှိသည်။

ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင် မပူရုပ်ကို ဆောင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆောင်၍မရ။
မကြည်သောမျက်နှာ၊ မသာသော ကိုယ်ဟန်တို့ကို ဟန်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍မရ။
မျက်ရည်မကျအောင် ချုပ်တည်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အစွမ်းကုန် ချုပ်တည်း

ထားသည့် အကြားမှပင် မျက်လုံးနှစ်ဘက်တို့မှ မျက်ရည်စများ တတွေတွေ ယိုစီးလျက် ရှိသည်။

“အသို့နည်း အာနန္ဒာ။ ။ သင့်ပရိဒေဝကား ကြီးမားလှဘိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့အပေါ် ဤမျှ ခင်တွယ်ရသနည်း။ ငါ့အပေါ် ခင်တွယ်ခြင်းဖြင့် သင့်၌ အသိုလျှင် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။”

ထိုအခါ၌မူ အရှင်အာနန္ဒာ၏မျက်ရည်သည် စမ်းရေကဲ့သို့ သွန်၍ကျလေ၏။ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မိန့်ရက်ပလေသည်။ မိမိမှာတနေ့တခြား အားငယ်လာခဲ့ရသည်။ မိမိချစ်သော သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့သည်လည်း မရှိတော့ပြီ။ မိမိအားထားရာဖြစ်သော မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးနှင့်လည်း အတူနေရခဲ၊ မြင်ရခဲလှသည်။ ယခုကဲ့သို့ အားနည်းချိန်တွင်ပင် ရှင်မဟာကဿပမရှိခဲ့။ ကေစာ ပျော်တော်မူလွန်းလှသည်။ မိမိမှာဘုရားရှင်တပါးတည်းကိုသာ နောင်တော်မျှမက အမိကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဖကဲ့သို့လည်းကောင်း မှီခိုရာ ရှေ့တောင်ကြီးပမာ အားထား မွေ့လျော်ခဲ့ရသည်။ ယခုဘုရားရှင်မျက်ကွယ်ပြုတော့မည်။ ဘယ်သူ့ကို အားပြုရပါမည်နည်း။ ဘယ်သူ့ကိုလုပ်ကျွေးပြုစုရပါမည်နည်း။ ဤမျှ အားငယ်လျက် ရှိသော မိမိအပေါ်၌ နောင်တော်သည် သို့စဉ် မိန့်တော်မူရက်ပလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် တွေ့တွေ့ဆင်းသောမျက်ရည်များကို သက်န်းစဖြင့် သုတ်ပြီး ပရိဒေဝအရှိန်ဖြင့်ရှိုက်လိုက်မိသည်များကို ကိုယ်ဟန်မပျက်အောင် ချုပ်တည်းထားသော်လည်း မရ။ ခန္ဓာကိုယ်သည် သိမ်ကနဲတုန်ခါ၏။

“အာနန္ဒာ။ ။ ငါ့ဘုရားကို ခင်တွယ်ခြင်းဖြင့် သင်တို့မှာ အကျိုးစိုးစိမျှ မရှိ၊ သင်တို့အတွက် တကယ့်အကျိုးကား ငါ့ဘုရား၏ ဓမ္မတည်း။

“အာနန္ဒာ။ ။ ငါ့ဘုရားသည် လေးဆယ့်ငါးဝါတို့ ပတ်လုံး သုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိနည်းကိုလည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာ ကိုလည်းကောင်း ဟောပြောအပ်ပြီ။ လမ်းညွှန်အပ်ပြီ။ ထိုတရားအားလုံးသည် သင်တို့အတွက် အဓိက ဖြစ်သော အဓမ္မအနှစ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြ၏။

“အာနန္ဒာ။ ။ လောကစဉ်လာအားဖြင့် ဆရာတို့မည်သည်မှာ တပည့်တို့ကို ပညာပေးရာ၌ နောင်ခါတွင် တပည့်တို့ မတော်လှန်နိုင်စိမ့်သောငှာ ဆရာ့လက်ဆုပ်ဟု ဆိုအပ်သော ဆရာစားပညာကိုချန်၍ သင်ပေးတတ်ကြ၏။ ငါ့ဘုရားသည်ကား သင်တို့အား သင်ကြား ပေးခဲ့ရာ၌ ဆရာ့လက်ဆုပ်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမချန်၊ ငါ့ဘုရားဟောအပ်သမျှ၊ သင်ကြားအပ်သမျှ တရားသားကိုပင် သင်တို့အား သင်ကြားပေးခဲ့ပြီ။

“အာနန္ဒာ။ ။ထိုတရားအားလုံးသည် ငါမရှိသည့်အခါ၌ ငါ့ကိုယ်
စားဖြစ်သည်။ ထိုတရားအတိုင်း ကျင့်သုံးခြင်းသည်ပင် ငါတရားကိုပူဇော်
သည် မည်၏။ ငါတရားကိုသိရှိရသည်မည်၏။ ငါတရားကိုချစ်သည်မည်၏။
သို့ဆိုလျှင် သင်တို့အဖို့ ဘယ်သို့အားငယ်စရာ ရှိချေသေးသနည်း။

“အာနန္ဒာ။ ။မလ္လာမင်းတို့ထံ သွားချေ။ ငါပနိဗ္ဗာန် ယူမည့်
အကြောင်းကို နီးလျက်နှင့်ကြိုတင်မသိရလျှင် နောင်အခါ၌ သင်တို့အပေါ်
အပြစ်တင်ပွယ်ရှိချိန်မည်။ ထို့ကြောင့် မလ္လာမင်းတို့ထံသွား၍ ငါတရား
သည် သူတို့၏အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ ယနေ့ည ပနိဗ္ဗာန်စံဝင်မည့်အကြောင်း
ပြောကြားချေလော့”

[၃]

ဘုရားရှင်၏အမိန့်ဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် နောက်ပါရဟန်းနှစ်ပါးနှင့်အတူ
ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှ ထွက်ခဲ့၏။ မလ္လာမင်း တို့၏ ကုသိန္ဒာရုံအရောက် စကား
တခွန်းမျှ မပြောမိကြပဲ ပရိဒေဝ ကိုယ်စီဖြင့်သာ မလ္လာမင်းတို့၏ ခြံလယ်
မင်းတဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

အင်ကြင်းတောသို့ ဘုရားရှင်ကြွလာသည့် သင်္ကန်းကို ညနေပိုင်းကပင်
မလ္လာမင်းတို့ ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ နံနက်တွင်ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ဖြင့် သွားရောက်
ပူဇော်ကြရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။

မလ္လာမင်း တို့၏ ဂဏနိုင်ငံသည် သာယာဝပြောသည်။ စိတ်ဝမ်းညိုညွတ်
ကြသည်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလည်း ဖြူးဖြောင့်သည်။ လပြည့် ညဉ့်ဦး၏
လရောင်ဖြာဖြာအောက်တွင် မြို့သည် လှပလျက်ရှိ၏။ ကလေးသူငယ်တို့သည်
လရောင်အောက်တွင် ဆူညံစွာ ဆော့ကစားလျက်ရှိကြ၏။ တနေရာတွင်
ဇာတ်သဘင်တခုရှိဟန်တူ၏။ ဗိုမောင်းသံသဲသဲကြားရသည်။ မလ္လာပြည်သူ
တို့ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်၍ ထိုအသံဆီသို့ သွားနေကြသည်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

မင်းတဲအဆောက်အအုံ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် သက်ကြီးတစုတို့ စကား
ဝိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။ ထောင့်တနေရာတွင် ပြည့်ဝန်းသော လကို ငေးမျှော်
ကြည့်ယင်း စောင်းကိုညင်သာစွာခတ်လျက်ရှိသော မင်းပျိုတပါးကိုလည်း
တွေ့ရ၏။

မင်းတဲသို့ အရှင်အာနန္ဒာတို့ ဝင်မိသောအခါ မင်းတဲအဝတွင် စုဝေး
လျက်ရှိကြသော မင်းပျိုတစုတို့သည် မတ်ရပ်ရှိခိုးယင်း လမ်းဖယ်ပေး

ကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာကို လှမ်း၍မြင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ခေါင်းရင်း
ဘက်တွင် စုဝေးလျက်ရှိကြသော မလ္လာမင်းတို့သည် လျင်မြန်စွာ ထလာ
ကြပြီး အရှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး၍ ကြိုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးပင်
အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။ အကြောင်းကား - အရှင်အာနန္ဒာတို့၏ မျက်နှာ
တွင် မျက်ရည်ပြည်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။

“အမိန့်ရှိပါ အရှင်ဘုရား။ အကြောင်း အသိနည်း။ အင်ကြင်းတော
တွင် ဘုရားရှင်သည် အန္တရာယ်တစုံတခုနှင့်တွေ့လေသလော” ဟု မလ္လာမင်း
တပါးက အဆောတလျှင် လျှောက်ထား၏။

“နောင်တော် ဘုရားရှင်သည့် ယနေ့ည ဒါယကာတို့ ဥယျာဉ်၌
ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော့မည်။ ဤအကြောင်းကို ဒါယကာတို့အား ဘုရား
ရှင်က အပြောခိုင်း၍ လာပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဒါယကာတို့”

အရှင်အာနန္ဒာ၏ စကားကြောင့် မင်းတဲတခုလုံးသည် အသက်ရှူပင်
ရပ်သွားကြသည်။ တခဏအတွင်း စကားတလုံးမျှမပြောနိုင်ကြပဲ မျက်ရည်
ပြိုင်တူ ကျလာကြသည်။ ထို့နောက်မူ အကြီးအကဲဖြစ်သော မလ္လာမင်း
တပါးက “ယနေ့ည အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်
မူတော့မတဲ့ကွယ်ရီ” ဟု ပရိဒေဝမှ ပေါက်ကွဲသော အသံဖြင့် ဟစ်အော်
ပြောဆိုလိုက်ရာ မင်းတဲနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးသည် ရုတ်ရုတ် သဲသဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်ကား - လရောင်ဖြင့် သာယာရွှန်းစိုလျက်ရှိသော
ကုသိန္ဒာရုံပြည်တခုလုံးမှာ ပရိဒေဝဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ သွားလေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ ဦးဆောင်သော မလ္လာလူထုသည် မျက်ရည်
ကိုယ်စီဖြင့် အင်ကြင်းတောသို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြသည်။

[၄]

မလ္လာပြည်သားတို့ တရုတ်ရုတ် ဟသဲသဲ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သစ်ခက်မိုး
ကျောင်းသခမ်းကလေး တခုမှ တက္ကတုန်း တယောက်သည် ခေါင်းပြု၍
ကြည့်၏။ နားစွင့်၏။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်၍ မေးကိုပုတ်၍ စဉ်းစား၏။
အင်ကြင်းတောတွင် ယနေ့ည ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည်တဲ့။ သုဘဒ္ဒ
တက္ကတုန်းတည်း။

ငါ့ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်က ဗုဒ္ဓဆိုသူနှင့်
ဥရုဝေလတွင် ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ခဲ့ဘူးသည်ဟု ငါ့ကိုပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
အနန္တဇီန တဲ့၊ ဗုဒ္ဓ တဲ့၊ လမ္မာသမ္မုဒ္ဒ တဲ့၊

သူ့သတင်းသည် မဇ္ဈိမကို လွှမ်းမိုး၏။ သူ့ဂိုဏ်းသည် ကြီးကျယ် စည်ကားလှသည်။ မလ္လာမင်းတို့ ကိုးကွယ်သည်မှာ ဤဗုဒ္ဓဘင် ဖြစ်သည်။ ယခု ပရိနိဗ္ဗာန် စံမည်ဆိုသည်မှာ သူပင်ဖြစ်ချိန်မည်။

မဇ္ဈိမတွင် ဗုဒ္ဓတွေက ပေါ်များလှချေသည်။ သူတို့လည်း ဗုဒ္ဓ၊ ငါကလည်း ဗုဒ္ဓ၊ သူကတဂိုဏ်း၊ ငါကတဂိုဏ်း။ အမှန်ကားဖြင့် ဗုဒ္ဓ ဆိုသည် တပေါင်းသာ ရှိရပေမည်။ ဘယ်သူ့ကို ယုံရပါမည်နည်း။ ငါ့မှာ ဗုဒ္ဓ ဆိုသူများအပေါ်တွင် ကြီးမားသော သံသယ အကုန်ကြီးကိုသာ ပိုက်၍ နေခဲ့ရချေသည်။ သို့သော် အခြား ဗုဒ္ဓဆိုသူတွေနှင့် စာလျှင် ဤဗုဒ္ဓသည် ဗုဒ္ဓအစစ် ဖြစ်စကောင်း၏။ ရုပ်ရည်ကြည်လင် သန့်ပြန့်သည်။ ဣန္ဒြေရှင်ကျက်သည်။ အနေအထိုင် ကောင်းသည်ဟု ကျော်ကြားသည်။

ယနေ့ည သူ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်ဟု ဆိုသည်။ မပြုမီ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်အောင် မေးကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ငါ့မှာ သံသယတန်းလန်းနှင့် ကျန်ရစ်ချိမ့်မည်။

သုဘဒ္ဒပရမိုဇ်သည် သင်္ကန်းကိုပြင်၍၊ တောင်ရှေးကိုဆွဲ၍၊ မိမိပရိက္ခရာကို လွယ်၍ ရုတ်ခြည်းပင် အရှင်အာနန္ဒာတို့၏ နောက်သို့ လိုက်၏။ အင်ကြင်းတောသို့ အသော့သွား၏။

အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်သောအခါ တောတခုလုံး မလ္လာပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ်တို့ဖြင့် ပြည့်ညပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့မှာ မိမိလျက် ရှိကြသည်။ အချို့မှာ ငေးမောလျက်ရှိကြသည်။ အချို့ကား ဘုရားရှင်သို့ ဝပ်တူးလျက် ရှိကြ၏။

သုဘဒ္ဒသည် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသော ပရိသတ်သို့ အတင်း တိုးဝှေ့ခဲ့ရာ ရှေ့ပိုင်းသို့ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ရောက်လုခါနီးမှ ရဟန်းသုံးပါးက ကိုယ်ချင်းဆက်ကာ လမ်းပိတ်၍ သုဘဒ္ဒအား တားဆီးထားသည်။ အလယ်ရဟန်းကား အရှင်အာနန္ဒာတည်း။

“ငါ့မှာ ဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ရန် အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိနေပါသည်။ ငါ့ကို လမ်းပေးပါ ရှင်အာနန္ဒာ၊ မတားဆီးပါလင့်”

“ဘုရားရှင်ထံတော်သို့သွားရန် အချိန်မဟုတ်တော့ပြီ။ ဘုရားရှင်သည် ပင်ပန်းလှပြီ။ သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး တက္ကတုန်းကြီး” ဟု အရှင်အာနန္ဒာက တားမြစ်ဆဲတွင်-

“အာနန္ဒာ။ ။ သုဘဒ္ဒကို မတားလင့်၊ ငါ့ထံ လွှတ်လိုက်လော့။ သုဘဒ္ဒ အကြောင်းကြောင့်ပင် ဤနေရာသို့ အရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်

သည်။ လွတ်လိုက်လော့ အာနန္ဒာ”ဟူသော ဘုရားရှင်၏မိန့်သံကို ကြားရသဖြင့် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်သုဘဒ္ဒတက္ကတွန်းသည် ဘုရားရှင်အနီးသို့ရောက်သွားသည်။ တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့သော ရဟန်းပရိသတ်ရှေ့တွင် သုဘဒ္ဒသည် မိမိ၏မသေသပ်သော ပရမိုဇ်တို့ အဝတ် အဆင်နှင့် ပရိက္ခရာကို လွယ်ယင်း ထိုင်ရတော့မလို၊ ထရတော့မလိုဖြစ်ကာ တောင်ဝှေးကို အားပြု၍ထောက်ယင်း ကြောင်တက်တက် ရပ်လျက်ရှိသည်။

ပရိသတ်အားလုံးသည် ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွတ်လျက် ရှိကြသော်လည်း ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် သံသယတန်းလန်း ရှိနေသေးသော သုဘဒ္ဒ အဖို့ ရှိခိုး ဦးညွတ်ဖို့ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်သည် ငေဒနာတော်ကြောင့် မျက်လုံးတော် မွေးမှိတ်လျက်ရှိရာမှ သုဘဒ္ဒအား မျှော်လွှာဘော်ဖွင့်၍ ရှုစားတော်မူသည်။

ထို့နောက် “လျှောက်ထားလိုသမျှကို လျှောက်ထားလော့ သုဘဒ္ဒ။ ။ အချိန်မရှိပြီ”ဟု မိန့်တော်မူသည်။

သုဘဒ္ဒသည် မိမိသို့ အာရုံစိုက်လျက် ရှိနေကြသော ပရိသတ်ကို မျက်လုံးတချက် ဝေ့၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်....

“လျှောက်ထားရန် ရှိပါသည် ဗုဒ္ဓအရှင်ဘုရား။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤမဇ္ဈိမတိုက်ရှိ မြောက်မြားလှစွာသော ဘုရားအမည်ခံ ဂိုဏ်းဆရာများအပေါ်၌ သံသယဖြစ်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဟူသည် တဆူတည်းသာ ရှိသင့်ပါသည်။ အဘယ်ဆရာသည် ဘုရားအစစ် ဖြစ်ပါသနည်း အရှင်မြတ်ဗုဒ္ဓ”ဟု မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“နားထောင်လော့ သုဘဒ္ဒ။ ။ အကြင်ဆရာသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားလမ်းစဉ်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကိုထိုထွင်း၍ သိမြင်အပ်၏။ အကြင်ဆရာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားလမ်းစဉ်ဖြင့် သစ္စာလေးပါး ကိုသိမြင်သော တပည့်သာဝကတို့ရှိ၏။ ထိုဆရာကား-ဘုရားကေနိတည်း”ဟု မိန့်တော်မူကာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတော်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားအဆုံး၌ တောင့်တောင့်ရပ်လျက်ရှိသော သုဘဒ္ဒ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့ပျောင်းကိုင်ညွတ်၍သွားကာ ရပ်ရာမှ ထိုင်လိုက်၏။ ကိုင်ထားသောတောင်ဝှေးသည် မြေသို့ကျ၍ လက်နှစ်ဘက်သည် ဘုရားရှင်သို့ ကြည်ညိုရှိညွတ်သောအဟုန်၊ တသက်လုံး လမ်းလွဲလိုက်ခဲ့သည်ကို နောင်

တရသော သံဝေဂအဟုန်ကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လက်အုပ်ချီမိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ “ဗုံဒွ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပြည်တော်သည် အရှင် မြတ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကြီးစွာသော အမှောင်တိုက်မှ အလင်းသို့ ရောက် ပါပြီ။ တပည့်တော်အား အရှင်မြတ်၏ တပည့်သား ရဟန်းအဖြစ်သို့ ချီးမြှင့်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဂိုဏ်းမှ လာသော တက္ကတုန်းများအား ချက်ချင်းရဟန်းပြုပေးလေ့မရှိသော်လည်း သုဘဒ္ဒကိုမူအချိန်မရမှုကို ထောက် ရှိလည်းကောင်း၊ သုဘဒ္ဒ၏ ရင့်ကျက်မှုကို သိရှိရှိလည်းကောင်း ချက်ချင်း ပင် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ကာ ရဟန်းပြုစေသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သုဘဒ္ဒသည် ဘုရားရှင်၏ မျက်မှောက်တွင် နောက်ဆုံး ဘိတိမ္ဘဝင်သူအဖြစ်သို့ ရောက် ရှိလာ၏။

[၁]

အချိန်သည် ဆုန့်လပြည့်ကျော်တရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းသို့ လုလျက်ရှိပေပြီ။

ဘုရားရှင်သည် “ရဟန်းတို့။ ။မပေပလျော့သော သတိဖြင့် မပြတ် ပြည့်စုံကြကုန်လော့” ဟု နောက်ဆုံးစကားကို မိန့်တော်မူကာ မျက်လွှာ တော်ကို မှိတ်၍ ညောင်စောင်းတွင် ငြိမ်သက်စွာစံနေတော်မူသည်။ ခန္ဓာမဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့သာ အာရုံပြုသော တရားအာရုံဖြင့် ထိုနေ့တော် မူ၏။ အရှင် အာနန္ဒာစသော ရန်းပရိသတ်သည် အသက်ရှူများပင် မှားမတတ်၊ မမှိတ် သော မျက်လုံးများဖြင့် ဘုရားရှင်သို့ ငြိမ်သက်စွာ အကဲခတ်လျက်ရှိကြ၏။ အတန်ကြာမျှ အတွင်းမှာပင် ဘုရားရှင်၏ ထွက်သက်ဝင်သက် အရှိန်သည် ငြိမ်သက်၍ သွားသည်။

“အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဟူသော ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးမိန့် ခွန်းတော်သည် လောကဓာတ် တခုလုံးသို့ ထွင်းဖောက်၍သွားသတည်း။

[၁]

ဘုရားရှင်၏ ဒေသစာရီနှင့် ပတ်သက်၍ သည်တကြိမ်တွင်လည်း ညီတော် အာနန္ဒာ မကျေမလည် ဖြစ်ရပြန်ပေပြီ။

တန်ခိုးကြီးသော မိဖုရားမာဏ္ဍိက မိမိတို့သွားရောက်ခဲ့လျှင် အစွမ်းကုန် ရန်ပြုရန် စောင့်ကြိုနေမှုနဲ့ သိပါလျက်နှင့် နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် ညီတော် အာနန္ဒာတို့ တားမြစ်နေသည့် အကြားကပင် ကောသမ္မိသို့ ဇွတ် ကြွချီခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ညီတော်အာနန္ဒာ မကျေမလည်။

ပုလလဲတောသို့ နောင်တော်ဘုရားရှင်တပါးတည်းကြွချီကာ တပါးတည်း ဝါဆိုခဲ့စဉ်ကလည်း အရှင်အာနန္ဒာ မကျေမလည်။ ဆုံးမစကားကို နား မထောင်သော ရဟန်းတို့ကြောင့် တပည့် ရဟန်းတို့ကို ကျော့ခိုင်းကာ ကြွတော်မူသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အခြားရဟန်းများကို အသိမပေးလို သော်ရှိစေ၊ နှစ်ကိုယ့်တစိတ် အရိပ်မကွာဖြစ်သော မိမိကိုမူ မခေါ်နှင့်ဦး တော့ အသိပေးသင့်သည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ ယူဆသည်။

ဇုဇုဂြိုဟ်မြို့လယ်တွင် အဇာတသတ်နှင့်ဒေဝဒတ်တို့၏လူများက ဘုရား ရှင်ကြွလာလျှင် နာဠာဂီရိဆင်ဆိုးကြီးနှင့်တိုက်သတ်ရန် အထင်အရှား သိပါ လျက်နှင့် မကြွရန်တားမြစ်လျှောက်ထားခဲ့သည်ကိုပစ်ပယ်ကာ ဇွတ်အတင်း ပင် ထွက်ကြွတော်မူစဉ်ကလည်း အရှင်အာနန္ဒာ မကျေမလည်။

ယခုလည်း နောင်တော်၏ ဒေသစာရီကို မကျေမလည် ဖြစ်ရပြန်ပြီ ဖြစ်၏။

လေးဆယ့်ငါးဝါ မျက်မှောက် သာသနာတော်အတွင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီခြင်းအလုပ်သည် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်ကြီးကုခုပမာ လိုအပ်သလို ထိုထိုအရပ်

ဒေသများသို့ မပြတ် ကြွေ့တော်မူခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် သက်တော်ရှစ်ဆယ် အရွယ်ယွင်းယို လူအိုတဦး အနေဖြင့် နောင်တော် ဘုရား ငါသည် ဒေသစာရီ ကြွေ့သည် အလုပ်ကို လျော့ကာ သက်သက်သာသာနှင့်သာ သီတင်းသုံးတော်မူသင့်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ အမြင်ရှိသည်။

ကြည့်ပါ။ သက်တော်ရှစ်ဆယ်၊ ဝါတော်လေးဆယ်ငါး၊ ဝေဠုဝေဠု တွင် ဝါဆို၍ ဝါကျွတ်သည်ဆိုကတည်းက ကြွေ့တော်မူလိုက်သည့် ဒေသစာရီမှာ သက်ရွယ် ငယ်စဉ်ကထက်ပင် ပိုလိုက်သေးသည်။ ဝေဠုဝေဠု သာဝတ္ထိ၊ သာဝတ္ထိမှ ဖုဇဂ္ဂိုဟ်၊ ဖုဇဂ္ဂိုဟ်မှ ဥက္ကာစေလ၊ ဥက္ကာစေလမှ ဝေသာလီ။ နောင်တော် ဘုရား၏ ဒေသစာရီမှာ ယက်ကန်းရက်သက်သို့ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဝေသာလီတွင်လည်း နောင်တော်၏ ဒေသစာရီမှာ ရပ်နားတော့မလို သေးအံ့မထင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝေသာလီတွင် အေးအေးမြိမြိ သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းတော်ရှိပြီးဖြစ်ပါလျက် ယင်း ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းမသုံးပဲ ခရီးဆက်ဦးရန် ဟန်ပြင်ထားသည့်အနေဖြင့် စာပါလစေတီ ရင်ပြင်ရိပ်သာတွင်သာ ယာယီအသွင်အားဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝေဠုဝေဠုတွင် ဝါမဆိုမိကလည်း မရပ်မနားဆိုရလောက် အောင်ပင် ခရီးအများကြီးသွားခဲ့ရသည်။ ဖုဇဂ္ဂိုဟ်မှ နာဠန္ဒာမြို့၊ နာဠန္ဒာမှ ပါဠိလိဂ္ဂာ၊ ပါဠိလိမှ ကောဠိဂါမ၊ ကောဠိဂါမမှ နာဠိက၊ နာဠိကမှ ဝေသာလီရှိ အဗ္ဗာလီ၏ သရက်ဥယျာဉ်၊ ဝေသာလီမှ သာဝတ္ထိဇေတဝန်၊ ဇေတဝန်မှ တဖန် ဝေသာလီသို့။

တဖန် ဝေသာလီမှ သာဝတ္ထိသို့ အကူးတွင် ဝေသာလီနှင့် ဖုဇဂ္ဂိုဟ် အကြားရှိ ဝေဠုဝေဠုသို့ရောက်သောအခါ ဝါကပ်ချိန်နှင့်ကြိမ်ကြိုက်သောကြောင့် ဝေဠုဝေဠုတွင် ဝါတွင်းသုံးလမျှ ရပ်နား လိုက်ရ ဟန်တူသည်။ ဝါကျွတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖော်ပြပါခရီးအတိုင်း ဒေသစာရီ ဆက်ပြန်သည်။

သက်ကြီးရွယ်ရင့်အဖို့ ဤမျှ ဒေသစာရီခရီးမှာ များလွန်းပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ ယူဆသည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ခရီးသွားခြင်းမှာ ကျန်းမာရေး၏ အထောက်အကူဖြစ်နိုင်သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သက်တော်ရှစ်ဆယ် သက်ကြီးရွယ်ရင့်သူအဖို့မူ ယင်ပန်းတော်မူလွန်းအံ့ဟု အရှင်အာနန္ဒာ စိုးရိမ်သည်။

ဤမျှဒေသစာရီကြံချီတော်မူရာ၌ အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ တခုတော့စဉ်းစားမိသည်။ သက်တော် အိုမင်းလာပြီဖြစ်သော ဘုရားရှင်အဖို့ သဘာဝအားဖြင့် သာယာသော ကျေးရွာတောရိပ်၊ မြစ်ဆိပ်၊ စေတီစသော ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းရာ ဒေသများတွင် နောင်တော်ဘုရားသည် သက်ဝင် သီတင်းသုံးလိုဟန်ရှိပေသည်တကား။ အကြောင်းတား - ဤမျှ ကူးလူးလျက် ရှိသော နောင်တော်ဘုရား၏ ဒေသစာရီများမှာ သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို မြို့ကြီးကျောင်းကြီးများတွင် သာမန်အားဖြင့်သာရောက်၍ များစွာသော ဒေသတို့မှာ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးမှ ကျေးရွာများ၊ သရက်ဥယျာဉ်များ၊ စေတီများတွင်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝေဠုဝရွာတွင် ဝါဆိုမည်ပြုစဉ်က နောင်တော်ဘုရား၏မိန့်ခွန်းကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ထင်တနဲတချက်ဖြစ်မိ၏။ ယင်း မိန့်ခွန်းတား - ဝေဠုဝသည် ရွာငယ်တရွာမျှဖြစ်ပေရာ နောက်တော်ပါသံဃာအကုန်နှင့် ဝေဠုဝတွင် ဝါဆိုဖို့ရန်မှာ ဝေဠုဝအဖို့ မနိုင်မနင်းရှိနေမည်။ ထို့ကြောင့်နောက်တော်ပါ တပည့်သံဃာများအား ဝေဠုဝရွာ ဘုရားရှင် အထံတော်တွင် စုပုံ၍ ဝါမကပ်ကြပဲ အခြားသင့်လျော်ရာဒေသများတွင်ခွဲ၍ ဝါကပ်ကြရန်၊ သို့ရာတွင် အခြားဒေသဆိုရာ၌ မိမိနှင့်ဝေးသောအရပ်များသို့ မသွားပဲ မိမိအနီးအပါးတွင်သာ ဝါကပ်ကြရန် မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမိန့်ခွန်းသည် ထူးခြား၏၊ ဆန်း၏၊ အကြောင်းကား - ဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ နီးသည်ဖြစ်စေ သင့်လျော်သလို ခရီးသွား သီတင်းသုံးကြသော တပည့်သံဃာများ၏ ခရီးကို ချုပ်ခြယ်ရိုးမရှိခဲ့ရာက ယခုသော် မိမိ အနီးအပါးတွင်သာ သီတင်းသုံးဝါကပ်ကြရန် တားမြစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းသည် သက်တော်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာများပင်လော။

ပွင့်၍ပင် မလျှော့ခက်ထား မတားမြစ်ဝံ့ကြစေကာမူ တပည့်သံဃာများကလည်း ဘုရားရှင်၏သက်တော်ရှယ်တော် ကြီးရင့်လှပြီကိုထောက်၍ ဤမျှမရပ်မနား သွားလျက်ရှိသော ဒေသစာရီအပေါ်တွင် စိုးရိမ်စိတ် ရှိနေကြသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အကြောင်းကား - အနီးအဝေး အရပ် လေးမျက်နှာတွင် လျော်သလို သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေကြသော တပည့်သံဃာများသည် ဝေဠုဝတွင် ဝါမဆိုမီအချိန်ကပင် ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ တပါးပြီး တပါး စုပုံရောက်လာကြသည်။ ဝါဆိုပြီးချိန်တွင်မူ ပို၍ များပြားလာ၏။ သူတို့သည် များလွန်းသောကြောင့် ခက်ခဲ သယောင် ရှိသော

စားရေး နေရေး ကိစ္စများကို ရတတ်သမျှဖြင့်သာ ထောက်ပံ့၍ ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်သို့သာ တကောက်ကောက်လိုက်ပါပိုင်းရုံကျက် ပို့နေကြသည်။

သက်ရွယ်ကြီးရင့်မူနှင့်ပတ်သက်၍ သံဃာအများ စိုးရိမ်သောကပ်ဝေဂ နှင့် သတိတရားရရှိရန်အတွက် အခြားသောအကြောင်းကြီးနှင့်ရပ်ကလည်း ယခုတလောတွင် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယင်းအကြောင်းကြီးများသည်ကား-ဘုရားရှင်နှင့် သက်တော် ရွယ်တော် မတိမ်းမယိမ်းမျှဖြစ်၍ ဘုရားရှင်နည်းတူ ရွှေတောင်ကြီး စံအူပမာ အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂသာနံတို့သည် ဝေဠုဝတွင် ဝါမဆိုမိကလေး ကပ် ရွှေဆင့် နောက်ဆင့် ဆိုသလို ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သွားကြပြီ မဟုတ်ပါ လော။

စင်စစ်အားဖြင့်သော် သူတို့စိုးရိမ်မှုမှာ ဘုရားရှင်သို့သာမဟုတ်၊ အရှင် အာနန္ဒာသို့လည်း ရည်ညွှတ်သည်။ အကြောင်းမူကား - အလုပ်အကျွေးဟု ဆိုရစေကာမူ အရှင်အာနန္ဒာသည်လည်း ဘုရားရှင်နှင့်မတိမ်းမယိမ်း သက် ရွယ် ရှစ်ဆယ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ နှစ်ပါးလုံးသည်ပင် သက်သက်သာသာ နှင့် ဖေးကူယုယထားရဖို့သာ အချိန်တန်ပေပြီ။

[၂]

ဝေသာလီပြည် စာပါလနတ်ကွန်းစေတီတွင် ရပ်နားခိုက်အတွင်း ဘုရားရှင် အထံတော်မှ ထူးဆန်းသယောင်ရှိသော မိန့်ခွန်းတရပ်ကို ကြားနာရ၏။

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်မူနံ့သမျှသည် တနည်းနည်းဖြင့် ဓမ္မ လမ်း ကြောင်းနှင့် ဆက်သွယ်သည်ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ တနည်းအားဖြင့်သော် ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်မူနံ့သမျှသည် တရားချည်းဖြစ်၏။ အကြောင်း တစုံတရာမရှိပဲ၊ သို့မဟုတ် အကျိုးတစုံတရာမမြင်ပဲ မိန့်ဆိုတော်မူသည်ရှိ။

“အာနန္ဒာ။ ။ ဤဝေသာလီသည် သာယာလှ၏။ စုပေါင်းအုပ်ချုပ် သော ဂဏနိုင်ငံဖြစ်၍ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ညီညွတ်သည်။ ပြေပြစ်သည်။ ဝေသာလီသည်နတ်ပြည်ပမာဖြစ်၍ လိစ္ဆဝီ မင်းသားများသည်နတ်သားတို့ ပမာ ဖြစ်သည်။

“ရှုလော့ အာနန္ဒာ။ ။ ဤ စာပါလနတ်ကွန်း စေတီ ဝန်းကျင်သည် သူတော်တောင်းတို့ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ပွယ်ရာအဖြစ် အဘယ်မျှ နေချင့် စပွယ် ကောင်းပါသနည်း။ စာပါလ နတ်ကွန်းစေတီမျှသာမဟုတ်၊ အခြား

သော မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ နတ်ကွန်းစေတီတို့လည်း ဝေသာလီတွင် မြောက်
မြာစွာ ရှိကြပေ၏။

“ဥတေန နတ်ကွန်းစေတီသည် အဘယ်မျှ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းပါ
သနည်း။ ဂေါတမနတ်ကွန်းစေတီသည် အဘယ်မျှသာယာသနည်း။ အလား
တူပင် သတ္တမ္မနတ်ကွန်း စေတီသည်လည်းကောင်း၊ ဗဟုပုတ္တိက နတ်ကွန်း
စေတီသည်လည်းကောင်း၊ သာနန္ဒာရ နတ်ကွန်းစေတီသည်လည်းကောင်း
အဘယ်မျှ နှလုံးငြိမ်လေး အေးဆေးသာယာပါသနည်း။

“အာနန္ဒာ။ ။ ဘုရားရှင်တို့မည်သည် လျှောက်ထား တောင်းပန်သူရှိ၍
အကယ်၍ နေလိုခဲ့ပါသော် သက်တမ်းပင် ကုန်ဆုံးစေကာမူ ကြီးစွာသော
ဘာဝနာ ဖလသမာပတ်ဖြင့် ထိန်း၍ အာယုကပ်ပတ်လုံး နေနိုင်ကြပေ၏။
အကယ်၍ အလိုရှိခဲ့သော် တကမ္ဘာပတ်လုံးပင်သော်လည်း နေနိုင်ကြ
ပေသည်”

ဤမိန့်ခွန်းတော်သည် ဗဟုသုတ တရပ်အဖြစ် ကြားနာဖွယ်ရာမျှ ဖြစ်၍
အဘယ်ပုံ ရည်မှန်းချက်ရှိသည်၊ အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သည်ဟု
အရှင်အာနန္ဒာ နားမလည်နိုင်ခဲ့ရှာ။

ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မမူမီကပင် ရှိနှင့်နေသော မဇ္ဈိမတိုက် ဘာသာအရပ်
ရပ်တို့၏ သာယာသော နတ်ကွန်းများ၊ ဓမ္မသာလာများကို ဘုရားရှင်
နှစ်သက်တော်မူသည်။ ဘာသာခြားတို့၏ ရိပ်သာများဟူ၍ လျစ်လျူရှု
တော်မမူ။ ယင်းနတ်ကွန်းစေတီ၊ ဓမ္မသာလာများတွင် သက်တော်တလျှောက်
လုံး၌ အလျဉ်းသင့်သလို သီတင်းသုံးခဲ့သည်မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှိခဲ့သည်။

ဝေသာလီ၏ နတ်ကွန်းများသည် ခမ်းနားသာယာမှုကြောင့်ကျော်ကြား
၏။ ယခုတင်းသုံးလျက်ရှိသော စာပါလ နတ်ကွန်းသည်လည်းကောင်း၊
ဖော်ပြပါ အခြား နတ်ကွန်းများသည်လည်းကောင်း သာယာခမ်းနားမှု
ကြောင့် ရေခြား မြေခြား ပုဂ္ဂိုလ်အများပင်လျှင် တခုတ်တရ လာရောက်
ချဉ်းကပ်မွေ့လျော်ကြရသော နတ်ကွန်းစေတီများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင်
တောတောင် ရေမြေကိုချစ်သော နောင်တော်ဘုရား၊ ဆိတ်ငြိမ်သာယာမှု
တွင်သာ အစဉ်မွေ့သော နောင်တော်ဘုရားသည် ဆက်ကြီးရှယ်ရင့်တို့
သဘာဝအတိုင်း ချီးပ မိန့်ဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ
နားလည်လိုက်မိသည်။

အမွပါလီ၏ သရက်ဥယျာဉ်တွင် သီတင်းသုံးစဉ်က စုဝေး ရောက်လှာ
ကြသော ဝေသာလီ၏ လိစ္ဆဝီမင်းသားများကိုရည်၍ “နတ်တို့နိုင်ငံသို့

မရောက်ဖူးကြသေးသော ချစ်သား ရဟန်းတို့။ ။ တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ အဝတ် အဆင်ကိုလည်းကောင်း ရှုမြင်လိုကြသော် ဤ လိစ္ဆဝိမင်းသားများကိုသာ ရှုကြကုန်လော့” ဟု တကြိမ်ချီးကျူး မိန့်ဆိုခဲ့ဘူးသည်။ အသားတူပင် ညီညွတ်သာယာသော ဝေသာလိနိုင်ငံကိုလည်း ချီးကျူး မိန့်ဆိုခဲ့ဘူးသည်။ ဤ သည်လည်း သက်ကြီး ရွယ်ရင့်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း တမ်းတမိန့်ဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ သည်တကားဟု အရှင်အာနန္ဒာ နားလက်လိုက်မိသည်။

တန်ခိုးတော်ရှင် ဘုရားရှင်တို့၏ သက်တမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်ဆိုခြင်း မှာလည်း မှတ်သားဖွယ်ရာ ပဟုသုတ တရပ်အဖြစ်မျှသာဟုပင် အရှင် အာနန္ဒာ နားလည်လိုက်မိသည်။

အဘယ်မျှ တိမ်သေးမွေ့မွေ့လှသော နားလည်မှု ပါနည်း။ တေဒဂ် ငါးတန်ခါ ပဟုသုတ တေဒဂ်ရှင်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် ဤအချက် ဤနေရာ တွင်မူ အဘယ်ကြောင့် ဉာဏ်တိမ် ဉာဏ်သေးပြီး မွေးငြိန် နေရပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မိုက်မဲရပါသနည်းဟုပင် အရှင်အာနန္ဒာ မကျေနပ် နိုင်လွန်းသောကြောင့် နောင်ခါ၌ ဝိမိကိုယ်ကိုမိမိ နှိမ်၍စဉ်းစားသည်။ သာမန် မကျေနပ်နိုင်ရုံမဟုတ်၊ မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျရသည်အထိ မကျေမနပ် ဖြစ်ရရှာသည်။

အကြောင်းကား - ယင်းမိန့်ခွန်းတော်၏ အဖြေသည် နေ့တွင်းချင်း အခိုက်အတန့်အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ မကြာမီသောကာလတွင်လည်း ကောင်း ပြက်ပြက်ထော်ထော် ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်ပူပြီတည်း။

လွှတ်ဟန်ကား - တောထွက်တော်မူချိန်၊ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင် မြင်တော်မူချိန်မှစ၍ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်တွင် မနာလိုလွန်း၊ မရွှစိမ့်လွန်း သော ငြူစူမှုဣဿာ အပြည့်ဖြင့် လေးဆယ့်ငါးဝါ သက်တော်တလျှောက် လုံးတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်တော်အားသော်လည်းကောင်း၊ အရှင်သ ခို ပုတ္တရာ စသော ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များ အပါအဝင် သံဃာတော်များအား လည်းကောင်း စွမ်းအားရှိသမျှ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သော မာရ်နတ် သည် ဘုရားရှင် မိန့်ကြားအပြီး အရှင်အာနန္ဒာ အခြားတနေရာသို့ ထသွား ခိုက်၌ပင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ လွှတ်တော်မူ ပါဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ရာတွင် ရောက်ဆဲသက်တမ်း အာယုကပ်ကို ငါးပုံပုံ၍ လေးပုံမျှသာ နေလေ့ရှိသော ရှေးရှေးနောင်တော် ဘုရားရှင်တို့၏

ထုံးကို နှလုံးမူ၍လည်းကောင်း၊ လာမည့်အချိန် သုံးလအတွင်း၌ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော သာသနာရေးကိစ္စ အနည်းအကျဉ်းမှတစ်ပါး တပည့်သား သံဃာ သာသနာတော်အတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများ ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်၍လည်းကောင်း အကြောင်းသင့်သော မာရ်နတ်၏ တောင်းပန်လှာချက်ကို လက်ခံ၍ အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော် ဆိုခြင်းမှာ အသက် ဓာတ်ကို စွန့်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အသက်ဓာတ် စွန့်ဖြတ် ပြီးနောက် ကုဿိန္ဒာရုံရောက်မှ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော် မူခြင်းမှာကား - သာသနာရေးကိစ္စ အနည်းအကျဉ်း ရှိနေသေးသောကြောင့် ခန္ဓာ ကိုယ်တော်ကို ဖလသမာပတ် တည်းဟူသော မဟာဘာဝနာဖြင့် ထိန်းကွပ်ချုပ်တည်း ထားခြင်းမျှ ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာ၌ “စိတ္တေန နိယတေ လောကော” လောကကိုစိတ်ဆောင်သည်ဟူသော ဒေသနာတော်သည် ပို၍ ထင်ရှား၏။ တန်ခိုးရော ပညာပါ ဘက်စုံပြည့် ဘုရားရဟန္တာများကိုထားဦး၍ ရှင်ဒေဝဒတ်တို့လို လောကီယသမာဓိ ဘာဝနာ သမားများသည်ပင်လျှင် လေ့ကျင့် ထားအပ်ပြီးသော စိတ်တန်ခိုးကြောင့် ဗဟိဒ္ဓ ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံကို ဖန်တီး ပြုပြင် နိုင်ခဲ့သည်မှာ သာသနာတော်တွင် အကြောင်းရပ်မျိုးစုံ ထပ်၍ နေခဲ့ပြီ။ ပညာရော တန်ခိုးပါ ဘက်စုံပြည့်သူ ဘုရားရဟန္တာတို့အဖို့ကား ဗဟိဒ္ဓအကြောင်းရပ်များကိုအပထား၍ မိမိ ကိုယ်ကိုလည်း သမဓိပညာ မဟာဘာဝနာဖြင့် လိုအပ်သလို ပြုပြင်နိုင်စွမ်းသည်။

လွန်ခဲ့သော တန်ဆောင်မုန်း လကွယ်နေ့ကပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ခဲ့သော တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ခိုးသားတို့ ထောင်းသတ်၍ အရိုးအသားမျှမကျန် ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံး မှုန့်မှုန့် ညက်ညက် ကြေနေပြီဖြစ်ပါလျက်ကို သမာဓိပညာ မဟာဘာဝနာဖြင့် မိမိ၏ ကွဲကြွေပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းပတ်၍ ဘုရားရှင်၏ ရွှေတော်မှောက်အရောက် ဆောင်ယူလာနိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော် မူလိုက်သော အခါ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဖွားတော်မူချိန်၊ ဗုဒ္ဓပလ္လင်ပေါ်တွင် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူချိန်၊ ဓမ္မစကြာဒေသနာ တရားထူး တရားဦး ဟောတော်မူချိန် စသော ထိုထို ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခါကိုင်း မင်္ဂလာ ကောင်းကြီးဖြင့်

ဝံ့ဦးလှုပ်တုန် ဂုဏ်ပြုခဲ့သော မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူသော အခါ၌မူ ဝမ်းနည်းမှု အကြောင်း အချက်ဖြင့် သွက် သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်သတည်း။

[၃]

လျှင်သက်သက်မျှ မဟုတ်။ လျှင်နှင့် အတူ လောကဓာတ် ကန့်သတ် ချောက်ချားလျက် ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လျှင်နှင့် အတူ ထူးခြား ကြီးမားသော အသံကြီး မြည်ဟည်းကာ တော်လည်းသည်။ ပိုသား တိမ်ပုပ်တို့ ညိုညိုမိုင်းမိုင်းနှင့် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားသည်။ သင်ကြီး ဝါးကြီးတို့ တသံသလှုပ်သည်။ အဆောက်အအုံတို့ ယိမ်းယိုင်သည်။ အချို့ ပြိုကျသည်။ ကျေးငွက် တိရစ္ဆာန်တို့ လာသံသံ အော်မြည်သည်။ လျှင် သည် တကြိမ်မျှ မဟုတ်။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ လှုပ်သည်။

ထူးခြား ပြင်းထန်သော မြေ လျှင်ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အသောလျှင်စွာ ရောက်လာခဲ့၏။ ပြင်း သော မြေလျှင်ကြောင့် ဘုရားရှင် လဲပြိုမည် စိုး၍ဖြစ်၏။ မူလနေရာတွင် ထူမြဲမပျက်ထိုင်နေတော်မူသည်ကို တွေ့ရမှ စိတ်အေးရသည်။

ဤမျှ ထူးခြားသော မြေလျှင်အကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာ သိလို လှသောကြောင့် ဘုရားရှင်အား မေးလျှောက်သောအခါ ဘုရားရှင်က မြေကြီးလှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းရှစ်ပါးကို မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ယင်း ရှစ်ပါးအနက် တပါးမှာ ဘုရားရှင်တို့ အာယုသင်္ခါရ လွတ် တော်မူသောအခါ၌ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်သည် ဟူသော အချက် တရပ်ကို ကြားနာရသောအခါ ယခု ကလေးတွင်ပင် အာယုသင်္ခါရနှင့် ပေါ်သော စကား မြက်ကြားတော်မူပြီးသည်နှင့် ဆက်၍ တွေးမိကာ ဘုရားရှင်သည် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူပြီလောဟု စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“နောင်တော်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်သည် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော် မူသည် ထင်မိပါ၏ဘုရား။”

“မူနီပေသည် အာနန္ဒာ။ ။ မာရ်နတ် တောင်းပန်မှုကြောင့် ယခု ကလေးတွင်ပင် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော် မူလိုက်ပေပြီ။ နောက်သုံးလ ကြာသည်အထိသာ မဟာဘာဝနာ ဖလသမာပတ်ဖြင့် ငါဘုရား ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ချုပ်ထိန်းထားပြီး သုံးလပြောက်သော ကဆုန်လပြည့် နေ့တွင် ကုသိန္ဒာရုံ၌ ဖလသမာပတ်ကို စွန့်လွှတ်မည်”

ယင်းမိန့်ခွန်းကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အရှင် အာနန္ဒာအဖို့ တုန့်လှုပ်
 ယိမ်းယိုင်သည်အထိ ကိုယ်ဟန်ပင် ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပျာဖျာ
 သလဲဖြင့် “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဘုရားရှင်တို့သည် အလိုရှိခဲ့လျှင် အာယု
 ကပ်ပတ်လုံး နေနိုင်သည်ဟု ယခုပင် မိန့်တော်မူပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါ၍
 သာသနာအကျိုး၊ လောကသုံးပါးအကျိုး အတွက် အာယုကပ်ပတ်လုံး
 ဆက်လက် သိတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား။ အာယုသခံ၂၃ စွန့်လွှတ်မှုကို ပယ်
 ဖျက်တော်မူပါဘုရား” ဟု ဆိုနှစ်သော အသံဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

ဆိုနှစ်ခြင်းမှာ မိမိသည် ဘုရားရှင် အရိပ်နိမိတ် မြက်ကြားစဉ်က
 မတောင်းပန်မိပဲနှင့် ယခုမှပင် သတိရ၍ တောင်းပန်ရသည်မှာ နောက်ကျခဲ့
 ပြီလောဟု တွေးမိ၍ဖြစ်သည်။ မိမိမျှော်လင့်ချက်သည် ရေးရေးမှုန့်မှုန့်မျှသာ
 ရှိ၏။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်သည် မိန့်ကြားပြီးသောကိစ္စတရပ်ကို အသက်
 ဟူသော အကြောင်းဖြင့်ပင် ပယ်ဖျက်တော်မူလေ့ မရှိသည်ကို အရှင်
 အာနန္ဒာတို့ သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အာနန္ဒာ။ သင့် တောင်းပန်မှုကား နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ သည်းခံ
 လေတော့။ ငါဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့လျှင် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်နေနိုင်
 ၏ဟု သင့်ကို အရိပ်အမြက်စကား ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မိန့်ကြားခဲ့ပါလျက်
 ထိုစဉ်က သင်မတောင်းပန်သည်မှာ သင့် ချင်းယွတ်မှု ဖြစ်ပေသည်”

အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ မျက်ရည်ကျရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်လေ
 တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ကျသည်အထိ မိုက်မဲခဲ့မိလေခြင်းဟု မိမိ
 ကိုယ်ကိုမိမိ မချီတင်ကဲနှင့် နှိမ်၍ တွေးခဲ့မိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ ချွတ်ယွင်းမှုမှာ ဘုရားရှင်ကို လက်မလွှတ်ချင်ပဲနှင့် အချိန်တိုတိုနှင့်
 လက်လွှတ်ရတော့မည့်အကြောင်းတရပ်သာမဟုတ်၊ အခြားအကြောင်းကြီး
 တရပ်လည်း ရှိပေသေးကြောင်းနောင်ခါမှသိလာရသည်။ ယင်းအကြောင်း
 ကြီးသည်ကား - ဘုရားရှင် မျက်နှာတော် လွှဲပြီးသည့်အခါ၌ သာယာစည်
 ပင်လှသော ဝေသာလီပြည်ကြီးသည် အဇာတသတ်ဘုရင်၏ လက်ချက်
 ကြောင့် ပျက်စီးသွားရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍သာ ဘုရားရှင်
 ထင်ရှားရှိနေခဲ့ပါသော် သာသနာတော်၏ ထီးဝန်း၊ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ
 အောက်မှ ဤနှစ်နိုင်ငံသည် ပြဿနာ တစုံတရာဖြစ်ဖွယ်မရှိဟု နောင်အခါမှ
 စဉ်းစားမိရသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ကောသမ္ဘီ စသော ဧကရာဇ် ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံတို့
 ဝိုင်းညှပ် ထိစပ်လျက်ရှိသော ဝေသာလီ ပြည်သူ့နိုင်ငံသည် ပြဿနာမျိုးစုံ

နှင့် မပြတ် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် ထုငြိမ်းနှင့် ဆက်စပ် နီးကပ် လျက် ရှိလေရာ နယ်စပ်ပြဿနာ မကြာခဏပေါ်၏။ သို့ရာတွင် ပေါ်လာ သော ပြဿနာတို့မှာ အကြောင်းရင်းမဟုတ်၊ ပြဿနာ တစ်မင်ပေါ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းမျှဖြစ်၍ အဓိကအကြောင်းကား - ကေထင်၊ ပဒေသရာဇ်သက်ဦး ဆံပိုင် ဘုရင်တို့၏ ဘုန်းတန်ခိုး အစဉ်အလာကို ပြည်သူ့အဖွဲ့၊ ပြည်သူ့ အာဏာဖြင့် စုပေါင်းအုပ်ချုပ်သော ဝေသာလီ ဂဏနိုင်ငံက မပြတ် ခြိမ်း ခြောက် ကပျက်ယပျက် လုပ်နေသည်ဟု ယူဆသော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

သို့ရာတွင် သဘောထားကြီး၍ တရားပြည့်ဝသော ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ လက်ထက်နှင့် ဘုရားရှင်မျက်မှောက် တရားရိပ်အောက်တွင် ယင်းပြဿနာ သည် မွေးမြူနိုင်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ဘုရားရှင် မျက်နှာမူသည့် အခါတွင်မူ ခက် ထန်မာန်ကြီးသော အဇာတသတ် ဘုရင်နှင့် ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော သူ့ အမတ်ကြီး ဝဿကာရတို့၏ ဓားအောက်၌ ဝေသာလီသည် ပျက်စီးခဲ့ရ ရှာသည်။

ဤအကြောင်းကိုလည်း ဘုရားရှင်သည် အရိပ်အမြှက် မိန့်ကြားခဲ့ပါ လျက် မသိနိုင်ခဲ့သည်မှာ မိမိ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ဟု နောင်အခါ၌ အရှင် အာနန္ဒာ မကျေမလည် ဖြစ်ရရှာသည်။ မတတ်နိုင်၊ ပုပ္ဖရွှေမြင်လေသမျှ ခိုင်မြဲ သည် ထင်လေသမျှတို့သည် သင်္ခါရတို့ပါကကားဟု တရားနှင့်သာ ဖြေရ ပေတော့မည်။

[၄]

ကုဿိန္ဒာရုံအထိ အရောက်သွားမည် ဆိုသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဒေသ စာရီသည် မဆုံးသေးသည်မှာ သေချာပေပြီ။ ဝေဠုဝန်၊ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံ စသော ထိုထို ကျောင်းကြီးများ၌ မိမိ မျှော်လင့်သလို ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားရှင် သီတင်းမသုံးတော့မည်မှာ သေချာလေပြီ။

မှန်လှပေ၏။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဝေသာလီပြည်၊ စာပါလနတ်ကွန်း စေတီမှ ကုဋ္ဌာဂါရရွာသို့ ခရီးဆက်သည်။ ကုဋ္ဌာဂါရမှ ဘဏ္ဍုဂါမ၊ ဘဏ္ဍုဂါမမှ ဟတ္ထိဂါမ၊ အမွဂါမ၊ ဇမ္ဗုဂါမ၊ ဘောဂမြို့တို့သို့ တဖြည်းဖြည်း တရွာထွက်ဖြင့် ခရီးဆက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း တရွာထွက် နားနားနေနေနှင့်ပင် မိန့်တော်မူခဲ့သော အာယု သင်္ခါရ သုံးလသက်တမ်းမပြည့်မီ တညခင်းတွင် ပါဝါပြည်သို့ ရောက်ကြ

သည်။ ပါဝါပြည်တွင် ဘုရားရှင်၏ ဒကာဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ ရှေ့ပန်းယိမ် ဆရာ၏သား စုန္ဒဒါယကာ၏ သရက်ဥယျာဉ်တွင် သီတင်းသုံးမိသောအခါ စုန္ဒဒါယကာက ကြုံတောင့်ကြုံခွဲ ရောက်ရှိလာသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာ အားလုံးကို နောက်နေ့ နံနက်အတွက် ဆွမ်းဖိတ်သည်။

ယင်း ဆွမ်းအလှူသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထူးခြားလှသော ဆွမ်းအလှူ ဖြစ်ပါပေ၏။

ထူးခြားဟန်ကား - ထိုစဉ်ကြိုက်ဝယ်ဇဗ္ဗိမမြောက်ပိုင်းတစ်ခုကျော်ကြား လှသော သုကရမဒ္ဒဝ ခေါ် ဆေးဆွမ်းအဖြစ်ချက်လုပ်စားသုံးရသည့် အာပ. ခ. ပစ္စည်းတမျိုးသည် စုန္ဒဒါယကာ၏ထံတွင် အဆင်သင့်ရှိနေလေရာ သက်ရွယ် အိုမင်း၍ အားအင်ယိုယွင်းနေဟန်လည်း တူသော ဘုရားရှင်အား ရတောင့် ရခဲ ယင်း သုကရမဒ္ဒဝ အာဟာရဆွမ်းဖြင့် ကပ်လှူရန်စီစဉ်သည်။ အကြောင်း ကား - သုကရမဒ္ဒဝသည် အင်အားကိုဖြစ်စေသော ဆေးအာဟာရ အဖြစ် ကျော်ကြား၍ ပစ္စည်းစွမ်းအား တတ်နိုင်သူတို့သာ သုံးဆောင်နိုင်သော ဆေးအာဟာရ ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ဤကား ထူးခြားမှုတရပ်။

သုကရဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဝက်ဖြစ်သည်။ အကြောင်း ကား - သုကရမဒ္ဒဝ ဆေးအာဟာရ ပစ္စည်း၏သဏ္ဌာန်မှာ ဝက်နှင့်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ဗျူပုတ်ကိုလိုက်၍ သုကရမဒ္ဒဝဟု တွင်သည်။ သို့နှင့် သုကရ မဒ္ဒဝ ဟူသည် ဝက်ပျိုသားဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ဝက်နှင့်တူသော ဆေး အာဟာရ ပစ္စည်းဟူသော ပြဿနာမှာ နောင်အခါ၌ သာသနာ့သမိုင်းတွင် ဒွိဟဖြစ်၍ ကျန်ရစ်စေခဲ့သည်။ ဤလည်း ထူးခြားမှုတရပ်။

ယင်းသုကရမဒ္ဒဝဆွမ်းသည် အစာကျေညက်နိုင်ရန် မိမိနှင့်သာ သင့် လျော်၍ တပည့်ရဟန်းများနှင့် မသင့်လျော်ဟု မြင်တော်မူသောကြောင့် ဘုရားရှင်က မိမိတပါးတည်းကိုသာ ကပ်လှူစေ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ကျန်သောဆွမ်းကို မြေသို့ တူးမြှုပ်ပစ်စေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းဆွမ်းကို စားပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်အဖို့ မရပ်နိုင် မတည်နိုင်အောင် ဆိုသလိုပင် အကြိမ်ကြိမ်ဝမ်းတော်လားရသည်။ နှစ်ဆယ့် ငါးကြိမ်တိုင်မျှပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒ ဒါယကာ၏ ထူးခြားသောဆွမ်းကြောင့် ဝမ်းတော်လား ရ၍ ဝမ်းတော်လားရသောကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံရသည်ဟူ သော အကြောင်းဆက်စကားများမှာ သာမန်ပုထုဇဉ်တို့လောက် လူပြိန်း တို့ အကြားတွင် ကျော်ကြားကာ ပြောစမှတ် ပြုစရာကြီးတရပ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ဆွမ်းအလှူရှင် စုန္ဒ ဒါယကာအဖို့ စိတ်မကောင်းပွယ်ထုကြီးပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်ဘုရားရှင်ကပူ “အာနန္ဒာ။ သူ့ဆွမ်းကြောင့် ငါဘုရားဝမ်းတော်လားရသည်ဟု စုန္ဒဒါယကာ စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်စေသင့်။ စင်စစ်ကပူ စုန္ဒ၏ ဆွမ်းသည် ငါဘုရားပေးမိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်နိုင်ရန် အင်အားကိုဖြစ်စေခဲ့သဖြင့် ထူးခြားမွန်မြတ်လှသော သုဇာတာဒါယကာမ၏ ဆွမ်းကဲ့သို့ပင် ထူးခြားမွန်မြတ်လှသော ဆွမ်းအလှူဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းတော်လားရခြင်းမှာ စုန္ဒဆွမ်းကြောင့်မဟုတ်။ ငါဘုရား၏ အတိတ်ကတခုသောဆေးသမားဘဝတွင် မသမာစိတ်ဖြင့် သူနာတဦးအား ဝမ်းလားဆေးကို တိုက်ကျွေးမိခဲ့သော ဝဋ်ကြေးကြောင့် ရုပ်နာမ်နှင့် မကင်းသေးသမျှ ခံလာရသောဝိပါက်တော်ကြွင်းပေတည်း” ဟုမိန့်ကြားတော်မူသည်။ ဤလည်း ထူးခြားမှုတရပ်။

မွန်လှပေ၏။ သုဇာတာ၏ဆွမ်းသည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် အင်အား အထောက်အကူကို ပေးခဲ့သော ပထမဆုံးဆွမ်းဖြစ်သကဲ့သို့၊ စုန္ဒ၏ ဆွမ်းသည်လည်း တရက်ဟာမျှသာကျန်ရှိတော့သောဘုရားရှင်၏အသက်ကို အင်အားအထောက်အကူပေးခဲ့သော နောက်ဆုံးဆွမ်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား- စုန္ဒ၏ ဆွမ်း အင်အားကြောင့်ပင် နောက်ဆုံး အချိန်ကလေးအတွင်း၌ ပုဏ္ဏုသမလ္လင်မင်းအား တရားဟောခြင်း၊ တပည့်ရဟန်းများအား မဟာသုဒဿနသုတ် စသောတရားများဟောခြင်း၊ ဘုရားရှင် မျက်မှောက်တော်တွင် နောက်ဆုံးသာဝကဖြစ်သော သုဘဒ္ဒါရဗိုဇ်အား တရားဟောခြင်း၊ သခင်အားကိုးနှင့် တလျှောက်လုံး မောက်မာ မှားယွင်းလာခဲ့သော အိမ်တော်ပါ ငယ်ကျွန်ရင်းမောင်ဆန်ခေါ် ဆန္ဒရဟန်းအား ကျွတ်ချိန်ကိုင့်၍ တလျှောက်လုံးလျစ်လျူရှုထားခဲ့ရာမှ ဗြဟ္မဒဏ်ပေးရန် တရားဟောခြင်း စသော နောက်ဆုံးဗုဒ္ဓကိစ္စတော်များကို ဆောင်ရွက်တော် မူနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ စင်စစ်သောကား- စုန္ဒ၏ ဆွမ်းကြောင့်သာအင်အားကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အခြားမည်သူ၏ဆွမ်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ၊ မလွဲသောဝိပါက်ကြောင့် ဝမ်းတော်လားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်လည်း ထူးခြားမှုတရပ်ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အရှင်အာနန္ဒာ နှလုံးတွင်မူကား- ဘုရားရှင်၏ အာယုသခံါရ လွက်တော်မူပြီးသည်ကို သိပြီး ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဝမ်းတော်အကြိမ်ကြိမ် လားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် လည်းကောင်း ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတော့မည်၊ မျက်ကွယ် ပြုတော်မူတော့မည်

ဟူသော ပူပန်မှုသာ တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြနှင့် လွမ်းမိုး၍နေခဲ့ရာက ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းပြုလျှင် ခမ်းခမ်းနားနား ရှိစေလိုသောကြောင့် သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို၊ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ရောက်ရှိဆဲ ပါဝါ ပြည်တို့လို နေရာ မျိုးတွင်သာ ပြုတော်မူပါမည့်အကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က မြစ်ပယ်တော်မူသည်။

ခမ်းနားမှု၊ မခမ်းနားမှုစသော လောကီရေးကိစ္စဟူသမျှသည် ဘုရားရှင် စသောအရိယာတို့တွင် လုံးဝမရှိ။ အရေးမကြီး။ အာရုံမထား။ အရေးကြီး အာရုံထားသည်ကား ကုဿိန္ဒာရုံတွင်ဆောင်ရွက်ရလတ္တံ့သော သာသနာ တော်ရေးကိစ္စများသာဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကိစ္စများအနက် မိမိမျက်မှောက် တွင် နောက်ဆုံးသာဝကဖြစ်၍ ကျွတ်တမ်းဝင်လတ္တံ့သော သုဘဒ္ဒပရမိဇ်ကို ကယ် ချွတ် ဖို့ ရန် မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ နောက်တကြောင်းမှာ ကုဿိန္ဒာရုံသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူသည့်အခါ အလောင်းလုခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ဘုရင်တို့၏စစ်မက်ရေးရာမှ ဘုရင်တို့၏ဆရာ ဒေါန ဗြာဟ္မဏကြီး၏ သြဝါဒဖြင့် ငြိမ်းအေးမှုရစေနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင်လျှင် ယိုင်နဲ့လျက်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပင် အညှာမပေးပဲ ကုဿိန္ဒာရုံသို့ ရောက်ရန် တတောဝင်၊ တရွာနားဖြင့် ဒေသစာရီခရီးကြမ်း ကြွချီတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤအကြောင်း များကြောင့်ပင် စွန့်လွှတ်အပ်ပြီးသော အာဟာရသင်္ခါရကို မဟာသမာပတ် ဖြင့် ချုပ်တည်းထိန်းပတ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ မေတ္တာအပြည့်၊ စေတနာအပြည့်သာ ရှိ၍ ဤ အကြောင်းများကိုကား အရှင်အာနန္ဒာ မသိရှာပါလေ။

သို့နှင့် ထိုနေ့နံနက် ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် ဝမ်းတော်အကြိမ်ကြိမ် လား နေပါလျက်နှင့်ပင် ပါဝါပြည်မှကုဿိန္ဒာရုံသို့ ဒေသစာရီဆက်သည်။ နဂိုကမှ သက်တော်ကြီးရင့်သည်နှင့် မတန်အောင် မနားမနေ ခရီးပြင်းထွက်ခဲ့ပါ သည်ကို ဝမ်းတော်အကြိမ်ကြိမ်လားလေသောအခါ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်သော်မှ မသယ်နိုင်လောက်အောင် ယိုင်နဲ့၍ လာသောကြောင့် အရှင် အာနန္ဒာနှင့် အရှင်စုန္ဒတို့က တွဲကူဖေးမရ၏။

ပါဝါနှင့်ကုဿိန္ဒာရုံသည် မဝေးလှတော့။ သုံးဂါဝုတ်(တမိုင်ခွဲ)ခရီးမျှ သာရှိသည်။ အကြားတွင် နာမည်ကျော် ဂင်္ဂါ၊ ကကုဓနှင့် ဟိရညဝတီ ဟူသော မြစ်သုံးစင်းရှိသည်။ အကြိမ်ကြိမ်နား၍ သွားကြရသည်။ နားယင်း၊ သွားယင်းနှင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီး တပင်

ဖုန်းတွင် နားနေတော်မူ၏။ ဤနေရာတွင် ထူးခြားသော မလ္လာမင်း ပုဏ္ဏသနှင့် တွေ့သည်။

[၁]

ယူခြားဟန်ကား ပုဏ္ဏသမလ္လာမင်းသည် ကွယ်လွန်လေပြီးသော နာမည် ကျော် အာဠာရ ရသေ့ကြီး၏ တပည့်တည်း။ အာဠာရ ရသေ့ဟူသည်ကား သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားမဖြစ်မီ ဥရုဝေလ၌ လောကီသမာပတ် နည်းနာကို ခံယူခဲ့ဖူးသော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း၏ ဆရာတော်ခဲ့ဖူးသူတည်း။ တနည်းဆိုသော် ဘုရားဂေါတမဟူသည် အဘယ်မျှကြီးကျယ်နေသည်ဆိုစေ၊ ပုဏ္ဏသအမြင် ဖြင့်ကြည့်သော် ဆရာတူ တပည့်ချင်းပျာသာတည်း။

မာနဟူသည် ပညာရှိများ၌ပင်လျှင် ငါက အဘယ် ကျောင်းတော်ပြန် တကား၊ အဘယ်ပညာကိုတတ်၍ အဘယ်ဆရာ၏တပည့်ဟကား၊ သူလည်း ဤဆရာ၏တပည့်၊ ငါလည်း ဤဆရာ၏တပည့်၊ တပည့်ချင်း အတူတူတကား စသည်ဖြင့် ကတ်သီးကတ်သတ်ကလေးများ အထိ ခိုက်နေတတ်ပေသေး သည်။ ပုဏ္ဏသသည်လည်း ဤမာန်ကလေး ရှိနေသူဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၊ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၊ ဘုရားရှင်နှင့် သိဒ္ဓတ္ထ၊ သို့မဟုတ် ဂေါတမ၏ သတင်း သည် မွေးလှပ၏။ သို့ရာတွင် ဂေါတမသည် ဆရာဖြစ်သူ အာဠာရထက် သာနိုင်ပါအံ့လော။

ယင်းသို့သော အတွေးမာန အခုအခံကလေးကြောင့် ပုဏ္ဏသသည် အခြား မလ္လာမင်းတို့ ဘုရားရှင်အား ဝပ်စင်းကိုးကွယ်နေသည်ကို မြင်ရာ သိရသော်လည်း ရှောင်ဖယ်ဖယ်သာ နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် အား မလ္လာမင်းတို့မျှသာမက အမင်းမင်းတို့ ဦးခိုက်ခြင်း၊ မိမိ လေးစား အပ်သော ပညာရှိကြီးတို့ပင် ဦးခိုက်ခြင်းတို့ကို တွေ့လာရသောအခါ မိမိ သည်လည်း လေးစားချဉ်းကပ်ချင်သယောင် ရှိလာပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတူ တပည့်ဟူသော အချွန်အတက်ကလေးရှိနေသောကြောင့် ဦးမကျိုးချင်လှ။ ဘုရားရှင်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဝေ့ရှောင်၍ နေခဲ့သည်။

ယခုသော် ပက်ပင်းတိုး၍ နေချေပြီ။ အကြောင်းတခုနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ ရာမှ မိမိလမ်းခရီးနံဘေးအနီးတွင်ပင် ထိုင်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်နှင့် မလွဲ သာ မရှောင်သာ တွေ့နေရပေပြီ။ ဆရာတူတပည့် အချင်းချင်းအပေါ်တွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ပါလျက် မသိယောင်ပြုကာ အတင်း မျက်နှာလွှဲရမည်ဆိုလျှင် သင့်လျော်နိုင်ပါအံ့လော။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရသည်။ မိမိက လူ၊ သူက ရဟန်း ဖြစ်၍ အရိုအသေပြုသင့်သလောက် ပြုရသည်။ နှုတ်ခန်းဆက်စကား၊ ပဋိ သန္တာရစကား ပြောကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ရှိနေပြီးသော မာန အခုအခံ ကလေးနှင့် မိမိမှာတော့ ဘာပညာမှမရှိ။ ရှိသမျှလေးနှင့် အမောက်ထောင် ပြုရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဤမျှကြီးမြင့်နေသော ဂေါတမကို နိုင်ဖို့အကြောင်း မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာနှင့်ကိုင်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် မိမိ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော အာဠာရ ရသေ့၏ စွမ်းအင်ကို ဂုဏ်တင်ကာ စကားစ၍ ဆိုသည်။

“အရှင်ဂေါတမ။ ။ အရှင်ဘုရားနှင့် အခုလိုတွေ့တော့ တပည့်တော် တခု သတိရလ၍ လျှောက်ထားပါရစေ။ ဤလောက၌ ငြိမ်သက်မှုကို နှစ် သက်၍ ငြိမ်သက်စွာနေလေ့ရှိသော ရဟန်းတို့၏ ဣန္ဒြိယအဖွဲ့အစည်းရှိလှပါသည်။ အရှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော်တို့၏ ဆရာ အာဠာရ ရသေ့ကြီးမူကား ပို၍ အဖွဲ့အစည်းရှိသူ ဖြစ်ပါပေသည်။

“ဆရာ အာဠာရ ရသေ့ကြီးသည် တနေသောအခါ ခရီးသွားယင်းနှင့် လမ်းဘေးသစ်ပင်၌ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ပင် ယခုလို ထိုင်နေစဉ် ကုန်သည် လှည်းပေါင်း ငါးရာခန့်တို့သည် ဆရာရသေ့ အနီးမှ ဖြတ်သန်း၍ သွား သောကြောင့် ဆရာရသေ့၏ သင်္ကန်းတွင် လွင့်လာသော မြူအထပ်ထပ် ကပ်ငြိကုန်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရ သောကြောင့် ဒကာကယောက်က ရသေ့ကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ လျှောက် ထားပါသည်။

(ဒကာ) “အရှင်ဘုရား။ ။ လှည်းငါးရာတို့ အရှင်ဘုရား အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မမြင်လိုက်ပါလော”

(ဆရာ) “ဒကာ။ ။ ငါ မမြင်လိုက်”

(ဒကာ) “အရှင်ဘုရား။ ။ လှည်းသံ များကိုရော ကြားလိုက်ပါ သလော”

(ဆရာ) “ဒကာ။ ။ ငါ မကြားလိုက်”

(ဒကာ) “အရှင်ဘုရား။ ။ အိပ်ပျော်လို့မျှား နေပါသလား”

(ဆရာ) “ဒကာ။ ။ ငါ အိပ်မပျော်ပါ”

(ဒကာ) “အရှင်ဘုရား။ ။ သို့ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရားမှာ မှတ်စိတ် သညာစိတ်များမှ ရှိပါလေစ”

(ဆရာ) “အေး.....ငါ့မှာ မှတ်စိတ် သညာစိတ်တော့ ရှိပါ၏ဒကာ”

(ဒကာ) “မှတ်စိတ် ရှိပါလျက် အရှင်ဘုရား၏ သင်္ကန်းတွင် မြေမှုန့်
အံလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေသည်ကိုမူ မသိခြင်း၊ ဆူညံသော လှည်းသံများကိုမူ
မကြားခြင်း ဆိုသည်မှာ အရှင်ဘုရားတို့၏ ငြိမ်သက်သောဣန္ဒြေ၊ ငြိမ်သက်
သော တည်ကြည်မှုသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေဘုရား”

“အရှင်ဂေါတမ။ ။ တပည့်တော်တို့၊ အရှင်ဘုရား တို့၏ ဆရာ
အာဠာရ ရသေ့ကြီးသည် ဤမျှလောက်ပင် ‘ငြိမ်သက်ခြင်း’ ဣန္ဒြေနှင့်
ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်ကို သတိရလျာ၍ လျှောက်ထားရပါသည်”

အာဠာရနှင့် ဥဒကရသေ့ကြီးများသည် ဥရုခဝလတွင် အကျင့်စခန်း၌
ကျော်ကြားသူများဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ပညာ၊ သူတို့ ပန်းတုံးတိုင်သည်
ပညာစခန်းသို့ မရောက်၊ သမာဓိစခန်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်သည်။ သမာဓိ
စခန်းတွင်ပင် အာဠာရသည် ဗြဟ္မာ့ဘုရား၏ ဒုတိယ အဆင့်မျှသာရှိခဲ့သူဖြစ်၏။

တရားရှာသော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် အာဠာရနှင့် ဥဒကတို့ထံ နည်းနာ
ခံခဲ့ဘူးသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သံသရာထွက်ပေါက်မရှိသော သမာဓိ
လမ်းစဉ် ဆရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလာသော အခါ ဆရာတို့မှ
ဖဲခွာ၍ ကိုယ်ပိုင်ပညာစခန်းဖြင့်သာ ဘုရားဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ပုတ္တုသသည်လည်း သမာဓိစခန်းမျှကို အထင်ကြီးနေသူဖြစ်၏။ စင်စစ်
သော်ကား - ပုတ္တုသသာမဟုတ်၊ မဇ္ဈိမမှ ပညာရှိသူတို့၏ အယူအစွဲများ
သည် သမာဓိစခန်းတွင်သာ အဆုံးသတ်သည်။ ပုတ္တုသ သည် မာန အခု
အခံကလေးရှိနေသော်လည်း ဆင်ခြင်ဉာဏ် အခြေခံရှိသူ ဖြစ်ကြောင်းကို
ကား ဘုရားရှင် သိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဆောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်
မိန့်ကြားသည်။

“ပုတ္တုသ။ ။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိုးကြားသောစိတ် ရှိနေပါလျက်
မိမိအနီးမှ ဖြတ်သွားသောလှည်းတို့ကို မမြင်လိုက်ရ၊ အသံကိုလည်းမကြား
လိုက်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား - နိုးကြားနေခိုက် မိုးကြိုး သည်းစွာရွာ၍
ကြိုးစွာသော အသံဖြင့် ထစ်ချုန်းပါလျက်၊ လျှပ်စစ် လျှပ်မောင်းများ
အကြိမ်ကြိမ်ပြက်ကာ မိုးကြိုး အကြိမ်ကြိမ် ပစ်ပါလျက် မသိလိုက်၊ မမြင်
လိုက်၊ အသံကိုမျှလည်း မကြားလိုက်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူက
ပို၍ ခက်ခဲပါသနည်း”

“အရှင်ဂေါတမ။ ။ လှည်းသံ ဟူသည် သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။
လှည်းငါးရာမက ရာထောင် သိန်းသန်းပင် ဖြစ်ပါစေ၊ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်၏
ရင့်ကျက်မှုက သာလွန်၍ ခက်ခဲပါသည်”

“ပုဏ္ဏသ။ ။ အခါတပါး၌ ငါသည် အာတုမာမြို့ဝယ် ကောက်နုတ် တလင်း လယ်ခင်းတခု၏ လယ်လုပ်သား တဲကလေး၌ သီတင်းသုံးနေခိုက် ကြီးစွာသော မိုးကြီး ရွာချသည်။ ကြီးစွာ ထစ်ချုန်းသည်။ လျှပ်စစ် ကြီးစွာ ပြက်သည်။ မိုးကြိုးအကြိမ်ကြိမ် ပစ်သည်။ မိုးကြိုးပစ်၍ လယ်လုပ် သား တဲကလေး အနီး၌ နေကြသော လယ်လုပ်သားကြီး များသာမက နွားကြီး လေးကောင်သည်လည်း မိုးကြိုးမှန်၍ သေကြရရှာသည်။

ပုဏ္ဏသ။ ။ မိုးစဲသောအခါ အာတုမာမြို့သားတို့ ဖောက်လာကြ သည်။ ထိုအချိန်၌ ငါသည် ရှုမှတ်မှု အလုပ်စခန်းမှထ၍ စင်္ကြံသွားလျက် ရှိပေပြီ။ အာတုမာ ဒါယကာတို့သည် ငါ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိုးကြီး ရွာစဉ် အရှင်သည် အဘယ်မှာ ရှိပါသနည်းဟု မေးသောကြောင့် ဤ လယ်တဲကလေး အတွင်း၌ပင် ရှိကြောင်း ပြောကြားသည်။ ဒါယကာတို့ လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရားသည် မိုးကြီးရွာသည်ကို သိလိုက် ကြားလိုက်ပါ၏လော”

“မသိလိုက် မကြားလိုက်ပါ”

“အသို့နည်း အရှင်ဘုရား။ ။ ဤမျှထစ်ချုန်း၍ မိုးကြိုး အကြိမ်ကြိမ် ပစ်သည်ကိုမျှ မကြားလိုက်ပါသလော”

“မကြားလိုက်ပါ”

“အသို့ပါနည်း။ အရှင်ဘုရားတို့မှာ နိုးကြားမှုစိတ်ပညာမှ ရှိပါလေစ”

“ရှိပါ၏ ဒါယကာ”

“ပုဏ္ဏသ။ ။ ထိုအခါ အာတုမာဒါယကာတို့က ‘အရှင်ဘုရားသည် နိုးကြားမှုစိတ်ပညာ ရှိပါလျက် အနီးကပ်၍ အထပ်ထပ် မိုးကြိုးပစ်သည်မျှ မသိလိုက်သည်မှာ အံ့ဖွယ်သော ငြိမ်သက် တည်ကြည်မှုပါတကား’ ဟု ချီးကျူး လျှောက်ထား၍ ပြန်သွားကြသည်”

ထိုအခါ၌မူ အခြေခံရှိ၍ တရား၌မွေ့လျော်ပြီးသော ပုဏ္ဏသက မာန ဦးကျိုးကာ ဘုရားရှင်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ဦးနှိမ်၍ “အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင် ဘုရား၏ တည်ငြိမ်မှုသည် ဆရာ အာဠာရ၏ တည်ငြိမ်မှုထက် အဆ ရာထောင်မက သာပါပေသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ အရှင်ဘုရားနှင့် အရှင် သံဃာတော်များကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ တပည့်တော်အား ဥပသကာတဦးဟု မှတ်ယူတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဦးနှိမ်လျှောက်ထားရုံမျှမဟုတ်၊ မိမိ၏ မထော်မငန်းလျှောက်ထားခဲ့မိ သော မာနသံကလေးကို ဖုံးကွယ်လိုသည့် သဘောဖြင့် ဘုရားရှင်အား

ထူးခြားသော အလှပစွမ်းတခုကို ပေးလှူသည်။ ယင်း အလှပစွမ်းသည် ကား - ပုဏ္ဏသ အလွန်မြတ်နိုး၍ သွားလေရာသို့ပင် ကောင်ပုဂံသော အဖိုးတန် ရွှေရောင်တအိမ် ဟောက်နေသည့် အဝတ်အဆင်ကြီးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ဟပည့်တော်ကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် ဤ အတည်များကို ချက်ချင်းပင် ဝတ်ရုံဖော်ပေးပါဘုရား။ သင်္ကန်းထောင်ဖြစ်၍ ဝတ်ရုံရန်လည်း သင့်ပျော်ပါသည်ဘုရား။”

လျှောက်ထားချက်အရ ဘုရားရှင်က ချက်ချင်းပင်ပျော်သည်သင်္ကန်းအပြပ ဝတ်ခြုံလိုက်သောအခါ ပုဏ္ဏသသည် ဟိမိမိမိ ဖူးမြော် ပီတိဖြစ်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

ပုဏ္ဏသထွက်ခွာသွားသောအခါ ဘုရားရှင်က ကျန်သောဝတ်ရုံတို့သည် ကို အရှင်အာနန္ဒာသို့ ပေးသည်။ ပေးရာ၌ အရှင်အာနန္ဒာသို့ ရှန်းရှန်း စားစား ရှုကြည့်၍ ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြည့်မှာ များစွာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ရှိဟန်ကား - အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်၏ အလုပ် အကျွေးအဖြစ် လက်ခံဥေက ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ အကြား၌ ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များအနက် ဘုရားရှင်က အာနန္ဒာသို့ သင်္ကန်း ပရိက္ခရာ စသော မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုးကိုမှ မစွန့်၍ မပေးကမ်းရ ဟူသော စည်းကမ်းချက်တချပ်ပါရှိခဲ့ပေရာ ယင်းစည်းကမ်းချက်ကို ယနေ့ အချိန်၌ ပယ်ဖျက်၍ပေးတော်မူလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မျက်နှာလွှဲတော်မူ တော့မည့်နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်၍ ပယ်ဖျက်ချိန်လည်း တန်ပါလေပြီ။ ပစ္စည်းတစုံတရာ ပေးလျှင် အလုပ်အကျွေးမို့ ပေးသည်ဟု အထင်ခံရမည် စိုးသောကြောင့် ယင်းစည်းကမ်းချက်ကို တောင်းဆိုချမှတ် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုအချိန်သည်ကား နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမျှဖြစ်၍ သူတပါးတို့ ကဲ့ရဲ့သိရှိဟိ အတင်းဆိုဖို့ မရှိတော့ပါ။

မလ္လာမင်း ပုဏ္ဏသ၏ အဝတ်ကို ထူးခြားသော အဝတ်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ အမှန်ပင် ထူးခြားသောအဝတ် ဖြစ်ပါပေ၏။ ရွှေထောင်တအိမ်အိမ်သော ကြောင့်မျှ ထူးခြားသည်ဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။

ထူးခြားဟန်ကား - ဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏသ၏အဝတ်ကို ဝတ်ခြုံလိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှေးအခါက အရှင်အာနန္ဒာနှင့် တပည့်သံဃာတို့ တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဘူးသော ထောင်ခြည်တော်တို့သည် ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်မှ ထူးထူးခြားခြား ကြားကြားတောက်တောက် မြူးပေါက်

လွင့်ဖြာ၍ ထွက်ပေါ်လာကြသည်ကို အရှင်အာနန္ဒာတို့ အံ့သြစွာတွေ့ကြရသည်။

သုမတူသောပညာ၊ သုမတူသော မဟာကရုဏာ၊ သုမတူသော ပါရမီတော် အဟုန်တို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ကိုယ်တော်မှ ပြကတိသောကိုယ်ဆောင်တော်တို့သည် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည် မှန်ပါ၏။ အလိုရှိအပ်သောအချိန်၌ စကြဝဠာ ထိုထိုလောကဓာတ် တခုလုံးသို့ပင် ပြန့်လွင့်အောင် ဖောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်တို့ တဖြိုင်ဖြိုင် လွင့်ပျံ့ထွက်ပေါ်စေခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခု ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော ဖောင်ခြည်တော်တို့သည် ကား ယခင်ယခင်အဆောင်တော်များထက် အသွင်မတူ တမူထူးခြားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် နီလာပိတ၊ လောဟိတ၊ သြဒါတ၊ မဉ္ဇိဠ၊ ပဘဿ၊ ခုတည်းဟူသော အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အမောင်းနှင့် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အရောင်တို့သည် တခုထက်တခုသာတော့မယောင်နှင့် တခုကတခုကိုသာနိုင်သည်မရှိပဲ သူ့ထက်ငါသာ ညီမျှစွာ မြူးပျံ့ထွက်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု ရှုမြင်ရသော အရောင်သည်ကား - ရွှေရောင်သင်္ကန်းကို အခြေခံသောကြောင့်ထင်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မှ ပတ္တားမြားရည်များ သွန်းပက်၍ ဖြန့်လိုက်သကဲ့သို့ တဝင်းဝင်း တအိအိနှင့် နီမောင်းသောရွှေရောင်တို့သည် အနီးဝန်းကျင်ရှိ တပည့်ရဟန်းတို့ကိုသာမက သစ်ချွက်၊ သစ်ပင်၊ မြေပြင်၊ ရေပြင်တို့သို့ပင် ရွှေသားတွေချည့် ဖြစ်ကုန်ကြသည့်အလား ထူးထူးခြားခြားကြီး ကူးစက်သည်။

ဂင်္ဂါမြစ်ကိုလွန်၍ ကကုဓမြစ်သို့ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင် ရေသုံးသပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြစ်ရေတို့သည် ကြည်လင်သော ရေအသွင်မှ ရေကြည်ကြည်တွင် ရွှေရောင် ရောင်ပေါက်သကဲ့သို့ နီလွင်သော ပတ္တမြားအရောင်၊ ရွှေရောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ထိုမျှသာမက ရေကြည်ကြည်တွင် တွေ့မြင်ရလျက်ရှိသော ကကုဓမြစ်မှ ငါး၊ လိပ်၊ ပုစွန်တို့သည် ရွှေငါး၊ ရွှေလိပ်၊ ရွှေပုစွန်များအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ငါး၊ လိပ်၊ ပုစွန်တို့ကလည်း မိမိတို့ လှသောအသွင်သို့ ကူးပြောင်းရသဖြင့် မြူးပျော်ကြသည့် အလား၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကြသည့်အသွင်ဖြင့် ရေသုံးသပ်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ ဝန်းရံ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ အလွန် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဘုရားရှင် ရေသုံးသပ်ပြီးသောအခါ ထူးခြားလှသော အရောင်ကြောင့် သိလိုလှသော အရှင်အာနန္ဒာက “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ယနေ့ ဘုရားရှင်၏

ကိုယ်ရောင်တော်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ တမူ ထူးခြားလှ ပါချည့်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ထူးခြားသည် မှန်ပေ၏။ အာနန္ဒာ၊ ဆီမီးခွက် ပမာတည်း။ ဆီမီးခွက် သည် တောက်စတွင် ဝင်းထိန်၍ ငြိမ်းခါနီးတွင် လင်းထိန်သကဲ့သို့ ငါ ဘုရားသည်လည်း ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ဝယ် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ရစဉ်အချိန်က ယခု အလားတူပင် ကိုယ်ရောင်တော် ထူးထူးခြားခြား ဝင်းထိန်၍ ယခုအချိန်သည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံပေတောမည့်ဆဲဆဲ ရွှေဉာဏ် ဆီမီး ငြိမ်းခါနီး၍ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ရောင်တော် ထူးထူးခြားခြား လင်းထိန်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ဝမ်းမြောက် ဖွယ်စကား ကြားရမလိုလိုနှင့် ဝမ်းနည်းလွယ်စကား ဖြစ်နေသောကြောင့် အရိယာတပည့်ကြီးတို့ဓမ္မသံဝေဂရကြသော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ကား ဘုရားရှင်မမြင်အောင် မျက်နှာကိုကွယ်၍ မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ရသည်။

ငြိမ်းခါနီး ဆီမီးဥပမာသည် မှန်လှပေ၏။ သက်ရွယ်ယိုဟွင်း ဇရာနင်း သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေသစာရီ တင်းကြမ်း ခရီးပန်းသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ဝမ်းကော်အကြိမ်ကြိမ်လားကာ အင်အား ဆုတ်ယုတ်ရသော ကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏ ပြကတိသောကိုယ်ရောင်တော်တို့သည် မွေးမှီနိသယောင်ပင် ရှိခဲ့ရာမှ ပုဏ္ဏုသ၏သင်္ကန်းမှ အကြောင်းဆက်၍ ထွက် ပေါ်လာခဲ့သော ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်ရောင်တော်၊ ကိုယ်ဟန်တော်တို့သည် ကုဿိန္ဒာရုံရှိ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းတောတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော် မူပြီးသည်အထိ ယုတ်လျော့၍ မသွားတော့ပဲ ဘုရားရှင်၏အလောင်းတော် မှာ တဝင်းဝင်း တကြွကြွနှင့် အကျကြီးလှ၊ အသပ္ပာယ်ကြီးသပ္ပာယ်လျက် ရှိနေပေတော့သည်။

သာဝတ္ထိ၊ရာဇဂြိုဟ် ထိုထို ယိပ်တန်းနိုင်ငံကြီးများ၌ ကြားကြားထင်ထင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံနိုင်ပါလျက်ကိုမထင်မရှားကုဿိန္ဒာ ရုံတောကြားသို့ ကြိုးစား ပမ်းစား လာရောက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောကြောင့် တောကိုချစ်သော နောင် တော်၊တောကိုအရင်းတည်ကာ ဘုရားဖြစ်သောကြောင့် တောတွင်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိုသော နောင်တော်၏ဆန္ဒဘု တွေးမိရုံမှတစ်ပါး မကျေမလည် ဖြစ်နေရရှာသော အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ကုဿိန္ဒာရုံတွင် နောက်ဆုံးသာဝက ဖြစ်သော သုဘဒ္ဒပရမိုဇ်ကို ကယ်ချွတ်တော်မူပြီးသည့်အခါမှ အမြဲတမ်း ဦးစားပေးခဲ့သော သာသနစကော်ရေး ကိစ္စပါတကားဟု ဘဝင်ကျနိုင်ပေ တော့သည်။

[၆]

မလ္လာမင်းတို့ကဘုရားရှင်သည်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသောဘုရင်နှင့်နိုင်ငံအများကို ကျောခိုင်း၍ ငါတို့အထံသို့ လာရောက်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်။ ငါတို့ကိုချစ်သော ဘုရား၊ ငါတို့ဘုရားဟူသော မေတ္တာအသိ၊ ဧတနာအပြည့်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ကိုရွှေဘုံနိဒါန်း ထုံးတမ်းစဉ်လာမျှမကအစွမ်းနိုင်ဆုံးသော နည်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ပူဇော်ကြရန် ကြိုးပမ်းပြင်ဆင်သည်။ မလ္လာမင်းပုဏ္ဏသအဖို့ မှာလည်း မနေ့ကပင် တွေ့မြင် ဖူးမြော်ခဲ့ရပြီ ယနေ့တွင်မူ အလောင်းတော် ကိုသာ တွေ့ရတော့သဖြင့် ဝမ်းနည်းလှသော်လည်း ဘုရားရှင် အလောင်းတော်မှာ မိမိလူခဲ့သော သင်္ကန်းဖြင့် တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင် တင့်တယ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရသည်။

မလ္လာမင်းတို့၏ သာဓုကိဋ္ဌနသဘင် အစီအစဉ်များ၌ မလ္လာတိုင်းသား လူအများတို့ဘုရားရှင်၏အလောင်းတော်ကိုဖူးမြော်နိုင်ကြရန်အလောင်းတော်အား မလ္လာနိုင်ငံအတွင်း မြို့ပေါက်လမ်းမတော်ကြီးအတိုင်း လှည့်လည်ပြသ ခင်းကျင်းရန် အစီအစဉ် တရပ် ရှိပါသည်။ အကြောင်းမူကား- ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ကို မလ္လာသူ မလ္လာသားတို့ ဖူးမြော် လိုကြသော်လည်း ကုသိန္ဒာရုံတွင် ရဟန်းပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ် စသော ထိပ်တန်းပရိသတ်တို့သာမပြတ် ပြည့်ညပ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ဖူးမြော်ခွင့်မသာ ဖြစ်နေကြရရှာသည်ကို မလ္လာသူ မလ္လာသားတို့ တောင်းဆိုချက်အရ အစီအစဉ် ပြုလုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်သော်ကား- ကုသိန္ဒာရုံတွင် ရဟန်းပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ် စသော ထိပ်တန်း ပရိသတ်များ သာမက နတ်ဗြဟ္မာ ပရိသတ်သည်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ပူဇော်ပွဲကြီးဖြစ်၍ ကိုယ်တင်ပြကာ လာရောက် ပူဇော်ကြသည်။ လူနှင့်နတ်တို့ ရောက်၍နေသော ပူဇော်ပွဲကြီး ဖြစ်၏။

အလောင်းတော်ကို မလ္လာမြို့ဟော်တွင်းသို့ လှည့်လည်ဟန် အစီအစဉ်ကား - ရွှေဆုံးမှ မလ္လာမင်း အဘိုးအိုတို့ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွား တို့ကို ကိုင်သည်။ ထို့နောက်တွင် သံဃာတော်များ ဖြစ်၏။ သံဃာတော်များ နောက်တွင် အရေးပါသော မလ္လာမင်း မိဖုရားတို့က တံခွန်၊ ကုက္ကားနှင့် ပန်းသွတ်အိုးတို့ကို ကိုင်၍ လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် မလ္လာမင်းပျို မင်းလွင်တို့က ဝတ်စားတန်ဆာ အပြည့်အစုံနှင့် အလောင်းတော် ပြာသာဒ်ကို

တဘက်တဘက် ကြိုးရှည်နှင့် ဆွဲကြသည်။ နောက်တွင်ကား - အလောင်း
တော် ပြာသာဒ်စင် ဖြစ်သည်။

ပြာသာဒ်စင်ကို ရွှေကြိုး၊ ရွှေကြိုး၊ ပန်းစိုက်ကြိုး၊ အဖြယ်အလှယ်ကြိုးစုံဖြင့်
အလှဆုံး ဆင်ယင်သည်။ အလောင်းတော် ပြာသာဒ်၏ နောက်တွင် မဟာ
မင်းပိုင်းမှ သမီးပျိုများ၊ မျက်နှာကြီး သမီးပျိုများက ပန်း၊ ချစ်ကြွေး
ကိုယ်စီ ပိုင်ကာ တဘက်တချက် နှစ်တန်းစီ၍ လိုက်သည်။ မင်းသမီးတို့
နောက်တွင်ကား - မြင်းတပ် ခြေလျင်တပ်၊ ကပ်ဝင်း အင်း အကျင်းတို့
ဖြစ်၏။ ကြိုးကြားကြိုးကြားတွင် သင်္ခါရဓမ္မကို ရည်ညွှန်းသော ပုံတိုင်း
များ ပါရှိသည်။ အလောင်းတော်ရှေ့မှ မင်းသားများကိုင်သော ကြိုးမူာ
အလောင်းတော်ကိုဆွဲသောကြိုး ဖြစ်၍ အလောင်းတော်နောက်တွင်လည်း
မလ္လာမင်းသမီးကို တညီတညာတည်း ဖြစ်စေရန်နှင့် မင်းသမီး ဖြစ်စေရန်
ကြိုးဖြင့်ပင် ပိုင်းခြားပေးသည်။ မင်းအခမ်းအနားအပြင်ဘက် တဘက်
တချက်တွင်မှ မလ္လာတပ်မတော်သားတို့က ဝိုင်းရံ၍ လိုက်သည်။

ဤရှည်ဖြင့် မလ္လာ ပြည်သူ ပြည်သား တို့သည် အလောင်းတော်ကို
ဖူးမြော်နိုင်ကြ၍ အလောင်းတော် ရောက်လေရာ လမ်းတဘက် တချက်မှ
ပျပ်ငုပ်ရှိခဲ့ကြသည်။ ငိုကြွေးကြသည်။ လမ်းတဘက်တချက်ရှိ တိုက်များ
အိမ်များပေါ်တွင် ရှိသူတို့ကား အလောင်းတော်ကို အပေါ်စီဖြင့်အားရ
ပါးရ ဖူးမြော်နိုင်ခွင့် ရကြသည်။

တနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကိစ္စတရပ်ပေါ်လာ၏။ အမျိုးအမီးကြီး
တဦးက အလောင်းတော်ကို ခေတ္တရပ်ကြပါဦးဟု သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲ
များအား တောင်းပန်ယင်း အရပ်ခိုင်းသည်။ သာဝတ္ထိတွင် ဘုရားရှင်တို့၏
ဒါယိကာကြီးတဦး ဖြစ်ခဲ့သော မလ္လိကာတည်း။

သာဝတ္ထိတွင် ခင်ပွန်းသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် သားများ ကွယ်လွန်
ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မလ္လာတိုင်းရင်းသူဖြစ်သော မလ္လိကာသည် မိမိဘေတိ
မလ္လာပြည်သို့ပြန်ကာ မုဆိုးမဘဝဖြင့်ပင် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

သာဝတ္ထိတွင် နေစဉ် တုန်းကမူကား ဘုရားရှင်နှင့်တကွ အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော ထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ရင်းနှီး
ကာ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ဆိုသလို ရှိခဲ့ရသည်။ မလ္လာသို့ရောက်သာ
ချိန်၌မူဘုရားရှင်တို့နှင့် အလှမ်းကွာ၍ မလ္လာသို့ရံဖန်ရောက်လာသောရဟန်း
သံဃာများကိုသာ ကိုးကွယ်ယင်း ပုတီးကိုသာ အဖော်ပြု၍ နေခဲ့ရသည်။

မိမိ၏ ဆရာရင်း၊ မောင်ကြီးအရင်းများ သဖွယ် ဖြစ်သော အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ မကြာမီကလေးကပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြ ပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသောကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ မဆုံး သေးမီ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိမိတို့၏ ကုသိန္နာရုံတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီ ဟူသော သတင်းကို အလန့်တကြား ကြားသိခဲ့ရပြီးနောက် ယခုမူ မိမိ မျက်မှောက်သို့ ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာသည် ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ ထူးခြားသော အလှူ တခုကို ပြုလုပ်ရန် အတွက် အလောင်းတော်ကို တားလှိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအလှူသည်ကား - သူ၏ နာမည်ကျော် မဟလ္လတာ တန်ဆာကို ဘုရားရှင်သို့ ပေးလှူရန်ပင်တည်း။

မဇ္ဈိမတိုက်အလုံးတွင် ထိပ်တန်း အမျိုးသမီးများသည် အလှူတန်ဆာ ထည့်ဝါမှုချင်းဂုဏ်ပြိုင်ကြရာ၌ သူမတူသော မဟလ္လတာ တန်ဆာ ပိုင်ရှင် များအဖြစ် အမျိုးသမီးသုံးဦးမျှသာ ထိပ်ဆုံးမှထွက်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့၏။ တဦးမှာ အမျိုးသိကြပြီးဖြစ်သော ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ ဖြစ်၍၊ တဦးမှာ မလ္လိတာဖြစ်သည့်၊ ကျန်တဦးမှာကား - ဗာရာဏသီမှ သဌေးသမီး သုမန ဖြစ်သည်။

မဟလ္လတာ တန်ဆာ၏ တန်ဖိုးကြီးမားလှသောကြောင့်လည်း နာမည် ကြီး၏။ ရတနာမျိုးစုံအတိ ဖြည့်သိပ်ထားသဖြင့် လေးလံလှသော ဝတ်ရုံ တန်ဆာကြီးကို ဆင်မြန်းနိုင်သော အင်အားရှိသူများ ဖြစ်သောကြောင့် လည်း ဘဝပါရမီရှင်များအဖြစ် နာမည်ကြီး၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့်သာ တသီးတခြား နာမည်ကြီးခဲ့ကြသည်။

ဝိသာခါ၏ မဟလ္လတာမှာ မင်းပေါက်စိုးခွင် အဝင်အထွက်များသော ကြောင့် အသက်ပိုင်းလောကတွင်နာမည်ကြီး၏။ ရှေးထုံးစဉ်လာ မဟလ္လတာ တန်ဆာလုပ်ကိုင်မှုမှ အနည်းငယ်သွေဖည်ကာ စိန်ရတနာအများဆုံး အ လေးကဲ၍ ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဝတ်ဆင်လိုက်သည့် အခါတွင် စိန် ရောင်တွေ တဖြိုးဖြိုးတဖျပ်ဖျပ်နှင့် မြူးပျံတော့မည့် ဒေါင်းပျိုမလေးအသွင် ရှိသောကြောင့် စိန်ဒေါင်းပျံဝတ်ရုံဟုပင် သီးခြားအမည်ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။

မလ္လိတာ၏ မဟလ္လတာကား - မင်းပေါက်စိုးခွင် ဆင်ယင်မှု အဝင် အထွက် ရှိသော်လည်း အထက်ရောအောက်ပါ လူတန်းစားမရွေး ပေါင်း သင်းတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် သာဝတ္ထိ၏ အမျိုးသမီးအများစု အကြား တွင် ပို၍ ကျော်ကြား လူသိများသည်။

အမျိုးသမီးအများစု အမြင်အတွေ့ပျားသောကြောင့် လူချင်းအခေါ်
‘မဟလ္လတာ တန်ဆာ’ ဟု ‘မလ္လိကာတန်ဆာ’ ဟုပင် ပြောကြားခေါ်ဝံ့ခဲ့ရ
သည်။ ပာရာဏသီ သဌေးသမီး၏ မဟလ္လတာမှာလည်း သူ့နေရာနှင့် သူ့
ဒေသတွင် သူ့နည်း သူ့ဟန်ဖြင့် ကျော်ကြားသည်။

နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင်မူ လင်လည်းဆုံးသားမျိုးလည်း ချွတ်ပုန်၊
အရှယ်ကလည်း ထောက်သာသောကြောင့် ထူမှုပမှုကို ကွင်းရှောင်ကာ
မဟလ္လတာကြီးကို မဝတ်လိုတော့သော်လည်း ပစ်သည်။ မပစ်ရက်သဖြင့်
သေတ္တာတံတင်းအတွင်း၌သာ ပေါ်ပေါက်ပျောက်ပျောက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့
ရာမှ ယခုသော် ဘုရားရှင် အဖို့ ပေးလှူရန် မခေါ်ပင့်ချေ။ သေတ္တာပြန်လာ
လေသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးဆင်ယင်
၍ ပူဇော်လိုက်လေရာ နဂိုက မျှော်စင်တစ်ခုဖြင့် တင့်တယ်လျက်ရှိသော
အလောင်းဟော်မှာ စိန်ရောင်၊ မြရောင်၊ ပတ္တမြားနီလာရောင် စသော
ရတနာမျိုးစုံ အရောင်တို့ဖြင့် ရောင်ဖျော့၍ သွားလေတော့သည်။

[၇]

ဤတွင် ပူဇော်လိုလျှင် ပူဇော်နိုင်ခွင့်ရှိသော မလ္လိကာ၏အလှူကို အပြုအမူ၍
အခြား အမျိုးသမီးတယောက်၏ အလှူကိစ္စတရပ်လည်း ပေါ်ပေါက်လာ
ပြန်သည်။ အလှူရှင်ကား - မလ္လာပြည်တွင် ထင်ရှားသော မလ္လာမင်းသား
ပိုးမဲကတ္တိပါ ကုန်သည်ကြီး သုဘောဂ၏ သမီး ဇန္ဒာမရီမင်းသမီးကလေး
ပေတည်း။

ဇန္ဒာမရီက မလ္လိကာကိုအားကျသည်။ မလ္လိကာကဲ့သို့ပင် လှချင်လှသည်။
သို့ရာတွင် အလိုက်သင့်စွာ ဆင်ယင်လှူဒါန်းနိုင်ရန် မလ္လိကာကဲ့သို့ တန်ဆာ
တစုံတရာမရှိ။ ရုတ်ချည်းအလှူလည်းဖြင့်၍ ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်
ကိစ္စနှင့်လိုက်ဖက်သော အလှူလည်း ဖြစ်ဖို့လိုသည့်အတိုင်း လှူနိုင်ဖို့ရန် နည်း
လမ်းကို ရှာကြံလိုက်သောအခါ၊ အလောင်းတော်ကိုလှည့်သည့် ဤသဘင်
ဤအခမ်းအနားတွင် မလ္လာမင်းတို့ စိတ်ကူးရသမျှဖြင့် အစွမ်းကုန် စီစဉ်
ဆင်ယင် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် လိုလေသေးမရှိဟုပင် ဆိုနိုင်သော်လည်း
လိုနေကွက် ဟာနေချက်တခုကို ရုတ်ချည်းတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်း
မြောက်သွားသည်။

ယင်း လိုနေကွက် လစ်ဟာနေချက် တချက်သည်ကား ဘုရားရှင်၏ အ
လောင်းတော်ပြာသာဒ်ကို မင်းသားများက ရှေ့မှဆွဲယူရာ၌လည်းကောင်း။

နောက်ပိုင်းတွင် မင်းသမီးများအား တညီတည်းဖြစ်အောင် အကန့်အသတ် အဟန့်အတားပြုလုပ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ အသုံးပြုသောကြိုးများမှာ သာ မန်ကြိုးမျှသာ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် မလ္လိကာကဲ့သို့ပင် သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲများသို့ တောင်း ဆိုစီစဉ်ကာ မိမိအိမ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော ကတ္တီပါကြိုးများကို ထုတ် ယူ၍ လည်းကောင်း၊ လိုအပ်နေသော နေရာများတွင် တတ္တီပါသည်။ ပိုးမဲ ထည်တို့ကို ကြိုးအသွင်သို့ ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲ၍ လည်းကောင်း၊ မူလ ဆွဲကိုင်၍ နေကြသော ကြိုးရိုးရိုးများနေရာတွင် အစားထိုး လူဒါန်းလိုက် သောအခါ အလောင်းတော်၏ ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် ဟပ်၍သွားရုံမက သာဓုကိဋ္ဌန သဘင် ဆင်ယင်လျက်ရှိသော မလ္လ္လာမင်းသား မင်းသမီးတို့၏ တောက် ကြွားသော ပိုးမဲ ကတ္တီပါ အဝတ်အဆင်တို့နှင့်လည်း လိုက်ဖက်ပြေညီ၍ သွားသတည်း။

ယင်း စန္ဒာမရီ အမျိုးသမီးကလေး၏ ကတ္တီပါကြိုးအလှမှာ မလ္လိကာ၏ မဟုလ္လတာကဲ့သို့ တန်ဖိုးမကြီးလှသော်လည်း အသုံးဝင်မှု၊ လိုက်ဖက်မှု၊ အသုံး ပြုမှု ဂုဏ်ဒြပ်အနေဖြင့်မူ သမိုင်းဝင်အလှဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား - ထင်ရှားသော ရဟန်းတော်များ၊ မင်း၊ မိဖုရား များ ကွယ်လွန်သောအခါ ဘုရားရှင်၏အလောင်းတော်ကဲ့သို့ပင် အသိုက် အဝန်းနှင့် ဆွဲယူလှည့်လည် ကျင်းပမြဲဖြစ်လေရာ၊ ယင်းသို့ကျင်းပလေတိုင်း အခမ်းအနားနှင့်လိုက်ဖက်သော ကတ္တီပါကြိုး၊ ပိုးကြိုးများကိုသာ အသုံး ပြုလာကြရာက စိတ်ကူးကောင်းသော စန္ဒာမရီအမျိုးသမီးကလေးကိုဂုဏ်ပြု သော အားဖြင့် “စန္ဒာရီကြိုး” ဟု ခေါ်တွင်လာကြသည်။

ကာလ ရှည်ကြာသောအခါ “စန္ဒာမရီကြိုး” မှ “စန္ဒာမြားကြိုး” ဟု ဝေါဟာရပြောင်း၍၊ ထို့ထက်ရှည်ကြာသောအခါ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် ပင် “စန္ဒာရမြားကြိုး” ဟု တွင်လျက်ရှိသတည်း။

[၁]

ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်သို့ အာရုံစိုက် များလိုက်သောကြောင့် စေတီတော်ဝတ် ပျက်ခဲ့ရသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပေပြီ။ စေတီတော်ဝန်းကျင်တွင် အမှိုက် သရိုက်များ ရှုပ်ပွေနေရော့မည်၊ လွန်ခဲ့သောသုံးရက် ကပ်ကလူထားခဲ့သော ပန်းများသည်လည်း ခြောက်သွေ့နေရော့မည်၊ ယနေ့ညနေနှင့် ညဉ့်ဦးခင်း အဖို့တော့ဖြင့် စေတီတော် ဝတ်ပြုလေဦးမှပဲ ဟု ခပ်စောစော ကပင် ဆရာတော်အတွေး ထောက်ထား၏။

ကပ္ပိယ ဒကာကြီးကလည်း ခပ်စောစောကပင် အလိုက်သိစွာဖြင့် ဘုရား တင်ရန် တောပန်း၊ တောင်ပန်းများကို ခူးဆွတ်ကာ ရေအိုးစင်ကလေး ဘေးတွင် တင်ထားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ “ဣရိယာပုထ်လဲ ဂရုစိုက်အုံး ဘုရား၊ တရားကလဲ တရားပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ကိုယ်တော် ကျောင်းထဲက မထွက်တာ သုံးရက်တောင်ရှိသွားပြီ” ဟု ကပ္ပိယဒကာကြီးက ဣရိယာပထ မျှတရေး၊ ကျန်းမာရေးရှေးရှုကာ ကရုဏာစကား လျှောက်ထားသွား သေးသည်။

ထို့နောက် “တပည့်တော်လဲ အိမ်မှာကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကာ ကပ္ပိယ ဒကာကြီးပြန်သွားသည်။

အဖော်သဟဲ တပည့်ဒကာကို အားထား၍ တောထွက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ် သော်လည်း ဤတောင်ခြေရွာကလေးကို ဆွမ်းခံရွာ ဂေါစရဂါမ် ပြု၍ ပတ်ဝန်းကျင် ကင်းဆိတ် သာယာလှသော ဤတောင်ဖီလာ တောနှင့် တောင်ကို အမှီပြုကာ တရားအားထုတ်ရန် စီစဉ်လိုက်စဉ်ကပင် ရတနာ သုံးပါးသို့ ရှိညွတ်သော ဤဒကာကြီးသည် စေတနာအလျောက် ကပ္ပိယ

တဝန်ကို ယူလာခဲ့သည်။ ဤဒတာကြီးကပင် ဦးဆောင်၍ ဆရာတော် အတွက် သီတင်းသုံးရန်နှင့် တရားအားထုတ်ရန် သင့်လျော်သော တော ကျောင်းကလေး တဆောင်ကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပေသည်။ ထိုမျှသာ မက တောရ မြောက်လောက်အောင် ရွာနှင့်အလှမ်းဝေး၍ တောင်ပေါ် သို့လည်းတက်ရသေးသော ဤတောရကျောင်းကလေးသို့ ထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်လှသော်လည်း ရေခပ်ပေးခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်း၊ သပိတ်ဆေး ခြင်းစသောဆရာတော်၏ ငရိကမ်အလုပ်ကလေးများကို နေ့စဉ် လာရောက် လုပ်ပေးယင်း ကုသိုလ်ယူသည်။

သို့ရာတွင် ဒတာကြီးမှာ တောင်ယာတဘက်၊ အလုပ်တဘက်၊ သား မြေးတဘက်ဖြင့်မို့ ဆရာတော်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြုစုယင်း တရား အားထုတ်လိုသော်လည်း မထုတ်နိုင်ရှာ။ ညဘက်ဆိုလျှင် ရွာသို့ပြန်ရသည်။ ရံဖန်ရံခါမှသာ ဆရာတော်၏ခြေရင်းတွင် အိပ်နိုင်ရှာသည်။

ကပ္ပိယဒကာကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားများအဖို့ မိမိတို့ရွာ၊ မိမိတို့တောင်သို့ ရောက်လာသော ကြည်ညိုဖွယ် အသွင်အပြင်နှင့် ဤ ကိုယ်တော်ကြီးအား ပထမသော် သာမန် တောရ ကိုယ်တော်ကြီးတပါးဟုသာ မှတ်ထင်ခဲ့ရာက မကြာမီမှာပင် ကိုယ်တော်ကြီးထံသို့ မမျှော်လင့်သော ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကိစ္စများ ဆိုက်ရောက်ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ တရွာလုံး အံ့အားသင့်စွာ နှင့် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်ကြရသည်။ ကုသိုလ်ရေးအတွက် အားတက်ကြ ရသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးထား နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်၊ စစ်ကိုင်းမင်း၏ အလွန် ကျော်ကြားလှသော နန်းဦးလေးထပ်ကျောင်းကြီးဆရာတော်၊ တိပိဋကဓရ ဆရာတော် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဆရာတော်၏ကျော်ကြားမှုမှာ ဘုရင်ကိုးကွယ်သည့် နန်းဦးဆရာတော် ဖြစ်သောကြောင့်မျှမဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကပင် ပညာရည်ချွန်မှုကြောင့် ပိဋကတ် သုံးပုံဆောင် ကိုယ်တော်လေးဟု တိပိဋကဓရ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ရခဲ့သည်။ ထိုမျှမက မဟာတိပိဋကဓရဟု ထပ်ဆောင်း၍ရသေးသည်။ ယင်းသို့ ပညာ ရည်ချွန်မျှ မကသေး၊ ရဟန်းလောကအတွက် လေးစားအပ်သောကျမ်းဂန် များကို ပြုစုခြင်း၊ စိတ်နေသဘောထား သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၊ ဖူးမြင်ရသူ တိုင်း ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်လောက်အောင် ရုပ်အဆင်း ခန့်ညား ပြေပြစ်ခြင်း စသည်တို့မှာ ရဟန်းလောက၊ လူ့လောကတို့တွင် မွေး၍နေသော သတင်း များ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဤကိုယ်တော်ကို အင်းဝဘုရင်သာလွန်မင်းတရားက နန်းဦးဆရာတော် အဖြစ် ရွှေကျောင်းကြီးဖြင့် ကိုးကွယ်သည်။ ထိုမျှသာမက သာလွန်မင်း တရား၏ ညီတော် အိမ်ရှေ့စစ်ကိုင်းစားကလည်း ဤကိုယ်တော်ကိုမူကုံးကွယ် လိုလှပါသည်ဟု နောင်တော်ထံတွင် မရ၊ အရ တောင်းဆို၍ စစ်ကိုင်းတွင် လေးထပ်ကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်ကာ နန်းဦးဆရာတော်အဖြစ် ကိုးကွယ် ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် မကြာမီကမူ နန်းဦးဆရာတော်သည် မင်းဘူးရွှေစက်တော်သို့ ဘုရားဖူးသွားရာမှ အပြန်တွင် ပခန်းမြို့ ရွှေဥမင် တောရဆရာတော်နှင့် ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ရာ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က အဘယ်ပုံ ဆုံးမတရား ဟော ကြားလိုက်လေသည်မသိ၊ ပခန်းမှအပြန် စစ်ကိုင်းသို့အရောက်တွင် နန်းဦး ကျောင်းတော်သို့ပင်မဝင်တော့ပဲ ကျောင်းနှင့်တကွ ဒကာဘုရင်အပါအဝင် တပည့်တပန်းအားလုံးကို ရက်ရက်ရဲရဲစွန့်ပစ်ကာ ဤတောင်ဖိလားတောရသို့ တချောင်းတည်းသော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် တောထွက်တော်မူခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့တောထွက်ရာ၌ လူသူအရောက်အပေါက်များ၍ နာမည်ကြီးလှ သော စစ်ကိုင်းတောင်တကြောတွင်သာ နေပါက ဘုရင်နှင့်တကွ ကြည်ညို သူတို့၏ အနှောင့်အယှက်များ ပေါ်ပေါက်လာမည်ကြောင့် အလှမ်းဝေး၍ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော ဤ တောင်ဖိလာဒေသကို ရွေးချယ် ခဲ့သည်။

ဆရာတော် ရွေးချယ်လိုက်သော ဤ တောင်ဖိလာ ဒေသကလေးမှာ တောရ ရဟန်းများအတွက် အဆင်ပြေလှသည်။ တောင်ဖိလာတောင် ကလေးမှာ စစ်ကိုင်းတောင် အများစုလို ဆောင့်တိမြစ်အတိုင်း အလိုက်သင့် အလျားလိုက်မနေပဲ လူသူနီးသောစစ်ကိုင်းတောင်အလွန်နားတွင် ကန့်လန့် ပုံစံကလေး ရှိနေသောကြောင့် အခြားတောင်များနှင့် ဖိလာဖြစ်နေသော တောင် 'တောင်ဖိလာ' ဟုအမည်တွင်ကြောင်း ပြောကြသည်။ တောင်ထိပ် နှင့် တောင်ခြေရှာကလေးမှာ တောရ မြောက်လောက်အောင် အကွာ အဝေး ရှိသည်။ တောင်ခြေဆွမ်းခံလမ်းဘွင် သာယာလှသော ရေကန်တခု ရှိသည်။ တောရကျောင်းနေရာကို တောင်ထိပ်တွင် ရွေးချယ်ခြင်းမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကေစာ တရားအားထုတ်မှုအတွက် လူသူ အသွား အလာ နည်းစေဖို့ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှိခိုက် တနေ့တွင်မူ စစ်ကိုင်းစားနှင့် အတူ နောင်တော် သာလွန် မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင်ပါလာကာ ဆရာတော်၏ တောရကျောင်းကလေး

သို့ တပ်ဝင်းအခင်းအကျင်းနှင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ အင်းဝတွင်ဖြစ်စေ၊ စစ်ကိုင်းတွင်ဖြစ်စေ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးများသို့ ပြန်လည်သိတင်းသုံးရန် လျှောက်ထားသည်။ သို့သော် မည်သည့် အကြောင်းပြချက်နှင့်မျှ ပင့်၍မရ တော့။ မိမိသည်သာသနာတော်အကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက်ဆောင်ရွက် ခဲ့ပေါင်း များခဲ့ပြီ။ သက်ရွယ်ထောက်လာပြီဖြစ်သော ယနေ့အချိန်၌ မိမိ၏ လွတ်မြောက် ငြိမ်းချမ်းမှုအတွက် ရေမြေရှင်တို့ ခွင့်ပြုကြပါတော့ဟု ခပ် တင်းတင်းပင် ငြင်းပယ်သဖြင့် ဘုရင်ညီနောင် နှစ်ပါးစလုံး လက်လျှော့ ကြရသည်။

ဆရာတော် နှစ်မြို့က သိတင်းသုံးတော်မူရာ ဤ တောင်ဖီလာ စခန်း ကလေးကို ဘုရင်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးမည် ရှိကြသော အခါတွင်လည်း ဆရာတော်က ခွင့်မပြု။ လူ့လေးက၏ အတင့် အတယ် ရှုပ်ယှက်ခတ် မြင်ကွင်းများကို ရှုံ့မှန်း၍ ကေစာ တောထွက်ခဲ့ပါ သည်ကို တောရတွင်လာ၍ ရှုပ်ဦးမည့် အပြုအမူများအား အဘယ်ပုံ ခွင့်ပြု နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ဘုရင်တို့၏ အတင်းအကျပ် လျှောက်ထားမှု ကြောင့် ဤမျှလေးနက်ဖြင့် တောရနှင့် သင့်လျော်သည်ဟု ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် ယူဆ၍ တောင်ဖီလာ ဦးကြီးတို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော သစ်ခက်မိုးကျောင်းကလေးကို တောင့်တင်းခိုင်မာသောကျောင်းအဖြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းကလေးဘေးတွင် ဆရာတော်အာရုံယူနိုင်စေရန် စေတီကလေးတဆူ တည်ဆောက်ပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဆရာတော်၏တောင်ခြေဆွမ်းခံလမ်းမှရေကန်ကို ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်တကွ ရေကန်ဘောင်တွင် သစ်ပင်၊ ပန်းပင် မျိုးစုံတို့ဖြင့် စိမ်းစိုသာယာအောင် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက် ပြုလုပ်ပေးမှုများ ချလောက်ကိုတော့ ခွင့်ပြု လိုက်ရသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်မှ ထ၍ ညနေစောင်း ရောက်သောအခါ ဆရာတော် သည် တံမြက်ရှည်ကိုဆွဲကာ ဘုရားတင်ရန် ကပ္ပိယဒကာကြီး ဆွတ်ခူးတင် ကားခဲ့သော ပန်းစည်းကို ယူယင်း စေတီဝတ်ပြုတော့အံ့ဟု ကျောင်းဦး ထိပ်ရှိ စေတီကလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အညောင်းလည်း ပြေ၊ ကိုသိုလ်လည်း ရစေသော တံမြက်လည်းမူအလုပ်ကို စေတီဝန်းကျင်တွင် တွင် လုပ်မည်။ ပြီးလျှင် ပန်းစိုက်မြေအိုးတွင် ပန်းအသစ်ကိုလဲလှယ်မည်။ ပြီးလျှင် စေတီတော်တွင်ပင် ပန်း၊ ရေတို့ကို ကပ်လှူယင်း ဘုရားရှိခိုးတော့ မည်ဟု အာရုံကပ်ထားသည်။

နွေဦးစုသီ၏ ပြည့်လုံလှရက်ပိုင်းဖြစ်၍ လမင်းသည် ပြည့်ပြည့်ပြီးပြီး ဖြစ်ရန် အားယူယင်း နွေဦး၏ မြို့ငွေ့မြို့မုန်များကို မိမိ၏အလင်းရောင်ဖြင့် ကြဲဖြန့်ကာ လင်းသာလျက်ရှိသည်ကို ဆရာတော် တွေ့ရသဖြင့် သဒ္ဓါစိတ် နိုးကြ ကြည်လင်လာသည်။ ရွှေလမင်းက မိမိ၏အရောင်ဖြင့် ထုံးပေးပေး စေတီတော်ကလေးအား ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူနေဘိသို့ ရှိသည်။

ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် ပိလာကောင်ထိပ်မှစီး၍ လေးဘက်ဝန်းကျင်သို့ ရှုကြည့်လိုက်သောအခါ တောတောင်၏အလှ၊ လရောင်၏အလှနှင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုတို့ကို ခံစား တွေ့ထိရသည်မှာ တုဘက်ကင်းသောအရသာများ ဖြစ်သောကြောင့် “ချမ်းသာစွာ၊ချမ်းသာစွာ” ဟု ဆရာတော် အတွေးရောက် မြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သဒ္ဓါစိတ်အပြည့်အသိပ်ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးရတော့အံ့ ဟု တွေးယင်း စေတီဝန်းကျင်တွင် တံမြက်ဝတ်ပြုနေဆဲမှာပင် စေတီ ကုန်းမြေသို့ ခွေးနှစ်ကောင် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရွာငယ်တွင် နေ့စဉ် ဆွမ်းခံ၍ တောင်ခြေကန်ရိပ်တွင် ဆွမ်းစားသော အခါ ဤခွေးနှစ်ကောင် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆွမ်းခံပွဲမှာမှ ခွေးများ ဖြစ်ဟန်တူ၍ ဟင်းနုကျွေးနုကြောင့် ရောက်လာသည်ဟု ဆရာ တော် တွေးသည်။ ဆွမ်းကျွေး ဟင်းကျွေးကို ဆရာတော်က ကျွေးသည်။ စားပြီးလျှင် ပျောက်သွားကြသည်။အချိန်မရွေး ရောက်ချင်လည်း ရောက် လာတတ်ကြသည်။ ယခုလည်း လရောင်စိုပြည်အောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် သာယာမှုကြောင့် သင်းတို့ရောက်လာကြဟန်တူသည်ဟု ဆရာတော် တွေး သည်။ ဆရာတော် တံမြက်လည်းခိုက်တွင် သင်းတို့ နှစ်တောင်က တော့ ကစားနေကြသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်သေးသမျှ လောက သံယောဇဉ် ဟူသည် ယုတ်သည်၊ ဖြတ်သည်၊ ကြီးသည်၊ ငယ်သည်မဟု ပေါ်ပေါက်လာ တတ်မြဲပါကကားဟု ဆရာတော် တွေးသည်။

သို့ရာတွင် တံမြက်လည်းပြီး၍ ဘုရားရှိခိုးရန် ဟန်ပြင်ခိုက်မှပင် ဆရာ တော် အနီး၌ ခွေးနှစ်ကောင်တို့ တကောင်နှင့်တကောင် မာန်ပီ ဟိန်း ဟောက်သံကို ကြားရသည်။ အဆော့လွန်၍ တကောင်နှင့်တကောင် ထိ ခိုက်ကာ အပျော်ဘဝမှ ဒေါသဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ယင်းတို့ ရောက်သည်က အရေးမကြီး။ ဘုရားရှိခိုးအံ့ဆဲဆဲ ဆရာတော်အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်က အနီးရှိ ကျောက်စရစ်ခဲတလေးများဖြင့် ခွေး နှစ်ကောင်ကို ပစ်ပေါက် မောင်းထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်းထုတ်ခါမှ

သင်းတို့ အချင်းချင်း မာန်တဖီဖီဖြင့် ပို၍ကဲလာသောကြောင့် ဆရာတော် အဖို့ သဒ္ဓါစိတ် မဖြောင့်နိုင်တော့ပဲ ဒေဝါသဘက်သို့ အမှတ်မဲ့ကူးသွားကာ ဘုရားရှိခိုးရာမှ ထ၍ အနီးရှိတံမြက်ရှည်ဖြင့် လွဲကာ ခွေးများကို ရိုက်လိုက် တော့အံ့ဆဲဆဲတွင်ပင် သတိမပြတ်သော ဆရာတော်အဖို့ ပေါ်ပေါက်လာ သော ဒေဝါသကို ရုတ်ခြည်း ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

“တယ်...ဒီခွေးနှစ်ကောင် ငါ့ရိုက်လိုက်ရ၊ ငါ့ပါ သုံးကောင်ဖြစ်သွား ရော့မယ်” ဟုလည်း ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသေးသည်။ ‘ငါ့ရိုက်လိုက်ရ’ အထိသည် ဆရာတော်၏ဒေဝါသဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပညာရှိတရားရှင်ပီပီ ထွက်လာသောဒေဝါသကို ချက်ချင်းပင်သတိရ ရုပ်သိမ်း၍ မိမိ၏ထွက်မိသော ဒေဝါသကို မိမိပင်ပြစ်တင်ရှုတ်ချကာ “ငါ့ပါသုံးကောင်ဖြစ်သွားရော့မယ်” ဟု ဆိုလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား - လူနှင့် ခွေးတို့ ဘဝ ကွာခြားကြသော်လည်း ဒေဝါသဟူသည်အတူတူပင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

တံမြက်စည်းဖြင့် ရွယ်ခိုက်မှီပင် ခွေးနှစ်ကောင်ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ ဆရာတော်အဖို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ဘုရားရှိခိုးရ၏။ ဆရာတော် တွင် ယနေ့ညအဖို့ ယင်းကဲ့သို့သော အနှောင့်အယှက်နှစ်ခု မမျှော်လင့်ပဲ ကြုံတွေ့ရ၏။ ဆရာတော်သည် ဒေဝါသကို နိုင်လိုက်ပါပြီ။ သို့ရာတွင်အခြား အရာ တခုကိုတော့ နိုင်နိုင်ပဲ မည်လော။

[၂]

နာရီတမောင်းခန့် ပန်းကပ် ရေကပ်နှင့် ဘုရားရှိခိုးပြီးသော အခါ နွေဦး ညဉ့်၏ အချမ်းမတ်ကလေးကြောင့် ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းကြီးကို လွှမ်းခြုံကာ တံမြက်စည်းကို တောင်ဝှေးပမာတဒေါက်ဒေါက်ထောင်ရင်းကျောင်းဆီသို့ လျှောက်လာသောအခါ ကျောင်းကလေးလှေကားရင်းတွင်တဘက်နှမ်းက လေးဖြင့် မလုံ့တလုံ့လွှမ်းခြုံယင်းတဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညူ လှုပ်ရှားနေသူ တယောက်ကို လရောင်ဝင်းဝင်းအောက်တွင်မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆရာတော်အဖို့အံ့အားသင့်ကာ “ဟဲ့ ဘယ်သူတုံး” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“တပည့်တော်မ အရှင်ဘုရား ဆွမ်းခံရွာက ရှင်ငြိမ်းပါဘုရား” ဟု ငိုမဲ့မဲ့ အသံဖြင့် လျှောက်ထားယင်း ဆရာတော်သို့ ရှိခိုးလိုက်သောအခါ ဒကာမ ငယ်ငယ်၏ အသံနှင့် စုတ်ပြဲနေသောအင်္ကျီအောက်မှကျောပြင်သားကလေး ပွေးပွေးတို့ကိုလရောင်ဖြင့်မြင်လိုက် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့် ရုံမျှ မကတော့ပဲ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဒကာမလေးသည် ရှိခိုးရာမှ မျက်နှာကို မော်လိုက်သောအခါ မိမိတို့နှင့် ဆုံဆုံယှဉ် ဖားဖားအောက်မှ မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ကလေးတစ်မျက်ရည်စတွေအတွဲသားနှင့် ဆရာတော်အား မိမိတို့ မော်ဖူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ပြုတုန် နှစ်ဖူးမှာ ယင်းသို့ဆန့်ကျင်ဘက်အမြင်ကြောင့်သာမဟုတ်၊ မလျော်သောနေရာ၊ မလျော်သောအချိန်တွင် မလျော်သောသူတယောက်နှင့် တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့....ဒကာမ သွားသွား။ ခါ နင့်နေရာမဟုတ်ဘူး။ နင်လာမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး။ နင် လူစင်စင်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘုရား....ဘုရား”

“တပည့်တော်မ လူစင်စစ်ပါ ဆရာတော်ဘုရား။ တပည့်တော်မကို ကယ်တော်မူပါ၊ သနားတော်မူပါ၊ တပည့်တော်မော ခုအချိန်မှာ အရှင်ဘုရားမှ တပါး အားကိုးရာမရှိပါဘူး။ တပည့်တော်မ တောထဲကို ဟင်းရွက်ခူးသွားရာက အပြန်မှာ ဟင်းလျာကျား နှစ်ယောက်က လမ်းကစောင့်ပြီး အတင်းဗလက္ကဉာရလုပ်ပါဟယ်။ တပည့်တော်မ အတင်းရုန်းကူးပြီး အစွမ်းရှိသလောက် ခုခံလို့ အကျိတွေ့ စုတ်ပြဲကုန်ပါတယ်။ ရုန်းယင်းပြေးယင်းနဲ့ ဆရာတော်ကျောင်းကို သတိရလို့ ဆရာတော်ဆီကို ပြေးလာရတာပါ။ တပည့်တော်မရောက်နေတာကြာပါပြီ။ ဆရာတော် ဘုရားရှိခိုးနေလို့....”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းကိုပြေးလာရတာလဲ၊ ရွာကို ပြေးပါလား”

“ရွာကိုပြေးယင် မလွတ်ပါဘူး ဘုရား၊ သူတို့က ရွာဘက်ကပိတ်ပြီး လိုက်တာပါ”

“အခုလောက်ဆို သူတို့ ပြန်ရောပေါ့၊ နင် ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရွာကို ပြန်ပေတော့”

“မပြန်ရဲပါဘူးဘုရား၊ သူတို့ကတညလုံးစောင့်မယ်တဲ့၊ ဆရာတော်ကို ကြောက်လို့မလာရဲတာပါ၊ လမ်းကစောင့်နေမှာပါ။ တပည့်တော်မကို ဒီတညတော့ ကယ်တော်မူပါဘုရား၊ တပည့်တော်မော အားကိုးရာမရှိပါဘူး”

“အင်း....ဒုက္ခ ဒုက္ခ”ဟု ညည်းညူကာ ဆရာတော်သည် အရှေ့ဘက်စောင်းစောင်းတွင် တွဲခိုနေသော လမ်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာတော်သည် မိုးပေါ်ကကျသလို ရောက်လာသော ရှင်ငြိမ်း ဆိုသူကို မေးမြန်း ပြောရာ၌ တည့်တည့်ရပ်၍ ကြည့်၍ ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရုတ်ခြည်းစတင်တွေ့ရစဉ်က စူးစမ်းလိုသည့်သဘာဝအတိုင်းဖြတ်ကနဲတချက်

ကြည့်လိုက်မိရာတွင် စုတ်ပြဲနေသော အင်္ကျီအောက်မှ ကျောသားဖွေးဖွေး ကိုယ်ဟန်သေးသေးနှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဒကာမတယောက်ပါ ကလားဟု သိလိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဆရာတော်သည် ရှင်ငြိမ်းဆီသို့ တချက်မျှ မကြည့်တော့ပဲ တံမြက်စည်းရိုးကိုထောက်၍ တဒေါက်ဒေါက်လမ်းလျှောက် ယင်း တောတောင်တလှည့်၊ လမင်းတလှည့်၊ စေတီတော်သို့တလှည့် ကြည့်၍သာ မေးမြန်းသည်။ သို့ရာတွင် အသံကိုမူကား ကြားနေရသည်။

အသံကလည်း ငယ်ရွယ်သူ တယောက်၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ နုနယ်လန်းဆတ်သည်။ ဒုက္ခသည် သောကရှင်၏ အသံဖြစ်သောကြောင့် နွဲ့သည်။ လှုပ်ရှားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံသည် ရွာသူတယောက်၏ အသံနှင့်ကား မတူလှ။ ကြည်လင် ရဲရင့်လှပေသည်ဟု ဆရာတော် အတွေးရောက်၏။

ဤအဆင်း ဤအသံသည် ငါနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါတကား။ ဤနေရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါတကား။ အချိန်ကလည်း ညဉ့်အချိန် ဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်ကာ ဒကာမလေးဆီသို့ မကြည့်ပဲ လမ်းလျှောက်ယင်း စစ်ဆေးသည်။

သို့ရာတွင် ဒုက္ခသည်ဖြစ်လာ၍ မိမိဝန်းကျင်တွင် သည်တည အဖို့တော့ လက်ခံရတော့မည့် အခြေသို့ ရောက်လာသောအခါ ကာယကံရှင်ကိုစူးစမ်းလိုသည့် သဘောဖြင့် လမင်းဘက်သို့လှည့်ကာ မော့ထားသော မျက်နှာကလေးဆီသို့ တမျက်မျှ ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ ဆရာတော်သည် ဟင်...ဟုပင် ဆိုလိုက်မိကာ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော ဆရာတော်၏ ခြေလှမ်းများသည်လည်း ပို၍ သွက်သွားသည်။ တံမြက်စည်းသံ တဒေါက်ဒေါက်သည် ပို၍ မြည်လာသည်။ အကြောင်းသော်ကား - လရောင်ကြည်ကြည်ဖြင့် တင်းကနဲ မြင်လိုက်ရသော ဒကာမလေး၏ မျက်နှာမှာ ရွာသူကလေးဆိုသမင်လည်း ရွာသူကလေးနှင့် မတူ။ နန်းသူ ကလေးလို လှနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကပိုကရိုဆံပင် မဲမဲအုပ်အုပ်အောက်မှ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးအောက်မှ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့ကြီးများ၊ ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ပြည့်ဖြိုးသွယ်လှသော မျက်နှာတို့မှာ ဇာင်းတိမောင်းတိ ရွာသူကလေး တယောက်ဟု သိမှတ်ဖို့ ခက်လှသည်။

ဆရာတော်က ကြည့်လိုက်သောအခါ သနပ်ခါး ဘဲကျား ရိုက်ထားသော ပါးပြင် ဖောင်းဖောင်းကလေး အပေါ်သို့ မျက်ရည်စများ တွဲခိုနေသည့် ဒကာမလေး၏ မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့ကြီးများနှင့် တိုးမိကြသည်။ ထိုမျက်နှာ

ကို အကင်းလွဲဖယ်ကာ “အင်း...ငါမကယ်ယင်လဲ သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်
တော့မှပာပါလားကရို” ဟု ဆရာတော် တွေးသည်။

“ကဲ...ကဲ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကယ်ရတော့တာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် နင် ကျောင်း
ထဲဝင်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းအပြင်ဘက် အဲဒီ နေရာနားမှာပဲ
နေရလိမ့်မယ်”

“မှန်လှပါ။ ဆရာတော်ထားရာမှာ နေပါ့မယ်။ ဆရာတော်အရပ်ကို
ခိုလှုံရယင် တော်ပါပြီဘုရား”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ။ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပေတော့။ အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ” ဟု
ရှိယင်တော့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပေတော့။ အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ” ဟု
ဆိုကာ ဆရာတော်သည် ဒကာမလေးကို တွေ့ရှောင်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်
သည်။ မဝင်မီ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လို အိပ်မှာပါလိမ့်ဟု ကရုဏာ
မျက်စိဖြင့် တချက်မျှ ပေးလှုံကြည့်လိုက်သောအခါ စုတ်ပြဲနေသော အင်္ကျီ
အပေါ်တွင် တဘက် နှမ်းကလေး တထည်ဖြင့်သာ ခြုံလွှမ်းထားသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် တန့်ကနဲ တချက်မျှ ရပ်၍ ဦးစားလိုက်မိသေးသည်။

ဆောင်းအကုန် နွေအကုန် ဖြစ်၍ နွေဘက်တွင် သိသိသာသာ ဂူလာပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်ဘက်တွင်မူ အအေးဓာတ် လွှမ်းမဲ ဖြစ်သည်။ ယခုပင်
အတန် အေးလာပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်အဖို့ ဒုက္ခဋ္ဌိသင်္ကန်းကြီးကို ခြုံထားမိ
ပေပြီ။ သည်အအေးထဲမှာ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုများ အိပ်မှာပါလိမ့်ဟု တွေး
လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

တေတီနိုင်။ မိမိမှာ ဝတ်ထားဆဲ သင်္ကန်းသုံးစည်မှအပ စောင် ဟူ၍
အပို မရှိ။ အပိုဟု ဆိုနိုင်သော ရေခဲ သင်းပိုင်မျှသည်လည်း ဒကာမနှင့်
မအပ်စပ်။ တေတီနိုင်ပါဘူးလေ.... သည်တညတော့ ဒုက္ခ ခံပေတော့ဟု
တွေးတောယင်း ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။ တံခါး မင်းတုတ်ကို ထိုး
လိုက်သည်။

[၃]

ကျောင်းတွင်းရောက်၍ ထိုင်နေကျ နေရာတွင် ထိုင်လိုက် ရသော်လည်း
ကျောင်းပြင်ဘက်မှ ဒုက္ခသည် ဒကာမလေး အာရုံက အမျှင် တန်းလန့်
ပါလာခဲ့သည်။ ထိုအာရုံကို သတိဖြင့် ဖြတ်တောက်၍ ဆောက်တည်နေကျ
တရားအာရုံသို့ ထုံလိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်တခုလုံးကို တရားတည်းဟူသော
ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွတ်သွင်းလိုက်သည်။ ဆိုက်ရောက်လာသော အတွေ့အာရုံ

သည် ပြင်းထန်လှသော်လည်း တရားရှင် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ရရှိပြီး တရား သတိဖြင့် ကြိုးစားလိုက်သောအခါ မုမုန်အခြေသို့ ရောက်သွားသည်။

ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကြိုးစားလိုက်သောကြောင့် တရား ထိုင်ရသည်မှာ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ကြာသွားသည်။ သန်းခေါင် ကျော်လောက် ရောက်မှ ကိုယ် လက် နှမ်းနယ်ကာ ကျိန်းစက် လိုစိတ် ဝင်သာ သောကြောင့် အိပ်ရာသို့ လွဲတော့အံ့ ဆဲဆဲတွင်ပင် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ခေါက်သံကြားရ သဖြင့် “အင်း...ဒုက္ခ ပါတကား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်” ဟု ညည်းတူးယင်း တံခါးဆီသို့ လာခဲ့ရပြန်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လက်ကလေး နှစ်ချောင်းကို ပခုံးတဘက် တချက်တွင် တင်းကျပ်စွာဖက်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ဒကာမလေးကို တွေ့ရသည်။ သူ့ခမျာ ချမ်းရှာပေမည်။ အအေးဓာတ်နှင့်အတူ လေကလည်း ကဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

ဒကာမလေးက “ချမ်းလိုက်တာဘုရား၊ ချမ်းလိုက်တာဘုရား” ဟု ဆီး၍ လျှောက်သည်။ ချမ်းရှာလွန်း၍ အသံမှာပင် မပီမသ ထွက်လာသည်။

“ချမ်းတော့ ချမ်းတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ငါ့မှာ နင့်ကို ပေးစရာလဲ စောင် ဓမ္မိဘူး”

“ကျောင်းထဲမှာ အိပ်ခွင့် ပြုတော်မူပါဘုရား၊ ကျောင်းထဲမှာဆိုယင် လေလုံလို့ အချမ်းသက်သာမှာပါ ဘုရား”

“ကျောင်းထဲမှာ အိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရဟန်းဆိုတာ ဒကာမနဲ့ တမိုး တက်ကဲ မအိမ်ကောင်းဘူးလဲ”

“အရှင်ဘုရားပု မကယ်ယင်ကော့ တပည့်တော် ဒီည သေရပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

နောက်ဆုံး လျှောက်ထားသံမှာ ရိုးရိုးအသံမဟုတ်၊ ငိုသံပင် ပါလာသည်။ မုန်လှပေ၏။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့ခမျာသေဖွယ်ပင် ရှိသည်။ မတတ် နိုင်ဘူးလေ။ ဖြစ်နိုင် သလောက်တော့ ကူညီ ကယ်တင် ရမှာပေါ့ဟု ဆရာတော် ကရုဏာမိုး ပြိုကျလာသည်။

“ကဲ...ကဲ ကျောင်းထဲဝင်...ကျောင်းထဲဝင်၊ တံခါးဝနားမှာ အိပ်ပေ တော့” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ဒကာမလေးသည် ချက်ချင်းပင် ကျောင်း တွင်းတံခါးဝသို့ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ဆရာတော်အဖို့ နောက်ထပ် အတွေ့အမြင်သစ်တရပ်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ထိုအမြင်ကား

ဒကာမလေး၏ ကိုယ်ဝတ်ထမီမှာ အလွှားလိုက် အမြောင်းလိုက် စုတ်ပြဲနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒကာမလေးက စုတ်ပြဲနေသော ထမီကို အတွင်းသား မပေါ်ကောင် လက်ဖြင့် စုကိုင်း၍ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် မြင်လေသည်။ မမြင်လေသည် မသိ။ ထမီမှာ ရွှေရောင် နောက်ပါ စုံဖုံးယား၍ မလုံနိုင်လောက်အောင် စုတ်ပြဲနေသောကြောင့် တနေရာကဖုံးလျှင် ကနေရာကပေါ်သည်။ သည်ဘက်ကဖုံးလျှင် ဟိုဘက်က ပေါ်နှင့် ဒကာမလေး၏ ပေါင်တွင်းသား တစ်တစ်ရပ်ရပ်ကြီးများမှာ အစွေးသား အထင်းသား ထွက်ပေါ်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုမျှသာမဟုတ် စုတ်ပြဲနေသော ထမီသို့ ရင်ဘတ်မှလက်ကို ရွှေ့ရသောအခါ အကျိုးအစုတ်အပြဲကြောင့်ပင် မလုံမလုံ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ရသော ရင်ဘတ်မှာ အထိန်းအကွပ် မဲ့သွားပြန်သဖြင့် မြိုးမြီး အိနေသော ရင်ဘတ်တခုလုံး ပွင့်အန်၍ ကျလာတော့မယောင် ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ဆရာတော် မြင်လေမည်လား၊ မမြင်လေမည်လား မသိ။

မည်သို့မျှမတတ်နိုင် မရှောင်သာ။ မိမိသာလျှင် အားကိုးရာ ရှိတော့သော ဒကာမလေးအား တံခါး အတွင်းဘက်တွင် လက်ညှိုးညွှန်၍ နေရာချထားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်သည် ဒကာမလေးထံမှ သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ခြေသံမှာ ပြင်းထန်၍ ခြေလှမ်းမှာ သွက်လက်နေသည်ကို ဒကာမလေး အကဲခတ်လိုက် မိသည်။ စောစောပိုင်းက သိမ်မွေ့နူးညံ့နေသော ဆရာတော်၏ကိုယ်ဟန် အမူအရာများသည် ဒကာမလေး အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားသယောင် ဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာမဟုတ် ဆရာတော်သည် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ ပိတ်ထားသော ကျောင်းပြတင်းပေါက် တခုဆီသို့ သွားကာ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် မသိ၊ ပြတင်းကို ဖွင့်သည်။ ထိုအခါ ပွင့်သော ပြတင်းမှ အေးစိမ့်သော လေများ ဝင်လာသဖြင့် ပြန်၍ ပိတ်လိုက် ပြန်သည်ကို ဒကာမလေး တွေ့ရသည်။ ဒကာမလေး၏ အမြင်အတွေ့ အာရုံကြောင့် ဆရာတော်ခမျာ သိသိသာသာ စူးဝင် တုန်လှုပ်ရရှာလေပြီတကား။

ညဉ့်အချိန် မီးရောင်မရှိသော်လည်း မစေ့စပ်သော ကျောင်းနံရံကြား အမိုးကြားတို့မှ လရောင်ကလေးများသည် တိုးဝင်လျက် ရှိလေရာ၊ ကွက်ပြားပြား မဟုတ်လှသော်လည်း ဆရာတော်၏ လှုပ်ရှားမှုများ ကိုကား လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

ဆရာတော်သည် သူ့ အိပ်ရာဆီသို့သွား၏။ အိပ်ရာခြေရင်းတွင် အတန်ကြာ ရပ်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာတွင် ဒကာမလေးကို ကျောပေး၍ ဖြည်းညင်း စွာထိုင်သည်။ တခါကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်လျက်၊ အတန်ကြာ၍ နောက်တကြိမ် ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ထိုင်လျက်ပင် တွေ့ရသည်။ ထိုင်သည်မှာ ကြာလွန်း လှ၍ ယနေ့ညအဖို့ ဆရာတော် ကျိန်းစက်မှ ကျိန်းစက်ပါတော့မည်လားဟု ဒကာမလေး တွေးသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဆရာတော်၏အဖြစ်ကို ဒကာမလေးမသိရှာ။ တမိုးတယံ တည်းသော ကျောင်းအဆောက်အအုံတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဒကာမနှင့်အတူ မအိပ်ရဟူသော ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းဥပဒေတော်ကြီး ရှိနေသည်ကို ဒကာမ လေး မသိရှာ။ ဒကာမလေးကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ထိုဝိနည်းကို ဆရာ တော် စောင့်ထိန်းရပေတော့မည်ကို ဒကာမလေး မသိရှာ။

သို့နှင့် သန်းခေါင်ကျော် နံနက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ အအေးဓာတ် ကလည်း သိသိသာသာ ပိုက်လာသည်။ ဆရာတော်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်ကိုပင် တွေ့ရသည်။ တချီတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ဆရာတော်ဘုရားရှိခိုးသည်ကို ကြားရပြီးနောက် ထိုင်လျက်သာတွေ့ရသည်။ တရားထိုင်ဟန်တူသည်ဟု ဒကာမလေး တွေးသည်။

အချမ်းဓာတ်ကြောင့်လည်းစောင့်။ သန်းခေါင်ကျော် နံနက်ပိုင်းကြီး သို့ပင် ရောက်လာ၍လည်းကောင်း ဒကာမလေးအဖို့ အိပ်ချင်လွန်းလှပြီ။ သို့ရာတွင် ဦးလည်မသန် ထမ်းဆောင်လာရသော တာဝန်ကြီးတရပ်ကြောင့် မအိပ်ဝံ့။ အိပ်ချင်စိတ်ကို သတိဖြင့် တင်းအောင့်ထားရသည်။ ထမ်းဆောင် လာရသော တာဝန်သည် သက်ဆိုင်ရာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ယခု အထိတော့ ချောချော မောမော ရှိနေပေပြီ။ နောက်ဆုံးလုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို လုပ်ဆောင်ရန် အချိန်ကျရောက်ပြီဟု ဒကာမလေး တွေးသည်။

ဆရာတော်သည် မိမိဖြန့်ကြက်အပ်သော ကွန်ချက်တွင် မိနေပြီကိုကား ဒကာမလေး သိသည်။ အနီးသို့ သိမ်းငင်ဖမ်းယူဖို့ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် တဟီးဟီးတဟင်းဟင်း ညည်းညူသောအသံများ ဒကာမလေး ထံမှ ထွက်လာသည်။ ခြေတို့ လက်တို့ဖြင့် ကျောင်းကြမ်းပြင်ကို ရိုက်ပုတ် ခောင်းကန်သော တဒုန်းဒုန်းအသံများကိုလည်း ဆရာတော်ကြားရသည်။ “ကယ်တော်မူပါ ဆရာတော် ဘုရား” ဟူ သော အသံ၊ အခြား မပီမသ အော်ဟစ် ညည်းညူသော အသံများလည်း ထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် “...ဒကာမလေး၊ ဘာဖြစ်ပြန်တာတုံး” ဟုဆိုသော ဆရာတော်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဒကာမလေးကိုမူ ဂရုတရု ပြန်မပြော။ လှုပ်ရှားမြဲလှုပ်ရှား၊ ညည်းညူမြဲညည်းညူ နေသည်ကိုသာ ကြွေရသည်။

“အင်း...ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်၊ ဘယ်ပဲခက်ပါကလားဟန်နဲ့၊ ပြော... ပုကွ” ဟု ဆရာတော်ညည်းညူယင်း အကြောင်းတရံတရုမို့မှသာ ပန်းလှေ ထွန်းထရှိသော ခြေရင်းတိုင်ဘေးမှ ရေနံမီးခွက်ကို ပန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ရေနံပီးခွက်ကို ကိုင်ချောင်ယင်း ဒကာမလေး အနီးသို့ သွားလိုက်သောအခါ သတိလွတ်တင်သွားဖြင့် တလူးလူး ဘယ်ပဲခက်မြဲ ပန်းလှေ လိမ့် လှုပ်ရှားနေသော ဒကာမလေးကို ကြွေလိုက်ရသည်။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ တရားရှင် ဆရာတော်အပို့ ရှန်ရင်းဆန့်ကျင်လှသဖြင့် ရေနံမီးခွက် လွတ်ကျမသွားအောင်ပင် သတိထားလိုက်ရသည်။

ဒကာမလေး၏ တကိုယ်လုံးမှာ ဂုတ်ပြဲသော အဝတ်တို့မှ ကင်းလွတ်နေသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းကလို လက်ကလေး နှစ်ဘက်ဖြင့် မပိန်းနိုင်တော့သောကြောင့် အဝတ်အောက်မှ အသားဆိုင် ခြိုးခြိုးဝင်းဝင်းများမှာ ထွက်အောက် နေရာမလပ် ထွက်ပြူးနေကြသည်။ မျက်လုံးမှာ မှိတ်နေသည်။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာ လူးလှိမ့်လိုက်တိုင်း ဆံပင်တွေထွေးထွေး အုပ်အုပ်မှာ တဲ့အိနေသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်ပြူးနေသော ရင်သားအစုံသည် လူးတိုင်း လွန်တိုင်း ဘယ်ညာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ပေါင်တံ ဖွေးဖွေးကြီး နှစ်ချောင်းသည် ကွေးချည် ဆန့်ချည်၊ လွဲချည် ထောင်ချည်ဖြစ်နေကြသည်။

သူ့ခမျာ လူဆိုးပရက္ခတ္တိနှင့် တွေ့ခဲ့ရ၍တကြောင်း၊ ပြုစုရာကလေးမျှ မရှိ၊ အအေးပတ်၍တကြောင်း၊ အဖျားဝင်လာဟန်တူပါ၍ဟု ဆရာတော် တွေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖျားထက် ပျားခြားဆန်းကြယ်လှသော မြင်ကွင်းအာရုံကြောင့် မိမိတွင်ကာမအဖျားဝင်လာသည်ကိုကား ရုတ်တရက်မို့ ဆရာတော် သတိမထားမိ။ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ကလည်း နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိကြသည်မို့ မဖြစ်နိုင်၊ နဖူးကလေးမျှ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ကလည်း သိက္ခာပုဒ်တော်က တဘက် ရှိနေပေသေးသည်။ သို့နှင့် မချီနိုင် မချေနိုင်၊ မရုန်းနိုင် မကန်နိုင်၊ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်နှင့် ဒကာမလေး၏ ခေါင်းရင်းအနီးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ သတိလက်လွတ်နေဟန်ရှိသော ဒကာမလေးအား “ဟဲ့... ဒကာမလေး ဒကာမလေး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒကာမလေးက အခုမှ သတိရလာဟန်နှင့် မျက်လုံး ရဲ့ရဲ့ကြီး နှစ်လုံးဖြင့် ဆရာတော်အား မော်ကြည့်ကာ “တပည့်တော်မကို ကယ်တော် မူပါ ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ ချမ်းလွန်းလို့ တပည့်တော်မ သေရပါတော့မယ် ဘုရား။ ချမ်းသလား ပူသလားတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အဖျားဝင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ဘုရား။ တပည့်တော်မမှာ ဘုန်းဘုန်းမှတစ်ပါး ကယ်မည့်သူ မရှိ ပါဘူးဘုရား” ဟု မပြီ.တပြီ ငိုမဲ့မဲ့သံနှင့် လျှောက်သည်။

လျှောက်သည်လောက်က အရေးမကြီး။ လျှောက်ယင်းဖြင့် ဒကာမ လေးက အိပ်ရာမှလူးထ၍လာကာ ဆရာတော်၏ သင်္ကန်းစကို တင်းတင်း ဆွဲသည်။ ထို့နောက် ခြေသလုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်သည်။ ဆရာ တော် တကိုယ်လုံးကို မိမိ နံဘေးသို့ ရောက်လောက်အောင် ဆွဲယူသည်။

အမြင်အာရုံ အတွေ့အာရုံ အဆွဲခတ် ပြင်းထန်မှုကြောင့် ပထမသော် ဆရာတော်အဖို့ ဒကာမလေးအပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင် သွားမိတော့မယောင် ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်တွင်ပင် ဆရာတော်အား ကြီးစွာ သော အမှောင်တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ ကယ်တင်မည့် အသံတခု ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ ထိုအသံကား—နံနက်ပိုင်း အာရုံတက်လုလုအချိန်ရောက်၍ စစ်ကိုင်း လောင် ပုညရှင် တဦးက တရားရှင် သူတော်ကောင်းတို့ ဘုရားရှိခိုးထ ရန် ထိုးခေါ်သော အသံပင် ဖြစ်လေသည်။

တိုးခေါက်သံကြောင့် ဘုရားရှင်ကို သတိရလိုက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးပို့ အပျီနီရောက်ပြီကို သတိကပ်လိုက်သည်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို မြတ်နိုး လှသောကြောင့် တသက်လုံးပင် ဘုရားရှင်အား အသက်ကိုပေး၍ တရား အားထုတ် လာခဲ့ပါသည်ကို ဘာမဟုတ်သော ဤနေ့ည အတွေ့အကြုံ ကလေးဖြင့် အနစ်မွန်း ခံတော့မည်လောဟု အားဘင်းလိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့် ဟဲ့...ဒကာမလေး၊ ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ၊ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ သတိ တားမှပေါ့ဟု” ဟု ပြောဆိုကာ ဒကာမလေး၏ လက်မှ အတင်းရုန်းထွက်၍ အာရုံကို ဖြေဖျောက်ရန် ကျောင်းနံရံ တဘက်တချက်ကို ခေါက်တုံ့ ခေါက် ပြန် ခပ်ပြင်းပြင်း လမ်းလျှောက်သည်။ သို့ရာတွင် တအိအိ ငိုရှိုက်ယင်း ပွေးပွေးကလေး ပေါ်လွင် စုပုံနေလျက်ရှိသော ဒကာမလေး ဆီသို့လည်း ဒုက္ခဘသတ္တဝါကို သနားသော ကရုဏာကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့်လား မသိဘဲ တချက်တချက် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေရသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းရင်းဘက်သို့သွား၍ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ အာရုံ ပျောက်ရန် အသံကျယ်ကျယ် မြှင့်၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။ လမင်းကို ရာဟု

အသုရိန်ပမ်းသကဲ့သို့ တပည့်တော်မှာ ကျဉ်းမြောင်းခက်ခဲလှသော ဘဝသို့ ကျရောက် နေပါသည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားမှတစ်ပါး အားထားရာ မရှိပါ။ တဿမေ သရဏံ ဘဝ = တပည့်တော်အား ကယ်တင်တော်မူပါ။ ရုန်းထွက် နိုင်သော အင်အားကို ပေးတော်မူပါဘုရား ဟူ၍ ဘုရား ရှိခိုးပင်းမှ ဆုတောင်းသံကိုလည်း ဒကာမလေး ကြားလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် “တပည့်တော်ကို ပစ်မထားပါနဲ့ ဘုန်းဘုန်းဘုရား။ ကယ် ဆယ်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်မ သေရပါတော့မယ်ဘုရား” ဟူသော အသံများကိုလည်း နောက်နားမှ ကြားနေရသေးသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့ အာရုံဖြောင့်ဖြောင့် မထစူးနိုင်။ ရှေ့တလှမ်းတိုးဖို့ ကြိုးစားတော်လည်း နောက်သို့ နှစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်နေရ သကဲ့သို့ ဒကာမလေး၏ ဆွဲဆောင်မှု အာရုံစာ ပြင်းထန်လျက်ရှိ သည်။

ထိုအခိုက် ဘုရားရှိခိုးရာ နံဘေးတွင် နေလယ်က တံပူသပ်ယင်းချထား ခဲ့မိသော ဓားမောက်ကလေးကို ဖြတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ အတွေး တရပ် ဝင်လာသည်။

အာရုံတို့ကို ကျက်စားလူးလွန်၍ နေသောအရာသည်ကား စိတ်ပင်ဖြစ် ပေသည်။ ထိုစိတ်သည် ထားရာမှာ မနေ။ နေစေချင်သလိုမနေ။ အပမ်းရ ခက်လှချေသည်။ အဆုံးမ ရခက်ချေသည်။ သူ့ အလိုသို့ လိုက်ရလျှင် ခက်ရ ချေကော့မည်။

သူ နှစ်ခြိုက်လှသော အာရုံ ပြင်းပြင်း ထန်ထန်နှင့် မတွေ့မီ အချိန်က ငါ့စိတ်ကို ဟုတ်လှပြီ၊ ငြိမ်လှပြီ၊ နိုင်လှပြီဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ယခု အာရုံ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှင့် တွေ့သောအခါ သူ့ကိုနိုင်ဖို့ ခက်နေပြီ။ ငါ့အထင် သည် လွဲမှားလေစွာတကား။

ကောင်းပြီ။ ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကို ကြော်ဘိသို့ အာရုံ ပြင်းပြင်းကြိုက်သော ငါ့စိတ်ကို အခြား အာရုံ ပြင်းပြင်းဖြင့် ကုစားရ ပေမည်။

ငါ့ဖခင် ဘုရားရှင်က အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာ မာတုဂါမနှင့် မြွေ ဆိုး၊ သို့မဟုတ် မာတုဂါမနှင့် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ် တို့ကို တွေ့ဆုံရလျှင် မာတုဂါမသို့ မသက်ဝင်ပါနှင့် မြွေဆိုး အကိုက်ခံပါ။ အဆိပ်ကို သောက်ပါ။ အကြောင်းမူကား - မြွေဆိုးနှင့် အဆိပ်သည် တဘဝကိုသာ သေစေ၊ ဆုံးရှုံးစေ၏။ မာတုဂါမ ဟူသည်ကား ဘဝ ပေါင်းများစွာကို သေစေနိုင်၊ ဆုံးရှုံးစေနိုင် သောကြောင့်တည်းဟု ညွှန်

ကြားကော်မူသည်။ ယခု ငါ့မှာ မာတုဂါမလေးနှင့် မလွဲသာမရှောင်သာ ရင်ဆိုင်နေရပေသည်။ မြေဆိုးသည် အဘယ်မှာနည်း။ အဆိပ်သည် အဘယ် မှာနည်း။

ဘုရားရှင်ကိုသာချစ်ခဲ့သောငါသည် အဖဘုရား၏စကားကို နားထောင် ရမည်။ မြေဆိုးနှင့်အဆိပ်တို့ မရှိခဲ့လျှင် အခြားနည်းဖြင့် ကုစားရပေမည်။ အဆိုးမရ ခက်နေသော စိတ်ကို လမ်းလွဲပေးရ ပေလိမ့်မည်။

ယင်းသို့လျှင် တချောင်းတည်းသော စိတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆရာတော်သည် အနီးရှိဓားမောက် ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နေ့လယ် ကပင် တံပူသပ်ရန် သွေး၍ထားသောကြောင့် ဓားမောက်ကလေး၏ထက်မြ ပုံကို ဆရာတော်သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တင်ပလွင်ခွေပြီးလျှင် ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကို သင်္ကန်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တွင်မှု ထက်လှသော ဓားမောက်ဖြင့်ခြေသလုံးဘေးကိုခပ်နာနာဖိ၍လှီးဖြတ် လိုက်သောအခါ ဆရာတော်၏ ခြေသလုံးသားသည် ဟက်တက်ကဲ့၍ သွေး စိမ်း ရှင်ရှင်တို့ ပန်းထွက်လာသည်။

ဒကာမလေး၏ အတွေ့အမြင် အာရုံကြောင့် ဣန္ဒြေကိုပင် မထိန်းနိုင်၊ မဟန်နိုင် တုန်လှုပ်ရတိသကဲ့သို့၊ ယခုသော်အနာဒဏ်ချက်ကြောင့်ဆရာတော် တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အနာကို တစုံတရာ မပြုပြင်။ နာဖို့ကိုပင် ဤအမှုကိုပြုခဲ့သည်။ နာလိုက်စမ်းဟဲ့...သေစရာရှိယင် လဲ သေလိုက်စမ်းဟဲ့-ဟု ဆရာတော် အားတင်း၍ ခံသည်။

ဆရာတော်၏ ထူးခြားသောလှုပ်ရှားမှုများကြောင့် သည် တကြိမ်တွင် ထ၍လာရသူမှာ ဒကာမလေး ဖြစ်၏။ မီးရောင်တွင် ဆရာတော်၏ အဖြစ် သနစ်ကိုမြင်ရသောအခါ၊ ဒကာမလေး အထူး တုန်လှုပ် သွားရသည်။ “တပည့်တော် မှာမိပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုသည်းခံတော်မူပါ ဆရာတော်ဘုရား” ဟု ဆရာတော်၏အနာကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ယင်း ငိုမဲ့မဲ့အသံဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

ထို့နောက်ဆရာတော်၏ ဒဏ်ရာ ခြေသလုံးကို ဆွဲကိုင်တော့မယောင်၊ သင်္ကန်းစဖြင့် စည်းနှောင်ပေးတော့မယောင် ပြုသောအခါ၊ ဆရာတော်က “ဟဲ့-ဒကာမ၊ ငါ့ကိုမထိနဲ့၊ မထိနဲ့၊ နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဘာသာနင်နေ” ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒကာမလေးအဖို့ ဆရာတော် အနီးသို့ မသိဝံ့ပဲ ကြီးစွာသောနှောင်တကြောင့် အသံထွက်၍ပင်ငိုရှက်ယင်း

ဆရာတော်ကို ဦးခိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ဝိရိယလွန်သော နောက်ဆုတ်ကန်တော့ယင်း ကျောင်းပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

အကြောင်းသော်ကား - ထိုအချိန်၌ မိုးစင်စင် လင်းခဲ့ချေပြီ။

[၄]

“ပညာလွန်သော် ကွန်သည်။ ဝိရိယလွန်သော် ဆွန်သည်။ သဒ္ဓါလွန်သော် လွန်သည်” ဟူသော စကားတစ်ရပ်ရှိ၏။ သာသနာတော်တွင် ထက်သန်လှသော သာလွန်မင်းတရားသည်ကား သဒ္ဓါလွန်သူ ဟည်း။

သာလွန် မင်းတရားသည် အကျင့်သိက္ခာတွင်လည်းကောင်း၊ ပညာတွင်လည်းကောင်း ထူးချွန် ကျော်ကြားလှသော သူ့ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုကိုးကွယ်ရုံမျှဖြင့် မကျေနပ်နိုင်၊ ရဟန္တာတဆူမျှ အထင်ရောက်၍ ရဟန္တာဟုတ်၏၊ မဟုတ်၏။ ကိလေသာအာသဝေါကုန်၏၊ မကုန်၏ကိုလည်းသိလိုတော်မူသည်။ သို့ဖြစ်၍ နန်းတွင်းသူ ရှင်ငြိမ်းဖြင့် ဖြားယောင်း ဆွဲဆောင်ကြည့်စေသော အကြံထူး စီမံချက်ကို အထူးစီမံခဲ့သည်။

ရှင်ငြိမ်းမှာ ရုပ်ရည်တွင်လည်းကောင်း၊ အရယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ပရိယာယ်ကြွယ်ဝမှုတွင်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ အထူးတသည် မွေးချယ်ကာ စံနစ်တကျ သင်ကြားစေလွှတ် လိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ရဟန္တာဖြစ်လျှင်လည်း ပို၍ကြည်ညိုရမည်။ ရဟန္တာမဟုတ်၍ ဈာန်လျှောလာသည်ဆိုလျှင်လည်း မင်းကြီးသက်တော်ရှည် သူကောင်းပညာရှိကြီးအဖြစ်ကိုးကွယ်အသုံးပြုနိုင်မည်။ မည်သို့မျှ အရှုံးမရှိသော နည်းဟု သာလွန် မင်းတရားတို့က ဆီမံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ရှင်ငြိမ်း ပြန်ရောက်လာ၍ ထိုညက အဖြစ်သနစ် အကျိုးအကြောင်းကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လျှောက်သား အစီရင်ခံသောအခါ သာလွန်မင်းတရားအဖို့ ရဟန္တာလော၊ သာမန်လောဟု မဝေခွဲနိုင်၊ မခွဲနိုင်ဖြစ်ရသည်။ အမိန့်ကို ကြောက်ရွံ့ လေးစားရသည်ဆိုစေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် သက်သေအထူးမရှိသောကြောင့် မိန်းမ ဟူသည် ဝေလည် ပြောဆိုတတ်သည်ဟုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် သံသယ ရှိတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်တိုင်စုံစမ်းတော့အံ့ဟု ဆရာတော် သီတင်းသုံးသည့် တောင်ဖိလာ တောရသို့ထွက်ကြရန် အစီအစဉ်လုပ်သည်။ ထွက်ကြရာ၌ စိတ်ကူးတရပ်ရှိနေသောကြောင့် တောင်ခြေရေကန်တွင် ဆရာတော်အား

ဖူးတွေမည်ဟု အမိနဲ့နို့ကရေကန်အနီးတွင် ယာယီတဲနန်းကို ထိုးစေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့က တောင်ဖီလာသို့ ဘုရင် ထွက်ကြွလာသောအခါ ဆရာတော်သည် တဲနန်း ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်ယင်း ဓားမောက်ကလေးဖြင့် တံပူသပ်လျက် ရှိသည်ကို အဆင်သင့် ဖူးတွေ့ရ၏။

ဘုရင်သည် ထိုညက အကြောင်းရပ်များကို တစုံတရာ မသိလေဟန်ဖြင့် စကားမျှ မစပ်စေပဲ ဥတုသပ္ပာယ်၊ ဘောဇနသပ္ပာယ်မျှ မမျှစသော အခြား အကြောင်းရပ်များကိုသာ ပဋိသန္ဓာရ စကားအဖြစ် လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်၏ ခြေသလုံးတွင် သင်္ကန်းစဖြင့် ပတ်စည်းထားသော အနာကို မြင်သော်လည်း မမြင်ဟန်ဖြင့် နေသည်။

ထို့နောက် မိမိ လူဒါန်းပြုပြင်ထားအပ်သော ရေကန်သည် ယနေ့ အချိန်၌ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်တကွ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ဖြင့် သာသာယာယာ ရှိလောက်ပြီ။ အနီးကပ်ရှုကြည့်လိုသည်။ ဆရာတော်လည်း အတုကြွပါဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ရေကန် အုတ်ရိုးဆီသို့ ဘုရင်နှင့်အတူ ထွက်ကြွခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်လက်တွင် သပ်လက်စ တံပူချောင်းတလေးနှင့်အတူ ဓားမောက်ကိုလည်း ကိုင်စွဲလျက် ပါလာသည်။

ကန်ဘောင်ရိုးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်က “ရေကန်က အတော့်ကို သာယာ ပြည့်စုံလာပြီ။ ဤရေကန်ကိုမြင်လျှင် တောသူ တောင်သား နွားကျောင်းသားတို့ ချိုးချင်၊ သောက်ချင်၊ ပျော်မြူးချင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်အတွက် သန့်သန့်အသုံးပြုနိုင်ရန် ရေကန်စောင့်ထားဖို့ လိုပေလိမ့်မည်” ဟု မိန့်ကြားသည်။

“ရေကန်ဟူသည် သတ္တဝါတို့ ချိုးရန် သောက်ရန် လူဒါန်းခြင်း မဟုတ်ပါလား၊ အစောင့်ထားဖို့ မလိုပါ” ဟု ဆရာတော်က ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“ရေကန်ဆိုလို့ ရေကန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်အား ပြဿနာတရပ် မေးလျှောက်လိုစိတ် ပေါ်လာပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဆရာတော်”

“မေးစရာရှိလျှင် မေးပါ၊ ဖြေကြားနိုင်လျှင် ဖြေရမှာပေါ့”

“ခရီးသွားတယောက်ဟာ အလွန် ဝေးလံတဲ့ခရီးကို နေပူစပ်ခါးထဲမှာ သွားရလို့ အလွန် ပင်ပန်းနေပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှမတွေ့လို့ ရေကလေး တပေါက်မှ မသောက်ရပါ။ အဲဒီ ခရီးသွားဟာ အခုလို ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ အင်မတန် သာယာကြည်လင်တဲ့ ရေကန်ကြီးကို မမှော်လင့်ပဲ ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရလို့ရှိရင် မသောက်ပဲ မချိုးပဲ နေနိုင်ပါ့မလား ဆရာတော်”

“နေနိုင်သည် ဒကာတော်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခရီးသည်သည် ပညာရှိတည်း။ သတ္တိရှိသူဟည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုရေကန်သည် သံဆိပ်ဖြင့် ပြည့်သလော၊ အန္တရာယ်ရှိသလော စုံစမ်းရပေဦးမည်။ ရေကန်ကို စူးစမ်းပြီးမှ ချဉ်းကပ်သော ဘုရားရှင်၏ ဒေဝဓမ္မ ဇာတ်တော်လည်း အထင်အရှား ရှိပေသည် ဒကာတော်”

ဤနေရာတွင်မူ ဘုရင်သည် အဘယ်သို့ ရည်ရွယ်၍ ချောက်တာ၊ နေသည်ကို ဆရာတော် ရိပ်မိပြောဟန်ညက ရှင်ငြိမ်းဆိုသော ဒကာမလေးကို ဆရာတော် သတိရလိုက်သည်။ ရှင်ငြိမ်းဆိုသော ဒကာမသည် ဤအနီးရွာ၌ မရှိသည်ကို ကွယ် ဒကာကြီးမှတစ်ဆင့် ဆရာတော် စုံစမ်း မိမ့်ရဦးပြီ။ ထို့ပြင် ဒကာမလေး၏ သွင်ပြင် ရုပ်ရည် အမူအရာတို့မှာလည်း ဟောတွင်း သူ မဟုတ်နိုင်သည်ကို ဆရာတော် စဉ်းစားမိခဲ့ပြီ။ ကေမ္ဘာ မိမိအား သိလစမ်းသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ချက်ဟု ဆရာတော် နားလည်ပြီးခဲ့ပြေ။

“စကားအဖြစ်တော့ လုပ် ချောမောပါ၏။ သို့ရာတွင် ကာယကံမြောက် မှာမူ မချိုးမသုံးပဲ နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ”

“မိမိ၏ အန္တရာယ်ကို သိသော သံသရာ ခရီးသည်အဖို့ နေနိုင်ပေသည် ဒကာတော်”

“နေနိုင်ခဲ့သည်ပဲ ထားပါတော့ ဆရာတော်။ သို့သော် လူသူကင်းဆိတ်သော တောကြီးအလယ်တွင် ရေကန်ကို မသုံးမချိုးခဲ့ပါဘူးလို့ အဘယ် သက်သေဖြင့် ခိုင်မာအောင် ပြောနိုင်ပါမည်နည်း”

“မှန်ပေသည် ဒကာတော်။ သို့မှသာ သက်သေမရှိ၊ သက်သေမရှိ၍ လျှံကြည်အောင် သက်သေပြဖို့တော့ ခက်သည်။ သို့သော် လူသက်သေမရှိသော်လည်း ဟောသည် ဓာ၊မောက်သက်သေကား ရှိပေသည်။ ခရီးသည်၏ သိသစင်ကြယ်သည် မစင်ကြယ်သည်ကို ဤဓာ၊မောက်ကပ် သက်သေခံနိုင်ကောင်း စရာ ရှိပါ၏။ ဒကာတော် ရှုလော့”

စကားအဆုံး၌ ဆရာတော်သည် လက်ထဲမှ ဓာ၊မောက်ကို ရေကန်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ဓာ၊မောက်သည် ရေတွင်မြုပ်မသွားပဲ ငါးကဲ့သို့ တလန်းလန်း တဒထောင်ထောင်ဖြင့် ရေကန်တဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသည်ကို ဘုရင်နှင့်တကွ မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအားလုံးပင် မြင်တွေ့ကြရသဖြင့် မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲလှပေစွာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကုန်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရင်သည် ဆရာတော်၏မျက်နှာတော်ကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ဖူးမြော်၍ ခြေတော်စုံကို ဦးခိုက်ကာ “တပည့်တော် မှားမိပါပြီ ဘုရား။

ဆရာတော်၏ သီလံသိက္ခာကို ယုံမှား၍မဟုတ်ပါ။ ကြည်ညိုလွန်း၍ အကြံထူးကို ကြံခဲစီမံခဲမိပါသည်။ သည်းခံတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ မူးကြီးမတ်ရာ အားလုံးတို့သည် ကန်ဘောင်တလျှောက်တွင် ပြားပြားဝပ်၍ ရှိခိုးကြသည်။

“သည်းခံပါ၏။ သည်းခံပါ၏။ မိမိအပြစ်ကို အပြစ်ဟုသိ၍ တောင်းပန်လျှင် သူတော်ကောင်းဖြစ်တော့သည်။ ထိုအပြစ်ကို နောင်တွင် မကျူးလွန်မိအောင် ဆင်ခြင်လျှင် ပညာရှိဖြစ်တော့သည်။ သာဓု... သာဓု ဒကာတော်” ဟု ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်။

အကျင့်သိက္ခာဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကြောင့် ငယ်စဉ်က ပဉ္စင်းကျော်၊ ကြီးလာလျှင် တိပိဋက အကျော်၊ မဟာ တိပိဋက အကျော်၊ တောထွက်လျှင် တောင်ပီလာအကျော်ဟု အကျော်တွင် အကျော်ဆင့်၍ ကျော်ကြားခဲ့သော ဆရာတော်အဖို့ ယခုသော် “ဓားမကူး (ဓားမောက်ကူး) ဆရာတော်” ဟူသော အကျော်တရပ် ထပ်ဆင့်ကာ တိုးပွားလာပြန်တော့သတည်း။

[၁]

ယနေ့ ညီလာခံတွင် မင်းဘူးရွှေစက်တော်သို့ ဘုရားဖူးကြွရောက်လိုပါသည် ဟူသော နန်းဦးဆရာတော်ဘုရားထံမှ သွင်းစာကို ကြားနာရသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော် ဘုရားဖူးကြွရန်အတွက် ဘုရင့်လက်သုံးတော် လှေကြီး တစ်စင်းကို လိုလေသေးမရှိအောင် တခမ်းတနားပြင်ဆင်စေရုံမက ဆရာတော် လိုအပ်သမျှကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးစေဟု သက်ဆိုင်ရာ ဝန်သို့ အမိန့်ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာတော်ကား ငါ့ပြည်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်ရာ၌ ရှင်တဆူ၊ လူတယောက်သာ ရသည်ဟု ရာဇဝင်တွင်လောက်အောင် မှတ်ချက် အပြွခံရသော ရှင်ဗုဒ္ဓိဒီသောသခေါ် ပတမတံဆိပ်၊ တိပိဋကလင်္ကာရခေါ် ဒုတိယတံဆိပ်၊ မဟာတိပိဋကလင်္ကာရခေါ်၊ နောင်အခါ၌ တောင်ဒီသာ ဆရာတော်ခေါ်၊ ထို့နောက် ဓားမကူးဆရာတော်ခေါ် ရှင်ဥပါလိမထေရ်ဖြစ်၍ ဘုရင်ကား သာသနာတော်အရေး၊ နိုင်ငံအရေး၌ ထူးခြားစွာ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့သူ အင်္ဂါဘုရင် သာလွန်မင်းတရားဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင်၏ အမြင်တွင် ဆရာတော်သည် ငယ်စဉ်အရွယ်က စာပေပညာကို စွန့်လွှန်းတမာန် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ရုံမက သက်ရွယ် ကြီးရင့်တော်မူလာသည့် အခါတွင်လည်း သာသနာတော်အရေး၊ တပည့်တပန်းတို့အား ပညာသင်ကြားရေးတွင် ဝါယမ စိုက်လွန်းတော်မူလှသည်။ သာသနာတော်ကျမ်း၊ လောကီကျမ်း အပြောက်အမြားကို ပြုစုတော်မူရုံမက အကြောင်းဆိုက်သည့် အခါတိုင်း မိမိကမေးသဖြင့် ဖြေကြားတော်မူသည့် အဖြေလွှာ

မျှားသည်ပင် တကယ့်တဖွဲ့စာမျှ ရှိနေပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ သက်ရွယ် ကြီးရင့်လာသောအခါ၌ ဆရာတော်အား သက်တောင့်သက်သာ နေစေလို သည်။ ခြေညောင်းလက်ဆန့် ဆိုသကဲ့သို့ သင့်လျော်ရာ ထိုထိုအရပ်များသို့ ခရီးခထင်း ထွက်စေလိုသည်။

အခြားကိစ္စများထက် နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ ယခုကဲ့သို့ ဆရာတော် ခရီး ထွက်မည်ဆိုလျှင် ပို၍နှစ်ခြိုက်မည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဆရာတော် သွားလေရာ တိုင်းသူပြည်သားတို့က သာသနာရေးကိစ္စများကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်ကြမည်ဖြစ်၍ တိုင်းကားပြည်ရွာသာယာရေးကိုလည်း အလိုအလျောက် ဆောင်ရွက်ရာရောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော် ဘုရားဖူးကြမည်ဆိုသော ကိစ္စကို လိုလေသေးမရှိ တခမ်းတနား ကြနိုင်းအောင် အမိန့်ချမှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏အလိုအားဖြင့်မူ ဤလောက၌ ဆရာတော် အလိုရှိသော အရာမှာ ပညာ (သင်ကြားမှုပရိယတ်) နှင့် မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွက် ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ် ဖြည့်ဆည်းလိုမှုတို့သာ ဖြစ်သည်။ ပညာသင်ကြားမှု အတွက် ငယ်ရွယ်စဉ်က စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပညာ သင်ကြား ယင်းဖြင့် ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကိုလည်း မလစ်ဟင်းစေရအောင် ဂရုစိုက်သည်။ ကျင့်ဝတ်ကို သတိရတိုင်း ကျင့်ဝတ်အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သော တောတောင်ကို သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် တောကိုချစ်သော အလောင်းတော် ဝေဿန္တရာပျိုကို ငယ်စဉ်ကပင် တောကိုရည်မှန်း၍ ပြုစုရေးသားခဲ့သည်။ ဝေဿန္တရာပျိုကို ပြုစုယင်းဖြင့် တောအုပ်စိုစို မြိုင်ညိုအခန်းခန်း တောင်တန်းတောင်စွယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့ နေချင့်စဖွယ် ကောင်းလှသည် ဆိုသော မင်းဘူးရွှေစက်တော်ဘဝိုက်ကို ငယ်စဉ်ကပင် အားရုံကပ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မငြိမ်သက်လှသော မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးဂယက်တွင် ဆရာတော် သည်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိခဲ့ရ။ စလင်းဇာတိ ဖြစ်သော်လည်း တောင်ငူသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ပြည်သို့ ကူးရပြန်သည်။ ပြည်မှ တဆင့် ယခု စစ်ကိုင်းသို့ရောက်လာမှ ဘဝတည်ငြိမ်မှု ရလာခဲ့ရသည်။

အကျင့်သိက္ခာအတွက် ပညာသင့်ခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပညာ အတန်ပြည့်စုံလာသောအခါ ဘယ်လိုကဘယ်လို ပေါ်ပေါက်လာသည်မသိ၊ ကဗျာဖွဲ့လိုသည့် ဆန္ဒနှင့် စာပေကျမ်းဂန် ပြုစုလိုသည့်ဆန္ဒက ပေါ်ပေါက် လာပြန်သည်။ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အလျောက် ကဗျာမျိုးစုံကိုပြုစုသည်။

သုာသနာတော်အတွက် သာသနာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းဂန်အမျိုးမျိုးကို ပြုစု
လင်း တဘက်တွင် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း လောကီကျမ်းအချို့ကိုလည်း
ပြုစုရသေးသည်။

ယင်းသို့ စာပေပြုစုမှုဘက်သို့လာရုံစိုက်မိလာသောအခါ ရေးသားလင်း
ပြုစုယင်း၊ ရှာဖွေယင်းနှင့်ပင် မဆုံးရှုံးအောင် ကျယ်ပြန့်စွာသော စာပေနယ်
ကြီးကို တွေ့ရှိလာရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုစုယင်းရှာဖွေ၊ ရှာဖွေယင်းပြုစုနှင့်
စာပေသံသရာတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ စာသမား အချင်းချင်းသာ သိနား
လည်တတ်သော စာပေလက်ရာကောင်း အရှင်တပါး၏ ထူးခြားသော
စာများကို တွေ့လာရသည်။ ထိုအရှင်ကား - ပခန်းကြီးမြို့ ရွှေဥမင်တောရဟ
အရှင်ဇေယျဝေဇင် ဖြစ်၏။

ထိုအရှင်၏လက်ရာများသည် သိုသိပ်လှ၏။ တိကျလှ၏။ ရှင်းလင်းလှ၏။
ရေးသည့် အကြောင်းအရာတရပ်ကို အတိအပါ လိုရင်းကို စူးကနဲ ရှင်းကနဲ
ရေးတတ်မှု ဆိုသည်မှာ စာရေးမှုတွင် ထူးခြားသော အရည်အသွေးတရပ်
ဖြစ်၏။ ရွှေဥမင်၏လက်ရာများသည် ယင်းအရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံလှ၏။
ယင်းအရည်အသွေးမျိုးကို စာသမားတဦးဖြစ်သော တိပိဋကဆရာတော်က
အထူးနှစ်ခြိုက်သည်။ ကြည်ညိုသည်။ လေးစားသည်။

စာသမားတဦးကို နှစ်ခြိုက် ကြည်ညိုလာပြီဆိုသောအခါ ထိုစာသမား
အား တွေ့မြင်လိုခြင်း၊ ဆွေးနွေး ဆည်းကပ်လိုခြင်းမှာ စာသမားတို့၏
ထူးခြားသော ဆန္ဒတရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေဥမင်၏ စာများကို လေ့လာမိသည့် အချိန်မှစ၍ ရွှေဥမင်ဆရာတော်
အား ရင်းနှီးဖူးတွေ့လိုသည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် မပြု၊မပြတ်နိုင်သော ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကြောင့် ဆန္ဒကိုမျှသိပ်ထား
ခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ မျှသိပ်ယင်းနှင့်ပင် အရွယ်တော် ခြောက်ဆယ်ပိုင်းသို့
ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ရွှေဥမင်းအကြောင်းကို လက်လှမ်းမီသမျှစုံစမ်းလိုက်သောအခါ ငယ်စဉ်
မှစ၍ မိမိကဲ့သို့ပင် ပညာပိုင်းဆိုင်ရာတွင် ထက်ထက်မြက်မြက် ပုဂ္ဂိုလ်တပါး
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိကဲ့သို့ မင်းအပူဇော်ကိုမခံ၊ ပူဇော်ခံရမှု မှန်သမျှတို့
နှင့် ကင်းဝေးအောင်နေပြီး ပခန်းမြို့ကြီး၏ သာသနာဝင်တွင် ကျော်ကြား
သော ရွှေဥမင်တောရဟံ တပါးတည်း နေတော်မူသည်ဟု ကြားသိရသည်။

ယခု မင်းဘူးရွှေစက်လောင်သို့တရားဖူးသွားမည်ဆိုရာ၌ တရားဖူးလိုခြင်း၊
မင်းဘူး၏ ကျော်ကြားသောတောကို ချဉ်းကပ်လိုခြင်းသည် တိပိဋကဆရာ

တော်အံ့ပထမ အခြေခံအကြောင်းရင်းဖြစ်၍ မင်းဘူးမှအပြန်တွင် ရွှေဥမင်
သို့ ဝင်လိုခြင်းမှာ ဒုတိယ အခြေခံအကြောင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိမှာ
ကြီးမားသော မင်းဆရာဖြစ်၍ နေလေရာ၊ ကြီးမားသောသူတို့မည်သည်
သေးငယ်သော အကြောင်းရပ်တခုအပေါ်တွင် မည်မျှပင် ဆန္ဒရှိ၍နေစေ
ကာမူ ထုတ်ဖော်လေ့မရှိသည့် အတိုင်း ယခု ရွှေစက်တော်သို့ သွားရာ၌
ဒုတိယအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်၍ မပြော။

သို့နှင့် တပည့်သံဃာများစွာ၊ လှေလှော်သားနှင့် တပည့်ဒကာ အသိုက်
အဝန်းများစွာပါဝင်သော နန်းဦးဆရာတော်၏ ဘုရင့်လှေတော်ကြီးသည်
အင်းဝဆိပ်တမ်းမှ ခမ်းနားစွာထွက်၏။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စမူစ၍ အစစအရာရာ
လိုသည်မရှိစေရအောင် လှေတော်တွင် အပြည့်အစုံပါသော်လည်း မြစ်ရိုး
တလျှောက် ရောက်လေရာ မြို့ရွာများမှ ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ လှူဒန်းမှု
ကြောင့် ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးမှ ပြန်သည်အထိ အလုံ့ပင်ဖြစ်၍နေသည်။

[၂]

ပခန်းသည် သာသနာတော်ထွန်းကားရာ ဒေသတခုဖြစ်ပေရာ ဘုရင်မင်း
မြတ်၏ နန်းဦးဆရာတော် ကြွလာသည်ဆိုသောအခါ ဂရုစိုက်မှုမျိုးစုံဖြင့်
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လှုပ်ရှားပူဇော်ကြသည်။ ကိစ္စအဝဝ အရှိန်သေသည် အချိန်
လောက်တွင်မူ ဆရာတော်က ရောက်သည့်ခိုက်တွင် ရွှေဥမင် တောရသို့
လည်း ကြွရောက်လိုသည်ဟု မိန့်သဖြင့် ပခန်းသံဃာနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိ
ကာမများက ညနေပိုင်းအချိန်တွင် အသိုက်အဝန်းများစွာဖြင့် တောရသို့
သို့ ပို့သည်။

မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးရာ တောရဟုဆိုသော်လည်း တောရသို့ရောက်သော
အခါ ရွှေဥမင်ဆိုသည့်အတိုင်း တရားရှင်တို့ တရားအားထုတ်ရာ အုတ်ဂူ
အရပ်ရပ်နှင့် ခိုင်ခံ့သော ဘုရားကျောင်းများကို တွေ့ရသည်။ ဂူများ
အလွန်တွင်မူ ရွှေဥမင်ဆရာတော်၏ တံကျောင်းကလေးကို တွေ့ရ၏။

ဤလိုနေရာမျိုးသို့ တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား
သွားရသည်မှာ ရှက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ဆရာတော်စဉ်းစား၏။ ထို့ကြောင့်
နောက်ပါ အသိုက်အဝန်းများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတနေရာတွင် ထားခဲ့ကာ
တပည့်ရဟန်း တပါး နှစ်ပါး မျှဖြင့်သာ တောရ ကျောင်းကလေးဆီသို့
ကြွသည်။ ဒကာတဦးက ဆရာတော်ကြွလာသည်ကို ကျောင်းကလေးဆီသို့
ဦးစွာသွား၍ လျှောက်တားသည်။

ကျောင်းကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေဥမင်ဆရာတော် ကိုယ်
တိုင်ထွက်၍ ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တွေ့လိုက်လျှင်ပင် စာသမား တဦး
ဆိုသည်ကို အပထာဦး၍ တရားလုပ်ငန်းကို ဖိဖိစိစိ လုပ်လျက်ရှိသော
တရားရှင်တဦး၏ အချိုးကျလှသောအသွင်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

စာသမားသည် ရိုးသည့်အသွင်သာ ရှိတတ်သည်။ တရားသမားကမူ
မျက်နှာကိုယ်လက် အမူအရာမှစ၍ လောဘဒေါသ အခိုးအငွေ့တို့ ကင်းရှင်း
သေသပ်၍ အေးငြိမ်းသည့်အသွင် ပေါ်နေတတ်သည်။

ရွှေဥမင်ဆရာတော်က မင်းဆရာတော်အား ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့် အရိုး
အသေပြုမည်ရှိသောအခါ မင်းဆရာတော်က မိမိနှင့် သက်တူရွယ်မျှ ရှိနေ
သဖြင့် ရဟန်းတို့ထုံးတမ်းအတိုင်း အသက် သိက္ခာကို မေးမြန်းလိုက်သော
အခါ ကိုယ်ရာ မိမိနှင့်သက်တူရွယ်သူ အနီးတူမျှ ဖြစ်နေသဖြင့် အရိုးအသေ
ပြုမှုကို တားမြစ်ပြီး ကျောင်းကလေးဆီသို့ အတူကြွကြွသည်။

ကျောင်းကလေးသို့ ကြွကြွရာတွင် သတတဝါတူများဖြစ်သောကြောင့်
တပါးနှင့်တပါး လေးစားသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း သိက္ခာ
ပုဒ်ကို အရေးထားသောအားဖြင့်လည်းကောင်း “မင်းဆရာ ရွှေကကြွတော်
မူပါ” ဟု ရွှေဥမင် ဆရာတော်က ဦးစားပေး လျှောက်ထားသည်။

“ကပည့်တော်က မင်းဆရာဖြစ်သော်လည်း အရှင်ဘုရားက စာပေဂုဏ်
ကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားကသာ ရွှေက ကြွတော်မူပါ” ဟု ဖြန်
လည်လျှောက်ထားသောအခါ “မင်းဆရာမို့ ရွှေကကြွခိုင်းခြင်းမဟုတ်ပါ။
ကပည့်တော်က အိမ်သည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားက ညွှန်သည်ဖြစ်ပါ၏။ ညွှန်
သည်ကို ဦးစားပေးရမည့် ဝတ္တရားအတိုင်း ရွှေကကြွဖို့ လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်” ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ သူတော် အချင်းချင်း၊ ပညာရှိ
အချင်းချင်းတွင် ရှင်မြူးဖွယ် လှုပ်ရှားမှုကလေးတရပ် ဖြစ်လာသောကြောင့်
မင်းဆရာတော်က ရွှေဥမင် ဆရာတော်အား ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်လိုက်လင်း
ရွှေက ထွက်ကြွလိုက်ရသည်။

ကျောင်းကလေး ခြေရင်းသို့ရောက်သောအခါ တောရဆရာ၏ ကိရိယာ
ဒကာဖြစ်ဟန်တူသော လူသူတော်ကြီးတယောက်က မင်းဆရာအား ကမ်း၍
ကန့်တော့၏။

ကျောင်းကလေးပေါ်တွင် အစုလိုက် အပြန့်လိုက်ရှိနေသော ပေပုရပိုက်
များမှအပ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မတွေ့ရ။ အိပ်ရာ နေရာဟုပင် မတွေ့ရသဖြင့်
တဏှာတရားအရှင် စာပေအရှင် ပါတကားဟု မင်းဆရာ ပီတိဖြစ်သည်။

ကျောင်းကလေး ခေါင်းရင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မင်းဆရာ သီတင်းသုံးရန်အတွက် တောရဆရာက မိမိပခုံးထက်မှ သင်္ကန်းကိုယူ၍ ခင်းပေးသည်။ မင်းဆရာက ထိုသင်္ကန်းကို ရုတ်ဖယ်၍ ကြမ်းပေါ်တွင်ပင် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် အင်းဝသာသနာတော် အရေးနှင့် ကျန်းမာရေး၊ သပ္ပာယ်မျှတရေး ပဋိသန္ဓာရ စကား မိန့်ကြားကြသည်။

မင်းဆရာက “တောရဆရာ တပါးတည်း နေပါသလား” ဟု မေးလျှောက်သည်။

“အလုပ်အကျွေး ကပ္ပိယ ဒကာကြီး တယောက်နဲ့ပါ”

“တောရ ဆိုသော်လည်း နေသည့်နေရာက ခေါင်လွန်း ဝေးလွန်း လှသည်။ မကြောက်ဘူးသား ဘုရား”

“မှန်လှပါ၊ ကြောက်၍သာ ဤသို့ နေရပါသည် ဘုရား”

မင်းဆရာ စဟာရပ်သွားသည်။ တောရ ဆရာ၏စကားကို ကြည်ညိုလှ လွန်း၍ တောရဆရာ၏မျက်နှာဆီသို့ တချက်မျှ ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ တောရဆရာက အောက်သို့စိုက်၍ မျက်လွှာချထားသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

မိမိက သားရဲတိရစ္ဆာန်ကို မကြောက်ဘူးလားဟု လောကစကားဖြင့် မေးမိသည်ကို တောရ ဆရာက သံသရာကိုကြောက်၍ ဤသို့ နေပါသည်ဟု ဓမ္မစကားဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ထိုစကားသည် မိမိအား ဓမ္မသံဝေဂအတိ ဖြစ်စေပြီး မိမိမှာသံသရာကိုမကြောက်သူအဖြစ် ရှက်လွန်းလှ၍ငြိမ်သွားရသည်။

“တောရ ဆရာတော်၏ ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရပါသည်။ အလွန်တရာ လက်ရာကောင်းလွန်းသဖြင့် ချီးကျူးရပါသည် ဘုရား” ဟု အတန်ကြာမှ စကားဆက်သည်။

“မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်အား ဤသို့ ချီးမြှောက်စကား မိန့်ကြားသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက် လှပါသည်။ တပည့်တော်၏ စာပေများ အင်းဝ နေပြည်တော်အထိ ပျံ့နှံ့ကြောင်း သိရ၍လည်း ဝမ်းမြောက် လှပါသည်။ မင်းဆရာတော်နှင့် ယခုမှပင် တွေ့ကြရသော်လည်း မင်းဆရာတော်၏ သာသနာရေး၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ ကောင်းသတင်းများကို မပြတ် ကြားသိ နေရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်လှပါသည်ဘုရား”

“တရားအလုပ်ကတဘက်၊ စာအလုပ်က တဘက်ဆိုတော့ အားလပ်ချိန် ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

“မှန်လှပါ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန် အချိန် နည်းလွန်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့အားလပ်ချိန်ရယ်လို့ မရှိစကောင်းဘူး ထင်မိပါတယ်။ အားလပ်

ချိန်ရယ်လို့ ထားလိုက်ယင်လဲ မဟုတ်တဲ့ အရာတွေက စင်လာတယ်။ နန်းလို့ မအားလပ်အောင်ပဲ သက်သားနေရပါတယ်”

“သာဓု—သာဓု—သာဓု။ ပေတွေ ပုရပိုက်တွေကလဲ ပိုင်းပိုင်းလည်ပို့ပါ လား။ အပူလောလောဆယ် ဘယ်စာတွေပျား ပြုနေပါသလဲ”

“မွန်လှပါ။ ပါရာဇိက အဋ္ဌကထာ နိဿယပါဘုရား”

“အလို....တိုက်ဆိုင်မှ တိုက်ဆိုင်လွန်းပလေ။ အရှင်ဘုရား ပြန်ဆိုနေမှန်း မသိရလို့ တပည့်တော်လဲ ပြန်ဆိုနေရက် တန်းလန်းပဲ။ ကျောင်းရော တော့မှ ဘုရားရှေ့မှာ မီးရှို့ပြီး ပူဇော်လိုက်ရမယ်”

“ပြန်ဆိုပြီးသားကို မီးရှို့ဖို့ သင့်မယ် မထင်ပါဘူး ဘုရား”

“အရှင်ဘုရားလက်ထက် ဘယ်လိုမှ မမီနိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဆာသနာ စဉ်ဆက် စာသင်ရဟန်းတွေအဖို့ မုန့်စပ်ရုံနဲ့ယင် ပိတ်ထွေပြားကြရလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်လက်ထက်တွေကို မီးပူဇော်ပစ်ပါမယ်”

“ဆန္ဒတော်အတိုင်းပါပဲ ဘုရား”

ထို့နောက် တောရဆရာ၏ ပြန်ဆိုချက်များကို တောင်းယူ၍ ဖတ်ရှုပြီး “တပည့်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မွန်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားလက်ထက် မမီပါ ဘူး”ဟု ထပ်မိန့်ကြားသည်။

ထို့နောက် မင်းဆရာက ကြုံတုန်းကြုံခိုက်တွင် လူပါရစေဟုဆိုကာ ပါလာသော သင်္ကန်းတီး၊ ဖိနပ်စသည့် ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း များကို တောရဆရာသို့ ကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ပေးလှူသည်။ တောရ ဆရာက မင်းဆရာပေးလှူသမျှ ပစ္စည်းများကို မင်းဆရာရှေ့တွင်ပင် ဘုရားသို့ ချက်ချင်းကပ်လှူသည်။ ထိုအပြုအမူကို မြင်သောအခါ မင်းဆရာ မျက်နှာ မပျက်သော်လည်း တောရဆရာ၏ ကပ္ပိယဒကာကြီး မျက်နှာပျက်နေသည်။

ရွှေဥမင်တောရမှ မင်းဆရာတော် ပြန်ကြွသွားသောအခါ ကပ္ပိယဒကာ ကြီးက “အရှင်ဘုရားလုပ်ပုံက မင်းဆရာကို အားနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူ သဒ္ဓါ၍ လှူပါသည်ကို မျက်နှာကွယ်အောင် ခေတ္တခဏ စောင့်ပြီးနောက်မှ ဘုရားလှူချင်သပဆိုယင်လဲ လှူကရောပေါ့။ အခုတော့ သူ့ရှေ့တွင်ပဲ လှူနေ တော့ တပည့်တော်ဖြင့် မျက်နှာအထားရခက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့”ဟု အပြစ်တင်လိုချိန်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

“အင်....ဒကာကြီး နားလည်တာက တမျိုးပဲ။ ပညာနုတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ များပစ္စည်းဆိုယင်တော့ ဒကာကြီးပြောတာဟုတ်ပေသပေါ့။ သူကပစ္စည်း နဲ့ ကျုပ်ကိုလှူတယ်။ ကျုပ်ကသူ့ကိုသာပစ္စည်းမှ လှူစရာမရှိဘူး။ ဒီတော့

မင်းဆရာတော်ကို တရားအလှပ ပေးလှူလိုက်ရတယ်။ ဒီနေ့ ကျုပ်လှူလိုက်တဲ့ တရားအလှတော်ဟာ မင်းဆရာအဖို့ ဘယ်ကလောက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ ဒကာကြီး ကြားရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကပြန်လို့ သူ့ နေပြည်တော် ကျောင်းကို ရောက်တဲ့အခါ သူ့ ကျောင်းကို သူ ပြန်ဝံ့တယ်ဆိုယင် အာဂ ပုဂ္ဂိုလ်လို့သာ မှတ်ပေရော့ ဒကာကြီး”

မွန်လှပေ၏။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က ဆုံးမစကား တလုံးမျှမပါပဲနှင့် တိပိ ဇ္ဇကဓရ မင်းဆရာတော်အား သံသရာကို မကြောက်တတ်သူ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရာမရောက်သော ပစ္စည်းလာဘ်လာဘတွင် ခင်တွယ်နေသူ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ယဉ်ယဉ်ကလေးဆုံးမလိုက်လေပြီ။ တရားအလှ ပေးလိုက်ပေပြီ။

ထိုတရား အလှမှာ ငယ်စဉ်ကပင် တောသို့ ရည်ညွှတ်ချက် ရှိနေပြီးဖြစ် သော မင်းဆရာတော်အတွက် ထိလှမိလှပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား - ရွှေစက်တော်မှ ဘုရားအပြန်တွင် ဘုရင်လူဒါန်းအပ်သော မိမိ၏လေးထပ် ကျောင်းကြီးသို့ မဝင်တော့ပဲ စစ်ကိုင်း တောင်ဖီလာ တောရသို့ တောရ ရဟန်းအဖြစ် တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက် သွားသောကြောင့်တည်း။

အင်ကြင်းမြိုင်ဝယ်

[၁]

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားရှင်သည် ‘ပုဂံဟေ’ ခေါ် ရွှေညောင်ပင်ကို အပ်ပြု၍ ပွင့်တော်မူ၏။ အလယ်ဆိုသော် အင်ကြင်းပင်ကို အပ်ပြု၍ ပွင့်တော်မူသင့်သည်ဟု တွေးခွယ်ရာရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အင်ကြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်၏ ဘဝမိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပုံကား သူ့မယ်တော်သည် ကပိလဝတ်နှင့် ဒေဝပဟ နှစ်ပြည်အကြားရှိ အင်ကြင်းပေါ်တွင် ရွှေအင်ကြင်းတို့ တသင်းသင်း တဝေဝေပွင့်လိုက် အင်ကြင်းပန်းကိုကိုင်ကာ ဖွားမြင်တော်မူ၍ ဘဝအဆုံးတွင်လည်း မဏ္ဍာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူသောကြောင့် ပေဟည်း။

‘ရွှေအင်ကြင်း’ ဟု ခေါ်ဆိုရာ၌ မြတ်နိုးနှစ်သက်အပ်သော အရာများကို ရွှေဖြင့် ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အင်ကြင်းပန်းကိုယ်၌ ကမ္ဘာ့ရောင်ရှိသောကြောင့် ရွှေအင်ကြင်းဟုခေါ်သည်။ သန္တာလေးယား ပတ္တမြား သို့ရဲရဲတူတ် နီသောကြောင့် ပတ္တမြားအင်ကြင်းဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ အချို့အဝါရောင်ကဲသောကြောင့် ပတ္တဝါအင်ကြင်းဟုလည်း ခေါ်နိုင်သည်။ အနီ၊ အဝါတွင် အဖြူရောင်ကလေးများလည်း စွက်တတ်သောကြောင့် ငွေအင်ကြင်းဟုလည်း ခေါ်နိုင်သည်။

မြန်မာ့ရာသီဥတုအရ ရွှေအင်ကြင်းတို့သည် တပေါင်းလတွင် ပွင့်သောကြောင့် အင်ကြင်းကို မိန်ရာသီနှင့် တွဲဖက်၍ ပညာရှိတို့ ဝမ်းမြူးဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဇွဲမင်း နာရီအံသာ ရာသီစက်အရ မဇ္ဈိမတွင်မူကား ရွှေအင်ကြင်းတို့သည် ကဆုန်လ၌သာဖူးပွင့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ဖွားတော်မူချိန် ကဆုန်လပြည့်သည် လည်းကောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူချိန် ကဆုန်လပြည့်သည်

လည်းကောင်း၊ ရွှေအင်ကြင်းတို့ဖြင့် ဘဝမဟာမိတ် ဖြစ်တော်မူရသည်။
ထို့ကြောင့် ဘဝမဟာမိတ်ဖြစ်သော အင်ကြင်းပင်၌သာ ပွင့်တော်မူသင့်
သည်ဟု တွေးဖွယ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

သို့သော် ဘဝမဟာမိတ် ဖြစ်ကာမျှထက် အရေး ကြီးသော ကျေးဇူး
တရား ထောက်ထားဖို့က ရှိနေပေသေးသည်။ အကြောင်းမူကား- အရှင်
သား သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအတွက် ညောင်သည်အင်ကြင်းထက် ကျေးဇူးတရား
ကြီးမားလှစွာ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူရန်အတွက် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျားကုပ် ကျားခဲ
ခဲသဲမဲမဲကြီး ကျင့်တော်မူ၏။ ယင်း ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး အချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထ
ရဟန်းအတွက် အာဝါသသပ္ပာယ် မှီခိုရာ၊ ပုန်းအောင်းရာ၊ လဲလျောင်းရာ၊
တရားကျင့်တော်မူရာ ဌာနသည်ကား ညောင်ပင်သာဖြစ်သတည်း။

ညောင်သည် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း အတွက် ကျေးဇူးတရား ကြီးမား လှ၏။
ထို့ကြောင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူဖို့ အမိပြုရန် စဉ်းစားရာ၌ ညောင်ပင်ကိုသာ
ဦးစားပေးတော်မူရသည်။

ဥရုဝေလသည် အင်ကြင်းတောမဟုတ်သော်လည်း မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်း၏
ရေမြေ သဘာဝအတိုင်း အင်ကြင်းပင်တို့ ကြိုးကြားရှိသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။
သို့ရာတွင် အရှင်သား သိဒ္ဓတ္ထသည် အင်ကြင်းတောတွင် မွေး၍အင်ကြင်းစွဲ
ရှိခဲ့သော်လည်း ဤမျှ ကြာမြင့်အောင် တရားကျင့်သုံးရန် အတွက်မူကား
အင်ကြင်းကိုဦးစားပေး၍ မဖြစ်နိုင်သော အခြားအကြောင်းတရပ် ရှိ၏။
အင်ကြင်းသည် သူ့ရာသီ၌လှသည်၊ မွေးသည်မှန်သော်လည်း လှရုံ၊ မွေးရုံမှ
တပါး အာဝါသ သပ္ပာယ် အတွက်မူကား - ဤမျှ နှစ်ရှည်လများ အမိပြု
ရန် မလုံလောက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သိဆိုလျှင် အင်ကြင်းကိုအဘယ်ကြောင့် ဤရွှေ ဤမျှသွယ်သွယ်နဲ့နဲ့ဖွဲ့ဆို
နေရပါသနည်းဟူ၍ အံ့ဖွဲ့ဆိုရန် အကြောင်းရှိသောကြောင့် ပါတည်း။

【 ၂ 】

မိဘများသည် အဝေးရောက်နေသော သားကြီးသမီးကြီးများနှင့် စုံစုံညီညီ
ညီညီညွတ်ညွတ် တွေ့ဆုံရသောအခါ ဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ ဆရာသည်လည်း
အဝေးရောက် တပည့်ကြီးငယ်တို့နှင့်စုံစုံညီညီ ညီညီညွတ်ညွတ်တွေ့ဆုံရသော
အခါ ဝမ်းမြောက်မြဲဖြစ်သည်။ ညီညွတ်စုံညီသော သားသမီးတို့အလယ်တွင်

မိဘသည် နေသဖွယ်၊ လသဖွယ် ကင့်တယ်သကဲ့သို့၊ ဆရာ သည်လည်း ညီညွတ်စုံညီသောကဏ္ဍ ဖြစ်သော်လည်း အလယ်တွင် လမ်းသဏ္ဍယ်ကပ်တယ်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လူ့လောက၏ ဘဝကေလာကိစ္စများစွာကြောင့် သားသမီး ကြီးငယ် စုံစုံညီညီတွေ့ဖို့ရှိသည်မှာ ရှိနိုင်ရုံခါမှသာ ပေါ်ပေါက်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ပင်လျှင် မိမိအဖိုး၌ တပည့်ကြီးငယ်တို့ ပုံစုံညီညီ ရှိခဲ့၏။ အကြောင်းမူကား - တပည့်ကြီးငယ်တို့အမြောက်အမြား ရှိသော် ငြားလည်း သာသနာပေါ်ပေါ်အောင် ကာစတွင် သာသနာ ကြီးပွားရေး အတွက် “ရဟန်းတို့။ ။ တကြောင်းတည်းသာ မျိုးသို့ နှင်ပါးအတ္တ ပသွားကြကုန်လင့်။ မျိုး လမ်းကြောင်း၌ သာသနာ ပြုကြကုန်သော” ဟူသော အဆုံးအမပေးကြီး ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဂ္ဂသာဝက တပည့်ကြီးနှစ်ပါးလည်းဖြစ်၍ လက်ယာတော်ရုံ၊ လက်ဝဲ တော်ရုံဖြစ်သော အရှင်သ ဗိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ သည်ပင် အများအားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ထံတော်ပါး၌ ရှိတတ်ကြသော်လည်း ကိုယ့် သာသနာပြု ကိစ္စများအတွက် ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးမှ ရှိခန့်တော် မူကား ကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။

မဟာသာဝက တပည့်ကြီးဖြစ်သော အရှင်မဟာကဿပကိုမူ အရှင်ဘုရား သွား ဟန်လွှဲ ဆိုသလိုမျိုး ရေက တော်ရာအရပ်တွင် သာသနာပြုသည် မှန် သော်လည်း ပင်ကိုကပင် ခုတင် ၁၉-ပါးစလုံးဆောင် ကေစာ တောပျော် သမားကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လည်း အရှင်မြို့ ထားရသူဖြစ်သည်။ ထိုမရသူ၏တနေရာ လိုက်လျှောက် အကစာ ပြုစုပေး ဆုံး တော်မှုလွန်းသောကြောင့် ကဿပလိုက်လျှောက် (ပိပ္ပလံလိုက်လျှောက်) ဟူ၍ပင် အတွင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။

ယင်း ခွင့်ပြုချက်အရ အရှင် မဟာကဿပသည် ဘုရားရှင် အထံတော် အနီး၌ မရပုံမှာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခါနီးတွင် ဝေးနီး ရဟန်း တော် အားလုံးလိုလိုပင် ဘုရားရှင် ထံတော်အနီးသို့ ရောက်လာ ကြသော် လည်း အရှင်မဟာကဿပကား မရောက်လှ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီး သည်အထိ မရောက်လှသောကြောင့် ဘုရားရှင် အလောင်းတော်ပင်လျှင် မီးသဂြိုဟ်၍ မရနိုင်ပဲ အရှင်မဟာကဿပကို စောင့်တော်မူခဲ့ရသည် မဟုတ် ပါလော။

ဘုရားရှင် ထံတော်အနီးတွင် အမျှားအားဖြင့် အရှင်မဟာကဿပ မရှိ သည်ကလည်း တရားတော်အတိုင်းဆိုသော် အရှင်မဟာကဿပ မှန်၏။ အကြောင်းမူကား - “ရဟန်းတို့။ ။ ငါဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းထက် ငါ၏ တရားတော်ကို ပူဇော်ကြကုန်လော့။ တရားကို ကျင့်သုံး ကြကုန်လော့။ အသယ် သရုပ်မှပင် နေသည်ဖြစ်စေ၊ တရားတော်ကို ကျင့်သုံး နေခြင်း သည် ငါဘုရားနှင့် အတူနေခြင်း ဖြစ်၏။ ငါဘုရားကို ပူဇော်သည်မည်၏” ဟု ဟောကြားတော် မူအပ်ပြီးသည် မဟုတ်ပါလော။

ယနေ့သော်ကား - ဘုရားရှင် အထံတော်၌ ကြံတောင့်ကြံခဲ အရေး ပါသော တပည့်ကြီးများစွာပင် စုံညီလျက် ရှိနေကြ၏။ ယင်းတပည့်ကြီး များဟူသည်ကား - အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင် မဟာကဿပ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ကင်္ခါရေဝတ၊ အရှင်အာနန္ဒာတို့ အပြုပြင်သော သံဃာတော် တသောင်းမျှ ဖြစ်သတည်း။

စုဝေးမိကြသည့်နေရာမှာလည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်လည်းမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဓနုံ၊ နိဂြောဓာရုံ စသော ကျောင်းတော်ကြီးများတွင်လည်း မဟုတ်။ ဂေါသိင်္ဂ အောအုပ်တွင် ဖြစ်၏။ ဂေါသိင်္ဂ တောအုပ်ဟူသည်ကား - အင် ကြင်းမြိုင် အင်ကြင်းတောအုပ်ကြီး ဖြစ်သတည်း။

စုဝေးသည့် အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဘုရားရှင်နှင့်စပ်၍ သာသနာ ဇောင့်၌ နာမည်ကြီးလှစွာသော ကဆုန်လရာသီ ဖြစ်သတည်း။

ကဆုန်လ ဟူသည် မဇ္ဈိမတွင် ရွှေအင်ကြင်းတို့၏ ရာသီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီ။ သို့အချိန် သို့ရာသီဖြစ်၍ ရွှေအင်ကြင်းတို့ တသင်းသင်း တထုံထုံ စုံစုံညီညီ ပွင့်သည်။ စုံစုံညီညီ ဆိုရုံမျှဖြင့် ပြည့်စုံနိုင်ဖို့ ရှိသေး။ အကြောင်းမူကား - ဖော်ပြပါအတိုင်း ဘုရားရှင်နှင့် အင်ကြင်းပန်း၊ အင် ကြင်းပန်းနှင့် ဘုရားရှင် ဟူသည်ဘဝအဖော်ဖြစ်ပေရာ အကြင် အင်ကြင်း တောသို့ ဘုရားရှင် ရောက်တော်မူသည်ဆိုလျှင် ထိုအင်ကြင်းတောသည် ထူးထူးကွဲကွဲ ကဲကဲသာသာ ပွင့်တတ်၊ ပူးတတ်၊ ပူဇော် တတ်ကြသည်မှာ သဘာဝ၏ ဘုန်းတော်ဓမ္မတာ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောသည် အခါတိုင်းထက် အလှကြီး လှနေ၏။ လှဟန်ကား - အချို့ အင်ကြင်းပင်တို့သည် တပင်လုံး အပေါ်သို့ ပတ္တမြားရည်၊ ရွှေရည်များ သွန်းလောင်းထားဘိသို့ရှိသည်။ တပင်လုံးကို ကမ္မလာနီကြီးဖြင့် လွှမ်းခြုံထားဘိသို့ ရှိသည်။ ပတ္တမြားရောင်၊ ရွှေရောင်မျှ ဖြင့် လှသည်ဟု မဆိုနိုင်သေး။ အချို့အပင်တို့သည် ပုလဲဥ ပုလဲလုံးများကို

စိန္တယ်ထားဘိသို့ ရှိနေသည်။ အချို့ အပင်တို့မှာ နတ်တို့၏ ဘွဲ့ပြုပုဆိုးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားဘိသို့ ဖွေးဖွေး ဖြူသည်။ အချို့ အပင်တို့သည် နှိုင်းရည် တဖိတ်ဖိတ် ယိုစီး၍ ကျနေသည့်ပမာ ဝါထိန် နုအိလျက် ရှိနေကြသည်။

ယင်းအင်ကြင်းပွင့် အင်ကြင်းငုံတို့အဖျားမှ ဖူးတံ ဖူ ပွင့်ကလေးများ မှာ ကျောက်မျိုးစုံ အရောင်မျိုးစုံတို့ကို စိန္တယ်တပ်ဆင်ထားသည့်ပမာ ရှိနေ ကြသည်။ ပွင့်ပုံ ဖူးပုံမှာလည်း အပင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်မှသာ တွေ့မြင်ရ သော အလှမျိုးမဟုတ်။ အင်ကြင်း၏ သဘာဝအရ ပင်ဖျားမှ ပင်ရင်း၊ ပင်ရင်းမှ ပင်ဖျားအထိ ပင်လုံးပြည့်၊ ပင်လုံးကျွတ်၊ ပင်လုံးညွတ် ဖူးပွင့် အလှဆင်ကြသည်။

ဤရွှေ ဤမျှ အင်ကြင်းအလှကို ဖော်ပြနေရသည်မှာ အကြောင်းရှိ၏။ ယင်းအကြောင်းဟူသည်ကား - သာယာသောနေရာ၊ သာယာသော ဝန်း ကျင်နှင့် တွေ့ကြုံရသည်ဆိုလျှင် သာမန်ပုထိုးတို့ကိုမဆိုထားဘိ၊ “ရဟန္တာ ထေရ်အရှင်တို့တောင် မဆည်နိုင် မျက်ရည်စို့ရှာရ” ဟူသော စကားအရ ရဟန္တာမထေရ်ကြီးများပင် စိတ်ကူ စိတ်သန်း၊ အတွေးထူး အတွေးဆန်း တို့ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်ကို ဖော်ပြလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

အတွေးရှင်ကား - အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထေရ် ဖြစ်ပေ၏။

ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာခင်းပေးအပ်သောအင်ကြင်းတောအုပ်၏ ကုန်းမြင့်မြင့် သီးသန့်တနေရာတွင် သီတင်း သုံးတော် မူနေ၏။ ရဟန္တာ မထေရ်ကြီး မထေရ်ငယ်တို့သည် ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် ခန္ဓာကိုယ်မျှတရန် အတွက် ခေတ္တမျှ နားနေ နေသန့်တော် မူကြပြီးနောက် အင်ကြင်းတော အုပ်၏ သာယာသော ဝိဝေကအရိပ်ကိုခိုလှုံကာ မိမိတို့၏ ပင်ရင်း အလုပ် ဖြစ်သော ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါသိင်္ဂ အင်ကြင်းတောအုပ်သည် သံဃာတော် တသောင်းခန့်တို့ သီတင်းသုံးလျက် ရှိသော်လည်း အင်ကြင်းရနံ့ကလေးတို့ တသွေးသွေး၊ ကျေးငက်ကလေး တို့၏ ရံဖန် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသံမှတစ်ပါး အထူးဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေ ပေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် သမာပတ်မှ ထတော်မူကြသောအခါ အရှင် မောဂ္ဂလာန်က မိမိအနီးတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော အရှင်မဟာကဿပ အား “ငါ့ရှင်ကဿပ။ ။ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ ထွက်လုလု လရောင် ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အနောက်တောင်မှဝင်လုလု နေရောင်ခြည်နုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရောင်စုံပွင့်သော အင်ကြင်းပန်းတို့၏ အလှ အပကြောင့်

လည်းကောင်း၊ အင်ကြင်းရန်တို့၏ တပျံ့ပျံ့ တလှိုင်လှိုင် မွေးကြိုင်လျက် ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း ယနေ့ လောကဓာတ်သည် သာယာလှပ တော့သည်။ ဤအချိန်တွင် တပည့်တော်တို့သည် နောင်တော်ကြီး အရှင် သာရိပုတ္တရာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားဒေသနာ တစုံတရာ ကြားနားခြင်း၊ တရားပုစ္ဆာ တစုံတရာကို မေးမြန်းဆွေးနွေးခြင်းပြုရသော် သင့်လျော်လိမ့် မည် ထင်ပါ၏” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ အရှင်မဟာကဿပက “သင့်လျော်ပါ၏ အရှင်။ ။ ယခုပင် သွားကြပါကုန်စို့” ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားသည်။

အရှင်နှစ်ပါး၏ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှုကိုကြားသိကြသော အနီးဝန်းကျင်ရှိ အရှင်အနုရုဒ္ဓါထေရ်၊ အရှင်ရေဝတထေရ်၊ အရှင်အာနန္ဒာထေရ် တို့ကလည်း မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။ သို့နှင့် အင်ကြင်းမြိုင် တနေရာတွင် ဘုရားရှင်အလားတူ သီးသန့်သီတင်းသုံးတော်မူသော အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ထံပါးသို့ မထေရ် အများတို့ ဝိုင်းရံဆည်းကပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ငါ့ရှင်တို့။ ။ ယနေ့ညဉ့်ဦးအချိန်၌ ဂေါသိင်္ဂမည်တွင် ဤအင်ကြင်း ဥယျာဉ်သည် အရောင်ပေါင်းယှဉ် ပန်းပေါင်းဆင်၍ ရှုချင်ဖွယ်အထူး ကြည်နူးမွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းလှသကဲ့သို့ ငါ့ရှင်တို့ကြွရောက်လေ့ပုံကလည်း ထူးခြားလှပါပေသည်။ အဘယ်အလို့ငှာ ကြွရောက်လာကြ ပါသနည်း ငါ့ရှင်တို့” ဟု မေးတော်မူသည်။

ရဟန်းတပါးအထံသို့ ရဟန်းများကြွရောက်လာခြင်းသည် ထူးခြားရာ သလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ အမှန်ပင် ထူးခြားပေသည်။ ထူးခြားဟန်ကား - ရဟန်းတို့၏ဆရာ ဘဂဝါဥက္ကဋ္ဌ သမုနိတ် ကိုယ်တော်တိုင် မနီးမဝေးတွင် ထင်ရှား ရှိနေပါလျက် အရှင်သာရိပုတ္တရာအထံသို့သာ စုရုံးရောက်လာကြ သည်မှာ ထူးခြားသည်။ ထို့ပြင် အရှင်မေဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာကဿပ စသော မထေရ်ကြီးများသာမက ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်ပင် ပါဝင်ဆိုက်ရောက်လာသည်မှာ ထူးခြားသည်။ ဆွေးနွေးမေးမြန်းဖွယ် တစုံတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု စဉ်းစားရသည်။

ထိုအချိန်၌ မထေရ်ကြီးများအလားတူ အခြားသံဃာတော် အားလုံး သည်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအထံတော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား - အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်မေဂ္ဂလာန်စသော မထေရ် ကြီးများတွင် မိမိတို့၏ အန္တောဝါသိက၊ ဓမ္မန္တောဝါသိက တပည့် အသိုက်

အသန်းကိုယ်စီရှိနေကြပြီးဖြစ်ရာ ယင်းတပည့်သံဃာများသည် မိမိတို့ဆရာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အစဉ် သတိပြုလျက် ရှိနေကြရာက ပထမသော် ဆရာ မောဂ္ဂလာန်နှင့် ဆရာကဿပတို့ ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထို့နောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ကင်္ခါရေဝတတို့အပါအဝင် အရှင်အာနန္ဒာ ပင်လျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံတော်သို့ စုရုံး ကြံစေ့သွားသည်ကို တွေ့ကြုံရသောအခါ အကြောင်းတစုံတရာ ထူးခြားစွာ ရိုင်းအံ့ ဆိုက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က “မွန်လှပါသည်။ အင်ကြင်းမြိုင်၏ ထူးခြားလှသော အာရုံကြောင့် ဤလိုအချိန်တွင် အရှင်ထံမှ တရားတစုံတရာ ကြားနာရပါသော် သင့်လျော်ပေစွာဟု စိတ်ကူးရ၍ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်ထားသည်။

“တရားနာခြင်းသည်ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် မထေရ်ကြီးတို့စုံညီချိန်၌ တရားနာခြင်းထက် တပါးပြီးတပါး တရားဆွေးနွေးခြင်းသည် ပို၍မသင့်လျော်ပါလော။ ရှုလော့အရှင်တို့။ ။ ဂေါသိင်္ဂသည်သာ သာယာသည်မဟုတ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် လမင်းသည် ထွက်စပြု၏။ ထို့ကြောင့် နေရောင်နှင့် လရောင်တို့သည် လောကဓာတ်တစ်ခုကို ပေါင်းယှဉ်ဆင်ယင်လျက် ရှိနေပေသည်။ အင်ကြင်းမြိုင်အဖို့ကား ဤမျှသာ မကသေး၊ အဆင်းအရောင်တကာတို့ထက် မနှိုင်းသာအောင်သာလွန်သော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် လွမ်းမိုးသာယာလျက်ရှိနေပေ၏”ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ကြည်နူးဖွယ်အချိန်ကြောင့် ဆိုက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေရာ ကြည်နူးဖွယ်အချိန်၌ ကြည်နူးဖွယ်အတိဖြစ်သော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်၊ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်ဆွေးနွေးနိုင်ကြရန် လမ်းခင်း၍ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“မွန်လှပေ၏ အရှင်မြတ်။ ။ ဤအချိန်၌ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ကို ဆွေးနွေးခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော် မေးလျှောက်ပါရစေ။ ဘုရားမြတ်စွာသည် ကိလေသာကင်းပြတ်တော်မူ၏။ အခြားရဟန္တာမထေရ်မြတ်တို့သည်လည်း ကိလေသာ ကင်းပြတ်တော်မူကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အား အဘယ်ကြောင့် ‘အရဟံ’ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ချီးကျူးအပ်ပါသနည်း အရှင်ဘုရား”ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါက စတင်မေးလျှောက်သည်။

“အမေးလေးတွေအဖြေငါးပါး” ဟူ၍ ရှိသည်။ အမေးငါးထွေ၊ အဖြေ ငါးပါး” ဟူ၍လည်းရှိသည်။ အမေးငါးထွေဟူသည်ကား - (၁) သိလို၍ မေးခြင်း။ (၂) သိသော်လည်း ညှိလို၍မေးခြင်း။ (၃) မသိတသိကို သံသယရှင်းလို၍မေးခြင်း။ (၄) မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါစေလို၍ မေးခြင်းနှင့် (၅) မိမိပင်လျှင် မြေကြားလို၍ မေးခြင်းတို့ဖြစ်၏။

အမေးဖြင့် တရားဟောခြင်း၊ အမေးအဖြေဖြင့် တရားဆွေးနွေးခြင်းတို့ မှာ ဘုရားရှင်၏ နည်းကောင်း နည်းမန်တရပ် ဖြစ်ပါပေ၏။ အကြောင်းမူ ကား - တဘက်သား၏ဆန္ဒကို သိမ်းသွင်းသည်။ ညှိနှိုင်းသည်။ စိတ်ဝင်စား စေသည်။ တဘက်သား၏အတွေးကို ဦးစားပေးသည်။ ဤအစဉ်သို့ လိုက် သော အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ အမေးမှာ ဒုတိယ ပုစ္ဆာ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

“ငါ့ရှင်။ ။ ရဟန္တာတို့မှာ ကိလေသာ ပယ်ခွာ ရဟန္တာ ဖြစ်မချည်း၊ ဘဝသံသရာက ပျံ့ရှိလာခဲ့သော ဝါသနာ အငွေ့အသက်တော့ ကျန်ရှိကြ သည်ချည်းဖြစ်သည်။ အချို့မှာ နှုတ်ကြမ်းကြသည်။ အချို့ ကိုယ်ကြမ်းကြ သည်။ သုံးလူ ထွတ်တင် ဘုရားရှင်မူကား ဤအရာအားလုံးမှ တင်းရှင်း၍ ကိလေသာကို ဝါသနာနှင့်တကွ ပယ်တော့မူသည်။ ထို့ကြောင့် အာရဟံ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ချီးကျူး ပူဇော်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏”

သံဃာအများက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူကြသည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။ ရဟန္တာအားလုံးသည် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ပင် ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရကို သိကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါလျက် ရဟန္တာများကို တော့ မချီးကျူးပဲ ဘုရားရှင်ကိုသာ ‘သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ’ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ချီးကျူး ကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း” ဟု အရှင်ရေဝတတ မေးလျှောက် သည်။

“ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရကို သိကာမျှဖြင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အမည် မရနိုင်ပါ။ ဘုရားရှင်မူကား - ရုပ်နာမ်ဓမ္မမျှမက သံသင့်သံထိုက် သိဖွယ်ရာ မှန်သမျှကို ဆရာမကူ သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် ကြွင်းကျန်မရှိ သိတော်မူသောကြောင့် သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ ဘွဲ့တံဆိပ်ခပ်နှိပ် ပူဇော်ရပါသည် ငါ့ရှင်”

သံဃာအများက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူကြသည်။

ဤအကြိမ်တွင်မူ ရှင်မဟာဏဿပ လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။ ဤလောက၌ပညာရှိအမည်ခံ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် ပေါများကြပါကုန်၏။ အကျင့်အားဖြင့်လည်း ခြောက်နှစ်မျှမက နှစ်ပေါင်း များစွာ သဲသဲခဲခဲ ကျင့်နေကြသော ရသေ့ ရဟန်းတို့သည် ပေါများကြပါ

ကုန်၏။ သို့ပါလျက် မည်သည့်ဂုဏ်ထူးမျှမရပဲ ဘုရားရှင်ကိုမူကား ‘ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္န’ ဂုဏ်တော်ဖြင့် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ ချီးကျူးကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့် ပါနည်း။”

“ငါ့ရှင် ကဿပ။ ။ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကိုသိမြင်တော်မူသော ဂုဏ်တော်ကား အကြွင်းအကျန်မရှိသော ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်တော်ပေတည်း။ အကြွင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ခြောက်နှစ်မက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ကြသည်မှန် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သော အကျင့်မဟုတ်ကုန်၊ ဘုရားရှင်မူကား - နိဗ္ဗာန် ထုတ်ချောက်ရောက်သော အကျင့်ကို ဆရာမလို ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်တော် မူနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္န’ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ချီးကျူး ကြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သံဃာအများက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူကြသည်။

အရှင်အနန္ဒက ‘သုဂတ’ဂုဏ်တော်ကို မေးလျှောက်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တပါးက ‘လောကဝိဒ္ဓ’ဂုဏ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ တပါးက ‘အနုတ္တရ’ဂုဏ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ကုန်အောင် အခြားရဟန်းများကလည်းကောင်း မေးသဖြင့် အရှင် သာရိပုတ္တရာက ဖြေတော်မူသည်။

ဤမေးဖြေပွဲ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ပါဝင်သင့်ပါလျက် မပါဝင်သူကား - အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပင် ဖြစ်၏။ ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ရန် စတင်ခဲ့သူဖြစ်ပါလျက် မပါဝင် မဆွေးနွေး သည်မှာ ထူးခြား နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်။ ။ နှုတ်ဆိတ်လှ ချေ၏တကား၊ ဆွေးနွေးရန် မရှိပြီလော” ဟု မေးလိုက်ရ၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။ ကြည်နူးဖွယ်အချိန်၌ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်များကို ချီးကျူး ဆွေးနွေးကြခြင်းသည် ကား လျှောက်ပတ် လျော်ကန်လှသော ဆွေးနွေးမှုပင် ဖြစ်ပါကုန်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ထားကြည်လင် ဉာဏ်ရှင်ကြသောအချိန်၌ အဘိဓမ္မာ အရာတွင် ဆရာဘုရားကလွဲလျှင် ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ဖြစ်သော အရှင် အထံတွင် သည့်ထက် လျှောက်ထားဆွေးနွေးသင့်သော အကြောင်းမှာ ဉာဏ်၏အရာ ဖြစ်သော အဘိဓမ္မာကိုသာ လျှောက်ထားဆွေးနွေးသင့်သည်ဟု သဘောရသောကြောင့် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု အရှင် မောဂ္ဂလာန်က လျှောက်ထားသည်။

မှန်လှပါပေ၏။ သာသနာတော်တွင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးမှ အခြား ရတနာသုံးဖြာကဲ့သို့သော သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ရတနာသုံးပါးအနက် အဘိဓမ္မာတရားတော်သည် ဉာဏ်ကြီးသူတို့အရာသာ ဖြစ်၏။ ရဟန္တာပင် ဖြစ်မချည်း။ ဘက်စုံပြည့်ရဟန္တာကြီးများမှအပ ရဟန္တာ တိုင်း၊ သံဃာတိုင်းသည် ဉာဏ်ပထျာ၏အရာဖြစ်သော အဘိဓမ္မာဒေသနာ တော်သို့ သက်ဝင်ကျက်စားနိုင်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်မှ လွဲလျှင် အဘိဓမ္မာအရာတွင် ဆရာကြီးတဆူဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံတော်၌ အခွင့်သာ၍ လျှောက်ထားဆွေးနွေးကြရခိုက်တွင် အဘိဓမ္မာ ကို ဆွေးနွေးသင့်သည်ဟူသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏စိတ်ကူးမှာ လျော်ကန် လှပါပေ၏။

သို့ရာတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာက ထမင်းရေပူလာ၍ လျှာလွှဲခြင်းမဟုတ် သော်လည်း သည့်ထက်ကောင်းသော အစီအစဉ်ဖြစ်စေရန်အတွက် “ငါ ရှင်တို့။ ။ ငါတို့သည် ရွှေတောင်ကြီးရှိနေပါလျက် တောင်ငယ် တောင် မှားကို အားထားသလို ဖြစ်နေလေပြီ။ နေရောင်၊ လရောင်ကြီးတို့ ရှိနေ ပါလျက် ပိုးမြေမြှေး၏အရောင်ကို အသုံးပြုသကဲ့သို့ ရှိနေပေပြီ။ ရွှေတောင် ကြီးပမာ နေရောင်၊ လရောင်အလား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ငါတို့ အနီးမှာပင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားရှင် တရားဟောချိန်၊ သံဃာတို့ စည်းဝေးချိန်သို့လည်း ရောက်နေချေပြီ။ ငါတို့သည် ဘုရားရှင် အထံတော်ပါးသို့ သွားကြကုန်အံ့။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာယူကြ ကုန်စို့” ဟုမိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် “မှန်လှပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက် ထားကာ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ သွားရောက်စည်းဝေးမိကြသည်။

[၃]

မှန်လှပေ၏။ ညဦးခင်းအချိန်များသည် သံဃာတော်တို့ စည်းဝေးစုရုံးမြဲ အချိန်ဖြစ်သည်။ စုရုံးစည်းဝေး၍ အပြစ်ကြီးငယ်ရှိလျှင် တပါးနှင့်တပါး ဖွင့်ဟလျှောက်ထား ဒေသနာကြားကြမြဲအချိန်ဖြစ်သည်။ တရားဆွေးနွေး ကြမြဲ အချိန်ဖြစ်သည်။

ဇေတဝန်၊ ဝေဠုဝန်တို့မှာဆိုလျှင် သံဃာ့ခန်းမ၌ ဤအချိန်တွင် သံဃာ တို့ စည်းဝေး၍ ဘုရားရှင်ကြံရောက်ကာ တရားဟောတော်မူမြဲဖြစ်သည်။ ယခုမူ သံဃာတော်တို့က ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက် စည်းဝေး ကြခြင်းသာ ကွာခြား၏။

ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာသည် ဆိုလျှင် “ရဟန်းတို့။ ။ယခုအခါ ငါဘုရားကြွရောက်လာချိန်၌ အဘယ်တရား၊ အဘယ်အကြောင်း၊ အရာများ ဆွေးနွေးနေကြပါသနည်း” ဟု မေးတော်မူကာ ဆွေးနွေးဆဲ အကြောင်း ရပ်နှင့်ပေါ်၍ တရားတစုံတခုကို ဟောတော်မူမြဲဖြစ်၏။ ယခု သံဃာတော်တို့ စည်းဝေးဆိုက်ရောက်လာသောအခါ၌မူ “ရဟန်းတို့။ ။အဘယ်တရား များ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါသနည်း” ဟု မေးတော်မူသည်။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့်အကြောင်း၊ စည်းဝေး ဆိုက်ရောက်လာကြ သည့် အကြောင်းကို သိတော်မူပြီးဖြစ်ပေရာ ဖြေလို၍မေးသော အမေး ပုစ္ဆာဖြင့် မေးတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ယနေ့ညနေခင်း ဤဂေါသိက်အင်ကြင်း တောအုပ် အထူးသာယာချိန်၌ သံဃာတော်တို့သည် တပည့်တော်အထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြကာ ရှေးဦးစွာ အနုရုဒ္ဓါထေရက ပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာ မေးဖြေ ပုံစံဖြင့် အရှင်မြတ်၏ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးဆွေးနွေးပါ သည် ဘုရား” ဟု စတင် လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က ကောင်းချီးသာရ သုံးကြိမ်ခေါ်တော်မူသည်။

ထို့နောက် အရှင်ရေဝတင်္ဂါသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်မဟာကဿပ၏ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင် အာနန္ဒာစသော အခြားသံဃာများ၏ ဂုဏ်တော်ဘွဲ့များကိုလည်းကောင်း တခုစီ၊ တပါးစီ လျှောက်ထားသောအခါ လျှောက်ထားပြီးတိုင်းတွင်ပင် ဘုရားရှင် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီးပေးတော်မူသည်။

သို့ရာတွင် ဂုဏ်တော်ဘွဲ့စာရင်းတွင်အရှင်မောဂ္ဂလာန်မပါသောကြောင့် ဘုရားရှင်က “သို့ဆိုလျှင် မောဂ္ဂလာန်က အဘယ်ပုံ လျှောက်ထားဆွေးနွေး ပါသနည်းသာရိပုတ္တရာ” ဟုမေးတော်မူလိုက်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ က “မူန်လှပါ။ ရှင်မောပုလားန်ကမူကား အင်ကြင်းမြိုင်သာယာ၍ ဉာဏ် ပညာ ပွင့်သော အချိန်၌ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးသည်ထက် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကို ကြားနာရလျှင် ပို၍သင့်လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား ချက်အရ အရှင်မြတ်အထံတော်သို့ တရားအဘိဓမ္မာ ကြားနာကြရန် ယခု ဆိုက်ရောက် စည်းဝေးလာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက် ထားသည်။

ထိုအခါတွင်မူ ဘုရားရှင်က သာဓုသံ သုံးကြိမ်မျှမကပဲ “ချစ်သားတို့။ ။ မောဂ္ဂလာန်သည်ကား - အချိန်အခါကို သိတတ်ပေ၏။ အချိန်အခါနှင့် လိုက်

လျှော့သော တရားကိုလည်း သိတတ်ပါပေ၏။ မှန်လှပေသည်။ ဤအချိန် သည်ကား - ဉာဏ်ပွင့်ချိန်ဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာတရားကို ကြားနာရန် အချိန်ပေ တည်း”ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား သီးခြား ချီးကျူးမိန့်တော်မူကာ အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ပန်းပေါင်းစုံတို့ ပွင့်ချိန်၌ သမင်တောတွင် ဟောတော်မူအပ်သော ဓမ္မ စကြာ အခါတော်နေ့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာသမဃ အခါတော်နေ့ကို လည်းကောင်း ထူးခြားသော နေ့များအဖြစ် သတ်မှတ်ကြရသည်။

အင်ကြင်းပန်း၊ အင်ကြင်းခက်၊ အင်ကြင်းရနံ့တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံ၍ ထားအပ် သော ယနေ့ ဂေါသိင်္ဂီ အင်ကြင်းမြိုင် တရားပွဲတော်သည်လည်း ထူးခြား လှသောနေ့တနေ့ဖြစ်သကဲ့သို့ တန်ခိုးတော်နှင့်စပ်လျှင်သာ အချီးကျူးခံရ၍ တရားတော်နှင့် စပ်လျှင်ကား ချီးကျူးခံရခဲသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ချီးကျူးခံရသောကြောင့်လည်း ထူးခြားလှသောနေ့တနေ့ဖြစ်ပါသည်။

အဖေရိ၊ အဖေရိ၊

[၁]

ဝါတော်စဉ်စာရင်းမျှကိုသာကြည့်၍ ကောက်ချက်ချရမည်ဆိုလျှင်ဘုရားရှင်သည် မိမိသက်တမ်း တလျှောက်၌ တောတောင်တို့တွင် သီတင်းသုံးနည်း၍ မြို့ကြီးပြကြီးတို့၌သာ အနေများခဲ့သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။

ဝါတော်အစဉ်တွင် မိဂဒါဝုန်၊ ချယားတော၊ သံသုမာရ တောအုပ်၊ ပုလလည်းတော၊ တမာတော၊ ဇာလိယတောင်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၊ ဝေဠုဝရွာစသည်ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူရာ တောတောင် ကျေးရွာတို့၏ အမည်များစွာကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယင်း တောတောင် ကျေးရွာတို့တွင် သီတင်းသုံးမှုများမှာ တဝါစ နှစ်ဝါစမျှသာဖြစ်၍ ဝါတော် အများစုမှာ သာဝတ္ထိ၊ရာဇဂြိုဟ် ထိုထိုမြို့ကြီး ပြကြီးများ၏ အမည်နှင့်တွဲ၍ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် ထိပ်သီး မြို့တော်ဖြစ်သော သာဝတ္ထိ တနေရာတည်း၌ပင် ၂၅-ဝါတိုင်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ မြို့တော်အားဖြင့် တနေရာတည်း၊ တမြို့တည်းဟု စာရင်းပေါက်သော်လည်း ကျောင်းတော် အားဖြင့်မူ ဇေတဝန်နှင့် ပုဗ္ဗာရုံတို့ကို အလှည့်ပေး၍ သီတင်းသုံးတော် မူခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ်၊ ကောသလ၊ ဝေသာလီ၊ ကပိလဝတ် စသော ဝါဆိုတော်မူရာ ထိုထိုမြို့ကြီးများ၏ စာရင်းကို ယှဉ်တွဲ တွေ့ကြရမည်။

ဝါတော်စဉ်စာရင်းတွင် အထူးခြားဆုံးအမည်ကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဖြစ်၏။ သတ္တမမြောက် ဗဂါတော်ကို တာဝတိံသာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ တာဝတိံသာ- ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း'ဟု တောအမည် တောရနံ

ဖြင့် ယှဉ်တွဲပြထားသော်လည်း တာဝတိံသာဟူသည် လူ့ပြည်လူ့ရွာတို့ ထက် အဆရာထောင်မက သာလွန်သော နတ်တို့ရပ်ဌာန် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဆိုလျှင် တောတောင်၏ ငြိမ်းအေးမှုကို မပြတ် ချီးကျူးတော်မူသော ဘုရားရှင်သည် တပည့်သား သံဃာတို့အတွက်သာ ညွှန်ပြချီးကျူးတော်မူ၍ မိမိတမူကား- ဥရုဝေလ၊ မိဂဒါဝုန်တို့တွင် ခြောက်နှစ်ကျော်မျှ အားရပါးရ သီတင်းသုံးတော် မူပြီးသည့်နောက် မြို့ရွာတို့တွင်သာ တွယ်တမူ များခဲ့တော်မူလေတော့ သလော။

ဤသို့ကား မဟုတ်ပါပေ။

တနှစ်၏ ဆယ့်နှစ်လ ရာသီအနက် ဝါတော်ရာသီမှာ သုံးလမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးလမျှသောအချိန်ကို တရားဓမ္မအရေး၊ တပည့်သားသံဃာ၊ ဒါယကာတို့အရေး၊ ပစ္စုပ္ပန်သာသနာ၊ အနာဂတ် သာသနာတော်အရေး အတွက် အကြောင်းအားလျော်စွာ လိုအပ်သလို သီတင်းသုံး ဝါကပ်တော်မူရခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့တော်တွင် ၂၅ ဝါတိုင်မျှ အချိန်ပေးတော်မူရခြင်းမှာ ကြီးစွာသော အကြောင်းရှိ၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား- သာဝတ္ထိသည် အရိယာနွယ်ဝင် တရားရှင်တို့ ကိုးကုဋေကျော်အထိ စာရင်းပေါက်သော မြို့တော်ပေတည်း။

တနည်းအားဖြင့် သာသနာတော်အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် သာဝတ္ထိသည် အရိယာမြို့တော်ဟုပင် ခေါ်နိုင်စလောက်ရှိ၏။ ယင်းအရိယာ သူတော်စင်တို့၏ ခုယမ်း ရိညွတ်မှုကို ငဲ့ညှာတော်မူရခြင်းမှာ ကြီးစွာသောအကြောင်းတရပ် ဖြစ်ပေ၏။

တကြောင်းမှာလည်း ခေါင်းဆောင် အကြီးအမှူးတို့ မည်သည် မနေချင်သော်လည်း နေရာ၊ မပြောချင်သော်လည်း ပြောရသော ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှု တာဝန်ရှိ၏။ သာဝတ္ထိသည် အရိယာ ဒါယကာ- ဒါယိကာမတို့ သာမက အတွင်းသား တပည့် သံဃာတို့ အများဆုံး သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာသနာ့မြို့တော်ဖြစ်ပေရာ ယင်းတပည့် သံဃာများကို ထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်အရ ဝါဆို သီတင်းသုံးတော်မူရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

တကြောင်းအားဖြင့်လည်း ဘုရားရှင် ဘက်တော်မှ ငဲ့ညှာ စဉ်းစားဖို့ ရှိပေသေးသည်။

ဘုရားရှင်သည် သက်တော် ၃၅ နှစ်အရွယ်ဟူင်မှ ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ရသည်။ ၃၅ နှစ် ဟူသော အသက်သည် နုပျိုသေးသည်ဟု

ဆိုနိုင်သော်လည်း ယေဘုယျ သက်တမ်းနှင့် နှိုင်းစာတွင်ကား ထုတ်ဝေ နှိပ်ပါးမျှ ရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်မှု ရည်မှန်းချက် ကြိုးတော်မူသည့်အလျောက် ပထမဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော ဝါတော် ၂၀ အတွင်း၌ မည်သည့် နေရာကိုမျှ မရှောင်၊ မည်သည့်ခရီးကိုမျှ မသွေပည်၊ မည်သည့် အခက်အခဲမျိုးကိုမျှ မရေတွက်ပဲ သတ္တဝါ ကယ်တင်မှု သာသနာ တော် ပြန့်ပွားမှု ကိစ္စတော်များကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။ ဝါတော် ၂၀ ဟူသည်ကား - သက်တော် ၅၅ လူကြီးပိုင်းသို့ သိသိသာသာ ချဉ်း နင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားဖြစ်တော်မူမီ မဟာဗုဒ္ဓဝင် အစဉ်အဆက်၌ မည်သည့် ဘုရား ရှင်နှင့်မျှ မတူအောင် ပင်ပန်းတော် မူခဲ့ရသည်ကလည်း ရှိပေသေး၏။ ဥရုဝေလတွင် တရားအလုပ်ကို ကျားကုပ် ကျားခဲ ခြောက်နှစ် တိုင်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူစဉ်က ခန္ဓာကိုယ်ပြိုလဲသည်အထိ ပင်ပန်းတော် မူခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလော။ ခန္ဓာကိုယ် နုပျိုချိန် တက်သစ်ဆဲ အရွယ်ဖြစ်၍ သာ တော်ပေရော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယဗောဓိဟုဆိုအပ်သော ဝါတော် ၂၀ကျော် အရွယ်၌မူ လူကြီးပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ပေရာ သက်သက်သာသာ နေတော်မူသင့် လှသည့် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် သာဝတ္ထိ၌ ၂၄-ဝါမျှ အစဉ် အတိုင်း ဝါဆိုတော်မူခြင်းသည် သာဝတ္ထိ၌ ၂၄ နှစ်လုံးလုံး သက်သက် သာသာ နေထိုင်တော်မူသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပါသလော။

ဤသို့လည်း မဟုတ်ပါချေ။

ဝါတော်၊ သို့မဟုတ် ဝါဆိုသည် ဟူသော ဝေါဟာရသည် တနှစ်၏ သုံးလပိုင်းမျှသော အချိန်ကာလဖြင့် အကြင်ရဟန်းတပါး၏ သိက္ခာတော် အသက်ကို ရေတွက်နိုင်ခြင်း ကိစ္စမျှသာဖြစ်၍ ကျန်သောကိုးလပိုင်း တနှစ် အတွင်း၌ ထိုနေရာတွင်သာ သီတင်းသုံးသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် မသက်ရောက် ပါပေ။

ယင်းသို့လျှင် သက်တော် နောက်ပိုင်း၌ သာဝတ္ထိတွင် ဝါတော်ဆက် လျက် စာရင်းပေါက်သော်လည်း ဝါတော်ရာသီမူအပ ဖြစ်သော အချိန် အခါ များတွင်ကား အခွင့်သာလျှင် သာသလေဘက် ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ ဝေဘာဂီရိ စသော ထိုထိုတောတောင်တူတွင် ဆိတ်ငြိမ်မှု ဝိဝေဏာကို ရှာခဲ့သည့်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ် ဝါတော်စဉ် သည်လည်း သာဝတ္ထိမှာပင် စာရင်းပေါက်၏။ သို့ရာတွင် သီတင်းဝါလကျတ်၍ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည်နှင့် တပြိုင်နက် သီတင်းသုံးတော်မူသည်ကား သာကေတမြို့အနီးမှ အဉ္စန တောအုပ်တွင် သာ ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအခါက တောတောင်လျှိုမြောင် ဂူလိုက်တို့အတွင်း၌ ကေစာပျော်တော်မူသည်ဆိုလျှင် ရံဖန် တပည့်ကြီးတပါးပါးလိုက်ပါ၍ ရံဖန်တွင်လည်း တပါးတည်း သီတင်းသုံးသည်များ ရှိခဲ့၏။

ဘုရားရှင် ထံတော်ပါး၌ သုနက္ခတ္တ ရဟန်းတို့လို၊ မေဃိယရဟန်းတို့လို၊ နောက်ပိုင်းတွင် အရှင် အာနန္ဒာတို့လို အလုပ်အကျွေးဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိခဲ့စဉ်က တပည့်ကြီးတပါးပါးသည် ဘုရားရှင်၏အလိုတော်ကို ကြည့်ကာ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ချဉ်းကပ်နေမြဲဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်အဖို့ ကေစာတပါးတည်း နေလိုတော်မူလျှင် မိမိထံပါးသို့ မည်သည့်ရက် အပိုင်းအခြားအတွင်း မည်သည့်ရဟန်းမျှ မလာရဟုပင် သတ်မှတ်တော်မူခဲ့မှုများ ရှိခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ သက်ကြီးရွယ်အိုပိုင်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ဘုရားရှင် အလိုတော်ရှိသည် မရှိသည် အပထား၍ သက်ရွယ်ကြီးရင့်မှုကို ထောက်ထားကာ တောတွင် သီတင်းသုံးသည်ဖြစ်စေ၊ မြို့တွင် သီတင်းသုံးသည်ဖြစ်စေ ရဟန်းအများပင် ဝိုင်းရံလျက် ရှိနေကြပေသည်။

ယခုလည်း အဉ္စန တောအုပ်တွင် ဆိတ်ငြိမ်မှုအတွက် သီတင်းသုံးလျက် ရှိစေကာမူ ရဟန်းအများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိနေပေသည်။ အဉ္စနတောအုပ်မှ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များအတွက် ဆွမ်းခံရွာကား သာကေတမြို့ပေတည်း။

[၂]

သာကေတသည် သာဝတ္ထိနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိ၍ သာဝတ္ထိ၏ အရံမြို့တမြို့အဖြစ် သိမှတ်ထားကြ၏။ သို့ရာတွင် သာဝတ္ထိမှ ပိုလျှံသောအိုးအိမ်၊ ပိုလျှံသောသူများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော တိုးချဲ့မြို့ကား မဟုတ်။ တချိန်သောအခါက သာဝတ္ထိနှင့်ပင် ယှဉ်ပြိုင်ရန်အတွက် ရာဇဂြိုဟ်မှ ရောက်လာသော ဝိသာခါ၏ဖခင် ဓနုဗ္ဗယသဌေးက အမည်ကိုပင် ဆင်ဆင်ပေးကာ ဇနုဗ္ဗိမာန်နှင့် တည်ထောင်ခဲ့သော မြို့ဖြစ်သည်။

ကောသလတိုင်း (သာဝတ္ထိ) နှင့် မာဂဓတိုင်း (ရာဇဂြိုဟ်) တို့ သည် နီးတကျက်ကျက် ဝေးတသက်သက် နိုင်ငံများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရံဖန်အခါ၌ အကြောင်းတခုခုဖြင့် နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်ခင်းကြ၏။ ရံဖန်၌မူ ချစ်ကြည်ကြပြန်၏။

ဘုရင်တဆူ နိုင်ငံတခု ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် စစ်အင်ခင်းကျင်းရမည်ဆိုသည် မှာ ထိုစဉ်က ဘုရင်များ၊ နိုင်ငံများ၏ အစဉ်အလာ မူဝါဒတရပ် ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတခုသည် အကြီးဆုံးသော အင်အားရှိရမည်။ ဘုရင် တပါးသည် မိမိ နိုင်ငံဖြင့် မတင်းတိမ်ရ။ ဘုရင်သည် အကြီးမားဆုံးသော သတ္တိရှင်၊ အင်အားရှင် ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် အကြီးဆုံးသော နိုင်ငံဖြစ်နိုင်ရန် သူတပါးနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်တိုးချဲ့သည်။ အကြီးဆုံးသော သတ္တိရှင်အဖြစ် ထိပ်ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် စစ်မထိုးလျှင်၊ သို့မဟုတ် မိမိနိုင်ငံ မိမိအင်အား မျှဖြင့် တင်းတိမ်၍နေလျှင် ထိုဘုရင်သည် ဘုရင် မပီသသော ဘုရင်ညံ့ အဖြစ် ပုရဏကျမ်းဂန်များက ညွှန်ပြသည်။ ပညာရှိများက စစ်အင်အား ခင်းကျင်းနည်းဆိုင်ရာ ကျမ်းကြီးများကို ရေးသားသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအင်အားကို ပြခြင်းနှင့်အတူ နယ်ချဲ့ရန်အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးပြဿနာ၊ နယ်စပ်ပြဿနာ စသော သာမန်ပြဿနာကလေးများ ကြောင့် သော်လည်းကောင်း စစ်တိုက်ကြသည်။ သို့နှင့် ရှေးဟောင်း သမိုင်းတလျှောက်တွင် စစ်ပွဲများ မပြတ်ရှိခဲ့ရာကား သမိုင်းဟူသည် စစ်ပွဲ များ၏ အကြောင်းရပ်ပမာပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်းမှ ထိပ်သီးနိုင်ငံကြီးနှစ်ခုဖြစ်သော သာဝတ္ထိနှင့်မာဂဓ တို့သည်လည်း ဤနည်းဤနယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တဘက်တွင်လည်း ကောသလဘုရင်နှင့် ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်တို့မှာ မောင်လှယ်နှမလှယ် ရင်းနှီးပြီး သူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ရံဖန်ရံခါ၌လည်း တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်း၊ မေတ္တာလမ်း ဖွင့်ကြပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် မေတ္တာဝါဒီဘုရားရှင် ပွင့်ပေါ်တော်မူလာသောအချိန်၌ နှစ်နိုင်ငံလုံး ဘုရားရှင်၏မေတ္တာကုန်ယက်၊ တရားတော်ဓမ္မစက်အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပေရာ စစ်မက်ငြိမ်းချမ်းသောအချိန်အခါ ဖြစ်လာရပေ၏။ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ ကူးလူး ဆက်ဆံကြ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သဌေးတွေ ဖေါပါများလှသောကြောင့် ရွှေငွေရတနာများကို မြေပြင်တွင်ပင် စုပုံထားရလောက်အောင် ပြည့်စုံသော သာဝတ္ထိတိုင်း

ရာဇဂြိုဟ်သို့ သဌေးတောင်းသော ကောသလဘုရင်၏စိတ်ကူးမှာ အဆင်မပြေလှသော်လည်း ချစ်ကြည်ရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ် ရာဇပရိယာယ်တရပ် ဖြစ်၏။

ယင်းအစီအစဉ်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်၏နာမည်ကျော် သဌေးကြီးငါးဦးအနက် မေဏ္ဍက သဌေး၏သားဖြစ်သော ဓနုဇယသည် သာဝတ္ထိသို့ ဘုရင် အသိအမှတ်ပြု သဌေးဘွဲ့ထူးခံရန် ဝင်ကြားစွာ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

ရောက်လာသည်ဆိုရာ၌ ဘုရင့်သဌေးကြီးဟူသည် မြို့တော် သာဝတ္ထိတွင် နေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဓနုဇယကား သာဝတ္ထိသို့မလာ၊ မိမိပစ္စည်း မိမိအင်အားအသိုက်အဝန်းဖြင့် သာဝတ္ထိတွင် မနေလောက်ဟုဆိုကာ သာဝတ္ထိအနီးတွင်မြို့သစ်တည်ထောင်၍နေသည်။ သာဝတ္ထိနှင့်အမည်ဆင်သာကေတဟုပေး၏။ စင်စစ်သော်ကား တိုင်းတပါးသား သဌေးဓနုဇယက ဖွင့်၍ပင် မပြောသော်လည်း အခွင့်သာခိုက် သာဝတ္ထိကို ဂုဏ်ပြိုင်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သမီးဖြစ်သူ ဝိသာခါ၏ မင်္ဂလာပွဲတွင် ကောသလဘုရင် ကိုယ်တိုင်နှင့် အသိုက်အဝန်း တဖွဲ့လုံးပါ သာကေတသို့ရွှေ့ပြောင်းကာ လေးလတိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သေးမြို့ဖြစ်၏။ တမြို့လုံးကို ရာဇဂြိုဟ်မှ မိမိအဆက်အနွယ် ပစ္စည်း ရှင်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်စေသည်။ တမြို့လုံး စိတ်ကူးရသမျှ အလှအပ ခြယ်မှုန်းသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သာကေတသည် မြို့တော်သာဝတ္ထိလို စည်ကား ကျယ်ပြန့်မှုဖြင့် မသာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျစ်လျစ် ပြည့်စုံမှု၊ မိမိ အင်အား အလျောက်စည်ပင်မှုတွင်ကား နာမည်ရ မြို့တမြို့ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အချို့က တည်ထောင်သူ ဓနုဇယကိုဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ‘ဓနုဇယမြို့’ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဓနုဇယ ကွယ်လွန်၍ နောင်ခါတွင် ဝိသာခါ၏ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းမှုလက်အောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ အချို့က ‘ဝိသာခါမြို့’ဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

ဝိသာခါသည် ဇေတဝန်နှင့် အပြိုင် ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ရန် ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်တောင်းသော အခါက ဘုရားရှင်က သာဝတ္ထိနှင့် မနီးမဝေးဖြစ်သော သာကေတတွင် ခွင့်ပြုခဲ့ပါလျှင် ကောင်းပေစွာဟု မိမိ၏ သံယောဇဉ်လက်ငုတ်ကြောင့် ဝိုးတဝါး မျှော်လင့်မိခဲ့ဘူးသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းအမှန်လိုအပ်သည်ကား သာဝတ္ထိဖြစ်သည်ကို မိမိ စိတ်ရင်းကမူ သိပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား-သာဝတ္ထိတွင်သာ ရဟန်းတော်တို့ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိနေပေသည်။ သာဝတ္ထိ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်

ကျောင်းကြီးများ တကျောင်းပြီး တကျောင်း ပေါ်ပေါက်သောပါဏ္ဍိတ် နှင့်ပင် မလုံလောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သာကေတကို သံယေဇဉ်ပင် ရှိစေကာမူ အမှန်လိုအပ်သော သာဝတ္ထိတွင် ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်အရ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့်ပင် ဆောက်ခဲ့ရသည်။

ယခုသော် ဘုရားရှင်က သာကေတကို အလှည့်ပေးတော်မူလာပြီဖြစ်၏။

[၃]

ပေးဟန်ကား - ညဉ့်ဘက်တွင် သာကေတမြို့ အနီးရှိ အဉ္စန တောအုပ်၊ သို့မဟုတ် အဇ္ဈနတောအုပ်တွင် သံဃာတော်များနှင့် အတူ သီတင်းသုံး တော်မူ၍ ဆွမ်းခံချိန်တွင် နောက်တော်ပါ သံဃာများနှင့်အတူ သာကေတ မြို့တွင်းသို့ တခမ်းတနား ဆွမ်းခံကြွတော်မူကာ သာကေတမြို့တွင်ပင် နေသန့်တော်မူသည်။

နောက်တော်ပါ သံဃာအများနှင့် ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း ဟူသည်မှာ ရံဖန်ရံခါမှ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ - သံဃာတန်းကြီးဖြင့် ဆွမ်းခံ ကြွခြင်းသည် သံဃာတပါးချင်း နှစ်ပါးချင်း အမြင်ထက် ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကြိုတင် စီစဉ် မထားခဲ့လျှင် သံဃာ အများအတွက် ဆွမ်းခံမှုကိစ္စမှာ ဒါယတာ ဒါယိကာမများအဖို့ ရုတ်ခြည်၊ ကိစ္စဖြစ်၍ ဗျာပါရ များတတ်ကြရသည်။

ကပိလဝတ်သို့ ပထမအကြိမ် ရောက်တော်မူစဉ်က သံဃာတော်ပေါင်း တသောင်းကျော်ဖြင့် ကြိုတင်အစီအစဉ် မရှိပဲနှင့် ကပိလဝတ် နိုင်ငံတော် အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ခဲ့ဘူးသည်။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စမှာ ဆွမ်းရမှု၊ မရမှု သည် အဓိကမဟုတ်၊ သံဃာ့အင်အား၊ သာသနာ့ အင်အားကို ပြတော် မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဒေဝဒတ်နှင့်အဇာတသတ်တို့ကဘုရားရှင်အား နာဠာဂီရိ ဖြင့် တိုက်သတ်ရန် စီစဉ်သည့် နံနက်က တမြို့လုံးရှိ သံဃာတော်များကို စုရုံးစေကာ နောက်ပါ သံဃာတော် အမြောက်အမြားဖြင့် ဆွမ်းခံ ထွက် တော်မူကြ၊ ထွက်ကြတော် မူခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ဆွမ်းရမှု၊ မရမှု ကိစ္စသည် ပဓာနမဟုတ်၊ မေတ္တာနှင့် ဒေါသတို့ စစ်ခင်းပွဲတွင် မေတ္တာ၏အစွမ်းကို ပြတော်မူရန် ဖြစ်သည်။

ယခု နောက်ပါ သံဃာတော်အမြောက်အမြားဖြင့် တနေ့တရက်မျှမက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သာကေတမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းမှတစ်ဆင့် အစီအစဉ် ကျကျ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း အစီအစဉ်ကို သာကေတမြို့၏ မိခင် ဖြစ်သော ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါက ပြုလုပ်၏။

ဤအချိန်ကား-တတိယဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားရှင်၏ သက်တော် နောက်ပိုင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ရှစ်ဆယ်အနီးသို့ ကပ်နေပေပြီ။ အရှင် သဒ္ဓိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော တပည့်သာဝကကြီးများလည်း အိုမင်းကုန်ကြပြီ။ ကွယ်လွန်သူလည်းကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ အလုပ်ကျွေးအဖြစ် တက်တက်ကြွကြွပင် ရှိစေကာမူ ဘုရားရှင်နှင့် သက်တော် မတိမ်းမယိမ်းမျှ ပင်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဦးခေါင်း ဖွေးဖွေးပြုခဲ့ပြီ။ စံပြမယ်ကလေး ဝိသာခါ၊ အမေ ဝိသာခါ၊ အမေကြီး ဝိသာခါ ဘဝမှ အဘွားကြီးဝိသာခါ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

သာကေတတွင် ဘုရားရှင် နောက်တော်ပါ သံဃာတော် အင်အား ကလည်း များပြားလှစွာ၏။ အကြောင်းကား-သံဃာအများသည် ယခင် အခါများက အကြောင်းအားလျော်စွာထိုထိုရပ်ရွာ တောတောင် များတွင် အလှဉ်းသင့်သလိုသာ တကွဲတပြား သီတင်းသုံးခဲ့ကြရာမှ သက်တော် ရှယ် တော် ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်သဒ္ဓိပုတ္တရာ စသော မိမိတို့ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာများထံသို့ အကြောင်းကြုံလျှင် ဆေးပေးမီးယူ ဆိုသကဲ့သို့ အလွယ်တကူ လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်ရန် ဝိုင်းရံလာကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြောလိုသည်ကား- သာကေတသို့ ယခုကဲ့သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ချိန်များမှာ ဘုရားရှင် စသော ထေရ်ကြီးဝါရင့်တို့ ပြည့်နှက်၍နေသောကြောင့် သာသနာ့ ကျက်သရေကို နက်ရှိုင်းစွာဆောင်သည်။ သာကေတ တမြို့လုံးကို သက်န်းတော်ရောင် လွှမ်းသော အချိန်ဖြစ်၏။

ဆွမ်းလောင်းနေရာ များစွာတွင် ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါတို့ အဖွဲ့က ဦးဆောင်၍ အမွန်အကောင်းဆွမ်းကွမ်းကိစ္စများကိုနေ့စဉ် စီစဉ်ပေးသည်။ ဆွမ်းခံလမ်းတလျှောက်လုံးကို အလှအပ ပြင်ဆင်သည်။ နေရာများစွာတွင် မဏ္ဍပ်တဲကျောင်းများကို ဆောက်လုပ်သည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင် နှင့် သံဃာတော်အားလုံးပင် ဆွမ်းခံ ဆွမ်းစား ကိစ္စ ပြီးသည့်နောက် သာကေတမြို့ အတွင်းရှိ ထိုထိုကျောင်းများ၌ပင် နေသန့်တော်မူကြသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤတွင် အမေရို့၊ အဖေရို့နှင့် တွေ့သတည်း။

စင်စစ်သော်ကား-အမေရိ၊ အဖေရိနှင့် တွေ့ ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်း
 အားလျော်စွာ တွေ့လာကြုံခြင်းမဟုတ်၊ ကယ်ချွတ်ရန်ကိစ္စကြုံလာလျှင် ယခု
 ကဲ့သို့ လှလှပပ ကိစ္စမျိုးသာမဟုတ်၊ ဗေဗျူတလူ အမည်ခံ ဗေဗျူက ရဟန်းတို့
 ညစ်ပေသော ကိစ္စမျိုး၊ အာဠာဝက၊ အင်္ဂုလိမာလတို့လို ကြမ်းကြမ်းခက်ခက်
 ကိစ္စမျိုး၊ ဗကဗြဟ္မာ၊ သစ္စက ပရဗိုဇ်တို့လို ခဲခဲကတ်ကတ်ကိစ္စမျိုးတို့၌ပင်
 ရွှေဉာဏ်တော် ပြင်ဆင်ကယ်ချွတ်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်က အဉ္ဇနတော
 တွင် သီတင်းသုံးကာ သာဓကတတွင် ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းဖြင့် အစီအစဉ် တမင်
 ပြုလုပ်တော် မူခဲ့ခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

အမေရိ၊ အဖေရိ၊ ဟူသည်ကား သာဓကတမှ အဘိုးကြီး နုကုလပိတာ
 နှင့် အဘွားကြီး နုကုလမာတာတို့ ပေတည်း။

အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့သည် ဝိသာခါ၏ ဖခင် ဓနုဿက ဤ
 သာဓကတကို တည်ထောင်စဉ်ကပင် အခြေစိုက်ခဲ့ကြသော ဗျိုးကြီး၊ ငှေးကြီး၊
 သူကြွယ်မောင်နဲ့ဖြစ်ကြ၏။ နဂိုကပင် အေးအေးငြိမ်ငြိမ် နေလေ့ရှိခဲ့ကြ
 သည့် အပေါ်တွင် သက်ရွယ် ကြီးရင့်လာသောအခါ ရပ်ရွာကိစ္စ၊ ထိုထို
 လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှတွင် ပါဝင်လေသည် မရှိပဲ ပို၍ တည်ငြိမ်လာကြသည်။
 သက်ရွယ်အားဖြင့်လည်း ကိုးဆယ်ကျော် တရာတွင်းသို့ပင် ချဉ်းနင်း
 ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။

သို့သော် ယနေ့အချိန်တွင်မူ သူရိ၊၏ သံယောဇဉ် အရှင်မဟု ဆိုနိုင်
 သော အဘွားကြီး၊ ဝိသာခါက ဦးဆောင်၍ ဘုရားရှင်ကိစ္စ၊ သံသာကိစ္စ၊
 ဆွမ်းကိစ္စများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တလှုပ်လှုပ် တကြွကြွဖြင့် သာဓကတ
 တမြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်မျှ ဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို သိမြင်လာ
 သောအခါ ငြိမ်းအေးမှု ကုသိုလ်ရေးကိစ္စများ ဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးကြီး
 အဘွားကြီးများကိုယ်တိုင် မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်များကို မနိုင်တနိုင်တော့သည်
 ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ပါဝင်လာကြသည်။

ဤတွင် မြို့လယ်ဗဟိုမဏ္ဍပ်၌ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသည့်နောက် အကြောင်း
 အားလျော်စွာ ဒေသနာတရားမိန့်ကြားယင်းရှေ့တော်မှောက်သို့ အဘိုးကြီး
 အဘွားကြီး၊ ရောက်လာကြသည်။ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်၍ ဘုရားရှင်
 အား ဖူးမြင်လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ဇရာကြောင့် တလှုပ်လှုပ် တရွှေ့
 မျှဖြင့် သားများ၊ မြေများကပင် ထိန်းမတွဲကု၍ လာရသော အဘိုးကြီး
 အဘွားကြီးတို့သည် ရုတ်ခြည်းပင် ကြည်ရွှင် တက်ကြွသော အသွင်သို့

သို့၊ ခြွေခင်းကာ ဘုရားရှင်အား သူရို့သား၊ ငါရို့သားဟု မဟားတရား ဘုပင် ဆိုရလောက်အောင် စွပ်စွဲပါလေတော့၏။

သာမန် စွပ်စွဲရုံမျှမဟုတ်၊ ဘုရားရှင် ထံတော်အနီးသို့ အတင်းပင် ချဉ်း နင်းတိုးကပ်၍ လာကြကာ ခြေတော် လက်တော်တို့ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ နမ်းရှုပ်သည်။ အဘွားကြီးကမူ ဘုရားရှင်အား ပွေ့ချီလေတော့ မယောင် ပင် ဟန်ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“အမေ့သားကြီး၊ ငါ့သားကြီး။ ။ သည့်လောက်ကြာအောင် အစေ အဖေတို့ကို ပစ်ပယ်ထားနိုင် ရက်သော်ကော။ ဘယ်များ သွားနေရတာလဲ။ အခုမှပဲတွေ့ရတော့တယ်။ အမေ၊ အဖေတို့ရဲ့အပေါ် စိမ်းကားနိုင်လှပါသည် သားကြီးရယ်....”

အနီးရှိ ရဟန်းတော်နှင့် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့က အိုမင်းလွန်းလှပြီ ဖြစ်သော အဘိုးကြီး အဘွားကြီး များအား သူငယ် ပြန်သည်ဟု ဆိုကာ ပြုံးကြ၏။

လူအို လူမင်းများ အပြုအမူ တစုံတရာ ထူးခြားလျှင် သူငယ်ပြန်သည်ဟု စွပ်စွဲဆုံးဖြတ် တတ်ကြသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဟုတ်မှန် ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးများသည်ကား အကယ်ပင်သူငယ်ပြန် ခြင်း ဟုတ်ပါ၏လော။

တကြောင်းမှာလည်း လူကြီးများသည် လူငယ်များကိုမေတ္တာသက်ဝင် လာလျှင် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိခင်၊ ဖခင်အသွင်ထား၍ သုံးနှုန်းဆက်ဆံ တတ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ယေဘုယျ မေတ္တာ၏ အနီးအငွေ့ အဖြစ် နေရာထား သုံးနှုန်းခြင်းမျှသာဖြစ်၍ အကယ် မိခင်၊ ဖခင် အစစ်နှင့်ကားမတူနိုင်။ ဥပမာ အားဖြင့် အဘွားကြီးဝိသာခါအား သံဃာ့မိခင်ကြီးအဖြစ် သုံးနှုန်းသိမှတ် ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ သံဃာတော်များကမိခင်သဖွယ် ဂရုစိုက်လွန်းသောကြောင့် မေတ္တာ သဘောဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ အသုံးပြုခြင်းမျှ ဖြစ်၏။ အကယ် မိခင်နှင့်ကား မတူနိုင်ပါပေ။

ယခု အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့ကား ဘုရားရှင်အား နဖူးတွေ ဒူးတွေ ဖူးတွေရပြီးခိုက်မှစ၍ သူရို့ကိုယ်သူရို့ ဘုရားရှင်၏ မိခင်၊ ဖခင်ဟု တပ်တပ် ဝင်ထင်ကြီး စွပ်စွဲပြောဆို နေကြပေပြီ။ အမူအရာ အားဖြင့်လည်း မိခင်၊ ဖခင်ပမာ လှုပ်ရှားနေကြ လေပြီ။ သူတို့ အမူအရာမှာ သာမ နေ်မတ္တာ၊ သာမန်အပြုအမူ မျှမကပေ။ နှစ် လ များစွာ ကွဲကွာနေသော သားကြီး

ဩဇာသကို အကယ်ပင် ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည့်တကယ်မိခင်၊ တကယ်ဖခင်ထို၏၊ အမူအရာဖြင့် စွပ်စွဲချဉ်းကပ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိကြရပေသည်။

စဉ်းစားရခက်သည်ကား ယင်းသို့သောစွပ်စွဲမှု၊ မိရင်း၊ ဖရင်းပမာ မိမိအနီးသို့ ရင်းနှီးစွာ ချဉ်းကပ်သုံးသပ်မှုများကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က တစုံတရာ ငြင်းပယ်မှုမရှိပဲ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးများ၏ အလိုကြိုက် အလိုက်သင့်စွာပင် ပြုံးရွှင်စွာ ခံယူတော်မူနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ခြေဖျားတော် ခြေဖမိုးတော်လောက်အထိမျှကို လူသာမန်များအပါအဝင်ရဟန်းတော်အစရှိသည်တို့က ဦးညွှတ်ရှိသေ လှစွာဖြင့် ထိကိုင်သုံးသပ်ရှိခိုးခြင်းဟူသည်အမြင့်ဆုံးသော ရိုသေသမှုအပြုအမူပင်ဖြစ်၏။ ကြီးမြတ်သော ဘုရားရှင်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တော် အသွေးတော်အသားတော်ဟူသည် သာမန်လူသားမှ နတ်ဗြဟ္မာတို့အထိပင် ခြေဖဝါးတော်၊ ခြေဖမိုးတော်မှလွန်၍ ထိကိုင်ဝံ့ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခက်ခဲလှစွာ၏။ မတွေ့ဖူးမကြုံစဖူးလောက်ပင် ဖြစ်၏။

ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကွဲကွာနေပြီးနောက်မှ ကပိသဝတ်သို့ရောက်လာသော မိတဆိုး သားတော်ကြီး သိဒ္ဓတ္ထအား သုဒ္ဓေါဒန ဘုရင်ကြီးသည် ဖခင်တို့၏ မေတ္တာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တော်အထိ သုံးသပ်ကြိုဆိုခဲ့ဘူးသည်။ ယသေဌ်နန်းဆောင်တွင် ဘဝအသင်္ချေ၊ ဘဝအနန္တပါရမီဖြည့်ဘက်မေတ္တာရှင်သင်္သော၏ အပူမီး ငြိမ်းအေးစေရန်အတွက် ခြေဖမိုးတော်မျှမက သလုံးတော် လက်တော်အထိ ကိုင်တွယ်သုံးသပ် ကန်တော့ခဲ့သည်ကို ခံယူတော်မူခဲ့ဘူးသည်။

သူတို့မှတစ်ပါး ဘုရားရှင်၏အသွေးတော်၊ အသားတော်၊ ခန္ဓာကိုယ်တော်ကို တိုက်ရိုက်ထိကိုင် သုံးသပ်နိုင်သူများသည်ကား အရှင်အာနန္ဒာနှင့်သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အရှင်အာနန္ဒာကား နှစ်ကိုယ်တကိုယ် အလုပ်အကျွေးဟူသော အခွင့်အရေးဖြင့် ထိကိုင်သုံးသပ်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် အရှင်အာနန္ဒာအား ခန္ဓာတော်သပ္ပာယ် မျှတစေရေးအတွက် ရံဖန်သုံးသပ် နှိပ်နယ်ခိုင်းသည့်အကြောင်းကို ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “နေညိုညို” တွင်ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဆရာဇီဝကကား - သမားတော် ဟူသော အခွင့်အရေးဖြင့် လိုအပ်သည့်အခါ ရံဖန်သုံးသပ် ကိုင်တွယ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့ကားဘုရားရှင်အားသူတို့သားဟုဆိုကာ ခြေတော်မျှမက လက်တော်၊ ခန္ဓာကိုယ်တော်အထိ ရဲရဲတင်းတင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုင်တွယ်သုံးသပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်အံ့ဩလျက်

ရှိကြရ၏။ ဤသည်ကိုဘုရားရှင်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ခံယူတော်မူနေသည်။

အဘွားကြီး၊ အဘိုးကြီးပင်ဖြစ်စေ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တော်အား လိုအပ်သည်ထက် ကိုင်တွယ်သုံးသပ်သည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ ပိုင်းရံလျက်ရှိနေကြသော သံဃာတော်များအဖို့ အံ့ဩလှစွာဖြင့် ပြဿနာတရပ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေကြရ၏။ သို့ရာတွင် အနီးတွင် ရှိနေသော အလုပ်အကျွေး အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ အရှင်အာနန္ဒာက မတား မြစ်သည် တကြောင်း၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် အဘွားကြီး၊ အဘိုးကြီးတို့၏ အပြုအမူကို နှစ်ခြိုက်စွာခံယူတော်မူနေ၍တကြောင်း အခြားသံဃာတော်များအဖို့ တစုံတရာမလျှောက်ထားဝံ့ကြပဲ ခပ်မဆိတ်သာ ကြည့်ရှုနေကြရသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တော်အား လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်စေမှုသည် လောလောဆယ်အားဖြင့် ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘုရားရှင်၏ ကိစ္စတော်မှန်သမျှ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရန် တာဝန်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာ အပေါ်သို့ ပြဿနာတရပ် အဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ယင်းပြဿနာဇာတ်လမ်းကို ‘ထုတိမင်္ဂလာ မဟာပွဲတော်’ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီဖြင့် တသီးတခြား ဖော်ပြရန်ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းရပ်တွင်မူ ချန်လှပ်ခဲ့ရပေဦးမည်။

လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို၍ ကိုင်တွယ် သုံးသပ်ရုံမျှသာမက အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့ တဆင့်တက်လာပုံမှာ သူတို့သားကို ယခုတွေ့ပြီ။ အကယ်ဆိုသော် သားသမီးတို့ဝတ္တရားအရ အိုမင်းမစွမ်းသော မိဘများကို သားဘုရားကလုပ်ကျွေးရမည်။ သို့သော် ပြည့်စုံသောမိဘများဖြစ်၍လုပ်ကျွေးမှု ပျက်ကွက်ခဲ့သည်ကို ရှိပါစေတော့။ သို့သော် မိအိမ် ဖအိမ် ရှိပါလျက်နှင့် သားကြီးသည် အခြားသူများ၏ ကြောင့်ကြကို မခံရ၊ အခြားသူများ၏ ဆွမ်းကို မစားရ၊ နက်ဖြန်မှစ၍ မိမိတို့အိမ်၊ ကိုယ့်အိမ်တွင်သာ နေစဉ် စားသုံးရမည်ဟု တောင်းဆိုလာခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသည်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တို့ မည်သည် တအိမ်တည်းတွင် ဆွမ်းအလှူခံဖို့ကိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဒါယကာကြီး၊ ဒါယိကာမကြီးတို့၏အလိုအတိုင်း အခြားသူများ ပင့်ဖိတ်မှု မရှိသောနေ့များ၌ ဒါယကာကြီးအိမ်တွင်ပင် စားသုံးပါမည်ဟု ပဋိညဉ်

ပေးလိုက်သည်ကို ကြားကြရသောကြောင့် တပည့်သံဃာများ အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်ကြရပြန်၏။

ဤသည်မှ ဆက်၍ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတို့က အခွင့်အရေးတောင်းဆို မှု တဆင့်တက်လာပြန်ချေသေး၏။ တက်လာဟန်ကား ပင့်ဖိတ်သူ ရှိသော် ကြွေထောက် သုံးဆောင်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ပင့်ဖိတ်သူသည် ဘုရားရှင်သို့ တိုက်ရိုက် မပင့်ဖိတ်ရ။ မိမိတို့မှ တဆင့်သာ ပင့်ဖိတ်ရမည်ဟု သားပိုင်ရှင် ဟူသော မာန်ဖြင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တောင်းဆိုလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို လည်း ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပြန်သောအခါ အံ့ဘနန်း ဖြစ်သည် ထက် ဖြစ်ကြရပြန်၏။

စင်စစ်သော်ကား-အသက်တရာအတွင်းသို့ပင် ထောက်နေပြီ ဖြစ်သော ဤအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့၏အာယုသက်တမ်းသည် နည်းပါးလှချေပြီ။ မကွယ်လွန်မီ အတွင်း၌ နှစ်ဦးစလုံးပင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြဖို့ရှိပေရာ ဤနည်း ဤပုံဖြင့် အဘိုးကြီး၊အဘွားကြီးတို့၏ အလိုလိုက် အကြိုက်ကို လိုက်လျော ခြင်းဖြင့်သာ ဒေသနာတော်စက်ကွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ပြီးပြတ်ဖို့ ရှိလာသော ကြောင့် ကျွတ်ထိုက်သသူတို့၏ အဇ္ဈာသယကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်သတည်း။

[၄]

ယင်းသို့လျှင် နကုလပိဘာ၊ နကုလမာတာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့၏ ထူးခြားသော အပြုအမူ၊ဆွမ်းခံဝတ်ကိုပင်ဖျက်ကာအဘိုးကြီး၊အဘွားကြီး တို့၏ အလိုသို့လိုက်သော ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်တို့မှာ သာကေတတမြို့လုံး စုရုံးမိသမျှ ပြောဆိုလျက်ရှိကြရာက အဉ္ဇနတောအုပ်ရှိ သံဃာ့ပရိ သတ်တွင် လည်း ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မမူမီအတွင်း ဤအကြောင်းကိုပင် ပြောဆို လျက် ရှိကြသည်။

အချို့က ငါတို့ဘုရားရှင်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနနှင့် မယ်တော် မာယာဟု ထင်ရှားရှိခဲ့ပါလျက် ယနေ့အချိန်တွင်မူ မိခင်သစ် ဖခင်သစ် ပေါ်ပေါက်လာရုံ မက ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း မငြင်းပယ်ပဲ အလိုက်သင့် နေတော်မူသည်မှာ ဘယ်သို့ပါလိမ့်၊ ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန နှင့် မာယာဒေဝီတို့ပင် မိခင်ရင်း ဖခင်ရင်း မဟုတ်လေတော့သလောဟု စော ကြော ပြောဆိုကြသည်။ ဤ ပြဿနာသည် သံဃာ့ အစည်းအဝေးသို့ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူချိန် ထောက်မူ ရှင်းသွား၏။

“ရဟန်းတို့။ ။လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘဝတွင် ဤ နကုလပိတာ ဒါယကာကြီးသည် အကြားအလုပ်မရှိ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး တဆက်တစပ် ကည်း ငါဘုရား၏ ဖခင် ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ အကြားအလုပ်မရှိ၊ ဘဝငါးရာတို့ ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား၏ ဘထွေး ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး အကြားအပြတ် မရှိ၊ ငါဘုရား၏ ဘကြီး ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။

“ရဟန်းတို့။ ။အလားတူပင် ဤနကုလမာတာ ဒါယကာမကြီးသည် လည်း ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး အကြားအလုပ် မရှိ မိခင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ ဆက်လက်၍ ဘဝငါးရာ အကြားအပြတ်မရှိ မိထွေးဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ ဘဝ ငါးရာ မိကြီးဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ တနည်းဆိုသော် ငါဘုရားသည် ဤဒါယကာ ကြီး၊ ဒါယိကာမကြီးတို့၏ လက်ပေါ်၌ မိခင်၊ ဖခင် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဘထွေး ဘကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း ဘဝ ထောင့်ငါးရာတို့ ပတ်လုံး အပြတ်အလပ်မရှိ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါ၏။

“ရဟန်းတို့။ ။ဤပစ္စက္ခဘဝ၌ တဦးနှင့် တဦး ရှေးကပင် မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးခဲ့စေကာမူ မြင်သော ခဏ၌ မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင်ကြ၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား - ရှေးအတိတ်ဘဝက မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင် ဘူးသူများ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်သာတည်း။

“ရဟန်းတို့။ ။ယင်းသို့လျှင် အတိတ်ဘဝက မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင် ခဲ့ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း။ ယခုဘဝတွင် အကြောင်းဆုံလှသဖြင့် လည်းကောင်း ရေနှင့် ညွှန်ပျောင်းတို့ အကြောင်း ဆုံလာသော အခါ ကြာပန်းသည် ပွင့်လန်းလာသကဲ့သို့ မေတ္တာကြာပန်း ပွင့်လန်းလာကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာကြာပန်း တဆူးတော်ကြောင့် ရဟန်းတော်တို့ အတွေး အသိ ရှင်းလင်းသွားကြသည်။ အကျိုးသက်ရောက်မှုကား - ထိုမျှ ဖြင့် မဆုံးသေး။ မိခင်ဟောင်း၊ ဖခင်ဟောင်းတို့၏ အလိုသို့လိုက်၍ ဘုရား ရှင်နှင့် ရင်းနှီးလာသောအခါ ကြားနာရသော ဒေသနာ များကြောင့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ဦးလုံးအဖို့ သုံးလခန့်အတွင်းမှပင် အနာဂါမ် တဆူးရှင်များအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

အနာဂါမ်တည်ပြီးနောက်တွင်မူ မုည့်ရင့်လေပြီဖြစ်သော ဇရာကြောင့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ဦးလုံးပင် တပြိုင်နက်တည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြ သည်။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က မိဟောင်း၊ ဖဟောင်းတို့၏ ကျေးဇူးကို ဆပ် တော်မူသည်။ ဆပ်ဟန်ကား - မိဟောင်း၊ ဖဟောင်းတို့၏ အလောင်း

များကို ကိုယ်တော်တိုင် ကြီးကြပ်၍ ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်တော် မူခြင်း ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝတွင် အိုခြင်းဆင်းရဲဟု ဆိုအပ်သော ဇရာဒုက္ခ ဇရာသုတ္တန် တရားတော်ကို ဤမိဟောင်း၊ ပဟောင်း၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး တို့၏ သင်္ဂြိုဟ်ကိစ္စတွင် ဟောတော်မူသည်။

တရားတော်နှင့် အချိန်အခါသည် လိုက်ဖက်လှစွာ၏။ အကြောင်းမူ ကား - ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း အိုမင်းခြင်း၊ အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ လေပြီ။ လက်ရင်း၊ တပည့်များစွာ ရဟန်းသံဃာတော်တို့လည်း အိုမင်း ကုန်ကြပြီ။ သာသနာတော်ကိစ္စ တက်တက် ကြွကြွ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိ သော ဝိသာခါ အစရှိသည့် ကျောင်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာတို့လည်း ကိုမင်း ခဲ့ကြပြီ။ စင်စစ်သော်ကား - သက်တရာနီးပါးမျှရှိခဲ့သော ဤနကုလပိတာ၊ နကုလမာတာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့၏ သင်္ဂြိုဟ် သဘင်မှာ လူအို လူမင်းတို့ စုဝေးရာ ဖြစ်ခဲ့၏။

“ရဟန်းတို့။ ။တရာမျှရှိသော လူတို့၏ သက်တမ်းသည် တိုတောင်း လှစွာ၏။ တရာမျှသော သက်တမ်းအတွင်း၌လည်း ထောင်မီ၊ ရာစုတို့ နှိပ် ကော်မှု ဗျာဓိတရား၊ အိုမင်းရင့်ရော်မှု ဇရာ တရားသည် မကြာမတင်ပင် ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ဘဝဟူသည် အချည်းအနှီးသာတည်း” အစရှိသော ဇရာသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူလိုက်သောအခါ သာဓကတတွင် ယင်း သည့် တရားဓမ္မစက်ဆင်ရန် စီစဉ်တော်မူသည့်အတိုင်းပင် ကွယ်လွန်လေ ပြီးသော နကုလပိတာ၊ နကုလမာတာ အမေရို့၊ အဖေရို့၊ သာမက ကျွတ်တမ်းဝင်သူတို့ များပြားစွာ တိုးပွားလာသတည်း။

မြို့တော်သခင်

[၁]

အံ့ဖွယ်အတိပြီးသော ဤရေ၊ဤမြေ၊ ဤတော၊ဤတောင်၊ ဤနေရာ၊ ဤဒေသကို အရှင်မြတ်၏ နှလုံးဝယ် သိမ်းပိုက်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်၏။

ဤနေရာ၊ ဤဒေသ ဟူသည် မဏ္ဍာကိနီရေအိုင် ဖြစ်၏။ မဏ္ဍာကိနီရေအိုင်ဟူသည် ပန် မြို့တော်၊ ပဒုမ္မာမြို့တော် ဖြစ်၏။ မဏ္ဍာကိနီဟူသည် လူသူ လုံးဝကင်းဆိတ်သော ဆင်တို့၏ မြို့တော်ပေတည်း။

‘နုမ္မာငါးရာ၊ရင့်မ္မာတကျိပ်’ဟူသောစကားအရ ဘုရားရှင်သည်နုတော်မူစဉ် ဘဝများက ဆင်ဘဝတွင် ခုနစ်ဘဝမျှ ဖြစ်တော်မူခဲ့ဘူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဆင်တို့အပေါ်တွင် အဘယ်မျှ စိတ်တော်ဝင်စားလေသည်မသိ။ဤအရှင်မြတ်မူကား ဆင်ဆိုလျှင် အယူးစိတ်ဝင်စားသည်။ ပုဗ္ဗေဝ သန္ဓေဝါသေန ဟူသော ဒေသနာတော်အရ ဤအရှင်မြတ်၏ အတိတ်ဘဝများစွာတွင် ဆင်တို့သည် ဘဝအဖော်များဖြစ်ခဲ့ကြဟန်တူ၏။

မဏ္ဍာကိနီ ဆင်မြို့တော်၏ အကြောင်းကို တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံမှ ကြားရ၍သာ ယုံရတော့သည်။ ဆင်မြို့တော်၏ အံ့မခန်း ဖြစ်ရပ်တို့မှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိ။ ဘုရားရှင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော ဆင်မြို့တော်မှာ ဤ မဏ္ဍာကိနီပင် ဖြစ်လေရော့သလား ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

အဇာတသတ်၏ အကြံပေးဆရာကြီး ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်အား နာဠာဂီရိဖြင့် တိုက်သတ်ရန် အကြံပေးပုံမှာ ညံ့ဖျင်းလှ၏။ အကြောင်းမူကား - နာဠာဂီရိထက် အဆရာထောင်တန်ခိုးကြီးသော ဂီရိမေခလာကြီး

ပင် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှ လွင့်စဉ်ခဲရပုံကို အဇာတဆတ် မသိနှင့်ဦးစေသော၊
ဒေဝဒတ် သိပြီး မဟုတ်ပါလော။

စပ်မိလာ၍ ပြောရဦးမည်။

ထုဇဂ္ဂိဟ်မြို့လယ်တွင် နာဠာဂီရိကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အချိန်က ဘုရား
ရှင်၏ နောက်တော်မှ ဆွမ်းခံထွက်ကြွကြသည့် ရွှေပိုင်းမှ အရှင်အားလုံးမှာ
အာနန္ဒာမူတပါး ရဟန္တာချည့်ဖြစ်ကြ၏။

ဤကိစ္စတွင် အနာဂတ်ကိုသိမြင်ပြီးသော ဘုရားရှင်အစ အနာဂတ်သ
ဉာဏ်ရှင် ရဟန္တာတို့အဖို့ အန္တရာယ်မဟုတ်သည်ကို သိပြီးကြစေကာ ပုထု
ဇဉ်တို့ အမြင်အသိအားဖြင့်မူကား အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ
မည့် ကိစ္စကြီးပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်ဆိုးကြီးနှင့် မုချမသွေရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးအခင်းတွင်
ဘုရားရှင်အားအရှင်အာနန္ဒာသည်ဆွမ်းခံထွက်ကြွတော်မမူရန်အကြိမ်ကြိမ်
လျှောက်ထား၍ မရသောအခါ ဘုရားရှင်၏အလုပ်အကျွေးတည်းဟူသော
အခွင့်အရေးကို အသုံးပြု၍ ဆွမ်းခံတန်းသို့ အတူလိုက်ပါလာသည်။

လိုက်ပါသည်ဆိုရာ၌ ခါတိုင်းလိုသာမန်လိုက်ပါခြင်းမျှမဟုတ်၊ ထေရ်စဉ်
အတိုင်း ဆိုသော် အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာသည် သတ္တမနေရာလောက်မျှ
ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ပြီးလျှင် ယခု 'မြို့တော်သခင်' အရှင်မြတ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
ထိုနေကမူ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အဖို့ အန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရလျှင်
မိမိသည်လည်း သေမကွဲ ရှင်မကွာ တပါတည်း အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်
အတွက် မသိကျိုးကျွန်ဖြစ်ပင် ဘုရားရှင်၏နောက် ဒုတိယနေရာမှ ကပ်၍
လိုက်သည်။

ဤကိစ္စတွင် နာဠာဂီရိအား အဘယ်ပုံ အောင်တော်မူပုံကိုကား သိကြ
ပြီး ဖြစ်၏။ အဘယ်ပုံ အောင်တော်မူသည်ကို ဤ 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ'တွင်
'နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ'ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်၏။ ဂီရိမေခလာလို့ နတ်ဆင်ဆိုး
ကြီးကိုပင် အလွယ်တကူ အောင်မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ နာဠာ
ဂီရိဖြင့် အဘယ် မှုစအံ့ပါနည်း။

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ်ဘုရားရှင်သာသနာတော်နှင့်ဆင်မျှား
ဆက်နွယ်ပုံနှင့် ဆင်မျှားအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိခဲ့သော မြို့တော်
သခင်အရှင်မြတ်အဖို့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံမှထူးခြားဆန်းကြယ်လှစွာသော
မဏ္ဍာကိနီ အကြောင်းကို ကြားခဲ့ရစဉ်က အလျဉ်းသင့်သော တချိန်တွင်
ယင်းမဏ္ဍာကိနီသို့ သွားရောက်သိတင်းသုံးရန် စိတ်ဘဝင်တွင် သိမ်းပိုက်

ထားခဲ့၏။ ယင်းသို့ရှိရာမှ ဘုရားရှင်သည် ပဉ္စမမြောက်ဝါတော်တွင် မိမိ
တပါးတည်းပုလလည်းတောသို့ကြွ၍ပုလဲမြိုင်ဆင်ကြီး၏ အလုပ်အကျွေးဖြင့်
တဝါတွင်းလုံး သီတင်းသုံးတော်မူပုံကို သိရှိလာရသောအခါ မဏ္ဍာန်နီသို့
သွားရောက်ရန် ပို၍ စိတ်အားထက်သန်လာခဲ့၏။

ဘုရားရှင်သည် ဆင်တစ်စီးဖြင့်ပင် သီတင်းသုံး၍ ဖြစ်ခဲ့သော် မိမိသည်
ဆင်အများဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် နေ၍ မဖြစ်ပါအံ့နည်း။ ဘုရားရှင်သည်
ဆင်တစ်စီးဖြင့်ပင် တဝါတွင်းလုံး သီတင်းသုံး၍ဖြစ်ခဲ့သော် မိမိသည် ဆင်
အများဖြင့် တသက်လုံး အဘယ့်ကြောင့် နေ၍မဖြစ်ပါအံ့နည်း။

ဘုရားရှင်အား ပုလဲမြိုင်ကြီးက တဝါတွင်းလုံး ရေပူရချမ်း ကမ်လှမ်း
သတဲ။ သာမဏေလေးကဲ့သို့ လုပ်ကျွေးသတဲ။

ဧည့်စာပေအကြောင်းကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံမှ မိမိနှင့်အတူ ရဟန်း
များ ကြားသိထားခဲ့ရပုံမှာကား ဤသို့ ဤနယ်တည်း။

II

လက်ယာတော်ရံ ပထမနေရာတွင် နှစ်ဦးမဖြစ်နိုင်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား
လက်ဝဲတော်ရံ ပထမနေရာ၌ ခွဲခြားထားရသော်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ
နှင့်အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကား ဥပတိဿနှင့်ကောလိတ လူ့ဘဝတပင် တန်း
တူရည်တူ ဖြစ်ခဲ့၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း မတိမ်မယိမ်၊ ဘုရားရှင် အထံ
တော်သို့လည်း အတူတူပင် ရောက်ကြသည်။ စကားအဖြစ်ဆိုရသော် သူ
လည်း ပညာတေဒင်္ဂါအရှင်၊ ငါလည်း တန်ခိုးတေဒင်္ဂါအရှင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က အရှင်သာရိပုတ္တရာကို နောင်ကြီးပမာ
နေရာတကာတွင် ဦးစားပေးသည်။ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည်။ အချိန်များစွာ
တွင် အတူသီတင်းသုံးကြသောအခါ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာ၏ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးပမာပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား -
အရှင်အဿဇီထံမှ ကြားနာခဲ့ရသော ယေဓမ္မာ ဟောတုပ္ပဘာဝါ တရား
ဒေသနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာထံမှ တဆင့် ကြားနာခဲ့ရသော တရား
ကျေးဇူးရှင်ပေတည်း။ ပညာအဓိကဖြစ်သော ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌
ပညာအရှင်ကို ဦးစားပေးသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

မဏ္ဍာန်နီအကြောင်းဆက်လာဟန်ကား - အရှင်သာရိပုတ္တရာ၌ လေနာ
ရောဂါစွဲရှိသည်။ ယင်းရောဂါသည် အရှင်အား မကြာခဏ ဒုက္ခပေးလေ့

ရှိသောကြောင့် ထုငြိမ်းတင် ဆရာဝန်နှင့်ကြုံသောအခါ ဆရာဝန်၏ ဆေးဝါးဖြင့် ပျောက်ကင်းရ၏။ ဆရာဝန်နှင့်မကြုံသောအခါ မိမိနည်း။ မိမိအသိဖြင့် ကင်းငြိမ်းစေရ၏။ ယင်းကိစ္စများတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား နှစ်ကြိမ်တိုင် အကူအညီပေးကာ ပြုစုခဲ့ရသည်။ နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ အံ့ဖွယ်ရာချည့်ဖြစ်၏။

တကြိမ်မှာ - အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် တောကျောင်း တကျောင်းတွင် အတူသီတင်းသုံးကြခိုက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ လေနာရောဂါထသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် နှိပ်နယ် ပြုစုပေးယင်းဖြင့် “အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ရောဂါက ယခင်က ဖြစ်ဖူးလေတော့ အဘယ်နည်း အဘယ်ပုံ အဘယ်ဆေးဝါးဖြင့် ပျောက်ကင်းပူပေါ်သလဲ ဘုရား” ဟု လျှောထားသည်။

“ဆေးဝါးအထူးမလိုလှပါ။ ထောပတ်တေးသုံးရလျှင် ပျောက်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်တို့ ယခုနေရာမှာ တောရွာ ဇနပုဒ်ဖြစ်၍ ထောပတ်ရဖို့ ခက်လိမ့်မည်။ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ။ သည်းခံပြီး နေရမှာပေါ့”

“ထောပတ်ဆိုတော့ သိပ်ခက်ခဲလှသည့် ပစ္စည်း မဟုတ်ပါ။ နက်ဖြန် ဆွမ်းခံရာတွင် အရှင်ဘုရားကံ၊ တပည့်တော်ကံရှိလျှင် ရကောင်းရော့ပါ၏။ ဘုရား”

ပစ္စည်းနှင့်စပ်သော ဆွေးနွေးမှုဖြစ်သော်လည်း တောကျောင်းကလေး အတွင်း နှစ်ပါးတည်းဖြစ်၍ မည်သူမျှမကြားနိုင်။ သို့သော် ကြားသူတဦး ရှိနေ၏။ အရှင်မြတ်နှစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော တောကျောင်းကလေး ခေါင်းရင်းမှ သစ်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်သည်။

အရှင်မြတ်တို့ကိုကြည့်ညှိသော သစ်ပင်စောင့်နတ်အဖို့ တောနတ်ကလေး ဖြစ်၍ ထောပတ်ရအောင်တော့ မစွမ်းဆောင်နိုင်။ ကိုယ်တိုင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း ရနိုင်သောနည်းဖြင့် အကြံအဖန်လုပ်သည်။ လုပ်ဟန်ကား - ထောပတ်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်ထင်ရှိသော ဇနပုဒ်ရှိ အိမ်တအိမ်မှ တလေးငယ်တဦးကိုဖမ်းကိုင်၍ “နက်ဖြန် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆွမ်းခံကြွလာလျှင် ထောပတ်လောင်းလှူရမည်။ လောင်းလှူမှ ကလေးငယ်ကိုလွှတ်မည်” ဟု ပူးဝင်အကျပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကလေးမိခင် ဖခင်များအဖို့ လောင်းလှူပါမည်ဟု ဝန်ခံကာ ထောပတ်ရဖို့ အရေးတကြီးစီစဉ်ကြရသည်။

နောက်နေ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆွမ်းခံကြသောအခါ ထောပတ် ရလာ သဖြင့် ဆွမ်းခံပြီးဆုံးအောင်မှ မကြွတော့ပဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် ကျောင်းသို့ပြန်ကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆက်ကပ်သည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုသော် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤထောပတ်သည် ရနိုင်ခက်သော ဇနပုဒ်မှ မရစဖူး အရထူးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ညကလည်း မိမိတို့သည် ထောပတ်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကေန္တ အကြောင်းထူး တစုံတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု ထိုအခါတွင်မှ အဘိညာဏ် ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်စောင့်နတ်၏ လက်ချက်ဖြစ် ကြောင်း သိလာရသည်။

နတ်၏ သဒ္ဒါတရားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ လောင်းလှူလိုက်သူကို လည်း ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံယူလာသော အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လာဘ်လာဘနှင့် စပ်၍ မိမိ၏ နှုတ်မစောင့်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ပစ္စည်း ဖြစ်နေပေရာ ဆေးဝါးပင် ဖြစ်စေကာမူ ဝိနည်းတော်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသောကြောင့် လုံးဝမစားသုံးပဲ စွန့်ပစ်စေလိုက်သောအခါ ထိုခဏမှပင် အရှင်၏ လေနာ ရောက်သည် ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပျောက်ကင်း၏။ မွေးတပင် အကျွတ်မခံ သော စာရေငှက်ကဲ့သို့ ဝိနည်းတော်ကို အသက်ထက် အလေးအနက်ထား သော သီလ၏ အာနိသင်ပေတည်း။

နှစ်ပါးအတူရှိစဉ်တွင်ပင် နောက်တကြိမ် အရှင်သာရိပုတ္တရာ လေနာ ရောက်၊ ထလားပြန်သည်ကား - ဇေတဝန်တွင်ဖြစ်၏။ ဤတကြိမ်တွင်တော့မှ သာဝတ္ထိသို့ ရောက်နေသော သမားတော်ကြီး ဆရာ ဇီဝက အဆင်သင့် ရှိနေ၍ လွယ်ကူမပောင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဇီဝက၏ လျှောက်ထား ချက်ကြောင့် ထူးခြားသော အံ့ဖွယ်အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ပေ သည်။ ဆရာဇီဝကက လျှောက်၏။

“အရှင်မြတ် ရောက်က တပည့်တော် ဆေးတခွက်မျှဖြင့် ပျောက်မှာပါ ဘုရား။ သို့ရာတွင် အခြေခံနှင့်လာသောရောဂါဖြစ်သောကြောင့် ကုသခိုက် တွင် ပျောက်ကင်းရုံမျှသာဖြစ်၍ ယခင်ကလဲ ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီ။ နောင်ကိုလည်း ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်ပုဂ္ဂိုလ်မိုးမည်။ သို့ဖြစ်၍ အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသပေးလို ပါသည်။

“အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသဖို့ကတော့ တပည့်တော်တွင် ဆေးတမယ် လိုလျက် ရှိနေပါသည်။ ယင်းဆေးတမယ်ဟူသည်ကား မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်

ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်ကိုရဖို့ တည့်တော်တွင် အခက်အခဲ ရှိနေရပါသည်ဘုရား။”

အနီးတွင် ရဟန်းအများနှင့်အတူ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရှိ၏။ မြို့တော်သခင် အရှင်မြတ်လည်း ရှိနေ၏။

“မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်ရဖို့ ငါ့တာဝန်ရှိပါစေ ဆရာဇီဝက”

ဆရာဇီဝကလျှောက်ထားချက်အဆုံးတွင် ရုတ်ခြည်းဝင်၍တာဝန်ခံလိုက်သူကား အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပင်ဖြစ်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဝန်ခံချက်စကားကြောင့် ဆရာဇီဝက ပြုံးသွားသည်။ အကြောင်းသော်ကား အခွင့်သာခိုက်တွင် တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ရိပ်မိ၍ပင် လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေရာ အလိုက်သင့် ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရ၏။

မဏ္ဍာကိနီရေအိုင်၊ မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်၊ မဏ္ဍာကိနီဒေသ ဟူသည်ကား တန်ခိုးတော်သခင်တို့နှင့်သာ ဆိုင်သောပစ္စည်း၊ ဆိုင်သောဒေသဖြစ်၏။ သာမန် တန်ခိုးရှင်မဟုတ်၊ တန်ခိုးကြီးအရှင်တို့နှင့်သာ ဆိုင်သည်။

“မဏ္ဍာကိနီ” ဟူသော ဝေါဟာရသည် ဆေးကျမ်း၊ သမိုင်းကျမ်းကြီးများတွင် လေးနက်ကြီးမားလှ၏။ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှ၏။ ရှေးက တန်ခိုးကြီးဆရာများတို့ ကျက်စားရာဟု အဆိုရှိသည်။ စိတ်ကူးဖြင့် အဆန် တကြယ် ရေးသားထား၊ ပေသလေးဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ ဆင်တို့မြို့တော်ဖြစ်၏။ သာမန် ဆင်များမဟုတ်၊ တန်ခိုးကြီးဆင်တို့ မြို့တော်ဖြစ်၏။

ဆင်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက ရှိသည်။ မည်သည့်လူ၊ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မဏ္ဍာကိနီသို့ အဝင်အခံ၊ ဝင်လာလျှင် ချေမှုန်းပစ်သည်။ ရှေးအခါက တန်ခိုးကြီးသခင် လောကီအဘိညဉ် ရသေ့အရှင် အချို့သာ ဆေးဝါးအတွက် ရောက်ရှိဘူးသည်။

ဆင်အမျိုးပေါင်း မွှာလည်း စုံလှ၏။ အမျိုးစုံသလောက် အရောင်အသွေးကလည်း စုံလှ၏။ သာသနာတော်ကျမ်းအရ ဆင်ဆယ်မျိုး၊ လောကီကျမ်းများအရ ဆင်လေးမျိုးမျှသာ ရှိရာကား ကလီဒါသဆရာ၏ ကျမ်းညွှန်းအရ ဆိုသော် မဏ္ဍာကိနီတွင် ဆင်အမျိုးပေါင်း ၁၂၀ ပင် ရှိသည်ဆို၏။ ယင်းဆင်အားလုံးကို ရုစာဂီရိမည်သော ဆင်နီကြီးက အုပ်ချုပ်သည်။

ယင်းသို့ ဆင်များ၏ ကြီးမားဆန်းကြယ်မှုအပြင် တောတောင် ဂနိုင်းရေအိုင် မြစ်ချောင်းတို့၏ ဆန်းကြယ်မှု၊ လိုဏ်ဂူတို့၏ ဆန်းကြယ်မှုကလည်း ရှိပေသေးသည်။ ဤသည်ကား မဏ္ဍာကိနီ၏ အညွှန်းတည်း။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်ကို ယူပေးရန် ပဋိညဉ်ခံပြီး သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရုတ်ခြည်းကြွသွားသည်။

တန်ခိုးဟူသည် ဆန်းကြယ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဆန်းကြယ်သည်ဟု ပြောရန် မလိုသော်လည်း သဘာဝအားဖြင့် ဆန်းကြယ်ပြီးသော မဏ္ဍာ ကိနီတွင် တန်ခိုးကြီးအရှင်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်သောကြောင့် ဆန်းကြယ်ထူး ခြားပုံကို ဖော်ပြရန် လို၏။

[၃]

ဆင်တို့၏ အဆင့်အတန်းကို သူတို့၏ အရောင်အသွေးဖြင့် ပိုင်းခြား၏။

ရွှေရောင် အဆင်းရှိသော ဆင်မင်း၊ လူအဖြစ်ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုး ကြီး နတ်ဆင်ပင်ဖြစ်စေကာမူ မဏ္ဍာကိနီ၏ ရုစာဂီရိ ဟူသည် ဆင်နီကြီး မျှသာ ဖြစ်၏။

သာသနာတော်ကျမ်းများအရ ဆင်အမျိုးခွဲခြားရာတွင် ကာဠာဝတ (ဆင်မည်း)၊ ဂင်္ဂေယျ (သရက်ရွက်နုအရောင်)၊ ပဏ္ဍာရ (သစ်ရွက်ရောင်)၊ တမ္ဗ (အနီ-ကြေးနီရောင်-နီကျင်ကျင်)၊ ပိင်္ဂလ (ဖြူ-နီ-ကြောင်ကျား)၊ ဂန္ဓ (အပြာ)၊ မင်္ဂလ (အနက်)၊ ဟေမ (ရွှေအဆင်း)၊ ဥပေါသထ (အဖြူ) နှင့် ဆဒ္ဒန် (အစွယ်မှ အရောင်ခြောက်မျိုးထွက်သော ဆင်ဖြူတော်) ဟူ၍ ဆယ်မျိုးရှိရာတွင် ရုစာဂီရိမှာ ဟေမဆင်မျိုး အဋ္ဌမအဆင့်မျှ ဖြစ်၏။

တန်ခိုးရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ ပထမအမျိုးမှစ၍ တမျိုးထက် ဟမျိုး အင်အား ဆယ်ဆ သာ၏။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝအရ မြင့်သော အမျိုးကို နိမ့်သောအမျိုးက ကြောက်ရမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုအကြောင်း ပြု၍ အသရေရှိနှင့် အသရေမဲ့တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြရာ၌ “ဆင်းဖြူမျက်နှာ ဆင်းမည်း မကြည့်ဝံ” ဟူသော စကားပုံ တရပ်ပင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်ကား - အတုမရှိတည်း။ တန်ခိုးလည်းကြီး၍ အမျိုးလည်း မြင့်သော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။ သို့ဖြစ်ရာ ဆင်အကြောင်းကို သိပြီးသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း အသွင် ဖန်ဆင်း၍ မဏ္ဍာကိနီသို့ ကြွသွားသည်။ ရိုးရိုးကြွသွားခြင်းမျှ မဟုတ်။ တပါးချင်း၊ တစီးချင်းမျှမဟုတ်။ မဏ္ဍာကိနီ ဆင်အုပ်ထက် ကြီးမားသော ဆင်မျိုးစုံ၊ ရောင်စုံ အခြံအရံများစွာဖြင့် မဏ္ဍာကိနီအပေါ်သို့ နေပြောက်ပင် မထိုး စေပဲ မဏ္ဍာကိနီ မြေတပြင်လုံးကို ထီးမိုးထားသည့်အလား ကြွသွားသည်။

ဆင်စီးရေသာ များစေသည် မဟုတ်။ အကောင် အထည် အားဖြင့်လည်း ရုစာဂီရိဘဝ မဏ္ဍာကိနီ ဆင်များထက် တပြန်တဆမျှ ကြီးမားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မဏ္ဍာကိနီ ဆင်အုပ်ကြီး ဟခုလုံးသည် ဤဘူးဖို့ ဝေး၍ တွေးပင် မတွေးဘူးသော ထူးကဲလှသည့် အန္တရာယ်ကြောင့် ရုန်း၊ နှိုး၊ ရင်းရင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ရုန်းရင်းဆန်ပတ် ဆိုသော်လည်း ခြေမပြိုးနှင့် ဒူးတည့်ရာသို့ ထွက်၍ပြေးကြခြင်းကား မဟုတ်။ မတည်မငြိမ် ဣန္ဒြေမရ ကြခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။

ဆင်တို့၏ သဘာဝမှာ အအုပ်အသင်းဖြင့်နေ၍ ယင်းအအုပ်အသင်း တခုတွင် အကြီးအကဲတစ်စီးရှိမြဲ ဖြစ်သည်။ အမျိုးကြီးလျှင် ကြီးသလောက် အကြီးအကဲကို သစ္စာခံသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သခင် ရုစာဂီရိကို ဝိုင်းရံ လျက်ကပင် ရောက်လာသော အန္တရာယ်ကြောင့် ဣန္ဒြေ မရနိုင်ကြခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း။ အဘယ်သို့မျှ မပြုနိုင်။ အင်အား ကြီးသူကို အင်အားငယ်သူက ကျိုးနွံ ခွဲယမ်းရမြဲ ဓမ္မဘာအတိုင်း တန်ခိုးကြီးနတ်ဆင် ကြီးဟုဆိုသော ရုစာဂီရိသည် ကောင်းကင်ထက်မှ ရောက်လာသော ဆင်ဖြူ တော်ကြီးကို လူမင်းသား အသွင်သို့ ကူးပြောင်းပန်ဆင်း၍ ရှိခိုးဦးညွှတ် လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ မနိုင်လျှင် သည်းခံရမြဲပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း ဆင်ဖြူတော်ကြီးနှင့် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းမှု ဆင်အားလုံးကို ပျောက်ကွယ်စေကာ ရဟန်းအသွင်ဖြင့်ပင် ရုစာဂီရိမင်းသား၏ရှေ့ ဆင်အုပ်တို့အသယ်သို့ ဆင်းသက် အပူဇောခံသည်။

“ဤမျှလောက်သော တန်ခိုးတော်သခင် ဖြစ်၍ အရှင် မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီးဟု ထင်မိပါသည်ဘုရား”

“မှန်ပေသည် ရုစာဂီရိ။ ။ ဆင်မျိုးတို့တွင် သင့် တန်ခိုးမှာလည်း ကြီးမားလှပါ၏။ အကြားနှင့် အမြင် ကိုက်ညီလှပါပေ၏”

“အရှင်မြတ်၏ တန်ခိုးနှင့် နှိုင်းစာသော် ဆီးစေ့နှင့် မြင့်မိုရ်ပမာမျှသာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“သမိုင်း ကျမ်းဂန်များ အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တဆင့်ကြား အား ဖြင့်လည်းကောင်း မဏ္ဍာကိနီ ဟူသည် ကြီးမား ဆန်းကြယ် သလောက် ကြမ်းတမ်းလှ၏ဟု ကြားမိထားရ၍ ဤသို့ပြင်ဆင်လာခဲ့မိသည်ကို သည်းခံ ပါအံ့ ရုစာဂီရိ”

“အချို့သော လောကီတန်ခိုးရှင်တို့သည် လာဆောက် နှောင့်ယှက်တတ်သောကြောင့် ကြမ်းတမ်းသည် ဟူသော သတင်းသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်တို့လို သူတော်ကောင်းတို့ကိုကား အမြဲ ကျိုးနွံ ခံယမ်းပြီးပါဘုရား”

“ငါတို့လိုတန်ခိုးရှင် ရဟန်းများသာ မဟုတ်၊ တန်ခိုးမဲ့၊ တန်ခိုးငယ် ရဟန်းများ ရံဖန်အကြောင်းရှိ၍ ကြွလဲလျင်လည်း သည်းခံပါတိ ရှာဂီရီ”

“တပည့်တော်တို့သည် ဂေါတမ ဘုရားသခင်နှင့် အရှင် ရဟန်းတို့၏ သတင်းကောင်းများကို ကြားသိရ၍ အစဉ်လေးစားပြီးသူများ ဖြစ်ကြပါသည် ဘုရား”

“သာဓု....သာဓု....သာဓု ရှာဂီရီ”

“ယခု အရှင်မြတ် ကြွရောက်လာခြင်းမှာ တပည့်တော်တို့ ကိုးကွယ်ရန် တလှည့်တပတ် ကြွရောက်လာခြင်းပါလား၊ အခြားအကြောင်းထူး ရှိပါလား ဘုရား”

“ဂီလာနရဟန်းတို့ ဆေးအဖြစ် သုံးဆောင်ရန် မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ် အလှူခံလို၍ လာခဲ့ပါသည်”

“ဆေးဝါးအဖြစ်မျှသာမက အလှူရှိသလို သုံးဆောင်နိုင်ကြရန် ပေးလှူလိုက်ပါမည်။ အရှင်မြတ်နောက်တော်မှဆင်တစီးကို သယ်ယူစေ၍ ဇေတဝန် အနီးထိ ပို့ဆောင်စေပါမည်ဘုရား”

ယင်းသို့ဖြင့် ကြာစွယ် နှစ်ချောင်း သုံးချောင်းမျှကို ချိုးယူ၍ တန်ခိုးရှင် ဆင်တစီးအား ကောင်းကင် ခရီးဖြင့်ပင် သာဝတ္ထိ နယ်စပ်အထိ လိုက်၍ ပို့စေသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်တိုင် မဏ္ဍာကိနီသို့ ကြွသွားခြင်း၊ ပြန်လာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အပြန်တွင် တန်ခိုးရှင် ဆင်တစီးက သာဝတ္ထိနယ် စပ်အထိ ပို့ဆောင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း တန်ခိုးရှင်တို့၏ အလုပ်များ ဖြစ်၍ တတ်နိုင်သလောက် လျှို့ဝှက်သော်လည်း သိသူတို့က သိရာမှစ၍ အုတ်အောင်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် လိုက်ပို့သောဆင်တို့ သက်ဆင်းရာအရပ်ကို နေရာထူးနေရာမြတ်အဖြစ် စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ နာဂေါရောဟန စေတီဟု တွင်၏။

မဏ္ဍာကိနီ ကြာစွယ်ဟူသည်မှာ ကြာစွယ်ဟု မထင်မှတ်နိုင်အောင်ပင် ကြီးမားလှ၏။ ကြာစွယ်မှ တထွာမျှလောက်ကို ဖြတ်၍ညစ်လိုက်သော အ

ရည်သည် သပိတ်တလုံးစာမျှအထိ များပြား၏။ အရသာကလည်း ထူးခြားလှ၏။ သို့ရာတွင် ရှေးက မခံစားဘူးသော အရည်ဖြစ်သောကြောင့် ပျားရည်မျှမက ချိုသည်ဟုသာ ပြောနိုင်ပေသည်။

ယင်း ကြာစွယ်ရည်ကြောင့် အရှင်သဒ္ဓိပုတ္တရာ၏ လေနာရောဂါ ရှိတ်ခြင်းပျောက်၏။ ဆရာဇိဝကအဖို့ ဆေးဘက်ဝင် ပစ္စည်း ကြောင့်ရသော ဝမ်းမြောက်၏။ ကြာစွယ်ရည်ကို ရဟန်းအများသို့လည်း ကပ်လှူရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုသုံးသပ်နေသူမှတ်တမ်း - မြို့တော်သခင်အရှင်မြတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အရှင်မြတ် စိတ်ဝင်တစားသည့် အလျောက်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ထူးခြားသော အကြောင်းရပ်များသည် မကွာကိန်တိုင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

[၄]

အမည်ရင်းမှာ 'သုဒတ္တ' ဖြစ်သော်လည်း လေးစားသော အားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ အမျိုးအနွယ်တို့ကို လိုက်၍လည်းကောင်း သူတို့ပညာရှိ မျိုးရိုးအမည်အတိုင်း ဆရာလေးကောညဏ္ဍဟု ငယ်စဉ်ကပင် အခေါ်ခံခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား - ငယ်စဉ်ကပင် ပညာကြီးသလောက် သိက္ခာ ကြီးမားခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ကပင် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်၏ ထိပ်တန်းအတိုင်ပင်ခံ ပညာရှိကြီး ရှစ်ဦးအနက် တဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သူ့ကို သိဒ္ဓတ္ထ၏ အနာဂတ်ကို ဟောကြားရန်အတွက် ဗြဟ္မာမင်းက စေလွှတ်လိုက်သူ၊ သို့မဟုတ် ဗြဟ္မာဘဝက ဆင်းသက်လာသူဟုပင် အသိအမှတ်ပြုကြ၏။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားမဖြစ်စေလို့၊ စကြာမင်းသာ ဖြစ်စေလိုသော သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်၏ လိုအင်တန္ဒကိုသိပါလျက် ပင်းလိုလိုက်မင်းကြိုက်မလိုက်ပဲ မိမိပညာအရ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလေးအား ဘုရားစင်စစ်ကေနံဖြစ်မည့်သူဟု ဟောကြားခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။

ဟောပြီး၍ မကြာမတင်ပင်လျှင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်သည့်အခါ ရှေးဦးစွာ ဖူးတွေ့ရစိမ့်သောငှာ၊ သို့မဟုတ် တရားဦး တရားထူး နာရစိမ့်သောငှာ တောထွက်၍ ရသေ့အဝတ်ဖြင့် ဥရုဝေလမှ နှစ်မျှားစွဲကာပင် စောင့်ကြိုနေခဲ့သူဖြစ်သည်။

အချို့က ဤသို့ တောထွက်သွားခြင်းမှာ ဘုရင့်အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ဟောမိရာတွင် ဘုရင့်ငြိုငြင်မှုခံရမည်ကြောင့် တိမ်းရှောင် သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ မဟုတ်ပေ။ စင်စစ်သော်ကား မိမိပညာအပေါ်၌မိမိ၏

ယုံကြည်ချက်ကို မိမိသာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ ယုံကြည်သည့် အလျောက်လည်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အခက်အခဲတို့အကြားမှပင် ဘုရားဝင်စစ် ကေန့်ဖြစ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကောဏ္ဍညသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပါရမီ အရည်အသွေးကို အလေးအနက်အထားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အတိတ်ကသာထားခဲ့သည်မဟုတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်အနေဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ဥရုဝေလတွင် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေအဖြစ် အတူ တွဲဖက်ခဲ့ရာ၌လည်းကောင်း၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာပြီးနောက် ယနေ့အထိလည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏ ကြီးစွာသော ဘဝအဖော်၊ ဓမ္မအဖော်ကြီး ဖြစ်စေခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သာသနာ့လောကီတော်အရှင်များအနက် ဘုရားရှင်မှလွဲလျှင် အကြီးကဲဆုံးနှင့် ရဟန်းမှန်သမျှတို့၏ အပူဇော်ခံ ‘ရတ္တည၊’ ဟည်းဟူသော တေဒဂ်ဘွဲ့တူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုသော် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးမျှသာမဟုတ်၊ သက်တော်ကလည်း ကြီးရင့်ခဲ့ပေပြီ။ သက်တမ်းဖြင့်ကြည့်သော် မှည့်ရင့်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ထံပါးတွင် ဘဝအဖော်၊ ဓမ္မအဖော်ကြီး အဖြစ်မှ တေဓာတပါးတည်းအဖြစ် သင့်လျော်ရာ တနေရာရာသို့ ဖဲထွက်လိုခဲ့ပေပြီ။

ယင်း သင့်လျော်ရာ တနေရာဟူသည်ကား ရှေးမဆွေကပင် အာရုံကပ်ထားခဲ့သော မဏ္ဍာကိနီဒေသပင် ဖြစ်လေ၏။

သက်တော် ဝါတော် ကြီးရင့်လာသောကြောင့်သာ ကေစာတပါးတည်း ဖဲထွက်လိုလာခြင်း မဟုတ်။ အခြားအကြောင်းတရပ်ကလည်း ရှိနေပေသေး၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား-အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာကဿပစသော ဟကယံပညာရှင်၊ တန်ခိုးရှင်၊ အကျင့်ရှင် ထိပ်သီး သံဃာတော်ကြီး များ၏ ပူဇော်မှု အလေးအမြတ် ပြုမှုကို သက်ကြီး ဝါကြီး ဟူသော ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော် အရ ဘုရားရှင်နှင့် အလားတူ မပြတ် ခံယူနေရပေရာ မိမိမှာ ဂုဏ်ထူးရှင် ယင်း သံဃာတော်ကြီးများ၏ ရံသေ့မှုဖြင့် အနေကျုံ့ရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ယင်း သံဃာတော်ကြီးများမှာလည်း မိမိကြောင့် အနေ ကျုံ့ရှာကြပေမည်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်စေလိုမှုကြောင့် လည်းကောင်း တပါးတည်း နေချိန်တန်ပြီဟု ယူဆသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ မိမိ၏ဆန္ဒကို ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ချဉ်းကပ် လျှောက်ထားသောအခါ အချိန်အခါကိုသိတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်ကအလွယ်တကူပင်

ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတပါး ချီးထွက်သွားရာ၌ သာမန်ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းမျှ ခွင့်ပြုခြင်းမဟုတ်၊ ကောဇ္ဈညသည်ကား မိမိအကံသို့ပြန်လာကော့မည်မဟုတ် ဟူသောအသိတွင် နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကောဇ္ဈည။ ။ သံသရာမှထွက်မြောက်ပူ ဟုရားအလုပ်တွင် သင့်ဆန္ဒဓာတ်၊ ဝီရိယဓာတ် ကြီးမားလှသည်ကို ငါ ချီးကျူးသကဲ့သို့ ငါ့အပေါ်၌ မိဘသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သော သုဗ္ဗဏ္ဍေဇ္ဇကိုလည်း အရှင် သတိရပါသည်။ မဏ္ဍာကိနီသည် သင့်အတွက် သင့်လျော်သော နေရာ ဖြစ်ပါ၏။ ချမ်းသာစွာဖြင့် တရားနုလုံး ကျင့်သုံးနိုင်ပါလိမ့်မည်” ဟု ဘုရားရှင်က ကျေးဇူးကောင်း ပြောလိုက် သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရသည့် အပြင် အနာဂတ် နိမိတ် ကိုလည်း အရိပ်ထင်ထင် မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် စိတ်အေးရ၏။

[၅]

မဏ္ဍာကိနီကား အကြားအထင်ထက် အမြင်က ပို၍ ကြီးကျယ်လှပေသည်။ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ဆင်တို့စုံရာ ဖြစ်သော်လည်း နတ်တို့စုံရာ တာဝတိံသာ အလား ထင်မှတ်မှုားလောက်ပေသည်။

အကြောင်းကား - အပြောကျယ်လှစွာသော မဏ္ဍာကိနီ ရေအိုင်ကြီးကို သဘာဝဖြင့် မန်တီးအပ်သော ရတနာမျိုးစုံ၊ ကန်ဘောင် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် သတ်မှတ်သည်။ ကန်လယ်၌ တကန့်စီ ပေါက်ထောက်လျက်ရှိသော ထူးခြားလှသည့် ကြာမျိုးစုံတို့မှာ ရှုမငြီးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်၏။

ကန်ထက် ထူးခြားသော အရာကား - ရတနာလိုက်ဂူကြီးများပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် မဏ္ဍာကိနီ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများသည် မိမိ သိတင်းသုံးမည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိရှိထားရုံမျှသာ သတ်ပြုမိခြင်း ဖြစ်၍ ရဟန္တာတပါးဖြစ်သော အရှင်မြတ်အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်။

မဏ္ဍာကိနီသို့ အရှင်မြတ်ထောက်လာသောအခါ ရုစာဂီရိ အမှူးပြုသော ဆင်အုပ်ကြီးက အလေးအမြတ် ပြု၍ ဆီးကြို၏။ ဆင်များ သည်လည်း မဏ္ဍာကိနီ၏ ထူးခြားချက်တချက်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။ အကြောင်းမူကား - ကျမ်းဂန်တို့တွင်သာ စာရင်းအဖြစ် တွေ့ရှိခဲ့ရသော ဆင်ရောင်စုံ၊ ဆင်မျိုးစုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါယကာ ရုစာဂီရိ။ ။ သင် ခွင့်ပြုခဲ့ပါသော် ငါသည် သင်၏ မဏ္ဍာကိနီ၌ ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး တရားနုလုံ၊ ကျင့်သုံး နေထိုင် သွားလို့၍ လာခဲ့ပေသည်။

“တပည့်တော်တို့ အရတော်ပါလေစွာ၊ ဝမ်းမြောက်ရပါလေစွာ အရှင် မြတ်။ ။ အရှင်မြတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ဂုတခုခုကို ကျောင်းအဖြစ် ရွေး ချယ်၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ တပည့်တော်တို့က မဏ္ဍာကိနီ၏အရှင်အဖြစ် ပူဇော်လုပ်ကျွေးသွားပါမည် ဘုရား”

သူတော်ကောင်းများသည် ဆိတ်ငြိမ်သော တောရိပ်တောင်စွယ်တခုကို အမှီရသောအခါ ချမ်းသာစွာဟု ဥဒါန်းဆိုတတ်ကြသည်။ အခရံကင်းဆိတ် ဝိဝေကနိမိတ်ကြောင့် ချမ်းသာသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆွမ်း၊ ရေစသော အာဟာရရှာဖွေရသည့် ဒုက္ခကလေးများက ရှိနေတတ်ပေသေးသည်။

ဆင်တို့၏ မြို့တော်သခင် အရှင်မြတ်အဖို့ကား အမွန်ပင် ချမ်းသာလှပါ ပေ၏။ အကြောင်းမူကား - ရေရိုးရိုးမျှသာမက ရေပူရေချမ်း၊ ဆွမ်းစသည် ကို ဆင်တို့က အလှည့်ဖြင့် ကပ်လှူစောင့်ရှောက်သည်။ အရှင်မြတ်သီတင်း သုံးသော ရတနာလိုက်ဂုတ တင့်တယ်မှုမျိုးစုံဖြင့် ပြကတိအားဖြင့် ပြည့်စုံ ပြီးသားအပေါ်တွင် ပဒုမ္မာကြာ အစရှိသော ပန်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ဆင်တို့၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် တဝေဝေ တညင်းညင်း၊ တသင်းသင်း တထုံထုံ မပြတ် ရှိသည်။ အရှင်မြတ်အဖို့ မည်သည့်ကြောင့်ကြမှုမှ မရှိပဲ အလိုရှိအပ်သော တရားမြတ်ကို မပြတ်ရရှိမှုတ် ပွားများနိုင်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကောဏ္ဍညအရှင်မြတ်ကြီးသည် ဆင်တို့မြို့တော် မဏ္ဍာကိနီ ရတနာလိုက်ဝယ် ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူ တော်မူသည်။ အရှင်မြတ်၏ အလောင်းတော်ကို ဆင်တို့က သာဓုကိဋ္ဌန သဘင် ဆင်ယင်ပုံမှာ လူတို့မသိသော်လည်း အကြီးကျယ်ဆုံးအခမ်းအနား တရပ် ဖြစ်ပါသည်။

[ကျီးသဲ ၏ မဟာဝင်ကျမ်း ကို အခြေခံထား၍ အရှင်နာဂသိန် ၏ ပုံပြ သားငါးကျေးငှက်ဆေးအဘိဓာန်၊ ဖျာပုံဦးဩဘာသ ၏ သုတေသနသရုပ်ပြအဘိဓာန် တို့ကို မှီပါသည်။]

[၁]

“သမဏာ - ရဟန်းတို့သည်၊ ကိသာဝ - ဖြူတို့မှသာလျှင်၊ သောဘာ - တင့်တယ်ကုန်၏။ မတုပ္ပဒါ - အခြေလေးခုရှိသော သတ္တဝါတို့သည်ဟာ၊ ထူလာဝ - ဆူဖြိုးမှသာလျှင်၊ သောဘာ - တင့်တယ်ကုန်၏ လို့ ဝေဒနိတိ ကျမ်းကြီးတွေမှာ ဟောထားဟယ် ဒကာမကြီးရဲ့”

“မွန်ပေတာပေါ့ အရှင်ဘုရား”

“မွန်ဆို ငါတို့ဆရာ အရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးဟာ ဒီစကားရဲ့ အကြီးဆုံးသက်သေပေပဲ”

“တရားအတိုင်း ကျင့်၊ တရားနဲ့နေတဲ့ ရဟန်းမွန်လျှင် ဘယ်မှာ ဆူဖြိုး နိုင်ပါ့မလဲ မောင်ပဉ္စင်းရဲ့”

“မွန်လှချည့် ဒကာမကြီး။ ငါတို့ဆရာဟာ ဓူတင် ၁၃ ပါးစလုံးကို ဆောင်တယ်။ ရဟန်းတို့ကျင့်အပ်တဲ့ အကျင့်ထဲမှာဖြင့် အမြင့်ဆုံး အကျင့် ပေါ့။ အဲဒီ ၁၃ ပါးထဲမှာ နေ့နေညဉ့်ညဉ့် ဘယ်တော့မှကျောခင်းမအိပ်တဲ့ အကျင့်၊ နေပြန်တော့လဲ အမိုးအရံအောက်မှာ မနေတဲ့အကျင့်၊ စားပြန် တော့လဲ ကုဋ္ဌဝေဒနာရှင်က ပေးလှူတဲ့ဆွမ်းကိုတောင် ယောနိသောမနသိ ကာရနဲ့ စားသုံးတဲ့အကျင့်။ အဲဒီအကျင့်တွေဟာ ဒီ ရွံစရာခန္ဓာကိုယ်ကြီး အတွက် ဘယ်မှာ ဆူဖြိုးခွင့်ရနိုင်တော့မှာလဲ ဒကာမကြီးရဲ့”

“မွန်လိုက်လေ မောင်ပဉ္စင်း။ ဒါကြောင့်မို့လဲ တပည့်တော်တို့ ကြည်ညိုလို့မဆုံး ဖြစ်ရတာပေါ့”

“နို့ပေမယ့် အကျင့်ပြင်းထန်သလောက် အကြောင်းတရား လေးပါး ကြောင့် ဖောက်ပြန်လေ့ရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က မခံနိုင်ပေဘူး။ မနေ့ညကလဲ

လွင်ကီးခေါင် နှင်းတောထဲမှာ တညလုံး သီတင်းသုံးလေတော့ ဒီကနေ့ ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်တော်မူပါလေရော၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကနေ့ ဆရာတော် ဆွမ်းခံမထွက်နိုင်ပြန်ဘူး”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ နတ်ဒေဝတများ နှိုးဆော်လို့လားမသိဘူး၊ ဒီကနေ့ တအိမ်လုံးအတွက် ဆီဦးထောင်ပတ်ထမင်းတွေ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားပါတယ်၊ ဆရာတော်အဖို့ရော၊ အရှင်ဘုရားအဖို့ပါ လောင်းလှူလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား”

“သာဓု...သာဓု...ဒကာမကြီး”

“ဆရာတော်ကိုသာ ပြောနေ၊ မောင်ပဉ္စင်းလဲ ကျန်းမာရေးသတိပြုအုံး ဘုရား၊ မောင်ပဉ္စင်းကိုကြည့်ရတာလဲ တနေ့တခြား ပိန်လွန်းလှတယ်၊ အဲ... အဲ...စာစကားအတိုင်းဆိုယင် ကြုံလို့လွန်းလှတယ်။ မောင်ပဉ္စင်းလဲ ဆရာတော်ခြေရာနင်းပြီး ကျင့်သုံးနေထင်ပါ”

“ဒါမတော့ အမြင်က သက်သေခံနေတာပဲလေ၊ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ရမတဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တပည့်ကောင်း မှန်လျှင် ဆရာအဆုံးအမ၊ ဆရာခြေရာအတိုင်း နှင်းကျင့်ရပေမပေါ့၊ ဘယ် မှာ ဒီခန္ဓာကိုယ် အပုပ်စောင်ကြီးကို ငဲ့ညှာနေလို့ဖြစ်မလဲ”

“သာဓု...သာဓု...မောင်ပဉ္စင်း”

ဒကာမကြီးဆိုသူက သဒ္ဓါတရားပင်ရှိသော်လည်း အသိအမြင်က နည်းနည်း။ မောင်ပဉ္စင်းဆိုသော ရှင်သဒ္ဓါက အလိုမဲ့အပြီး ကောင်းကောင်း။ ဘုန်းကြီးရူးနှင့် လှေလူးတို့ တွေ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ စင်စစ်သော်ကား - ကြား၍ ပင် ကောင်းလှသော်လည်း တရားရှင်၊ အကျင့်ရှင်မှန်ကန် လာဘ်လာဘ အတွက် မပြောအပ်သော စာအခေါ် ဝိညာတ်စကား၊ စောင်းပါးရိပ်ခြည် လာဘ်ခေါ်စကားများဖြစ်၏။ စောင်းသည်မှ မိမိလာဘလာဘအတွက်သာ စောင်းခြင်းမဟုတ်။ အတူနေ ထပည့်ပြိုင် ဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်သော အရှင်တိဿကို လည်းစောင်းသည်။ စင်စစ်သော်ကား - ရှင်သဒ္ဓါကဟူသည် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ အမြင်အားဖြင့် ဟန်လုပ်ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့် ကြည်ညိုဖွယ် ရဟန်းအသွင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆရာဖြစ်သူ အရှင်မဟာကဿပအပေါ် တွင် သော်လည်းကောင်း၊ အတူနေတပည့်ချင်းဖြစ်သူ အရှင်တိဿအပေါ် တွင် သော်လည်းကောင်း ဣဿာသမား၊ မဇ္ဈရိယသမား၊ အကျင့်ပျက် ရဟန်းညံ့ တပါးတည်း။

အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ တကယ့် တရားသမားကြီးအယောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြုံလိုနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် ကြုံလိုရသည်မှာ အကြောင်းလေးပါး ရှိသည်။ ယင်း လေးပါးဟူသည်ကား - အမေ မွေးကတည်းက မျိုးရိုးစရိုက်သဘာဝအလိုက် ကြုံလိုသေးငယ်သည်လည်းရှိ၏။ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ကြုံလိုရသည်လည်းရှိ၏။ လူ့ဘဝတွင် တကယ့် စည်းစိမ်ရှင် အရှင်မဟာကဿပ အလောင်းအလျာ ကဿပ လုလင်တို့လို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးပင် ဖြစ်စေကာမူ ထိပ်တန်းအကျင့်ဖြစ်သော ဂူတင်အကျင့် တမျိုးနှစ်မျိုးသာမက ၁၃-မျိုးစလုံး တရားအလုပ်ကို ကျားကုပ် ကျားခဲ ကျင့်သောကြောင့် ကြုံလိုသည်လည်းရှိ၏။

နောက်တပါးကား သတ္တဝါယေဘုယျတို့ သတိမထား မသိမြင်တတ်ကြသော ကြုံလိုပုံမျိုးဖြစ်၏။ ယင်းသည်ကား - စိတ်ဓာတ် စိတ်ထား လွတ်ညံ့သေးသိမ်လှသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ကြုံလိုညှိုးနွမ်းရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို နွမ်းအောင်၊ လန်းအောင်၊ ကြုံလိုအောင်၊ ပြည့်ဖြိုးအောင် ပြုပြင်အပ်သော ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဟူ၍ အကြောင်းတရား လေးပါး ရှိသည့်အနက် သတ္တဝါယေဘုယျတို့အဖို့ လန်းဆန်းကျန်းမာအောင်၊ ပြည့်ဖြိုးအောင် နားလည်ကြိုးပမ်းနေကြခြင်းမှာ နောက်နှစ်ပါးဖြစ်သော ဥတုနှင့် အာဟာရဖြစ်၍ ရှေ့နှစ်ပါးဖြစ်သော ကံနှင့် စိတ်ကိုပင် သတိမထားမိတတ်ကြ။ မပြုပြင် မကြိုးပမ်းတတ်ကြ။

ကျန်းခံ၊ ပြည့်ဖြိုးရန်ဟူ၍ ဆေးဝါး အာဟာရကိုသာ သတိရသည်။ အေးလျှင် နွေးအောင်၊ နွေးလျှင် ပူလျှင် အေးအောင် အဝတ်အဆင် နေရာ ဒေသစသည်ဖြင့် ဥတုကိုပြုပြင်ပေးဖို့သာ သတိရသည်။ အတိတ်ကံပင် နည်းပါးစေဦးတော့၊ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ကျန်းမာရွှင်လန်းရေးအတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ဖြင့် ပြုပြင်ပေးရန် သတိမရကြ။ အထူးသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် စိတ္တဇရုပ်များ ညှိုးပုပ်ကြုံလိုရခြင်း၏ အကြောင်းကြီးဖြစ်သော စိတ်ကောင်းစိတ်မွန် မွေးမြူရေး၊ စိတ်ဖြင့် ပြုပြင်ရေးကို သတိမရကြ။

ဒေါသဖြစ်စရာရှိလျှင် ဗြုန်းကနဲ၊ ဒွိုင်းကနဲ အလွယ်တကူဖြစ်သည်။ မနာလိုငြူစူ ဣဿာ ဖြစ်စရာရှိလျှင် အလွယ်တကူဖြစ်သည်။ မာနဖြစ်စရာရှိလျှင် ရင်ကော့လာသည်။ ဤကား - အများနားလည်လွယ် မြင်လွယ်သော စိတ်ညံ့ စိတ်ဆိုး သုံးမျိုးမျှသာဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ပုံပျက်အောင် ပြုလုပ်နေသည့် အခြား စိတ်ညံ့ စိတ်ဆိုး ၁၁ - မျိုးရှိသေးသည်။

ရှင်သဒ္ဓက ကား ရဟန်းပင် ဖြစ်မချည်း။ အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ် သခင် အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်တပါးပင် ဖြစ်မချည်း။ ယင်းစိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့တို့က နှိပ်စက် အပ်သောကြောင့် ကြုံလို့၍ နေသော ရဟန်းဆိုး ရဟန်းပျက် တပါးမျှသာတည်း။ သူ့အကြောင်းသည် နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မည်။

ယုတ်ညံ့လိုက်ပုံမှာ ယခုပင်လျှင် တရားရှင်ကြီးအယောင်၊ မကျန်းမာ သော အရှင်မဟာကဿပ အတွက် ဆိုကာ လှိမ့်လုံး လူးလုံး များဖြင့် ဒါယိကာမကြီးအထံမှ အလှူခံ၍ ရလှာသော ဆွမ်းကောင်း ဆွမ်းမွန်များ ကို အရှင်မဟာကဿပ အထံသို့ ရောက်အောင်မယူ၊ မဆက်ကပ်။ တော်ရာ တနေရာတွင် မိမိတပါးတည်း ဝအောင် အိအောင်စား၊ ပိုသမျှကို သွန်ပစ် ကာ ထမင်းဆိပ်ကြောင့် ဇိမ်ဖြင့်အိပ်တာ အချိန်ကုန်မှ တည်းကျောင်းသို့ ပြန်လာပြီး ဟန်လုပ်၍ နေသည်။ စင်စစ်သော်ကား- အရှင်မဟာကဿပ မကျန်းမာခြင်း မဟုတ်။ ဒါယိကာမကြီးအထံမှ မုသားဖြင့် အလှူခံခဲ့ခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။

ဝေဒနီတိမ္မ ဖော်ပြပါ ဂါထာကို စာသံ ပေသံနှင့်ဖြစ်၍ ဘုရားဟော တရားပမာ ရွတ်ဆို၍ပြခြင်းမှာ မိမိကြုံလို့လျက် ရှိသည်ကို တရားရှင်ကြီး အယောင်ဆောင်ရုံမျှမဟုတ်။ သူ့ပင်ကို သဘာဝ အလျောက် ပြည့်ဖြိုး လျက်ရှိသော အတူနေ တပည့်ပြိုင် အရှင်တိဿအား တရားမကျင့်၊ တရား မရှိသူ ဖြစ်လေသယောင်၊ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါမျှ ဖြစ်လေသယောင် စောင်းမြောင်း၍ ရွတ်ဆို ဟောပြောခြင်း ဖြစ်၏။

စင်စစ်သော်ကား- မိမိပိန်ကြုံလျက်ရှိသည်ကို သူ့ဟာသူ ပြည့်ဖြိုးလျက် ရှိသော တပည့်ပြိုင် အရှင်တိဿအား မနာလိုမှု ဣဿာတရား ဖြစ်ပေါ် လျက် ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဣဿာမှာ တဆိတ်တော့ လွန်လွန်းလှပေသည်။ အကြောင်းမူကား- ရဟန်းတပါး ဖြစ်လျက် မိမိ အသုံးမကျ၍ မကျင့်နိုင် သည်ကို အကျင့်မွန် အကျင့်တောင်းကြောင့် ကျော်ကြားလျက် ရှိသော အရှင်မဟာကဿပအားလည်း ဆရာပင် ဖြစ်စေကာမူ ဣဿာဆိုး ဝင်နေ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း “ကဲ...မှတ်ထားအုံးဟဲ့” ဟု ကိုယ့်ဣဿာနှင့်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ကာ ဆရာ၏ အမည်ဖြင့် လိမ်လည်၍ အလှူခံ ရလှာသော ဆွမ်းကို ဆရာသို့ မပေးပဲ စားသုံး သွန်မှောက် ပစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလော။

• မိမိထက် အကျင့်သာပူကို မနာလိုပူပျံသာ မဟုတ်။ ဆရာကို ပကျေပုပ်သည့် အကြောင်းကိစ္စ တရပ်ကလည်း အနားပျာ လုပ်ခဲ့သော ရှင်သဗ္ဗက အဖို့ မနေ့တနေ့ကပင် ဗူးပေါ်သလို ပေါ်ကာ ပေါ်ကွဲ ဆရှက်ရခဲ့သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

[၂]

သာသနာဟော်စည်ပင်လာသည်နှင့်အမျှ သာဝတ္ထိပြည်တွင်လည်းကောင်း၊ ကောသလ္လ၊ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ် ထိုထိုဒေသများတွင်သော်လည်းကောင်း ကျောင်းတော်ကြီးများ အလျှို အလျှို ပေါ်ပေါက်၍ လာသောအခါ၊ ယင်းကျောင်းတော်များတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မပြတ်သီတင်းသုံးတော်မမူနိုင်။ ရံဖန်အလှည့်ဖြင့်သာ သီတင်းသုံး၍ သင့်လျော်သော တပည့်များကို ကျောင်းထိုင် ကျောင်းစောင့်အဖြစ် လွှဲအပ်၍ ထားရ၏။

ယင်းသို့ လွှဲအပ်ရာ၌ သာဝတ္ထိ၊ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ် ထိုထို ကျောင်းတော်ကြီးများ၌ အရေးပါလျှင် ပါသလို၊ ကျောင်းတော်ကြီးလျှင် ကြီးသလောက် တပည့်ကြီးများကို လွှဲအပ်၏။ ယခုလည်း ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးတော် မူခိုက်၌ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကို အရှင်မဟာကဿပအား စောင့်ရှောက်ကြည့်ကြပ်ရန် လွှဲအပ်ထားခိုက် ဖြစ်သည်။

သို့အရာတွင် အရှင်မဟာကဿပသည်ကား - ဓူတင် ၁၃ ပါး စလုံး ကျင့်သုံးသူ အရှင်မြတ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ဓူတင် ၁၃ ပါးအနက် အရညကင် ဓူတင် - တောမှာသာနေသော အကျင့်၊ ရုက္ခမူဓူတင် - သစ်ပင်ရင်းမှာသာနေသောအကျင့်၊ အဗ္ဘောကာသိက ဓူတင် - လွင်တီးခေါင်တွင်သာနေသောအကျင့်၊ သောသာနိကဓူတင် - သုသာန်တွင်သာနေသောအကျင့် စသည်တို့ ပါရှိသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်အနီး တောတွင်သာသီတင်းသုံး၍ ရံဖန်အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ဝေဠုဝန်သို့ လာရောက် အုပ်ချုပ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဓူတင်ဆောင် အရှင်မဟာကဿပအဖို့ တောတောင်ဂူလိုက်တို့တွင် တပါးတည်းသာ အနေများသော်လည်း ယခုသော်မူ ဘုရားရှင် အမိန့်တော်အရ ဝေဠုဝန်ကို အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန် ရှိနေသောကြောင့် အကြောင်းကြီးငယ်တို့အတွက် အဆက် အသွယ် လွယ်ကူစေရန် တပည့်နှစ်ပါးကို တောကျောင်းတွင် မွေးမြူရ၏။ အဆက်အသွယ်လည်း လွယ်ကူစေ၏။ ရေပူ ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရန် အတွက်လည်း အဆင်ပြေ၏။

လက်ကောက်နှစ်ရှိရှိလျှင် တီးခတ် အသံပြည်တတ်သော ဗုဒ္ဓဥပမာအရ ပထမသော် တပည့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံ၍ ကျိုးနွံ ပေါ့ပါးသော တပည့်ငယ် အရှင်တိဿ တပုဂ္ဂိုလ်တည်းသာ တောသို့ခေါ်ခွဲခြင်းဖြစ်သော်လည်း အရှင် နှင့် အတူ တရားကျင့်သုံးလိုလှပါသည်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစု လိုလှပါ သည်ဟု တောင်းပန်လှာသော ရှင်သဒ္ဓက ရဟန်းငယ်အားလည်း သနား သောအားဖြင့် ခေါ်ယူခဲ့သည်။ စိတ်ထားညံ့လှသောကြောင့် ရှင်သဒ္ဓက ပိန်ကြုံ၍နေသည်ကို တရားကျင့်သုံးလွန်း၍ ပိန်ကြုံ၍ နေသယောင် အရှင် အာ၊ ရုတ်ခြည်းအထင် ထောက်စေခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

အမ္မန့်သော်ကား - တပည့်တပန်း ပေါ့များ လှသော နာမည်ကျော် ဆရာအရှင်ထံပါး၌ အတူနေလက်ရင်းတပည့် အဖြစ် ချဉ်းကပ် နေထိုင်ရ ခြင်းကို ဂုဏ်ရှိသော အလုပ်တခုအဖြစ် ရှင်သဒ္ဓက ယူဆသဖြင့် ကောက် တကျစ် ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

တောသို့ထောက်သောအခါတပည့်နှစ်ပါးအတွက်တောကျောင်းကလေး တကျောင်းစီနှင့်အရှင်မဟာကဿပအတွက်ကျောင်းမလိုသော်လည်း အလို ရှိလျှင် ဆွမ်းခင်းရန်၊ နားနေနိုင်ရန်အတွက်ဆိုကာ ဒါယကာများက တော ကျောင်း တကျောင်း ဆောက်လုပ်၍ ပေးသည်။ သံဃာတို့ ရေချိုးရန် အတွက်ဟု ရေစရုံးအိမ်ခေါ် ရေချိုးခန်း တခန်းကိုလည်း ဆောက်လုပ်၍ ပေးသည်။

အမ္မန့်အားဖြင့်သော် တပည့် ရဟန်းငယ် နှစ်ပါးအတွက် ကျောင်း တကျောင်းတည်းဆောက်လုပ်ကာ အတူနေ၍ပြီးစီးနိုင်၏။ သို့ရာတွင် တရား ကျင့်ယောင် ဆောင်ရုံမျှသာဖြစ်၍ မကျင့်နိုင်သော ရှင်သဒ္ဓက၏ တောင်းဆို ချက်အရ နှစ်ကျောင်းဆောက်လုပ်ပေးရသည်။ ကကျောင်းတည်း နှစ်ပါး နေလျှင် တရားအလုပ်အတွက် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်သဒ္ဓက ပြောလိုက်သေး၏။ စင်စစ်သော်ကား - မိမိကျောင်း အကာအကွယ်အတွင်း၌ စားကာ၊ အိပ်ကာ၊ ဇိမ်ခံကာမျှသာတည်း။

တရားလည်းကျင့်၊ တပည့်ဝတ်တွင်လည်း ကျိုးနွံပေါ့ပါးသောကြောင့် အရှင်တိဿအား အရှင်မဟာကဿပက တောသို့ ရွေးချယ် ခေါ်ငင်ခဲ့သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် တောသို့ ထောက်သည့် အချိန်အခါ၌မူ မိမိကိစ္စမှန်သမျှ၌ ရှင်သဒ္ဓကချည်းလိုလိုသာ ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ဆရာကိစ္စဆို၍ ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်လှ။ နံနက်ချိန်၌ မျက်နှာ သစ်ရေ တည်ထားရုံ၊ ရေချိုးချိန်၌ ရေပူ ရေချမ်း စီစဉ်ပေးရုံ၊ ကျောင်း

တလင်း သန့်ရှင်းရုံ၊ ဆွမ်းခံစသည်တို့မှ ဆရာပြန်လာသည့်အခါ သပိတ်
သံကံန်း၊ လှမ်းယူရုံ ကိစ္စကလေးများမျှသာ ဖြစ်၏။

အတောင်သာလျှင် ဥစ္စာရှိသောငှက်ပမာကဲ့သို့၊ သပိတ် ပရိက္ခရာပျ
သာလျှင် ဥစ္စာရှိသော ရဟန်းတို့အတွက်၊ တဖန် ‘အပ္ပကိစ္စောစ - အမ္မကိစ္စ
နည်းပါးရခြင်းသည် လည်းကောင်း’ ဟူ၍ ဘုရားရှင်က မေတ္တသုတ်ဒေသ
နာဖြင့် အကျဉ်းချုပ်ပေးလိုက်ပြန်သောအခါ ဆရာကိစ္စ၊ တရားရှင် ရဟန်း
ကိစ္စဟူသည် အဘယ်မှာ များပြားနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် ရှိနေသမျှသော ကိစ္စကလေးများ၌ပင်လျှင် ရှင်သဒ္ဓက က
ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက် တက်တက်ကြွကြွ ပြုလုပ်ပေးနေပုံရသည်။ စင်စစ်သော်
ကား - ဆရာကို မျက်နှာလုပ်လိုသော ရှင်ဘဒ္ဒက၏ ဟန်ဆောင်စာတု အပြု
အမူ အနာပျာမျှသာတည်း။

ဟန်ဆောင်ပုံကား - အကယ် တက်တက်ကြွကြွနှင့် ရှေ့ဆောင် ပြုလုပ်သူ
မှာ မဟုတ်အေးအေး၊ ဟုတ်အေးအေး ဆိုသကဲ့သို့၊ ရှင်သဒ္ဓက အဘယ်မျှ
မျက်နှာလုပ် အသားယူနေစေကာမူ မိမိ ဝတ္တရားကျေ၊ ကုလိလ် ရလျှင်
ပြီးကရော့ဟု သဘောထားသော အရှင်တိဿသာတည်း။

“ကြည့်ပါ။ အရှင်တိဿကမျက်နှာသစ်ရေတည်ထား၍ပြီးလျှင်၊ ရှင်သဒ္ဓက
က မိမိတည်ထားသယောင် ဟန်ဆောင်လျှောက်ထားသည်။ အရှင်တိဿထ
တံမြက်လှည်းပြီးလျှင် ရှင်သဒ္ဓကက မိမိလှည်းယဟောင်း၊ ဆရာ ရှေ့တွင်
တံမြက်စည်းကို ကိုင်၍ ဟန်ဆောင်ပြုလုပ်ပြသည်။ ချိုးရေအတွက် အရှင်
တိဿက ရေပူရေချမ်းတည်ထား၍ပြီးလျှင် ရှင်သဒ္ဓကက မိမိတည်ထား
သယောင် ဆရာထံ အလျင်သွားရောက် လျှောက်ထား ပန်ဆောင်သည်။
တရားရှုမှတ်မှုတွင်သာ ဦးစိုက်၍ ဗဟိဒ္ဓကို အာရုံအပြုနည်းသောဆရာဖြစ်သူ
ကလည်း ယင်း အနားပျာအပြုအမူများကို ရုတ်ခြည်း သတိမထားမိ။

‘အနားပျာ’ဟူသည် ဆရာရှေ့လူကြီးရှေ့တွင်သာ ပျာပျာသလဲမျက်နှာ
လုပ်၍၊ ကွယ်ရာတွင်မူ နေချင်သလိုနေသူကိုခေါ်၏။ ‘အနားပျာ’ ဟူသည်
ထိုစဉ်ခေတ်ကပင် ရှိခဲ့၏။ စင်စစ်သော်ကား - ‘အနားပျာ’ဟူသည် လူညံ
တို့၏ သဘောထား အပြုအမူတရပ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ လူ့သမိုင်းနှင့်မူ၍
ရှိခဲ့သည်သာတည်း။

‘ရေပူရေချမ်း’ ဆို၍ ပြောရန်ရှိသေးသည်။ ဆရာမိဘ အကြီးအကဲများကို
ပြုစုလုပ်ကျွေးရာ၌ ‘ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းသည်’ဟု ရေပူနှင့်ရေချမ်းကို
တွဲ၍ ပြောဆိုကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ‘ရေချမ်း’ရဖို့ လွယ်ကူသလောက်၊

‘ရေပူ’ ရဖို့မှာကား အခက်အခဲ ရှိရသည်။ ရေချမ်းကို ရေပူဖြစ်အောင် ကျိုချက်ပြုပြင် ပေးဖို့လိုသည်။ ရေပူရရန် တပည့်တပန်းတို့ တက်တက်ကြွကြွ သဒ္ဒါတရား ရှိဖို့လိုသည်။

ဘုရားရှင်သော်မှ တပည့်တပန်းတို့ တက်တက်ကြွကြွမရှိသည်နှင့် ကြုံသော အခါ၊ သို့မဟုတ် ရံဖန် အလျဉ်းမသင့်သည့်အခါ ရေပူရေနှေးနှင့် ကင်းဝေး တော်မူရသည်။ တပည့်တို့ တက်တက်ကြွကြွနှင့် သဒ္ဒါတရား ရှိပြန်တော့ လည်း ကျောင်းကြီးများနှင့် မြို့ထဲရွာထဲကို အပထား၍ ပုလလဲတောတွင် ပုလဲမြိုင် ဆင်ကြီးနှင့် နှစ်ဦးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က တဝါတွင်းလုံး ပုလဲမြိုင်ကြီး၏ အလုပ်အကျွေးဖြင့် ရေပူရေနှေးကို သုံးဆောင်တော်မူနိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

ဆင်ဖြစ်တပြီးလည်း တောအတွင်းတွင် ရေပူရေနှေးရအောင် ပြုလုပ် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လုပ်ဟန်ကား - ကျောက်တုံ များကို မီးဖုတ်ပြီးနောက် ရေသုံးသပ်တော်မူမည့် ကန်အတွင်းသို့ ပစ်ချ ပူနှေးစေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “ပုလဲမြိုင်” ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။

ယခုလည်း တောတောင်လိုက်ဂူတို့တွင်သာ သီတင်းသုံးဖန်များသော အရှင်မဟာဏဿပအတွက် ရေပူရေနှေးဟူ၍ မလိုလှ။ ရေပူရေနှေး အပ ထား၍ ရေစရုံးအိမ်ပင်လျှင် မလို။ သို့ရာတွင် ကြုံတောင့်ကြုံခိုက်၌ တပည့် ဝတ် ကျေပွန်လိုလှသော အရှင်တိဿက ရေစရုံးအိမ်နှင့် ရေပူရေနှေးကို အချိန်မီ နေ့စဉ် ကျိုချက်ကာ စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤ ရေစရုံးအိမ်တွင်လည်း အကယ်ပြုလုပ်သူက အရှင်တိဿ၊ အရှင်တိဿ ပြုလုပ်ပြီးသည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှလိုလို ဆရာ့အား ပင့်ခေါ်၍ မိမိပြုလုပ်ထားသယောင်၊ မျက်နှာလုပ်သူက ရှင်သဒ္ဒါက။

ရှင်သဒ္ဒါကအကြောင်းကို မဆက်မီ သပိတ်တလုံး၊ ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်း သုံးထည်မျှသာရှိသော တောနေရဟန်းများ အဘယ်ပုံ ရေချိုးပါသနည်းဟု တွေးရန်ရှိ၏။

ဘုရားရှင်က တပည့်ရဟန်းတို့အတွက် ရေချိုးနည်းလေးမျိုးကို ခွင့်ပြု ထား၏။ တောအတွင်းရှိ မြစ် ချောင်း ရေကန်တို့တွင် ရေချိုးရာ၌၊ ရေသည် ပင်လျှင် ရေသနုတ်ဖြစ်စေသော နည်းကတပါး၊ ညဉ့်အချိန်၌ အမှောင်ကို ပင် ရေသနုတ်ဖြစ်စေသော နည်းလည်းကပါး။ မြို့ရွာအတွင်း၌ပင်ဖြစ်စေ အကာအကွယ်ရှိခဲ့သော်၊ ယင်း အကာအကွယ်ကိုပင်လျှင် ရေသနုတ်ဖြစ်စေ သော နည်းလည်းကပါး။ ယင်း တတိယနည်းကို ဘဝနတ်ထီးစံလွန်တော်မူ

ပြီးသူ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ဖခင်ရပူရ မဟာဝဋ္ဌာရုံ စံသင်တိုက်နှင့် အခြား ကျောင်းတိုက်တို့တွင် ရေခဲပျံးခန်း အတောအတွယ်များပြုလုပ်၍ ဝိနည်းဟော်အရ အသုံးပြုနေကြပြီကို ယနေ့ ဖူးတွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတနည်းကား - အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့လို သဒ္ဓါရှင်ပေါများ၍ ရေသနုတ်သင်္ကန်းလွယ်ကူသော ဇေတဝန်၊ ဝေဠုဝန်တို့လို ကျောင်းတိုက်ကြီးများ၌ ရေသနုတ် သင်းပိုင်ဖြင့် ချိုးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခွင့်ပြုပုံ နည်းလမ်းများမှာ တပည့်ကို ကား အပိုဝစ္စည်း ပေးပေး နည်းပါးစေ၍၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ ကားလည်း တာဝန် နည်းပါးစေသော နည်းများဖြစ်၏။

ရေသနုတ် သင်းပိုင်ကိုပင်လျှင် ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏ ဟောင်းပန်ချက်အရ မကြာမီကမှ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ “သပိတ်သဆုံး သင်္ကန်းသုံးထည်” ဟူသော ပြောရိုးစကားရှိသော်လည်း ခါးဝတ်သင်းပိုင်နှင့် ကိုယ်ရုံကေသီဟူ၍ မူလက နှစ်ထည်မျှသာ ရှိသည်။ အပေါ်ရုံ သင်္ကန်းသည် လည်းကောင်း၊ ရေသနုတ် သင်္ကန်းသည်လည်းကောင်း နောင်ခါမှ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ရေလဲသင်းပိုင်မျှ အပိုမျှသောကြောင့် မိုးရွာခိုက် ရေချိုးသောအခါ အဝတ်ချည်းစည်းဖြင့် ရေချိုးတော်မူကြရ၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တက္ကတွန်းရဟန်းများနှင့် တူ၍သွားသည်။ ဤသည်ကိုသတင်းကြားသော ဝိသာခါက ရေလဲသင်္ကန်း ခွင့်ပြုတော်မူရန် လျှောက်ထားသောအခါမှ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ပစ္စည်း နည်းပါးစေမှုကို အလေးထားကာ ပူဇွန်းသော အရွှေတိုင်း ထုသိဉာဏ်နှင့် သင့်လျော်ရုံမျှ သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုခဲ့ရာမှ ဆောင်းရာသီ၊ မိုးရာသီတို့တွင် ချမ်းရွာကြလေရော့မည်ဟု ဆင်ခြင်ကာ ခြုံထည် သင်္ကန်းကြီးကို နောက်မှ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် သာမန် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ခြင်းမျှ မဟုတ်၊ အအေးဆုံးရာသီချိန်တွင် လွင်တီးခေါင်၌ ကိုယ်တော်တိုင် သီတင်းသုံး စမ်းသပ်တော်မူကာ ခြုံထည်အနေနှင့် ဤရွှေဤမျှဖြင့် သင့်လျော်ပေပြီဟု ကန့်သတ် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အခြေခံရည်မှန်းတော်မူချက်ကား - အပဖြစ်သောပစ္စည်းဟူသမျှအပေါ်တွင် အလိုနည်းမှု၊ တာဝန်နည်းမှု၊ ပေါ့ပါးစေလိုမှုသာ ဖြစ်ပေ၏။

အရှင်တိဿမ္မာ သူကောင်းတရားရှင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ရဟန်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ပေရာ ရှင်သဒ္ဓက အနားပျာလုပ်မှုတို့ များပြားလာသောအခါ ခံပြင်း လာသဖြင့် တနေ့တွင်မူ ရှင်သဒ္ဓက၏ အလိမ်ပေါ်စေရန် ပရိယာယ်တခုကို ပြုလုပ်သည်။ လုပ်ဟန်ကား- ဆရာရေချိုးချိန်၌ ရေစရုံးအိမ်တွင် ရေပူ ရေနှေးကို ထိုနေ့က မတည်ထားပဲ ရေပူရေနှေး ရှိနေပြီးသယောင် ဆရာနှင့် ရှင်သဒ္ဓကတို့ ထင်မှတ်စေရန် ရေပူတခွက်မျှကို ရေစရုံးအိမ်တွင် တည်ထား ၍ ရေစရုံးအိမ်မှ အငွေ့တလူလူ ထွက်နေစေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှင်သဒ္ဓကက ဆရာအထံသို့ ရေပူရေချမ်းတည်ထား ပြီးပါကြောင်း၊ ချိုးရေ သုံးဆောင်တော်မူပါရန်အကြောင်း သွားရောက် လျှောက်ထားသောအခါ အရှင်မဟာကဿပ ကြွလာသည်။ သို့ရာတွင် ရေချိုးအိမ်အတွင်း၌ အခါတိုင်းလို ရေအဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရ သဖြင့် “သင့်ရေ အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးတော်မူသော အခါတွင်မူ ရှင်သဒ္ဓက လိမ်လည်ပုံမှာ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လေတော့သည်။

ထိုအခါတွင် အရှင်တိဿက တနေရာတွင် အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေအေးများ၊ ရေပူများကိုသယ်ယူဖြည့်စပ်ပေးသည်။ ရှင်သဒ္ဓကအလိမ်ပေါ် သဖြင့် မျက်နှာပျက်ရ၏။ ဆိုဆုံးမခွင့်ကြုံလာပြီဖြစ်၍ အရှင်မဟာကဿပက ရှင်သဒ္ဓကအား ဆုံးမစကားမိန့်ကြားသည်။ မိန့်ကြားပုံမှာ ရိုးရိုးကလေး ဖြစ်၏။

“သဒ္ဓက၊ ။ ရဟန်းဟူသည် မိမိမလုပ်သည်ကို လုပ်သည်ဟုမပြောရ၊ ရဟန်းမည်သည် မုသားမပြောရ၊ ဆင်ခြင်လော့၊ လိမ္မာလော့”

ဤနေရာ၌ ရှင်သဒ္ဓကသာ ရဟန်းလိမ္မာ ဖြစ်ခဲ့ပါသော် မိမိအပြစ်မှ ထွက်ပေါက်တပေါက် ရှိပေသေး၏။ အကြောင်းသော်ကား - သုံးဆယ့် ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်၌ ‘သောဝစ္စဿတာ’ဟူသော မင်္ဂလာတပါး ပါရှိသည်။ အခြား ဒေသနာများစွာ၌လည်း ပါရှိ၍ အလွန်ထင်ရှားသော မင်္ဂလာဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား - ဆုံးမခွင့်ကြုံ၍ ဆုံးမသင့်သူက ဆုံးမစကား ပြောကြားခဲ့ပါသော် ပုထုဇဉ်သဘာဝ မိမိ ပြုမှားမိသော အပြစ်အတွက် ဝမ်းမြောက် ရှိသေစွာ ခံယူ နာယူနိုင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“အာနန္ဒာ၊ ။ သာရိပုတ္တရာသည် တပည့် အထိန်းအသိမ်း ညံ့သည်။ ကျောင်းအောက်တွင် ဈေးသည်တို့ကဲ့သို့ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ သာရိပုတ္တရာ နှင့်တကွ သူ့တပည့်အားလုံး ဇေတဝန်၏ ပြင်ပသို့ နှင်ထုတ်လေလော့”

ဘုရားရှင်၏အမိန့်ဟော်ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အမိန့်တို့သည် အားလုံး တောဝန်ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားကြရသည်။ အချိန်တန်၍ ပြန်လည် ခေါ်စေတော်မူသောအခါ ရှေ့တော်တော်သို့ ရောက်လာ ကြရသည်။

“သာရိပုတ္တရာ။ ငါဘုရား သင်တို့ကို နှင်ထုတ်စဉ် အခါက သင် ဘယ်သို့ သဘောထားသနည်း”ဟု မေးတော်မူသောအခါ “မှန်လှပါ။ အဆုံးအမဟူသည် ခံယူချင်သော်မှ ခံယူရခဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အကြိမ်တထောင်မက ခံယူလိုလှပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဤသည်ကား - ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမမျိုးကို မဆိုထားဘိ၊ ကိုရင်လေး တပါး၏ အဆုံးအမကိုပင် အလေ့အနက် ခံယူသော သောဝစွဿတာ မင်္ဂလာသရုပ်ပြ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သဘောထား ဖြစ်၏။ ရှင်သာကလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကား ပိးခဲပေတည်း။ မိးခဲပေသည် ထိတွေ့သမျှသုတပါးကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမျှလောက် အပြစ်မျှဖြင့် ငါ့ကို အရှက်ခွဲလေသော် ကော့ဟု နှုတ်လှံပင် မထိုးဝံ့သော်လည်း မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် အရှင်တို့ အနီးမှ ရုတ်ခြည်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ထို့နောက် တနေ့လုံး အတွေ့ပင် မခံတော့ပဲ တိမ်းရှောင်၍ နေသည်။

[၃]

နောက်တနေ့ နံနက်တွင်ကား အခါတိုင်းလို မျက်နှာသစ် ရေကပ်ယောင် ဆောင်ခြင်း၊ တံမြက်လှည်းယောင်ဆောင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အနားယူ မလုပ်ဝံ့တော့။ သို့သော် သူလုပ်နိုင်သည်ကိုတော့ လုပ်သည်။ လုပ်ဟန်ကား- အထက်ဖော်ပြစွဲအတိုင်း ဒါယိကာမကြီးတို့အိမ်သို့ သွား၍ လိမ်ကာ အရှင် မြတ်အတွက် ရလာသောဆွမ်းကို စားသုံး မှောက်သွန်ပစ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူညံလူမိုက်တို့မည်သည် အရှည်ကိုဝေး၍ ယခုလိမ်ယခုပေါ်တော့မည် ဖြစ်သော အတိုလေးမျှကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်ကြ၊ မစဉ်းစားတတ်ကြ။ ဒေါသ ထွက်လာပြီဆိုလျှင် ဒေါသအလိုသို့သာ အလွယ်လိုက်သည်။ လောဘထွက် လာပြီဆိုလျှင်လည်း လောဘအလိုသို့ ရုတ်ခြည်းလိုက်လွယ်သည်။ ဣဿာ ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဣဿာသဘောကို ငေါငေါကြီးပေါ်စေသည်။

အတူနေတပည့်ဖြစ်၍ ယနေ့ အရှင်မဟာကဿပ အဘယ်အရပ်သို့ဆွမ်းခံ ထွက်မည်ကို သူ အကဲခတ်နိုင်သည်။ သူဆင်းရဲများအပေါ်၌ မေတ္တာပို့လေ့ ရှိသော အရှင်သည် များသောအားဖြင့် သူဆင်းရဲရပ်ကွက်၊ သူဆင်းရဲများ အိမ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်လေ့ရှိသည်။ သူဆင်းရဲများကို ဒါနဖြင့် ချီးမြှောက် လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူချမ်းသာတို့၏ ဆီဦးထောင့်ပတ်ထက် သူဆင်းရဲ တို့၏ ဆွမ်းကြမ်း ဆွမ်းညှက်ကို ပို၍အရေးထားသော အရှင်ဖြစ်၏။

အရှင်မြတ်၏ ဤသဘော၊ ဤအကြောကိုသိ၍ အရှင်မြတ်အား ဆွမ်း လောင်းလှူလိုသော သိကြားမင်းနှင့်သုဇိတာဇနီးမောင်နှံတို့သည် အဘိုးအို အမယ်အိုအသွင်ဖြင့် အဆင်းရဲဆုံးပုံစံကို ဆောင်ကာ အရှင်မြတ် ကြွလာရာ လမ်းခရီးမှ ဆွမ်းခိုး၍ လောင်းလှူခဲ့ဘူးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဆက်၍ပြောရန် ရှိသည်ကား - ဤကိစ္စတွင် သိကြား မောင်နှံသည် အတန်ပင် ညံ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ညံ့ဟနီကား - အရှင်၏ မေတ္တာပုံစံတွင် ဆင်းရဲသား အဘိုးအို၊ အဘွားအိုသဏ္ဌာန်ဖြင့် ယုတ္တိတန်အောင်ဟန်ဆောင် သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လောင်းလှူသောဆွမ်းကိုမူကား ဟနီမဆောင် နိုင်။ နတ်သုဒ္ဓါများ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ယင်းနတ်သုဒ္ဓါရန် အပျံ့စားကြောင့် သိကြားမှန်း သိ၍သွား ကာ အလှူခိုးသူအဖြစ် အရှင်မြတ်၏ အခြိမ်းအမောင်းကို ခံရရှာသည်။ ဒါနပင် မြောက်သော်လည်း ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ မျက်နှာကြီးရှင် ဖြစ်ပါလျက် အလှူခိုးသူအဖြစ် အခြိမ်းအမောင်းခံရရှာသောကြောင့် သိကြားမင်းခမျာ သိကြားပင် ဖြစ်မချည်း။ သူဆင်းရဲ သိကြားကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ခိုး၍လှူမိပါကြောင်း ဆင်ခြေဆင်လက်မျိုးစုံဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်ရသည် မှာ အမောပင်ဖြစ်၏။

မိမိအပြစ်ကို ဝန်မခံ၊ ဆရာ့အဆုံးအမကိုပင် စိတ်ကောက်၍ ဆရာမှ မျက်နှာလှဲလိုသော အရှင်သဒ္ဓကအဖို့ ဆရာ ဤအရပ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်လျှင် သူ ထိုအရပ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်သည်။ ဆရာ ဤအရပ်မှာသီတင်းသုံးလျှင် သူ ထိုအရပ်မှာ ပုန်းကွယ်နေသည်။ သူ ဆွမ်းခံထွက်သောနေရာများမှာ အရှင် မဟာကဿပ အရောက်အပေါက် နည်းသော မျက်နှာကြီးတို့ အိမ်များ ဖြစ်၏။ သူကသာ သူ့ဘက်မှ တုန့်လှုပ်နေခြင်းဖြစ်၍ တရားမပြတ် ရှုမှတ် လျက်ရှိသော အရှင်မဟာကဿပ အဖို့မူ သူ့ကို သတိပြုမိဖို့ အပထား၍ မိမိ တရားအလုပ်နှင့်ပင် မအားနိုင်။

သို့ရာတွင် သူကံဆိုးချင်တော့ သူ ဆွမ်းလိမ်ခံသွားသည့် နောက်လနေ့ တွင်ပင် အရှင်မြတ်သည် မော်ပြပါဒါယိကာမကြီး၏ အိမ်ရှေ့လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံ ရောက်သွား၏။ အရှင်မြတ် ဆွမ်းခံဝင်လာသည်ကို ဗူးတော့ရသော အခါ ဒါယိကာမကြီးက ပျာပျာသလံ ထွက်၍ မကျန်းမာဟု လိမ်သွားသော စကားအရ အရှင်မြတ်၏ကျန်းမာရေးကိုလျှောက်ထားမေးမြန်း၏။ ဆွမ်းလောင်းလှူ၏။ ဤမျှသာမက မကျန်းမာသော အရှင်မြတ်အတွက် ဆိုကာ ရှင်သဒ္ဓကသို့ မနေ့က လောင်းလှူလိုက်သော ဆွမ်းအကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ရှင်သဒ္ဓက၏အလိမ် ပေါ်ပြန်လေတော့၏။

သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်တ တစုံတရာ ပြန်၍မမိန့်ကြား။ အကြောင်းမူကား အဆင်မပြေသော ဤကိစ္စသည် မိမိတို့အတွင်းရေး၊ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ချီ၍ ပြောရသော် သာသနာတော်တည်းဟူသော အဖွဲ့အစည်း၏ အတွင်းရေး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒါယိကာမကြီး၏သဒ္ဓါတရား နုတ်လုတ်မသွားစေ လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝေဠုဝန်ကို ဘုရားရှင်က လွှဲအပ်ထားစိုက်တွင် ဝေဠုဝန်တိုက်လုံး တွင်ကား မည်သည့်ပြဿနာမျှ မပေါ်။ ပေါ်မည့်ပေါ်တော့ မိမိအစိုး တွင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကြီးအမှူးတို့၏ မရှောင်သာသော ဝတ္တရား အတိုင်း တဲကျောင်းကိုပြန်ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆုံးမစကား ပြော ကြားရန်အတွက် ရှင်သဒ္ဓကအား ခေါ်စေလိုက်ရသည်။

“သဒ္ဓက။ ။မုသားမပြောသင့်ကြောင်း သင့်ကို ငါ ဆုံးမခဲ့ပြီးပြီ။ ယင်းအဆုံးအမကို မနာခံ၊ မုသားဖြင့် ဒါယိကာမကြီးထံမှဆွမ်းကို ခံယူခဲ့ ပြန်ပြီ။ မုသားဟူသည် တရားအလုပ်ကိုလုပ်၊ တရားရုပ်ကိုဆောင်သော ရဟန်း မဆိုထားဘိ၊ သတ္တဝါတိုင်းပင် ရှောင်ကြဉ်အပ်သော တရားဆိုး၊ အကျင့်ဆိုးဖြစ်သည်။ သဒ္ဓက။ ။ဤကိစ္စ၌ သင့်အပြစ်သည် မုသားပြစ် သာမက လာဘ်လာဘကို ဝိညာတ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ခံယူခဲ့သော ဝိနည်းပြစ် လည်း သင် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ ရဟန်းဟူသည် မာယာဆင်ကာ မိမိနှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုအပ်သော ပစ္စည်းကို မဆိုထားဘိ၊ တဆင့်ကြားဖြင့် သိအပ်၊ ရအပ် သော ပစ္စည်းကိုပင် မသုံးဆောင်အပ်။ သတိဖြင့် ဆင်ခြင်လေလော့၊ တရား၌ ကျိုးနွံလေလော့ သဒ္ဓက”

ဤတချို့တွင်မူ ရှင်သဒ္ဓကသည် အရှင်၏အဆုံးအမကောင်းကို ခံပြင်းရုံမျှ မဟုတ်၊ ရှူးကနဲ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သည်။ ကြောက်ရမည့်သူမို့ ရုတ်

ခြည် သူ့ဒေါသ မပေါက်ကွဲဝံ့စေကာမူ - “သင်း-ငါ့အကြောင်းသိစေမည်” ဟု စိတ်ထဲမှ အံ့ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သူ့ဒေါသကို နောက်တနေ့နံနက်တွင်ပင် အကောင်အထည် ဖော်၏။
ဖော်ပုံကား - နောက်နေ့နံနက်တွင် သူ့ဆွမ်းခံမထွက်။ အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်တိဿတို့ ဆွမ်းသွားခိုက်တွင် မှတ်ကရော့ဟုဆိုကာ အရှင်တို့၏ တံကျောင်းကလေးအားလုံးကို ဖျက်ဆီး၍ မီးရှို့လိုက်ခြင်းပေတည်း။

[၄]

သီတင်းဝါလကျွတ်၍ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရှိရာ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အဖူးအမြော်ရောက်လာကြသောအခါ ရဟန်းတို့၏ တရားရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့ကို မေးပြီးနောက် “ရဟန်းတို့။ ။ ငါ့သားတော်ကြီး ကဿပသည်လည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာပါ၏လော” ဟု မေးတော်မူသဖြင့် “ကျန်းမာ ချမ်းသာပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မဟာကဿပ တောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခိုက် အတူနေ တပည့် ဖြစ်သူက အရှင်၏တောကျောင်းကို မီးတိုက်၍ ထွက်ပြေးသည့်ကိစ္စတရပ်မျှသာ ဖြစ်ပေါ်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

“ရဟန်းတို့။ ။ လူမိုက်ဟူသည် ဆေးမရှိ၊ တရားမရှိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမရှိ။ တရားကျင့်သူသည် အဖော်လိုအပ်ခဲ့ပါသော် မိမိထက်မြတ်သူ၊ မိမိနှင့်တူသူအဖော်ကိုရသော် ကောင်း၏။ မရခဲ့သော် တယောက်တည်းသာ ကျင့်ရာ၏။ နေရာ၏။ လူမိုက်ကို အဖော်ပြုမိသဖြင့်ကား - အကျိုးပျက်ရမည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူကာ ဥပမာပုံဆောင်အဖြစ် ကုဋိဒူသကဇာတ်တော်ကို ဟော်တော်မူသည်။

‘ရဟန်း’ ဟူသော အမွန်အရည် ဝေါဟာရနှင့် ‘ပြိတ္တာ’ ဟူသော ရှံစဖွယ် အမည်ကိုတွဲဖက်၍ သုံးစွဲဖို့ရန်မှာ အားနာစိုးရှံဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ သို့ရာတွင် လူစင်စစ်ဘဝနှင့်ပြိတ္တာဖြစ်ရရှာသော ရဟန်းပြိတ္တာ ရှင်သဒ္ဒကကိုကား တွဲဖက်၍ သုံးရပေတော့မည်။

ဝိသာခါ၏ ဆွမ်းကောင်း ဆွမ်းမွန်တို့ကို နှလင်းအောင်ဇိမ်ခံစားသောက်ကြပြီးနောက် တရားမကျင့်သဖြင့် ဣဏပရိဘောဂ၊ မသင့်သောစားသုံးမှု အပြစ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါ ဝိသာခါ၏ ထမ်းစင်တွင် အထမ်း

သမားကြီးများဖြစ်ကြရရှာသော ရဟန်းတို့ထုံးသည်၊ ဒေသနာတော်တွင်
အံ့ထင်အရှား ရှိ၏။

ဆွမ်းအစားမှားယွင်းမှုဖြင့် ဤအပြစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့သော် ရှင်သဒ္ဓကအပြစ်ကား
နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်မရှိတော့။ ရှင်သဒ္ဓက ဖြစ်ဟန်ကား - တမလွန်ဘဝကိုထားဦး
တော့၊ မျက်မှောက်ဘဝတွင်ပင် ပိုခိုစရာ၊ နေစရာမရှိ၊ တွေးမိတိုင်း စိတ်
ဆင်းရဲရသဖြင့် အသွေးအသားတို့ ခြောက်ကပ်ပိန်ကြုံကာ လူစင်စစ်ဖြင့်ပင်
အမြင်မလှ အဆင်မလှ လူပြိတ္တာ၊ ရဟန်းပြိတ္တာဖြစ်၍ နေရသည်။

ကွယ်လွန်သော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။ သူ့အဖို့ သေချာသော
နေရာတခုသာ ရှိပေသည်။ အဝီစိသာတည်း။

မကောင်းကြဲ မကောင်းဖြစ်

[၁]

ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ယာလက်ရုံးကြီးတဦးဖြစ်သော ‘ကောကာလိက’အမည်ကို ထောက်၍ ‘ထောက’ဟူသော အမည်ရှင်များသည် လူဆိုးလူသွမ်းများ ဖြစ်ပုံရ၏။ သူ့အမည်မှလည်း ‘ကောဏ’ပင်တည်း။ လူဆိုးလူသွမ်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တောမုဆိုးပေတည်း။

ယခုတလော ရက်သတ္တပတ်ခန့်အတွင်းတွင် စောကဏဗ္ဗိ သားကောင် ဟူ၍ တကောင်တမြီးမှ ရှာ၍မရသောကြောင့် သူ့ရော သူ့ဇနီးပါ ညှိုးငယ် ၍နေကြရ၏။ သားထောင်မရသောအခါ ခွေးများပင်လျှင် အရိုးအရင်း အစာအာဟာရ မလုံလောက်သောကြောင့် သိသိသာသာပင် ပိန်၍သွားကြ သည်။

သားကောင် မရခြင်းမှာ သားကောင် မရှိသောကြောင့်ကားမဟုတ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်သည့် အခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ - မိမိ မရသော်လည်း မိမိနှင့်တန်းတူ အခြား မုဆိုး များမှာမူ သားကောင်မပြတ်ရရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။

အရိုးအရင်း၊ အရိအရဲများကို ဆန်ကဲ့နှင့် ပျစ်ပျစ်ကျို၍ မပြတ်ကျွေးလေ့ ရှိသော သားလိုက်ခွေးကြီးများမှာ အရိုးအရင်း ကင်းပြတ်၍နေသော ကြောင့် အညှိနံ့ကလေးမျှ မပါသော ဆန်ကဲ့ကျိုရည်မျှဖြင့် တည်း၍ထား ရ၏။ သို့ရာတွင် အမဲရမှု အသပြာရသည်၊ အသပြာရမှု ဆန်ကို ဝယ်ရလေရာ အမဲမရသောအခါ အသပြာ ကင်းပြတ်သဖြင့် ဆန်ကဲ့ကျိုရည်မျှကိုပင် လုံလောက်အောင် မကျွေးနိုင်သောကြောင့် တနေ့တခြား ပိန်၍ကြုံ၍

လာကြသည်။ အစာ အာဟာရ မဝသောအခါ 'ခွေးများသည်လည်း သခင်နှင့်အတူ ညှိုးငယ်၍ ပို၍ဆိုး၊ ပို၍ ဒေါသထွက်နေကြသည်။

ကောကတို့မိသားစုအဖို့မူ အမဲမရသောကြောင့်လည်း ညှိုးငယ်ရ၏။ သူများနည်းတူ အလုပ်တူ၊ ဂုဏ်တူ ပြိုင်ဘက်တို့အပေါ်တွင် မျက်နှာငယ်ရသောကြောင့်လည်း ဒေါသထွက်ရ၏။

သည်တော့ သူတို့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း အမဲသားကောင်များ ရှာ၍ ရပါစေကြောင်း၊ ပေါပေါများများ ရပါစေကြောင်း ကြိုးစား၍ လုပ်သည်။ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ဟူသည်ကား မိရိုးဖလာ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် လာခဲ့ကြသော အမဲနတ်မင်းကြီးအထံတွင် ဆုတောင်း ဆုယူ ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အမဲရှာ၍မရသည်မှဆက်၍ သာဝတ္ထိတွင် မကြာမီကမူ ပေါ်ပေါက် ထွန်းကားလာသော ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သား သံဃာဆိုသူတို့ကိုလည်း တွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်၏။ အကြောင်းကား အသားမစားသော ဗြာဟ္မဏဝါဒီတို့ ထွန်းကားနေပြီးသည့် အပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များစာ ပဉ္စသီ ငါးပါး တည်းဟူသော ဂရုဓမ္မသီလ စောင့်ထိန်းမှု၊ ယင်း ပဉ္စသီ ငါးပါးမှ ပါဏာတိပါတ - သူတပါးအသက်ကို မသတ်ရဟူသော သတ်မှတ်ချက်ဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ညွှန်ပြ ဟောကြားလာကြသောအခါ အသားစားသူတို့ လျော့ပါး၍လာကာ အမဲဈေး ကျဆင်းလာရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကောကတို့လို အမဲလုပ်သား မုဆိုးများအဖို့ ဖွံ့ဖြိုးပြီး မရှိလှသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကောကတို့ မုဆိုးအုပ်စုသည် သာဝတ္ထိ၏ အနောက်စွန်းတနေရာတွင် အုပ်စုဖွဲ့၍နေထိုင်ကြ၏။ သူတို့အရပ်ကို မုဆိုးရွာဟုပင် ခေါ်ကြ၏။ သာဝတ္ထိနှင့် တစ်တည်းလိုလိုဖြစ်သော်လည်း မြို့အစွန်တွင် သီးသန့်ရွာ၊ သီးသန့်အုပ်စုကလေးလို ဖြစ်နေပေသည်။

သီးသန့် မနေ၍လည်းမဖြစ်ပေ။ အကြောင်းကား သူတို့၏ဆိုးသော ခွေးများ၊ အမဲခုတ်ထစ် ဖြန့်လှန်းမှုများ၊ အညှီအဟောက် နံများကြောင့် အခြား မြို့သူမြို့သားများနှင့် ဖောယှက်နေထိုင်၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တနေ့လုံး လူထု ခွေးပါ ပင်ပန်းလိုက်တာ လွန်စေ၊ တကွက်မူ အဆင်မပြေဘူး၊ တနေရာမှ တံချီထဲပဲ သားကောင်ကိုတွေ့တယ်၊ နို့ပေမယ့် အကွက်အကွင်းစာ မဟန်တော့ လက်လွတ်ရပြန်စေ”

“သူများတကာတွေ တထမ်းကြီး တပိုးကြီး နေ့တိုင်းလိုလို ရလာကြတယ်။ ရှင့်မတော့ တကောင်တမြီးမှမရတာ ခြောက်ရက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ရှက်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ”

“ဒါမတော့ အဆင်မသင့်ယင် ဘယ် တတ်နိုင်မလဲကွာ။ ငါလဲ ကြိုးစားတာပဲ”

“အဆင်မသင့်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ငတ်သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ရှင့်ကလေးတွေကလဲ ဟန့်ပျက်လှပြီ”

“အေးပါကွာ၊ နက်ဖြန်တော့ တောနက်ထဲ ရောက်အောင် သွားပြီး မရ ရအောင် ရွာပါ့မယ်”

ဤသည်ကား-မနေ့ညနေက တောမှအပြန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူက မီးထိုးလာသော စကားဖြစ်၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ အတူတူမရကြသည်ချင်း တူလျှင် တော်သေး၏။ ယခုသော် မိမိလောက် အစွမ်းအစ မရှိသူများပင် လျှင် သားကောင်တွေရလာကြပါလျက် မိမိမရသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ ပြောစရာ ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အမဲနတ်မင်းကို တိုး၍ပူဇော် ဆုတောင်းကြသည်။ အမဲနတ်မင်း၊ မစတော် မူတော့လေမည်လား မသိ။ ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်တွင် ဇနီးဖြစ်သူက ပျာပျာသလဲ လှုပ်၍ နှိုးသောကြောင့် နှိုးလာရသည်။

“ဘာတုံးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှိုးရတာလဲ”

“ထပါအုံး ကိုကောကရဲ့၊ ကျမ ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်၊ မက်လို့”

“ဘာတွေ မက်လို့လဲကွ...”

“ဒီနေ့ အမဲကောင်းကောင်းရဖို့ သေချာပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အမဲနတ်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ကျားကြီးစီးပြီ။ သမင်တွေ ခေါ်လာလိုက်တာ တသိကြီးပဲ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ သေချာပြီပေါ့ကွ”

[၂]

ထိုနေ့နံနက် တောလိုက်ထွက်ရန် ပြင်သောအခါ ဇနီး ဖြစ်သူ၏ အိပ်မက်ကြောင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှသည်။ သိချင်းကလေး တညည်းညည်းဖြင့် တောလိုက်ခွေးကြီးများကို ကြိုးချည်၏။ လေး၊ မြား၊ ဓားတို့ကို သေသေချာချာ ပြင်ဆင်သည်။

ကောကတွင် ငယ်စဉ်ကပင် သင်ကြားထားခဲ့သော တောလိုက်ခွေးကြီး သုံးကောင်ရှိသည်။ အရိပ်ပြ အကောင်ထင်ဟု ဆိုရလောက်အောင် သခင်၏ အလိုကိုသိသော ခွေးကြီးများ ဖြစ်သည်။ သားကောင်တွေလျှင် မလွတ်တမ်းဆိုရလောက်အောင် စွမ်းသော ခွေးကြီးများလည်း ဖြစ်သည်။ ... ခွေးကြီးများကို တောစပ်အဝင်အထိ ကြိုးချည်၍ သွားရမြဲ ဖြစ်သည်။ မချည်လျှင် ရွာအတွင်း၌ အခြားခွေးများ၊ လူများနှင့်တွေ့ပါက ပြဿနာ ဖြစ်ကာ ကြန့်ကြာတတ်သည်။ တောအဝင်ကျမှ ကြိုးဖြည်၍ လွှတ်သည်။ အပြန်တွင်လည်း တောမှထွက်လျှင် ကြိုးချည်ပြီးနောက် ခြံဝင်း၊ အတွင်း၊ ထောက်မှ လွှတ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် လူရော ခွေးပါ တက်တက် ကြွကြွ ထွက်လာကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရွာမှ အထွက်လောက်၌ ထိုနေ့တွင်မှ မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကောကမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ မြင်ရသူတား-ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် တောပျော်ကေစာ ရဟန်းတပါးဟု အသိများသော ဝနဝါသီ မထေရ်တည်း။

အယူအစွဲရှိသူတို့ လောက၌ အမြင်နိမိတ်၊ အကြားနိမိတ် ဟူ၍ ရှိ၏။ မိမိတို့ အလိုမရှိအပ်သောအရာကို မြင်လျှင်၊ ကြားလျှင် မင်္ဂလာမရှိ။ အလိုရှိအပ်သောအရာကို မြင်လျှင်၊ ကြားလျှင် မင်္ဂလာ ရှိသည်ဟူ၏။ အထူးသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထစအချိန် နံနက်စောစော အချိန်များသည် ယင်းအယူအစွဲနှင့် ပတ်သက်သည်။ အိပ်ရာထ နံနက်စောတွင် အ,မင်္ဂလာကို မြင်ရပါက ထိုနေ့ တနေ့လုံးသည် မင်္ဂလာ မရှိ။ ကြံသမျှ စည်သမျှ အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်း မတည့်။ ယင်းအယူအစွဲ ရှိသူတို့အဖို့ မင်္ဂလာကို မမြင်မကြားရသော် ရှိစေ။ အ,မင်္ဂလာနှင့် မတွေ့ရဖို့ အရေးကြီး၏။

ရဟန်းကို မြင်ရခြင်းသည်ကား- ကောကတို့လို မုဆိုး ဒိဋ္ဌိ၊ ယင်းအယူအစွဲ ရှိသူတို့အဖို့ အ,မင်္ဂလာပေတည်း။

ကောက၏ အမြင်၌ ရဟန်းတော်၏ တကိုယ်လုံးတွင် မင်္ဂလာဟု ထင်စရာ တကွက်မျှ မရှိ။ ကြည့်ပါ။ သူတို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာဟု ထင်သော ဦးစွန်းဆံပင်ကို ဖြတ်ထား၏။ သူတောင်းစားပမာ အိုးတို့ လည်ပြတ်ခွက်ကြီးကို ကိုင်စွဲထား၏။ သူတောင်းစားပမာ အဘတရာ အစပ်တရာ ရှိသော အမြင်မလှ အဆင်မလှ ဝါညိုညို မှိုင်းပုပ်ပုပ် အဝတ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကြည်ညိုတတ်သူတို့အဖို့ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သော်လည်း မကြည်ညိုတတ်သူအဖို့ကား အမြင်မတော် အဆင်မတော်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က ယနေ့ ရဟန်းတော်တို့ ဝတ်ဆင်အပ်သော ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်တွင် အရှင်အာနန္ဒာ ပြုပြင်ချုပ်စပ်အပ်သည့် လယ်ကွက်ပမာ စနစ်တကျ သင်္ကန်းမျိုးကို ခွင့်ပြုတော်မမူသေးပေရာ ရဟန်းတော်တို့၏ သင်္ကန်းဟူသည်မှာ ရလှာသမျှသော အဝတ်စ အတိုအရှည် အစုတ်အပြတ်များကို ရသလို ဖြစ်သလို ချုပ်စပ်ထားခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

ဤရဟန်းတော်မှာ အဝတ်အဆင်ကို ပဓာနမထား။ သင်္ကန်းဖြစ်ကာမျှ ကိုသာ ဝတ်ဆင်သည့် ကေစာ တရားသမား တောပျော် ရဟန်းတပါး ဖြစ်ပေရာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော သင်္ကန်းကြီး ဖားဖားလျားလျားနှင့်မို့ ကောကအဖို့ ပို၍ အမြင်မလှ အဆင်မလှ ဖြစ်ရ၏။

ယင်းသို့လျှင် အသွင်အမူအားဖြင့် မကြည်ဖြူဖွယ်ရာ ဖြစ်သည့်အပေါ်တွင် ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်း ဆိုသကဲ့သို့ အယူကတ္တား ခြားလေသူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ပို၍ ဖြစ်ရ၏။

သို့ရာတွင် မိမိနှင့်မဆိုင်၊ သူ့အသွင်သူဖန်တီး၍ သူ့ခရီး သူသွားနေသူ ဖြစ်ပေရာ၊ မင်္ဂလာမရှိဟူသော မိမိအယူကြောင့် မိမိဘာသာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရသော်လည်း ကောကအဖို့ အဘယ်ပုံ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ညက အိပ်မက်ကောင်းသော်လည်း နံနက်စောစော ဤ ရဟန်းဆိုသူကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ မင်္ဂလာမရှိလော့စွတကားဟု စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

အိပ်မက်သည် အကျိုးပေးဟန်တူ၏။ သူတို့ အမဲနတ်မင်း ဆိုသူကလည်း မ,စလိုက်ဟန်တူ၏။ ထိုနေ့တွင်လည်း တောနက်တွင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ကြိုးစားရှာဖွေစေကာမူ အမဲဟူ၍ တကောင်တမြီးမျှ မရရှိပြန်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ အချိန်ကုန်သောအခါ စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရပြန်သည်။

ကောက၏ အမြင်တွင်မူကား - ဇနီးဖြစ်သူ၏ အိပ်မက်သည် အမွန်ပင် နိမိတ်ကောင်းကို ဆောင်သော အိပ်မက်ဖြစ်၏။ အမဲနတ်မင်းသည်လည်း ယနေ့ အမွန်ပင် မ,ဖို့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နံနက်က မြင်ခဲ့ရသော အ,မင်္ဂလာ ရဟန်းကြောင့်သာ ရောက်လာမည့်လာဘ်များနှင့် လွဲရသည်ဟု အယူရှိကာ အမဲမရတိုင်း ရဟန်းကိုသာ ဒေါသတဖြစ်ဖြစ်နှင့် တွေးတော ထင်မြင်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။

ယင်းအမြင်နိမိတ် အယူအစွဲသည် သူတို့အဖို့ ကြီးမားလှ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် နံနက် အိပ်ရာမှအထတွင် လေသာပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ နန်းရင်ပြင်သို့ဖြတ်သွားသော ခါးကုန်းလူအိုကို မြင်သဖြင့် မင်္ဂလာမရှိဟု

ဆိုကာ သူတို့ကို ဖမ်းယူနှိပ်စက်သောထုံး ရှိခဲ့သည်။ အာဏာရှင် ဘုရင် နှိပ်စက်နှိပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ကား မင်္ဂလာမရှိရုံ၊ 'စိတ်မချမ်းသာ'မျှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အဆင်မပြေချင်တော့ အမဲမပါသော လက်ချည်းစီးဖြင့် ညနေပိုင်း၌ ညှိုးငယ်စွာ ပြန်လာသောအခါ တောမှအထွက်တွင် ယင်း ရဟန်းတော်နှင့်ပင် ပက်ပင်း တွေ့ရပြန်သတည်း။

ဖြစ်ဟန်ကား-ဤရဟန်းတော်သည်သာဝတ္ထိ၏အရံကျောင်းဟုကျောင်း တွင် သီတင်းသုံးသော်လည်း နံနက် မိုးလင်းသည်ဆိုလျှင် ဆွမ်းခံတွက်၍ ကျောင်းသို့မပြန်တော့ပဲ တောသို့ဝင်ကာ တရားကျင့်သုံးသည်။ နေ့အချိန် ကုန်မှ ကျောင်းသို့ ပြန်သည်။ ဤသည်ကား-ဤရဟန်းတော်၏ နိစ္စပတ် အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။ ယနေ့အဖို့ အဆင်မပြေချင်တော့ ဤ မုဆိုးကောကနှင့် အသွားတွင်ရော အပြန်တွင်ပါ တွေ့နေရသည်။ ရဟန်းတော်က တွေ့ရခြင်း မဟုတ်။ ကောကဘက်မှ သူ့အယူအစွဲနှင့်သူ တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်က အ,မင်္ဂလာ ရဟန်းကို တွေ့ခဲ့ရသည့် အရေး၊ အမဲမပါသော ကြောင့် အိမ်ရောက်လျှင် မယားနှင့် ပြဿနာတက်ရဦးတော့မည့် အရေး၊ သခင်သမီးတို့၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာများကို မြင်ရဦးတော့မည့် ထွေလာ အရေးများကို တွေးတောတာ မကြည်မသာဖြင့် ပြန်လာသော ကောက အဖို့ တောမှအထွက်တွင် ဤရဟန်းကိုပင် တွေ့မြင်ရပြန်သောအခါ ဒေါသ ထောင်းကနဲ ထွက်လာ၏။

ဤရဟန်းကား-ငါ့အတွက် အ,မင်္ဂလာသက်သက် အနှောင့်အယှက် သတ္တဝါတည်း။ နံနက်ကနှင့် အားမရသေး၍ ယခုညနေတိုင် တွေ့လာရပြန် သည်။ သင်၊ ငါ့အကြောင်း သိစေရမည် ဆိုကာ တောမှ အထွက်တွင် ချည်ထားပြီးဆဲဆဲ ခွေးကြီးများကို ကြိုးဖြည်၍ ရဟန်းတော်ဆီသို့ ရှူးတိုက် လွှတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အစာငတ်လျက်ရှိသော ခွေးကြီးများသည် သခင်၏အမိန့်ဖြင့် ရဟန်းတော်အား အမဲတောင်ပမာ သဘောထားကာ ရဟန်းတော်ဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလာကြပြီ ဖြစ်ပြီ။ ခွေးများသာမက ကောကကိုယ်တိုင် ကလည်း ရဟန်းတော်အား ပစ်တော့အံ့ပမာ လေးနှင့် မြားကို ပခုံးမှ ဖြုတ်၍ တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်လာသည်။

ရဟန်းတော်ကား-မမျှော်လင့်သော သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်၏။ ရဟန်းတော် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း။

[၉]

သာမန်အားဖြင့်ဆိုသော် မနိုင်ခါမှရှိစေ၊ ထောက်လှာသော အန္တရာယ်ကို စွမ်းနိုင်သမျှဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန် ခုခံရမည်ဖြစ်၏။ မခုခံလို၍ ရှောင်တိမ်းရမည် ဆိုသော် ရဟန်းတော်မှာ တန်ခိုးရှင်မဟုတ်သေး၍ မိုးသို့လည်း မပျံနိုင်ခဲ့။ ပြေသို့လည်း မလျှိုးနိုင်ရှာ။

သို့ရာတွင် တရားအသိ သတိမပြတ်သော ရဟန်းတော်အဖို့ ရန်ကိုရန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်းသည် ရဟန်း၏အလုပ် မဟုတ်သည်ကို သတိထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် “ဒါယကာ။ ။ ဤသို့ မလုပ်ပါနှင့်၊ ဤသို့ မလုပ်စတောင်းပါ” ဟုသာ တောင်းပန်ရှာယင်း အသက်ဘေးမှ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ထွက်ပေါက်ကို ကြည့်ရသည်။ ရဟန်းတော်အဖို့ တခုတည်းသော ထွက်ပေါက်သည်ကား အနီးရှိ သစ်ပင်များသာတည်း။

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှလဲ၊ နင် သေပေတော့၊ နင့်ကြောင့်ငါတနေလုံး ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရတယ်” ဟု ကောကယုတ်မာစွာ ပြောယင်းရှေ့သို့သာ တဟုန်ထိုးတိုးလာသည်။

မီးလောင်ရာတွင် ဝါစဉ် မရွေးနိုင်ဟူသောစကားရှိသော်လည်း မိမိအသက်ထက် ဝိနည်းကို အလေးဂရုပြုသော တရားရှင် ရဟန်းတော်အဖို့ကား မိမိ၏ အားထားရာအဖြစ် သစ်ပင်ထက်သို့ တက်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ သစ်ပင်ကို ရုတ်ခြည်း ရွေးချယ်လိုက်ရပေသေးသည်။ အကြောင်းမူကား - ရဟန်းသည် သစ်ပင်မတက်ရဟူသော ဝိနည်း ပညတ်တော်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် အသက်အန္တရာယ် သို့မဟုတ် ခိုင်လုံသောအကြောင်း ကြုံလှာလျှင်မူ တသူ (လက်ခုပ်တဖောင်ခန့်) အမြင့်ရှိသောသစ်ပင်သို့ကား တက်နိုင်သည်ဟူသော ချင်းချက်ရှိနေပေရာ တသူခန့်မြင့်သောသစ်ပင်ကို ရွေးချယ်တော်မူရသည်။

ထို့ကြောင့် အနီးတွင်ပင် အဆင်သင့်ရှိနေသော လက်ခုပ်တဖောင်ခန့် အမြင့်ရှိ သစ်ပင်ထက်သို့ သပိတ်ပရိက္ခရာတို့ကို ချကာ ခွေးတို့အန္တရာယ်မှ လွတ်သည်ဆိုရုံကလေးမျှ ရုတ်ခြည်းရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့၏။ ရဟန်းတော်အဖို့ တရားကြောင့်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်မှာ မိမိတက်ခဲ့သော သစ်ပင်သည် အမြင့်သို့ ရောက်ရုံမျှမဟုတ်၊ အကိုင်းအခက် ကြီးကြီးဖြင့် အောက်သို့ လွတ်မကျရန် ခိုင်လုံသောအပင် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဤမျှလောက်ဖြင့် ပြီးစတမ်းလော။ ဒါလောက်တော့ ဘာရမလဲ
ဟူသော ဒေါသအစွမ်းဖြင့် ကောက က အောက်မှနေ၍ မြားဖြင့် ထိုး၏။
ခွေးများက မမိမကမ်းတွင်ရှိသော ရဟန်းတော်ကို ခုန်၍ခုန်၍ ဟပ်၏။

ခွေးများဟပ်သည်ကမမိ။ ကောက မြားဖြင့် ထိုးသည်ကမူ မိလေရာ
နာကျင်လှသောကြောင့် ဤဘက်မှ ထိုးလျှင် ဟိုဘက်သို့ရွှေ့၊ ဟိုဘက်မှ
ထိုးလျှင် ဤဘက်သို့ရွှေ့ကာ ပါးစပ်မှလည်း “ဤသို့ မလုပ်ပါနှင့်၊ ဒါယကာ
ဤသို့ မလုပ်ကောင်းပါ” ဟု ပြောရှာယင်း တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြင့်
သည်းခံ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ရဟန်းတော်တို့အဖို့ သင်္ကန်းကို ကိုယ်မှမကွာစေခြင်းသည် စောင့်ထိန်း၊
အပ်သော အကျင့်တပါးဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လက်နှစ်ဘက်လုံး မ
အားလပ်နိုင်လောက်အောင် ကာကွယ်ရမည့် အန္တရာယ် ကျရောက်လာနေပြီ
ဖြစ်ရာ၊ သင်္ကန်းကိုမျှမထိန်းနိုင်၊ ဓာတ်မိန်းနိုင် ကိုယ်မှကွာလေပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်
ရာ “ဤသို့ မပြုကောင်းပါ၊ ဒါယကာ” ဟု တညည်း၊ ညည်း တညုညု
တောင်းပန်စကား ပြောကြားယင်းဖြင့် ဝတ်ရုံအပ်သော သင်္ကန်းကြီးသည်
ကိုယ်မှ ကွာကျ၍ သွားလေပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကျသွားသော သင်္ကန်းကြီးမှာ လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ်မဟုတ်
လှုပ်ယင်းရှားယင်း ယမ်းယင်း ခါယင်းဖြင့် ကျသွားခြင်း ဖြစ်ပေရာ
ကောက အပေါ်သို့ ကွန်ဖြင့်အုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါတွင် အံ့သြဖွယ်ရာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာကား ခွေးကြီးများ
သည် ရဟန်းတော်သို့ ဦးတည် ကိုက်ခိုက်နေကြရာမှ သင်္ကန်းအုပ်လိုက်မိသ
ဖြင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်လျက်ရှိသော ကောက၏အပေါ်သို့ ခုန်၍အုပ်လိုက်ကြ
တာ တဆောင်ကလည်ပင်းကိုခဲသည်။ တကောင်က ဝမ်းဗိုက်ကို ခဲသည်။
တကောင်က ခြေကိုခဲသည်။ အဖြေကား၊ အခိုက်အတန့်အတွင်း၌ပင် အော်
ယင်း၊ ဟစ်ယင်း၊ ရုန်းကန်ယင်းဖြင့် ကောကသေရှာလေပြီတည်း။

ခွေးကြီးများအမြင်တွင်သစ်ပင်ပေါ်က ရဟန်းကျလာသည်ဟု မြင်ဟန်
ရှိသည်။ မြားဖြင့် ထိုးဆွဲထားသောကြောင့် သွေးစ သွေးနို့တို့ကလည်း
သင်္ကန်းတွင် ကပ်တွယ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အစာ ငတ်သောကြောင့်
ခွေးများကလည်း ဒေါသဟုန် ပြင်းနေသည်။ ကောကအဖို့ လက်ငင်း
ဆိုက်ရောက်လာသော မကောင်းမှု၏ အကျိုးပေတည်း။

ရဟန်းတော်အဖို့ သစ်ပင်ခံအောက်မှဖြစ်ရပ်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ အံ့သြစွာ
ကြည့်ရှုယင်း အန္တရာယ်ရှိနေသေးသည့်အတွက် အသံမျှမပေးရဲ၊ ငြိမ်သက်

စွာနေရသည်။ အသံရုန်းယင်းကြောင့် ခရီးသွားလူအချို့ ရောက်လာမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းရသည်။ ခွေးများမူကား ရောက်လာသူတို့၏ မောင်းနှင်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ ရဟန်းတော် ဆင်းလာသောအခါ သူတို့၏ မှားယွင်းသောအဖြစ်မှန်ကို သိလေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ရဟန်းတော်သည် ဇေတဝန်ရှိ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ တိုက်ရိုက်ကြွ၏။ ကြုံတွေ့ရသောဖြစ်ရပ်တို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့်အပေါ်တွင် ဤဒါယကာသေဆုံးရခြင်းသည် အကုသိုလ်၏လက်ငင်းအကျိုးပေးဆိုဦးတော့၊ မိမိတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ရပေရာ၊ မိမိသည် ရဟန်းဟုတ်မှ ဟုတ်ပါသေး၏လောဟူသော သံသယကို ဘုရားရှင်အားလျှောက်ထားလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဇေတဝန်တွင် ဘုရားရှင်ကို အဆင်သင့်ဖူးတွေ့ရ၍ ဖြစ်ရပ်ဥသုအလုံးစုံကို လျှောက်ထားသောအခါ၊ ဘုရားရှင်က သင့်တွင် အပြစ်မရှိပါဟု မိန့်တော်မူရုံမျှမက ကောင်းချီးသားခေါ်တော်မူသည်။ ခေါ်သည့်အကြောင်းကား - သားတော်ရဟန်းသည် အသက်ဘေးနှင့်ရင်ဆိုင်ရဆဲ အချိန်ကလေး အတွင်း၌ပင်လျှင် တရားသတိ လက်မလွှတ်ပဲ ဝိနည်းတော်အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ကောက မုဆိုးကား - ယခုဘဝတွင်သာ မဟုတ်၊ ရှေးဘဝကလည်း ဆေးသမားလူဆိုးတည်း။ ယခုဘဝတွင်သာ ဤအဖြစ်ကို ခံရသည်မဟုတ်၊ ရှေးဘဝကလည်း ဤအဖြစ်မျိုးဖြစ်၍ ဤအဖြစ်မျိုးခံခဲ့ရဖူးသည်သာတည်းဟု ကောက၏အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူသည်။

ဆောင်ဟန်ကား - အတိတ်က ဆေးဆရာဘဝတွင် မြွေကို သစ်ခေါင်း အတွင်းသို့ထည့်၍ သစ်ပင်အောက်တွင် ဆော့ကစားလျက်ရှိသော ကလေး သူငယ်များကို ဆက်ရက်ငှက်ငယ်ရှိသည်ဆိုကာ အနှိုက်ခိုင်းသည်။ ရည်မှန်းချက်ကား - ကလေးကိုမြွေကိုက်လျှင် သူဆေးကုသ၍ အသပြာရမည်ဟူ၏။

တက်၍နှိုက်သောသူငယ်သည် ဆက်ရက်ကိုမတွေ့၊ မြွေကိုတွေ့၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မြွေကို ဆွဲယမ်းလွင့်ပစ်လိုက်သောအခါ မြွေသည် ဆေးသမား၏ လည်ပင်းကိုပတ်မိရာက မြွေကိုက်၍ ဆေးသမားသေပါလေ၏။ ဆေးသမားသည် သူတပါးကိုကုဖို့ကြံရွယ်သော်လည်း၊ မိမိကိုယ်ကိုကား ကုနိုင်ဟန်မတူပေ။ ဤကား ကောက၏ အတိတ်ဘဝလမ်းဖြစ်၏။

မိမိ၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် မပျက်စီးဟု သိရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
မိမိ၏ စင်ကြယ်သောသီလအတွက် ဘုရားရှင်၏ ကောင်းကျိုးပြုသံကို နာခံ
ရသောကြောင့်လည်းကောင်း ရဟန်းတော်၏စိတ်သည် ထိုအခိုက်၌ အထူး
ကြည်လင်၏၊ ဝမ်းမြောက်၊ ရှင်လန်း၏။

ယင်း အနေအထားတွင် ဘုရားရှင်က ဆက်လက်၍ တရားဟောလိုက်
သောအခါ ရဟန်းတော်မှာ တသိုင်းတည်းအတွင်း၌ပင် အရဟတ္တပိုလ်သို့
ဆိုက်ရောက်ကာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသတည်း။

ဦးကတ်ဖု

[၁]

ဦးသက်ရှည်ဟု မုည့်ခေါ်ပါလျက် အသက်တိုချင် တိုမည်။ ဦးဘောဂဟု မုည့်ခေါ်ပါလျက် ပစ္စည်းမဲ့ချင် မဲ့မည်။ ဦးကျော်စောဟု မုည့်ခေါ်ပါလျက် လူမသိ သူမသိ ရှိချင်ရှိမည်။ တက္ကသိုလ်စော်မျှ မနံဖူးပါလျက်နှင့် မောင် ဝိဇ္ဇာဟု မုည့်ခေါ်ချင် ခေါ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် အမည်ဟူသည် ပမာနမဟုတ်။ လူနှင့်အလုပ်သည်သာ ပမာနဟု ဆိုရဖွယ်ရှိ၏။ ဟုတ်သေးသည် သာတည်း။

သို့ရာတွင် အကောင်းဟုတ်လည်း ရှိ၏။ အဆိုးဟုတ်လည်း ရှိ၏။ အမည် ကြားလိုက်လျှင် ပြုံးရသော ရယ်ဖွယ်လည်း ရှိ၏။ ကဲ့ရဲ့ဖွယ် ဟုတ်လည်း ရှိ၏။ မိမိအမည်ကို မိမိ နှစ်သိမ့်နေရသော ဟုတ်လည်း ရှိ၏။ မိဘ ဆရာကသော် လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကသော်လည်းကောင်း အမည်ပေး မကောင်းခဲ့ မှုကြောင့် အမည်ကြားတိုင်း စိုးရွံ့သိမ်ငယ်နေရသော ဟုတ်လည်း ရှိ၏။ လူတွင်ကံရှိသကဲ့သို့ အမည်တွင်လည်းကံရှိသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်စတောင်းသည်။

အချို့က ယခင် အဆင်မပြေခဲ့သော အမည်ကို အမည်သစ် မုည့်ခေါ် သည်။ ကျော်ရော၊ ညွန့်ရောဟဲ့ဟု အတောင်းဆုံး၊ အညွန့်ဆုံး အမည်ကို မုည့်ခေါ်ကာ မိမိအမည်ဖြင့် ပလွှားသည်။ နှစ်သိမ့်သည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်နှင့် ခြပ် မဟပ်မိသောအခါ ကြားရသူတိုင်း တိတ်တခိုး အပြုံးခံရသော အမည် များလည်း ရှိ၏။

‘အရိယ’ဟူသော အမည်သည် မဇ္ဈိမ၏ အကောင်းဆုံးသော အမည် တခုဖြစ်၏။ မဇ္ဈိမ တိုက်သားတို့၏ ကမ္ဘာဦး အမည်ဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သည်။ သန့်စင်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ် ကာ သူ့ကိုယ်သူ ‘အရိယာ’ဟု အမည်ပေးသည်။ သူကား တံငါသာတည်း။

သို့သော် သူတယောက်အဖို့တော့ ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ သူ့ မတော်မခန်း အမည်ကြောင့်ပင် ကြီးစွာသော အမြတ်ထွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အကြောင်း မူကား - သူသည် မျိုးရိုးစရိုက် အလိုက်သင့်စွာ တံငါအလုပ်ကို လုပ်နေ သော်လည်း မိမိ အမည်ဖြင့် မြင့်မြတ်သော အသွင်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေသော သူကောင်းစိတ်ဓာတ် အခြေခံ ရှိနေခဲ့သူဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်မှ နောက်ပါ သံဃာကြီးအချို့နှင့် သာဝတ္ထိသို့ ဆွမ်းခံဝင်သောအခါ သာဝတ္ထိ တံခါးဝတွင် အစီရဝတိသို့ တံငါအလုပ် သွားရန် တံငါပစ္စည်းများကိုထမ်း၍ ထွက်လာသော သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုး၏။ ဆွမ်းခံသွားယင်း မြို့တွင်း မြို့ပြင်တို့၌ တရံတဦးနှင့် ယင်းသို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ ခြင်းမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မျှဖြစ်၍ အကြောင်းမဟုတ်။ သို့သော် အရိယာစော်မျှ မနပ်ပါပဲလျက်နှင့် အရိယာဟု အမည်ယူထားမိသော သူသည်ကား ဟကယံ အရိယာကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးမိသောအခါ ရှက်စနိုးသော သူကောင်း စိတ်ကလေးကြောင့် အရိယာတို့၏ အမြင်တွင် အဆင်မပြေလှသော တံငါ ပစ္စည်းများကို နံဘေးသို့ ရှုတ်ခြည်း ပစ်ချလိုက်ပြီး ဘုရားရှင် အမှူးပြုသော သံဃာတော်များကို လမ်းဘေးသို့ တိမ်းကာ ရှိခိုး၍ ရပ်သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က အရိယာ ဒါယကာသို့ ချန်းချန်းစားစားရှုကြည့် တော်မူလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ပါ သံဃာတော်များဘက်သို့လှည့်၍ တပါးပြီး တပါး အမည်များကို မေးတော်မူသည်။

“သင့်အမည် ဘယ်သို့ခေါ်သနည်း”

“သာရိပုတ္တရာပါ ဘုရား”

“သင့်အမည်”

“မောဂ္ဂယာန်ပါ ဘုရား”

“သင့်အမည်”

“အာနန္ဒာပါ ဘုရား”

ထိုအခါ အရိယာစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် ‘အရိယာ’ ဟူသော အမည် မပါပါကကားဟု အရိယာ ရှက်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သံဃာများအမည်ကို မေးပြီးသည်မှ ဆက်၍ အရိယာ ဘက်သို့ လှည့်တော်မူကာ “သင့်အမည်ကကော အဘယ်သို့ ခေါ်ပါသနည်း ဒါယကာ” ဟု မေးတော်မူလိုက်သောအခါ ရှက်စနိုး လှသောကြောင့်

ဦးခေါင်းကိုငုံကာ “အရိယာပါတဲ့အရှင်ဘုရား”ဟု မပွင့်တပွင့်လျှောက်ထားလိုက်ရသည်။

“ဒါယကာ။ အမည်ဟူသည်ဂုဏ်နှင့်ဒြပ် ဟပ်မိမှ သင့်လျော်သည်။ အရိယာဟူသည် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် တင်းစင်သူ၊ သီလရှိသူတို့၏ အမည်ဖြစ်သည်။ သင့်အဖို့ လူနှင့်အမည်လိုက်ဖက်ညီအောင် ကျင့်ဆောင်ပြုပြင်ရန် သင့်လှပေ၏” အစရှိသည်ဖြင့် အရိယာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုက်သောအခါ ကျွတ်တမ်းဝင်၍ အရိယာအတု အဖြစ်မှ တကယ်အရိယာအဆင့်သို့ နောက်တနေ့တွင်ပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ ဤသည်ကား- အမည်နှင့် စပ်လျဉ်သော ဖြစ်ရပ်တခု ဖြစ်၏။

[၂]

မည်သို့ဆိုစေ၊ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ပြုံးချင်သူပြုံးကြစေ၊ ရယ်ချင်သူ ရယ်ကြစေ၊ ကဲ့ရဲ့ချင်သူ ကဲ့ရဲ့ကြစေ၊ အမည်တခုမှည့်ခေါ်မှုဟူသည်ကား လွတ်လပ်သော ပုဂ္ဂလိကအခွင့်အရေးဖြစ်၍ ကိုယ့်အမည်ကို ကိုယ်သဘော၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း မှည့်ခေါ်ချင်သလို မှည့်ခေါ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။

မိဘပေးခဲ့သော မူရင်းမျိုးရိုးအမည်မျှဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သောဤသူက ဤသို့တွေးသည်။ ယင်းသို့ တွေးချင်၊ တွေးလာနိုင်အောင်လည်း သူ့အခြေအနေ၊ သူ့အသိုက်အဝန်းက ပင့်မြှောက်ထားသည်။ သူ့ကား- မိဘအမွေကို ချောချောမောမောဆက်ခံ ရရှိလိုက်သော ယခင်က သဌေးသား၊ ယခုပစ္စည်းရှင် သူကြွယ်ဖြစ်၍ အလိုတော်ရိ တပည့်တပန်း အခြံအရံ အသိုက်အဝန်းနှင့်မှ နေကျင့် ရှိခဲ့ရာက ယနေ့ဆိုသော် အခြံအရံ ငါးရာမျှဖြင့်ပင် တင့်တင့်ထွားထွား၊ ကြားကြားမောက်မောက် ရှိလှာသူ ဖြစ်၏။

“မျိုးရိုးအမည်ကြီးကတုံးလှသကဲ့၊ အမည်ကိုတော့ပြင်အုံးမှဖြစ်မယ်။ လှလှခန့်ခန့် မှည့်ချင်တယ်။ ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ပြောင်းတာ၊ ကိုယ့်အမည် ကိုယ်မှည့်တာ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်နေရအုံးမ္မာလဲ”

“မှန်တာပေါ့ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့တတွေက အသိအမှတ် ပြုလိုက်ယင် အားလုံးကလဲ ဝိုင်းခေါ်လာကြမှာပေါ့”

“ကဲ...အမည်ရွေးကြရအောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ဝိုင်းပြီး အကြံဉာဏ် ပေးကြပါအုံး”

“သိဒ္ဓတ္ထဆိုယင် မတောင်းဘူးလား၊ ထဌေးမင်း၊ သိပ်လှတဲ့ အမည်စာလေး”

“လှတော့လှပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဘုရားရှင်ရဲ့ ငယ်နာမည်နဲ့တိုက်ရိုက်ထပ်တူ ဖြစ်နေတယ်၊ သူတပါးအမည်မမှည့်ချင်ဘူး”

“ဆရာလဲ ပညာရှိတဦးဟာပဲ၊ ‘ပဏ္ဍိတ’လို့မှည့်ယင် မကောင်းဘူးလား ဆရာ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ပဏ္ဍိတတွေ ထဲ အများကြီးမို့ ယေဘုယျအမည် ဖြစ်နေတယ်”

“အရိယ ဆိုယင်တော့ ဆရာ”

“ရိုးလွန်း၊ ဟောင်းလွန်းလှသကွာ”

ဤတွင် လူငယ် အလိုတော်ရိတယောက်က သူ့အသိ၊ သူ့စိတ်ကူးအရ အကောင်းဆုံး အမြင့်ဆုံးလည်း ဖြစ်စေ၊ မျက်နှာလည်းရစေ သဘောဖြင့် အမည်တခုကို အကြံဝင်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တခု အကြံပေးပါရစေဆရာ၊ ဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့အထဲ မှာ ပညာအရှိဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ပေးတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတဲ့ အမည်မျိုးဆိုယင် မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်အကြံပေးချင် တဲ့ အမည်ကတော့ ‘သဗ္ဗညု’ပါပဲ ဆရာ”

“ဟိတ်...ဟိတ်၊ မင့်ဟာက များလွန်းအားကြီးသွားပြီကွ၊ ဘုရားရှင်နဲ့လဲ တိုက်ရိုက်တိုးနေတယ်၊ ကြားရသူတိုင်းရယ်စရာ၊ ချစ်စရာကြီး ဖြစ်နေမယ်”

“ဘယ်သူချစ်ချစ် ကျွန်တော်တို့တတွေနှစ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အသိ အမှတ်ပြုခေါ်ယင် မပြီးဘူးလား ဆရာ”

“တော်ပြီဟိတ်”

ပစ္စည်းရှင်၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်တို့အနီး၌ ယင်းသို့ မျက်နှာလိုအားရမြှောက်ပင့် တတ်သူများ ရှိမြဲဖြစ်၏။ သူကား - ပစ္စည်းရှင်အသိုက်အဝန်းဖြစ်၍ ဘဝင်ကိုင် သော်လည်း တဘက်တွင်သူကောင်းဓာတ်ခံ တရားသတိရှိသူကားဖြစ်ပေ၏။

ဤနေရာတွင် တပည့်ကြီးတယောက်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် အကြံ ဝင်ပေးသည်။

“မုန့်ပါတယ်၊ သဗ္ဗညုဆိုတာကတော့ များလွန်းမြင့်လွန်းအားကြီးသွား ပါတယ်။ သူဉာဏ်မီသလောက် အကြံပေးရှာတာပါပဲ၊ နို့ပေမယ့်အဲဒီ အကြံ ကို အမှီပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးတခု ရလာပါတယ်။ လောကမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အမည်တော် ဂုဏ်တော်တွေဟာ အများလဲ အများဆုံး၊ အကောင်းလဲ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ သဗ္ဗညုဆိုတာကတော့ အမြင့်တကား

အမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေတော့ ရှောင်သင့်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီ အမြင့်ဆုံး အကောင်းဆုံးတွေထဲက မိမိနှင့် သင့်လျော်မည့် အမည်တခုခုကို ရွေးထုတ် မှည့်ခေါ်ယင် မကောင်းဘူးလား သဌေးမင်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သဌေးမင်းကလဲ တရားရှင် အသိရှင် ဖြစ်လေတော့ လိုက်လျော့ပါလိမ့် မယ်”

ယင်းအကြံပေးချက်မှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပစ္စည်းမာန်ဘဝင်၊ တရားမာန် ဘဝင်၊ ပညာရှိမာန်ဘဝင် လေခတ်နေသော သူကြွယ်က မဆိုးလှဟု သိမ်း ပိုက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်အမည်များအနက်မှ မိမိအတွက် သင့်လျော်မည်ထင်သော အမည်တခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တိုက်ရိုက်ကြီးဆိုလျှင်လည်း ရှက်စနိုးစိတ်ကလေး ရှိနေပြန်သော ကြောင့် မထိတထိ ပွတ်တခသိကာ ပြောင်းလဲ၍ မှည့်ခေါ်လိုက်သည်။

သူရွေးချယ် မှည့်ခေါ်လိုက်သော အမည်သည်ကား - ‘အတုလှ’ ပါတဲ့ တည်း။ အတုလံ အတုမရှိ ဟူသော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်ကပ်နေသော် လည်း ချိန်ခွင်ကဲ့သို့ မှန်ကန်သူ၊ တရားရှိသူ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်လည်း ရသည်။

ထို့ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးထွက်၍ တစုံတယောက်ကပြောလာလျှင် ဆင်ခြေပေးနိုင်သောအမည် ဖြစ်သည်။ ‘ဦးအတုမဲ့’ဟူသော သမတူအမည် ကို နှစ်သက်သော်လည်း ‘ဦးချိန်ခွင်ပါဗျာ’ ဟု လှီးလဲ့၍ ပြောနိုင်သည်။ သူကား - ပစ္စည်းမာန်၊ အသိုက်အဝန်းမာန်ကို အရင်းတည်ထားသည့် ဤကဲ့ သို့သော လူ့ကတ်ဖဲ့ တယောက်ပေတည်း။

သို့သော် လူ့ကတ်ဖဲ့မျှသာ ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ အသိုက်အဝန်းဂုဏ် ရှိ သော်ကောဟု လူဆိုး လူသွမ်း၊ လူ့ပေါက်ပန်း တယောက်ကား မဟုတ် ပါပေ။ ကျောင်းတန်ဘုရား၊ တရားပေစာ၊ တရားဆွေးနွေးမှု၊ နာကြား မှုတွင် ပျော်မွေ့သော ဇေတဝန်၏ အသိုက် အဝန်းမှ ထင်ရှားသော ဥပသကာတဦး ဖြစ်ပေသည်။

လူ့အသိုက်အဝန်းတခုတွင် သူ့လို လူ့ကတ်ဖဲ့မျိုး ရှိတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ ပရိသတ်ဆိုလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ ထိုင်သည်။ လူမြင်အောင် ထင်ထင်ကြားကြား မားမားမေ့မေ့ နေသည်။ ပြောစရာရှိလျှင် သူက အလျင်ပြောသည်။ အသံ ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။ စွာလောင် ဟောင်ဖွာလည်း ပြောသည်။ အများနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ကတ်သီးကတ်ဖဲ့လည်း ပြောတတ်သည်။ သူကား - ဤလို လူမျိုး ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် တရားလောက၊ စကားလောကတွင် ဤလို လူမျိုးများ ကို ပို၍ တွေ့ရတတ်၏။ ဓမ္မဿဝန ဓမ္မဒေသနာ ဟုဆိုကာ ဝါရာငြင်းရ၊ စကားပြောရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူလိုလူမျိုးသည် ချဉ်စရာ ကောင်းသောကြောင့် ဇေတဝန် အသိုက် အဝန်းရှိ လူအများကပင် သူ့ကို ကြည်ဖယ်ဖယ်၊ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်ထား ကြသည်။ လူများသာမက ရဟန်းတော် များကလည်း တွေ့လိုက်လျှင် ကတ်သီးကတ်ဖဲ့မေးတတ်၊ လျှောက်တတ်၊ ဆွေးနွေး ပတ်သောကြောင့် ပယ်ဖယ် ဖယ်ဖယ် လုပ်ကြသည်။

ယခုတလောတွင် သူ့ကို ပို၍ ရှောင်ဖယ်လာကြ၏။ အကြောင်းကား - ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ပုဒ်နှင့် ကပ်၍ သူ့အမည် ပြောင်းလဲ လိုက်သည်ကို သိလာကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ အရေးမကြီး၊ ဂရု မစိုက်။ အကြောင်းသော်ကား - ဘယ်သူကမူ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ် ချင်လည်း နေလေရော့၊ သူ့ပစ္စည်း အင်အားကြောင့် သူ့အလိုကြိုက် အလိုက်သင့် ပင့်မြှောက် ဝိုင်းဝန်းနေကြသည့် တပည့် ဟပန်း အသိုက် အဝန်းကြီး ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

သူမူညီထားသော အမည်ကိုလည်း ဘယ်သူကမူ မခေါ်ချင်နေ၊ သူ့ အသိုက်အဝန်းတမူ ‘ဆရာအတုလျ’ ‘ဦးအတုလျ’ စသည်ဖြင့် လှုပ်အလယ် တွင် လူတကာကြားအောင်၊ တွင်အောင် ကျယ်ကျယ်တွင်တွင်ကြီး ခေါ် ကြသည်။

ယင်းသို့လျှင် နဂိုဆပင် ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ အပြောအဆို၊ အပြုအမူများ ကြောင့် ရဟန်းစေ လူပါ သူ့ကိုရှောင်ဖယ်နေခဲ့ကြရာမှ ‘ဆရာအတုလျ’ အဖြစ်သို့ ရောက်လာသော အခါတွင်ကား - သူ့အသိုက် အဝန်းမှတစ်ပါး ဇေတဝန် ပရိသတ်တွင် သူ့အဖို့ ပတ်ဝန်းကျင် ပို၍ကင်းဆိတ်လာ၏။

ဤတွင် အရှင်ရေဝတသည် ဘုရားဖူးရန်အတွက် ဇေတဝန်သို့ ရောက် လာသည်။

၂

‘အရှင်ရေဝတ’ ဟူသည်ကား - တောရဆေးခက်တည်မှု၊ ကေစာတပါး တည်း နေမှု၌ သူမတူအောင် ကျင့်သုံး နိုင်မှုကြောင့် အရညကင်စူတင် တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန်းတော်ဖြစ်၏။ သူတကာ နေနိုင်ခက်ခဲ့သော ခရောင်း

တောတွင် ငယ်စဉ်ကင် တပါးတည်း။ နေခဲ့သောကြောင့် ‘ခရာခိရေဝတ’
‘ခရောင်းတော အရှင်ရေဝတ’ ဟု သီးသန့်ဘွဲ့သတ် အများထ ခေါ်စမှတ်
ပြုရသော အရှင် ဖြစ်၏။ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ တွင် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ အဖြစ်
ထောက်ပြခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီငယ်ဖြစ်၏။

ယခုသော် ရဟန်းတော် အရှင်ရေဝတအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရာထ သူ့
နေမြဲခရောင်းတောတွင်ပင် ထေစာသီတင်းသုံးသော်လည်း ရံဖန် ဘုရားဖူး
ရောက်လာကြသော တပည့်သံဃာတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဇေတဝန်နီသို့
ဘုရားဖူးရန် ခေတ္တမျှ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

အရှင်ရေဝတ၏ အကျင့်သီလသတင်းသည် အဖော်စာင်းဆိတ် ခရောင်း
ရိပ်တွင်သာ သီတင်းသုံးသော်လည်း ဇေတဝန်နီနှင့် သာဝတ္ထိ သာသနာ့
လောကတွင် မွှေးလျက်ရှိသူဖြစ်၏။ ရဟန္တာတပါးလည်းဖြစ်၍ ပညာထိပ်
သီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီငယ်လည်းဖြစ်သောကြောင့် မဟောမပြောမှ
သာရှိလေရော့။ ဟောပြောခဲ့ပါသော် ထိပ်တန်းအသိရှင်၊ ပညာရှင်တပါး
ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အရှင်ရေဝတ၏တရားကို ကြားနာရသော်၊
အရှင်ရေဝတနှင့် တရားဆွေးနွေးရသော် ကောင်းလေစွာဟု ဦးကတ်ဖွဲ့က
သူ့တပည့်များနှင့် တိုင်ပင်သည်။

အကြောင်းသော်ကား - သူ့အကြော ဓာတ်သိ နာတတ်ချဉ်ကြောင့်
ဝန်းကျင်ကင်းဆိတ်နေသော သူတို့အဖို့ အရှင်ရေဝတမှာ သူရို့အကြောင်း
သိလေမည်မဟုတ်သော တောပျော်ရဟန်းဖြစ်လေရာ အရှင်ရေဝတထံသို့
ချဉ်းကပ်လျှင် သူရို့ကို အထိုက်အလျောက် တရားဟောလိမ့်မည်၊ လက်ခံ
ဆွေးနွေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဤမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဇေတဝန်နီ အရှင်ရေဝတထံသို့ သူတို့အုပ်စုသွား
ရောက်ကြသည်။ ဇေတဝန်နီတွင် အရှင်ရေဝတကို တွေ့ရသည့်ပုံစံမှာ သူရို့
မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အလိုက်သင့်ပင်ဖြင့်ပါ၏။ အကြောင်းကား - တပါး
တည်းသာ နေကျင့်ရှိသော အရှင်ရေဝတအား ရဟန်းများအကြားတွင်
မတွေ့ရပဲ ဇေတဝန် ကျောင်းဝင်းထောင့်ရှိ ရေစာန်တောစပ်တနေရာ သစ်
ပင်တပင်အောက်တွင် တပါးတည်းသာ တရားရှုမှတ်လျက်ရှိသည့်အသွင်ဖြင့်
သီတင်းသုံးနေထိုင်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ငါးရာခန့်မျှရှိသော သူရို့အုပ်စုအဖို့ တစုတဝေးတည်း
ထိုင်ဖို့နေရာ အလုံအလောက်ရရှိကာ အရှင်ရေဝတ၏ရှေ့မှောက်တွင် ဝိုင်း၍
ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရှိခိုးကြသည်။

ယင်းသို့ လူအုပ်ကြီးဖြင့် ချဉ်းကပ်ရှိခိုးလာရာ၌ သဲသဲရုတ်ရုတ်၊ လှုပ်လှုပ် ရှုရှုမှုကြောင့် အရှင်ရေဝတက ပဋိသန္ဓာရစကားမျှ စတင်မပြောကြား နှင့်ဦးတော့၊ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားခြင်း၊ မျက်လွှာကလေး တချက်မျှ လှန်ကြည့်ခြင်းစသည်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိမ့်မည်ဟု သူ့ရှိမှော် လင့်သည်။ သို့ရာတွင် အရှင်ကား နေရင်းအတိုင်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ မိမိအလုပ်ပုံစံပျက် တရားရှုမှတ်လျက်သာ ရှိနေပေသည်။

“တပည့်တော် ဥပသကာ အတုလျဒါယကာပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ သည် အရှင်ဘုရားထံမှတရားတစုံတရာကြားနာလို၍ လာရောက်ကြပါသည် ဘုရား”

မလှုပ်ပေ။

“တပည့်တော်တို့အား တရားတစုံတရာ ဟောကြားတော်ပါ အရှင် ဘုရား”

မလှုပ်။

မော်ဖူးလိုက်သောအခါ လှုပ်လာမည့် အမူအရာ တစုံတရာကိုမျှလည်း မတွေ့ကြရပေ။ ရှုမှတ်နေသည့်ပုံစံအတိုင်းသာ တွေ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဆက် လက်၍ တောင်းပန်နေလျင်လည်း အကြောင်းထူးလာဖွယ် မမြင်သော ကြောင့် တဦးနှင့်တဦး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ကြည့်ယင်းဖြင့် ထပြန်လာ ခဲ့ကြရသည်။

လူကိုဖြစ်စေ၊ ရဟန်းကိုပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိအလိုမပြည့်သောအခါ ဒေါက်နံ လာတတ်ခြင်းမှာ ပုထုဇဉ်တို့မွေတာဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြန်လာကြယင်းဖြင့် ဦးကတ်ဖဲ့က “ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ တရားမဟာတာ ထားပါတော့၊ စကားကလေး ဘာလေးမှ လက်ခံမပြောဘူးဆိုတာတော့ လွန်လွန်းပါတယ်”ဟု ပြော လိုက်၏။

“အရှင်ရေဝတက တောနေရဟန်းဆိုတော့ စကားအင်မတန်နည်းတယ် လို့ ကြားဖူးပါတယ် ဆရာ”

“စကားနည်းတယ်ဆိုတာ စကားမပြောတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ရဟန်းပဲဟာ၊ တောင်းပန်သူရှိလာယင် အထိုက်အလျောက်တော့ ဟောသင့်တာပေါ့ဗျ”

“အသွင်ကြည့်ရတာ ဈာန်ဝင်စားနေသလားမှ မသိပဲဆရာ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ဒီကိုယ်တော်လဲပဲ ကျုပ်တို့ကို ကြည်ဖယ်ဖယ်လုပ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကျုပ်တော့ ဓကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ သူ့

အစ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာဆီ သွားတိုင်မယ်။ အဆင်သင့်ယင် တရားလဲ နာ
ယင်းပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ သဌေးမင်း”

[၅]

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းပြင်တနေရာတွင် ဖြည်းညင်းစွာ လမ်း
လျှောက်ယင်း သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား အလိုက်
သင့်ပင် တွေ့ရသောကြောင့် ဝင်ရောက်ရှိခိုးကြသောအခါ အရှင် သာရိ
ပုတ္တရာက သူရို့ ရှိခိုးလာသည်ကို အသိအမှတ်ပြုသောအနေဖြင့် ရပ်၍
ရှိခိုးခံ၏။

တရားရေး၊ စကားရေး ကိစ္စတွင် လူ့ကတ်ဖဲ့၊ လူတွင်ကျယ် လုပ်သည်
ဆိုသမင်္ဂလည်း သူလိုလူများသည် တန်းတူရည်တူ ပရိသတ် ရှေ့တွင်သာ
လုပ်ဝံ့ကြခြင်းဖြစ်၍ လူကြီးများရှေ့တွင်ကား ငြိမ်၍ နေတတ်ကြသည်။
ကြီးမြင့်သော သီလ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ ဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးကတ်ဖဲ့တို့
သည်လည်း သာမန် ရဟန်းနှင့် လူဒါယကာတို့ အကြားတွင်သာ သူရို့
ပြဿနာရှိသည်။ ဘုရားသခင်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ စသော ထိပ်တန်းတို့
ရှေ့တွင်ကား ငြိမ်ဝပ်နေမြဲဖြစ်၏။

ညီဖြစ်သူ အရှင်ရေဝတနှင့် အဆင်မပြေ၍ စိတ်ဆောင်သောကြောင့်
အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ယခု ရောက်လာရာတွင် အများတကာလို
ကြဉ်ဖယ်ဖယ် မနေပဲ အမူအရာဖြင့်ပင် ပဋိသန္ဓာရပြုသည်ကို တွေ့လှာရ
သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဝိုင်းရံရှိခိုးလျက်ရှိနေကြ၏။

ပထမသော် သူ့ညီ၏ မထိမဲ့ ပြုလုပ်ခံခဲ့ရသည်ဟု ထင်သော ကိစ္စကို
အစ်ကိုသို့ ပြစ်တင်တိုင်ကြားရန်အတွက် သာမန်သဘောမျှ ချဉ်းကပ်လာ
ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း အရှင်၏လိုက်လျောသောအပြုအမူကို တွေ့ရသော
အခါ ကြုံတောင်းကြုံခိုက် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား တောင်းပန်၍ တရား
နာမည်၊ အခွင့်သာခွဲလျှင် ဆက်လက်၍ တရားဆွေးနွေးမည်ဟု စိတ်ကူး
လိုက်ကြ၏။

တကြောင်းမှာလည်း ကြီးမြင့်သောသူများသည် လူငယ်များ၊ မိမိတို့
 ဆောက်ရှိမည့်သူများပြဿနာအတွေ့ထွေကို မသိကြ။ သိလျှင်လည်း လျစ်လျူ
 ရှုတတ်ကြသည်ဟုထင်၏။ စင်စစ်သော်ကား - အရေးမကြီး၍ လျစ်လျူရှု
 လျှင်သာ ရှိမည်။ 'တနှစ်ကြီး တနှစ်သာ' ဟူသောစကားအရ ထူကြီးများ၏
 မြင်ပတ်၊ သိတတ်သော ပညာကြောင့်လည်းကောင်း၊ မင်းနားတကောင်
 ဟူသော စကားအရလည်းကောင်း သိကြသည်သာဖြစ်၏။ ယခုအတိုင်း
 ဟု အမည်ခံထားသော ဒါယကာ၏ ဇေတဝန်နေရာတကာတွင် ကတ်တံ၊
 စွာကျယ်ကျယ် အပြုအမူများကိုလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ သိသည်သာ
 ဖြစ်၏။ မသိယောင်ပြုကာ အလိုက်သင့်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်၏ညီ ရေဝတထေရ်သည် ဇေတဝန်သို့
 ရောက်လှာသည်ကြား၍ တပည့်တော်တို့ တရားနာရန်၊ နှုတ်ဆက်ရန် ယခု
 လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်ညီသည် တပည့်တော်
 တို့အား တရားဟောဖို့ ဝေး၍ အဖက်လုပ်၍ပင် စကားတခွန်းတလေမျှ
 မပြောလိုက်ပါ ဘုရား။”

“ဒါယကာတို့။ ။ ရေဝတသည် တပါးတည်းသာ နေကျင့်များသူ
 ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်နှင့်သော်မျှလည်း စကားပြောခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ သည်းခံကြ
 ပါလော့။”

“ရဟန်းဟူသည် ဓမ္မဒေသနာမင်္ဂလာတော်အရ လျှောက်ထားတောင်း
 ပန်သူ ရှိခဲ့သော် အထိုက်အလျောက်တော့ ဟောပြောသင့်သည် မဟုတ်
 ပါလား ဘုရား။”

“ယေဘုယျသဘောဖြင့်ဆိုလျှင် ဟောကြားသင့်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာ
 တွင် မဟောကြားပဲလည်း နေနိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။ အကြောင်းမူကား -
 အချို့သော ရဟန်းများသည် တရားဟောမှုထက် အရေးပါသော ရဟန်း
 ကိစ္စကိုသာ ပြုလုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။”

“တပည့်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ ဘုရား။ သို့ရာတွင် တပည့်
 တော်တို့သည် ယနေ့ တရားအနာ လာရောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါကုန်
 သည်။ အရှင်ရေဝတ၏တရားကို မနာရသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကြုံတုန်း
 ကြုံခိုက် အရှင်မြတ်က တရားဒေသနာ တစုံတရာ ချီးမြှင့်ဟောကြားတော်
 မူဖို့ တောင်းပန်ပါသည် အရှင်ဘုရား။”

“သို့ဆိုလျှင် ဟောကြားပါမည်။ ကောင်းစွာသာ နာယူကြပေတော့
 ဒါယကာတို့။”

အရှင်သာရိပုတ္တရာက တရားဟောရန်အတွက် နေရာတခုတွင် ထိုင်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်သောအခါ အတုလျဒါယကာက ပခုံးထက်တွင်တင်လှာသော ပုဆိုးကို နေရာထိုင်အဖြစ် ခင်းပေးသည်။

ဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဒေသနာတော်အားလုံးကို ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တွင်ဘုရားရှင်ကိုယ်စား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဟောကြားမှုဓမ္မက္ခန္ဓာ ရာခိုင်နှုန်းများများ ပါဝင်သည်။

ယခုတရားပွဲသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တရားပွဲများအနက် ကြီးမားသော တရားပွဲတရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ဖို့ ရှိသည်။ အကြောင်းမူကား - ညနေစောင်းအချိန်မှစ၍ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ အချိန် အတန်ကြာမြင့်စွာ ဟောကြားတော်မူသည်။ ဟောသောတရားကလည်း မြင့်မားလှစွာ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ လက်သုံး အဘိဓမ္မာ တရားတော်ပေတည်း။

ဇေတဝန်စသော တရားပွဲများတွင် ဘုရားရှင်၏ တရားဟောပြောမှု တာဝန်တော်နှင့် ဆက်၍ အလိုက်သင့်ဟောပြောမှုမျိုးမှ လွဲ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တရားကို လူတို့ ကြားနာခဲ့သည်။ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား - ပညာကြီးသော အရှင်၏ တရားများသည် ခက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခက်သောတရားကို မကြားနာလိုကြ။ နားမလည်သောကြောင့် ပျင်းစရာကောင်းသည်။ လူသာမန်တို့ ဝေး၍ ရဟန်းတို့ပင် အရှင်၏ တရားကို နာနိုင်ခက်သည်။

ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော ထိပ်ကန်း မထေရ်ကြီးများတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့် စသည်ဖြင့် တပည့်ရဟန်း အသိုက်အဝန်းများ ရှိကြရာ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏တပည့်များက ပညာအရာတွင်ထူးချွန်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့်များက တန်ခိုး အရာတွင် ထူးချွန်သည်။ အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်များက တောရဆောက်တည်မှု၊ ဓူတင်ဆောင်မှုတွင် သာလွန်၏ စသည်ဖြင့် ခွဲခြား သိမှတ်ထားကြသည်။

တရားသမားဟု ဆိုပါလျက် နေရာတကာတွင် အများနှင့် အဆင်မပြေသူ၊ ငါတည်းဟူသော မာန်ဖြင့် မတန်မရာ အတုလျဟူသော အမည်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်ကို မလိမ့်တပတ် ယူထားသူ၊ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်၌ ငါသိ၊ ငါတတ် လုပ်ချင်လှသူ၊ တရားနာယူလိုလှပါချည့် ဆိုသူ၊

မိမိရှေ့မှောက် ရောက်နေသူ အတုလှ ဦးကတ်ဖဲ့အား ယခု တရားဟော
ထု၌ ဟောဟန်ကား-

ရှေးဦးစွာ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်၏ အစ ဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုး
'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓမတုလံ' တွင်သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်အဖွင့်နှင့် အတုလဂုဏ်တော်
အဖွင့်ကို ၄၄မျိုးမျှအထိ ဖွင့်ဆို ဟောကြားတော်မူသည်။

ဤတွင်ပင် အတုလှဆိုသူတို့ ထ၍ပြေးချင်လှပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်
တမူကား - မတန်မရာ အမည်ယူမိထားသော မိမိကို အရှင်မြတ်က တိုက်ရိုက်
ဆုံးမနေသည်။ သို့မဟုတ် စောင်း၍ ဟောကြားနေသည်ဟု နားလည်လာ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အဘိဓမ္မာ တရားသားများအဖြစ် ကုသလာဓမ္မာ၊ အကု
သလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ စသည်ဖြင့် အတွက်အတက်များကို ဟော
သည်။ ဆက်လက်၍ ရူပါရမ္မဏံ စက္ခုဝိညာဏ ဓာတုယာ အစရှိသည်ဖြင့်
ခန္ဓာငါးဖြာ အဘိဓမ္မာများကို ဟောသည်။

ယင်းသို့လျှင် တရားတော်သည် ကြီးကျယ်လှပါ၏။ ဖွန်ပြတ်လှပါ၏။
ဤတရားမျိုးစုံကို မိမိစိတ်ထဲက ဉာဏ်မရှိ မနှစ်သက်၍ မကြိုက်သော်လည်း
မကောင်းဟုကား မပြောဝံ၊ အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို အဘယ်ပုံ မကောင်း
ဟု ပြောဝံပါအံ့နည်း။

နားမလည်ကြ။ နားမလည်၍ ရှိရှားသည်။ ပျင်းသည်။ ပျင်းသော်
လည်း တရား အဆုံးမသတ်သဖြင့် ပေ၍၊ တေ၍ နာကြားရသည်။ အရှင်
မြတ်က သူတို့ကို တရားဖြင့် နှိပ်စက်နေသယောင် ထင်မှတ်လာသည်။ သို့နှင့်
ညဉ့်မှောင်ရီသန်း၍ အအေးဓာတ်ဝင်ကာ လူလုံးပျောက်လောက်သည့်
အချိန်လောက်ရောက်မှ တရား အဆုံးသတ်လိုက်တော့ပေရာ ကသုတ်ကရက်
ထ၍ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အတုလှဆိုသူမှ စ၍ အဘိဓမ္မာကို လူတိုင်း နားမလည် မကျေရပ်သော်
လည်း နားလည်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ နှာခေါင်း ကျည်ပွေ့တွေ၍ ပြန်လာ
ကြသည်။ အိမ်ရောက်သည့် အခါမှ “အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီး
ကတော့ ငါတို့ကို ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်လိုက်တာပဲဟေ့”ဟု မမျှ
သိပ်နိုင်တော့သော ဦးကတ်ဖဲ့က ဖွင့်အန်လိုက်သည်။

[၅]

အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ ချဉ်းကပ်မိခြင်းဖြင့် တရားနာခေါင်း ကျည်ပွေ့တော့ခဲ့ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အဆိုးထဲမှ အကောင်းဆုံးသကဲ့သို့ ဝန်းကျင်ကင်းဆိတ်သော သူတို့အဖို့ အသိအမြင်တခု ရလာသည်။ ယင်းသည် ကားလုကြီးများသည် တန်းတူရည်တူများထက် အချဉ်းကပ်ရ လွယ်သည်ဟူသော အသိပွင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် အခွင့်အခါကိုသြည့်၍ ထေရ်ကြီးများထံသို့ ချဉ်းကပ်တရားနာမည်။ ဆွေးနွေးခွင့်ကြုံလျှင် ဆွေးနွေးမည်။ အခွင့်သာခံခဲ့ပါသော် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့သော်လည်း ချဉ်းကပ် တရားနာမည်ဟု အစီအစဉ် ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။

“အရှင်အာနန္ဒာဆီမှာ ဟရားနာယင် ကောင်းမယ်၊ အရှင်အာနန္ဒာက သဘောလဲကောင်း၊ ဗဟုသုတလဲ ကြွယ်တော့ အခွင့်သာယင် တရားလဲနာယင်း တရားလဲဆွေးနွေးဖို့ ကြံချင်ကြံမှာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်ရဲ့ ကိစ္စကို ကြောင့်ကြစိုက်လွန်းတော့ အားလှတယ်လို့ တယ်ပြီးမတွေ့ရဘူး”

“အခွင့်သာယင်ပေါ့လေ”

မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အခွင့်သာ၏ အကြောင်းကား - နောက်တနေ့ သူရို့အုပ်စု ဇေတဝန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းခန်းဝတနေရာတွင် အရှင်အာနန္ဒာ အလိုက်သင့်ထိုင်နေ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရပေရာ အရှင်အာနန္ဒာ ရွှေတော်မောက်သို့ ဝင်ရောက် ရှိခိုးလိုက်ကြ၏။

ရှိခိုးပြီးသည့်နှင့် တပြိုင်နက် စကားများကို သူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း “ခုတလော တရားနာရတာ အဆင်မပြေလှပါဘူး” ဟု ပြဿနာစကားဖြင့် ဦးကတ်ဖဲ့က စတင်လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုအဆင်မပြေပါသလဲ ဒါယကာ”

“ကြုံတောင့်ကြုံခိုက်မို့ အရှင်ရေဝတဆီမှာ မနေ့က တရားနာသွားကြပါတယ်။ တခွန်းတပွါဒမျှ မဟောကြားပါဘူးဘုရား။ တဖန် အရှင်သာရိပုတ္တရာဆီမှာ တရားနာပြန်တော့လဲ တပည့်တော်တို့နားမလည်တဲ့ အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို အကြာကြီးဟောလိုက်လို့ ပြီးငွေ့ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့်မို့ အရှင်မြတ်ထံ တရားနာရန် ယခု ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါ

သည်။ တပည့်တော်တို့အား တရားပေးသော ဆရာတို့ကို ဟောကြား
တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

“သို့ဆိုလျှင် ဟောကြားရပေတာပေါ့။ ကောင်းစွာ နာကြားကြကုန်
လော့။ စိတ္တံရက္ခေယမေဝာဓိ။ ။ မေဝာဓိ ကြောင်းကျိုးမြင်သိပညာရှိ
သည်။ စိတ္တံ = မိမိစိတ်ကို၊ ရက္ခေယ - စောင့်ရှောက်ရ၏”

ဤမျှသာဖြစ်၏။ တရားနာလိုရန် ဟန်ပြင်၍မှ မပြုသေးပီ တရားမှာ
ပြီးဆုံးသွားသည်။ ရှေ့သို့ တစုံတရာ ဆက်လာဦးမည်လားဟု မျှော်လင့်
သော်လည်း ဆက်မလာ။ အရှင်၏အမူအရာကို မော်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ
တွင်လည်း တရားပြီးဆုံးတော့သည့် အဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ သိတင်းသုံး
လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကတ်ပဲ အဖို့ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်
လည်း အလိုမကျ နိုင်ပြန်ပေ။

သို့ဖြင့် အရှင်ရေဝတနှင့် အဆင်မပြေမှုကို သူ့အဖို့ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ
သို့ တိုင်ကြားသကဲ့သို့ ယခု အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အဆင်မပြေမှုကိုလည်း သူ့
နောင်တော်ဘုရားရှင်ကိုသာ တိုင်ကြားရန် ရှိတော့သဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ
ရှေ့မှောက်မှထ၍ ဘုရားရှင် သိတင်းသုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်အံ့သို့
မယောင်မလည်နှင့်ပင် ထလာကြသောအခါ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ရှေ့တွင်
အလိုက်သင့် ထိုင်နေတော်မူလျက်ရှိသော ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ကြရသော
ကြောင့် ဝင်ရောက် ရှိခိုးကြသည်။

ဘုရားရှင်က “ဒါယကာအတုလျှ။ ။ အကြောင်းအားတစုံတရာ မရှိ
လော့” ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား စတင် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ဦးကတ်ပဲ
လန့်သွားသည်။

လူဟူသည် မာန၊ လောဘ ပယောဂကြောင့် မလျော်သောအမှု တစုံ
တခုကို ပြုလုပ်ထားရာ၌ ယင်းမလျော်မှုကို သူတပါးသိသကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင်
လည်း သိသည်သာဖြစ်၏။ ယင်းမလျော်မှုကို အကြောင်းကြုံလျာ၍ ဘေ့တေ့
တင်တင် ဖွင့်ဖော်ပေးမည်သူရှိလျှင် တုန်လှုပ်ရမည် မေ့တာဖြစ်၏။

သူ့အမည်၊ သူ့ကတ်ပဲပဲ အပြုအမူများကြောင့် ဇေတဝန်ပရိသတ်က
ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေခဲ့ရာ၌ အရှင်ရေဝတကမူ သူတို့ကို အသိအမှတ်ပင်မပြု။
အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း တည့်တည့်ပင် မပြောဟောစေကာမူ စောင်း
ပါးရိပ်ခြည်ဖြင့် ဆုံးမလိုက်ဟန် ရှိသည်။ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း တရားတို့
ကလေးတပုဒ်ဖြင့် ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှ ဆက်ဆံလိုက်သော်။

ကြီးမြတ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကမူ သူရီကို အသိအမှတ် ပြုရုံမက “ဒါယကာ အတုလျ” ဟူ၍ပင် အာလုပ်ပြု၍ ခေါ်ဝေါ်လိုက်သောအခါ သူခိုး လူမိ ဆိုသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းမျှမဖော်ဝံ့ပဲ ပြားပြားဝပ်သွားသည်။

ဤဒါယကာသည် ပစ္စည်းမာန်၊ အသိုက်အဝန်းမာန်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်မပြေသော်လည်း သူ့အခြေခံမှားကား တရားသာ ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင် ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ဖြစ်သည်။

“မှန်လှပါ။ ။ ယခုတလော တပည့်တော်တို့အဖို့ တရားနာရသည်မှာ အဆင်မပြေလှပါ။ အရှင်ရေဝတသို့ တရားတောင်းသောအခါ အဖက်လုပ်၍မျှ စကားမပြောပါ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ တရားတောင်းသောအခါတွင်လည်း တပည့်တော်တို့ နားမလည်သော အဘိဓမ္မာ တရားများဖြင့် ရှည်ရှည်လျားလျား ဟောကြား လိုက်ပါသည်။ အရှင်အာနန္ဒာသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါတွင်လည်း ပါဒဝက်မျှသာ ဟောကြားလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်ထံမှောက် ထောက်လာကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ဒါယကာ အတုလျ။ ။ လောက၌ စကား မပြောသောကြောင့် အကဲ့ရဲ့ ခံရသည်။ စကားများသောကြောင့်လည်း အကဲ့ရဲ့ခံရသည်။ စကားနည်းသောကြောင့်လည်း အကဲ့ရဲ့ခံရသည်။ အကျိုးမရှိသောစကားမပြော အကျိုးရှိသော စကားကိုသာ ပြောသဖြင့် ‘သုဂတ’ ဟူသော ဂုဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်တို့ပင်လျှင် အကဲ့ရဲ့ခံရသည်။ ဤလောက၌ အကဲ့ရဲ့ မခံရသောသူ ဟူသည် မရှိ။

“ဒါယကာ အတုလျ။ ။ တရားဟူသည် တိုသည်ဖြစ်စေ၊ ရှည်သည်ဖြစ်စေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ မျှသေစွာ နာယူရသည်။ ရှိသေစွာ မနာယူပဲ တရားဟောသူအား အပြစ်ရှာရန် အတွက် နာယူခြင်းသည်ကား အချည်းနှီးသာတည်း”

အတုလျ ဒါယကာသည်ကား- ပင်ကိုစရိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ပင့်မြှောက်မှုကြောင့် သဘောထား ရွဲစောင်းနေသူမျှသာ ဖြစ်၍ အခြေခံ အားဖြင့်ကား တရားစရိုက်ရှိသော လူတော် လူကောင်း တဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား- ဇေတဝန်၏ တရားဝန်းကျင်နှင့် ရတနာသုံးပါး ဝန်းကျင်တွင်သာ မွေ့လျော်၍ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်မချည်းလည်း အခြားဒုစရိုက်တို့ကင်းရှင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

တကြောင်းပွဲလည်း သာမန်အားဖြင့် မလျော်စသော အကျင့်စရိုက် ရှိနေသူ တဦးသည် ယင်း အကျင့်စရိုက်ကို ထုတ်ဖော်ဆုံးမနိုင်သူနှင့် မတွေ့မီ အတွင်း၌မူ မိမိစရိုက်အတိုင်းပင် အလိုက်သင့် မွေ့လျော်နေခဲ့မိရာက ဆုံးမ နိုင်သူနှင့် တွေ့ကြုံ၍ ဆုံးမခံရသော အခါ သူ့ကောင်းမာတံခံ ရှိခဲ့ပါလျှင် အလွယ်တကူပင် ကင်းပျောက်သွားနိုင်သည်။

အကျိုးကား- ဘုရားရှင်၏ တရားတော် တပုဒ်၊ စကားပေော် တခွန်း ကြောင့် အတုလျှ ခါယကာနှင့်တကွ အသိုက်အဝန်းအားလုံးပါ သောတာ ပန် အဆင့်သို့ တထိုင်တည်းနှင့် မြင့်တက်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၁]

‘ပွဲတော်’ ဟူသည် အများအားဖြင့် ဘာသာရေးနှင့်ဆက်စပ်သော်လည်းလူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အရေးအခင်းနှင့်ဆက်စပ်သောပွဲတော်များလည်းရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့်နိုင်ငံတိုင်းတွင် မိမိတို့ဆိုင်ရာပွဲတော်များရှိနေကြသည်။ ပွဲတော်အများဆုံး နိုင်ငံသည်ကား-မဇ္ဈိမနိုင်ငံတော်ပေတည်း။

များရသည့်အကြောင်းကား-လူအဆင့်အတန်း မျိုးစုံသလောက် ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာစုံသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ လူမျိုးနှင့် ဘာသာစုံသလောက် ယဉ်ကျေးမှုမျိုးစုံ၊ အတွေးအခေါ်မျိုး စုံသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

မဇ္ဈိမ တတိုက်လုံးနှင့်ချီ၍ လှလှပပ ပြုလုပ်သော ပွဲတော်များရှိသကဲ့သို့ ဒေသဆိုင်ရာပွဲတော်များလည်း ရှိ၏။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပွဲတော်များရှိသကဲ့သို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပွဲတော်များလည်း ရှိ၏။

ဥပမာအားဖြင့် မိုးအကုန်သီတင်းကျွတ်လဆီလောက်တွင်ကျင်းပသော ‘ဒေဝါလီ’ခေါ် ‘ဒီပါဝလီ’ပွဲတော်ဆိုလျှင် မဇ္ဈိမတတိုက်လုံး တညီတညွတ် လှလှပပ ပွဲတော်ကြီးဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာဝင်များသာ မက မသက်ဆိုင်သော ဘာသာအားလုံး၊ လူမျိုးအားလုံးပင် ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲသော ပွဲတော်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား-ညအချိန်၌ ဆီမီးမျိုးစုံကို လှပစွာထွန်းခြင်း၊ အိမ်တိုင်းလိုလိုကပင် မိမိတို့စွမ်းနိုင်သလောက် အပြစ်ကင်းသော အာစာအာတာရ မျိုးစုံဖြင့် ဒါနပြုညှော်ခံခြင်း၊ မီးရောင်စုံတို့ ဆောက်တွင် လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ကြည်ရှင်စွာ လှည့်လည် တွေ့

ဆုံကြခြင်းတို့ ဖြစ်ပေရာ ဘာသာရေးကိုအပထမ၌ လူမှုရေး အရပင်လျှင် အဘယ်မျှ လှပပါသနည်း။

နောက်ထပ် ဥပမာအားဖြင့် ထုတ်ပြသင့်သော ပွဲတော် တခုမှာလည်း အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့လှစွာသော မေတ္တာနှောင်ကြိုးတဲပွဲတော်ဖြစ်သည်။ ယင်း ပွဲတော်ဆိုလျှင်လည်း ရည်မှန်းချက်ထော၊ လုပ်ဆောင်ချက်များပါ ကောင်းမွန်လှသောကြောင့်ပွဲတော်နှင့်တိုက်ရိုက်ဆက်ဆိုင်သူထော၊ မသက်ဆိုင်သူများပါ မဇ္ဈိမတတိုက်လုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ကျင်းပသော ပွဲတော်ဖြစ်သည်။

လူ့လောကတွင် တကြောင်းမဟုတ်တကြောင်း၊ တနည်းမဟုတ် တနည်း ဆိုသကဲ့သို့တဦးနှင့်တဦး မေတ္တာပျက်ပြယ်မှုများ ရှိနေတတ်ကြသည်။ သူစိမ်းတရံစာကို အပထမ၌ သွေးရင်း သားရင်း ချင်းသော်မှ မေတ္တာလျော့ပါးမှုရှိနေတတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ရှိနေမှုများသည် လောက၏အလှကို ပျက်ပြယ်စေသော အကြောင်းရပ်ဖြစ်၏။ ဘဝကိုအရပ်ဆိုးစေသော အကြောင်းရပ် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သော မလှမပ ဖြစ်ရပ်ကို သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မည်သို့သော အကြောင်းရပ်များရှိနေစေ၊ ဤနေ့ ဤရက်တွင်မူ ရှိနေသမျှ အပြစ်ဒေါသများကို ဖြေလျော့ကာ 'မေတ္တာ'တည်းဟူသောသတိထူးဖြင့် တဦးနှင့်တဦး ကူးလူးဆက်ဆံပေးသော ပွဲတော်ဖြစ်၏။

ဆက်ဆံပေးပုံမှာ - နှုတ်အား၊ စေတနာအာဖြင့်မျှသာမဟုတ်၊ အလုပ်ကို ကိုယ်ထောစိတ်ပါ သရုပ်ပေါ်စေရန်အတွက် ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ကြိုးနှင့် တူသော ပန်းကြိုးကလေးများကို မေတ္တာ၏အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပန်းကွင်းကလေးများပြုလုပ်ကာ တဦးနှင့်တဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တဦးလက်သို့ တဦးက ချည်နှောင်ပေးရသည်။ တတ်နိုင်သူများက အလေးအနက် ဖြစ်စေရန် ရွှေကြိုး ငွေကြိုး၊ ရွှေကွင်းငွေကွင်းများအထိ ပြုလုပ်ဆင်ယင်ပေးကြ၏။ ဤအချိန်တွင် မေတ္တာဖွဲ့ ကဗျာလင်္ကာများ ရွတ်ဆိုကြသည်။ လူကြီး သူမများက မေတ္တာလမ်းခင်းတရားများ ပြောကြားကြသည်။ အဘယ်မျှလှပ၍ အဘယ်မျှသိမ်မွေ့ နူးညံ့လှသော ပွဲတော်ပါနည်း။

မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်ရက်ဟု မသတ်မှတ်စေကာမူ တနိုင်ငံလုံးအတိုင်း အတာဖြင့် ကျင်းပကြသည့် အလွန်လှပသော ပွဲတော် တရပ်လည်း ရှိပေသေး၏။ စာပေပွဲတော်တည်း။

လှပ သာယာရုံမျှမဟုတ်၊ အဆင့်အတန်းလည်းမြင့်သည်။ အကြောင်းမူ ကား - စာပေဟူသည် ပညာတတ်သော၊ ပညာကိုမြတ်နိုးသော၊ စာပေကို

ချစ်သော သူတို့၏အရာဖြစ်ပေရာ ပရိသတ်နည်း၊ နည်းနှင့်ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ကျင်းပကြသော ပွဲတော်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ရှေးပညာရှိကြီးများ၏ အကြောင်းရပ်များကို ဟောပြောခြင်း၊ စာပေကဗျာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း များကို စာပေမြတ်နိုးသူတို့က ကြားနာသော ပွဲတော်ငယ်များဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရံဖန်ရံခါ၌ ရှေးပညာရှိများ၏ ပြဇာတ်ကဗျာများကို ဟော ပြောသီဆိုရုံမျှမကပဲ လူကိုယ်တိုင်သရုပ်ဆောင်၍ ပြဇာတ်၊ ကဇာတ်အဖြစ် စင်တင်ကျင်းပသောအခါတွင်မူ စည်ကားသောပွဲတော်အဖြစ်သို့ ရောက် လာသည်။ ဤနည်းနှင့် ပညာရှိကြီး ရဝိန္ဒာနတ်တဂိုး၏ခေတ်၊ ယနေ့ခေတ် အထိ လှလှပပကျင်းပသော ပွဲတော်များဖြစ်သည်။

အနုရောအကြမ်းပါသက်ဆိုင်သော ပွဲတော်တခုကိုထုတ်ပြရမည်ဆိုလျှင် ဥပမာအားဖြင့် ‘နက္ခတ်ပွဲတော်’ခေါ် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ဖြစ်၏။ လူမျိုး မရွေး၊ ဘာသာမရွေး မဇ္ဈိမတတိုက်လုံး အနေအထားဖြင့် ပြုလုပ်သော ပွဲတော်ပင် ဖြစ်သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဉ့်သည် ကောင်းတင်၌ နက္ခတ်စုံ ထွက်ပေါ် သောညဉ့်ဟုဆို၏။ ဆေးဘက်ဝင် အဖိုးတန်အပင်များကိုထားဦး၍ သာမန် အပင်မုန်သမျှတို့၌ပင် ဆေးပေါင်းစုံခ၊ သောညဉ့်ဟု အဆိုရှိကြသည်။

ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်အနေအားဖြင့်လည်း တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဉ့်၊ သို့မဟုတ် တန်ဆောင်မုန်း၏လလယ်ညဉ့်များသည် အလွန်သန့်စင်လှပသော ညဉ့်များဖြစ်သည်။ လှဟန်ကား— မိုးများရေများသော မဇ္ဈိမတိုက်အဖို့ မိုးရာသီတခုလုံး စုံစွတ်သောဥတု၏အောက်တွင် ကုန်း၍ရုန်း၍ နေခဲ့ကြရ ရာမှ တန်ဆောင်မုန်းလရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ ကင်း စင်သွားပြီဖြစ်၏။ ကောင်းကင်တခုလုံးသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းများကိုပင် မြင် ရလှမျှ ဟင်းလင်းပွင့်သည်။ ဥတုသည် မအေးလွန်းမပူလွန်း ညီညွတ်သည်။ ဤမျှသာမက စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံတော်ဖြစ်သည့်အလျောက် တမိုးတိုင်းလုံး ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးထားခဲ့သမျှသော တောက်ပဲသီးနှံမျိုးစုံတို့သည် တန် ဆောင်မုန်းလရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မဇ္ဈိမတတိုက်လုံးကို ကမ္မလာစိမ်း ကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားဘိသကဲ့သို့သော အလှကို ဆောင်သည်။

ဤရာသီတွင် ဤပွဲတော်ကိုကျင်းပသည်။ နက္ခတ်ပွဲတော်ဟု ခေါ်သည်။ ပွဲတော်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည့်အနက် နက္ခတ်ပွဲတော်သည် အမြင့်

မြတ်ဆုံးပွဲတော်ဟု ဆိုသည်။ ဆီမီးများထွန်းညှိကြသည်။ အလူအတန်းပြုလုပ်ကြသည်။ အကောင်းဆုံးသော အဆင်တန်ဆာတို့ကိုဝတ်ဆင်၍ လှည့်လည်ကြသည်။ လူကြီးများက ကျောင်းကန်ဘုရားသို့သွား၍ လူငယ်များက လူငယ်ဘဝ အတီးအမှုတ်မျိုးစုံ၊ အကအခုန်မျိုးစုံဖြင့် မြူးကြွကြသည်။

ဤညဉ့်တွင်ပင် အဇာတသတ်ဘုရင်သည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ စတင်ရောက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ဤညဉ့်တွင်ပင် အပျော်ဟူ၍ ထွက်လာကြသော ဥပတိဿနှင့်ကောလိတတို့သည် အပျော်လွန်မြူးကြွမေ့လျော့နေကြသော ပရိသတ်ကြီးကိုကြည့်ရှုကာ သတိတရားရကြရာမှ တောထွက်သည့် အနေဖြင့် ဆရာသိဉ္ဇည်းတို့ကျောင်းသို့ စတင်ရောက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤနက္ခတ်ပွဲတော်အကြောင်းကို ဤမျှပော်ပြနေခြင်းမှာ ဤပွဲတော်မှ ဆက်နွယ်လာဟန်တူသော ယခုပော်ပြမည့် ‘လူမိုက်ပွဲတော်’ အကြောင်းကို ပြောကြားရန် ရှိသောကြောင့်ပါတည်း။

နက္ခတ်ပွဲတော် ညဉ့်တွင် ပြည့်ပြည့်ဝင်းဝင်း ထွန်းလင်းလျက်ရှိသော လမင်းကြီး၏အောက်၌ နေရာအနွှံ့ထွန်းညှိအပ်သော မီးရောင်များနှင့်အတူ လူငယ်လူရွယ်များသည် တညဉ့်လုံးပင်မအိပ်ကြဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် မြူးကြွလှုပ်ရှားပျော်ပါးကြသည်။ လူကြီးများမျက်နှာလွဲသည့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်လာလေ အပျော်ကြူးကာ အကြမ်းဘက်သို့ရောက်လာလေဖြစ်၏။

စောစောပိုင်းကပင် သောက်စားလာခဲ့ကြသော အရက်သေစာကြောင့် လူငယ်လူရွယ်များသည် ကြာလေ ပို၍လှုပ်ရှားလာလေဖြစ်၏။ ဤညဉ့်အဖို့ သူတို့အချိန် သူတို့ဆုသိဆိုကာ လူကြီးများကလည်း၊ ရာဇဝတ်မှုခင်းလိုက်စွဲမျိုးမှ အပ ပျော်ချင်သလောက်ပျော်ကြပါစေဟု မသိကျိုးကျွန်ဖြင့် မျက်နှာလွဲ၍ နေကြသည်။

ပို၍ဆိုသည်ကား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ညဉ့်သည် စောရနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သည်ဆိုကာ အိမ်တကာ နေရာတကာမှ တွေ့ကခုပစ္စည်းများကို အပြောင်အပြက်သဘောဖြင့် ခိုးယူရွှေ့ပြောင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မက်မောအပ်သော ပစ္စည်းများကိုတွေ့လျှင် အပြောင်အပြက်မျှ မဟုတ်ပဲ အကယ် ခိုးဝှက်ခြင်းများလည်း ရှိလာ၏။

သို့နှင့် နက္ခတ်ပွဲသဘင် တောင်ပိုင် နတ်များကို ပူဇော်သည့်အနေဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ ရည်မှန်းကာ ဆီမီးညှိထွန်းယင်း တောင်ခြေကွင်းပြင်တွင် ပျော်မြူး ကျင်းပကြသောပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်၊

တန်ဆောင်တိုင်ပဲ့သဘင်ဟူ၍ အမည်အမျိုးမျိုးရသော ဤပဲ့သဘင်သည် အကောင်းလိုလိုနှင့် အဆိုးဘက်သို့ တနှစ်တခြား ရောက်ရှိလာသည်။

သို့ရာတွင် ဤပဲ့တော်ကို အခြေခံကာ မည်သည့် လူမိုက် ပညာရှိက စတင်တီထွင်ခဲ့လေသည် မသိ။ တန်ဆောင်တိုင် ပဲ့တော်ထက် အဆများစွာ ဆိုးရွားသော ပဲ့တော်တရပ်သည် လယ်ယာလုပ်ငန်း ပြီးစီး၍ တောင်သူတို့ ငွေရွှင်သော နွေဦးရာသီတွင် သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ် စသော မြို့ကြီးများ၌ အစဉ်အလာအားဖြင့် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။

ယင်းပဲ့တော်၏ အမည်ကို တောင်ထိပ်ပဲ့တော်တို့လို ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် အမည်မပေး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် အမည်ပေးသည်။ “လူမိုက်ပဲ့တော်” “ဗာလနက္ခတ်ပဲ့တော်” ဟူသတည်း။

အပြုအမူအားဖြင့်လည်း ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်။ လူမိုက်အလုပ်များကို ခပ်ရှင်းရှင်းပင် လုပ်ကြသည်။ ရိုးရိုးအချိန်နှင့် မတူသော မျက်စိ နောက်စရာ အဝတ်အစားမျိုးစုံကို စိတ်ကူးရသမျှ အဆန်းထွင်၍ ဝတ်ကြသည်။ အချို့မှာ ဟိရိသြတ္တပွဲ ကင်းမဲ့လှသည်အထိ ဝတ်ဆင်သည်။ အချို့မှာ အဝတ်ဟူ၍ ပါသည် ဆိုရုံကလေးမျှရှိ၍ တကိုယ်လုံးကို အကြောင်အကျား ဆေးခြယ်သည်။ နေရာမရွှောင် လူရွှေ သူရွှေ မရွှောင် အရက် မိုးမွန်အောင် သောက်ကြသည်။ အရက်ဆိုင်များသည် အထိန်းအကွပ်မရှိတော့ပဲ ဟင်းလင်းပွင့်၏။ နားမချမ်းသာဖွယ်ရာ အသံမျိုးစုံ၊ အော်ဟစ် နောက်ပြောင်မှု မျိုးစုံတို့မှာ မကြာချင်းအဆုံး ဖြစ်၏။

လမ်းဆုံလမ်းမတကာတို့တွင် တွေ့သမျှလူများကို ဆီးကာ၍ မကြားဝံ့ မနာသာ စကားများဖြင့် နောက်ပြောင်သည်။ အနောက်အပြောင် အဆီးအတား ခံရသူတို့က အနည်းဆုံး အသပြာ တမတ် ပေးလိုက်မှ ခွင့်လွှတ်သည်။ ပစ္စည်းရှင် ဂုဏ်ကြီးရှင်များကိုမူ အသပြာဆို ဆို ပိုပိုရမှ ခွင့်လွှတ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဤပဲ့တော်ရက်တွင် သာဝတ္ထိတမြို့လုံးမှာ တသဲသဲ တရုတ်ရုတ် တလှုပ်လှုပ် တညံ့ညံ့ဖြစ်လျက် ရှိနေပေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဤမျှ ဆိုးရွား သောင်းကျန်းလှသော ပဲ့တော် ဆိုသည်ကို တာဝန်ရှိသော ကောသလဘုရင် အစိုးရတို့က ခွင့်ပြုရာသလောဟု စောကြောဖွယ်ရှိ၏။ ခွင့်ပြုရပေသည်။ အကြောင်းမူကား - နတ်ကိုးကွယ်မှု ပေါများလှသော ဤနိုင်ငံတွင် နတ်ကောင်းများ ရှိသကဲ့သို့ နတ်ဆိုးများလည်း ရှိပေရာ မည်သည့်နတ်ဆိုးကြီးကို ပူဇော်သောပဲ့၊ ဗာလနတ်မင်း

ဗုဒ္ဓကွတ်ပွဲဟု ဘာသာရေး တရပ်အဖြစ် ယှဉ်ကပ် ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤလူမိုက်ပွဲတော်၏ ဆိုးရွားလိုက်ပုံ၊ ကဲတက်လိုက်ပုံမှာ အခြားပွဲတော် များလို တရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှသာ မဟုတ်။ ခုနစ်ရက် နှစ်လိတိုင် ကျင်းပသတည်း။

[၂]

ဤပွဲတော်ရက်များတွင် သာဝတ္ထိတမြို့လုံး၌ ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစား စသော ကိစ္စများအဖြစ် တိတ္ထိပရဗိုဇ် ရသေ့၊ ရဟန်းများသာ လှည့်လည်၍ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သံဃာတော်မှန်သမျှ ကင်းဆိတ်လျက်ရှိသည်။ အကြောင်းမူ ကား - စိတ်မချမ်းသာစရာ၊ နားမချမ်းသာစရာ ဖြစ်ရပ်တို့မှ ကင်းဝေးစေရန် အနာထပိုဏ်၊ ဝိသာခါ စသော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့က ဇေတဝန် စသော တမြို့လုံးရှိ ကျောင်းကြီး ၁၉ ကျောင်းသို့ သွားရောက် ဆွမ်းတပ်လှူကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျောင်းမြတ်အမှန် ဇေတဝန်ဖြင့် သာသနာတော် စတင် ခဲ့သော သာဝတ္ထိတွင် တနေ့တခြား တပည့် သံဃာတော်များ တိုးပွားလာသည့် အလျောက် ဇေတဝန်အပြင် အရံကျောင်းကြီးများအဖြစ် ၁၈ ကျောင်း အထိ တည်ရှိ တိုးပွားလာခဲ့သည်။

ဤပွဲတော်ရက်များအတွင်း အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး မှန်သမျှ အိမ်တွင်းအောင်းကြသည်။ အချို့မှာ သာဝတ္ထိကိုပင် စွန့်ခွာ၍ မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာ အရပ်တို့သို့ လည်ပတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤလို လူမိုက် လူသရမ်း ပွဲတော်မက မည်သည့် အခြေအနေ ဆိုးမျိုးပင် ဆိုက်ရောက်နေပါစေ သာဝတ္ထိမှ မစွန့်ခွာနိုင်၊ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ပဲလည်း မနေနိုင်သော သာဝတ္ထိသူ သာဝတ္ထိသားတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြ ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏တပည့်သား အရိယာ ဒါယကာဒါယိကာမတို့ပါပေတည်း။

ဘုရားရှင် သာသနာတော် အခြေခံဒေသဖြစ်သော သာဝတ္ထိမှာ သာသနာတော် တနေ့တခြား ပြန့်ပွားလာသည့်အလျောက် သာဝတ္ထိ လူဦးရေ၏

အများစုသည် သာသနာတော်၏ တပည့်ဒါယကာ အရိယာတို့ ဖြစ်လာ၏။ ပိဋကတ်တော် စာရင်းအရဆိုလျှင် သာဝတ္ထိတမြို့လုံးတွင်လူဦးရေခုနစ်ကုဋေ ရှိသည့်အနက် ငါးကုဋေမှာ ဘုရားရှင်၏ တပည့်ဒါယကာ အရိယာများ ဖြစ်ကြပေ၏။ ယင်း ဒါယကာတို့အနက် အများစုသည် မည်သည့် အခက် အခဲမျိုး ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ ဇေတဝန်၊ သို့မဟုတ် မိမိတို့ နီးစပ်ရာ ကျောင်း များရှိ ရဟန်းသံဃာတော်များ အထံသို့ တရားနာရန်၊ ပူဇော် ဆည်းကပ် ရန် မသွားရ မနေနိုင်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤပွဲတော်ချိန်တွင် အခြားသူများပင် ဇေတဝန်စသော ကျောင်းများ သို့ မသွားရမနေနိုင်ဟုဆိုသော် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ အဖို့မူ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ သို့ဖြစ်ရာ ပွဲတော်ပျော် ငမိုက်သားတို့ အဖို့ အခြားသူများ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ကြစေနှင့်ဦးတော့၊ ဘုရားရှင် ၏ တပည့် ဒါယကာ ဒါယိတမတို့နှင့်ပင် တွေ့သမျှကို အသပြာတောင်း၍ မဆုံး၊ ပျော်၍မဆုံး၊ နောက်ပြောင်၍မဆုံး၊ အခွင့်အရေးကြီး တည်ရှိ လျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

ထိုအခါ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့လို မျက်နှာကြီးများအဖို့ လူမိုက် လူပေတို့၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးရန်အတွက် ကျောင်းတော်သို့သွားသော အစီအစဉ်ကို တိုးချဲ့ စီစဉ်ရသည်။ စီစဉ်ဟန်ကား - အခါ တိုင်းဆိုလျှင် ကျောင်းတော်သို့သွားရာ၌ နောက်လိုက် အခြွေအရံ သုံးလေးယောက်မျှ သော်လည်း ရှိချင်ရှိမည်။ အသိုက်အဝန်းကြီးနှင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဤပွဲတော်ရက်များတွင်မူ ပင်ရင်းပုဂ္ဂိုလ်အထံသို့ လူရုပ် လူနောက်များ တိုက်ရိုက် မရောက်စေရန်အတွက် အခြွေအရံ တပြုံကြီးဖြင့် ဝိုင်းရံ ခေါ် ဆောင် သွားရသည်။ သူတို့ပွဲ၏ ထုံးစံဆိုသော အသပြာ ပေးကမ်းနိုင်ရန် အတွက် ငွေထုပ်ကို အဆင်သင့် ယူဆောင် သွားကြရသည်။ ဣန္ဒြေအရှင် မကြီး ဝိသာခါဆိုသော် သူ့အား ဝိုင်းရံ၍ထားသော အမျိုးသမီး အခြွေ အရံ ငါးရာထက်မနည်း ပါရှိသတည်း။

ဤပွဲတော်ရက်ပင် မဟုတ်စေကာမူ သဘာဝအားဖြင့် တည်ရှိနေသော မြို့တော်သာဝတ္ထိ၊ သို့မဟုတ် သာဝတ္ထိနှင့်ဇေတဝန်၊ သို့မဟုတ် ဇေတဝန်နှင့် ဇေတဝန်၏ စည်ကားသော ပရိသတ်တို့အကြားတွင် တည်ရှိနေသောအခြေ အနေတရပ်ကို တင်ပြရန်ရှိနေပေသေး၏။ ယင်းအခြေအနေဆိုသည်ကား - သာဝတ္ထိနှင့် ဇေတဝန်မှ လူကောင်းသူကောင်းတို့အကြားတွင် ခါးပိုက်နှိုက် လူရုပ်လူပေ လူ့ကလေးကလေးတို့ ရောနှော တည်ရှိနေခြင်း ပေတည်း။

လူ့စည်ကားရာအရပ် မှန်လျှင် ခါးပိုက်နှိုက်၊ အလစ်သမား၊ အကျင့်ပျက်၊ လူရှုပ်လူပွေ၊ လူ့ကလေကချေတို့ ထေ့နှော တည်ရှိ လာခြင်းမှာ လူ့လောက၏ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့သည် ရိုးရိုးအချိန်များ၌ ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန် ပရိသတ်၊ သို့မဟုတ် ဇေတဝန်၏ တရားနာ ပရိသတ်များ အကြား၌ သိသိသိပ်သိပ်နှင့် လူကောင်းသူကောင်း ဟန်ဆောင်ကာ ရလျှင်နှိုက်သည်၊ ကပ်လျှင်လှသည်။ ယခုလို လူမိုက်ပွဲတော် အချိန်တွင်မူကား သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ပုလဲနံပ မျှနေသောကြောင့် သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ကြွတက်၍ လာသည်။ မျက်နှာကြီးအုပ်စုများတွင် ပါရှိသော အသပြာအိတ်များမှာ သူတို့စားကွက်များ ဖြစ်လေ၏။

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဆိုးသကဲ့သို့ တနည်းတော့လည်း ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ ကောင်းဟန်ကား - အခါတိုင်းဆိုလျှင် နံနက်ပိုင်းတွင် ဆွမ်းစသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတခုခု ကပ်လှူရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ညနေညဦးပိုင်းတွင် တရားနာရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဇေတဝန်သို့လာကြ၍ ကိစ္စပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ့ ရှိကြသော်လည်း ယခုရက် အတွင်း၌မူ နံနက်ပိုင်းတွင် ထောက်လာကြပြီးနောက် သူတို့အန္တရာယ်ကြောင့် တနေ့လုံး မပြန်တော့ပဲ ကျောင်းတွင်ပင် အချိန်ကုန်သည်အထိနေလိုက်ကြပေတော့ရာ ကုသိုလ်လုပ်ငန်း ပို၍ တိုးပွားလာသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ကုသိုလ်မတိုးပဲ ကျောင်းတော်မှာပင် အကုသိုလ် တိုးသူများလည်း ရှိနေပေသေး၏။

[၃]

“မင်းက ဘာကြောင်တာလဲကွ။ သစ္စာဖောက်ချင်လို့လား။”

နန္ဒ ဘာမူပြန်မဖြေ၊ အခန်းထောင့်တနေရာဆီသို့ ရည်မှန်းချက်မရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် တွေ့တွေ့ကြည့်၍ရပ်နေသည်။ သူ့ကို လူလေးငါးယောက် မျက်လုံးများတ ဝိုင်းရံကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို မီးတောက် မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ စကားပြောသူမှာ သူတို့ လူမိုက် ခါးပိုက်နှိုက် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် လူဆိုးဗိုလ် ဖြစ်၏။

ယနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အထံ၌ သူတို့ စုဝေးကြသောအခါ ခါးပိုက်နှိုက် ကျင်လည်မှု၌ သူတို့ဂိုဏ်းတွင် အတော်ဆုံး

အလျင်ဆုံးဟု နာမည်ရသူ နန္ဒထံမှ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အထံသို့ ပေးဆက် ရန် သူများနည်းတူ ထွက်မလာ။ သူများနည်းတူအပထား၍ အသပြာတပြား တချပ်မျှ ထွက်မလာ။ အဘယ့်ကြောင့် ထွက်မလာသည်ကို သူနှင့်တုံ့ဖက် အခြား ခါးပိုက်နှိုက် တယောက်၏ တိုင်တမ်းချက်ဖြင့် ယခု စွဲချက်တင် ခံနေရ၏။

ဤ လူမိုက် ပဲ့တော်ရက်များသည် သူတို့အဖို့ ပဲ့တော်ကြီး ရက်များပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား - အလျဉ်းမသင့်၍ မနှိုက်နိုင် မဝှက်နိုင်အံ့တော့ လူအများထံမှ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းတောင်းယူနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။ တောင်းရာ၌ အတောင်းခံရသူ ဗစ္စည်းရှိလျှင် ရှိသလောက် သို့မဟုတ် တောင်းသူ အဟန့်ကောင်း အဟိန်းအဟောက် အနောက်အပြောင် ကောင်းလျှင်ကောင်းသလောက် အသပြာ တိုးတက်ရရှိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့ နန္ဒသည် တောင်းဖို့ အခွင့်အရေးတွေ များစွာ ကြုံပါလျက် ဘယ်သူ့ထံတံ့မှ တပြားတချပ်မျှ မတောင်းဟု စွဲချက်တင်ထားသည်။

သည့်ထက်ကြီးမားသောအပြစ်ကား နန္ဒသည် အကွက်ဆင်ထားရာမှ အလွယ်တကူပင် တောက်ယူရရှိလာနိုင်သော အသပြာထုပ်ကို မယူခဲ့ဟူသော စွပ်စွဲချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဝိသာခါ၏ အခြံအရံ အုပ်စုသို့ သူတို့ဂိုဏ်း အသိုက်အဝန်း အုပ်စုမှ ရုပ်ရည်ကောင်း၍ မွန်မွန်ရည်ရည် ဟန်လုပ်တတ်သော အမျိုးသမီး အချို့ကို လူဆိုးဗိုလ်၏ နည်းပရိယာယ်ဖြင့် သွတ်သွင်းထားခဲ့သည်။ ရည်မှန်းချက် ကား - အသပြာပေါ်သော ဝိသာခါနှင့် ဝိသာခါ၏ အသိုက်အဝန်းမှ အလွယ်တကူ ကဲ့နိုင် ဝှက်နိုင် ခိုးယူနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

လူဆိုးဗိုလ်ကား မင်းသား ခေါင်းဆောင်ထားသော ဘီလူးကဲ့သို့ ဦးကျောက်လုံး (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ဦးကြောင်ဘီလူး' ဝတ္ထုကိုရည်ညွှန်းပါသည်) တို့လို နှစ်ဘက်ရ မျက်နှာရှင် ဖြစ်သည်။ ဝိသာခါတို့လို အထက်တန်းလွှာ လူကောင်း သူကောင်းများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မင်းသား ခေါင်းဆောင် နိုင်သူဖြစ်၍ နန္ဒတို့လို လူဆိုးလူမိုက်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်မူ ဘီလူးခေါင်း ပေါ်လာသူ ဖြစ်သည်။

နန္ဒသည်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ လူဆိုး ခါးပိုက်နှိုက် ဖြစ်မချည်း အထက်တန်းလွှာ အုပ်စုတွင် ဝင်ဆံ့နိုင်သော ရုပ်ရည်နှင့် ရည်ရည်မွန်မွန် ဟန်လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ဤလောက၌ လူကြီးလူကောင်းဟန်နှင့် ရည် ရည်မွန်မွန် လူဆိုးတွေ များစွာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဟုလူဆိုးပိုလ်၏ အုပ်စုတွင် နန္ဒသညာ ဇေတဝန်၏ အထက်တန်းလွှာ၌ ဟန်ဆောင်ဝင်ကာ၍ ပစ္စည်းကျားများ အထက်တန်း လွှာမှ ခိုးရန်၊ ဝှက်ရန် သတင်းမျှ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ယင်းစွပ်စွဲ ထားသော ကိစ္စတွင် အစီအစဉ်အတိုင်း အလွယ်တကူ ရှေ့နိုင်ပါလျက် နန္ဒလက်ရှောင်လိုက်ပုံကြောင့် လူဆိုးပိုလ် ဒေါသထွက်၏။ အသိုက်အဝန်း များ အံ့ဩနေကြရ၏။

ဖြစ်ပုံကား-လူဆိုးဂိုဏ်း၏ ပုဆိန်မျိုးအဖြင့် သပ် ပုံကားသော ပိသာခါ အသိုက်အဝန်းမှအမျိုးသမီးများသည် သူတို့တာဝန်ကျေ န်၏။ အကြောင်း ကား-ပိသာခါ၏ အသပြာထုပ်ကိုင်သော အတွင်းလူ အမျိုးသမီးများကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော် အတွင်း၌ပင်လျှင် အရက် သောက်ကြပေသည် အထိ စည်းရုံးနိုင်သည်။

ကျောင်းတော်တွင် တနေ့လုံး နေကြရသော အမျိုးသမီးများသည် လူကြီးများ အလစ်တွင် ကျောင်းတော်၏ ချောင်ကြိုချောင်ကြား နေရာ များသို့ လှည့်လည် အပျင်းပြေကြသည်။ ပိုင်း၌ တွတ်ထိုးကြသည်။ ဤတွင် အကြံဖြင့် ကဲ့ဝှက်ယူလာသော အရက်ဖြင့် ပိသာခါ၏ အမျိုးသမီးများကို သောက်စေသည်အထိ စည်းရုံးနိုင်သည်။ အရက်ကြောင့် အသပြာ ပုံကို မေ့လျော့သည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသော နန္ဒအား အလွန်တကူ ယူသွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် နန္ဒက အဘယ့် ကြောင့် မသိ။ မယူ။ လက်ရှောင် ထွက်သွားသည်။ ဤအပြစ်ပင် ဖြစ်၏။

“ဟေ့လူ-ငါမေးနေတယ်လေ၊ မကြားဘူးလား၊ နားပင်း နေသလား၊ မင်းက ခွာရာချင်း တိုင်းချင်လို့လား၊ သစ္စာဖောက်ချင်လို့လား။”

ဒုတိယအကြိမ် မေးခွန်းနှင့်အတူ လူဆိုးပိုလ်၏ ခါးမှ ချပ်လားသော ခေးမြောင်သည် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်ကိုပင် မမြင်လိုက်ကြရပဲ ဝင်းကနဲ၊ ဒေါက်ကနဲ သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံပေါ်သို့ စိုက်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။

အခြားသူသာဆိုလျှင် ဤမျှ ထင်ရှားသော အပြစ်ကြောင့် ကျောပေါ် သို့ ကြိမ်တရွှမ်းရွှမ်းသော်လည်းကောင်း၊ မေးရိုးသို့လက်သီးတခုပ်ခုပ်သော် လည်းကောင်း ကျရောက်လာပြီဖြစ်၏။ အသုံးဝင်၍ အထက်တန်းကျသော တပည့်ကြီးဖြစ်၍သာ ဤမျှ သည်းခံစစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နန္ဒမူကား မတုန်လှုပ်၊ တနေရာသို့ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် တွေ့တွေ့ကြည့်လျက်နှင့်ပင် “ဆရာ့ကို ခွာရာချင်းတိုင်းချင်လို့လဲ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ဆရာတို့ကိုသစ္စာဖောက်ချင်လို့လဲမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့လို့ပါ”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ...မင်းက ဘာအားကိုးရှိလို့လဲ၊ ကေန္တအပေါက်ကောင်းရပေါက်ရလမ်းတခုခု တွေ့နေပြီထင်တယ်။ ယီးတီးယားတားတော့မလုပ်နဲ့နော်နနွ၊ ငါ့အကြောင်း မင်းထက်ပိုသိတဲ့လူ မရှိဘူး”

“ဘာအပေါက်ကောင်းမှ မတွေ့ပါဘူးဆရာ၊ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့တဲ့အကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

“ဟေ့...ဒီအကောင် ဒီနေ့ တမျိုးဖြစ်နေတယ်ကွ။ ကောင်ပြီ၊ ဒီတကြိမ် သည်းခံလိုက်မယ်၊ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ယီးတီး ယားတား လုပ်ယင်တော့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြမ္မာပေါ့ကွာ၊ ကဲ သူ့ဝေစု ထုံးစံအတိုင်း ထုတ်ပေးလိုက်ကြဟေ့... သွားတော့”

[၄]

“ကျွန်တော်—ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့လို့ပါ”

မုန်လှပေ၏။ နန္ဒကား ‘ယောက်မ’ မဟုတ်၊ ‘လျှာ’ ပေတည်း။

ယောက်မဟူသည် ဟင်းကို အထပ်ထပ်မွှေခပ်ထိတွေ့ရပါလျက် ဟင်း၏ အရသာကိုမသိ။ လျှာကား—တကြိမ်ထိနှင့် တကြိမ်သိသည်။ နန္ဒ၏ ဟင်းချက်စားဖို့ရုံကား ဇေတဝန်ဖြစ်၏။ ဟင်းကား—ဇေတဝန်တွင် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်များဖြစ်၏။ နန္ဒ၏ စိတ်ဓာတ်ကား တရား၏အရသာဟု သိသောလျှာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘဝအကျိုးပေး အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာ၍ ခါးပိုက် လူဆိုး၊ လူမိုက်ဘဝသို့ ရောက်နေရသော်လည်း ဇေတဝန်ပရိသတ်တွင် ခါးပိုက်နှိုက်ရန် ဟန်ဆောင် တရားနာယင်းဖြင့် လူတောင်းစိတ်ဓာတ် ‘လျှာ’ ရှိသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း တနေ့တခြားတရားဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သို့ရာတွင် ကံပစ်ချရာ အခြေခံဘဝဟူသည် ရုန်းထွက်ဖို့ရန် ခက်သည့် သဘာဝအတိုင်း ရုန်းယင်းကန်ယင်းဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရသည်။

ယနေ့ တကယ့်သူတော်တောင်း တရားရှင်၊ စေတနာရှင် ဝိသာခါ၏ အသပြာကို ယူရမည်နှင့်ကြုံလှာသောအခါ ဓလျော်ပါတကားဟူသည့် ပို၍

ထိတ်လန့်လာသောစိတ်ဖြင့် မကောင်းမှုမှန်သမျှမှရှောင်ကွင်းရန် သမ္မုဒ္ဓာန်
ချလိုက်သောစိတ်ဖြင့် တိမ်းရှောင်လာနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့ဘဝမှာ နောက်ကြောင်းမစေားသော လူဆိုးလူမိုက်တို့၏
အကြားတွင် တည်ရှိပေရာ လူမိုက်လူသရမ်းတို့ တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လျက်ရှိ
သော လူမိုက်ပွဲတော်ရက်အတွင်း၌ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ထံတွင် မိမိသည်
မကောင်းမှုဒုရိုက်ကို လုပ်လိုစိတ်မရှိတော့ပါဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီးသည့်နောက်
အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် မထွက်တော့ပဲ အကယ်ပင်အေးဆေး တည်ငြိမ်
စွာ နေပြခဲ့ရသည်။

လူမိုက်ပွဲတော်ပြီးဆုံးသည်၏ နောက်တနေ့ညနေ၌ မိမိ၏တရားဦးတည်
ရာ ဇေတဝန်သို့ သွားသောအခါတွင်မူ ဇေတဝန်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
အပြင်သို့မထွက်ပဲ အောင့်အည်းထားခဲ့သမျှ တို့ကို အတိုးချ သွားရောက်ကြ
သောကြောင့် အခါတိုင်းထက်ပို၍ စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နန္ဒသည် ယခင်အကြိမ်များကဆိုလျှင် ခိုး၍ဝှက်၍ရနိုင်မည့်ပရိသတ်များ
အတွင်းသို့သာ အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း ယနေ့ အဖို့မူ
ပြုခဲ့မိလေသမျှသော မိမိ၏မကောင်းမှုများကို ဘုရားရှင် အထံ၌ ဝန်ချ
လျှောက်ထားကာ ဆေးလျော်ပစ်လိုသောစိတ်ကူးဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် နီးကပ်
သော ရွှေဆုံးတန်း ပရိသတ်သို့ ချဉ်းကပ် နေရာယူခဲ့သည်။

တရားပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ ဒါယကာအများကပင်တပည့်ကောင်းတို့သည်
ဤလူမိုက် လူသရမ်းပွဲတော်ကြောင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စိတ်မချမ်း မသာ
ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းတော်သို့ စိတ်ထောက်ပါလျက် လူမထောက်နိုင်ခဲ့
ကြပါ။ ယခုမှပင် စိတ်ချမ်းသာကြရပါတော့သည်ဟု လျှောက်ထားသော
အခါ ဘုရားရှင်က လောဘ ဒေါသ ထူပြောလှသော ဤ လောက၌
လူမိုက်တို့သာ မနှိုင်းဆလောက်အောင် ပေါများ လှသည်။ ငါဘုရား
သည်ပင် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူစက မိမိ သိအပ်
ရရှိအပ်သော တရားနှင့် မိုက်မဲလှစွာသော ဤသတ္တဝါတို့မှာ မတန်မရာ
လေယောင်တကားဟု ဆုတ်နှစ်မိခဲ့ဘူးသည်။ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာက ကျိုး-
ကြောင်းပြ၍ တောင်းပန်မှု တရားဟောခြင်းဖြင့် လောကကျိုး၊ သာသနာ
ကျိုးကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ မိမိတို့သည်လည်း လူမိုက်စာရင်း
တွင် မပါဝင်ရလေအောင် မမေ့သော သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ယှဉ်၍ နေကြကုန်
လော့။ တရားနှလုံး ကျင့်သုံးကြကုန်လော့ဟု ဟောတော်မူသဖြင့် ဆက်
လက်-နာကြားကြရသည်။

ထို့နောက် ပရိသတ်များ ပြန်ကြသည်။ နန္ဒနှင့် သူ့မိသားစုမူကား -
လျှောက်ထားရန် ရှိနေသောကြောင့် ထရားနာ ပုံမပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
သည်။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့၏ အလားအလာကို သိတော်မူသော
ဘုရားရှင်ကလည်း တရားပလ္လင်မှ ကြွတော် မမူသေးပဲ အလိုက်သင့်ပင်
သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိနေပေသည်။ နန္ဒလျှောက်သည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် မကောင်းမှု အမှောင်တိုင်း
မှ အလင်းသို့ ရောက်လာသူပါ ဘုရား။ တပည့်တော်အား ဆုံးမစကား
တရားဟောတော်မူရန် တောင်းပန်ပါသည်ဘုရား။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်၏ တရားပွဲသို့
ရှေးအခါက ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တရားနာရန်
စိတ်ကောင်း စေတနာဖြင့် ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ပဲ တရားနာ ပရိသတ်
ထံမှ အသပြာပစ္စည်းများကို အခွင့်သင့်သလို နှိုက်ယှက်ယှက်ရန် စေတနာ
ဆိုးဖြင့် လာရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်သည် လူမိုက် ခါးပိုက်
နှိုက်သမား တယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။

“သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်၏ တရားတော်များကို မကြားချင် နားဆင်
လျက်သား ဆိုသကဲ့သို့ ကြားနာရယူခြင်းဖြင့် နောင်တရကာ ယနေ့ အချိန်
တွင်ဖြင့် လူဆိုး လူမိုက် ခါးပိုက်နှိုက် ဘဝကို လုံးဝ စွန့်ပစ် လိုက်ပါပြီ။
သို့ပါ၍ တပည့်တော် ငမိုက်သားအား သည့်ထက် တရားရအောင် ကရု
ဏာထား ဆုံးမ ဟောကြားတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား”

“ဒါယကာနန္ဒ၊ ကြားနာလော့။ ။အကြင်သူတယောက်သည် လူဆိုး
လူမိုက်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ မိမိဆိုးသည် မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကို ငါ လူမိုက်
တကားဟု သိ၏။ ထိုလူမိုက်သည် လူလိမ္မာ ပညာရှိ ဖြစ်ပေသေး၏။
အကြောင်းမူကား - ငါ လူမိုက်တကား ဟူသော သတိသံဝေဂ စိတ်သည်
လူကောင်း လူလိမ္မာအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

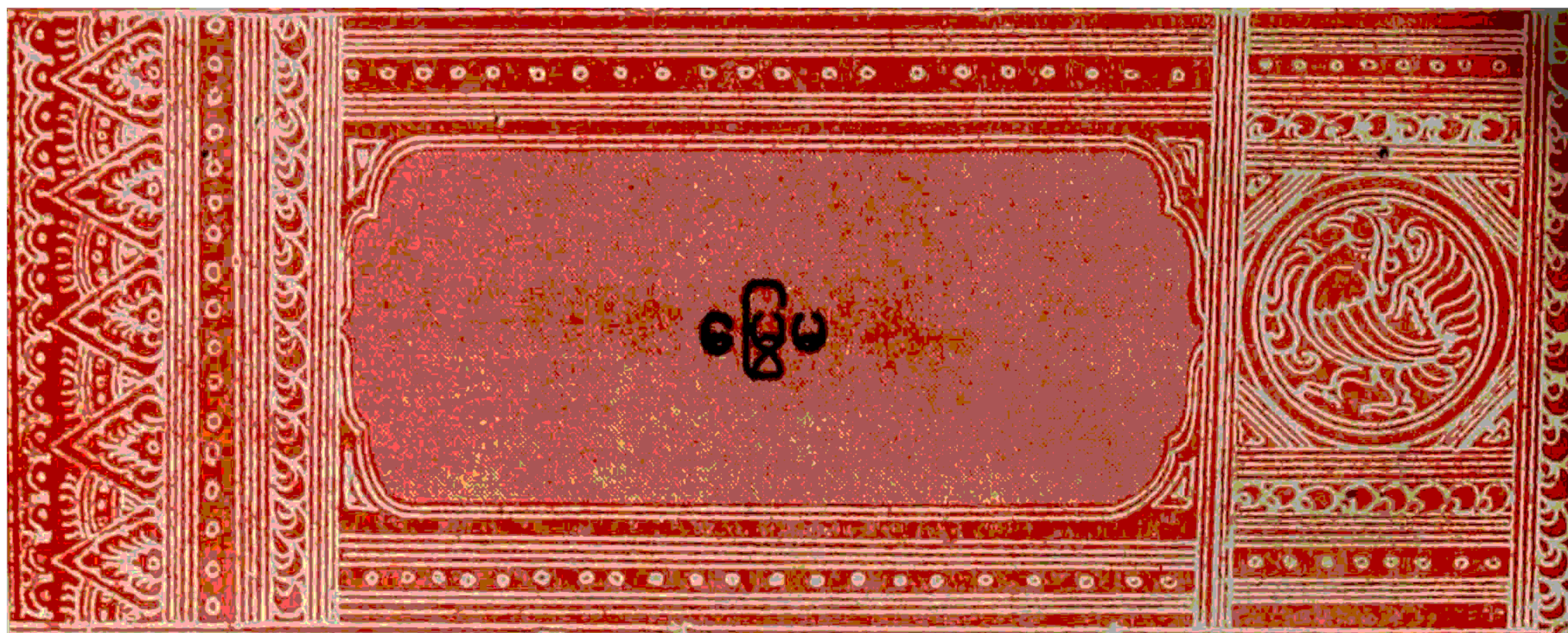
“အကြင်သူတယောက်သည်ကား - လူလိမ္မာ ပညာရှိဟု အမည်ခံပါ
လျက် မိမိပညာဖြင့် မောက်ကြွား မာန်တက်ကာ သတိသံဝေဂမရ။ ထို
သူအား တရားနှင့် ဝေးလေသောကြောင့် လူမိုက် ဖြစ်ရတော့သည်။

ဒါယကာနန္ဒ။ ။မိမိမိုက်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ တရားရှင် အဖြစ်သို့
ကူးပြောင်းလာသည်မှာ ကောင်းလေစွာ၊ ခါးပိုက်နှိုက် တည်းဟူသော
မကောင်းမှုသည် ပြုပြင်၍ မရသော မကောင်းမှုမဟုတ်ပါ။ မကောင်းမှုမှ
ရှောင်ကြဉ်မည်ဟူသော သတိဖြင့် တရားရှင် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာလျှင်

ကိစ္စပြီးတော့သည်။ ယနေ့မှစ၍ မပြတ်သော သတိဖြင့် ကုသိုလ် တရားကို ပွားများကျင့်သုံးလေလော့”

ထားအပ်ပြီးသော သတိသံဝေဂအရှိန်တွင် နှိမ်နင်းအပ်သော တရားကား ချက်ပိုင်လှပေ၏။ အကြောင်းမူကား - ခါးပိုက်နှိုက်နန္ဒသည် တရားပြီးဆုံးသည်၏တခဏ အတွင်း၌ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ် တရားရှင် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူသာမဟုတ် အတူပင် အိမ်သား အားလုံးပင် သောတာပန် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။

[၁]

ကျွန်ုပ်၏အမည် လူတိုင်း မသိကြသော်လည်း မိန်းမအာရုံကြောင့် ဈာန်
လျှောကျရသော ရသေ့အဖြစ်ဖြင့်မူကား ကျွန်ုပ်အား လူတိုင်းလိုလိုသိရှိကြ
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကား ဟရိတစ ပေတည်း။

မိန်းမများတွင် အဆိပ်ရှိသည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကမသိ
ရှိခဲ့ရပေ။ အကယ်၍သာ ကြိုတင်သိခဲ့ရပါမူ ဤကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာဖို့
အကြောင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်ရဲဝံ့စွာဆိုနိုင်ပါ၏။ အမှုလွန်ပြီးသည့်အခါမှ မိန်းမ
များတွင်လည်း အဆိပ်ရှိသည့်အကြောင်းကို ကျမ်းဂန်တခုတွင် အံ့ဩစွာ
တွေ့ရှိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မဇ္ဈိမတိုက်သည် တောတောင်ဂူလိုက်တို့ထူထပ်၍ ပူသော
ရာသီဥတုနှင့်ရောစပ်လျက် ရှိသောကြောင့် မြေတို့ပေါများသည်။ မြေပေါ
များသောကြောင့် မဇ္ဈိမတိုက်သားတို့သည် မြေနှင့်နီးစပ်သည်။ မြေနှင့်
နီးစပ်သောကြောင့် မြေနှင့်စပ်သော ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်၊ ဥပမာ၊ သာဓကတို့ ပေါ
များသည်။ ကျမ်းဂန်များတွင် မြေနှင့်စပ်၍ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဟောကြားကြသည်
လည်းရှိ၏။ မြေနှင့်စပ်သော ဒဏ္ဍာရီ၊ ပုံပြင်တို့ကား အသင်္ချေအနန္တဟုပင်
ဆိုနိုင်သည်။ ကျမ်းဂန်တခုတွင် တန်ခိုးကြီး၍ အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြေ
နဂါးလေးမျိုး၏အကြောင်း၊ ယင်းမြေလေးမျိုးကဲ့သို့ပင် မိန်းမများသည်
လည်း တန်ခိုးကြီး၍ အဆိပ်ပြင်းထန်သည့် အကြောင်းကို ဆောက်ပါ
အတိုင်း နောင်ခါမှ တွေ့ရှိရသည်။

(၁) မြင်ဆိပ်ဓမ္မ (ဒိဋ္ဌဝိသ)

ထိုမြေနှုဂါး၏ စူးစူး စိုက်စိုက် အကြည့်ခံရသူသည် အကြည့်ခံရရုံမျှဖြင့် အဆိပ်တက်စေနိုင်သည်။ ထို့အတူ အကြင်မိန်းမ၏အကြည့်ခံရသူသည်လည်း မြေဆိပ်တက်သကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာရော၊ ရင်ထဲမှာပါ တမျိုးတဖုံ အဆိပ်တက် တုန်လှုပ်ရသည်။

(၂) အဇ္ဈေဓမ္မ (ဝါတဝိသ)

ထိုမြေ၏နှာခေါင်းဖြင့် အမှုတ်ခံရလျှင် တကိုယ်လုံးဖွဲ့ပြာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေ နိုင်သည်။ ထို့အတူ အကြင်မိန်းမ၏ နှာခေါင်းလေမှုတ် အဇ္ဈေ အသက်ခံရ သူမှာလည်း တကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ့ပြန်သလို မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ် နိုင်သည်။

(၃) ထိဆိပ်ဓမ္မ (ဗုဒ္ဓဝိသ)

ထိုမြေ၏အထိခံရသူမှာ ထိရုံမျှဖြင့် တကိုယ်လုံးသို့ အဆိပ်များ လျှမ်းတက် စေနိုင်သည်။ ထို့အတူ အကြင်မိန်းမ၏ အထိခံရသူမှာလည်း တကိုယ်လုံးသို့ အဆိပ်ပြန့်သလို ရှိမ်းဖိန်း တုန်လှုပ်သွားနိုင်သည်။

(၄) ကိုက်ဆိပ်ဓမ္မ (ဒုဋ္ဌဝိသ)

ထိုမြေ၏ အကိုက်ခံရသူမှာ ထိုနေရာ၌ပင်လဲ၍ သေနိုင်သည်။ ထို့အတူ အကြင်မိန်းမ၏ ကာမဂုဏ်မေထုန် အကိုက်ခံရသူမှာလည်း တကိုယ်လုံး အ ဆိပ်တက်ကာ မူးမေ့၍သွားနိုင်သည်။

မြင်-ဇွေ-ထိ-ကိုက်ဟူသော ဤမြေလေးမျိုးမှာ တမျိုးထက်တမျိုး တနီ ခိုးကြီးပုံရ၏။ သို့ရာတွင် မြင်ဆိပ်မြေမျှသည်လျှင်ပင် တန်ခိုးကြီးမားလှပါ ပေ၏။ အကြောင်းမူကား - ကျွန်ုပ်သည် ကိုက်ဆိပ်မြေ၏ အကိုက်ခံရသည် အထိကို ဝေးစွာ၊ ထိုမြေထိဆိပ်ကဲ့သို့ အထိခံရခြင်းလည်းမဟုတ်။ ဇွေ မြေကဲ့ သို့ နှာခေါင်းလေချက် အဇ္ဈေ အသက် ခံရခြင်းမျှသို့လည်းမရောက်။ မြင်ဆိပ် မြေပမာ အမြင်အာရုံမျှဖြင့်ပင် ဈာန်လျှောကျခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကြောက်ဖွယ်တောင်းလှပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖြစ်ပုံ ဇာတ်လမ်းကို ဖော်ပြရပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ၏ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှကို အမွေဆက်ခံရ အံ့သော အမျိုးကောင်းသား သုဌေးကလေးတယောက် ဖြစ်သော်လည်း

ငယ်စဉ်ကပင် တရားသံဝေဂစိတ်ဖြင့် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ တရားရှင်၊
ဈာန်ရှင် ရသေ့တို့အထံတွင် တရားကျင့်သုံးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဤမျှသော ဓနစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားသံဝေဂစိတ်
ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ငယ်စဉ်တွင် နီးစပ်ရာသို့လိုက်ပါတတ်သော
လူငယ်စိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား-ကျွန်ုပ်၏ မိဘများ
နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တရားရှင်၊ ဈာန်ရှင် ရသေ့တို့နှင့်
နီးစပ်၍ တရားဓမ္မတွင် မွေ့ထုံသူများ ဖြစ်ကြသည်။

လူငယ်ဟူသည့် နီးစပ်ရာသို့ လိုက်ပါမြဲ ဖြစ်သည်။ မကောင်းသော
ဝန်းကျင်ရှိလျှင် မကောင်းရာဘက်သို့ ဖောက်၍၊ ကောင်းသောဝန်းကျင်
ရှိလျှင် အကောင်းဘက်သို့ လိုက်ပါမြဲ ဖြစ်သည်။

ချဉ်ဆားအလို့ငှာ ရံဖန် ကျွန်ုပ်တို့အိမ် မိဘများထံသို့ ရောက်လာတတ်
သော ရသေ့ကြီးများ၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ ရသေ့ကြီးများ
၏ တရားဓမ္မကိုလည်းကောင်း၊ ထို့ထက်ကား ရံဖန်တွင် ကောင်းကင်ခရီး
ဖြင့် ကြွသွားတတ်သော ရသေ့ကြီးများ၏ ဈာန်စည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း
အလွန်သဘောကျသည်။ အလွန်လိုချင်သည်။ အလွန်ဖြစ်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် မိဘများ တားမြစ်သည့်အကြားမှပင် ရသေ့များ သီတင်း
သုံးရာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ လိုက်ပါသွားကာ တရား အားထုတ်၏။
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြု၏။ အတူနေ၏။

အတူနေ၏ဟုပြောရခြင်းမှာ ရသေ့များအထံတွင် နေပြီဆိုလျှင် ရံဖန်
သွား၊ ရံဖန်ပြန်၊ ဖားတပိုင်းငါ၊တပိုင်း ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လုံ့မ
တန်းလန်းနှင့် ဒုလ္လဘရဟန်း ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထွက်ချည်ဝင်ချည်
ပြု၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ တရားကျင့်သုံးရန် ယတိပြုတ် အာမဝန္တ ခံလိုက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် မပျက်မယွင်း စွဲစွဲမြဲမြဲနေရသည်။ အကြောင်းမူကား-သမာဓိ
ကို ထူထောင်သော တရားအလုပ်ဟူသည် စွဲစွဲမြဲမြဲ သဲသဲခဲခဲကြီး လုပ်နိုင်မှ
ရနိုင်သော အလုပ် ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ရသေ့တို့အထံ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မပျက်မကွက်
ရက်ရက်ရဲရဲ အားထုတ် ဖြည့်ကျင့်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား-ကျွန်ုပ်
လိုချင်သော ဈာန်တရား ဟူသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ လက်တံခမ်းအတွင်း
ကျွန်ုပ်၏မျက်မြင်တွင် ထင်ရှား တွေ့နေရသောကြောင့် ပေတည်း။

ကျင့်သည့်အတိုင်းလည်း မကြာမီပင် စိတ်တည်ငြိမ်မှု အဆင့်သို့ ရောက်
၏။ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်အေးငြိမ်းမှု ဟုလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

အကြောင်းမူကား - မိမိလေ့ထုံးအပ်သော သမာဓိ တရားကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိခန္ဓာကိုယ်၏ ဒွါရခြောက်ပါး၊ တံခါး ခြောက်ပေါက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသမျှသော မရေမရာ ထွေတလာ အာရုံ မှန်သမျှတို့ ချုပ်ငြိမ်းကာ မိမိ လေ့လာထားအပ်ပြီးသော သမာဓိ အာရုံ တခုတွင်သာ စူးစိုက်ထင်မြင်လျက် ရှိသောကြောင့် ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ဆရာရသေ့တို့၏ အကျင့်ဟူသည် သမာဓိလမ်းစဉ်ဖြစ်၍၊ သမာဓိဟူသည် ခန္ဓာကိုယ် ဒွါရခြောက်ပါး၊ တံခါးခြောက်ပေါက်တို့မှ အချိန်တရစပ် ဖြန့်ဖြာထွက်၍နေသော အာရုံမျိုးစုံကို ချုပ်တည်း၍ ဆရာ ရသေ့တို့ပေးအပ်သော တခုတည်းသော အာရုံ၌ စိုက်၍ ထားအပ်သော နည်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာရ၏။

အကြင်မျှလောက် လေ့ထုံးနိုင်၏။ ထိုမျှလောက် စူးစိုက်၍ ထားနိုင်၏။ အကြင်မျှလောက် စူးစိုက်၍ ထားနိုင်၏။ ထိုမျှလောက် သမာဓိ အသား တက်၏။ အကြင်မျှလောက် သမာဓိ အသားတက်၏။ ထိုမျှလောက် ရှေ့သို့ ရောက်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ နောက်ဆုံး ဆိုက်ရောက်လာသော အကျိုးသည်ကား ထောင်းကင်ပျံ့ ဖျာနံတရားပေတည်း။

ကျွန်ုပ် အလိုရှိအပ်သောအဆင့်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ဤအဆင့်တွင် ကျွန်ုပ် သိရှိလာရသည်ကား - ကျွန်ုပ်ရရှိအပ်သော တရားသုခကို လောကတွင် လူ သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းသည်ထင်သမျှ၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော စည်းစိမ် ချမ်းသာမှန်သမျှနှင့် မလဲနိုင်တော့ခြင်းပေတည်း။ သို့ရာတွင် အတွေးမျှသာ ဖြစ်၍ လက်တွေ့တွင်မူကား မြေဆိပ်နှင့်ပင် လဲတော့မယောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာရသေ့တို့က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆုံးမသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် သမာဓိရှင် တရားရှင် ဖြစ်လာမချည်း၊ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် လူငယ်တယောက် အသွင်မျှသာ ရှိသေးပေရာ မလျော်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို ခံရလျှင် ဖောက်ပြန်နိုင် သောကြောင့် လူသူဆိတ်သော တောတောင်တွင်သာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေ၍ မြို့ရွာတို့နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကွင်းရှောင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြောင်းမူကား - တရားရှင် ရသေ့ရဟန်းဟူသည် မိမိတို့တရားနှင့် ပျော်သော တောပျော် တောင်ပျော်များပင် ဖြစ်သော်လည်း သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရဋ္ဌိတိကာ - သတ္တဝါမှန်သမျှသည်အာဟာရတွင်တည်သည်ဟူသော စကားအရ ရံဖန်ရံခါတွင်မူ ချဉ်ဆားအလို့ငှာ ချဉ်ဆားရှိရာ အရပ် ဖြစ် သော လူတို့နေရာ မြို့ရွာများသို့ ချဉ်းကပ်ရမြဲ ဖြစ်ပေရာ မလွဲသာ၍ သွား ရသည့်အခါတိုင်း အထူးသတိဖြင့် သွားကြရမြဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သွား

ရောက်ရန်ကိစ္စ၌ တတ်နိုင်သမျှ သွားရောက်ကြိမ် နည်းရန်နှင့် မလွဲသာ၍ သွားရလျှင်လည်း အထူးသတိဖြင့် သွားရောက်ရန် ဆုံးမတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြို့ရွာတို့သို့ ဈာန်ရှင် ရသေ့များ ချဉ်းကပ်ကြဟန်ကား - ဟိမဝန္တာနှင့် ဝေးကွာလှသော မိမိသွားရောက်လိုရာ မြို့ရွာ အနီးရှိ တောအုပ် တခုသို့ ဈာန်ဖြင့် ဆင်းကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့ရွာ အိမ်ခြေများသို့ ခြေကျင် ချဉ်းကပ်၍ အလှူခံသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းရှိသည့်အခါများ၌ ဈာန်ဖြင့်ပင် ရံဖန် တိုက်ရိုက် ကြွရောက်သည့် အကြိမ်များလည်း ရှိသည်။

ဆရာတို့ အဆုံးအမအတိုင်း မြို့ရွာများသို့ မသွားရန် ကျွန်ုပ်အစွမ်းကုန် ချုပ်တည်းပါ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ် လူရွယ်ပီပီ တခါတရံ တကြိမ်တလေ တော့ ဆရာရသေ့ များနည်းတူ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ မြို့ဖြစ်သော ဗာရာဏသီဘက်သို့ ဈာန်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ဆရာရသေ့ များနည်းတူပင် ဗာရာဏသီ အနီးရှိ တောအုပ်သို့ ဆင်း၍ မြို့ထဲသို့ ချဉ်းကပ်ရန် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အလျဉ်းသင့်ချင်တော့၊ သို့မဟုတ် အလျဉ်းမသင့်ချင်တော့ တောအုပ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဥဗ္ဗျာဉ်မွေ ထွက်လျက်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ ကျွန်ုပ် သက်ဆင်းမိသော နေရာမှာ ဘုရင်ဥဗ္ဗျာဉ်တော် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပေတည်း။

ဗာရာဏသီမင်းနှင့် ပက်ပင်း တိုးရသည်ကို အလျဉ်း သင့်ချင်တော့ဟု ဆိုသည်။ အလျဉ်းမသင့်ချင်တော့ ဆိုသည်ကိုကား နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရှိလာရပါလိမ့်မည်။

[၃]

ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဗာရာဏသီ ဘုရင်သည် ကြည်ရှင်တက်ကြွသော အသွင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ နှုတ်ဆက်စကား လျှောက်ထားသည်။ မျိုးရိုးဇာစ်မြစ်ကို မေးသည်။ ဤတွင် ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ပေါ်ပေါက်ဟန်ကား - ဘုရင်က ကျွန်ုပ်အား ဤဥဗ္ဗျာဉ်တွင်ပင် သီတင်းသုံး၍ သူ့နန်းတော်သို့ နေ့စဉ် ကြွရောက်ကာ သူ့ဆွမ်းကို အလှူခံရန် လျှောက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အထက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ကြောင်းကို ထည့်သွင်း ပြောဆို ခဲ့ခြင်းမှာ ကြားဝါ လိုသောကြောင့် မဟုတ်။ ယခု အကြောင်းကို ဖော်ပြ လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား- ဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျိုးရိုးကို သိရှိလာရသောအခါ ကိုးကွယ်ထိုက်သော မျိုးရိုးဟု ခံယူ၍ ကိုးကွယ်ရန် ပင့်လျှောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်ရပါသည်။

လူတိုင်းတွင် မျိုးစိတ် ရိုးစိတ်ရှိကြသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မဇ္ဈိမ တိုက်သားတို့ကား ပို၍ သည်းထန်၏။ မျိုးစွဲ ရိုးစွဲ ကြီး၏။ ဘုရင်ဆိုသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။ သူတို့ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ကိုးကွယ်ခံ ပုဂ္ဂိုလ် သီးသန့်ရှာဖွေရသည်။

ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခံရမည်ကို လူ့ရွယ် တယောက်မျှ သာရှိသေးသော ကျွန်ုပ်သည် သာယာလိုက်မိ၏။ ဟိမဝန္တာသည်လည်း တော၊ ဘုရင့်ဥယျာဉ်ဟူသည်လည်း တောပင် ဖြစ်၏။ တောတွင်ပင်နေသူ အဖြစ် ကျွန်ုပ် ဆင်ခြေကပ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင့်လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘုရင်က ဈေးကွက်ချင်းပင် ဥယျာဉ်တွင်း၌ သင့်လျော်သော သင်္ခမ်းကလေးကို ဆောက်လုပ်စေသည်။

စိတ်ဆိုသည်မှာ တခုခုကို လျှော့ပေးလိုက်မိပြီဆိုလျှင် လျှော့ပါးမှုများ မှာ ဆက်၍ ဖြစ်ပေါ် လာတတ်၏။ ဤသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိမထားမိ၊ ဆက်၍သာ စိတ်အလိုသို့ လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် သတိမထားမိမှု များသည် ဤနေရာက စတင်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား- ဥယျာဉ်တွင်တွေ့ခိုက် ကျွန်ုပ်ကို ရုတ်ခြည်းကြည်ညို လိုက်ခြင်းသည် ရသေ့ ရဟန်း အသွင်မျှကြောင့်သာ မဟုတ်။ မျိုးရိုးမျှ ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်း လာသော ကျွန်ုပ်၏ ဈာန်တန်ခိုးအဆင့်ကို မျက်မြင်တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ခံယူ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင့် အထင်ကြီးစိတ်ကို ယုတ်လျော့၍ မသွားစေရန် နောက်တနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သည်။ ပြုလုပ်ဟန်ကား- ဥယျာဉ်နှင့် မဝေးလှသော ဘုရင့်နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစားကြရာ၌ ခြေကျင် ကြွလျှင် ဖြစ်နိုင်ပုဂ္ဂိုလျက် ဈာန်ဖြင့်သာ ကြွရောက်မိခြင်းပေတည်း။

ဈာန်ဟူသည် ရသေ့ ရဟန်းတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အရာဖြစ်ပါလျက် ပလ္လာလိစိတ်ကလေးနှင့် ဈာန်ဖြင့်ကြွရောက်ခြင်းသည် မိမိသမာဓိကို တ

ထစ်လျှော့လိုက်မိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဟူသည်မှာ လျှော့စရှိလျှင် လျှော့ချင်ချင်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်သို့ လေသာပြတင်းမှ ဈာန်ဖြင့်ဝင်၏။ ဈာန်ဖြင့် ကြွရောက်လာသော ကျွန်ုပ်ကို ဈာန်တန်ခိုးကြောင့် ဘုရင် အစရှိသော တနန်းတော်လုံး ခ,ယမ်းဆည်းတပ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဈာန်ပျံ့ ရသေ့များ ပေါများလှသော်လည်း ဈာန်ကို လျှိုဝှက်ကြသောကြောင့် ရသေ့များ ဈာန်ပျံ့သည်ကို ဤနန်းတော်သူနန်းတော်သားများ မြင်ဘူးသူလည်းရှိမည်။ မမြင်ဘူးသူလည်းရှိမည်။ မမြင်ဘူးသူများက တအံ့ တဩ လှုပ်လှုပ် ရွှေ့ ဖြစ်လျက်ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ဖြစ်လျက်ရှိသောသူများမှာ မိဖုရားအစရှိသော နန်းတော်သူများအပိုင်းတွင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် သာယာသည်။ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဤနန်းတော်သို့ ကျွန်ုပ်ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်မိသော အခါ သိရှိလာရသည်ကား- ဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်အား သာမန်ကိုးကွယ်ရုံမျှ မဟုတ်၊ ဘုရင်၏လေးစားခင်တွယ်မှုကို လည်းကောင်း၊ တရားဓမ္မဘက်တွင် အမြင်ကျယ်ရင့်ကျက်မှုကိုလည်းကောင်း သိရှိလာရခြင်းကိုပင်ဖြစ်ပေသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ အာဟာရ၌တည်သည်ဟူသောအချက်မှာ မှန်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြန်တော့လည်း အာဟာရဆိပ်တက်ကာ မအိမသာ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော တရားသမားများမှာ အာဟာရကို အထူးသတိဖြင့် စားသုံးရသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းခံ့မျှတရုံမျှ စားသုံးရသည်။ အာဟာရဟူသည် မလွဲသာ၍ စားသုံးနေရသည် ရှိရှာဖွယ်ဟူသော သတိဖြင့် စားသုံးရသည်။ မိမိအတွက် လိုအပ်သမျှကိုသာ သတိဖြင့် စားသုံးရသည်။

ဤအကြောင်းကိုပြောရသည်မှာ နန်းတော်မှ အစာကောင်းအစာမွန်တို့ကိုသာ နေ့စဉ် စားသုံးနေရသော ကျွန်ုပ်သည် ရရှိထားအပ်သောတရားပျက်ပြားသွားစေသည်အထိ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်သေးသော်လည်း မအိသာသော ခန္ဓာကိုယ်၏အလိုသို့လိုက်မှုကြောင့် ယခင်တထက် တရားရှုမှတ်ကျင့်သုံးမှု လျော့ပါးလာရသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တကြောင်းမှာလည်း သတ္တဝါဟူသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ဆွဲဆောင်မှုသည် အရေးကြီးလှ၏။ အကြောင်းမူကား- ယခင်ကဆိုလျှင် ဟိမဝန္တာမှ ပတ်ဝန်းကျင် တရားသမားတို့နှင့် သူနိုင်ငါနိုင် ဆိုရလောက်အောင်ပင်

မပြတ်သောသတိ၊ မပြတ်သောအားထုတ်မှုဖြင့် ကျားကုပ်ကျားခဲ ရှုမှတ်
နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ယခုဆိုသော် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တွင် တယောက်တည်း၊ နေထိုင်
လျက်ရှိသောကြောင့် တရားအဆင့်ပျက်လောက်အောင်အထိ ဝိရိယမလျော့
စေကာမူ ယခင်ကထက် တရားရှုမှတ်မှု လျော့ပါးခဲ့သည်မှာကား အမှန်ပင်
ဖြစ်၏။

ကြီးစွာသော နောက်ကြောင်းတခု ပြောရန်ရှိပေသေးသည်။ တရားရှင်
တို့သည် မိမိတို့တရားမပျက်စေရန်အတွက် ဝိသဘာဝအာရုံတို့နှင့် နီးကပ်
ရာဖြစ်သော မြို့ရွာတို့သို့ မလွဲသာသည့်အချိန်မှတစ်ပါး ချဉ်းကပ်မှု နည်း
သည်။ မိမိအား ဆရာသမားတို့က တတ်နိုင်သမျှ မြို့ရွာများသို့ ချဉ်းကပ်မှု
ရှောင်စေရန်ကိုလည်း သတိပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုသော်မူ ကျွန်ုပ်သည်
အပြင်းအထန်ဆုံးသော ဆန့်ကျင်ဘက်အာရုံတို့ စုပုံရာဖြစ်သော နန်းတော်
သို့ နေစဉ်နှင့်အမျှ တိုးဝင်ချဉ်းကပ်မိလျက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ထူးခြားသောထိုနေ့သို့ ရောက်ရှိ၍လာသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော် ထူးခြားသော ထိုနေ့ထိုရက်များသို့ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ရက်သုံးရက်ကပင် ရောက်ရှိ၍နေခဲ့သည်။ ယင်းသည်ကား - ဘုရင်သည်
သူ့ပြည်ရေးပြည့်စုံရာကိစ္စဖြင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားရပေရာ ကျွန်ုပ်
သည် နန်းတော်သို့ရောက်တိုင်း မုဒုလက္ခဏမိဖုရားကြီး စသော နန်းတော်
သူအမျိုးသမီးများ၏ အပြုအစုအယူအယ အဆည်းအတပ်ကို ခံနေရသော
ကြောင့်ပေတည်း။

မုဒုလက္ခဏမိဖုရားကြီးဆို၍ အရွယ်ကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါ။ အရွယ်
ကောင်း အရွယ်လတ်ပင်ဖြစ်၏။ ‘မုဒုလက္ခဏ’၏အဓိပ္ပာယ်မှာ နူးညံ့လှပသော
လက္ခဏာရှိသူဟု ဖြစ်ပေရာ အမည်နှင့်ရုပ်ရည်မှာ ကိုက်ညီလှသည်ဟု ဆိုရ
မည်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာမူ နန်းတော်သူများဖြစ်သည့်အလျောက် ဝိုင်း
ဝန်းခစားလျက်ရှိကြသော အမျိုးသမီး အလှအားလုံးတို့အပေါ်တွင် ရုပ်
ရည်အားဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား၊ မားမားမွန်မွန် သာလွန်နေသောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။

ရုပ်ရည်မျှသာ မဟုတ်၊ အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာလည်း သာလွန်ဟန်ရှိ
၏။ အကြောင်းမူကား - ဤမိဖုရား၊ ဤဘုရင်တို့နှင့် နေစဉ်ဆက်ဆံပြောဟော
နေရရာ၌ မုဒုလက္ခဏ၏တရားနှင့်ယှဉ်သော အတေးအထင် အမြော်အမြင်
တို့မှာ အဆင့်မြင့် အသိရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤမိဖုရားစသော နန်းတော်သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် အာရုံများ ဖြစ်သော်လည်း တရား စောင်ရန်းဖက်၍ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ အထူး သဖြင့် ဘုရင်စသော ယောက်ျားသားများမရှိခိုက်၊ ကျွန်ုပ်အား ကိုးကွယ် ရန် အလှည့်ပေးသည့်သဘောဖြင့် မုဒုလက္ခဏစသော နန်းတော်သူများနှင့် ချည် ဆက်ဆံရသောအခါ ပို၍ သတိစောင်ရန်း သတ်ရသည်။

ဤတွင် ဤအကြောင်းရပ်အစ၌ ဖော်ပြခဲ့သော မြင် - ငွေ - ထိ - ကိုက် မြေလေးမျိုးအနက် 'မြင်ဆိပ်မြေ' အကြောင်းကို ပြန်လည်ဖော်ပြရန်ရှိသည်။ အကြောင်းမူကား - ဆန့်ကျင်ဘက်အာရုံတို့ ဖြစ်သော်လည်း ငွေဖို့၊ ထိဖို့၊ ကိုက်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။ အမြင်မူကား နေ့စဉ်မြင်တွေ့ နေရသောကြောင့် မြင်ဆိပ်အကြောင်းကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ရသည်။

မုဒုလက္ခဏတို့ အဘယ်မျှမြင်ဆိပ် လှဆိပ်ရှိသည်ဆိုစေ၊ ဤမျှ အမြင်အား ဖြင့်မူ ကျွန်ုပ်ကို မထိခိုက်စေရန် သတိစောင်ရန်းသတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သတိစောင်ရန်း မသတ်နိုင်ရုံမျှမက သမာဓိကန်ဘောင်ရိုးကြီးတခု လုံးပင် ပေါက်၍ ကျိုး၍ ကျအပ်သော မြင်ဆိပ်အထူးနှင့် ထိုနေ့က ရှူးရှူး မူးမူး စူးစူးစိုက်စိုက် တိုက်ရိုက်တိုးရလေတော့သည်။ တကယ် မြေမပါ တကား။

ဆွမ်းစား သွားတော့မည်ဆိုလျှင် နန်းတော်တခုလုံးနှင့်သတ္တဝါအများ အား မေတ္တာပို့မြဲ၊ မေတ္တာပို့ပြီးလျှင် နံနက်ခင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်မြဲ၊ ကမ္မ ဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ပြီးမှ ဈာန်ဖြင့် ကြံရောက်မြဲဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကမူ တနေ့တခြား အစာဆိပ်တက်မှုကြောင့် အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်။ အိပ်ရာထ နောက်ကျ သောကြောင့် မေတ္တာအပို့နောက်ကျသည်။ မေတ္တာအပို့ကျောက်ကျသော ကြောင့် နန်းတော်အသွားကျောက်ကျရသည်။ တနေ့တခြား လျော့ပါး မှန်းမသိ လျော့ပါးလာသော ဈာန် အနိုးအထ ခက်သောကြောင့်လည်း နောက်ကျရခြင်းဖြစ်၏။

မြေလျှိုး မိုးပျံ့စသော တန်ခိုးရှင်တို့၏ အလေ့အထကို ပြုလုပ်လိုသော အခါ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ တန်ခိုးရှင် ဈာန်ရှင်၏ဝသီဘော် အလေ့အထ အရွှေအမှတ်အင်အားလိုသည်။ ရှုမှတ်မှု ဝသီဘော် အလေ့အထ အင်အားကောင်းသောကြောင့်မိုးပျံ့မြေလျှိုးစသော တန်ခိုးကိုအလိုရှိလျှင် ရုတ်ခြည်း နိုးထအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူသည်း ချိပါ၏။ သို့ရာတွင် အကြင် တရားရှင်၏ ဝသီဘော်အင်အားအလိုက် လျင်မြန်မှု၊ နှေးတုံ့မှု ဟူ၍အား ရှိသည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အလိုရှိလျှင် လျင်မြန်စေနိုင်သော ဝသိဘော်တရားအင်အား ရှိခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤဥယျာဉ် ဤနန်းတော်သို့ ထောက်ခံမူ တနေ့တခြား အင်အားလျော့ပါးမှန်းမသိ လျော့ပါးလာရသည်။ ထို့ ကြောင့် ဈာန်ဖြင့်သာ ကြွလို့သောကျွန်ုပ်အတွက် တန်ခိုးပျံ အထနှေး၍ ထိုနေ့က နောက်ကျရသည်။

နောက်ကျသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဆွမ်းကပ်ရန် စောင့်မျှော်လျက် ရှိ သော မုဒုလက္ခဏာအစရှိသည့် နန်းတွင်းသူတို့သည် ပျင်းရိကြဟန်တူသည်။ အကြောင်းမူကား - နန်းတော်လေသာတံခါးသို့မရောက်ပီပင်ဆွမ်းကပ်ရန် လျောင်းတော်ဦး၌ နန်းသူများသည် ခွေလှဲ အိပ်ပျော်သယောင် ရှိနေကြ သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မုဒုလက္ခဏာ မိဖုရားသည် သလွန် ညောင်စောင်းထက်တွင် လဲလျောင်းမွေးစက်လျက်ရှိသည်။ မိဖုရားပြုသမျှ အတုယူ၍ ပြုလုပ်ကြမြဲဖြစ်သော အခြွေအရံအချို့သည်လည်း လဲလျောင်း လျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ တယောက်နှစ်ယောက်သာ ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရသေ့ရဟန်းများ သတိပေး ပြုလုပ်သော အလေ့အကျင့် အချို့ရှိ၏။ ချောင်းဟန်ခြင်း၊ လျှော်တေကို ခါတုတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ရသေ့ထပါး ကုဋိတက်နေခိုက် နောက်တပါးရောက်လာလျှင် ကုဋိထဲတွင် အခြားသူ ရှိမရှိ သတိပေးရန် ချောင်းဟန်ရသည်။ လျှော်တေကို ခါတုတ် အသံပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် လျှော်တေကို ခါတုတ် အသံပေးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အလေ့အထ တရပ်ဖြစ်၏။

ယင်းအလေ့အထအတိုင်း လေသာပြတင်းသို့အရောက်တွင်လျှော်တေကို ခါတုတ်၍ အသံပြုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ရောက်လာမည်ကို သတိပြုနေဟန်ရှိသော မုဒုလက္ခဏာသည် မရှိမသေနေမိသည်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ညောင် စောင်းမှ ချက်တဖြုတ်ထလိုက်သောအခါ၊ ချက်တဖြုတ်ဆိုသည့် အတိုင်း ပင် မုဒုလက္ခဏာ ဝတ်ပတ်ထားအပ်သော ဝတ်ရုံအားလုံးလျှောပြေ၍ ကျ ကာ မိဖုရားတကိုယ်လုံးမှာ မိမိမွေးဖွားသည့်အတိုင်းပွင့်ပေါ်၍သွားသည်။

အခြွေအရံအားလုံးလည်း ရုတ်ခြင်းထကြ၍မိမိတို့သခင်မအဖြစ်ကိုမြင်ရ သောအခါ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ဟင်ကနဲ ဟာကနဲ ဖြစ်၍ သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် မုဒုလက္ခဏာသည် မိမိ ကိုယ်ရုံအဝတ်ကို ရှောင်တခင် သိမ်းဆည်း၍ လည်းကောင်း၊ အခြွေအရံများက မိမိတို့အသံနှင့် ကိုယ်ဟန် အမူအရာကို ပြင်ဆင်၍လည်းကောင်း ဣန္ဒြေ လုပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ကုန်လုပ်လိုက်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်မူကား - မမြင်စူး၊ အမြင်ထူး၊ အသွင်ထူး၊ အမြင်စူးလိုက်မိမှုကြောင့် စောင့်စည်း ထိန်းကွပ်ထားခဲ့လေသမျှသော သမာဓိရေကန်၊ တရားတံတိုင်းကြီး ကျိုးပေါက် ရပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ချီသမျှ သမာဓိသိက္ခာများ လျော့ကျသွားလေပြီကို သိရှိ လိုက်ပါ၏။ အကြောင်းမူကား - ကျွန်ုပ်အဖို့ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ရုံမျှမက အရောက် နောက်ကျမှုကြောင့် ဆာလောင်၍နေခဲ့သော်လည်း ယခုသော် ဆွမ်းကိုလည်း သတိမရ၊ မိဖုရားတို့ ရှိသေသမျှ ပြုသည်များကိုလည်း သတိ မပြုနိုင်၊ အသည်းနှလုံးတို့ တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။ မုဒုလက္ခဏာ တည်းဟူသောကြောင့်၊ တိတိကျကျဆိုသော် သွယ်ပျောင်းလှပ အချိုးအဆစ် ကျနလှသည့် မုဒုလက္ခဏာ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးတည်းဟူသော တံကျင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဟဒယသို့ နစ်နစ်တူးတူးကြီး စူးဝင်လျက် ရှိနေ ပေပြီတည်း။

မိမိအဖြစ်ကို မိမိသိ၍ ရှက်လည်း ရှက်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် ရှက်သည်က တခြား၊ စူးဝင်တုန်လှုပ်နေရသည်က တခြားဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အဘယ်သို့ ပြုရ ပါအံ့နည်း၊ ပြုစရာ တနည်းသးရှိသည်။ ယင်းသည်ကား - ဥယျာဉ်သို့ ပြန် လည်သွားရောက်၍ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်လျက်ရှိသော မိမိစိတ်ဒုက္ခကို မိမိခံကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေဖို့ရန်မျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အခါတိုင်း ဥယျာဉ်သို့ ပြန်သည်ဆိုလျှင် နန်းတော်၌ပင် မိမိ၏ သမာဓိ ရှုစိုက်မှုကို နှိုးကြားစေ၍ ဈာန်ဖြင့် ပြန်မြဲဖြစ်သည်၊ ယခုသော် မိမိ၏ တရားတံတိုင်းကြီး ကျိုးပေါက်နေလေပြီကို မိမိသာ သိရှိသည့် အတိုင်း ဆွမ်းကိုလည်း မစားနိုင်၊ တစုံတရာလည်း ဟောပြောမနေတော့ပဲ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် နန်းတော်မှ ခြေကျင်ဆင်း၍ ဥယျာဉ်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေတော့ သည်။

[၄]

ထို့နောက်ပင် ဘုရင်ပြန်ရောက်လာကြောင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ အမတ်တယောက်ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်သောကြောင့် သိရသည်။ မပင့်စူး၊ အပင့်ထူးသော်လည်း အလိုက်သင့်ပင် အမတ်နှင့်အတူ နန်းတော်သို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။ မဖူးတွေ့ရ သည်မှာ ရက်အတန်ကြာသောကြောင့် တကြောင်း၊ ခရီးပန်းလာ၍ ဥယျာဉ်

သို့ ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တော့သည့် တကြောင်းကြောင့် အပင့်ခိုင်းလိုက် ရကြောင်း ဘုရင်က လျှောက်ထားသည်။ ထို့ပြင် အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းမ စားပဲ ပြန်ကြွသွားရသည့် အကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်း လျှောက်ထား သည်။

ကျွန်ုပ် အပြောရခက်လှချေ၏။ သို့ရာတွင် လူ့ ဧရိက်၊ တရား စရိက်အမြင် အားဖြင့် ပါးနပ်သော ဘုရင်ဖြစ်သည်လည်း တကြောင်း၊ နံနက်က ဖြစ်ခဲ့ပုံကို သူ့ အခြေအရံများက လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်ဟန် ရှိသည်လည်း တကြောင်း ကြောင့် ဘုရင်ကပင် အလိုက်သင့် စတင်လျှောက်ထားသည်။

“ရှင်ရသေ့။ ။ မိန်းမကြောင့် ဖောက်ပြန်ရခြင်းဟူသည် လောကဉာဏ် အဆန်း မဟုတ်တော့ပါချေ။ အရှင်ရသေ့ ဖြစ်ပုံကို ကျွန်ုပ် အကုန်သိရှိပြီး ချေပြီ။ မုဒုလက္ခဏာကို အရှင်ရသေ့ အလိုရှိသည်ဆိုလျှင် ပေးအပ်ရန် အသင့် ဖြစ်သည်”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော မုဒုလက္ခဏာသို့ မျက်နှာ တချက်မျှ ဖြတ်ကနဲ လှန်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သဘောတူပါမည်လောဟု တိတ်တခိုး အကဲခတ်သော အကြည့်ဖြစ်၏။ ဘုရင်က စွန့်လွှတ်မည်ဆိုသော်လည်း မိဖုရားမျက်နှာ ပျက်သည်ကို မတွေ့ရ။ ပြုံး၍ပင် နေသေး၏။ မိဖုရားကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် တိမ်းညွတ်ဟန် ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် အဓိပ္ပာယ်ကောက်၏။

“အရှင်ရသေ့။ ။ တကြောင်းမှလည်း အကြင် မိန်းမတဦး၏ လျှို့ဝှက် အပ်သော အင်္ဂါများကို ယောက်ျားတဦးက မြင်ပြီးသည်ဆိုလျှင် ထို ယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမ၏ ခင်ပွန်းလင် ဖြစ်သင့်တော့သည်သာ။ ခင်ပွန်း လင်ဖြစ်သင့်ကြောင်းကို ဓမ္မသတ်များကလဲ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်”

မှန်၏။ ရှေးဟောင်း အဋ္ဌဓမ္မသတ်တွင် ဤအတိုင်းပင် အဆုံးဖြတ်ရှိ ကြောင်း ကျွန်ုပ် သင်ကြားပြီးဖြစ်သဖြင့် သိရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တအားတက်၏။ ဘုရင်ဆက်လျှောက်သည်။

“တကြောင်းမှလည်း ပညာရှိ အမျိုးကောင်းသားဟူသည် မိန်းမ ကြောင့် မချွတ်ယွင်းသင့်။ အလျဉ်း မသင့်၍ ဓမ္မဘက်တွင် ချွတ်ယွင်းခဲ့လျှင် လည်း လောကတွင် အသုံးဝင်သင့်သည်။ အရှင်ရသေ့သည် လူဖြစ်မချည်း နန်းတော်တွင် အသုံးဝင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်ရသေ့ မစိုးရိမ်လင့်။ မုဒုလက္ခဏာကို အရှင်ရသေ့ အား ကျွန်ုပ်ပေးအပ်၏။ ယခုပင် ခေါ်သွား လေလော့”

ဆိုစကားကြောင့် 'ရှက်စိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ ညွတ်ကိုင်၊ မှိန်ကုပ်လျက် ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်သည် မတ်ထောင်၍သွား၏။ အကြောင်းမူကား - ကျွန်ုပ်၏ အလားအလာသည် ပြေပြစ်လျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မုဒုလက္ခဏအား သင့်သခံမ်းသို့ ခေါ်သွားလေလော့။ သို့ရာတွင် သင့် အတွက် အိမ်ရာပြင်ဆင်ရန်ရှိသောကြောင့် တညနှစ်ညအဖို့မူ သခံမ်းတွင်ပင် နေကြပေအုံးလော့”

ဘုရင့်စကား ဆုံး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ရှက်စိတ်ကြောင့် တခွန်းမျှ ပြန် မပြော။ ပြောဖွယ်လည်းမလို။ လိုအပ်သမျှကို ဘုရင်က စီစဉ်ပြီးသည် မဟုတ်ပါလော့။ ရှင်ရသေ့အသုံးမှ ‘သင်’ အသုံးသို့ ပြောင်းသွားပုံကို လည်း သတိပြုလိုက်မိပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သခံမ်းသို့ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ထက်အလျင် နေရာမှထ၍ လိုက်ပါရန်ဟန်ပြင်သူကား မုဒုလက္ခဏဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အကြောင်းကား - မုဒုလက္ခဏ သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မေတ္တာ စိုးစဉ်း တွယ်တာပြီး ဖြစ်သည်ကို သိရှိရသောကြောင့်ပင်။

နန်းနှင့် သခံမ်းသည် မဝေးလှပါ။ မုဒုလက္ခဏသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ ကျုံ့ယုံ့စွာ လိုက်ပါလျက်ရှိကြောင်း တကြိမ်နှစ်ကြိမ် ပြန်လည် ငဲ့စောင်း ကြည့်သောကြောင့် သိရှိရသည်။ တရက်နှစ်ရက်တော့ ချိုင့်စွာ နေရပေဦး မည်။ ထိုအချိန်မှာ ညနေစောင်း၍ နေဝင်လုအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

သခံမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ခပြင်နေရာကလေးတွင် မုဒုလက္ခဏအား လက်ညှိုးညွှန်၍ ထိုင်စေသည်။ သို့သော် မုဒုလက္ခဏသည် ရုတ်ခြည်း မထိုင်သေးပဲ သခံမ်းတွင်းပြင်နှင့် ဝန်းကျင်သို့ လျှောက်ကြည့် အကဲခတ် ပြီးမှ ထိုင်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး။ ။နန်းတော်မှာရော၊ တလမ်းလုံးရော စကားတလုံးမှ မပြောပါကလား။”

“ပြောစရာ လိုသေးလို့လား မိဖုရား၊ အဲ-အဲ ဒကာမကြီး၊ အဲ-အဲ၊ မုဒုလက္ခဏ။ ။အားလုံး ပြီးစီးနေမှ ဟာပဲ”

အမှားမှားအယွင်းယွင်းကြောင့် မုဒုလက္ခဏပြုံးသည်။ ဤတွင် ယခင်က ရှင်ရသေ့၊ ဆရာရသေ့ဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ ဆရာကြီးဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်လာ သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဆရာကြီးဟုပင် ခေါ်ရပေမည်။ ဘုရင့်ဆရာကြီး ဖြစ်ကိန်းရှိသည် မဟုတ်ပါလော့။

“ပြောစရာမလိုပေမယ့် လုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီး လိုလိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ ။တော်သေးတာပေါ့၊ သူများတကာထုံးတမ်းစဉ်လာဆိုယင် အနေထိုင် မဆင်ခြင်ပြစ်ကြောင်း တိုင်းပြည်ကတောင် နှင်ထုတ်ခံရမှာ သေချာတယ်။ အခုတော့ ဘုရင်ကတော် မဖြစ်ရတောင် အမတ်ကြီး ကတော်လောက်တော့ ဖြစ်နေသေးတာကိုး”

“ဘာတွေများ လုပ်စရာ လိုပါသေးသလဲဗျာ။ ဒီအတိုင်း နေလိုက် ကြရုံပေါ့”

“ဘယ်မှာ ဒီလိုနေလို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တပည့်တော်မက၊ အဲ - အဲ ကျုပ်က မိဖုရားရှင် - မိဖုရား၊ ဆရာကြီးသခံမ်းမှာ ခုတင်ညောင်စောင်းလေးမှ မရှိ ဘူး။ ကြမ်းမာမာကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရမတဲ့လား၊ မအိပ်နိုင်ပါဘူး၊ နေရာ မရှိသော အိပ်ရာကလေးတော့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိအုံးမှပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီး”

“ခုတင် ဘယ်က ရနိုင်မှာလဲဗျာ”

“နန်းတော်မှာ တပုံကြီးရှိတယ်၊ မယားတောင် ပေးသားစေးတာ၊ ခုတင်လောက်တော့ ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ပေသားဗျာ”

“ဟုတ်သင် မြန်မြန်သွားသယ်ချည်လေ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ တော်ကြာ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ အိပ်လဲ အိပ်ချင်လှပြီ”

“ဟုတ်ပါ-ဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုကာ နန်းတော်ဘက်သို့ အသေခွန်ခံရ သည်။ ထောက်ချုပ် မျက်နှာအောက်ချ၍ ခုတင်တောင်းရသည်။ လွယ်လွယ် နှင့် ရပါ၏။ သို့သော် သယ်ပို့မည့်သူ မရှိ၍ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ကိုယ်တိုင်ထမ်း၍ သယ်ခဲ့ရသည်။ ချေးတဖြိုက်ဖြိုက်နှင့် မောလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ခုတင်ကို သခံမ်းတွင် နေသာတကျ ချပြီးသောအခါ မုဒုလက္ခဏာ ကဲ - ဆရာကြီး၊ နောက်တခေါက်” ဟု ဆိုလှာပြန်သည်။

“ဘာယူရအုံးမှာတုံးဗျား”

“ခုတင်ချည် ဖြစ်မတဲ့လား၊ စဉ်းစားလဲ ကြည့်ပါဦး။ အိပ်ရာခေါင်းအုံး လေး ဘာလေး သယ်ချည်ဦးမှပေါ့၊ ဆရာကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပါ-ဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုကာ အသေခွန် နှင်ရပြန်သည်။ အိပ်ရာ ခေါင်းအုံးလောက်ကတော့ မလေးလှပါ။ သို့ရာတွင် ယခင်တခေါက်

ပင်ပန်းထားသည့် အရှိန်နှင့် သွားရ ပြန်ရ သယ်ရသည်ကတော့ ချွေးခွဲ နစ်သည်။

အိပ်ရာ ခေါင်းအုံးများကို နေထားတကျ ချပြီးသောအခါ “ဟော တော်” ဟု ဆိုလာပြန်သဖြင့် “ဘာများတုံး” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“ခြင်ထောင်လဲ မပါပါကလား”

“ခြင်ထောင်တွေ ဘာတွေ လိုသေး သလားဗျာ။ တောထဲမှာပဲဟာ ဘယ်သူ မြင်တာလို့လို့”

“လူမမြင်ပေမယ့်နတ်မြင်မှာပေါ့ဆရာကြီး။ ရှက်စရာကြီး။ ခြင်ထောင် မရှိပဲနဲ့လဲ မအိပ်တတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်မှာ ခြင်ကကိုက်ပါတိသနဲ့။ ခြင်ထောင်မရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး”

“ဟုတ်ပါ-ဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုကာ ပြေးရပြန်၏။ ခြင်ထောင် အလွယ် ရ လာပါ၏။ သို့နှင့်ပင် ခုတင်တွင် တပ်ဆင်ရာ၌ ကြိုးမရှိ ပြန်သောကြောင့် ချည်၍ ရနိုင်သော နွယ်ကြိုးကလေးများကို မနည်းကြိုး ရှာဖွေ တပ်ဆင် ရသည်။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ မှောင်ရိပ်လည်း သမ်းလာပြီဖြစ်၏။ သို့ရာ တွင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် မောလှသောကြောင့် ခပြင်တွင် ခေတ္တမျှအနားယူ ထိုင်နေရသည်။ မုဒုလက္ခဏာ အိပ်ရာဝင်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

မိမိမူ အိပ်ချင်သည့်အခါမှ ဝင်၍ အိပ်လိုက်ရန် ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါ လား။

သို့ရာတွင် အမောမှ မပြေသေးမီပင် “ကဲ....ဆရာကြီး။ ။အမောနဲ့နဲ့ ပြေယင် ရေကလေးတော့ ခပ်လိုက်အုံးမှ” ဟု ဆိုလာပြန်သည်။

“ရေက ဘာလုပ်ဖို့တုံးဗျား၊ သောက်ရေတွေလဲ အရှိသားပဲ”

“တယ်ခက်သကိုး၊ သောက်ရေ မဟုတ်ဘူး ရှင်ကြီးရဲ့။ ချိုးရေ၊ ချိုးဖို့ ရေ။ ပူလှအိုက်လှပါတိသနဲ့။ အိပ်ရာဝင်ယင် ရေမချိုးပဲ မအိပ်တတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ကြီးမှာလဲ ချွေးတွေတလုံးလုံးနဲ့။ ဒီအတိုင်း အိပ်ရာဝင်လို့ ဖြစ်မယ်တဲ့လား ရှင်ကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပါ-ဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုကာ ထရပြန်သည်။

ရသေ့ များသည် ရံဖန်ရေတော့ ချိုးကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ရေချိုးသည့် အလေ့အထ အလွန်နည်းပါးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုမလိုက်သည့် တရား သဘောလည်း ပါ၏။ အပွကိုစွောစ-အမှုကိုစွဲ၍ နည်း ပါး ရခြင်းသည် လည်းကောင်းဟု ဆိုသည့် တရား သဘောလည်း ပါ၏။ သို့သော် ယခု

ဧရာမူ ရသေ့ မဟုတ်၊ တဟုတ်နှင့် အိမ်ထောင်သက်ပွဲ၊ ခြယ်မြှေးသည့် အမှုကိစ္စများကို တစတစ သိမြင်လာရသည်။

သင်္ခမ်းအနီးတွင် အသုံးနည်းသော်လည်း လိုလျှင်သုံးရန် ကျောက်ရေ ခွက်ကြီးရှိနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဥယျာဉ်သို့ရေသွယ်သော ချောင်း ကလေးရှိသည်။ ဤအရာများကို မုဒုလက္ခဏာသည် စောစောကပင် အကဲ ခပ် သိရှိပြီး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ချောင်းရေကိုခပ်၍ ကျောက်ရေခွက်တွင် ဖြည့်ရန် သင်္ခမ်းခေါင်းရင်းမှ ရေအိုးကိုဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

“မထွက်မီ “နှစ်ယောက်ချိုးလောက်ဖို့ ကျောက်ခွက် ပြည့်အောင်လဲ ခပ်နော်။ ရှင်ကြီးပါ ချိုးရမှာ။ ရေမချိုးပဲတော့ အိပ်ရာ အဝင်မခံနိုင်ဘူး တော်ရေ။ အိပ်ရာထဲဆိုတာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်မှ ကောင်းတာ၊ နားလည်ရဲ့ လား၊ ရှင်ကြီးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

“ဆရာရသေ့မူ ‘ဆရာကြီး’သို့ ပြောင်းသည်။ ဆရာကြီးမှ ‘ရှင်ကြီးရဲ့’ သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးစပ်သံကလေးဖြင့် ပြောင်းလဲလာပုံမှာ ကျွန်ုပ်နားဝင် ချီလှပါ၏။ သို့ရာတွင် နန်းတော်က လာသည်မှ ယခုအထိ မပြီးနိုင် မဆုံး နိုင်သော အမှုကိစ္စများကြောင့်တော့ မသက်သာလှ။ အင်မတန်ကြီးကို မသက်သာလှ။ သို့ဖြစ်ရာ အကျိုးကလေး တပဲမျှအတွက် အရင်းအနှီးတခွဲ ကြီး တတင်းကြီးမက စိုက်ထုတ်နေရပါတကားဟု ကျွန်ုပ် တွေးထင်လာမိ သည်။ သို့ရာတွင် ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်မှ အဖျား ထောက်တော့မပေါ့။ အဖျားထောက်ချိန် နီးပြီ၊ ကပ်နေပြီဟု အားတင်း၍ ရေခပ်သည်။

ရေခပ်ရသည်မှာ ကျောက်ခွက်ကြီး ပြည့်အောင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ခပ်ရသောကြောင့် မသက်သာလှ။ ရေခပ်ယင်း ညဉ့်ကလည်း နက်လာပြီ။ ချောင်းကလေးရှိရာသို့ မှန်မှန်မှားမှားသွား၍ ရေခပ်ရသော ကြောင့် ချောချောပြေပြေ မရှိလှ။ တုံးတိုက်၊ ခဲနင်း ဇလုံးဇခုနှင့် လဲသည့် အခါ လဲရသေးသည်။

သို့နှင့် ရေခပ်ကိစ္စ ပြီးစီးသွားသည်။ ရေမချိုးပဲ မအိပ်နိုင်၊ မအိပ်ရဟု ဆိုသည်။ ချိုးကျင့်နည်းသောကြောင့် မချိုးချင်သော်လည်း ချိုးရပေ ဦးမည်။ မှန်တော့ မှန်ပါ၏။ ရေချိုးကျင့်နည်း၊ ခန္ဓာကိုယ် သန့်စင်ကျင့် နည်းသောကြောင့် မိမိကိုယ်တွင် ချေးညော်တွေ အထပ်ထပ် ဖြစ်လျက်ရှိ သည်။ ဆံကေသာကလည်း ဗလဗျစ်၊ မုတ်ဆိတ် မွေးကလည်း ဗလဗျစ်၊ ညစ်ညစ်ထေးထေးနှင့်။ လှသော နုသော မုဒုလက္ခဏာ ကလေးက ဤမျှ

ညစ်ညစ်ထေးထေး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အဘယ်ပုံ ရွှေလည်ယှဉ်တဲ၍ နဲ့ချင် ပါမတုံး။

“ရေခပ်လို့ ပြီးပါပေါ့ဗျား” ဟု မုဒုလက္ခဏာသို့ သတင်းပို့သည်။

“ခပ်ပြီးယင် ချိုးကြရုံပေါ့၊ အတူတူ ချိုးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ တခြားစီချိုးရမှ၊ ရေလဲရှိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အမှောင်ကိုပဲ ရေလဲလုပ်ရမှ၊ ကျွန်မက အရင်ချိုးမယ်။ ရှင်ကြီးကနောက်မှချိုး၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကိစ္စ ပြီးပါပြီ။ ရေချိုးပြီးယင် အိပ်ကြရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျား....ဟုတ်ပါ”

“အမယ်....ဒါထက် တခုသတိရလာပြန်ပြီ ရှင်ကြီးရှေ့၊ ရှင်ကြီးရဲ့သခမ်း နားမှာ အိမ်သာလဲ မတွေ့ရဘူး၊ အိမ်သာကျင်းကလေးတော့ ရေမချိုးခင် တူးလိုက်အုံးမှ”

“အိမ်သာပဲဗျ၊ ဟိုနားဒီနား ထိုင်လိုက်လဲပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်ကြီးကတော့လုပ်ပြီ၊ ကျွန်မက မိန်းမသားရှင်၊ ပြီးတော့မိဖုရားရှင်။ ရှင်တို့လို ဟိုနားဒီနား မထိုင်တတ်ဘူး။ အိမ်သာကလေးတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိအုံးမှ၊ ပြီးတော့ကျွန်မက ညညကို ထ၊ တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဟိုနားဒီနားသွားတယ်ပဲ ဆိုပါအုံးတော့၊ မဘော်တဆ မြွေကင်းများ ကိုက် လိုက်ယင် ရှင်ကြီးဘယ်နှယ် လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ပါဗျား...ဟုတ်ပါ။ နို့ပေမယ့် အိမ်သာတူးဖို့ဆိုတော့ တူးရှင်းက လိုပေသေးတယ်”

“တူးရှင်းပဲရှင်။ ဟိုနားဒီနား ပြေးငှားလိုက်ယင် ရမှာပေါ့၊ သူများဆီ မငှားချင်လဲ နန်းတော်မှာ တပုံကြီး”

“ညဉ့်နက်လှပြီခင်ဗျ”

“နက်ပေမယ့် ဒါကလေးတော့ လုပ်ပေးပါအုံး နော်-နော်၊ မရှိမဖြစ် လို့ပါ၊ ဒါကလေးပြီးယင် နောက်ထပ် ဘာမှမခိုင်းတော့ပါဘူး။ အိပ်ကြ ရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါ-ဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုကာ နန်းတော်ဘက်သို့ ပြေးရပြန်၏။

အချိန်မဟုတ်တော့သော်လည်း နန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်လာလျှင်အဆင် သင့်ဖြစ်ရန် စောင့်နေကြဟန်ရှိ၏။ မြို့တံခါးလည်း အသင့် ဖွင့်ထားသည်။ နန်းတော်တံခါးလည်း အသင့်ပွင့်လှသည်။ အချိန်မတော်၌ မြို့တံခါး၊ နန်းတော် တံခါးဖွင့်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သောကိစ္စမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သင်္ကာယနဲ့မကင်းလှ၊ ဤကိစ္စ၊ ထိုကိစ္စများအတွက် နန်းတော်နှင့်

မိဖုရားသည် အချိန်အချက်များ လုပ်ထားပြီးလေရော့သလားဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားယင်းဖြင့် တူးရှင်းကိုအသေ့ယူကာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သင့်လျော်ရာ တနေရာတွင်အိမ်သာကျင်း တူးမည်ပြုသောအခါ မုဒုလက္ခဏက “ခပ်နက်နက်ကျယ်ကျယ်ကလေးလဲတူးနော်၊ ဒါမျိုးက ကိုယ့် ဥစ္စာ သူများမြင်လို့လဲ မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ဥစ္စာကိုယ်မြင်လို့လဲ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ အနံ့အသက်ကလဲ ရှိသေးတယ်။ အကာအရံကလေးကလဲ ဟိုနား ဒီနားက သစ်ခက်သစ်ကိုင်းကလေးတွေ ဆွဲပြီးတပါတည်း လုပ်ခဲ့ပေါ့”ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။

အိမ်သာကျင်းတူးရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်လှပေ။ မြေကျစ်မြေမာတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကလည်း ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့်တူးရှင်းကို တအားလွဲ၍လွဲ၍ တူးရသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျအောင် ပင်ပန်းရပြန်သည်။ ပြေးရ လွှားရ၊ သယ်ရပိုးရ၊ တူးရဆူရနှင့် တကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြေတူးယင်းဖြင့် ယခင်ကပုတီးကိုင်ခဲ့သောလက်သည် ယခု တူးရှင်းကိုင်နေရပါပေါ့တကား၊ ယခင်က တရားထိုင်သော အချိန်တွင် ယခု မြေတူးနေရပါပေါ့တကားဟု စဉ်းစားမိလာသည်။ တညနေလုံးမနား ရအောင် ပင်ပန်းရမှုကြောင့် လဲလျောင်း နားနေကာ အိပ်ချင်စိတ်ဝင်လာ သော်လည်း မနားနေ မအိပ်စက် နိုင်သေး။ အိမ်သာကျင်းကို ပြီးအောင် တူးရဦးမည်။ ရေချိုးရဦးမည်။ ချေးညော်တို့ကို ချွတ်တိုက်ရပေဦးမည်။

သို့နှင့် လင်းအားကြီးဘက်သို့ပင် ထောက်လာပေပြီ။ အချိန်ကိုခန့်မှန်း၍ မက်လုမက်လုနှင့် နိုးရမည့်အိပ်မက်ကိန်းမျိုးများ ဆိုက်နေရော့ မှာလား ဟုလည်းစဉ်းစားမိ၏။ တညခင်းလုံး ပင်ပန်းရမှုကြောင့် မုဒုလက္ခဏ အပေါ်၌ မူးယစ်ဝေသီ စိတ်များ လျော့ပါးလာရုံမက ကုန်ခန်းစိတ်ပျက် ၍ပင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ယခုတိုင် တမေးတမှိတ်မျှ မမေးမှိတ်ရသေး။ သူ့မှာကား ကျွန်ုပ်သွားလာလှုပ်ရှား အလုပ်များနေချိန်များ၌ မေးမှိတ် နေပေလိမ့် မည်။ လင်းလုလု အချိန်ဖြစ်၍ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသော်လည်းရေချိုးမည် ဆိုကာ ကျောက်ခွက် မှောင်ရိပ်သို့ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ ရေချိုးပြီး သည် ဆိုပြီး ပြန်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရေချိုးခိုင်းသည်။

ဤတုၤ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမု ဒေါက်ချာကို သူ့ရှေ့တွင်ပင် စတင်
ချုတ်လိုက်သောအခါ မုဒုလက္ခဏာက ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကိုကြည့်၍ “အလို
လေးလေး...”ဟု ညည်းတူးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်သလဲ ခင်ဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ကြီးရဲ့ခေါင်းတခုလုံး ပြုတ်သိုက် ထူလဗျစ်ကြီး
ဖြစ်နေတာမူ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိဘူးလား၊ ရှင်ကြီးအနား တပ်လိုက်ယင်
နံလိုက်တာကလဲလွန်ရော၊ ရေချိုးက သယ်မှုန့်ကလေးမှလဲမရှိ။ ရေချိုးလို့
စင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့-”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နံနံစော်စော်ကြီးနဲ့ ဘယ်မှာ အတူအိပ်လို့ဖြစ်တော့
မှာလဲ။ မိုးလဲလင်းလုပါပြီ၊ နက်ဖြန်ကျမှပဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ်ရေမိုးချိုးပြီး-”

“ကျုပ်နားလည်ပါပြီ မိဖုရား၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ဘာနားလည်တာလဲ ဆရာရသေ့”

ပါးနပ်သောမိဖုရားသည် ကျွန်ုပ်၏သဘောကိုသိရှိဟန်ဖြင့် ‘ဆရာရသေ့’
ဟု ချက်ချင်း လေသံပြောင်းလာသည်။

“နက်ဖြန်ကျတော့လဲ ဒီ ထက်မက ဒုက္ခတွေ ပိုလာအုံးမှာပါပဲ။ ကျုပ်
ဟာ ဒီလိုဒုက္ခတွေကိုကြောက်လို့ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကိုတောင်စွန့်လွှတ်ပြီး ရသေ့
လုပ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကာမဂုဏ်မျက်စိလည်ပြီး ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီး
တွေနေရတယ်။ ဒီတော့....”

“သတ်သံဝေဂပြန်လည်ရတယ်ကြားလို့ သာဓုခေါ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့
ဘာလုပ်ရမှာလဲ ရှင်ရသေ့”

“နန်းတော်ကို ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့”

[၅]

မိဖုရား၏ ဆုံးမနိုင်စွမ်းကြောင့် ဤသို့ဖြစ်လာရမည်ကိုသိသော ဘုရင်သည်
နံနက်စောစောပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်ကြိုနေသည်ကိုတွေ့
ရသည်။ တရားစိတ် ပြန်ဝင်လာပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ မရဲမဝံ့မဟုတ်ပဲ
ယခင်ကလို သိက္ခာအပြည့်ဖြင့်ပင် ဘုရင့်ထံသို့ရောက်သောအခါ ဘုရင်သည်
ရှိခိုးကြည်ညို၏။

“မင်းမြတ်။ ။ ငါကား ကာမဂုဏ် တိမ်သလာလွှမ်း၍ အမှားကြီး
မှားမိပေပြီ။ သို့ရာတွင် သင်၏ လိမ္မာသောမိဖုရားသည် ငါ့အားကောင်းစွာ

ဆုံးစီနိုင်ပေ၏။ သင့်မိဖုရားကို သင့်အား ပြန်လည်ပေးအပ်ပါ၏။ ငါ့အဖို့ မိဖုရားအား လက်ဖျားနှင့်မျှပင် မထိမတို့သဖြင့် သန့်စင်ပါသည်။ ငါ့အား ခွင့်ပြုလေလော့”

“ဆရာရသေ့၊ အဘယ်သို့ကြမည်နည်း”

“ခေတ္တတော့ သင်္ခန်းမူပင် သီတင်းသုံးမည်။ သို့ရာတွင် သမာဓိဝဿ ဘော်ရှိပြီးသော ငါ့အဖို့ ဈာန်အတွက် မခဲယဉ်းပါ။ ဆရာတို့စကား နား မထောင်မိ၍ ဒုက္ခတွေ့ရသည်။ ဝိသဘာဝ မိန်းမတို့ဟူသည် ငါတို့အတွက် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတို့သာတည်း။ ထို့ကြောင့် နန်းတော်ကိုအပထား၍ နောက်နောင်ကို မြို့ရွာသို့ပင် မချဉ်းကပ်တော့ပါ။ ငါ့အား ခွင့်ပြုကြပါ လေလော့”

ကျွန်ုပ်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဘုရင်နှင့်မိဖုရားတို့၏ သာဓုသံအကြိမ်ကြိမ်ကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

နိဂုံးချုပ်ရန်ကား - ဘုရားရှင်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်လမ်းတော့ မဟုတ်၊ မိန်းမ အာရုံကြောင့် တွေဝေလျက်ရှိသည့် ရဟန်းတပါးအား ဟောတော်မူသော အတိတ်ဇာတ် ဖြစ်သတည်း။

ထုတိမင်္ဂလာ မဟာပွဲတော်

[၁]

သင်္ဂါယနာပွဲတော် ခြောက်ကြိမ်အနက် ပထမဆုံး သင်္ဂါယနာပွဲတော်မှာ အထူးခြားဆုံးပွဲတော်ဟု ဆိုရဖို့ရှိ၏။ အရှင်မဟာဓဿပ အမှူးပြုသော ထိပ်သီး နာမည်ကျော် ရဟန္တာအရှင်များ၊ ဦးစီးသောကြောင့်ကားမဟုတ်၊ ထူးခြားပုံကား - ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်္ဂါယနာတင်၍ ပြီးစီးသည့် နောက်တွင် ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ အပေါ်၌ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာမျိုးစုံကို သင်္ဂါယနာနှင့်တဆက်တည်း သင်္ဂါယနာဦးစီးအရှင်မဟာ ကဿပမထေရ်ကြီးက မေးမြန်း တင်ဆိုလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဟူသော စကားအရ ယခု ရှင်းလင်း၍ မပေးခဲ့သော် အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ သာသနာတော် သမိုင်းတလျှောက်၌ တရားခံပမာ ဖြစ်နေရရှာပေရော့မည်။ ယင်းသို့ တရားခံ မဖြစ်စေရန် အရှင်အာနန္ဒာ အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ်အပြည့်ဖြင့် ဤပြဿနာများကို ဦးဆောင် မေးမြန်း ဖြေရှင်းစေတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ။ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေတော်မူစဉ် တွင် သင်သည် ဘုရားရှင်၏ တာဝန်ရှိသော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သည့် အတိုင်း သင်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ပြဿနာအချို့ ရှိနေခဲ့ပေသည်။ ယင်း ပြဿနာများအတွက် သံဃာဇရာ၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ပါ မကျေမလည် ဖြစ်နေကြရသည်။ ဤအတိုင်းထားခဲ့သော် အနာဂတ် သာသနာတော် တလျှောက်လုံးတွင်လည်း ငါ့ရှင်အပေါ်၌ မကျေမလည် ဖြစ်နေကြ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ယခု သံဃာ့အလယ်တွင် ယင်း ပြဿနာများကို ငါမေးမည်၊ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုပေလော့”

“ဖြေဆိုပါမည် အရှင်ဘုရား”

ပြဿနာတင်ရန် အရှင်မြတ် ချည်လိုက် တုပ်လိုက်ပုံမှာ ခမ်းနားလှပါပေ၏။ မည်သည့်ပြဿနာမျိုးကို မိမိ ပြုလုပ်ခဲ့မိသည် ဟူ၍ကား သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။ သို့ရာတွင် ရဟန္တာ မဟုတ်ခဲ့သေးသော သောတာပန်အဆင့်မျှတွင် ဘုရားရှင်၏ ကိစ္စ ကြီးငယ် မှန်သမျှကို တာဝန်ယူရသော အလုပ်အကျွေးဖြစ်သည့်အတိုင်း စေတနာမပါ။ မိမိမသိသော ချွတ်ယွင်းမှုများ ရှိခဲ့တန်ပေရာ၏။ ယင်းချွတ်ယွင်းမှုများကို သံဃာ့အလယ်တွင် ယခု မေးစစ်လေတော့မည်ဟု နားလည်ရ၏။

ချွတ်ယွင်းမှုအပြစ်ဟူသည် မိမိမသိပဲနှင့်ဖြစ်စေ၊ ပုထုဇဉ်တို့ ဂတိအားဖြင့် ရံဖန် သိလျက်နှင့်ပင်ဖြစ်စေ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ ဒွေပုဂ္ဂလာအနာပတ္တိဘုရားနှင့် ပစ္စကာ ဗုဒ္ဓါတို့မှတစ်ပါး အာပတ်မသင့်ဘူးသူ၊ အပြစ်သို့မရောက်ဘူးသူဟူ၍ မရှိဟုပင် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သိလျက်ဖြစ်စေ၊ မသိပဲဖြစ်စေအပြစ်ဟူ၍ ဖြစ်လာလျှင် ထုတ်ဖော်ပြောမည့်သူ အလွန်ရှားသည်။ ထုတ်ဖော်ပြောပြန်လျှင်လည်း ကျိုးနွံ လိုက်နာမည့်သူ အလွန်ရှားသည်။ သောဝစ္စဿတာ=နာလွယ်သူ၏ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော သူတို့အတွက် အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပေးမည့်သူ ကြုံလာခြင်းသည် လာဘ်ကြီးတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဝမ်းမြောက်စွာ နာခံတော့မည်။ သဲဒဏ်၊ ရေဒဏ်စသည် ဒဏ်ခတ်မှု တစုံတရာ ပေးလာလျှင်ပင် နှိမ်ပျပ်သော ကိုရင်လေးတစ်ပါးကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခံယူမည်ဟူသော သဘောဖြင့် သေသပ်ပြီးသော ကိုယ်ဟန်နှင့် သင်္ကန်းကိုပင် ပို၍ သေသပ်စေရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးလျှင် မိန့်ကြားလတ္တံ့သော အရှင်မဟာကဿပ၏ မိန့်ခွန်းတော်များကို ဦးညွှတ် ကြားနာသည်။

[၂]

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ငါ့ရှင်သည် ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက-တရား ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားဓမ္မနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အခြားအရှင်များထက် သင့်မှာပို၍တာဝန်ရှိသည်။ သို့ပါလျက် ဘုရားရှင်က ‘ခုဒ္ဒါနု ခုဒ္ဒါဏ=သေးငယ်သော၊ သေးငယ်လွန်းသောသိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နှုတ်ပစ်နိုင်သည်’ဟု

မိန့်ကြားတော်မူစဉ်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားဖွယ် တစုံတရာ ရှိလျှင် လျှောက်ထားလိုက်ကြ'ဟု မိန့်တော်မူရုံမျှမက 'မလျှောက်ထားလိုက် ရှိသောကြောင့် နောင်ခါ နောင်တ မဖြစ်ကြကုန်လင့်'ဟုပင် ထပ်လောင်း မိန့်ကြားတော် မူသောအခါတွင်လည်းကောင်း အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ် ရပါမည်နည်းဟု မလျှောက်ထားခဲ့သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါ နည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော့အံ့ဆဲဆဲ သည်း ထန်သော ဘုရားရှင်၏ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ။ ခွဲခွာရတော့အံ့ဟူသော မိမိ၏ ပရိဒေဝဒုက္ခ နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့် သတိမေ့လျော့သဖြင့် မလျှောက် ထားခဲ့မိပါ အရှင်ဘုရား”

မှန်လှပေ၏။ တာဝန်ရှိသူဖြစ်၍သာ ရှင်းသည်ထက်ရှင်းအောင် မေးမြန်း စိစစ်လိုက်ရသည်။ ဤအကြောင်းကိုမူ အရှင်တို့အားလုံးပင် သိကြပြီးဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သောတာပန် သေက္ခမ္ပသော ရှိသေးသော အရှင်အာနန္ဒာသည် မျက်ရည် တေးက်တောက်ယိုသည်အထိ ပရိဒေဝကြီးရှာသောကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အနီးသို့ခေါ်၍ တရားဖြင့် ဖြေသိမ့်ရရှာ၏။

ဤကိစ္စတွင် ဘုရားရှင်အနီး၌ ရှိခဲ့ကြသော ရဟန္တာကြီးတို့သည်လည်း တာဝန်မကင်းပေ။ သို့ရာတွင် ရဟန္တာကြီးများကိုတော့ ကိလေသာ ကင်း စင်ပြီးသူများဖြစ်၍ နောင်အခါ၌ မည်သူကမျှ အပြစ်တင်ကြမည်မဟုတ်။ တာဝန်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာကိုသာ အပြစ်တင်ကြဖို့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်းလင်းအောင် မေးမြန်း စိစစ်ထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

“ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ။ ငါ့ရှင်သည် ဘုရားသခင်၏ သင်္ကန်းတော်ကို ချုပ်ထူ၍ အဘယ်ကြောင့် ခြေဖြင့်နင်း၍ ချုပ်ဘိသနည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ မရိုသေသောကြောင့် သင်္ကန်းတော်ကိုနင်း၍ ချုပ်ခြင်း မဟုတ်ရပါဘုရား”

ပြဿနာမဟုတ်သော ပြဿနာဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်းထား လျှင် အရှင်အာနန္ဒာဖို့ ပို၍ ထောင်းသောကြောင့် မေးရခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား မရိုမသေ ပြုအပ်ခြင်းမည်သည် အဘယ်ပုံ ရှိနိုင်စကောင်းပါအံ့နည်း။

အလုပ်အကျွေးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရားရှင် သင်္ကန်းတော်ကို တကြိမ်
မက ချုပ်လုပ် ဖွပ်လျှော် ပေးခဲ့ရ၏။ သင်္ကန်းကြီးတထည်ကို ချုပ်ခြင်း၊
ဖွပ်လျှော်ခြင်းဟူသည် ခြေဖြင့် အဘယ်ပုံ ကင်းနိုင်ပါအံ့နည်း၊ မကင်းသော
ကြောင့် မရှိမသေ ပြုသည်ဟု အဘယ်ပုံ ဆိုနိုင်စကောင်းပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် အပြစ်မဟုတ်သည်ကို အပြစ်ဟုမြင်သော အကြည်ညို လွန်သူတို့
ရှိနေကြ၏။ ယင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့ နောင်ခါတွင် ရှင်းလင်းစေရန် မေးခွန်းတုတ်
ဖော်ရသော အရှင်မဟာကဿပအား ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့်
ဖြေကြားရသည်။

[၄]

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ ဖူးမြော်ရန် လာ
ရောက်ကြသော မလ္လာမင်းမျိုးတို့အနက် ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်အား
မိန်းမများကို အဘယ်ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဖူးမြော်စေခဲ့ပါသနည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အချိန်ကြန့်ကြာမည့် အရေးကြောင့် မိန်းမများ
အား ဦးစွာ ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။”

ရှိနေပြီးသော သံဃာတော် ခုနစ်သိန်းဖြင့်ပင် ကုသိန္ဒာရုံအား ကျဉ်း
မြောင်းစေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသောအခါ ရောက်လာသော
မလ္လာမင်းတို့ အသိုက်အဝန်းများ၊ မလ္လာပြည်သူ ပြည်သားတို့နှင့်ဆိုသော်
နေရာ စီစဉ်ရေးကံစွမ္မာ ကြီးစွာသော အခက်အခဲတရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်အနီး ရွှေပိုင်းတွင် အရေးပါသော
သံဃာတော်ကြီးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ ဒါယကာ ဒါယိကာမများကို
မူကား - အလှည့်ဖြင့် ဖူးတွေ့ခွင့်ပေးရသည်။ ယင်းသို့သော အစီအစဉ်တွင်
မင်းများ၊ ယောက်ျားများကို ရွှေကထား ဦးစားပေး၊ အမျိုးသမီးများကို
နောက်ကထား၍ စီစဉ်နေရလျှင် ရှုပ်ထွေးကုန်ဖွယ် ရှိသည်။ အချိန်ပို၍
ကြန့်ကြာမှုလည်း ရှိလာမည်။ မီးလောင်ရာတွင် ထေရ်စဉ်ရွေးနေဖို့ မလို
သကဲ့သို့ အချိန်မကြန့်ကြာစေရန် လိုအပ်သလို စီစဉ်ပေးခဲ့ရသည်။

ဤသည်ကို ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ၊ အယုတ်အမြတ်၊ အနိမ့်အမြင့်ခွဲ၊ ထေရ်
စဉ် ဝါစဉ်ခွဲ၊ ကြီးသူတို့ အမြင်ဖြင့်ကြည့်သော် ပြောစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု
အရှင်မဟာကဿပ၏ ခုံတင်မေးစစ်မှုကြောင့် ရှင်းလင်းသွားသဖြင့် ဝမ်း
မြောက်ရ၏။

ဤနေရာ၌ လိုအပ်သလို အစီအစဉ်တိုင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကူညီ နေခဲ့တော်မူခဲ့သည်ကို သတိရကြရန် ဖြစ်၏။ စိစဉ်ဟန်ကား - ဥပဝါဏ မထေရ်အား မိမိအနီးမှ ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်ဥပဝါဏကား အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ မထင်ရှားစေကာမူ တချိန် သောအခါက ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး တာဝန်ကို ယူခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ လေးစားမှု ကြီးမားခဲ့သော အရှင်ဥပဝါဏ သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဆဲဆဲ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်အနီး၌ မပြတ် ယပ် ခပ် ပူဇော်လျက် ရှိနေပေသည်။

ဤသည်ကို ဘုရားရှင်က “ချစ်သားဥပဝါဏ။ ငါ၏ ရွှေတော်မူ ဖယ်လော့၊ ရှားလော့၊ အဝေးသို့သွားလော့။ ငါ၏ ရွှေတော်တိုင် မနေ လင့်” ဟု နှင်ထုတ်တော်မူသောအခါ ဆေကွ အဆင့်မျှသာရှိသေးသော အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အံ့အားသင့်ရ၏။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကိုသိသော အရှင်ဥပဝါဏသည် ဘုရားရှင်၏ တခွန်းတည်းသော အမိန့်တော်မျှဖြင့် ယပ်ကိုချ၍ သင့်လျော်ရာသို့ ရှောင် ရှားထွက်ခွာသွားသည်။ အကြောင်းမူကား - အရှင်ဥပဝါဏသည် ရဟန္တာ တပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေရာ ဘုရားရှင်က အဘယ့်ကြောင့် နှင်ထုတ်တော် မူသည်ကို သိသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် မကျေမလည် ဖြစ်လျက်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာက “အရှင် မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်ဥပဝါဏသည် အရှင်မြတ်၏ ပထမဗောဓိဟု ဆိုအပ် သော ဝါတော် နှစ်ဆယ် အတွင်း၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အလုပ် အကျွေး တာဝန်ကိုယူခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အတွင်းနေတပည့်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူး ရှိသူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပါလျက် ယခုကဲ့သို့နှင်ထုတ်သည်မှာ အရှင်ဥပဝါဏ၌ အပြစ်တစုံတရာ ရှိ၍ပါလား ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ဥပဝါဏ၌ အပြစ်ရှိ၍မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဥပဝါဏ သည် ရဟန္တာတပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရုံမက ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမား၏။ သူ ဖူးမြော်သော နေရာမှာ ငါဘုရားမျက်နှာတော်အနီးဖြစ်ရာ ထောက်လာသော ပရိသတ် သည် ငါဘုရား မျက်နှာတော်ကို မဖူးတွေ့ရသောကြောင့် ကွယ်လျက်ရှိ သော ဥပဝါဏအား ပြိုင်လျက် ရှိနေကြသည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ထောက်လာသော ပရိသတ်မှာ လူဒါယကာ များသာ မဟုတ်။ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ပရိသတ်လည်း ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အထူးသဖြင့် နတ်၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်များက ဥပဝါဏအား ပြိုင်လျက်ရှိနေ

ကြသည်။ အကြောင်းမူကား - နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်နိုင်စွမ်းသော်လည်း ရဟန္တာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မူကား ဖောက်ထွင်း မမြင်နိုင်စွမ်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဝါဏအား အဝေးမှ ဖူးမြော်စေရပေသည်။

ဤသည်လည်း ကုသိန္နာရုံ၌ နေရာအခက်အခဲ ပြဿနာတရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

[၅]

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုမီ တောင်းပန်သူ ရှိပါက အာယုကပ်ပတ်လုံး နေနိုင်ကြောင်း အရိပ်အမြှက် မိန့်ကြားတော်မူပါလျက် အာယုကပ် ပတ်လုံး နေတော်မူရန် အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားရှင်အား မလျှောက်ထားပါသနည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ မာရ်ပူးဝင်ကပ် သတိကင်းပြတ်သောကြောင့် မလျှောက်ထားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ရိုးရိုးကလေးပင် ဝန်ခံလျှောက်ထားရှာသည်။ မှန်လှပေ၏။ တေဒဂ် ငါးရပ် ဂုဏ်သကတ်ဖြင့် ပင့်မြှောက် ဂုဏ်ပြုခံရသူဖြစ်ပါလျက် ဤအချက် တွင်ဖြင့် ညံ့လေသော်ကောဟု သူတပါးပြစ်တင်မှုကို နှစ်ခြိုက်စွာ ခံယူရုံ မက မိမိကိုယ်ကို မိမိလည်း တွေးမိတိုင်း စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် အကြိမ် ကြိမ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က ဝင်တော့အံ့ဆဲဆဲ နေမင်းကြီးကို ကြည့်ရသည့်ပမာ ဇရာဒုဗ္ဗလ ကြောင့် အင်အားဆုတ်ယုတ်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်အား အချိန်မပြတ် ကြည့်ကာ ရှုကာ ဖူးတွေ့ကာဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သောကဗျာ ကြီးမား လှစွာ၏။ ယင်းသောက တည်းဟူသော မာရ်မင်းဘက်တော်သား စိတ် အညစ်အကြေးသည်ပင် ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော ကိစ္စ၌ မေ့လျော့ရ ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်ကိုဖတ်၍ ဤနေရာသို့ ရောက်တိုင်း အရှင်အာနန္ဒာ အပေါ်၌ မေ့နိုင်လေသော်ကောဟု အနည်းနှင့် အများ သတိရမိကြသည်သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်သောကပိုင်ရှင်ဖြစ်သောကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ မေတ္တာကြီးမားလှစွာသော အရှင်အာနန္ဒာ၏သောက ကို ကိုယ်ချင်းစာ၍သာ မေ့နိုင်လောက်ပါပေ၏ဟု ခွင့်လွှတ်ကြရသည်။

အရှင်ကလည်း ရိုးရိုးပင်ဝန်ခံရှာသည်။ သို့ရာတွင် ရဟန္တာတပါး ဖြစ်လာပြီဖြစ်သော ယနေ့အချိန်၌ သောကပုရိဒေဝစသော အနိမ့်စား ဝေါဟာရများကို ရှောင်ရှားကာ မာရ်ပူးဝင်ကပ် သတိကင်းပြတ်သောကြောင့် မလျှောက်ထားခဲ့မိပါဟု လျှောက်ထားသည်။

[၆]

“ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ။ မိန်းမတို့အား ရဟန်း (ဘိက္ခုနီ) ပြု ခွင့် ရ ရန် အဘယ်ကြောင့် အားထုတ်ခဲ့ပါသနည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ မိဒ္ဓေတော်ဂေါတမီသည် ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သဖြင့် အားထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

မေးပြီး မေးလတ္တံ့သော ပြဿနာများအနက် အကြီးဆုံးသောပြဿနာပင် ဖြစ်ပါပေသည်။ သင်္ဂါယနာတင် အရှင်အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြသော ပြဿနာဖြစ်သောကြောင့် ယခင် ပြဿနာများတွင် ငြိမ်သက်ခဲ့သလောက် ယခုပြဿနာတွင်ကား အရှင်အာနန္ဒာဘက်သို့ ဦးခေါင်းတော်များ လှည့်စောင်းလာကြသည်။ အကြောင်းမူကား - အရှင်အာနန္ဒာ၏ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဘုရားရှင်က အမျိုးသမီးများအား သာသနာတော် အတွင်းသားအဖြစ် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းသည် သာသနာတော်နှင့် သာသနာတော်ပြင်ပ ပုဂ္ဂိုလ်များအပါအဝင် သာသနာ့အတွင်းသား ရဟန်းယောက်ျားလောကတခုလုံးတွင်ပါ တုန်လှုပ်စေခဲ့သော အကြောင်းတရပ် ဖြစ်သောကြောင့်ပါပေတည်း။

အမျိုးသမီးများအား အနိမ့်အမြင့် အယုတ်အမြတ်ဟူ၍ ယောက်ျားများနှင့် နေရာခွဲခြားသော စိတ်ဓာတ် အစဉ်အလာသည် မဇ္ဈိမတခို၌ ကြီးမားလှစွာ၏။ ယင်း အစဉ်အလာစွဲကြီးသည် ယနေ့တိုင်အောင်ပင် မဇ္ဈိမနှင့်မဇ္ဈိမအယူအစွဲများ ပျံ့နှံ့ရာဒေသများသို့ စွဲခိုယူဆလိုက်နာလျက်ရှိကြပေသေး၏။ အရင်းအမြစ်ဖြစ်သော မဇ္ဈိမတိုက် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အချိန်ကဆိုသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

အမျိုးသားသည်သာ မြင့်မြတ်၍ အမျိုးသမီးနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှသည် ယုတ်သိမ်အဆင့်နိမ့်သည်။ ထို့ကြောင့် လေးစားအပ်သော နေရာဒေသ

အလုပ်ဌာနဟူသမျှတွင် အမျိုးသားများကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ဦးစားပေး၍ အမျိုးသမီးများကိုကား - နောက်ဆွယ်မှထားသည်။ ရတနာသုံးပါး အပေါ် အဝင် သံဃာတော်စာရင်းဝင်ဖို့ အပထား၍ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်သော နေရာများ၌ပင် အမျိုးသမီးများကို နောက်ဆွယ်အဖျားအနားမှ နေရာ ပေးသည်။

တကြောင်းမှာလည်း ဘုရားရှင်၏ဓမ္မ၊ အထူးသဖြင့် ဝိနယတွင် အမျိုး သမီးများနှင့် ဆန့်ကျင်၍ဟောသော ဒေသနာများစွာ ရှိနေကြသည်။ အမျိုးသမီးကိုဆန့်ကျင်လိုသောကြောင့်ကား မဟုတ်၊ အမျိုးသား၊ သို့မဟုတ် ရဟန်းတော်များအား ဝိမုတ္တိဓမ္မအတွက် အမျိုးသမီးဟူသည် သဘာဝ အားဖြင့် အမျိုးသားများ၏ ကိလေသာ၊ သံယောဇဉ်၊ ဥပါဒါန်၊ အာသဝ စသော တရားဆိုးတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အခြေစိုက်ရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့သောအခြေတွင်အရှင်အာနန္ဒာ၏ပယောဂဖြင့် ဘိက္ခုနီသာသနာ တော် ထွန်းပေါ်လာသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာ၏ကြိုးပမ်းမှုတွင် ဘုရားရှင် ၏ခွင့်ပြုချက် အမိန့်တော်လည်း ပါရှိ၍လာသောကြောင့်သာ အတည် အလင်းမပြောကြား မဝေဖန်ဝံ့ကြသော်လည်း ပုထုဇဉ်ရဟန်း၊ ပုထုဇဉ် ယောကျ်ားတို့ လောကတွင် မကျေမလည် ဘဝင်မရှင်းကြသည့် အတိုင်း တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာကား - အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ မဇ္ဈိမနှင့် မဇ္ဈိမအနွယ် ယောကျ်ားတို့အမြင်တွင် ဘဝင်မရှင်း သည့်အစဉ်အလာစွဲ ပယောဂကြောင့်ပင်လျှင် ဘိက္ခုနီ သာသနာတော် သည် ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်နှင့်အတူ သင်္ဂါယတင်ကာ ယနေ့ခေတ် သာသနာတော်တိုင်အောင် ဘိက္ခုနီပါတိမေဓက်၊ ရဟန်းမတို့၏ သိက္ခာပုဒ် ဝိနည်းဟူ၍ အထင်အရှားရှိနေပါလျက် ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်မူကား - မည်သို့မည်ပုံ အစသိမ်းသွားသည်ဟူ၍ပင် မသိရလောက်အောင် အချိန် တိုတိုနှင့် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ၏ ဤမေးခွန်းတော်မှာ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍ မေးရသည်ဟုပင်ဆိုရဖွယ်ရှိ၏။ အကြောင်းသော်ကား ပထမသင်္ဂါယနာတွင် ဤမေးခွန်းမေးရချိန်၌ ဘိက္ခုနီသာသနာတော် အထင်အရှားရှိနေသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အများအတွက် မပြေလည်သော ပြဿနာတရပ်ကို အရှင်အာနန္ဒာအပေါ်၌ ပြောပျောက်ပါစေခြင်း အလို့ငှာ မေးတော်မူရသည်။

ဘိက္ခုနီသာသနာ ထူထောင်ခွင့်ပေးလိုက်လျှင် မကျေမလည် ဖြစ်လာကြမည့်အရေးကို ဘုရားရှင်မြင်တော်မူပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အရှင်အာနန္ဒာ၏ လျှောက်ထားမှုကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြစ်ပယ်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးတို့သည် ရဟန်းဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်မရထိုက်သောသူများ ဖြစ်ပါသလားဘုရားဟူသော သဲကြီးမဲကြီး လျှောက်တင်လာသည့် အချိန်ကျမှ အချုပ်အတည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ရသည်။

တရားတော်နှင့် မဆန့်ကျင်လျှင် ကာလ၊ ဒေသစသော အစဉ်အလာအယူအစွဲများနှင့် မဆန့်ကျင်လိုသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ဆန္ဒတော် ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်း၏သာကေကို ရဟန်းသည် မြက်သစ်ရွက်သစ်ပင်တို့ကို မနုတ်ပယ် မဖြတ်တောက်ရဟု ပညတ်သော သိက္ခာပုဒ်တော် တခုမျှကိုပင် ထောက်၍ သိနိုင်၏။ အကြောင်းမူကား - မဇ္ဈိမသားများစွာတို့သည် မြက်သစ်ပင်တို့တွင်လည်း အသက်ဇီဝရှိသည်ဟု ယူဆကြရာ ထိုသူတို့၏အမြင်နှင့် မဆန့်ကျင်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘိက္ခုနီသာသနာ အရှည်အကြာ မတည်မြဲခဲ့ခြင်းမှာ အမျိုးသမီးများ အပေါ်တွင် နှိမ့်ချသော အစဉ်အလာစွဲကြောင့်မျှသာ မဟုတ်။ အချုပ်အတည်း မျိုးစုံတို့ဖြင့် ကျဉ်းကျပ်လှသော သိက္ခာပုဒ်တော်များကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အဘယ်ပုံ ကျဉ်းကျပ်သည်ကို အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ‘ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး’ ဘိက္ခုနီကဏ္ဍတွင် အလွယ်တကူ လေ့လာ သိရှိနိုင်ကြပေသည်။

[၂]

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခါနီး၌ ဘုရားရှင် ရေတောင်းတော်မူရာတွင် တကြိမ်တောင်းရုံမျှဖြင့် အဘယ်ကြောင့် အလွယ်တကူ မဆက်ကပ်ပါသနည်း ငါ့ရှင်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ လှည်းပေါင်းငါးရာတို့ ယခုပင် ဖြတ်ကူးထားပါသဖြင့် ရေကြည်မရနိုင်သောကြောင့် မဆက်ကပ်ခဲ့မိပါ ဘုရား။”

အကြောင်းမှန် အဖြေ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းအဖြေ၌ စေတနာ အပြည့်ပါသည်။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ စေတနာ ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။

• ရေခပ်ပေးဖို့ ကိစ္စမျှကို အရှင်အာနန္ဒာ အဖို့ အဘယ်ပုံ အခပ်အခဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ရေကြည် ရေကောင်းကို ဆက်ကပ်လိုသည့် ဝေတနာ ရှေးရှုမှုသာ ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို ရဟန္တာအရှင်များ မဆိုထားဘိ၊ အများကပင် နားလည်သဘောပေါက်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဇရာဒုဗ္ဗလ ပျသမကဝမ်းသွန် ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရလျက်ရှိသော ဘုရားရှင်အပေါ်သို့ ဝေတနာ ကိုင်းညွှတ် လွန်ကြသောကြောင့်သာ တကြိမ်ခိုင်းမျှဖြင့် အလွယ် ခပ်မပေးသည်ကို မကျေနပ်သယောင် ဖြစ်ကြရသည်။

အရှင်မဟာကဿာ၏ အမေးကို ‘မဆက်ကပ်ခဲ့မိပါ ဘုရား’ဟု ‘မိ’အခု အခံကလေး တလုံးဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား-လည်း ငါးရာတို့ ယခုပင် ဖြတ်သွားသောကြောင့် မိမိ၏အမြင်အားဖြင့် ရေနောက် လျက် ရှိပေမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင် သုံးကြိမ်တိုင် တိုက်ကွန်း၍ မနေပိုင်တော့သောကြောင့် သွားထောက် ခပ်သည့်အခါတွင်မူ နောက်သည် ထင်ခဲ့သော ရေမျှ၊ မှာ ဘုရားရှင်၏တန်ခိုးတော်ကြောင့် ကြည်လင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

[၈]

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ။ ။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တော်မှ မြင့်မြတ်သော နေရာ များသို့ မာတုဂါမများအား အဘယ်ကြောင့် ထိကိုင်ခွင့် ပြုပါသနည်း ငါ့ရှင်”

အရှင်မြတ်သည် အဘယ် အကြောင်းအချက်ကို မေးပါသနည်းဟု ရုတ်ခြည်း စဉ်းစားလိုက်ရသေးသည်။ နကုလမာတာ အဘိုးကြီး၊ အဘွား ကြီးတို့ ထိကိုင်သည်ကို မေးသည်ဟု ယူဆလိုက်ရသည်။

ဤသည်လည်း ဘိက္ခုနီ ပြဿနာ အမေးကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများ အပေါ်၌ ယုတ်နိမ့်ခဲ့ခြားသော အများ၏အမြင်ကို ငဲ့၍ မေးတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်ရသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ကပိလဝတ်သို့ ကြွထွက်လာစဉ်က ယသော်ထု၏ နန်းဆောင်သို့ အပူဇော်ခံအကြံတွင် ယသော်ဒေဝီသည် ဘုရားရှင်၏ ခြေ

ဖမိုးတော် အစုံကို ပိုက်ပွေ့ငိုရုံမျှမက မျက်ရည်တို့ဖြင့်ပင် လူးလည်း စေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားရှင်၏အထံတော်ပါးတွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန် လက်ယာရံ လက်ဝဲရံ ထိပ်သီး မထေရ်ကြီး နှစ်ပါးတို့ ရှိနေ၍ မိမိသည် ရဟန်းပင် မဖြစ်သေးသေးပေ။

ယင်းအပြုအမူကို မလျော်ဟုထင်ကာ ဟားမြစ်ခဲ့သူမှာ အစဉ် အလာ အယူအစွဲ ကင်းဟန်မတူသေးသောဘုရားရှင် ခမည်းတော် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကမူ ခမည်းတော်ကြီးတားမြစ်သည်ကို တဖန်ဟန်တားတော်မူ၍ ယသော်ဓရာ အလိုရှိသလို ထိတွေ့ပူဇော်စေဟု ခွင့်ပြုတော် မူခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်တွင်အစဉ်အလာ အယူအစွဲ ရှိတော် မမူသည့်အပြင် ယင်းသို့ထိတွေ့ပူဇော်ရမူ ယသေ့အပူ ငြိမ်း၍ မိမိလိုအပ်သော တရားဘက်သို့ ယိမ်းညွတ်လာမည်ကို မြင်တော် မူသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ပဉ္စကဋ္ဌ အဘယ်သူဖြစ်သည်။ အဘယ်သူနိမ့်သည် ဟူသော အကြောင်းမဲ့အယူအဆမှာ ပညတ်ကို ဗန်းတင်လွန်းသော လောကီနယ်ပယ်မှ အယူအဆများဖြစ်၏။ ယုတ်သည်၊ မြတ်သည်၊ နိမ့်သည်၊ မြင့်သည်ကို တရားဖြင့်သာဆုံးဖြတ်ရာသည်။ ပရမတ် အမြင်အားဖြင့်ကား ခန္ဓာကိုယ်ပဉ္စက ဟူသည် ရုပ်နာမ်အစုအဝေးမျှသာတည်း။

ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးပူဇော်ရာ၌ ရဟန်းယောကျ်ား၊ လူယောကျ်ားတို့သည်ကား ဘုရားရှင်၏ ခြေဖမိုးတော် အစုံမျှကို ထိတွေ့ ကိုင်တွယ် ပူဇော်နိုင်သည်။ အမျိုးသမီးများမူကား အဝေးကသာ ဖူးမြော် ပူဇော်ကြရရှာသည်။ အကြောင်းမူကား - ဘုရားရှင်၏ မြင့်မြတ်သောခန္ဓာကိုယ်တော်ကို ခြေဖဝါး အစုံထက်ပို၍ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ခွင့် မရှိဟူသော အမြင်ကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှစ်နှစ်မျှ ကွဲကွာနေသော သားကြီးအား ကပိလဝတ် ကြိုဆိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် ဖခင်တို့၏မေတ္တာဖြင့် ခြေအစုံထက် ပို၍ ထိတွေ့ပူဇော် ပြန်တော့သည်။ ခွင့်လွှတ်ကြပြန်သည်။

ဤအမြင်၊ ထိုအမြင်တို့ကို အရင်းတည်၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်တပင် အလိုက်သင့်ခွင့်ပြုတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ လည်းကောင်း မိမိသည် အဘွားကြီး နကုလမာတာ၏ ထိတွေ့ပူဇော်မှုကို အလိုက်သင့် ခွင့်ပြုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အကျိုးကား - ယင်းသို့ခွင့်ပြုခြင်းဖြင့်ရင်းနှီး၍ လာသောကြောင့် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများသည် မကွယ်လွန်မီတွင်ပင် တရားတူးရသွားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

•အခြား ပြဿနာအချို့ကဲ့သို့ပင် မိမိအပေါ်၌ ရှင်းလင်းရန် မေတ္တာဖြင့်
မေးမြန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်၍ ပြဿနာ၏ အခြေခံ အကြောင်းရပ်ကိုသော်
လည်းကောင်း၊ အဖြေကို လည်းကောင်း အရှင်တို့ သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အစ်မတော် ယသော်ဒေဝီ၏ သော
ကကို ပြောပျောက်စိမ့်သောငှာ မျက်ရည် အလူးအလဲဖြင့် ပူဇော်သည်ကို
ပင် ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူသည်ကို ထောက်၍ ဒါယိတာမကြီး နကုလမာ
တာ၏ သောကကိုပြောပျောက်စိမ့်သောငှာခွင့်ပြုခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား”
ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရသည်။

[၉]

ဤတွင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ ပြဿနာများ ရှင်းလင်းပြီးစီးသည်။ သင်္ဂါယနာ
အတွက် ဘုရားရှင်နေ့ဇာန်ဆုံးမှာကြားတော်မူသော ဆန္ဒရဟန်း၊ သို့မဟုတ်
ရဟန်းတော်မောင်ဆန်အား ဗြဟ္မဒဏ်ပေးရန် ကိစ္စတခုသာ ကျန်တော့၏။
သံဃာတော်အားလုံး၏ဆန္ဒ၊ ညတ်ကမ္မဝါဖြင့် ဗြဟ္မဒဏ်ကိုရွတ်ဖတ်သုံးဖြတ်
ပြီးလျှင် သင်္ဂါယနာ ပြီးဆုံးမည်။

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ် ဘုရားရှင် အနီးသို့လည်းမချဉ်းကပ်ရဲ၊
အဝေးသို့လည်း မသွားနိုင်၊ ကွယ်ရာထောင့်ရာ တနေရာမှသခင်မာန်၊ အရှင်
မာန်၊ ဘုရားမာန် တက်၍နေသူမှာ ဆန္ဒရဟန်း၊ ဖွားဘက်တော် မောင်ဆန်
ဖြစ်၏။

သူ ရဟန်းဖြစ်၍လာခြင်းမှာ ရှင်းသည်။ တရားအမြင် တရားအရေး
ကြောင့်မဟုတ်၊ သံဝေဂဟူသည့် ဝေလာဝေး၊ တခုတည်းသောအကြောင်း
ကြောင့်သာဖြစ်၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား - သူ့အဆင့်၊ သူ့အမြင်
အားဖြင့် သူမလွဲလျှင် ဘယ်သူချစ်သည်ကိုမူ မခံနိုင်သော၊ သူမတပါး ဘယ်
သူအရေးပါသည်ကိုမူ မခံနိုင်အောင်ချစ်သော သူ့အရှင်သား သိဒ္ဓတ္ထ။
သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်အား ချစ်သော အကြောင်းတခုကြောင့်ပါတည်း။

တကြောင်းအားဖြင့်ကြည့်လျှင်လည်း သူ့အား ချီ၊ချီ၊မြှောက်မြှောက်
သဘောဖြင့် ရံဖန်ဆန္ဒအမတ်ဟု သုံးနှုန်းကြသော်လည်း အကယ်တွင်မူ သူ
ကား- မြင်းထိန်း၊ ဆင်ထိန်း အဆင့်မျှသာတည်း။ သူ့သခင် တမျက်နှာ

ကိုသာကြည့်၍ သူ့သခင်အကျိုးကို သစ်နင်း သစ်ကျိုး၊ ဝါးနင်း ဝါးကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ဆိုလိုသည်မှာ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်းတို့မည်သည် စရိုက်သဘာဝ ကြမ်းတမ်းသည်။ အမူအကျင့် ခက်ထရော်သည်။ အပြောအဆို မသိမ်မွေ့၊ မောက်မာတတ်သည်။ သို့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရဟန်းဖြစ်လာသောအခါ သာမန် ရဟန်းတော်တို့ ဓမ္မိယာဘိ၊ ဘုရားရှင်အနီးတွင် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မထေရ်ကြီးတို့နှင့်ပင် အဆင်မပြေ၊ ပလဲနံ့ပ မသင့်သည်များကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘မောင်ဆန်’ တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။

ရဟန်းတော် ဝက္ကလိသည် ဘုရားရှင်အား အချစ်ဆုံးဟု သိမှတ်ကြ၏။ အခွင့်သာသမ္ပ ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော်ကို တစိမ့်စိမ့် တစူးစူး ဖူးမြော်နေသူဖြစ်သည်။ တရားကိုမမြင်၊ ရူပကာယတော်ကိုသာ မြင်လွန်းသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိမိအပျိုးမှ နှင်ထုတ်ခြင်းကိုပင် ခံရသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သဒ္ဓါဓိမုတ္တ - သဒ္ဓါတရား လွန်ကဲသူအဖြစ် လှလှပပအမည်ဖြင့် တေဒဂ်ဘွဲ့ ခံယူရသူဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုလည်း ဆန္ဒရဟန်း မကျေနပ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ-ဘုရားဖြစ်လာကာမှ ချစ်မည့်သူတွေ ပေါ်ပေါက်လာလိုက်ကြတာ၊ မိမိသည်သာ ရွှေနန်းတော်တွင် ငယ်စဉ်ဘဝကစ၍ ချစ်ခဲ့ရသူ ဖွားဘက်တော် အချစ်ဆုံး။

တဖန် ပုထုဇဉ်တို့ အမြင်ဖြင့် ဘုရားရှင်ဘက်မှ စဉ်းစားပြန်လျှင်လည်း ရဟန်းဘဝတွင် ရင်သွေးတော် ရာဟုလာဟု ရှိနေပေ၍သာ။ အကယ်၍များ မရှိခဲ့ပါလျှင် အရှင်ဆန္ဒကိုသာ အချစ်ဆုံးဟုပင် ဆိုရလေမည်လား မသိ။ အကြောင်းမူကား အခြားရဟန်း တပါးပါးသာအရှင်ဆန္ဒ ကျူးလွန်သည့် အပြစ်မျိုး ကျူးလွန်ခဲ့ပါသော် ချက်ချင်းပင် ခေါ်တော်မူ၍ ဆုံးမကံမြစ်မြဲ ဖြစ်ခဲ့ရာတွင် အရှင်ဆန္ဒကိုမူကား မထေရ်ကြီးများအား မထိမဲ့ ပြုသည်အထိ နှုတ်ရော အမူအကျင့်ပါ ကျူးလွန်သူဖြစ်ပါလျက် “ချစ်သားတို့။ ဆန္ဒကို သည်းခံကြပါဘိ” ဟူ၍သာ ဘက်လိုက်သယောင် မိန့်ကြားတော်မူကာ မသိကျိုးကျွန် နေတော်မူခဲ့သည်။

စင်စစ်တမူကား သတ္တဝါကို ကယ်ချွတ်ဖို့ရန်သာ အဓိဏ ထားတော်မူသော ဘုရားရှင်အတွက် ကျွတ်လွတ်မည့်သူမှန်လျှင် အာဠာဝကတို့လို၊ အင်္ဂုလိမာလတို့လို အခက်အခဲကြီးတွေ ထားပါဦးတော့။ နောက်ဆုံး ကယ်ချွတ်ရမည့် သုဘဒ္ဓိရဟန်းအတွက် သက်တော် ယွင်းယို ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်နဲ့နေသည့် အချိန်၌ပင် သုဘဒ္ဓိရှိရာ ကုဿိန္ဒာရုံသို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ပေသေးရာ

သခင်စွဲ သခင်မာန်ဖြင့် မာန်မကျနိုင်သော ဆန္ဒရဟန်းအား မိမိသက်မတတ် ထင်ရှား ရှိနေသရွေ့မှာဖြင့် ကျွတ်လွတ်ဖို့ မမြင်။ မိမိ မရှိတော့မှသာ ကျွတ် လွတ်ဖို့ မြင်တော်မူသည့်အတိုင်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်း နေတော်မူခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

မုန်လှပေ၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင်အာနန္ဒာနှင့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင်ပမာ အပြိုင်ပူဆွေးသူကား အရှင်ဆန္ဒ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ တောင်ကြီး ပြိုလေပြီတည်း။

ဘုရားရှင်တည်းဟူသော ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလေသည်နှင့်အတူ သူ့မာန်၏ အရင်းခံ တောင်ကြီး မရှိတော့ပြီကြောင့် သူ့မာန်များလည်း တနေ့တခြား ပြို၍ပြို၍ ကျလာလေသည်ကိုကား မိမိကိုယ် မိမိသာသိ၏။ 'သို့ရာတွင် သူ့ အနီးသို့တပ်လျှင် အဆင်မပြေမှုတို့နှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတတ်လေသောကြောင့် ရဟန်းအများကပင် သူ့အား ဖဲကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့ပေရာ ဘုရားရှင်၏ သာဓုကိဋ္ဌန ပွဲသဘင်တွင် သူပါဝင်သော်လည်း အများနှင့် မဆက်ဆံ ကွယ်ရာထောင့်ရာ တနေရာမှသာ ဖူးမြော် ပူဆွေး၍နေရရှာ၏။

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အရေးပါလှပြီဟု အထင် ထောက်နေမိခဲ့သော်လည်း အရေးပါသော သင်္ဂါယနာ ပွဲသဘင် ပြင်ဆင်ကြသည့် ကိစ္စတွင် မိမိမှာ ရဟန္တာလည်းမဟုတ်၊ အဘယ်ပညာ၊ အဘယ်ဂုဏ်ထူးမျှ ရှိသူလည်းမဟုတ် သောကြောင့် ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ၊ ရှိသည်ဟူ၍မျှ အထင်မခံခဲ့ရ။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ သံယောဇဉ် အမျှင်မပြတ်နိုင်သေးသည့် အပေါ်တွင် ဘုရားရှင် မရှိလျှင် မိမိအပေါ်၌ အရာရာတုတ်ပင် သည်းခံနိုင် စွမ်းကြသော ဤ မထေရ်ကြီးများသည်သာ မိမိအဖို့ အားထားရာ၊ လဲလျောင်းရာ၊ ပုန်းအောင်းရာ၊ ပေါင်းဖော်ရာ ရှိတော့သည်ကြောင့် ရွှေနန်းတော်၌ကပင် မိမိနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သော အရှင်အာနန္ဒာ အပါအဝင် သင်္ဂါယနာတင် မထေရ်ကြီးများ ကြွရောက်တော်မူရာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ပင် ထောယောင် နောက်လိုက်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ရပေသည်။

ယခုသော် ယင်းသို့ မိမိ လိုက်ပါခဲ့မိသည်ကပင် မှားလေပြီလား မသိ။ အကြောင်းမူကား - သင်္ဂါယနာ ပြီးစီး၍ မထေရ်ကြီးများက မိမိထံသို့ ကြွ ရောက်ကာ မိမိအား ဖဲကြည့်ကြသော ဗြဟ္မဒတ် ခတ်လိုက်သောအခါ မိမိ အဖို့မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ဆိုသကဲ့သို့တွေ့ကြုံလာရသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် ထိုးမည့်ဆင် နောက်ဆုတ် ဆိုသကဲ့သို့ ဗြဟ္မဒတ် တည်းဟူ သော နောက်ဆုတ်မှုအင်အားဖြင့် သတိသံဝေဂ ရလေပြီးဖြစ်သော မိမိသို့

ကဏ္ဍတည်းဟူသော ဆင်သည် ထိုးဝင်၍ လာခဲ့ပေရာ၊ မကြာမတင်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ကူးပြောက် လာသောကြောင့် မြော်မြင်အား ကြီးမားတော်မူလှသော ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ ကရုဏာရှေ့သွားဖြင့် မြဟူဒဏ်ထားတော်မူကြသော မထေရ်ကြီးများအား လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး ဖြစ်နေရပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် သင်္ဂါယနာတင် ပွဲတော်ကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရဟန္တာဖြစ်စေခဲ့၏။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ပြဿနာ အားလုံးကိုလည်း ပြေငြိမ်းစေခဲ့၏။ အရှင်ဆန္ဒကိုလည်း ရဟန္တာ ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းဖြင့် ထုတိမင်္ဂလာသာယာလှစွာသော ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်သတည်း။

[၁]

တချိန်သောအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတော်တွင် လယ်လုပ်သားကြီးတို့အဖို့ စပါးလှန်းစရာ နေပြောက်မျှ မရှိသောကြောင့် ညည်းညူခဲ့ကြရသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သီဟိုဠ် တကျွန်းလုံး ပေါ်တွင် ဈာန်ပျံ့ရဟန်းတို့ ပေါ်များလှပုံကို ထွန်းပြသော စကားဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းဈာန်ပျံ့၊ ကောင်းကင်ပျံ့ ရဟန်း၊ ကိုရင်၊ ရသေ့များသည် အများအားဖြင့် သမာဓိ၊ သို့မဟုတ် သမထ သမားများသာ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား - ပလ္လားမှု မာန မကင်းသေးသော သမာဓိအရှင်များသာ မိမိတို့၏ ဈာန်မျှကို အဟုတ်ကြီးထင်ကာ လူမြင် သူမြင် ပလ္လား ပျံ့သနီးတတ်ကြ၍ ဈာန်အရှင်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မာန ထင်ပြီးသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များမူကား - ပလ္လားမှုကို နှိပ်ကွပ် ဆုံးမတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအရ မိမိတို့၏ ဈာန်ကို လျှိုဝှက် တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာ ဈာန်အရှင်နှင့် ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသော ဈာန် အရှင်တို့ လျှိုဝှက်ပုံ၊ ပလ္လားပုံကို ဤဝတ္ထုတွင် တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်၏ တရားအလုပ်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း ၄၀ အနက် တခုခုကို 'စူးစိုက်' စေသော သမထလမ်း သမာဓိ သက်သက်လမ်း၊ သမထမှတဆင့် တက်၍ ရုပ်၊ နာမ် ခန္ဓာတို့သို့ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတင်၍ 'ရှုပွား' စေသော ဝိပဿနာလမ်း၊ သမုတနှင့် ဝိပဿနာကိုပင် တပြိုင်နက် 'စူးစိုက် ရှုပွား' စေသော လမ်းဟူ၍ နည်းလမ်း သုံးသွယ် ရှိသည်။ အကြင်ယောဂီ ရဟန်းတဦးအတွက် နှစ်သက်သလို ကြိုးစားရန် ခွင့်ပြုတော်မူထား၏။

သမထလမ်းစဉ်မျှသည်ကား- ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီ မှိုင်းမှန်ပြာဂီ ရှေးပဝေသဏီကပင် မဇ္ဈိမ၌ရှိခဲ့ ထွန်းကားခဲ့ပြီ၊ ဖြစ်၏။ တနည်းဆိုသော် မြေလျှိုးမိုးပျံ့ တန်ခိုးရှင် အဖြစ်မျှသော တရားလမ်းစဉ်သည် ရှေးကပင် ရှိခဲ့ပြီ၊ ဖြစ်သည်။

မြေလျှိုးမိုးပျံ့သော တရားရှင်၊ တန်ခိုးရှင်ရသေ့တို့၏ အကြောင်းသည် ဒေသနာတော်တွင် အပ်ကြောင်းထပ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယင်း သမာဓိ တန်ခိုးရှင်တို့သည် မိမိတို့၏တန်ခိုးကို မလျှိုးဝှက်၊ ပလွှားကြသည်ဟု ဆိုနိုင် ရ၏။ ဝတ္ထုတော်များတွင် တန်ခိုးရှင်ရသေ့တို့သည် ချဉ်ဆားအတွက် ဆိုကာ မင်းဥယျာဉ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ဆင်းသက်၏။ မြို့ရွာများသို့ တန်ခိုးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် လာ၏။

အထင်ရှားဆုံးကား- နိပတ်တော်တွင် ဘုရားအလောင်းတော် ဟရိတစ ရသေ့ကြီးသည် ဗာရာဏသီ နန်းတော်သို့ လေသာပြတင်းမှ ဖြတ်ဝင်၍ အကြိမ်ကြိမ်ကြသည်။ ထို့ထက် အထင်ရှားဆုံးကား- ဘုရားရှင်၏ ခမည်း တော် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင် ကိုးကွယ်သော ဒေဝီလရသေ့ကြီးသည် ကပိလဝတ် နန်းတော်သို့ တန်ခိုးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ကြသည်။ တာဝတိံသာမှ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူမည့် သတင်းကို ယူ၍ ကပိလဝတ်နန်းသို့ ကြွလာပုံကို ဗုဒ္ဓဝင်တွင် အထင်အရှား ဖတ်ရှုကြရမည် ဖြစ်၏။

ဖော်ပြလိုသည်ကား- သမထသမား တန်ခိုးရှင်တို့သည် ပလွှားမှုဟု မဆိုချင်ဦးတော့၊ မိမိတန်ခိုးဖြင့် မငြိမ်မသက်ပုံကိုပင် ဖြစ်၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။မဟာစေတီကို ကပ်လှူဖို့ ပန်းများ ရလိုပါသလား။ ဘုရား”

မထေရ်ကြီးပြုံး၏။ သို့ရာတွင် “ရနိုင်လျှင် လိုပေတာပေါ့ မောင်ရင်” ဟု အလိုက်သင့် မိန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မထေရ်ကြီးသည် စေတီဘက်သို့ လှည့်၍ ဘုရားအာရုံပြုခိုက် နောက်ကျောဘက်မှ ကိုရင်သည် သူ့နေရာမှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားသည်။ မနေ့ညဉ့်ကမှ သမာဓိလုပ်ငန်း အောင်မြင် ခဲ့သော တန်ခိုးရှင် အသစ်ကျပ်ချွတ်လေး ကိုရင်ဒတ္တသည် တောတောင် တနေရာရာသို့ ဈာန်ဖြင့် ပန်းသွားခူးလေပြီတည်း။

သမာဓိစခန်း အောင်မြင်ပြီးစ ကိုရင်ကလေး ရှင်ဒတ္တသည် ရအပ်ပြီး သော သူ့တရား၊ သူ့တန်ခိုးတွင် ငယ်သွေးငယ်မှုဖြင့် အလွန် တက်ကြွ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိသည်ကို ဆရာမထေရ်ကြီး သိပြီးဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ညဉ့်ကမှ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်လာသော သူ့တပည့်သည် ယနေ့ တနေ့တာ အတွင်း၌ပင်

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအလစ်၌ သူ့တန်ခိုးကို တကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ စမ်းသပ် ကျေနပ် လျက် ရှိနေသည်ကိုလည်း မထေရ်ကြီး သိ၏။

ဘုရားရှိခိုးရာ၌ ဘုရားရှင်ကိုပူဇော်ကပ်လှူရန်အတွက်ပန်း၊ ဝေရခမ်း၊ ဆီမီး တို့ဟူသည် လိုအပ်သော တွဲဖက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။ ပန်း၊ ဝေရခမ်းတို့ ရုတ်ခြည်း အလွယ်မရနိုင်သည့် အခါမှသာ လက်ချည်း ရှိခိုးရသည်။ မဟာ စေတီအား လက်ချည်းသက်သက် ပူဇော်လျက်ရှိသော ဆရာမထေရ်အား “ပန်းများရလိုပါသလား” ဟု မေးလျှောက်လိုက်ခြင်းမှာ သူ့တရား၊ သူ့ တန်ခိုးကို ဆရာမသိသေးဘူးထင်၍ ဆရာအား တန်ခိုးဖြင့် မျက်နှာလုပ်လို သော ကိုရင်၏သဘောကို သိရ၍ ပြုံးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရင်ဒတ္တသည် ဈာန်ပျံ့တန်ခိုးရှင် ရဟန်း ကိုရင်များစွာကို တွေ့ခဲ့ဘူးပြီ ဖြစ်၏။ အဝေးနေ တန်ခိုးရှင်များကို ထားဦး၍ သူ့ဝန်းကျင်တွင်ပင် အဘယ်သူသည် တန်ခိုးရှင် ဖြစ်နေပြီကို သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ထက် ငါသာအားကျကာ သမာဓိအလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်ကြိုးပမ်း ခဲ့ရာ၌ မနေ့ညဉ့်ကပင် တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လာသောကြောင့် နှစ်သိမ့်လှသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ တရားနည်းပြ ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ်ကြီးမူကား-ဆရာပင် ဖြစ်မချည်။ သူတို့လိုဈာန်မရရှာသေးဟု ကိုရင်ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သီဟိုဠ်တွင် တရားရှင် ဈာန်ပျံ့ ရဟန်းတွေ ဤမျှ များပြား နေပါ လျက် သူ့ဆရာ၏ ဈာန်ကိုမူ မတွေ့ မမြင်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရဟန်းကိစ္စ ဘက်စုံပြည့်ပြီးသော ဆရာမထေရ်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ကျင့်သုံးသော တရားကိုကား ရှင်ဒတ္တတို့ မသိပါလေ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရွှေတိဂုံစေတီတော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အားလုံးတို့၏ ဦးညွှတ်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ သီဟိုဠ်၏ မဟာစေတီတော်သည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် ရှင်လူရဟန်းတို့၏ နှစ်လို ညွတ်ကိုင်းရာ ဖြစ်သည်။

ယခုတလော၌ ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ်သည် တပည့်ရဟန်း သာမဏေများနှင့် အတူ ညနေ ညဦးခင်းတိုင်းလိုလို မဟာစေတီသို့ ဘုရားဖူးအရောက်များ၏။ မဟာစေတီသို့လာတိုင်း ကိုရင်ဒတ္တလိုက်ပါရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အကြောင်း မူကား-တပည့်ဒတ္တသည် သမာဓိအားကောင်း၍ ဈာန်ရှင်အဆင့်သို့ ရောက် လုလု ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိတော်မူရာ တပည့်၏ တရား အရှိန်အဝါ မပြတ် စေရေးအတွက် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခုသော် တပည့်သာမဏေသည် သမာဓိအရှင်၊ ဈာန်အရှင် ဖြစ်သာ ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ရအပ်ပြီးသောဈာန်တွင် ပလွှားလိုစိတ်

ကလေး လွမ်းမိုးလျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရပေရာ ဆက်လက်၍ ကွပ်ညှပ်ဆုံးမ ရဦးမည်ဖြစ်၏။ ယခင်ကလည်း တရားမာန်မတက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ မနေ့ထပ် အကြောင်းယူတ္တိဖြင့်အကွက်ဆင်ကာ ရှင်ဒတ္တနှင့် အခြား တပည့်များကိုပါ ထိထိရောက်ရောက် ဆုံးမခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆရာ အပေါ်၌ပင် ဂုဏ်ယူလိုစိတ်ဖြင့် တရားမာန်မလျော့သည်ကို တွေ့လာရ၍ ပြုံးမိလိုက်ရသည်။

ကိုရင်ဒတ္တသည် ဆရာ့ထံပါးမှ တန်ခိုးဖြင့်ကြွသွား၍ ပန်းများကိုတပွေ့ တပိုက်ခူးလာကာ ဘုရားပူဇော်ရန် ဆရာကိုကပ်လှူသည်။

ပန်းများကို အဝေးတောတောင်သို့ သွားရောက်ခူးဆွတ်၍ တန်းခိုးပြရုံ မျှမဟုတ်။ ဆရာ့လက်သို့ ရောက်ပြီးသော ပန်းများ အပေါ်တွင်လည်း တန်ခိုးပြလိုက်ပေသေးသည်။ အကြောင်းမူကား - မထေရ်ကြီးသည် သင်္ကန်း အတွင်း ထည့်သွင်းထားသော ပန်းများကိုယူ၍ စေတီရင်ပြင်တွင် ပန်းမွှေ ရာခင်းလှ ပူဇော်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ပန်းစိုက်အိုးတို့တွင် စိုက်ထောင်ပူဇော် ရာ၌လည်းကောင်း ယူ၍မကုန်၊ ကပ်လှူ၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပေရာ - “သာမဏေ။ ။ သင့် ပန်းတွေများလှချည့်” ဟု ပြောရာတွင် “သင်္ကန်းကို မှောက်လှန်လျှင် ကုန်သွားပါလိမ့်မည် ဘုရား” ဟု လျှောက်၍ မှောက်လှန် လိုက်သည့် အခါတွင်မူ ပန်းများကုန်သွားလေတော့သည်။

[၂]

မနေ့ညနေက မဟာစေတီသို့ဘုရားဖူးလာကြသောအခါ ကိုရင်ဒတ္တနှင့်အတူ အခြားကိုရင်ငယ်နှင့် ရဟန်းတပည့်များစွာ ပါ၏။ မဟာစေတီမှ အပြန်တွင် ပြန်ရိုးလမ်းမှမပြန်ပဲ တောလမ်းတခုကိုဖြတ်၍ ပြန်ကြသည်။ တောလမ်းတွင် အတွေ့အကြုံတခုဖြင့် တပည့်တို့ကိုဆုံးမရန်ဖြစ်၏။ အဓိကရည်မှန်းချက်ကား တရားအရှိန်မြင့်လျက်ရှိသော ကိုရင်ဒတ္တကို ဆုံးမနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

တောလမ်းခရီးတွင် ထင်းတစည်းကိုထမ်း၍လာသော အဘိုးအို တယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသည်။ အဘိုးအိုကား - အိုမင်းသည့်အပေါ်တွင် အရုပ်ဆိုးလှစွာ၏။ အသားအရေတို့မှာ ရှုံ့တုမည်းမွှောင်လျက် ရှိသည်။ ခါးကိုင်းသယောင်ရှိသည်။ မည်းမွှောင်သောအသားပေါ်တွင် ဖြူဖွေးလျက်

ရှိသော မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဘက်မှာ တင်းထင်းကြီးပေါ်လျက်ရှိ၏။ အသားမည်းရသည့်အပေါ်တွင် ပိုးသွေးများ လေကျလျက် ရှိနေပေသေးသည်။ အဝတ်အဆင်မှာလည်း တကိုယ်လုံးတွင် နံငယ်ပိုင်းမျှသာရှိသည်။ အဘိုးအိုတွင် ချီးမွမ်းစရာတချက်မျှသာ ရှိသည်။ ယင်းသည်ကား - အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှဝင်းလက်လျက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အဘိုးအိုက မထေရ်ကြီးကို တွေ့သည်နှင့်တပြိုင်နက် “ဗြဲ-ကိုယ်တော်ကြီးပါလား၊ မဟာဇေတိက ပြန်ကြွလာတယ်ထင်ပါ” ဟု လျှောက်တင်ကာ ထင်းစည်းကို လမ်းဘေးသို့ချ၍ ရှိခိုးသည်။

“မွန်ပါတယ် ဒကာကြီး။ ဒကာကြီးဝေပုလ္လလဲ အတော်ဆင်းရဲနေရှာထင်ပါ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ဘုရား”

မထေရ်ကြီးက “ဒကာကြီး ဝေပုလ္လ” ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုသည် ရှက်စနိုးအဟန့်ဖြင့် ဦးခေါင်းညှိုးလျှိုးသွားသည်။ မထေရ်ကြီးက ဒကာကြီး၏ လူအမည်ကို မသိ။ သူသိသော အမည်ဖြင့်သာ ဒကာကြီးမျှဖြင့် ပြီးနိုင်ပါလျက် သတိရစေရန် တမင်ထုတ်ဖော်၍ “ဒကာကြီး ဝေပုလ္လ” ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင် အစရှိသော ဆရာသူတော်ကောင်းများသည် ငယ်မည်ဖြင့် ထုတ်ဖော်ခေါ်ပြောလေ့ရှိကြ၏။ ရင်းနှီးစေရန်လည်းဖြစ်၍ ဘဝကို သတိရစေရန်လည်းဖြစ်သည်။ မထေရ်ကြီးနှင့် ယင်းဒကာကြီးတို့၏ ရင်းနှီးခဲ့သော အမည်အသိမှာ “ဝေပုလ္လ” ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား - ဒကာကြီးသည် တချိန်သောအခါက မထေရ်ကြီးနှင့်အတူ တရားကျင့်ဖော်ကျင့်ဖက် ဓမ္မမိတ်ဆွေရဟန်းတပါး ဖြစ်ခဲ့သတည်း။

“ဒကာကြီး ဝေပုလ္လက ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသကဲ့”

“ရှာမိပေပြီကိုး ဘုရား”

“ဒုက္ခရှိလာယင် ဒုက္ခလွတ်ရာလဲရှိတယ်ဆိုတာ ဒကာကြီးသိသားပဲ”

“ကြိုးစားပါမည် ဘုရား”

“သာဓု - သာဓု - သာဓု”

မထေရ်ကြီးနှင့် ဒကာကြီးတို့ စကားပြောနေခိုက် နောက်ပျိုတရားရှင် တပည့်အချို့တို့ ငြိမ်သက်စွာ ကြားနာနေကြသော်လည်း နောက်ပါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ ကျွန်စီမြုတ်သိုက် တီးတိုး စကား များနေကြသူများ

သည်ကား - တရားမပြည့်သေးသော ရဟန်းငယ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ကိုရင်ငယ် များ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ တွတ်ထိုးနေကြသော စကားများမှာ လူငယ်ဘဝ ယင်းဒကာ ကြီးသို့ အကြောင်းခံ၏။ လူငယ်တို့ အမြင်တွင် ပြောင်စရာ လှောင်စရာ သဖွယ် အရုပ်ဆိုးလှစွာသော ဒကာကြီးသို့ ကိုရင် တပါးက မသိမသာ လက်ညှိုးထိုးကာ အခြား ကိုရင် တပါးအား “ဟိုမှာ တို့ဆရာတော်က ကိုရင်တို့ ဘကြီးနဲ့ တွေ့နေပါလား” ဟု ကျီစယ်လိုက်သောအခါ အကျီစယ် ခံရသော ကိုရင်က “ကိုရင်ဦးလေးနဲ့ စကားပြောနေတာ” ဟု ပြန်၍ လှောင်သည်။ မအောင်နိုင်သော ရဟန်းငယ်တပါးက ဆုံးမသံလည်းပါ အောင် “တိတ်တိတ်နေကြ၊ ကိုရင်တို့ အဖေကို တရားဟောနေတာ” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်သေးသည်။

ယင်းအပြုအမူကို အကင်းပါးသော ဒကာကြီးက လှမ်း၍ သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ခွဲခွာရန် မထေရ်ကြီးအား ရှိခိုးပြီးသောအခါ နောက်ပိုင်းသို့ အနည်းငယ်ရွှေ့လာပြီးနောက် ရှိခိုးယင်း....

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။တပည့်တော်ကို အထင် မသေး ကြကုန်လင့်။ တပည့်တော်၏ မိုက်မှားမှုကြောင့် ယနေ့အချိန်၌ အရှင်ဘုရားတို့ အထင် သေးစရာအသွင်ကို တွေ့နေရသော်လည်း တချိန်သောအခါကမူ တပည့် တော်သည်လည်း အရှင်းဘုရားတို့ ဆရာအရှင်နှင့် တန်းတူရည်တူ ဖြစ်ခဲ့ဘူး ပါသည်။ နေနှင့် လကို လှမ်းကိုင်နိုင်သည် အထိ တန်ခိုးကြီးခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။

“ဤသို့ လျှောက်ထားရသည်မှာ မာနစကား မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား တို့ သတိတရားရ၍ ကြိုးစား နိုင်ကြစေရန် ဖခင်၊ ဘကြီး၊ ဦးထေးတို့ မေတ္တာမျိုးဖြင့် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့ရခိုက်တွင် ပေါက်ရောက် အောင် ကြိုးစားကြပါကုန်လော့။ အရှင်ဘုရားတို့တွင် သမာဓိ အဆင့်ထိ ပေါက်ရောက်ပြီးသူတို့ ပါဝင်ပါကလည်း သမာဓိအဆင့်မျှဖြင့် ရပ်တန့်၍ မနေပဲ တမင်တဖိုလ်ရသည်၊ ရောက်သည်အထိ ကြိုးစားကြပါကုန်....။

“အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် - တပည့်တော်သည် သမာဓိစခန်း ကုန်သည် အထိ ပေါက်ရောက်ဘူးသူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သမာဓိအဆင့်မျှသည် စိတ်ချရသည် မဟုတ်သောကြောင့် တရားအန္တရာယ်နှင့် တွေ့သောအခါ အရှင်ဘုရားတို့ မြင်သည့်အတိုင်း ဒုက္ခတောသို့ သက်လျော ခဲ့ရပါသည်။

အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း တပည့်တော်လို မဖြစ်ရန်နှင့် တမက် တဖိုလ် ပေါက်ရောက်သည်အထိ ကြိုးစားနိုင်ကြပါရန် လျှောက်ထား ရပါသည် ဘုရား။”

ဒကာကြီးလျှောက်ထားချက်ကို ထိတ်လန့် အံ့သြစွာဖြင့် နားထောင် ကြ၏။ စကားအဆုံးတွင် မထေရ်ကြီးကပင် စတင်၍ သာဓု ခေါ်လိုက် သောအခါ တပည့်အားလုံး သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ ငြိမ်ဝပ်သွားကြသည်။

ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ပင် တပည့်များကို ဤခရီးသို့ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ မိမိဆုံးမရမည့်စကားကို ဒကာကြီးကိုယ်တိုင် အကြောင်းယူတ္တိဖြင့် ဆုံးမလိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သမာဓိ ဈာန်စခန်းအထိ ပေါက်ရောက်လာပြီဖြစ်သော တပည့် ဒတ္တသည်ကား သတိတရားရသေးဟန် မတူ။ ရပြီးသောဈာန်မျှကို နှစ်သိမ့်အထင်ကြီးကာ ဆရာကိုပင် ပလွှား၍ ပြခဲ့ပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့က အဖြစ်ကို မြင်လျှင် သတိလည်းရစေ၍ တရားလည်းဟောရန်အတွက် မနေ့က တော လမ်းခရီးအတိုင်းပင် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

[၃]

ဆရာဟူသည် တပည့်၏ အမူအကျင့် စရိုက် သဘာဝ အတိုင်း အရှည်ကို အကဲခတ်မြဲ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတပည့်၏ စရိုက် သဘာဝ၊ အမူအကျင့်ကို ပို၍ အကဲခတ်မြဲ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ကား - သမထနှင့် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွင် နည်းပေါင်းများစွာ ရှိသည့် အနက် အကြင်တပည့်တဦးအား သူ့စရိုက် သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေးနိုင်မှ လွယ်ကူပေါက်ရောက်သည်။ စရိုက်နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ အံ့ချော်နေခဲ့သော် တပည့်လည်းပန်း၊ ဆရာလည်း ပန်းရ၏။

တပည့်ဒတ္တသည် ရုပ်ရှည်ကလေးချောပြေ၍ တရားအလုပ်တွင် ထက် ထက် သန်သန်ရှိသော်လည်း ရာဂစရိုက်၊ ဒေါသစရိုက် ကလွန်သူ ဖြစ် ကြောင်း အကဲဖြတ်၍ ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စရိုက်နှင့် လိုက်လျော သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်စေယဉ်းဖြင့် တဘက်တွင်လည်း ရာဂ၊ ဒေါသတို့နှင့် မကြုံရလေအောင်ထိန်းကွပ်ကာ တရားကျုံးသွင်းလိုက်သော

အခါ သမာဓိအရှင် ဈာန်သခင်အထိ ပေါက်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဝမ်းသာရသည်။

“ဒတ္တ။ ။ ငါတို့ရဟန်း သာမဏေမျိုး၏ ပန်းတုံးတိုင်ကား - နိဗ္ဗာန် တည်း။ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်းကား - ဝိပဿနာတရားတည်း။ သို့ရာတွင် ယင်း ဝိပဿနာလမ်းပေါ်သို့ သမာဓိတည်းဟူသော သမထလမ်းမှ ဖြတ်၍ သွားရသည်။ သမထ လမ်းပေါ်တွင်ပင် ရပ်တန့်၍ မနေရ”

“တပည့်တော် ငယ်ပါသေးသည်ဘုရား”

“ဒတ္တ။ ။ တရား ကျင့်သုံးမှုဟူသည် ငယ်လေ ကောင်းလေဖြစ်၏။ အင်အားရှိသည်။ ဉာဏ်ရှင်သည်။ တရားကျင့်သုံးဖို့ သဒ္ဓါထက်သန်ဖို့သာ လိုသည်”

“တပည့်တော်တို့ ဘုရားရှင်သည် ကာမဂုဏ်ကိုခံစားပြီးနောက် ၂၉ - နှစ်အရွယ်မှ တောထွက်တော်မူပါသည်။ ရှေး သူကောင်းတို့သည် အရွယ် လွန်မှ တောထွက်ကြပါသည်။ တပည့်တော်သည် အခုမှ ၁၉ - နှစ် အရွယ် မျှ ရှိပါသေးသည်ဘုရား”

“ဒတ္တ။ ။ သင့်စကားကား ဆင်ခြေ စကားမျှသာတည်း။ သဒ္ဓါ နည်းသူတို့သည် အစဉ်အလာဟု ဆိုကာ သင့်ဆင်ခြေမျိုးကိုသာ အသုံးပြု အချိန်ဖြုန်းကြကုန်၏။”

“တပည့်တော်အရွယ်မလွန်မီပင် ကြိုးစားပါမည် ဘုရား”

ဒတ္တ။ ။ သင့်မှာ တရားအရှိန် ရပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သမထစခန်း တည်းဟူသော လမ်းခွတ်လပ်တွင်သာ ဖြစ်နေသေးသည်။ သမထ စခန်းမျှ သည် တရားအန္တရာယ်တို့ ထူပြောလှစွာ၏။ ဝိပဿနာလမ်းပေါ်သို့ ရောက် ရန် သဒ္ဓါအင်အားဖြည့်ပေးဖို့လိုသည်။ မနေ့ကတွေ့ခဲ့သော ဒကာကြီးကို သင် တရားမကျနိုင်သလော”

“သတိထားပါသည် ဘုရား”

“သင်သည် ငါ့စကားကို တရားကျနိုင်သေးဟန်မတူ။ ပတ်ဝန်းကျင် သည် သင့်ကိုဆွဲဆောင်လျက်ရှိနေပေ၏။ ငါပြောလိုက်မည် ဒတ္တ။ သင်ကား - ရာဂစရိုက်၊ ဒေါသစရိုက် လွှမ်းမိုးနေပြီ။ သင့်ဈာန်မျှကို အထင်ကြီး၍ သတိမထားခဲ့ပါသော် သင်သည်မကြာမီပင် ကန်းမနှင့်ညားရပေလိမ့်မည်”

ထိုစကားတွင်ကား - ကိုရင်ဒတ္တသည် တစုံတရာ ပြန်၍ မလျှောက်ထား တော့။ အကြောင်းစား - ဖိနှိပ်ပြောဆိုရုံမျှမက မဟုတ် တရုတ်ဖြင့်ပင် မိမိ၏ အနာဂတ်ကိုပုတ်ခတ် ပြောဆိုလာသည်ဟု ယူဆကာ မနှစ်သက်နိုင်

•တော့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဆရာမို့ ပြန်မပြောဝံသော်လည်း ဆရာ၏ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ၊ ဆရာဖြစ်စေကာမူ မိမိလောက်မျှ တရားအစွမ်း မထက် ဟူသော တိတ်တခိုးမာန် ကလေးကလည်း ရှိနေ၏။

ကိုရင်ဒတ္တသည် ရာဂစရိုက်၊ ဒေါသစရိုက် လွမ်းကဲသည် မှန်၏။ ယင်း စရိုက်ကပင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သမာဓိ အဆင့်မျှကို အထင်ကြီးကာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နေသည်လည်း မှန်၏။ အကြောင်းမူကား - သိဟိဋ်ကျွန်းတွင် စပါးလွန်းစရာပင် နေပြောက်မရှိဟု ဆိုရသည်နှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင် ဈာန်အရှင်တို့ကို ကိုရင်ဒတ္တ အတုယူ အားကျနေသည်။

လူဟူသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရှုန်းကန်နိုင်ခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလွှဲရှောင် နိုင်ခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဆင်းရဲချမ်းသာ မျိုးစုံကို တွေ့ကြုံနေကြရ သည်။ အရွယ်နုနယ်သေးသော ကိုရင်ဒတ္တတို့လို လူငယ် အဖို့သော် ပို၍ ခက်တတ်၏။ ကိုရင်ဒတ္တသည် ဆရာ၏အဆုံးအမကို သဘော ပေါက်သော် လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ဘဝင်မကျနိုင်သေး။ နေပြောက် မထိုးသော သမထ တရားဝန်းကျင်သည် သူ့ကိုဆွဲဆောင်လျက်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာအပေါ်တွင် ဘဝင်မကျ၊ နောက်ထပ် အလားတူ အဆုံး အမမျိုးခံရမည်စိုး၍ ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာနှင့် ခပ်ခွာခွာနေသည်။ ဆရာ ကလည်း ပျံလေသည့်ငှက်ခါး နားခါးမူသိစေတော့မည်ဟူသော အမြင်ဖြင့် သူ့တပည့်ကို ကြိုးရည်ရှည်နှင့် လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ဆရာက လွှတ်ထားလေ သူကသဘောကျလေဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ကား - ယခုမှ သူ့ဈာန်ကလေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အသုံးပြုရသည်။ သူတကာနည်းတူ ပျံလိုက်သည့်ဈာန်၊ မြို့ကိုလည်းပျံသည်။ တောကိုလည်း ပျံသည်။ နေပြောက်မထိုးတို့တွင် သူလည်းပါ၏။ ဤတွင် တောင်ခြေ တောစပ် ယက်ကန်း၊ သည်တို့ရွာမှ တောသူမလေး မယ်ယဉ်ကျေးနှင့် တွေ့ ကြသတည်း။

သူ့အမည်မှာမယဉ်ကျေးဖြစ်သည်။ ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့်လှသောကြောင့် အမည်နှင့်အဆင်းမှာ လိုက်လျောလှ၏။ တောသူကလေး ဖြစ်သော်လည်း ယက်ကန်းသည်မထလေး ဖြစ်သောကြောင့် သိမ်မွေ့သည်။ နူးညံ့သည်။ အကြောင်းမူကား - ယက်ကန်းမှယ့်တို့ အသုပ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးပါ၍ အနု ပညာဆန်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဆင်းလှသလောက် အသံကလေးထ လည်း သာယာသူဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် တောသူတို့ဘာဝ၊ ဆင်းရဲသူမကလေးတို့၏ ထုံးစံ ယက်ကန်း
 အလုပ်မှန်းချိန် ညနေခင်းများတွင် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိတောအတွင်းသို့ ဟင်း
 ရွက်ခူးထွက်ရ၏။ တညနေ ဟင်းရွက်ခူးခိုက်ဆောက်တတ်ရာရာသီချင်းကလေး
 ကို ဆိုနေစဉ်တွင် ကောင်းကင်မှ ဈာန်ဖြင့် ကြွလာသော ကိုရင်ချောချော
 ကလေးကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် စပ်မိစပ်ရာ အောက်ပါအတိုင်း သီချင်း
 လုပ်၍ ဆိုလိုက်လေသည်။

ကိုရင်လေးဝါဝါ
 ဈာန်နှင့် ကြွလို့လာ၊
 ဆင်းခဲ့ပါ ခုမနှေး
 ဖူးချင်လှတယ်လေး။

ထိုသီချင်းသံကို ကိုရင်ဒတ္တကြား၍ လှမ်းငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အသံ
 တလေး သာသလောက် ရုပ်ကသေးကလည်းလှသော ရွယ်တူတန်းတူ တော
 သူမကလေး တယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
 စွဲဝေသွား၏။ သူ့ ရာဂစရိုက်သည် ကိုရင်ဒတ္တအား နှိုးဆွလာပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့ညနေတွင်လည်း ဤခရီး၊ ဤလမ်းသို့ လာခဲ့
 ပြန်သောအခါ မနေ့ကအတိုင်းပင် တောသူမလေးကိုတွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင်
 မနေ့ကလို မြင့်မြင့်လှမ်းလှမ်းမပျံ့၊ အသံသာသလောက် ရုပ်ကလေးလှသော
 သူမကို အနီးကပ် တွေ့နိုင်ရန်အတွက် သစ်ပင်တို့ လွတ်ရုံမျှ နိမ့်နိမ့် ပျံလာ
 သည်။ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သီချင်းသံကို ထပ်မံ ကြားရ
 ပြန်၏။

ကိုရင်လေးဝါဝါ
 ကြည့်လို့ လှလိုက်တာ၊
 ဆင်းခဲ့ပါ မြန်အသေ့
 ဖူးချင်လှပါနော့။

သီချင်းအဆုံး၌ပင် ကိုရင်ဒတ္တသည် မြေသို့သက်၍ မယဉ်ကျေး၏အနီးသို့
 ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ စက္ခုရှုပေန် သံဝါသာ ဟူသော စကားတော်အရ
 ချစ်ကြင်ကြသော အကြင်ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့မည်သည် အသံဖြင့်
 စကားမပြောမီ မျက်လုံးချင်း စကားပြောကြမြဲ ဖြစ်၏။ ကိုရင်ဒတ္တက
 မယဉ်ကျေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ မယဉ်ကျေးက သင်္ကန်းအရှင်မို့
 ကိုယ်ကလေးကို မယ့် သယောင် ယ့် သယောင်နှင့် ယ့် ကာ၊ လက်ကလေး
 ကို ကြာငုံပြုကာ မဖူးသယောင် ဖူးသယောင်နှင့် ဖူးသည်။

“ငါ့ကိုခေါ်သလား နှမ”

“တန်ခိုးရှင်ကို မဖူးမြင်လို့သူ အဘယ်မှာ ရှိပါမည်နည်း ကိုရင်”

“ခေတ္တခဏမျှသာ မဟုတ်၊ အမြဲတမ်း ဖူးမြင်နိုင်ရန် နှမ၏ အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါမည်”

“လိုက်ခဲ့ပါကိုရင်၊ မိဘများထံ ခေါ်၍သွားပါမည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့ အပေါ်တွင်အထင်တော့မကြီးပါလေနှင့်။ လုပ်နိုင်မှစားရသော ယက်ကန်း လုပ်သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

“အဘယ်နှမ။ အချစ်တွင် ဆင်းရဲ ချမ်းသာဟူ၍ မရှိပါ။ မေတ္တာ သာ ပဓာန မဟုတ်ပါလော”

“နှစ်သက်လှပါ၏ အရှင်”

အဓိပ္ပာယ်ကား - သုံးရက် အတွင်း၌ပင် ကိုရင်ဒတ္တ ဘဝမှ ယက်ကန်း လုပ်သားလေး မောင်ဒတ္တဘဝသို့ ထောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

၂ ၄]

ယက်ကန်းသည် ဆိုသမင့်လည်း ကိုယ်ပိုင် စင်ဖြင့် ထင်ထင် ကြားကြား လုပ်နိုင်သည်ကား မဟုတ်၊ ယက်ကန်းပိုင်ရှင်၏ အလုပ်ရုံမှ ယက်ကန်းတစ် တွင် မထင်မရှား ယက်ကန်းလုပ်သားကလေး ဘဝမျှဖြင့် စတင်ရသည်။ မကျွမ်းကျင်သေး၍ အကူပညာသင်သဘောမျှ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သင်၊ သူတကာခိုင်းသမျှကိုလည်း လုပ်ရ၍ ပင်ပန်းလှ၏။

ဇနီး ယက်ကန်းသည်ကလေး ကတော့ ကျွမ်းကျင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တနေ့ရ တနေ့စား၊ အိမ်တွင် မပြည့်မစုံနှင့်မို့ တနေ့တနေ့ အလျှင်မီအောင် စားနိုင်ရေးအတွက် ဟင်းရွက်ခူးရ၊ ချေးရ ငှားရနှင့် အချိန်မှန် ထမင်း စားရသည်မရှိ။ လင်အတွက် ယက်ကန်းရုံသို့ အချိန်မီ ထမင်း ပို့နိုင်သည် မရှိ။ နောက်ကျရသည်ချည့် ဖြစ်လျက် ရှိနေရသည်။

ယနေ့လည်း မောင်ဒတ္တအဖို့ အလုပ်ကပင်ပန်း၊ ထမင်းကသား၊ မယား ကလည်း ထမင်းအဖို့ နောက်ကျနေ၍ သူများတကာတွေ အချိန်နှင့်စားကြ သောက်ကြသည်ကို ကြည့်ကာ စိတ်တို မျက်နှာအိုနေသည်။

အချိန် အတန်ကြီးလွန်မှ ဇနီးက ထမင်းတောင်းကလေးနှင့် ထောက်လာ သောအခါ “နောက်ကျလှချည့်လားကွ”ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ချက်ရုံ ပြုတ်ရုံတွင် မဟုတ်ဘူး၊ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ကလဲ ရှာရ၊ ပွေ့ရသေး တယ် တော်ရှေ့”

ဇနီးအဖို့လည်း ရှာရ၊ဖွေရ၊ ချက်ရ၊ပြုတ်ရ၊ စိတ်ပောရနှင့် ဒေါသ ထွက်နေဟန် တူသည်။ စကားပြောပုံ အံ့သြမပြေလှ။

ချစ်စ ခင်စတွင် တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် သဘောထားတတ်ကြ သော်လည်း အရှည်တွင်မူ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ပြည့်စုံမှု မပြည့်စုံမှု၊စီးပွားရေး က စကားပြောလာမြဲဖြစ်သည်။ဆန်ကြမ်း၊ဟင်းရွက်ပြုတ်တို့ပင် မပြည့်စုံနိုင် သော သူတို့အဖို့လည်း အဆင်မပြေသည်မှာ အတန် ကြာခဲ့ပေပြီ။ မွေးစ သာသာကပင် သာသနာ့ ထီးရိပ်ခိုကာ အေးအေးသာသာမျှ နေခဲ့ဘူးသော မောင်ဒတ္တအဖို့ ဒါမျိုးတွေ သိပ်မစဉ်းစားတတ်။အဆင်မပြေ သည်ကိုသာ သိသူဖြစ်သည်။အဓိပ္ပာယ်ကား - မပြည့်စုံမှုကြောင့် အဆင်မပြေမှုများသည် မောင်ဒတ္တ၏ ပင်ကို ဒေါသစရိုက်ကို တနေ့တခြား နှိုးဆွလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထမင်းတောင်းကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ထမင်း နီနီကြမ်းကြမ်းပေ၍တွင် စဉ့်ခွက်နှင့် ထည့်လာသော ဟင်းရွက်ပြုတ် အရည်ကျဲမျှကိုသာ တွေ့ရသော ကြောင့်“ဟင်းကလဲ ဒါပဲလားကွ”ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီထက်ပိုရအောင် ရှင်က ဘာတွေများ ရွာထားလို့တုံး၊ အိမ်မှာ ရှိမှန်းမသိ မရှိမှန်းမသိ။စားချင်စား မစားချင်နေ၊ဒါပဲတော်ရေ။”

ဤတွင် မောင်ဒတ္တ၏ ဒေါသမြေ့ဆိုးသည် မချုပ်တည်း နိုင်အောင်ပင် ထောင်းကနဲ ထလာတော့သဖြင့် အောင့်အည်းလာသမျှကို ဖွင့်ထုတ်ကာ အနီးရှိ ယောက်တံဖြင့် ဇနီးအား တအားလွဲ၍ ရိုက်လိုက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာကြီး ပေါ်၍လာသည်။ ယောက်တံ အချွန် အတက်ကြောင့် ဇနီး၏ မျက်လုံးတဘက် ထွက်၍ သွားခြင်းပေတည်း။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ဆင့်၍ရိုက်မိဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးတဘက်ထွက်၍သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ အံ့အား သင့်စွာဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်၍ ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား - ယက်ဖောက်တံကို ပစ်ချကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုသတည်း။

လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်များ ဝိုင်းအံ့လာကြသည်။ လူကြီးတယောက်က “သုင်ယ်မကလဲ ကိုယ့်လင်သားကို ဒီလို ပြောရသလား၊ မင်းကလဲ လွန်လွန်း တယ်ဟိတ်၊ကဲ...ငိုနေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊အိမ်ခေါ်သွား၊ ဆေးဝါးကုဖို့ စီစဉ်ပေတော့”ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ငိုတာ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ။ဆရာစကား နားမထောင်မိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပါ။ကဲ...နုမ၊ဘဝဝဋ်ကြွေး မကင်းလို့ ဖြစ်မိသမျှ လွန်ကျူးသမျှကို ငါ

အဖေငါ သည်းခံပါ။ ဦးလေးတို့ဟု နှိပ်ခေါ်ပြီး ဆေး ကုလိုက်ကြပါတော့။ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီး”ဟု ပြောကာ တချိုးတည်း လှည့်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

“လွမ်းစေတီ”အရှင်၊ ဗာဟိယ ၉၂ ရှစ်ယ ရဟန်းသည် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ တချောင်းတည်းသော နဂါးဖြင့် သွားရောက်သကဲ့သို့၊ မောင်ဒတ္တသည်လည်း ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် ရွာစဉ်ကိုဖြတ်ကာ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်အထံသို့ တချောင်းတည်းသော အားထုတ်မှုဖြင့် မနားမနေ လာရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာအထံသို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆရာ့ခြေကိုဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ “ငါ့တပည့် ပြန်ရောက်လာပေါ့ကိုး”ဟု ဆရာက ပဋိသန္ဓာရဖြင့် ဆီးကြို၏။

“တပည့်တော်ကို သည်းခံပါဘုရား။ ဆရာ့စကား နားမထောင်မိလို့ မိုက်တွင်းနက်ခဲ့မိပါသည် ဘုရား။ ဆရာ့စကား မှန်လှပါချည့် ဘုရား။”

“ဒတ္တ။ မိမိအပြစ်ကို သိမြင်ခြင်းသည် ပညာရှိမည်၏။ မိမိအပြစ်ကို သိ၍ ပြုပြင်ခြင်းသည် သူတော်ကောင်းမည်၏။ တရားပန်းတိုင်သည် သင့်လက်တကမ်းတွင်ပင် ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း ရှိနေသည်။ သမာဓိအရှင်၊ တန်ခိုးအရှင်မျှသည် သူတော်ဆောင်းတို့ ချီးမွမ်းအပ်သည် မဟုတ်သေး။ သင့်မှာ တရားဝသီတော် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဝိပဿနာသို့တက်ကာ ဆက်၍အားထုတ်လေလော့ တပည့်”

မှန်လှပေ၏။ မကြာမီပင် တန်ခိုးရှင်မျှသော အရှင်ဒတ္တအဖြစ်မှ ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာသခင် အရှင်ဒတ္တဘဝသို့ ရောက်လာသတည်း။

